

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LVCIANI SA-
MOSATENI OPERVM
Tomus III.

CUM GILBERTI COGNATI & IOAN-
NIS SAMBVCI Annotationibus: quas
*ad finem uniuscuiusque Dialogi
adiectas reperies.*

BASILEAE.

1

DEORVM DIA
LOGI.

ΕΡΑΣ ΚΑΙ
ΔΙΕ

IVNONIS ET
1046

Iacobo Micullo interprete.

I V N O.

Τὸν ξίονα τῶτον ἔρατ,
ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινος τὸν
φόνον ἢ γῆ; Ζ. αὐθρο-
πον ἵνααι χρεστὸν, ὦ Ηρα, καὶ
συμπολὺν· ἐγὼ αὖ σφύον
ἡμῖν, ἀνάξι. ⑤ τὸ συμπεσὶν
ἦν. Ηρα. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὅ-
βρετοὺς γιγνώσκων, ὥς τε μηκίτι
συνώγει. Ζ. τί ἢ ὕβρις; χρὸν
γὰρ οἶμαι, ἡδὲ μὲν ἀδίνωσι.
Ηρα. τί δ' ἄλλο καὶ γὰρ αἰ-
σχύνεμαι ἀπὸν αὐτὸ τοιοῦτον
ἔστι ἐντόλμυροι. Ζ. καὶ μὴν
διὰ τῶτο καὶ μᾶλλον ἔπεισε
αὐτὸν, ἴσον καὶ αἰσχροῖς ἐπιχά-
ρειν, μᾶν δὲ ἐπείρα τιτᾶ; σου
οἶμαι γὰρ ἐπεὶ ἐν τῷ αἰσχρῶν,
qui ob hoc tanto etiam mag
ille turpia quoque conatus e
quam ad stuprum? intellig

I Xionem hunc uides Iu-
piter? quibusnam mori-
bus affectum putas? **IV.**
Hominem esse utilem Iuno,
& combibonem: non enim
conuersaretur nobiscum, si
indignus conuiuio foret.
IVNO. At indignus est,
contumeliosus certe existens.
quapropter non amplius con-
uersetur nobiscum. **IVP.**
Quid autem contumeliæ in-
tulit? oportet enim (ut puto)
& me scire. **IVNO.** Quid
uerò aliud? Recnim erube-
sco dicere ipsum: tale est
quod sibi sumpsit. **IVP.** At
dicere debebas, in quantum
. Num igitur sollicitauit ali-
cuiusmodi turpe sit.
aaa 2 quod

ἔπειθ' αὖθις ἀπαύσας ἀπέειπεν. Ἡρ.
 αὐτὸν ἰμὶ, ἐκ ἄλλω τιτα, ὦ
 Ζεῦ, πολὺν ἔδωκ' ἔργον. καὶ
 τὸ μὲν πρῶτον ἠγνίσκω τὸ πρῶ-
 γμα, διότι ἀτιμὸς ἀφωΐσα ἰς
 ἑμὶ. εἴδ' καὶ ἴσθις ἐπιδάσκει,
 καὶ ἔπειτα πῶσα παραλείπω
 τῷ Γανυμήδεϊ τὸ ἱκεῖμα, ὃ ᾧ
 ἦτα ἐν αὐτῷ ἱκεῖν πῶσα. καὶ
 λαβὼν ἱφίλην μεταξὺ, καὶ
 πρὸς τὰς ὀφθαλμοὺς προσέ-
 γει, καὶ αὖτις ἀφωΐσα ἰς ἑμὶ.
 ταῦτα δὲ συνίλω ἱερτικῶς
 ὄντα, καὶ ἐπιπάλυ μὲν ἵδμεν
 λίαν πρὸς σὶ, καὶ ὥμω παύσα
 εἶναι τὴν μάστιγος τὴν αὐτοῦ.
 ἔπειθ' καὶ λόγους ἰτέλμεσσι μοι
 προσεφύκειν, ἵνα μὲν ἀφῆσα
 αὐτὴ ἐπὶ δακρύουσα, προκυλίσ-
 δόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ
 ὦτα ὥς μὴ ᾗ ἀκούσασθαι αὐτὴ ὃ
 βλάτικα ἐκείνου ἔσται, ἀπὸ δὲ
 σοι φράσασθαι. οὐδὲ αὐτὴς ἴσα
 ἔπειτα μίτη τὴν ἀνδρα. 2. οὐ γὰρ
 κατάρχεται ἐπὶ ἑμὶ αὐτὴ, καὶ μὴ
 χρεὶ τὴν Ἡρὰ γάμων; τοῦτον
 ἰμὶ.

plicantis illius audirem, ἀλλ' ut tibi dicerem. Tu uero
 ipse uide quomodo explores uirum. I V P. Eugr, sceleratus
 ille, in me ipsum, & usq; ad Iunonis nuptias etiam: adeone
 inebria-

quod reformidaueris dice-
 re. I V N. Ipsam me, non
 aliam quampiam Iupiter,
 longo iam tempore. Ac pri-
 mum quidem ignorabam
 quid rei esset cur attentē ad-
 di: ut me aspicere: ille au-
 tem etiam ingemiscibat, et
 sublachrymabatur: & si
 quando bibens tradidissim
 Ganymedi poculum, hic pe-
 tebat ex eo iam ipso bibere,
 & capiens osculabatur in
 terra, & ad oculos admo-
 uebat, & rursus presset illū
 in me intendebat: hæc intel-
 ligebam amatoria esse: &
 multo quidem tempore ue-
 recundabar dicere ad te, pu-
 tabamq; cessaturum à furo-
 re hominem. Postquam uo-
 cō & sermones ausus es mi-
 bi adbibere, ego dimite-
 tens illum adhuc lachry-
 mantem, & ad genua
 prouolutum, obiuratis aua-
 ribus, ut ne contumelias sup-

DEORVM DIALOGI.

ἡμεῖς δὲ τὸν οὐρανὸν ὁρῶμεν, καὶ πῶς
τῶν ἀνθρώπων φιλῶμεν, ἵνα
καὶ συμπόται αὐτῶν ἵπτασθαι
μῖται. συγγνωτέον, ὅτι πέν-
τες ὁμοίαν ἡμῖν, καὶ ἰσοφύ-
εραντα καλῶν, καὶ εἰς ἀσπί-
δων ἐπὶ τῇ γῆς, ἐπιδύμεσαν ἀ-
πολλύμενοι αὐτῶν, ἵπταται ἀν-
θρώποι. ὅς ἐστι, βίβλιν τίς ἔσται,
καὶ ἐκ αὐτῶν πᾶν μόνον ἀφ-
ῆται, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν
ἰνίσται. ἢ, οὐ μὲν καὶ πᾶ-
ν ἄνθρωπος ἀποπνέει ἔσται, καὶ
ἀγνοεῖ, καὶ φέρει τὴν φρεσίν, φα-
ντασίαν, καὶ ἵπταται αὐτῶν, ἵνα
δὲ αὐτῶν ὁ γόνυ αὐτοῦ, καὶ ἀλλὰ τ-
αυτῶν ὁ δὲ αὐτοῦ, καὶ αὐτῶν ἀλλο-
θεν, καὶ ὅλως ἐπὶ τῶν καὶ πᾶ-
σι καὶ τῶν ἄλλων οὐ γὰρ, καὶ τῶν
τῶν ἱστορίας ἀλλὰ καὶ τῶν συγ-
γνῶμῶν ἀποπνέει, ἀνὰ καὶ
αὐτοῖς μαχόμενοι πᾶσι αὐτῶν
τῶν γῶντων, ὅς οὐ τὴν Περ-
σίου ἱστορίαν. Ζῆτι γὰρ οὐ μί-
μνηται ἡμῶν, ὅτι ἱστορία

inebriatus est nectare. Cae-
terum nos auctores ho-
rum sumus, & ultra mo-
dum amantes homi-
nam, qui quidem & con-
uiuatores nostros ipsos fec-
imus. Digni igitur ue-
nia sunt, si bibentes simi-
lia, atque eadem nobi-
scum: deinde & aspiciens
tes celestis istis formis, &
quales nunquam uiderant
in terra, concupuerunt frui
illis, amore capti uidelicet.
Est autem amor uolentium
quiddam, & non homini-
bus solum imperat, sed &
nobis ipsis interdum. VN.
Tuus quidem & ualde hic
dominus est, & & ducit te,
& fert naso (ut aiunt) tra-
hens, et sequeris ipsum quocunq;
duxerit te, & immu-
tari facile in quodcumque
iusserit, & prorsus posses-
sio & ludus Amoris est tu.

Et nunc iuxta quod ue-
niam tribuis, ut qui & ipse adulterio cognoueris ali-
quando illius uxorem quae tibi Pirithoum peperit. IV-
PIT. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lu-

ID E O R V M D I A L O G I.

ὅτι, ἔτι γὰρ ὡς περὶ λαοὺς τὴν Ἥρα
 ἔλπει· καὶ, ἔτι σὺ οὐ φίλον, ὅτι
 ἔτι μόνον ἀπατῶσαι. Η.
 ἄλλοι μὲν πάντες αὐτῶν περὶ
 ἀπηνόουσι, ἀνθρώποι, ἀνθρώποι
 ἀπηνόουσι, καὶ διὰ τὸ
 ταῦτα, λίγους συγγιγνῶ-
 νται τῇ Ἥρᾳ, καὶ οὐλλυγῶ-
 νται τῇ Διὶ, καὶ πρὸς τὰς ἑ-
 ἑσθὺς μεφιστάς αὐτῶν, οἱ δὲ πρὸς
 τὰς θεάς, ὅτι ἀλλοτρίως ἐπὶ
 ἀπηνόουσι. Ζ. ὅτι πρὸς τὴν
 τῶν θεῶν, ὅτι τὴν ἑλπίδα ἱμνω-
 οῦν, τὸν δὲ ἀπηνόου πρὸς
 ἀπηνόου, συμπεριγινώσκου-
 μεν, αὐτῶν δὲ, καὶ πρὸς τὴν
 ἀπηνόου, ἀπηνόου δὲ τῶν
 ὁμοίων. Η. καὶ γὰρ ἄνθρωποι
 καὶ θεοὶ ἀπὸ τοῦ αὐ-
 τοῦ γαλακτοῦ.

dicis. neq; enim nubes hæc
 unquam Iuno erit, neque tu
 nubes: Iuxon autem solium
 decipietur. I V N. Sed (ut
 omnes homines arrogantes
 sunt) gloriabitur descendens
 forsitan, & narrabit omni-
 bus, dicens coisse cum Iuno-
 ne, & Iouis rivalis esse.
 forsitan etiam dixerit me
 ipsum amare: illi uero cre-
 datur, quando non uiderunt
 quomodo cum nube coierit.
 I V P. Igitur si quid tale di-
 xerit, in infernum præcipi-
 tabitur, & ac rotæ miser alligatus,
 cū ipsa perpetuò circumvoluetur,
 & laborem nunquam cessaturum sustine-
 bebis: pœnas uidelicet has
 pro amore dependēs. I V N.

Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Ducit te & fert naso, ut aiunt, trahens) Erasmus no-
 ster sic transtulit: Ille quidem modis omnibus tibi domina-
 tur, ducitque te, & circumagat ipsa, quod dici solet, nare tra-
 hens. Hoc rursus Lucianus usus est in Hermotimo, siue de Sa-
 tis, ubi plura ex eodem Erasmo annotauimus.

b Acrotæ) Ixion cum Iunonem ad adulterium sollicita-
uerat, poenas dat apud inferos. Nam perpetua rotæ uertigine
circumtorquetur, de quo sic Tibullus:

Ille Iunonem tentare Ixionis ausi,

Versantur scelere noxia membra rote.

Quæ fufius explanantur in 10. Metam. Ouid. in 6. Aeneid.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ
ΣΙΛΗΝΟΣ.

VENERIS ET
LUNÆ.

Iacobo Micyllo interprete.

V E N V S.

ΤΙ τὰυτα, ὦ Σιλῆν, φε-
ρεῖς παῖδ' οἱ, ἰαυτ' αὐ-
τὰ κατὰ πλὴν Καρίαν γῆ-
ν, ἰσάμενα μὲν οἱ τὸ Ζεύς, αἰ-
φροῦσαν ἱετὴν ἐνδυμένην
κατὰ Λύβη ἀπαίδευον, ἄρτι
κωρυμβίῳ ἔντα, ἐνίοτε ἔγγε-
ν κατὰ βύθον ἰπ' αὐτὴν ἰκμή-
σαι ᾗ δόλῳ. Σὺ, ἰφθίμα, ὦ Αφ-
ροδίτη, τὴν οἶον ἦδ' ἰε με-
τέωρον δάτι. Αφρ. ἰα' ἰκμή-
ν' ὅθ' ὕβρις ὄρνυται, ἰμὶ γὰρ αὐ-
τῷ πλὴν κατὰ τὰ εἰς ἀνδραγαθ-
ήν τι μὲν ἱε πλὴν ἰδὲ κατὰ το-
γῶν, Ἀρχὴν ἴνικα τῷ ἰλῆϊ, αἰ-
φρ. δ' ἱε τὴν Λύβην, αὐτὴν
τὸ παύειν ἰκμὴν μαρτύρην,
ἰε γὰρ τῇ Περσιφάτῃ ἰπὶρα-
τον

Quid hæc, ô Luna,
facere te aiunt,
quoties ad Cariã
peruenis, ut currum fistas,
ac desuper aspiciet. • En-
dymionem dormientem sub
dio tanquam uenatorem ali-
quem: interdum autem e-
tiam descendis ad ipsum
ex media uia? L V N. In-
terroga, ô Venus, filiũ tuũ,
qui mihi barum rerum au-
ctor est. V E N V S. Sine
contumeliosus ille est. Me
quippe matrẽ ipsius quibus
modis affecit? nũc quidem
in idam adigens Anchisæ
causa Troiani: nunc aut in
Libanum ad b Assyrium
illum adolescentem, quem

• Proserpinæ desiderabi-
lent

πιν ποτῖσαι, ὃς ἡμίσηται
 ἀφαιτό με τὸν ὄρωμενος.
 ὅτι παλῖντι ὁπάλασα, ἢ
 μὴ πύσονται τιχῶτα ποιῶν,
 ἀλάσων μὲν αὐτῶ τὰ τόξκ,
 καὶ τῶ φάρτραν, περιωρῶ
 σαρ δὲ καὶ τὰ πῆρά. ὅλα δὲ
 καὶ πληγὰς αὐτῶ ἰνίτατα ἀς
 τὰς πυγὰς τῶ σαοδάλας. ὃς
 ἐκ εἰς ἴππε τὸ παρωτίκα
 διδῶν, καὶ ἰκισίμ, μντ ὁ-
 λίον ἐπιλάσσει ἀπάντων.
 ἀτὰρ αἰ μὲ, καλὸς ὁ ἐκ. ἔνα
 μέν ἐστιν; δὲ παρμύεττον
 γὰρ ὅτι τὸ δυνῖν. Σ. ἰμὲ
 μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὃ Ἀ-
 φροδίτη, Δικῆ, καὶ μάστιγα
 ὅταν ἐπιβλημένῳ ἰδῇ ὅτι
 πῖτρας τῶ χλαμύδα καλῶ
 δμ, τῶ λαῶ μὲν ἴχον τὰ ἀέν-
 τια, ὅδν ἐκ τῶ χερρὶς ἐκρί-
 οντα. ὃ δὲ τὰς ὃ, πρὶ τῶ ἰνα
 φελῶ ἰς τὸ αἶν ἐπιπυλα-
 σμῖν ἐπιπῖπει, τῶ πρισῶ
 πρὶ πρὶ καμῖν. ὃ δὲ ἐπὶ τῶ
 ὕπνε λαυμῶ, ἀναπνίς
 τὸ ἀμβρόσιον ἰκῶνι ἄδμα.
 σῖν τοῖσιν ἰγὼ ἀφροδί-
 κατιῶ-

lem fecit, & me ex di-
 midia parte amoribus meis
 priuauit. Quare iam sæ-
 pe illi interminata sum: nī
 desinat talia facere, fractu-
 ram esse me ipsius & arcus
 & pharetrā: amputatu-
 ram autem etiam alius.
 Iampridem uerò & plagas
 ipsi innates incussi sanda-
 lio: sed ille, nescio quo pa-
 ἔτο, tum quidem statim me
 tuens ac supplicans, paulò
 pòst omnium obliuiscitur.
 Verùm dic mihi, formosus
 ne Endymion iste est? Nam
 hoc quidem solatio fuerit
 malo huic. L.V.N. Mihi
 quidem etiam admodum
 formosus, ὁ Venus, uidetur,
 & maximè quando in-
 strata super rupem cbla-
 myde dormit, læua tenens
 sagittas paulatim ἐ manu
 prolubentes. Dextra autem
 circa caput sursum uersus
 reflexa, decorem affert fa-
 ciei, cui circumfunditur. Io-
 pse uerò solutus somno, ἀν-
 a a a s ullo strepi-

καί τ' ἐν ἡμέρῳ τῶν δα
κτύλων βιβνύει, ὥς αὖ μὴ ἂ
εὐρόμετος ἐν ἀρχαῖς. οἷδ' αὖ
τί αὖ εἰς αὐτὸν λήγῃ τὰ μετὰ
ταῦτα, πάλιν ἀπελευμαί γι
νῆς ἔδρωται.

ullo strepitu descendens, ac
summis dignis insistens, ut ne
expergetus ille perur-
bari possit. Scis igitur quid
tibi post hac dictura fue-
rim, sed pereo equidem a-
more.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Endymionem dormientē) Endymionem in monte Car-
Latmo, dururno somno iacentem, Luna ita adamasse fertur,
ut saepe ad ipsum de caelo descenderit . Occasio fabulae inde
sumpta videtur, quod Endymion motum Lunae primus ob-
servasse, atque alijs ostendisse dicitur teste Plin. lib 2. cap. 6.

b Assyrium illum adolescentem) Assyrii enim prae caeteris
studiosi & periti rerum magici fuerunt, & beneficiis

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

a μνησ' quod Luna deperiat Endymionem, & Ἀφροδίτη.

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionis,

Quam solita ē media misere saepe via est.

Post etiam queritur Cytherea mater Amoris,

De gnati factis, nequitiisq; gravi.

Quid haec ἡ Luna.) τὸ ὑγνὰ καὶ ἀφ' ἡμεῖς θαυμάσια.

Interroga, ὦ Venus, filium.) μή τι πάσχεις ἡ φάρτιμη.

Sine contumeliosus ille est.) παρομοίαια ὀδύνη καὶ ἀπὸ τῆς
ἀπορίας καὶ ἀπαρξίας τὰ κοινὰ.

Sene illi interrogata) αἱ ἡμεῖς. Praeterea esse me.)

αἱ ἡμεῖς. Verum dic mihi.) ἰσχυρὸς καὶ ἰσχυρὸς.

Mihi quidem admodum, π. κρις καὶ φάρτιμη.

Quando

11

Quando in strata super) *inopis & causa.* Tunc igitur
 tur tacite.) ab euentu. Scis igitur.) *præcisio.*

MERCURI ET
Apolinis.

Bodem interprete.

M E R C V R I V S.

Τὸ ὅτι καλὸν αὐτὸν
ἔσται, ἠφαιτο, καὶ τί
καλὸν ἔχοντα βαύσο-
σιν, ὃ Ἀπολλων, τὰς καλὰς
παιγναμύσεις, τὴν τε Ἀ-
φροδίτῃ, καὶ τὴν Χάρμιν·
Ἀπ. σὺ περ μὲν τις, ὃ Ἐρ-
μῆς. πολλὴν ἰσχυρὴν γιγνώσκου-
μάς τοι, τὸ ἀνέχουσαι συνό-
σαι αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν
ἀρῶσιν ἰδρυτὶ φέροντες ἐς τὴν
πάμπαν ἰπικινυμένα, πόλ-
λὴν ἀνθάλλου καὶ τὸ προσώπου
ἔχοντα, καὶ ἵμους τιμωτορ ἔνθα
αὐτὸν περιβάλλοσιν, καὶ φι-
λῶσι, καὶ συγκαθεύδουσι. Ἐρ-
μῆς καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ τὸν, καὶ
τῷ ἠφαιτῷ φρονῶ. σὺ δὲ κέ-
μα, ὃ Ἀπολλων, καὶ ἰσχυρῆς,
καὶ μάλα ἰσχυρὴ καὶ ἄλλῃ φρέ-
νιδος. At tu comam nutri-
mentum ob pulchritudine c

I Tan autem Vulcanum,
cum & claudus ipse sit,
& artē adeò fabrilem
& contemptam exercent,
Apollo, pul. berrimas duas
uxores duxisse, Venerē atq;
Gratiā? A P O L. Felicio-
tus quādam hęc, Mercuri.
Veruntamen illud equidem
miror, quòd cū illo rem ha-
bere sustinent, & maximē
quando vident sudore fluen-
tem, in fornacem demittere
atque incuruare sese, multa
adeò fuligine facie illius op-
pleta. Et tamen talis ipse cū
sit, amplectuntur ipsum &
osculantur, & una dormi-
unt. M E R C. Hoc & ipse
indignor, & Vulcano in-
pollo, ac cubara & persona,
um atq; superbū. & se fe-
rens

DEORVM DIALOGI. 73

αἶψα· τέττε μίλει. ΑΠ. καὶ ταῦ
τα οὖν τὸν Ἡφαιστὸν εἰδήτω.
ΕΡ. εἰ μὴ ἴδω. ἀλλὰ τί αὖθις ἰδέσθαι
διώομαι, γρηταῖον ἔργον νικα-
τίχου. καὶ στρατιώτῃ αὐτὸν;
ὅτι· τίς ὑσυχίαν ἄγῃ, πάλιν
ἀπὸ γαλγῆ διὰ τὸν ἑταίρου
χαρὺς ὀδῶν αὐτοῖς, καὶ ἐνδο-
κίαν ἰδοῖν, οὐ γὰρ δύσας ἰδὲ τ
δουλοῖς. ΑΠ. ἴκῃ ἰδοῖν, οὐ γὰρ δύσας
ἀπὸ αὐτοῖς ὁ ξυλλογὴ θορόμενος
ὅτι· καὶ.

brum istum curat. APOL.
Atq; hoc putas ipsum Vulo-
canum scire. MERC. Scit,
sed quid agat, cum generoso
sum adeo adulescentem, &
præterea militarem ipsum
esse videat. Quare si nū-
agit, nisi quod minatur qui-
dam vincula quædam excog-
itasse contra illos sese, neq;
ipsum comprehensurum es-
se, circumdato veluti rebus
quibusdam lieto. APOL.

Nefario sane: optarim uero ipse, ille qui sic comprehenderetur
esse.

GILBERTI COGNATI AN-

NOTATIONES.

aa Daphnem.) Daphne cum ardentius amaretur? Phæbo,
quæ uirginis lætem perpetuam uoueat. implorato patris sui
Pennei fluminis auxilio, in laurum arborem est commutata,
quam mediam amplexus Phæbus sibi dixit. Hanc fabulam
uide latius apud Ouid lib 1. Metamorph.

bb Cum Merce.) Hic Deus inter alias multas Venerem
damauit, & Cupidinem genuit. De quibus uide lepi-
dissimam fabulam apud Homerum Odyss.

cc. Quidam quoque libro quarto
Metamorphoseos.

PANOS

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ

ΠΑΝΟΣ ΕΤ ΜΕΡ

Ερμῆ.

Μερκ.

Iacobo Micillo interprete.

ΠΑΝ.

ΧΑἰρῖ, ὦ πάτερ Ερ-
μῆ. Ερ. νὺ καὶ σὺ εἶ.
ἀλλὰ πῶς ἔγὼ σὺν
πατρί; ΠΑ. ἔχῃ Κυλλῆνι
Ερμῆς ὅρ τυγχάνεις; Ερ. οὐ
μᾶλα. πῶς ἔρ ἦς ἡμεῖς δ;
ΠΑ. μεχίδεις αἶμα, δὲ ἔρῃ
τοῖς σιγαίμεθ. Ερ. νὺ
Δια, τραγίσαις τινὶς μεχού-
σαντι αἶμα, ἡμῖς γὰρ πῶς
βίσταίχων βίτα τοιαύτω,
καὶ πύγανκ λάσιον, καὶ σὺ
λε δίχουλα, καὶ τραγικὰ, καὶ
ἔρῃ ὑπὲρ τὰς πυνγίς. ΠΑ. ὅσα
αὖ ἀπισκώψαι αἶς ἡμῖ,
τὸν σικατῆ ἦρ, ὦ πάτερ, ἡ
πινύδισον ἀποφαίνη, μᾶλλον
δὲ σικατῆρ, ἢ τοιαῦτα γρη-
οῖς, καὶ παιδοπειθεῖ, ἔγὼ δὲ
ἀνείνι. Ερ. τίνα δὲ καὶ
φῆς σου πατὴρ; ἡ καὶ ἡλα-
βειν αἶμα μεχούσαι ἔγῳ;
ΠΑ.

qui eiusmodi generas, et tales liberos procreas: ego uero ex-
tra culpam sum. ΜΕΡ. Quam aūt etiam matrē tuam ais
esse? Num ignorās alicubi cū capra adulteriū exercui ego?

ΠΑΝ.

ΣΑλὺς pater Mercuri.
ΜΕΡ. C. Salve utiq;
Ερμῆ. Sed quomo-
do ego pater tuus sum?
ΠΑΝ. An non Cyllenius il-
le Mercurius es tu? ΜΕΡ.
Atq; admodum. Quo pacto
igitur filius meus es? ΠΑΝ.
Adulterinus sum, ex amore
tibi natus. ΜΕΡ. C. Per Io-
uē birci forlasse cuiusdam,
qui capram per adulteriū
cognouit. Nam meus quo-
modo fueris, qui Ε cornua
habes, Ε nasum talem, Ε
barbam birtam, Ε pedes
bifidos, bircinoiq; præte-
rea et caudam super nati-
bis? ΠΑΝ. Quæcunq; in
me conuiciando dich, ἢς
tuum ipsius filium, pater,
probrosū ac turpem de-
claras: imò potius te ipsum,

Πάν. ἔκ αὖτα ἰμῖχουσας,
 ἀλλ' αὐδ' ἀμνησεν σιωπὴν, ὅσῳ
 ποτὶ τὴν Ἀρκαδίαν αὖδ' αἰλόν
 δῖον ἰδύσασθαι. τί δ' αὖτ' ἔν τῇ
 δάκρυον ἔκτε, καὶ ἐπὶ πάλῳ
 ἀπέρχεται; τίς γὰρ ἰσχυρὸς λῆγ' οὐκ
 οὐκ ἔστιν. Εἰ. ἄρα τὴν παῖδα
 ἰδὼν αὐτὴ ἰμῷ τράχησιν ὅ
 μιν ἰσχυρὸς. αὐτὴ ἰδὼν
 λῆγ' οὐκ ἔστιν. ὅτε γὰρ μὴ
 ξίαντες ἰδὼν τὴν Ἀρκαδίαν
 αὐτὴ παῖς, μέγας μὲν οὖν,
 ἔφη, ἰγὼ αἰμὲν οὐκ ἔστιν ὁ
 σκαρτιάτης. τὴν πατέρα
 γίνεσθαι δὲ ἰσχυρὸν, Εἰ μὲν ἔ
 δ' αὖτ' αὐτὴ δίδει, ἢ δὲ ἰσχυρὸς
 σφόδρ' αὐτὴ τράχησιν αὐτὴ
 μὲν λυπάται. ἰσχυρὸς γὰρ
 μοι σιωπὴν ὁ πατὴρ ὁ οὖν,
 τράχησιν αὐτὴν ἀπῆλθε, ὅ
 λάθει. καὶ δὲ τὴν ἰσχυρὸν ἀπῆ
 λθε τὴν τράχησιν. Εἰ. καὶ δὲ
 μὲν αὖτ' αὐτὴ πεισθεὶς τι τοῦτον.
 ἰγὼ αὖτ' αὐτὴ πάλῳ μίγας
 οὐκ ἔστιν, ἵτις αὐτὴ αὐτὴ
 αὐτὴ, οὐκ πατὴρ ἰσχυρὸς,
 εἰς τὴν lateret et ob id similis birco tu quoque euasisti. MER.
 Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sum ille, qui ob formam ac pulchritudinē animū elatum præ
 me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus uocaber!

PAN. Non cum capta,
 sed tibi ipse in memoriam
 reuoca, num in Arcadia
 quandoque puellam libe-
 rā per uim stuprasti. Quid
 mordendo dignum, quæ-
 ris, ac diu dubitas? Icarj
 filiam, dico Penelopem.

MERC. Quid igitur illi
 accidit, quod pro me, bir-
 co similem te peperit.

PAN. Dicam tibi, quæ ex
 illa ipsa audiui. Quando
 enim me in Arcadiam abo-
 legabat, O puer, inquit,
 mater quidem tua ego sum,
 a Penelope ex Sparta na-
 ta: ceterum patrem noris
 habere te Deum, Mercu-
 rium illum Maiæ ac Iouis
 filiū. Quod si igitur cornu-
 tu ipse es, ac pedes birminos
 habes, ne id ægrè feras.

Quando enim mecum rē ha-
 bebat pater tuus, birco scio
 ipsum assimilauerat, quod fa-

cilem lateret et ob id similis birco tu quoque euasisti. MER.

Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sum ille, qui ob formam ac pulchritudinē animū elatum præ
 me fero, qui adhuc imberbis ipse sum, pater tuus uocaber!

καὶ γίγνεται ἐφελόσω παρὰ πᾶ-
 σιν ὡς τῇ εὐπαιδίᾳ. Πάν. καὶ
 μέν ἐκταλαισχυοῦσι, ὦ Πάν-
 τες, μισοῦντες τι γὰρ ἡμεῖς, καὶ
 συρίσω πᾶν καπυρόν. καὶ δὲ
 Διώνυσος ὁ δὲν ἱμῶ αἶνον πε-
 ῶν διώκεται, ἀλλὰ ἱταῖον
 καὶ δικαστήν πεποιθὲν ἡμῖν,
 καὶ ἑγῶμαι αὐτῷ τὸ χορὸν. καὶ
 τὰ ποιήματα δὲ ἡ διάσασός μου,
 ὅποσα παρὰ Τίγριον καὶ αἰὲν
 τὸ Παρβίνιον ἔχω, πᾶν ἑαδῶ-
 σον, ἄρχω δὲ καὶ ἡ Ἀφελία
 ἀπάσσοι. πρῶτον δὲ καὶ Ἀθη-
 ναίης συμμάχους. ἔτι καὶ ὁ
 γένος αἰνὸν ἀγαθόν, ὅστις καὶ
 ὀφείλει ἡγήσασθαι, τὸ ἐπὶ τῇ
 ἀνδροπύκῃ σπένδαρον. τοῦ γὰρ
 ἵε εὐδίας ἔλθης, εἰς ἡμεῖς ἵα-
 καὶ τὰ παρὰ ὅτις. Εἰ. ἀπὶ
 δὲ με, γιγνάμεναι, ὦ Πάν,
 ὅθεν τὸ γὰρ εἶμαι καλῶσι σιν.
 Πάν. ὁ δὲ μὲν, ὦ πάτερ, ὅπως
 τικὲς γὰρ ἡμεῖς, καὶ ἐν αὐτῇ
 γαπέσμεν σιωπῶντες. Εἰ.
 τὰς αἰετὶ δαδὰ δὲ ἐπὶ χεῖρας.
 Πάν. οὐ μὲν οὐκ αἰετὶς. ἰγὼ γὰρ
 P A N. Nequaquam, pater, amator enim sum: neque
 cum una aliqua rem habere contentus forem. M E R C.

Ego ab omnibus risu acci-
 piar ob præclaram liberos
 rum procreationem. P A N.
 At uero dedecori tibi pater
 non sum. Nam Ego musicus
 sum, Ego fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu: Ego Bao-
 chus ille nihil absq; me face-
 re quicquā potest: sed Ego so-
 cium et cōsultatorem feci me,
 et duro ipsi chorum. Iam et
 ouilia mea si uideas, quot et
 per Tegeam et per Parthe-
 nium habes, admodū dele-
 ctaret te. Impero autē Ego
 Arcadem toti. Nuper uero
 etiam Atheniensib. auxiliū
 ferēs, ita præclare rem ges-
 si in Marathone, ut ceu doo-
 num militare quoddam reco-
 tulerim, antrum illud quod
 est sub arce. Quod si uiguer
 Athenas ueneris, cognosces
 quantum ibi sit nomen Pa-
 nos. M E R C. Ac dic mihi,
 duxisti ne uxorem iam? Hoc
 enim opinor, didicant te.
 tamen

ἢ τι κχῶι, ἢ τῇ Πυβί σιῶν
 μι, καὶ ἀπῆσας ταῖς τῷ Δι
 ούσῳ Μαινάσι, ἢ πάνυ σπασ
 ἀάψμασι πρὸς αὐτῶν. Ερ.
 εἰδα ἔρ, ἢ τι χάρις, ἢ τι
 πύρ, τὰ πρῶτα αὐτῶν τί μοι
 παύ. πρέσβητι, ἢ πατ.ρ, ἢ
 μᾶτ ἢ ἰσομερῶς ταῦτα. Ερ. ἢ
 πρὸς ἑμὶ μοι, καὶ φιλεφρενῶ.
 πατέρα δὲ ἔρα μὲν μάλ' οὐκ
 μι, ἀνίστατο γιγνός.

me, & preberis hret: patrem autem uide ne me appella-
 ris quoquam audiente.

tamen & cum ^a Echo et
 cum Pybi rem habeo, præ-
 terea & cum omnibus Bac-
 chi Menadibus, atq; admo-
 dum studiose ab illis obse-
 uor. MER C. Scis igitur
 quid te gratificari mihi, fi-
 li, primum omnium uelim?
 PAN. Impera pater, nos
 autem uidebimus hæc uifi-
 ant. MER. Et accedis ad

GILBERTI COGNATI AN.

notationes.

ARGVMENTVM.

Penelope cum apud patrem Icarium adhuc in patria I a-
 cedæmone uiueret, & in montem Taygetam ad inspicenda
 patris pecora egressa esset, conspecta à Mercurio, & adama-
 ta atque appetita dicitur. Cùm autem ea alio modo potiri
 non posset, in hircum seipsum transformauit, atque ita sub
 specie hirci cum ea ludens, & admissus, ex ea genuit Pana, ca-
 pite cornuto, barba & pedibus hircinis. Quem illa furtim na-
 tum in uicinam Arcadiam ablegauit, ubi deinde & præcipuo
 honore cultus est. Alij ipsum ex promiscuo procorum con-
 cubitu, absente Vlyssæ, conceptum ferunt, & inde Pana dic. ē:
 unde & sine patre natum ipsum Theocritus in Syr nge ait.
 Porro Pan Baccho socius expeditionis in Indiam fuisse dici-
 tur, & Atheniensibus ope sua peperisse uictoriam contra Per-
 sas in campo Marathonio, ubi quum Miltiades cō hoste con-
 gressurus esset, Pan exercitui Græcorum maiore quàm hu-
 mana natura præstare dicitur, & nouo atque horribili sono
 inflatz conchæ hostibus terrorem incussisse, unde subiti ter-

roses &

rores & tumultus, quorum neque causa, neque autores appere-
rent. Postea proverbiali figura Panici motus dicti sunt. In
Philopseude aliquid addidimus.

a Et cum Echo.) Iactat Pan amorem suum, cum erga alias
Nymphas, tum precipue erga Echo. Et convenit hoc. Cum
enim in solis scopulis & sylvis degat, nō habet cui loquatur,
cui accinat, aut ἑκταμάζοι, prater solam Echo. Nemo. n. alius
audit, aut illi respondere potest. Ouid. lib. 3. Met. de Echo:

*Inde latet sylvis, nulloq; in monte videtur,
Omnibus auditor, sonus est qui vivit in illa.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΙΝΙΣ ΒΤ
Διόνυσος. Bacchi.

Iacobo Micillo interprete.

A P O L L O.

Τὶ αὖ λέγουμαι ἰμομυ-
τρίαι, ὃ Διόνυσος, ἡ δὲ
φῶς εἶναι Ἐρωτα, καὶ Ἐρ
μαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, αὖ
μοῖαι ἐνταὶ τὰς μετὰ, καὶ
τὰ ἐπισυναδύματα; ὃ μὲν γὰρ πα
γκρατὲς, καὶ τοξότοι, καὶ δύναν
ται ὁ μικρὰν περιβλεμί
ναι, ἡ πάντων ἀρχαί. ὃ δὲ
θῶλες, καὶ ὁμίανδροι, καὶ
ἀμφίκοιλοι πῶ ὄψιν, ὃν αὖ
δυναμίαι, αἱ ἰσχυροὶ ὄπαι,
ὅτι καὶ παρβύναι. ὃ δὲ, καὶ
πῶρα τὸ εὐπριπὲς ἀνδρῶν ὃ
πρίαπαι. Διό. μεδὲν δαν
οὐκ ὑπὲρ modum virilis est. Priapus videlicet. B A C. Ne mi
seris

Q Vid igitur dicen-
dum ne est Bac-
che, fratres esse
Cupidinem, Hermaphrodis-
tum et Priapum, adeo dissi-
miles forma et studiis cum
sint. Nam hic quidem for-
mosum omnino et iaculator
est, et potestate non parva
cōparata sibi, omnibus im-
perat. Ille autē mulierosus
ac semivir, ambigua quoq;
faciem pra se ferens, ut non
facile dignoscatur adolescensne
sit, an uirgo. Tertius uero
raris

ἡρώς τε ὦ Ἀπολλών, ὃ γὰρ ὁ Ἀπολλών
φροδίτα καί τις τούτων, ἀλλὰ οἱ
πατέρες, διάφοροι γινυσκί-
σαι ὅτε γινυσκίται οἱ πατέρες
λάκων ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὃ μὲν
ἀρσέν, ὃ δὲ θῆλυα, ὅσπερ ὁ
μᾶς, γίνονται. Ἀπο. καί. ἀλλ'
ὁμῶς ἐμμεν ἰσθί, καὶ τὰ αὐτὰ
ἐκταυροδύμεν, τοξότα γὰρ
ἔμμεν. Διό. μίχρη μὲν τόξον,
πὲρ αὐτὰ, ὃ Ἀπολλών, ἐκ αὐτῶν
δὲ ὁ χῆμα, ὅτι ὃ μὲν Ἀρτι-
μις ἐξοικτινᾷ ἐν Σκύβαις, οὐ
δὲ μασπείῃ. καὶ ἰσθί τὴν ἑλ-
κύντα. Ἀπο. οἷα γὰρ τίς
ἀδελφῶν χάριαν τοῖς Σκύ-
βαις, ὅτι καὶ παρισπᾷται.
ὅν τις ἑλκύν ἀφίκεται ποτι-
νὴ πῶν παρὰ τὸν, συνικπλοῦ-
σαι, μίχρη αὐτῶ, μυσσῶν ὁμῶ
σε τὰς σφαγὰς : Διό. ἰσθί ἰσ-
θί πᾶσι ποτινῶν. ὃ γὰρ γὰρ τι πρὶν
πρὸ (γυλῶν γὰρ τι σε διηγύ-
σεται) πρὸ ἐν Ἀσμφάκῃ
γυλῶν, ἰσθί γὰρ παρὰ τὸν πῶν
πῶν ὁ δὲ ἐκταυροδύμενός με-
rit, καὶ αὐτὸς ἐκταυροδύμενός με-
rit. B. A. C. Recte sanè illa. Sed hic Priapus. Ridiculum enim
quidam narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem, mibi
accidit. Ego quidem ad urbē accesserā, ille autē me recepit,

teris Apollo. non enim in
ipsa Venus in causa est, sed
patres, qui diuersi fuerunt
quandoquidem & ij qui eo-
dem patre eademq; matre
nascuntur, saepenumero a-
lius uir, alius femina, quena
admodum & uos, nascun-
tur. APOL. Ita sanè est
ut dixi : sed nos tamen si-
miles sumus, & circa ea-
dem studia uersamur : sa-
gittarij enim ambo sumus.
BACC. Quantum quia-
dem ad arcum & sagittas
attinet, eadem ambo exer-
cetis, Apollo : illa uerò si-
milia nequaquā sunt, quòd
Diana quidem hospites ma-
ctat apud Scythas, tu autē
uaticinariis, et medicariis a-
grotantibus. APOL. An tu
putas sororē delectari Scy-
this? quae quidē etiam ador-
nauit, si quis Graeci alio
quando in Tauricā aduena-
rit, ut cū eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes il-
lus. B. A. C. Recte sanè illa. Sed hic Priapus. Ridiculum enim
quidam narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem, mibi
accidit. Ego quidem ad urbē accesserā, ille autē me recepit,

ἐξήρπασε παρ' αὐτῷ, ἱπ-
 πόδ' ἀνιπαροσάμιστα ἐν τῷ συμ-
 ποσίῳ ἱκανῶς ὑπεβύβρυμέ-
 ναι, κατ' αὐτὰς περὶ μέσας νύ-
 κτας ἱπποαστὰς ὁ γυνῶν,
 αἰδῶμαι δὲ λίγην. ΑΠ. ἰ-
 σάρασι; ΔΙΟ. τιῦτόν ἐστι.
 ΑΠ. οὐδ' ὅ τί περὶ ταῦτα;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ὃ ἰγίλασα;
 ΑΠ. ἵγνι τὸ μὲ χαλιπῶς, μὲν
 ὅδ' ἀγρίως. συγγνωστὸς γὰρ, αἰ
 ἐκλήν σοι ἄνθρωπος ἔντα ἱπῶρα.
 ΔΙΟ. τάτ' αὖτ' ὅν ἵππων, καὶ
 αὐτὸν οἶσ' αὖ, ἢ Ἀπὸλλων, ἀγέ-
 γοι πλέον ὠρεῖται. καλὸς γὰρ
 οὐδ', καὶ πομπήν, ὡς καὶ νό-
 φοντα καὶ σοὶ τὸν πρίαπὸν ἰ-
 πιχαρῶσα. ΑΠ. ἀλλ' ἂν ἔπι-
 πιχαρῶσα γέ, ἢ Διόνυσος; ἵγνι
 γὰρ μετὰ τὸς νέμους
 καὶ τῶν.

aggredi te queat. A P O L. Sed non aggredietur Bac-
 che, me facile: nam prater comam e-
 tiam arcum gero.

hospitio apud se præbuit.
 Posteaquam igitur quicquid
 nos dedimus, in conuiuiο af-
 fatim madefacti, circa me-
 diam prope noctem exur-
 gens generosus ille: sed pu-
 det dicere. A P O L. So-
 licitauit ne te? B A C. Hu-
 iusmodi quippiam est.

A P O L. Quid tu autē por-
 ro ad hæc? B A C. Quid
 enim aliud, quàm riji?

A P O L. Rectē sanē, quod
 neque acerbē, neque rusti-
 cē quicquam. Venia enim
 dignus est, si te formosum
 adeo sollicitauit. B A C.
 Huius igitur gratia etiam te
 Apollo sollicitatū meritō ue-
 nerit. Formosus enim es
 tu, et præterea comisus,
 ut uel sobrius Priapus ille

A P O L.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ
Ερμης.

APOLLINIS ET
Mercurij.

Iacobo Micyllo interprete.

APOLLO.

ΕΧει μει απαρ ὦ Ερ-
μη, πότρε ὁ Κάτωρ
ἔστι τάτωρ, ὃ πότι-
ρε ὁ Πελυδούκης; ἰγὼ γὰρ
ὅκ αὖ δοχερίναίμι αὐτῶς. Ερ.
ὁ μὲν χθίς ὁμῖν ξυγγνώμι-
ν, ἱεῶν ὁ Κάτωρ ὅν, ἄττε
Αἰ Πελυδούκης. Απ. πῶς
διεγγινώσκεις; ὁμοιοι γάρ.
Ερ. ὅτι ἄντ' ἔ, ὦ Απολλεῖν,
ἔχον ἰδὲ τὸ πρῶτον τὰ ἴχνη
τῶν τραυματίων, ἃ ἱλαβίπα
ἐκ τῶν ἀνταγκυνοισῶν πυ-
κτοῦσιν, καὶ μάλιστα, ἐπὶ σπ
ὑπὸ τῷ βίβροντ' Αμύκον ἰ-
τρώει, τῷ ἰάσωνι συμπλῖον.
ἄντ' ὃ ἰδὲ τὸν τοῖστον ἱμ-
φαῖον, ἀλλὰ καθαρὸς ἔστι,
καὶ ἀπαθὲς τὸ πρῶτον.
Απ. ὦνυσας, διλάξας τὰ
γυμνασμάτα, ἰδὲ τάχι ἄλλω
πᾶσι τὰ ἴσα, τὸ ὅδ' ἐν ὑμῖν τοῖς
πρῶτον ἔστι, qui discernina quib. internosci queāt docue-
ris me. Nā cetera certē omnia equalia sunt. cui pars di-

Potesne mihi dicere
Mercuri, uter isto-
rum Castor est, aut
uter Pollux? Nam ego qui
dem non facile discernero
ipsos. MER. Ille qui veri
conversatus nobis est, Ca-
stor erat: hic autem Pol-
lux est. APOL. Quomo-
do dignoscis? similes enim
sunt. MER. Quod hic qui
dem, Apollo, habet in facie
vestigia vulnerym quae ali-
quando ab his accepit qui-
buscum pugillatu certavit,
et maxime quibus a Be-
bryce Amici filio uulnera-
tus fuit, quando cum Iaso-
ne in Colchiam nauigabat.
Alter aut nihil tale praese-
fert, sed purus est atq; inte-
ger facie totus. AP. Operae
premiū facisti, qui discernina quib. internosci queāt docue-
ris me. Nā cetera certē omnia equalia sunt. cui pars di-
b b b 3 midia,

μιν, καὶ ἀσὺρ ὑπὸ δρᾶν, καὶ
 ἀνέντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵπ-
 πον ἱκανόφρονος λόφους. ὥς τι
 πολλάκις ἰγὼ τὸν μὲν προ-
 σάπων χάσμενα, πελυδού-
 αλιν ὄντα, τὸν δὲ τῷ τῷ το-
 λυδῶντι ἐνὶ μακτι. ἀτὰρ εἰ-
 πὶ μοι καὶ τόδῃ τί δύνῃσι ἐκ
 ἀμφὸς ξύνουσι ἑμῶν, ἀλλ'
 ὃς ὁμισησὶς ἀφ' ἑνὸς ἢ τινος,
 ἀφ' ἑνὸς δὲ θύεσσι ἀτὰρ αὐ-
 τῶν; Εἰ. ὑπὸ φιλαδελφίας
 πᾶσι πεύσσειν, ἵππῃ γὰρ ἰδὲ ἴ-
 σα μὲν τιθέντα τῶν Λύδων
 ἕκῃ, ἵππῃ δὲ ἀδελφάτων εἶ-
 ναι, ἵππῃ μαστο ὅπως αὐτοὶ
 τίω ἀδελφασίαν. Αἴ. ὃ ξυ-
 νιπῶ, ὃ Εἰμῶ, τίω τομῶν ἀ-
 γι ὃ δὲ ἵππῃ τῶν ὅπως ἀλλό-
 λαι, ἵππῃ ἵππῃ, οἶμαι, μάλα
 τα. πῶς γὰρ ὃ ἢ παρὰ θύεσσι ὃ
 παρὰ τοῖς φθίεσσι ὢν; πᾶσι
 ἀλλὰ, ἵππῃ ἵππῃ μαστοῦς.
 μᾶ, ὃ ἵππῃ ἵππῃ ἵππῃ, οὐ
 παρὰ τοῖς φθίεσσι, πᾶσι
 τῶν ἵππῃ ὢν, ὃ δὲ ἵππῃ
 τῶν ἵππῃ, καὶ τῶν
 πᾶσι ἵππῃ. Veruntamen, quemadmodum ego uaticia-
 nor, Aesculapium medetur, tu palaestricam doces, puerorum
 exercitator optimus, Diana autem obstetricatur, atque aliorum
 suam

midia, & stella superna im-
 minens, & iaculum in ma-
 nu, & equus utrique cano-
 didus. Quare saepe equi-
 dem appellavi hunc Casto-
 rem, qui Pollux erat: &
 rursum Castorem Pollucis
 nomine. Sed & illud mihi
 dic, cur non ambo pariter
 nobiscum uersantur, sed ex
 diuiso nunc quidem mor-
 tuus, nunc autem Deus est
 alteruter ipsorum? MER.
 Fraternali amore hoc faci-
 unt. Nam cum oporteret
 alterum ex Leda filijs mor-
 tem obire, alterum autem
 immortalem esse, diuise-
 runt ita inter se ipsi immor-
 talitatem. APOL. Non
 sanè prudenti, Mercuri,
 diuisione. Siquidem nec
 aspicient sese mutuò hoc pa-
 cto, quod uel maxime opi-
 nor desiderabant. Aut
 quomodo enim, cum alter
 apud Deos, alter apud ma-
 nes existat? quemadmodum ego uaticia-
 nor, Aesculapium medetur, tu palaestricam doces, puerorum
 exercitator optimus, Diana autem obstetricatur, atque aliorum
 suam

ἄλλων ἴαται, ἵνα τίνα
τίχην, ἢ θύει ἢ ἀνθρώποις
χρησίμευ, ἔτι δὲ τί ποιή-
σεις ἡμῖν, ἢ ἀργοὶ ἀναχέ-
σονται, τελικῆς ἔστι; Ερ.
ἡδαιμῶς, ἀλλὰ προσίτα-
κται αὐτοῖς ἐπεὶ αὖ τῷ πο-
σειδῶνι, καὶ καὶ πρὸς αὐτὸν δὴ
τὸ πῶς γὰρ, καὶ αὖ πρὸς ταύ-
τας χειμαζομένους ἰδούσιν,
ὡδὲ κατέσσωτας, ὡδὲ τὸ
πλῆθος, σώσειν τὰς ἐμπλήν-
ται. Απ. ἀγαθὸν, ἢ Ερμῆ,
καὶ σπῆρμα λίγας πῶς τί-
χην.

APOL. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

suam quisque artem habet,
uel dñs uel hominibus uti-
lem: hi uerò quid agent no-
bis? an inertes atque ocio-
si cōmuniabuntur nobiscum,
tam grandes cūm simi?

MERC. Haudquaquam;
sed iniunctum illis est, Ne-
ptuno, ut ministrent, &
subseruiant, & obequita-
re ipsos oportet pelagus:
& sicubi nautas tempesta-
te periclitantes aspexerint,
insidentes nauigio presta-
re incolumes nauigantes.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

α Bebryce.) Hæc aliter ab alijs referuntur: nam Castor &
Lymæto occisus dicitur. Theocritus Eidylio 27. de laudi-
bus Castoris & Pollucis Dioscurorum, id est geminorum,
Iouis Ledaëque filiorum, commemorat certamen inter Pollu-
cem & Amycum, Neptuni & Melies Nymphæ filium Be-
bryceorum principem, athletam crudelem, atque hospitem
interfectorem. Is enim cum robore corporis & arte pug-
nam superaret omnes. crudelem tulit legem, ne quis hospes
aut peregrinus qui ea loca adisset, inde discederet, quin
prius secum cæstu decertaret. Atque cū ita multos hospites
interfecisset, tandem & Pollucem qui cum Iasone & Argo-
nautis eò uenerat, secum decertare cogit, à quo uictus & oc-
cisus est. Hæc pugna etiam describitur ab Apollonio lib. 2.

bbb 4 Argo.

Argonauit. Sunt autem Bebryces Bithyæ populū, quos olim Thraces fuisse Strabo testatur, à Bebryce rege suo nomen sortiti. Ex hac gente & Ruthen athletam producit Virg. in 1. Aeneid. cuius victorem Darcem facit his verbis
Idemq; ad tumulum quo maximus occupat Hector
Victorem Ruthen immani corpore, qui se
Bebrycia uenit. Anxys de gente ferebat.
Perculit, & fulua moribundam extendit arena.

b Alterum ex Lede filij mortem obire.) Castoris mortis occasio fuit hæc. Castor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Tayren, Lynceæ atque Idæ fratribus, filijs Aphareï desponsatas. Sponsi eas bello repetiuerunt. In eo bello Castor à Lynceæ interfecit, & Pollux Lynceæ interfecit: fuissetq; & ab ipso Ida interfecit nisi Iupiter id fulmine prohibuisset, à quo Ida interfecit. Hæc ab Ouidio referuntur in fine lib. 1. Fastorum, & à Propertio. Theocritus etiam hoc certamen describit in Dioscuribus.

I O A N N I S S A M B V C I

Annotationes.

De Castore & Polluce colloquuntur.

Potēsne mihi dicere.) *ἔστιν ἔτι.* Non ego quidem.) Ratio. Ille qui heri conuersatus.) Responsio. Quomodo dignoscis.) Rogatio de modo. Quod hic quidem habet.) *ἀποδείξω.* Operæpretium fecisti.) *ὡφελήσῃς.* & post discrimina similitudinem indicat. Quare sipe equidem.) Ratio. Appellam hunc Castorem.) Conclusio. Cur non ambo.) Secunda interrogatio. Fraternali more hoc facite. Expositio causæ. Nam cum oporteret.) *ἵνα.* Non sine prudens.) Improbatio. Aut quomodo enim.) Tertia interrogatio per comparisonem.

Haudquaquam.) Responsio ab officio illorum. Rogam, Mercuri.) *ἔτι.*

MARINORVM DIA- LOGI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩ ΤΡΙΤΟΝΙΣ, ΑΜΥ-
μονες, & Neptun.

Iacobo Micillo interprete.

TRITON.

Επὶ τῷ Λέρνῳ, ὃ πό-
σειδον, παραγίγνεται
ἡ δὲ ἐκείνῳ ἡμέρῃ
ὕδρουσεμλιν παρδίνῳ, παρ
αχλόν τι χρῶμα, ὃν οἶδα ἰ-
γῶν καλλίῳ πᾶσι δαίδων. πε-
ῖλον δὲ τινὰ, ὃ Τρίτων, λί-
γος, ὃ θράπται ἅτις ὕδρο-
φίρῳ ἔστιν; Τρί. ὡλεον. ἀλο-
λὰ τὸ Δασαῖς ἰκάνει θυγάτηρ,
μία τῶν περὶ τὴν αὐτὴν αὐ-
τὸ, Αμυμώνη τὸ ὄνομα. ἰπυδὸ
μῶν γὰρ, ὅτις καλῶς, καὶ
τὸ γίνῃ. ὃ Δασαῖς δὲ σκαλ-
ραγωγὴ τὰς θυγατέρας, καὶ
αὐτὰς γὰρ διδάσκει, καὶ πῶς
περὶ δαίμων τι ἀρυσσεμλίας, καὶ

AD Lernam, Ne-
ptune, quotidie ve-
nit aquaticum iuugo,
pulchra omnino species.
Haud equidem scio forme-
fiorē ullam puellam uidisse
me. NEP. Liberāne dicis,
Triton, an uerò serua quæ
piam est, quæ aquam ferre
solet? TRI. Minimè ue-
rò. scd Danae illius filia,
una ex quinquaginta istis
etiam ipsa est, Amymone
nomine. Interrogavi e-
nim ὅ, quæ uocaretur, ὅ
genus ipsius. Danaem au-
tem duriter admodum e-
ducat filius, ὅ opus ma-
nu facere ipsa docet, ὅ ad aquam hauriendam mittit, et
bbb s ad

πρὸς τὰ ἄλλα, παλαῖον ἄο-
 κουνε ὦναι αὐτὰς. Πο. μέν-
 αὖτε παρὰ γένετα μακρὰν ὄν-
 τιν ὁδὸν ὃς Ἀργεῖς ἐς Λί-
 νου; Τρί. μέν. πολυδίψιον
 ἢ τὴν Ἀργεῖ, ὥς εἶδα, ὅτι κ-
 αὐτὰς ἀπὸ ὑλίου φέρει. Πο. ὦ
 Τρίτων, ἔμεινεν μὲν ἡτάρ-
 ξας, ἀπὸ τὰ πρὸ τῆ παιδός,
 ὅτι ἰσχυρὸν αὐτόν. Τρί.
 ἰσχυρὸν. ὅδε γὰρ ἰσχυρὸς τὸ ὑδρὸς
 φέρει, καὶ σχεδὸν πεκατὰ
 μίστω τιν ὁδὸν ὄντα, ἴσως ἐς
 τιν Λόβραν. Πο. ὅντων ἴσως
 ἔσται τὸ ἄρμα, ὃ τῆτο μὲν πολ-
 λὸν ἔχει τιν διατρίβειν, ὑπάρ-
 χον τοῖς ἴπποις τῇ ἰσχύει, καὶ
 τὸ ἄρμα ἐπισκευάσαν; σὺ ἢ
 ἀλλὰ διαφρίναί μοι τινα τὴν ὡ-
 κίον παρὰ τῆσιν. ἰφιππάσο-
 μεν γὰρ αὐτὸ τάχιστα. Τρί.
 ἰλὺς σε ὕψος δὲ διαφρίων ὡ-
 κύταται. Πο. σὺ γὰρ ἀπὸ λαύου
 μέγ, σὺ δὲ παρὰ νύχου, ὦ
 Τρίτων, ἔσται δὲ παρὶς μὲν
 ἐς τιν Λόβραν, ἰγὰ μὲν λο-
 li quam celerrime prouebat.
 pbium omnium uelocissimu-
 batur igitur. Tu uero iuxta
 ton. Ac postea quam ad Lerna

ἔχου ἰοταῦδά πε, οὐ δ' ἀπο
 σέπῃ, ἐπὶ τ' αὖ αἰδοῖ πρὸς τὴν
 σκῆν αὐτὴν. Τρ. αὐτὴ σὲ πλε
 σίον. Πο. ἡ καλὴ, ὦ Τρίτην, καὶ
 ὡραία τὸ σφῆν, ἀλλὰ συλλαν
 πῆλα ἡμῖν ὅστιν. Αμν. αὐτὸρ πο
 πε, καὶ με ξυκαρπάσαι ἄρτι:
 ἀνδραποδιστὸς γάρ, καὶ ἱστανε ἡ
 μῖν ἀπ' αἰγυπλῆς ἔδωκε τὸ
 σφῆν, ὥστε βοῦσσεμα ἔ
 πατὸρ δα. Τρ. σιῶπῃ σερ, ὦ Α
 μνμόνη, ποσὸν δὲσι. Αμν.
 τί ποσὸν λήγας; τί βιάζε
 με, ὦ αὐτὸρ πο, καὶ ἵς τίνω θάλα
 λατῆσιν ἐκβήκασι; ἰγὼ δ' αὖ
 πεπνεγύσσεμα ὃ ἀνδρία ἐκτα
 δῶσα. Πο. δάρεται, ἔστιν δ' αὖτὸρ
 πῆλός, ἀλλὰ καὶ πῆλόν ἐκ
 νυμὸν σὲ ἀναδελφῶσαι ἴσσω
 ἰοταῦδά, πατὸρ δ' αὖ τῇ βιάσει
 τίνω πρίσσω, πλεσίον ἔλεγε
 σμαπες. καὶ σὺ δὲ δαίμων ἴση,
 καὶ μῖνον τῶν ἀνδρῶν ἔχον
 ἀναφορέσει ἀποθαῖσκα.

mare hic sinam, percusso tridente saxo hoc iuxta æ-

stuarium, & tu ipsa felix atque beata eris,

ac sola sororum obita morte æ-

quam non gestabis.

*bic in insidijs ero: tu autem
 specularando observa quando
 illam accedentem sentias.*

TRIT. Eccam tibi, propē
 est. NEP. Formosa, Tri
 ton, & in ipso ætatis flore
 puella hæc: sed comprehen
 denda nobis est. AMY.
 Hæc homo, quò me hinc
 correptam abducis? plagia
 rim quispiam es, ac uideris
 ab Aegypto patre nostro
 allegatus esse: quare claman
 do patrem uocabo. TRI.

Tace Amymone, Neptunus
 hic est. AMY. Quid Ne
 ptunum tibi narras? Cur
 tibi ὁ homo uim facis, atq;
 hinc in mare abstrabis? E
 go uerò suffocabor misera,
 submersa aquis. NEP. Bo
 no animo sis: nihil graue pa
 tiaris, faciam: sed & son
 tem cognominem tibi eman

L V C I A N I
GILBERTI COGNATI AN-
notationes.

ARGVMENTVM.

Danaus Beli filius, in Aegypto regnavit, & quinquaginta filias habuit, quarum una diſta Amymone, cuius amore obrecitus, Neptunus fontes aperuit Lernæos. Unde aquis abundare conſigit Argivis, atque factum eſt ut Amymonicæ aquæ dicantur Argivæ. a Fontem cognominem) Eſt Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius meminerunt Plinius libro quarto capite quinto & Strabo libro octavo.

NOTOY KAI ZE-
phyri.

NOTI ET ZE-
phyri.

Iacobo Micyllo interprete.

N O T V S.

TΑΥΤΩ, ὃ Ζήφυρ, τὴν
Δάμαρ, ὅν διὰ τὴν
πυλῶν ἐκ Αἰγυπτῶν
ἔρμης ἔγα, ἡ Ζὴν δὲ διὰ τὴν
οὐκ ἄλλος ἔρωτι Ζη. φαί, ὃ Νόσ
τι ὃ Δάμαρ δὲ τὴν, ἀλλὰ
πῶς ἔρ. τὴν πύλας ἰνῶν.
οὐκ ἂν ἡ Ζη τὴν τὴν ἰνῶν
οὐκ, αὐτὴν ἰνῶν τὴν τὴν,
ὅτι τὴν πύλας ἰνῶν ἰνῶν
ne amoris commota, propterea quod videbat Iovem illam

NVM hanc, Zephy-
re, iuvenem, quam
per mare in Aegyo-
ptum Mercurius ducit, Iupi-
ter amore captus vitiauit?
ZEPH. Hanc ipsam, No-
te, sed iuvenca tum nō erat,
sed puella, Inacbi fluvij fi-
lia. Nunc autē Iuno talem
ipsam effigiauit, emulatione
prorsus

Δία. Νό. νῦν ἄρ' ἵτι ἱρᾷ ῥι
βοῖς; Ζί. καὶ μάλα, καὶ διὰ
ταῖς αἰγυπῖον αὐτῶν ἐπι-
ψι, καὶ ἑμὶν προσίταξι, μὴ
ἐνμαίνων τῶν ἐλάσσων, ἵπ-
πὸν διανέξει, ὡς ἀποτικῶσα
ἐκῆ. ἐνταῦθα δὲ ἔδρα, εἰς γένετο
καὶ αὐτὸ, καὶ τὸ τυχόν. Νό.
ὦ Δία, καὶ δὴ; Ζί. καὶ μά-
λα ὦ Νότι. ἀξία τί, ὅτι ῥῆμα
ἴσθι, τῶν πλείονων, καὶ ἑμὶν
ἔσαι δίσκον, ἵπτινα αὐτὸ ἑ-
μὶν ἐκείνη ἐκείνη, ὅτι καὶ
οὐκ ἐπιπνῶν. Νό. ὅρα πού τι
πείρασθαι, ὦ Ζήφυρε, ἐκεί-
νη δὲ γένετο, καὶ Δία αὐτὸν
τίς γὰρ ὅτι γένετο. Ζί. ἀλλ'
ἔδρα γὰρ διανέσαι, καὶ ὅτι
οὐκ ἔστι τῶν γένε. ἔστι, ἵπτι
ἐκείνη μὴ τῶν πλείονων βα-
λίσση, αὐτοῦ δὲ αὐτῶν ὅ-
τι ῥῆμα, γυναικὶ παλαιᾷ
αὐτῶν ἐκείνη. Νό. παλαιᾷ
γὰρ ταῦτα, ὦ Ζήφυρε. ἐκεί-
νη δὲ ἵπτι, ἐκείνη δὲ, καὶ ἐκεί-
νη δὲ ἐκείνη, ἀλλ' ἵπτι.

Mercurius denuò mulierem formosam prorsus reddidit.

NOT. Mira nimirū hæc Zephyrei nusquā amplius neq;
cormina illius, neque cauda, neq; tibia bifida, sed amabilis
puella est.

prorsus deperire. NOT.

Proinde etiā nunc bouē illā

amat? ZEPH. Atq; admo-

dum: & propterea in Aeo-

gyptum ipsam misit, nobisq;

edixit ne cōturbaremus ma-

re, donec illa transnataffet,

ut quæ illuc paritura sit: fert

autē utrum modò, Demq;

2 fiet cū ipsa, tum quod ex

ea partum erit. NOT. An

iuuenca Dem? ZEPH. At

que admodum, Note, impe-

rabilq; (inquā Mercurius)

naugantibus, ac nostra erit

domina, ut quemcunq; nos-

trū uolet, emittat, uel pro-

hibeat spirare. NOT. Co-

lenda igitur obseruandaq;

nobis erit, Zephyre, iam do-

mina certè cū sit. nam per

Iouem, beneuolentior co-

pactō nobis erit. ZEPH.

Sedenim iam traiecit, &

in terram enatakit. Vides

ut non amplius quadrupes

incedat, sed erectam ipsam

λέγει, ὅ μὲν τοι ἔρμῃ τι πά-
 ρον, μεταβιβάσκει ἰατρὸν, καὶ
 αὐτὸν νηπιῶν, λυσιπρόσωπον
 γυγίνεσθαι; Ζεῦ, μὴ πολλὰ πα-
 ροῦμαι, ὅτι ἀμείνως ἰατρὸν
 εἶδαι τὰ πρακτικά.

*sine persequamur ista, quandoquidem melius ille quæ faci-
 cienda sunt novit.*

*puella est. Ceterum Mercurio quidnā accidit, qui se i-
 psum mutavit, & ex adole-
 scente factus est quisspiam
 caninam faciem præ se fe-
 rens? ZEPH. Ne curiosi*

GILBERTI COGNATI ANO

notationes.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Fabulam quidem vulgatam apud poetas de Io, minus hñc
 ascribo, eam cum ex Græcis tum Latinis leges, sed in primis
 apud Ovid in Metamor. & Luciani nostri dialogum Iovis &
 Mercurij, ubi eam descripsimus.

a Cum ipsa.) Io coniugis loco habita fertur ab Osyride
 Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine I-
 sidis, quam singulari superstitione coluit & Germania, ante
 receptam Christianam religionem.

ΔΟΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕ- DORIDIS ET THE-
 τιδος. tidis.

Iacobo Micyllo interprete.

DORIS.

Τὴν Δορίδα, ἢ Θίτι;
 οἱ. λαλίστην, ἢ Δορί,
 λέγουσιν ἂν ἰσχυρὰν
 καὶ πάλιν ἰσχυρὰν αὐ-
 τήν

Q Vid lachrymans
 Thetis? THE T.
 Pulcherrimam
 Dori. puellam vidi in arcā
 à patre coniectam, tum i-
 psum,

MARINORVM DIALOGI. 21

πῶς τι, καὶ βρέφους αὐτῆς ἀρτί-
 γέννητον. ἐκίλευσεν ὁ πατὴρ
 τὰς ναύτας, αὐαλαβόντας τὸ
 λιβύτιον, ἰππιδὰν πελὺ ἀπὸ
 τῆ γῆς ἀπισπάσασιν, ἀφάναι
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπίλι-
 το ὁ ἀδελφὸς καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ
 βρέφος. ΔΗ. τίς δ' ἵνα καὶ
 ἀδελφὸς, ἰππιδὰν ἀκροβῶν
 ἀπαστα; ΘΙ. Ακρίσιος ὁ πα-
 τὴρ αὐτῆς, βαλλέτιν ἔσσαν ἰο-
 παρδίνου, ἢ χαλκῶν τινὰ
 θάλαμνον ἰμβάλλον : ὅτε τὸ
 μὲν ἀλυσὶς ἐκ ἰχθὺς ἀπῆν. φα-
 σὶ δ' ὅτι τὸν Δία, χρυσοῦν γί-
 γνησθαι φύναι διὰ τὸ ἰρῆν
 ἐπ' αὐτῶν, διξήμενον δ' ἰο-
 πῶν ἐς τὸν λιμένα βαταρο-
 ρίοντα τὸν διόν, ἰγνύμενα γι-
 γνῶναι. τότε ἀνδρόμαχος ὁ πα-
 τὴρ, ἄγχιος τις, καὶ ζυλόνου
 καὶ γῆρας θγαυάκτου, καὶ
 ἐπ' ὅτινες μεμεχεῖσθαι εἶκο-
 λῶς αὐτῶν, ἰμβάλλας ἐς τὴν λι-
 βύτιον ἀρτί τετοκῆν. ΔΗ. ὁ δὲ
 τί ἰππιδῆς, ὁ Θίτις, ἰππιδῆς
 καλῶντες; ΘΙ. ὅτι αὐτῆς
 ἀπ' αὐτοῦ stupratam fuisse illam arbitratum est, conijcit
 in arcam hanc cum paulò ante peperisset. D O. Caterum
 illa quid agebat, Theti, quando abripiebatur. T H. Pro se

ipsam, tū a infantem ab ea
 paulò ante genitū. Iussit autē
 pater nautas, arcē illam ac-
 ceptam, postquam in alium
 à terra prouecti essent, in
 mare abijcere, ut ita periret
 et misera illa, et infans una
 cum ea. D O R. Quamob-
 rem autē, ὁ soror, hoc? quan-
 do quidem comperta habes
 exactē omnia. T H E. Pater
 illius Acrisius, quia pulcher-
 rima erat, in arcem quen-
 dam thalamū inclusam, per-
 petuæ uirginitati destina-
 rat. Deinde, uerum quidem
 dicere non possum, Iouens
 autem aiunt, conuersum in
 aurum, delapsū per implu-
 uium ad ipsam esse. Acci-
 piente autem illa in sinu de-
 manantem Deum, gravidā
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduertis-
 set, utpote durus quidam
 et zelotypus senex, graui-
 ter indignatus est. Et quia
 quid. n

μὲν ἰσίγῃ, ὃ Δορί, καὶ ἐξ ἑρ-
 πίου καταδίωκω, τὸ βεῖρε Θ' ὃ
 παρ' αὐτῷ μὲν ἀποθανόντα δα-
 κρύουσα, καὶ τῷ πάππῳ δεικ-
 νύουσα αὐτὸ, ἑλπίσιν ἐν τῷ
 αἰετῷ ἀγνοίας τῶν βακχῶν,
 καὶ ἱμερδία πρὸς τῷ θάλασ-
 σαρ. ὤπασίμπλαμαι αὐτῇ
 πρὸς ὀφθαλμοὺς δακρύων, με-
 νοῦν δὲ αὐτῶν. Δω. ἡμῶν
 δακρύουσαι πείρασας. ἀλλ' ὅ-
 τι θνήσκουσιν; Θί. ὁ δαμῶν. τῷ-
 χιται γὰρ ἵτις ἡ λιβαίτις ἀμφὶ
 τῷ Σερύφῳ, ἴσους αὐτῇ
 φιλάττηςα. Δω. τί ὅντις σὺ
 ἴσους αὐτῇ, τοῖς ἀλίσκοις τῇ
 τῇ ἰμβρῶσαι ἰς τὰ λιμένα
 τοῖς Σερύφῳι; εἰ δὲ αὐ-
 τὰς αὐτῶν σῶσενσι δακρύ-
 ον. Θί. οὐ λίγης, ἔτι παιῶ-
 νος. μὲν γὰρ ἀπὸ λίσκου μῆν
 αὐτῇ, μῆν τὸ παιδίον, οὐ-
 τως ἐν βαλόν.

ita faciamus. Non enim perire decet, neq; ipsam, neq; in-
 fantem, adeo cum sit formosus.

quidem nihil dicebat, Do-
 ri, sed tacite ferebat damna-
 tionem: pro infante autem
 deprecabatur, ne morti tra-
 deretur, lachrymando, at-
 que illam auro ostentando
 pulcherrimum sanè pue-
 rum, Dori. Ille autem præ
 ignorantia malorum, etiam
 arridebat matri. Oppleor
 rursum lachrymis, cum in
 mentem illius uenit. D O.
 Et me flere fecisti. Sed nun-
 quid iam mortui sunt? T H.
 Haudquaquam, natat enim
 adhuc arca circa Seriphū,
 uivis illis custoditis. D O.
 Cur igitur non conserva-
 mus ipsam, piscatoribus ἰ-
 stis Seriphis in retia immi-
 tendo, qui extractos illos,
 incolumes præstabunt scilicet?
 T H B. Recte dicis, atq;

MARINORVM DIALOGI. GILBERTI COGNATI

43

Annotationes.

ARGVMENTVM

Danae Acrisij Argiuorum regis filia, à patre in quadam turri conclusa fuit, ob id quòd in responsis habuit, se manu eius quì ex filia nasceretur, moriturum ac hanc Iupiter (cùm alia uia non pateret) in aurei m imbrem ex tegulis per impluuium in gremium eius se demisit, quæ ex eo congressu Perseum genuit, qui ob crudelitatem erga se, & matrem Danaen Acrisium Argiuorum regem, auum maternum interfecit. Ea Fabula in fine quarti, & in initio 5. lib. Metamorphoseon commemoratur, cuius etiam in alio quodam Dialogo meminisse Lucianus noster.

IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

Αντιμυθε de unica filia Acrisij Danae, à Ioue in aurum conuerso decepta, & à patre in mare exposita.

Notum est quod Danaen clausam deluserit imber

Aureus: ut ponto post dederitq; pater.

Hec nūc tam firmam quicquam sanctorū pudicum,

Qui mettam macule peruicacis amor.

Quid lachrymaris.) Interrogatio. Pulcherrimam Dosi.) Narratio generalis Iussit autem pater.) ἰμῶν ἀκροῖς, quia copiosius exponit superiora. Ut ita periret.)

δορτομεῖς τε δίκας.) Quamobrem autem.) Rogatio causæ.

Pater illius.) ἰπιδία γὰρ τις δεινὴ γὰρ, & fabulæ expositio videlicet.) In thalamum inclusam.) Factum & causa. Deinde

uerum quidem.) παρὶς δὲ οὐκ & præminuit. Accipiente autem illa.) τὸ πρῶτον. Stupratam fuisse illam arbitratus.) πα

μίσας Hæorat. libro 2. Carminū oda. 16. Ferebat damnationem.) τὰ ἰπιδία. Oppleo rursum oculos.) καὶ ἰπιδία muliebre.

Sed nunquid iam.) Alia interrogatio. Cur igitur non.)

ccc Effectus

Effectus commiserationis portantis interrogatio. Recte
dicis.) Assensus ad illam.

ΠΟΞΕΙΑΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΕΡΤΥΝΙ ΕΤ
Ενιπίωι. Ενιπέι.

Jacobo Micillo interprete.

ENIPYVS.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ἃ πό-
σαις, ὀφείσται γὰρ
τάλαθι. ἱπυλὸν
μὲν τὴν ἱπυλόν, ἀναδύε-
ται μοι, διαίρεσαι τὴν πᾶσαν,
ἃ δὲ ἔστιν ἡ ἐμὴ ταῦτα πι-
πονδίται, καὶ διὰ τὸ τοῦ παρῶ-
ντος ἑαυτὸν. πο. σὺ γὰρ, ὦ Ε-
νιπύ, ἀφαιρήσεις ὅσα, καὶ
βραλὺς, ἢ ἑρμῆς ὅτι καλὰς
φειτάσαι ἐς ἐμὴν παρὰ σὲ,
ἀπολλυμένης ὑπὸ τῷ ἑρμῇ.
ἐκτενέρας, καὶ ἱπυλὸν λυ-
πῶν αὐτὸν. ἃ δὲ παρὰ τῷ
ἑρμῇ ἀλύσαι καὶ ἱπυλὸν
εἶσαι, καὶ ἀπολλυμένης ἑρμῇ
χρὲς οὐ ἰστοχῶν: οὐδ' ἑρμῇ
πρὸς αὐτὸν. Εν. τί ὅν,
διὰ τὸ τοῦ ἑρμῇ πρὸς αὐτὸν
σαι τὸν ἑρμῇ, καὶ καὶ ἑρμῇ
λυδὲν ἑρμῇ. ENIP. Quid igitur? an propterea οὐ
ποτεbat te praeferere amore mibi, & velut histrio-

Minimè uerò pra-
clara haec, Neptu-
ne (dicetur enim
uerum) qui circumuenta a-
mica mea, assimilatus in for-
mam meā, uitiaſti puellam.
Putabat enim illa mecum re-
esse sibi, & ob id exhibe-
bat sese. NEP. Tu enim E-
nipeu fastuosus es & tar-
dus, qui puella adeò formo-
sa quotidie ad te nante, ac
pro amore percurrente, despe-
xeris illam, & gauisus sis si
posses illi agere facere. Illa
uerò iuxta ripas mœrore af-
fecta, atq; ibi inambulans,
seſeſq; lauans, nō semel opta-
bat in conspectum sibi ue-
nire te, at tu fastuosus deo-
nans

MARINORVM DIALOGI. 39

πρίντις αἰσία ἀντί τρεσ-
 λῶν αἶσαι, καὶ κατασφί-
 σασαι πλὴν Τυρῶ, ἀφιδῶ λό-
 γον ἄσαν; ΠΟ. ὅψι γεωτυ-
 πῶς, ὦ Εὐπιδῶ, ἐπιτέπης
 πρίντις ὧν. ὃ Τυρῶ δὲ ὁ δῖος
 Διὸς πῶς πρὸς, εἰς μὲν ἐπὶ
 οὐ διακινεῖται. Εἰς, ὅμι-
 λους; ἴσμε γὰρ ἀπὸν, ἔτι προ-
 σελῶν πῶς, ὃ καὶ μάστιγα ἰ-
 λόντες ἀπὸν, καὶ ἰγὼ τῶς
 ὁ δῖος, ἔτι τὰ ἰμά σου δῶ-
 φραῖς πῶς, καὶ παρῖς
 πορφυρῶν τι ἔμα, ἔπρ ὅ-
 μῃς συνήκρυσθι, ἄμα σιωπῶ-
 ῶς τῶ παλῶ ἀντ' ἰμῶ. ΠΟ. οὐ
 γὰρ ὁ δῖος, ὦ Εὐπιδῶ.

nem aliquem pro Neptuno
 Enipeum te gerere, atq; ita
 decipere a Tyro istam, puel-
 lam adeò simplicem? NEP.
 Sedò uerò nunc zelotypus
 es b Enipeu, cum prius su-
 perbum & contemptorem
 te gesseris. Ipsa autem Tyro
 nihil graue passa est, quã do-
 se putauit a te uiliatam esse.
 ENIP. Nihil autem? Dixi
 sti enim abiens Neptunum
 esse te, quod uel maximè do-
 lore affecit ipsam: atq; ipse
 eò abs te iniuria affectus
 sum, quòd & qua mea esse
 debuerat, eam uoluptatem

percepiisti tu, & præterea composito circa uos fluctu pur-
 purco, sub quo absconditi iacuisti, cum puella pro me tute-
 ram habuisti. NEP. Tu enim non uol. b. n. Enipeu.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Tyro.) Virguncula fuit Thessala, Salmonei filia, & Fal-
 pei amica, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit
 de qua inferius in Philopatre, & lib. 2. Histo-
 riarum uerarum. b Enipeu.) Thes-
 salix Auuius est.

M O R T V O R V M D I A -
L O G I.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ALEXANDRI ET
ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Philippi.

Ottomaro Luscinio interprete.

PHILIPPVS.

NΥΝ Μὲν ὦ Αλέξαν-
δρ', ἐκ αὐτοῦ ἔξαρ-
τήσῃς, καὶ ἐκ ἐμῆς
ἐξ ἡμῶν: ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκτεθνήκες,
Αμύντης γινώσκων. ΑΛ. ὦ δ' αὖ-
τις ὁ γυνήδεω, ὦ πάτερ, ὥς Φι-
λίππου τῷ Αμύντῃ ἐξ ἡμῶν
ἄλλ' ἰδοὺ ξάμῃ τὸ μᾶλλον μα-
κάριον χρῆσιμεν ἐν ταῖς πράγμασι
ταῖς οὐρανίου αἰῶνος. ΦΙ. πῶς
λίγιστον: χρῆσιμεν ἰδοὺ καὶ σοί,
τὸ παρὶχθαι σεαυτὸν ὀξυπνοῦ
ταυτοσύνῃ καὶ τῶν προφρο-
νῶν: ΑΛ. ὦ τῷ τοῦ, ἀλλ' εἰ βάρ-
βαροι καταπλάγυσάν με, ἐπεὶ
ἔδειξεν ἵνα κωδίσκω, οὐ μὲν
πονήσεις; ΑΛ. Non isthuc, sed barbaros in mei ad-
mirationem tractos, facilius hoc pretextu nostro subdi-
dimus imperio: quum nemo unius viribus nostris hactenus
resisterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus

Non igitur inficias
beris: Alexander
ex me prognatum
te esse filium. nam ad Iouē
Hammonem genus pater-
num referens, mortem non
obisset. ΑΛ. Neque ue-
rò nescius eram, pater, Phi-
lippi Amyntæ me esse filo-
lium: sed quia ad res geren-
das sic mihi visum erat con-
ducere, commento hoc u-
sus sum uaticinij. PHIL.
Quid ais? Conducibile id ti-
bi visum, ut ̃ uatibus im-
postoribus fallendum te exo-
poneres? ΑΛ. Non isthuc, sed barbaros in mei ad-
mirationem tractos, facilius hoc pretextu nostro subdi-
dimus imperio: quum nemo unius viribus nostris hactenus
resisterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus
Deum

διὸ μέχλιθαι, ὅστι ρᾶν ἰκρά-
 νουμ αὐτῶν. Φί. τί τινι ἰκρά-
 νισαι σὺ γι ἀξιωμαχῶν αὐ-
 λῶν; ὅς δὲ δειλὸς ἀπὸ σπονδι-
 χθες, τοξόμα καὶ πιλτάμα,
 καὶ γύρφα εἰσὶν αὖ πριβόλημ
 νοι; ΕΛΛΗΝΩΝ ἑρατῶν ἱργον
 ἔν. Βοίω τῶν καὶ Φωκίω, καὶ
 Αἰωνάων. καὶ τὸ Ἀρκάδων
 ὀπλιτεῶν, καὶ τῶν Θετταλῶν
 ἱππων, καὶ τὰς ἡλίων ἀκισ-
 τιστάς, καὶ τὸ Μακεδνῶν πιλ-
 τασιπῶν, ὃ Θράκας, ὃ Ἰλλυ-
 ρίους, ὃ καὶ Πάιονας χερύσας
 ὄναι, πάντα μεγάλα. Μύθων
 δὲ καὶ Περσῶν καὶ Χαλδαί-
 ων, καὶ χρυσοφόρων ἀσθρῶ-
 σων, καὶ ἀβρῶν, ἐκ εἰδῶ ὡς
 περὶ σὺ μύθοι, μετὰ Κλειάρ-
 χου ἀνελόντος, ἰκράτισαν,
 ὃ δὲ ὡς χύρας ἱερμενῶντων
 ἰλδῶν ἰκάνων, ἀλλὰ περὶ ὃ
 τίξον· μετὰ βιντῶναι, θυγόνε-
 των; Αἰ. ἂν οἱ Σκύθαι γι, ὃ
 πᾶσι δὲ, καὶ οἱ ἰλδῶν ἰλίσαν-
 τες, ἐκ δύναται φρόνουν· ἐν τι
 ἔργον

Deum sibi esset praeliandū.
 PHIL. Quos tu igitur tan-
 to conatu dignos usquam in-
 cisti, qui cū timidis illis arcu-
 libus, peltarijs ac gerris uimē-
 nek pugnare solitis, semper
 congressus es? Atqui Græ-
 cos armis domare, Bæotios,
 Phocenses, Athenienses, ὅ-
 id genus alios, operū fuerat
 strenui atque magnifici.
 Arcadum insuper sustinere
 armaturam, equitatum
 Thessalum Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis in-
 structos, aut cum Thraci-
 bus, Illyricis, Pæonibus ue-
 manum conferere, opero-
 sum profectō atq; arduum
 id fuisset in primis. Cæte-
 rum Medos, Persas et Chal-
 daeos delicatos, ac plurimo
 auro conspicuos, non satis
 compertum habeo quonam
 modo ante te cū duce Cle-
 archō mille uiri bello a-
 dorti expugnari. fœdē
 in fugam actos antequam

ad manus uentum fuisset. ALEX. At uerō Scythæ pa-
 ter, et Indici elephantes, res sunt non usq; adeo abiectæ

καὶ γὰρ τούτους γαμῶν, καὶ
 κραιπνὴν ἐπιδραγαπῶν. ἢ
 ἐπὶ νύκτα μόνον ἀκῶσας, ὅτι ἀσ-
 πείχετ' ἡ Δαρείη γυναικίς,
 κακῆς ἔσσε, καὶ τ' μαρὲς αὐτῆς,
 καὶ τ' θυγατρὶν ἱπταμένης,
 βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Αλλὰ φι-
 λικὴ δυνάμει, ὃ πάτερ, ἐκ τῆς
 παιδείας, καὶ τὸ ἢ Οξυδράκας
 πρῶτον ἐπαδάλλομαι ἐπὶ τὸ ἢ
 τοῦ ἡ τείχεος, καὶ τοσούτοι λα-
 οὖν βρώματα; οἱ, ἐκ τῆς παιδείας
 οὗτοι, ὃ ἀλὶ ξανθοῖ, ὅχι τι μὲν
 ἐκ τῶν εἶναι εἶμαι καὶ τι τρῶς
 σκιδάσαι περὶ τ' βασιλεία, καὶ
 πρὸς κινδυνόεν τ' στρατῶν, ἀλλ'
 ὅτι οὐκ ἐστὶν τοῦτο ἡμῖς αὖτις σιωπῇ-
 ρι. Οὐδ' οὐ γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πο-
 τε τρωαὶ εἴμεν, καὶ βελίπαιροι φο-
 ράλλοι τ' πολέμῳ ἱερομισέμε-
 νοι, αὖτις τῶν βρώματων, εἰ μὴ οὐ
 σὰ ἀπὸ τῶν βρώματων, ταῦτα
 γίγνωσκ' ὅρ τῆς ἐργασίας, καὶ ἡ ἀμ-
 μων, γόει καὶ ψαλμῶν.

τις

lic prætentare viam: sed quia ex re tua isthuc erat minime.
 Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus præbebas spe-
 ctatoribus, quando post acceptam uuln, ab exercitu ma-
 gno tumultu direptus, mærens ac eiulans sanguine fluita-
 bas? Adde quòd iupiter Ham non tanquam præstigia-

et nuptijs talibus peractis:
 quodq; Hephæstionem plus
 quam esset satis, amaris. V-
 num est quod solum laudo
 abs te gestum, in Darij uxo-
 re uidelicet, forma præstan-
 te, quia ab illius complexu
 abstinueris: et genetricis il-
 lius, atq; filiarum, ne uim pa-
 terentur, curam suscepe-
 ris. Regium certe id opus
 extitit, quod tum factitas-
 se te accepimus. ALEX.
 Quomodo autem tibi non
 probatur, pater, quòd in
 Oxydracis, gente Indica
 lubens me in periculum con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis uulneribus, muros
 primus omnium transilie-
 rim? PHIL. Non probo,
 Alexander: neque id quia
 pulchrum esse negem uulne-
 rati quandoque Imperato-
 rem, et in subeundis pericu-

τις ἠέχεται, καὶ εἰ περὶ ταῦτα,
 ἡδὲ καὶ, ὅτι τις ἐν αὐτῷ ἰγλα-
 σον, ὅρῳ τὸν τῷ Διὶς ἵον καὶ
 περὶ ψυχῶν, δὲ μὲν τῶν ἰα-
 τρῶν βουθῶν; οὐκ μὲν γὰρ ὅ-
 ποιη ἔδωκε τίθενται, ἐν αὐτῷ περὶ
 λυγρῶν ἄνθρωποι τῶν περὶ σπεί-
 σιν ἰατρῶν ἐπικερτιμῶντας,
 ὅρῳ τῶν περὶ τῷ Διὶ
 ἰατρῶν ἡδὲ μὲν, μὲν δὲ τῶν
 ἡδὲ καὶ ὅρῳ τῶν, ἡδὲ καὶ
 μὲν σπείσιν ἰατρῶν; ἡ-
 καὶ τι, καὶ τὸ χεῖρον, ὅτι
 φησι, ἡδὲ καὶ, τὸ δὲ τῶν
 κρατῶν ἰατρῶν, περὶ τῶν
 ἡδὲ καὶ ὅρῳ τῶν περὶ τῶν
 μὲν. καὶ γὰρ ἰατρῶν ἰα-
 τρῶν, καὶ Διὶ γίνονται ἰατρῶν.
 ἡδὲ τὰ ταῦτα φησὶν οὐκ ἔστι
 ἡδὲ καὶ περὶ τῶν, ἡδὲ καὶ
 καὶ Διὶ ἰατρῶν ἰατρῶν
 σίμῳ, ἡδὲ καὶ τῶν ἰατρῶν
 ἡδὲ, ὅτι ἰατρῶν ἰατρῶν
 ἡδὲ, ἡδὲ καὶ ἰατρῶν
 ἐρῶν. Nam quanquā insigniter multa, tamen dijs longē
 inferiora agere visus, uacillare ob hoc iudicatus es, et tota
 ratione deficere. A L. Haudquaquam de me isthuc sentiunt
 mortales: sed cū Hercule me & Baccho conferunt, ueluti
 æmulum, parit̃; cum illis gloria certantem. Nam & Aor-
 cum, a neutro etiam illorum armis subactum, ego facile ce-

tor quissiam & uanum pro-
 pheta, reus mendacij palam
 tum arguebatur. Non enim
 uideo qualiter risum contie-
 neat, qui Iouis filium uide-
 rit animum deicere, & in
 desperatione rerum efflagi-
 tare medicorū auxilia. De-
 nique quum iam tandē mor-
 tem obieris, quē credas obse-
 cro esse, qui cōsistam illam
 adoptionē qua Iouis dīstus
 es filius, non carpat male-
 dictis? Potissimū ubi Dei
 istius cadauer porrectum ia-
 cere, turgidum sanē, & iu-
 xta aliorū corporum morē
 contactu suo omnia labesca-
 ctans aspexerit. Caterū
 quòd ais Alexāder, tibi fuis-
 se conducibile, quò facilius
 rerum potireris: id profe-
 ctò multū tibi gloriæ ex he-
 nē etiam ac strenuē gressis
 pi. PHIL.

μὲν οἱ ἀρῶς ἐπὶ ταῦτα ὡς ὕπερ
 ἀμυντὶ λίγος, ὅς κ' Ἡρακλῆ
 καὶ Διόνυσον παραβάλλει σιωπῶν
 ἔτι, καὶ ἐκ ἀσχεύων, ὃ ἀλῖζαν
 εἶρε, ὃ δὲ τὸ τύπον ἀπομαρτυ-
 ρεῖ, καὶ γνώσῃ σιωπῶν, καὶ
 σωῆς ὅδ' οὐ νικῆς ὅδ'.

dein noscere, uel iam tandem sapere, etiamsi serius, ubi fa-
 to occubueris?

pi. P H. Etiam dū uideris
 ista ut Hammonis filius di-
 cere, quando nec Baccho
 quidem cedis, aut Herculi.
 Sed nec erubescere nosti,
 Alexander, solitūmne dedi-
 scere arrogantiam, teipsum

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Amyntæ me esse filium.) Amyntas Alexandri Magni pa-
 ter, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebusque ge-
 stis clariss. de quo Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9. b Va-
 ribus.) Scilicet Hammonis. De Hammone uero & eius uati-
 bus in Dialogo Diogenis & Pollucis latè annotauimus.

c Duce Clearcho.) Darius nothus Persarum rex moriens
 duos reliquit filios, Artaxerxem, qui uocatur Maemon, &
 Cyrus minorem: inter hos fratres cū excitatum esset bel-
 lum, Clearchus unus fuit de ducibus exercitus belli, qui dein
 de interfecto iam Cyro ab Artaxerxe captus, necatus est, de
 quo Plutarchus in Artaxerxe.

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

Culpatur Alexandri arrogantia & commentum
 quo Deum se haberi uoluit.

*Factus Alexander successibus ipse superbus:
 Innumerus uoluit cultibus esse Deus.*

*Vituperat cacosensus, mentemq; Philippum
 In quibus & fuerit strenuus enumerat.*

ecc 5 Non

Non igitur.) Propositio. Nam.) ratio à repugnantibus.
 Neque uerò nescius.) ἀπὲρ κρισις ἀντισταγώγων. Quid ais?)
 ἀπαρνησθῆς. Non isthuc.) ἐπιβεβαιώσεις ἀπὸ τοῦ ἐκείνου χρησόμε-
 Hac opinione ducti.) ἐκ τῆς ἐκείνου. Atqui Grecos.)
 Comparatio. Arcadum insuper.) τὰ χαλκιώτικα αἰεταῖα.
 Cæterùm Medos.) ἀπείλοισι, facilia non tam præclara. At
 uero Scythæ.) ἢ ἐκείνοις: opponit ea quæ difficulter uinci po-
 terant. Adde quod &.) αὐξήσεις κατ' ἀπαρίθμησιν. Assumit quod
 antè de Grecis ille affirmauerat. Nōi hæc.) Obijet illi Cli-
 eum ὁ ψιλλισμὸς Tu uerò.) ἢ ἀλλὰ τίς τα πρᾶχθῆντα. Tempero
 mihi.) παρὰ λυτίς. Unum est.) Correctio κατ' ἰσότησιν. Re-
 gium certè id.) ἐκ τῶν ὀνόματι γνημιαστικῶν. Quomodo autem ti-
 bi non probatur.) Compescat ἐπιστάδισι ἀπορίσιν ἀντα-
 cistis imi facti. Non probō.) ἐκ τῆς ἀντικειμένης. Neque id
 quia pulchrum.) χιτριολογία κατ' ἀφορμὴν ἐκείνου. Adde quod.)
 latior probatiō κατὰ τὰ τίς τα. Non enim uideo.) A repu-
 gnantibus. Denique.) Expolitio. Cæterùm quod ais.) Oc-
 cupatio. Id profectò.) ἀφαιρέσεις. Nam quanquam.) Ratio.
 Haudquaquam.) Inficiatio. Sed cum Hercule.) Collatio.
 Nam &.) A suo præclarè facto. Sed nec erubescere.) Arguit
 eum arrogantiz, & concludit.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ Η.
 ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET
 Herculis.

P. Vindexio interprete.

DIOGENES.

ΟΥΧ ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΤΙ
 ΕΣΤΙΝ; ἢ μὲν οὐκ ἄλλοι
 μὲν τὸ ΗΡΑΚΛΕΙΑ, τὸ
 ΕΤΙ ΕΣΤΙΝ, τὸ ΕΤΙ ΕΣΤΙΝ, ἢ
 ΛΕΥΓΕ, τὸ ΕΤΙ ΕΣΤΙΝ, ἢ
 ΜΕΓΑΛΕ, ἢ ΕΤΙ ΕΣΤΙΝ ΗΡΑΚΛΗΣ
 ΕΤΙ ΕΣΤΙΝ. Αἴτια τίς τα Διὸς ἡ
 ΕΤΙ ΕΣΤΙΝ.

N Unquid * Hercules
 hic est? Haud quis-
 quam. mehercule
 alius. arcus, claua, pellis leo-
 nina, magnitudo ipsa, totus
 deniq; Hercules est. Igitur è
 uita decessit, qui loukerat fi-
 lius

ἦρ : ἀπὶ μὲν, ὦ Καλλίνοιν,
 εὐκρίως ᾄ; ἰγὼ γὰρ σοὶ ἴδον
 ὑπὸ γῆς, ὡς διῶ. ΗΡ. καὶ
 ἐρῶς ἴδοντες, αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ
 Ἡρακλῆς ἐν ἑρατῷ τοῖς θεοῖς
 σιώνει; καὶ ἔχει βασιλίσφον.
 σοὺ ἠδὲν : ἰγὼ δ' αἰὲς ἀλῶλερ αἰ-
 μὶ αὐτῷ. ΔΙ. πῶς λίγαις αἰῶ-
 λερ ἔθῃ, καὶ Λωατὸν δὲ ἑ-
 μεσίπτε μὲντινα διὲρ εἶσαι,
 τιθέναι ἢ τῷ ὁμίσει; ΗΡ. οὐκ
 ἔγχαρ' ἰκάνει τιθέντες, ἀλλ'
 ἰγὼ ὁ αἰὲς αὐτῷ. ΔΙ. μανδα-
 να, αὐτὸν δὲρ σε τῷ Πλάτωνα
 παρίστανει αὐτῷ ἰκάνει. καὶ οὐ
 οὐκ αὐτῷ ἰκάνει νικητὴς ἦ. ΗΡ.
 τοῦτ' ἔστι. ΔΙ. πῶς ἂν ἀντι-
 βῇ; ὡς ὁ Αἰάνης, ἐκ ἰγὼ σὶ
 μὲν ὅττι αἰκάνει, ἀλλὰ παρ-
 ἀξίαντο ὑπὸ βασιλίσφον Ηρα-
 κλῆα παρίστα; ΗΡ. ὅτι ἰκάνει
 αἰκάνει. ΔΙ. ἀλλ' ἦ λίγαις ἑ-
 μεσίπτε γὰρ, ὅτι αὐτὸς ἰκάνει
 αἰκάνει. ἔρα γὰρ μὲν τὸ ἰκάνει
 ἔστι. οὐ μὲν ἦ ὁ Ἡρακλῆς,

lus? Dic quaeso o uictoriose
 mortuus ne es? Ego enim
 quum terra superesset, ti-
 bi baud secus quam deo sa-
 crificavi. H E R. Recte quip-
 de sacrificasti: Hercules e-
 nim ipse in caelo una cū dijs
 immortalib. cōsistit, Heben
 apud se habēs cruribus for-
 mosissimā. Ego uerò qui te
 alloquor, sua sum ūbra. D I.
 Quidnam dicis amabo? um-
 bra ipsius dei? fieri enim po-
 test, altera eundem ex parte
 deum esse, altera uita deces-
 sisset. H E R. Vtiq. Ille enim
 nequaquā mortuus est, sed
 ego duntaxat imago ipsius
 sum. D I O. Intelligo rem.
 Te uirum pro uiro Platoni
 pro se dedit, & tu nūc pro
 illo mortuus es. H E R C.
 Sic res se habet. D I O G.
 Quo pacto igitur callidis-
 simus cū sit Aiacus, te ne
 quaquam illum esse non
 nouit, sed admisit tanquam
 supposititium Herculem?
 H E R C V L. Quoniam ille ipse esse uideor. D I O G.
 Vera autumās; nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis.
 Cautius igitur ne contra sis; ut tu quidem Hercules existas,
 imago

τὸ δὲ ἥδυνον γυγάμακί τιω
 ἤλω παρὰ τοῖς θεοῖς. Ἡρ. ὅρα
 σὺν δὲ καὶ λάλῃ, καὶ ἄρτι
 παύσεσθαι πῶς ἔστιν ἐν ἐμῇ, ἔσθ
 αὐτίκα εἶναι διὸ ἥδυνον ἄμει.
 Δι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ
 πρήχασον, ἰγὼ δὲ τί αὐτὸς πο
 θείμην σι, ἀλλὰ τιθιόω; ἀ
 σπὺρ ἀπὲς μοι πρὸς τὸ σὺ Ἡρα
 κλῆντος, ἐπὶ τὴν ἐμὴν ἔστι, ἐν
 νῦν αὐτῷ, καὶ τὸν ἥδυνον
 ὦν; ὅς τις μὲν ὅτι παρὰ τὸν
 βίον, ἐπὶ δὲ ἀπὸ βίοντι, διαρε
 ῖσθαι, ὁ μὲν ἔστι θεὸς ἀπὸ βίον
 τε, σὺ δὲ τί ἥδυνον, ὡς παρ
 ἀπὸς ἔμ, ὡς ἄλλο παρὰ; Ἡρ.
 ἔχρῳ ἔμ, μέλλει ἀποκρίνασθαι
 πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸν δὲ ἔστι
 λῆντα· ὅμοι δὲ ὅν καὶ τὸν
 ἥδυνον. ἐπὶ σὺν μὲν ἡμῶν
 τρέψουσιν ἐν τῷ Ἡρακλῆϊ ὦν, ἔ
 πο τὶ δύναι, καὶ ἄρτι ἰγὼ καί
 οὐ παρὰ. ὁ δὲ ἔμ τὸ θεὸς, ἰγὼ ὅ
 ραντὴ σὺν τοῖς θεοῖς. Δι.
 σαρπὴν τὸν μαρτυρῶν. Δι. νῦν,
 φῆς, ἔστιν ὁ ἄλλος κατὰ

imago uerò apud Deos imo
 mortales Heben in uxorem
 duxerit. H E R. Audax ni
 mium es atq; loquax: et nisi
 à scommatibus quæ in me ia
 cis, abstinueris, senties quã
 primùm qualis Dei imago
 sim. D I O G. Arcus enim
 nudus est atq; paratus. Cui
 autẽ de cetero te timeam,
 quũ semel mortuus sis? Sed
 per tuũ Herculem dic quæ
 so, dum ille uivebat, quæ ne
 unà cum ipso, et tunc ima
 go existens, aut unum quidẽ
 eratis in uita, posteaquam
 autẽ uita decessistis, separa
 ti: ille quidem ad deos im
 mortales auolauit, tu uerò
 umbra, ut dignum uidetur,
 ad inferos aduenisti? H E R.
 Eisi sis equidem foret ne
 quaquam respondere uiro
 sophisticè percunctanti: at
 tamen aures quoque ad hoc
 porrigis. Quicquid enim

reperisse

τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆαι, τὴν μὲν ὑπὸ
 ἀμφιτρύωνι, τὴν δὲ παρὰ τῷ
 Διὶ, ὅτι ἐκλέβεται δίδυμοι
 ὑποδὸς ἀμφοτέρω. ΗΡ. ἔκ, ὦ
 μάτασι, ὃ γὰρ αὐτὶς ἄμφω ἦ-
 μῶν. ΔΙ. ἐκίησι μάθῃν τῆς
 ῥάδιον, σωθήσεται δὲ ὅντας
 Ἡρακλῆας, ἵατις ἀμὲν ἄσπερ
 Ἰηποκίεταυρος τις ὅτι αἱ ἐν
 συμπληρώσει, αὐθιγῶν,
 καὶ διὰ. ΗΡ. ὃ γὰρ καὶ πάν-
 τοις ἔγωγε σοὶ δυνάμει συνηῶς
 δῶκα ἰα δυνάμει ψυχῆς, καὶ σω-
 ματος: ὅτι τὸ ἐκλέβειν ὅτι,
 τίς μὲν ψυχῇ ἐν ἔρασι ἴ-
 ναι, ὅτι ἔν ἐν Διὶ, τὸ δὲ
 δυνατὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νε-
 κροῖς: ΔΙ. ἀλλ' ὦ βίλτισι, ἀμ-
 φιτρύωνι ἄλλο, καλῶς αὐτῶν
 ἐλπίς, ἢ σῶμα ἡδὲ. νῦν δὲ
 αἰσώματον ἡδὲ ἡδὲ, ὅτι
 ἐν διωσύνῃς Τριπλῶν ἡδὲ πει-
 ῶσαι τὸν Ἡρακλῆα. ΗΡ. πῶς
 Τριπλῶν; ΔΙ. ὅτι πῶς, ὃ γὰρ
 ὃ μὲν τις ἐν ἔρασι, ὃ δὲ παρὰ
 ἡμῶν οὐ τὸ ἡδὲ, τὸ δὲ σῶ-
 ματος hac tempestate esses: sed incorporea es imago: itaq[ue]
 periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. HERC.
 Quomodo modo triplicem? DIOG. Hoc quidem modo:
 nam si unus in cælo existit, tu uero apud nos imago, corpus
 autem

repperisse Hercules: unū qui-
 dem ex Amphitrione, alio-
 rum uero ex summo Ioue:
 ex quo factum est, ut gemi-
 ni unus matris utero latere
 it. HER. Nequaquam ὁ
 insane: idē profecto ipsi era-
 mus ambo. DIOG. Neq[ue]
 adhuc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercules in
 unum esse compositos, nisi
 quis diccret uos tanquam
 Hippocentaurum in unum
 fuisse copulatos: hominem
 uidelicet & Deum. HER.
 An non & homines eodem
 pacto ex duobus componi
 tibi uidentur, animo uideli-
 cet & corpore? Unde
 quid prohibet animum qui-
 dem ipsum ex summo Ioue
 natum adesse cælo, me ue-
 rò mortalem ad inferos uo-
 misse? DIOG. Vtique e-
 leganter hæc differuisses, ὁ
 ὀρμηὲς Amphitryoniade, si

μηδ' οὐτε λόγις ἔδει γράμ-
μα, ὥς αὖ τὰυτα γίνετ'. καὶ
πάντες ἐν ταῖς αὐταῖς φη-
σιν ἐπιποθεῖς τῷ σώματι.
καὶ. θεαὸν τις εἶ, καὶ σοφί-
της. τίς ἔστι καὶ ὅρ τυχεύων;
Δι. Διογένης ἔστι Σινωπίας ἄνθρωπος.
αὐτὸς ἔστι, ὃ μὴ Δία μὴ
ἀθανάτους διώσκει, ἀλλὰ τοῖς
βελτίστοις παρὸν εὖ οἶσμι, ο-
μήρῳ, καὶ τῷ τοσούτοις ψευδ-
αγίας ὑπερηφάνῳ.

huiusmodi fabulis deridens.

autem in Oeta iam in pulve-
rem uersum, hac tria iam
sunt. animaduertis igitur
uelim, quem tertium corpo-
ri esse intelligis patrē. H E.
Audaces, atq; sophista: sed
quod nomen tibi est? D I O.
Diogenis Sinopei imago: i-
pse autem per Iouem, minime
cum dijs immortalibus,
sed cum mortuorum opti-
mis conuersor, Homerū atq;

GILBERTI COGNATI AN- notationes.

ARGUMENTVM.

An idola siue formę defunctorum alia sint ab animalibus,
ridendum hęc & in Platonis Phædone.

IOANNIS SAMBVCI Annotationes.

Ridetur diuinitas Herculis.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ansis

Amphitryoniadem, quod Ioue natus erat.

Ridet: nullo minus diuinos esse putamus.

Dotibus herois quid ualere boni.

Nunquid Hercules.) ἡρώδης ἡρωικῶς. Igitur ἐκ ταῦτα δι-
scelsit, θαύματος. Dic quæso.) ἰσχυρῶς. Ego enim.) Ἀρεπ-
nanti. Rectè.) Collaudatio. Hercules enim.) ἀποκρίσις ad
rogationem. Quidnam dicis.) ἀρασκυῖν. Vtiq;.) ὑπερηφάνῳ.
Quo pacto igitur.) ἰσχυρῶς in eadem re. Caucas igitur.) σκῶμα
μα

MORTVORVM DIALOGVS 47

πε. Audax nimium.) ἀπυλῆ. Cur autem.) Contemptio. Sed per.) Sophistica percunctatio. Etsi fas quidem.) Occupatio. Nequaquam respondere.) ἀξίως. Quicquid enim.) ἀπόκρισις διακριτική. Perspicue nunc.) κρίσιμα. Nequaquam.) Consecutionis illusio. Neque adhuc.) Confirmat eam ab absurdo. Annon &.) A simili distinctio probatur. Vnde quid prohibet.) Conclusio. Vtiq; eleganter.) σκῶμμα. Nam si n- nus.) σκῶματες ridicula ratio. Audax es.) Epilogus. Minime cum dijs.) Epicurea de animorum immortalitate sententia.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

MENIPPI ET
Tantali.

Erasmio Rotterodamo interprete.

MENIPPVS.

Τὴν ἑλπίδα ὦ Τάνταλι, ὅ
τι σιαντὴν ἰδέσθαι, ἡδὴ
τῇ λήμῃ ἔσται. Τάν-
τι, ὦ Μένιππε, ἀπόλυτα
ἐκ τοῦ διψῆσαι. Μὲν. ἔτι
ἀργὸν αἶ, ὥς μὴ ἐπιλύσας
πιῶμαι, ὅτι καὶ νῦν Διὶ ἀνυσάμι-
νται. Διὶ δὲ τῇ χειρὶ Τάν. ἰδὲ
ἰφίκα, ὅτι ἐπιλύσασιν. φασ.
γὰρ γὰρ τὸ ὕδωρ, ἵπτα δὲ προ-
σίου. αὐτὰ δὲ ταῖς μετὰ διπλοῖ
καὶ ἀνυσάμι, καὶ προσεύχονται
τομαί, ὅτι φέσας βρίζας ἀντὶ
τὸ χαλῶν, καὶ διὰ τὸ δακτύλων
διαρρῶν, οὐκ οἶδ' ἔστι
αὐτοῖς

Quid eiulans ὁ Τάν-
tali, aut quid tuā
deploras fortunā
stagnans imminens? TANT.
Quoniā sui enecor Menip-
pe. MEN. Vsq; adeo pia-
get ei atq; iners, uti non vel
pronus incubens bibere no-
ris, vel caua uola hauariens.
TAN. Nihil profecero si
procumbā: refugit. n. aqua
simul atq; me propius admo-
ueri senserit, quod si quādo
hausero, oriq; coner appli-
care, prius effluit, quā sum-
ma rigem labia: atq; inter

digitos effluens aqua, baud scio quomodo rursus manus
meas

αὐτὸς ἀπὸ λαπαφῶν τὴν χε-
 ρά μιν. Μὲν. τῶν ἁγίων τι πά-
 σχεις, ὦ Τάνταλι. ἀτὰρ ἐπεὶ
 μιν, τί γὰρ καὶ δὴ τῷ πινῶν;
 ἢ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐκῶ-
 νο μὲν ἐν Λυδίᾳ πινεῖν τίθαι-
 πλαι, ἐπεὶ καὶ πάντες καὶ δι-
 ψῶν ἰσχύατο. σὺ δ' ἂν ψυχὸν,
 πῶς αὖτις ἢ διψῶς, ἢ πίν-
 οις; Τάν. τῷτ' αὐτὸ ἢ ἑόλα-
 σίς ἔστι, τὸ διψῶν μου τὴν ψυ-
 χὴν, ὡς σῶμα ἔσται. Μὲν. ἀλ-
 λὰ τῷτ' οὐ μὲν ἔτι πινούσι-
 μιν ἰσχυρῶς τῷ διψηκοτάτῳ.
 ἴδω. τί δ' ἔρξαι τὸ δευρὸν ἔ-
 σται; ἢ δίδωκε, μὴ ἰσχύει τοῦ
 ποτὶ ἀποθνήσκει; ἔχ' ἔγωγε γὰρ
 ἄλλων μετὰ τῶν Λυγίων, ἢ δ' ἄ-
 νθρωποι τοῦτο ἔτι ἴσθαι τό-
 πον. Τάν. ἔρθῃς μὲν λίγαις.
 καὶ τῷτ' δ' ἔν μιν ὄλβια
 ταλίσαι, τὸ ἐπὶ νυκτὶ πινῶν,
 μετὰ δὲ δέμῳ. Μὲν. λυγρὸς, ὦ
 Τάνταλι, καὶ ὡς ἀλιθῶς πο-
 τὸ δαδαι δονῆς, ἀκράτως γι-
 γνῶσκον, καὶ Δία, ἵστα τῶν
 τῶν

ipsum supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. MEN.
 Desipis Tantale, cum uti verum tibi fatear, non alio potu uide-
 ris egere, quam ueratro mero, c nam diuersum quiddam pa-
 teris q̄

meam aridam relinquit.
 MEN. Prodigiousum quid-
 dam de te narras Tantale;
 uerum dic mihi, isthuc i-
 psum quorsum opus est bi-
 bere, quum corpore careas?
 nam illud quod esurire pos-
 terat, aut sitire, in b Lydia
 sepulcrum est: ceterum tu
 quum sis animus, qui nam
 posthac aut sitire queas, aut
 bibere? TANT. Atqui
 hoc ipsum supplicij genus
 est, ut anima perinde quasi
 corpus sit, ita sitiat. ME-
 NI P. Age, hoc ita habere
 credamus, quandoqui-
 dem affirmas te siti puniri
 at quid hinc acerbi tibi po-
 terit accidere? Num metuo-
 is ne potus inopia moriari?
 At equidem laud uideo alio-
 teros inferos, si quis hos re-
 linquat, neque locum alium
 in quem morte demigret
 quisquam. TAN. Recte
 tu quidem dicis: uerum hoc

Sed eam subito porrigenti manum aliò subducere sese, atque
ita miserum præsente copia, inopia discruciarì. Bologninus
ex 4. Metamorph. Ouid.

*Tantalus hic etiam sitiens potare uetatur,
Corpora quod Pelops dys epulanda dedit.*

Meminit etiam Virgilius sexto Aeneidos. Ovidius scribit
hoc illi tormentum inditum esse, quòd deorum secreta mor-
talibus reuelauerit:

*Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.*

Idem lib. 3 Elegiarum-

Proditor in medio Tantalus amne sitit.

b In Lydia) Minoris Asiae regio est, Cræso rege & Pa-
tolo aurifero flumine notissima, Phrygiæ ab exortu solis uì-
cina. c Veratro.) Elleboro poto tibi opus est, eoque sa-
nè meraco. Qui autem parum animo constant, & insanunt,
ellebro opus habere dicuntur, & elleboro sese purgare iu-
bentur. Rhadamanthus in secundo Verarum narrationum
libro, ita pronunciat, ut Ajax traditum ab Hippocrate el-
leborum bibat, priusquam in heroum consortium recipia-
tur: alludens ad eius insaniam. Ibidem scribitur, non li-
cuissè Chrysippo in beatorum insulam immigrare, nisi quar-
tùm iam sumpto elleboro. Nimirum illuc alluditur, quòd
ter in uita bibisse memoratur, ut testatur etiam Petronius in
carmine quodam. d Canes rabiosi.) Canes rabie perci-
ti, quæcunque momorderint, rabiescunt, aquam horrent, &
tandem intereunt.

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

Διψήτωνος de Tantalo fabulæ Ouid.

*Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.*

ARGVMENTVM.

*Tantalus ob factum fugentia flumina captat:
Quo dys uix alius gravior antea erat.*

Disputa

MORTVORVM DIALOGI.

94

*Ausus consilium tandem est aperire Deorum,
Cogitur idcirco nunc tolerare sitim.*

Quid ciulas.) ἰρώτισις τοῦ ἰτίου. Quoniam siti.) Cause
redditio querula. Vtique adeo.) ὑπερτίμια ἢ ὑπερτίμωσις. Nihil
profecero.) Narratio.

*Tantalus à labris sitiens fugentia captat
Flumina.*

Hor. lib. 1. Satyra 1. Prodigiousum quiddam.) θαύμασις. Dic
mihī illuc.) ἀποκινῶ ἀπὸ τοῦ ἀλυνήτου. Ceterum tu cum
sis.) Sublata re, eius quoq; actio desinit. Atqui hoc ipsum.)
ἀντιπροσώγῃ. Age hoc ita habere.) ἐμολογία ἢ περιποίησις.
Num metuis.) Extenuatio. At equidem haud.) Inuestigatio
causæ sitis. Verùm hoc ipsum.) περιφρασις. Desipis Tan-
tale.) Reprehensio. Bono es animo.) Conclusio.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ
ΜΑΥΣΩΛΕ.

Mausoli.

Erasmus Roterdamo interprete.

DIOGENES.

Ω Καρ, ἰδὲ τίτι μίγα
φρονῶς, καὶ πάντων
ἐμῶν προτιμᾶσαι
ἀξιοῖς; Μὰν, καὶ οὐκ τῇ βα-
σιλείᾳ μὲν, ὃ Σινισπῶ, ἐν
ἰθασιλίστου καρίᾳ μὲν ἀν-
πάσκει, ὅρξαι δὲ καὶ Λυδῶν ἰ-
νίμν, καὶ νῆσαι δὲ τινὰς ἐπε-
γαγόμενον, καὶ ἄχρι Μιλήτου
ἰπύλλω,

aliquotitum aut et insulas nonnullas subegerim: d Miletum
d d d 2 usque

O He tu ^a Car,
quare tandem in-
solens es, ubi que
placet, ac dignam te credis
qui unus nobis omnibus an-
teponaris? M A V S. Primū
regni nomine ὅ tu ^b Sino-
pensius quippe qui Caria im-
perauerim uniuersæ, prate-
rea ^c Lydia quoq; gentibus
d d d 2 usque

ἐπίβλω, τὰ πολλὰ δὲ ἰονίαις
 καταστρεφόμενοι, καὶ καλὴν
 οὐ καὶ μίγας, καὶ ἰρμιλί-
 ρις καρτερός. τὸ δὲ μάλιστα,
 ὅτι ἰρμιλίου πατρὸς μῦθος
 περὶ μίγας ἔχω ἐπικείμενον,
 ὁλοκρὸν οὐ ἀλλ' οὐκ ἔστιν, ἀλλ'
 οὐδὲ ἔτος ἔς καλὸς ὄψον κα-
 μέον, ἵππον καὶ αὐτῶν ἰς
 τὸ ἀκρῆστατον ἀκρομέ-
 σον, λίθου δὲ καλίστην οἶον ὁ-
 δὲ τιῶν ἰσχυρὸς αὐτῶν ῥαδίαις, ὃ
 δισκῶσαι δισκῶντες ἰσχυρὸς
 μίγας φρονῶν. Δι. ἰσχυρὸς τῇ βα-
 σιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ καλῷ, καὶ
 τῷ βάρει τὸ τάφου; Μαύ. νῦν
 Δι' ἐπὶ τούτοις. Δι. ἀλλ' ὅ καὶ
 αὐτὸς Μαύσων, ὅτι ὁ ἰσχυρὸς ἔτι
 σοὶ ἰσχυρὸς, ὅτι ὁ μερὲς πάρος
 τιν. ἂν γὰρ τίνα ἰσχυρὸς δι-
 πατῶν δυνάμειος πόρε, ὃν
 ἔχω ἀπ' αὐτοῦ, εἴν' οὐκ ἔστιν τὸ οὐκ
 ἱερὰν οὐκ ἐπιμεθεῖν αὐτῷ τὸ ἰσ-
 μὸν φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ
 γυναικά, καὶ τὸς ὁδόντας ἀμεί-
 νει

illæ, neq; forma tibi iam adest, adeò ut si quem arbitriū de
 formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere po-
 tis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda: siqui-
 dem utraq; pariter ium calua, tū nuda: utriq; dentes pario-
 ter

usq; peruenierim, plerisque
 e Ionie partibus uastatis.
 Ad hæc formosus eram ac
 procerus, ac bellicis in re-
 bus prauvalidus. Postremo
 quod est omnium maxi-
 mū, in Halicarnasso monu-
 mentum erectum habeo sin-
 gulari magnitudine, quan-
 tum uidelicet defunctorum
 alius nemo possidet, neque
 pari etiam pulchritudine
 conditum, uiris scilicet atq;
 equis pulcherrimo ē saxo
 ad uiuam formam absolui-
 tissimo artificio expressū,
 adeò ut uel pbanū aliquod
 simile haud facile quis inue-
 niat. Nū iniuria tibi uidetur
 hæc ob res mihi placere atq;
 efferri? D I O G. Num ob
 imperium alicui, ob formam,
 atque ob sepulchri molem?
 M A V. Per Iouem ob hæc
 inquam. D I O. Atqui o for-
 mose Mausole, neq; uires iā

με πρεσβύτερον καὶ τὸς ὀφθαλ-
 μὸς ἀφρῶμεθα, καὶ τὰς ῥίνας
 ἀποστομώμεθα, ὃ ἢ τάφῳ,
 καὶ εἰ πολυτελεῖς ἐκέντη λίθ-
 οισι, Ἀλικαρνασσούσι ᾧ ἴσους
 εἶναι ἐπιδύπνουσαι, καὶ φιλο-
 τιμῶσαι πρὸς τοὺς ῥίνας, ὡς
 λέγει μίγα διανοόμενα αὐ-
 τοῖς ἔστι. σὺ ἢ ὧ βίλτις, ἔχ-
 ῃρῳ ἢ, τὴ ἀπολαύεις αὐτῶ, πλὴν
 εἰμὴ τῷ το φῆς, ἔτι μίλλω ὁ-
 μῶν ἀχθοφῶς, ὑπὸ τελευτῶ-
 τοις λίθους πρὸς μὲν. Μαύ.
 αὐόντα ὅν μοι ἐκέντα πᾶν-
 τα, καὶ ἰσότημῳ ἴσαι μαύ-
 σολῶ, καὶ Διογένης; Δι. ὅπ-
 ἰσότημῳ, ὧ γυναικίται, ὧ
 γὰρ. Μαύσολῶ μὲν γὰρ οἷο
 μῶξεται, μενεμελῶ τῶν
 ὑπὸ γῆς, ἐν εἰς ἀνδαιμενίῳ
 ἔστι Διογένης δὲ καταγυλῶ-
 σεται αὐτῷ. καὶ τάφον ὁ μὲν
 ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἱρῷ ἱκοτῷ,
 ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῇ γυναικὶς,
 καὶ ἀδελφῆς κατασκευασμῶ-
 σιν ὁ Διογένης δὲ, τῷ μὲν σῶ-
 ματι

debit. Atque ille quidem de suo illo monumēto quod est in
 Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atque foro-
 re parato: contra Diogenes ne id quidem suo de corpore no-

ter ostendimus: pariter oca-
 lis orbatī sumus: pariter na-
 ribus simis ac sursum bian-
 tibus deformati. Ceterum
 sepulchrum ac saxa illa pre-
 ciosa Halicarnassens forsitā
 iactare licebit, ὅς hospitā-
 bus gloria causa ostentare,
 tanquam qui magnificam
 quandam apud se structurā
 habeant: uerū quid hinc
 commoditatis ad te redeat,
 uir egregie, nequaquam uī-
 deo, nisi forsan illud cōmo-
 dum uoc. is, quod plus oneris
 atque nos sustinet, sub tam
 ingentibus saxis pressus ac
 laborans M A V. Itane nio-
 bil illa mihi conducunt o-
 mnia? planeq; pares erunt
 Mausolus ac Diogenes? DI.
 Imò haud pares, inquā, uir
 clarissime: nā Mausolus di-
 scrutabitur quoties earum
 rerum in mentē ueniet, quib-
 us in uita florere cōsueuit:

at Diogenes interim cum ri-

ματῶ, ἡ καὶ τὰ τάφου ἔχῃ,
ἐκ οὐδενος. ἐπεὶ γὰρ ἡμεῖς αὐτοὶ
τῷ τάφῳ. λόγον δὲ τοῖς ἀνι-
στῶσι πρὸς αὐτὸ κατακλι-
πῶν, ἀνδρὶς Σινὸς βιβλικῶς ὡς
φιλέτορεν, ὃ κατὰ αὐτοῦ
πεποιθῆσθαι, τὸ οὐ μὲναι-
νῶ, καὶ ἐν βιβλικῶν χρο-
νολογίᾳ μελεῖν.

uit, nunquid habeat sepul-
chrum. Neque enim illi res
ea cura est, uerum apud
uiros excellentissimos suā
memoriam famamq; reli-
quit, ut qui uitam perege-
rit uiro dignam, tuo mo-
numento, Carum abiectis-
sime, celsiorem, ac tutiorem in
loco substructam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Tu Car.) Mausolum Carix regem intelligit, qui fuit ma-
ritus Artemisii, quæ illum tam ingenti amore profecuta
est, ut eius fato perfundi cineres uino permixtos tradatur e-
bibisse. Adhuc sepulchrum eidem sumptuosissimum extru-
xit, quod à nomine eius Mausolum est appellatū, ob operis
magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum: ut
Plinius scripsit lib. 36. cap. 5. Opere nondum absoluto periit
Artemisia. Caria autem regio est minoris Asiæ inter Lyciam
& Ioniam sita, à quo Car caros, aliquis de Caria. Hinc Aristo-
phanes in Aululariis λέγοντες ἱστῶντες καὶ κατὰ: Quod si seruus est,
& Car. Carum mores quoque prouerbij aliquot locum fe-
cere, de quibus Erasmus noster. b Sinopensis.) Sinope urbs
Ponti, frequenter gymnasio clarissima, & patria Diogenis.
Hinc Quid. lib. 1. de Ponto:

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus.

c Lydiæ.) Lydia quoque Asiæ minoris regio est, Cræso
rege & Pactolo aurifero flumine notissima. d Miletum.)
Miletum Carix oppidum, præstantissimæ lanæ prouentu no-
bitatum: hinc Milesij populi, & Milesij uestes. e Ionia re-
gio est in extremitate minoris Asiæ, media inter Cariam &
Acolidem, tum cæli bonitate, tum situs commoditate nulli
regio.

MORTVORVM DIALOGI. 55

regionum possidenda. Huius incolę dicti sunt Iones, & metropolis Miletus, ut Carię Halicarnassus, in qua nobile Mausoleum extat.

IOANNIS SAMBVCI AN- notationes.

Contentio de sepultura, alterius quidem magnificientissima, alterius uerò neglectissima.

*Vult alijs se Mausolus præferre sepultis,
Forma quòd multos uicerit, atq; manu.*

*Diogenes ridet formam monumentaq; clara,
Illo & felicem se magis esse probat.*

Ohe tu Car.) Propositio $\gamma\omega\tau\eta\tau\iota\kappa\eta$, $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\alpha\gamma\epsilon\tau\iota\kappa\eta$ $\kappa\alpha\tau'$ $\epsilon\pi\iota\mu\epsilon\tau\epsilon\rho$. Primum regni nomine.) $\alpha\pi\epsilon\kappa\tau\epsilon\iota\sigma\tau\epsilon$ $\alpha\iota\tau\omega\delta$ $\lambda\eta\sigma$ $\kappa\alpha\tau'$ $\alpha\pi\alpha\sigma\iota\lambda\eta\sigma\tau\epsilon\rho$. Postremo quod est omnium.) Amplificatio postremi membri per $\kappa\alpha\lambda\alpha\gamma\alpha\sigma\tau\epsilon\rho$. Aded ut uel phanum.) Conclusio. Num ob imperium ais.) Negatio. Per Iouem) Afferuatio. Atqui & formose.) $\alpha\gamma\alpha\sigma\tau\alpha\upsilon\iota$, fuisse & habuisse miserum est. Siquidem.) Ratio ab æqualitate. Cæterum) Responsio ad quartum membrum. Verùm quid huic.) Remotio. Vir egregie.) $\iota\varsigma\alpha\pi\sigma\tau\epsilon\iota\varsigma\iota\psi\omega\upsilon\alpha\iota\iota$. Illud commodum uocas.) Epilogus comparationis. Itæne nihil.) Propositio. Nam Mausolus.) Ratio, antefert autem Diogenes se Mausolo. Neque enim illi.) Approbatio. Apud uiros.) $\kappa\alpha\iota\chi\alpha\sigma\iota\varsigma$, quæ animi bona reliquis anteponit.

NIP E O S, Θ Ε Ρ Σ Ι Τ Ο Υ N I R E I, Τ Η Ε Ρ Σ Ι
ἡγὺ Μένιππυ. *ta, & Menippi.*

Erasmio Roterodamo interprete.

NIREVS.

I Δὲ δὲ Μένιππ' οὐτὲρ
ἀνάσσει, πότ' οὐδ' αὖ μοι
φύτ' οὐκ

E Cce denique uel Men-
nippus hic iudex-
rit, uter nostrum sit
ddd 4 for-

φύτρεός ἔστιν. ἀπὶ δὲ Μένιπ-
 πει, ἢ ἑαλίμην σοὶ δεκῶ. Μί-
 τίς γάρ τίς ἐστι πρῶτος, οἶμας;
 καὶ γὰρ τὸν αἰδῶ. Νί. Νίριδος,
 ἢ Θερσίτης. Μί. πρῶτος δὲ Νίρι-
 δος, καὶ πρῶτος δὲ Θερσίτης; ἑλπίω γὰρ
 εἶναι δὴ αὐτὸν. Θφ. ἔν μιν ἡ δὲ
 ἑτοίχῃ, ἐπὶ ἑμῶν ἐμὶ σὺν,
 καὶ ἑλπίω τελευτῶν διαφί-
 ρης, ὁλίαν σὺ Ομηροῦ ἐπὶ
 ἢ τυφλῶν ἐπὶ νύκτι, ἀπὸ τῶν
 σὺν φησὶ τῶν πρῶτων. Νί. καὶ γὰρ
 ἢ Ἀγλαίας καὶ Χάρειας, ἢ
 ἑλπίω δὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἑλ-
 πῶ. Μί. ἀλλ' ἔτι καὶ τὸν ἑλ-
 πῶ, ἑλπίω δὲ αὐτὸν, ἀλλὰ
 τὰ μὲν ὅσα ἐμῶν, τὰ δὲ ἑλπίω
 ταύτην μόνον ἑλπίω διακρίνειν,
 ἀπὸ δὲ Θερσίτη ἑλπίω, ἐπὶ δὲ
 ἑλπίω τὸν σὺν ἑλπίω αὐτὸν γὰρ

Omnibus ē Graiis Priameia ad Pergama ueni.

MEN. Atqui nō itē sub terrā opinor pulcherrimus uenisti,
 quippe qui reliquis quidem osibus alijs appare. is assimilis:
 porro caluaria hoc uno insigni à Therсите caluaria digno-
 sci possit, quod tua delicata est ac mollicula: quandoquidem
 isthuc

formosior. Dic Menippe, an-
 non ubi uideor forma pra-
 stantior? MEN. Imo qui-
 nam sitis, prius arbitror in-
 dicandum: nam hoc spinos
 sitis est opus. NIR. Nocius
 ac Therсите. MEN. Uter
 Nireus, uer Therсите? non
 dum enim uel hoc satis li-
 quet. THER. Iam nam
 hoc uinco, quod tibi sum si-
 milis, neque tanto opere me
 praecellis, quā tanto opere te. ca-
 cus ille Homerus exultu, u-
 num omnium formosissimū
 appellat: quin ego fasti-
 gatio uerace, rarisque co-
 impexis capillis ille, nihil te
 inferior uisus sum arbitro.
 Iam uerò tempus est uti pro-
 nuncies Menippe, utrum al-
 tero formosior existimes.
 NIR. Mirum ni me, Agalia
 Charopeq; prognatum.

-Qui uir pulcherrimus unus.

MORTVORVM DIALOGI. 97

αὐτὸ, καὶ ἐν αὐτῷ ἄλλ' ἔχει.
 Νί. καὶ μὲν ἔφα' Ὅμηρον, ἐν
 πῖτος ἦν, ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τοῦ
 τοῖς Ἀχαιοῖς. Μί. οὐκ ἔστι
 μοι λυγρὸν, ἰγὼ δὲ ἂν βλίπῃ, καὶ
 οὐκ ἔχει, ἰκάνῃ δὲ ἡ τότ' ἰ-
 σασιν. Νί. ἔκκερ' ἰγὼ ἰνταῦ-
 θα σύμμορφός εἰμι, ὡς Μί-
 νιππας. Μί. ὅτι οὐ, ἔτι ἄλλ' ὅ-
 σύμμορφος. ἰστορία γὰρ ἐν
 Ἀλκ' , καὶ ὁμοῖα ἄπαυτο.
 Θρ. ἡμεῖς μὲν καὶ τότε ἰκα-
 νῖν.

isthuc habes effeminatū, ac
 neutiq̃ uiro decorū. N I R.
 Attamen Homerum percō-
 tare, qua specie ium fue-
 rim, quum inter Gracoriū
 copias militarem. M E N.
 Tu quidem c somnia mihi
 narras: at ego ea speculo
 qua uideo, quāq̃ tibi ad-
 sunt in praesentia: caterum
 ista norunt qui id temporis
 uiuebant. N I R. Quid igi-
 tur tandem? an nō ego for-

mosior Menippe? M E N. Neq; tu, neque quisquam alius
 formosus hoc loco: siquidem apud inferos aequalis est. pa-
 resq; sunt omnes. T H E R. Nulli quidem uel hoc sai est.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

ARGUMENTVM.

Thersites cum Nireo de forma contendit apud inferos
 ubi pares sunt omnes.

a Nireus ac Thersites.) Nireus Charopi & Aglaiae filius,
 Graecorum omnium formosissimus, quemadmodum Thersi-
 tes omnium maximè deformis: Ouid. lib. 4. de Ponto:

Tam mala Thersiten prohibebat forma Latere,

Quam pulchra Nireus conspiciendus erat.

Homerus Iliad. 2. Thersiten totum à capite, quod aunt,
 usque ad pedes ita graphicè depingit, ut corporis uitia & u-
 num morbos, ut dicas patrum ingenium in domesticis si di-
 gnos habitasse. Idem fecit Lucianus noster aduersus indo-
 ctum librorum copia tumentem. Hinc cum hominem uel-

menter sordum significare uelimus, Θερσίτιον βλήμμα: id est, Therſite faciem habere dicamus. Iuuenal. Satyra 8.

*Malo pater tibi sit Therſites, dummodo tu sis
Acacida ſimilis.*

b Creus ille Homerus.) Quum prius Meleſigenes diceretur, quod ad Meletem fluvium natus eſſet, ob id tamen quod creus eſſet, Homeri nomen ſortitus eſt. Cum tamenq; & Iones captos oculis quæſus appellant, quod ὁμῆρος, id eſt itineris ducibus egeant. Hinc circutient Mæonius nuncupatur à Mæ-
tiano lib. de Nuptijs Philolog. c Somnia.) Lucianus hic & in Harmonide, ἰνὶ παρα proverbio dicit rem futilem, inanem & nihili.

IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

Contentio de pulchritudine, quæ apud in-
feros nulla eſt.

*Lis eſt egregia de forma: pulchrior alter
Vult eſſe. Aglaia de genetrice ſatus.
Cedere Therſites non vult, turpiſſimus olim:
Omnia morti æquat: gratia nulla valet.*

Ecce denique) Propoſitio. De Menippe.) Inſio, cum ro-
gatione. Imò quinquam ſitis.) ἰſόνομος. Nirus ac) Reſponſio.
Vix Nireus.) Alia rogatio. Nondum enim.) Ratio. Iam
unum hoc uinco.) Concluſio. Neque tanto opere) Homeri
reprehenſio. Quin ego) ἀντιſτοιχός. Iam uerò tempus.) ἀπο-
ſπ. φά. Mirum nime.) Aſſeueratio à parentibus, & Homeri
teſtimonio. Atqui non item.) Reſutatio, cum Menippi com-
paratione. Attamen Homerum) Inſio, & confirmatio ἀν-
τιχός. Tu quidem ſomnia.) Contemnit teſtimo-
nium comparatione. Quid igitur.) Ro-
gatio. Neque tu.) Epilogus
cum generali ſen-
tentia.

DIOGE.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΩΣ, ΚΡΑΤΕΩΣ καὶ
 πλάτωνα. DIAGENIS, ANTI-
 STHENIS & Cratetis.

Iacobo Micillo interprete.

DIOGENES.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΩΣ, καὶ ΚΡΑ-
 ΤΕΩΣ, σχολῶν ἀγυμνασίου.
 ὅτι τί ἐν ἀπὸ μὲν
 οὐδὲν ἢ μακάριον περιπατέον
 τις, ἐψήμηναι τὰς λατιόντας,
 οἷοι τινὲς ἄνθρωποι, καὶ τί ἵκανον
 αὐτῶν περὶ αὐτῶν. ΑΝΤ. ἀπὸ μὲν
 ὡς Διόγηνος· καὶ γὰρ αὐτὸς τὸ δια-
 μα εὐδὲν γινώσκω, τὰς μὲν δα-
 κρύουσας αὐτῶν ἰσχυρῶς, τὰς δὲ
 ἰκταδύουσας ἀφελῶς, ἵνα
 δὲ μέγιστος λατιόντας, καὶ ὡς
 τράχελος ὠδύνει· ἢ Ἐρμῆς,
 ὅπως αὐτὸς αἰνέωντας, καὶ ὡς
 πῶς αὐτὸς αἰνέωντας ἰδὼν
 εἶπεν. ΚΡΑ. ἵνα γὰρ καὶ διὰ
 γένεσιν ὁμῶς, ἢ ἄλλως, ἐπὶ
 λατῶν λατῶν τῶν ἰδῶν. ΔΙ.
 διὰ γένεσιν ὡς Κράτης, ἵνα
 γὰρ τίνα παγγύμνασιν ἰσχυρῶς.
 CR. Ego uerò etiā exponā uobis quæ ipse uidi in uia
 quando huc descendebam. DIOG. Exponas licet, Cra-
 tes, uideris enim quædam omnino risu digna dicturus esse.

Ο CUM nūc agimus,
 Antisthenes, & tu
 Crates: quare cur
 non, obsecro, imus deambu-
 latum rectā ad ingressum
 & fauces orci, ut ibi specte-
 mus eos qui descendunt, qui
 nā sint, & quid quisq. eorū
 agat? ANT. Eamus Dio-
 genes. Etenim spectacu-
 lum hoc iucundum fuerit,
 uideri alios quidem ipso-
 rum lachrymari, alios au-
 tem ut dimittantur suppli-
 care: quosdam autem agere
 descendere, & quanquam
 ceruicem urgente ac impel-
 lente Mercurio, reluctari
 tamen, et resupinos obniti,
 nulla necessitate aut cōmo-
 do suo. CRA.

κρέ. καὶ ἄλλαι μὲν πολλαὶ
 συγκατίδοντες ἑμῶν, ἰσχυροὶ
 τοῖς δ' ἐπίσημοι, ἰσχυροὶ δὲ
 οἱ τε ὁ πλοῦτος, ὁ ἑμίτιος,
 καὶ Ἀρσάκης, ὁ Μελίτιος ὁ
 πύχνης, καὶ Οὐρίτης ὁ Ἀρμῆ
 νος. ὁ μὲν ἰσχυροὶ (ἰ-
 σχυροὶ γὰρ ὑπὸ ληστῶν πα-
 ρὰ τὴν Κιθαρόνα, ἢ Ἐλευ-
 σίναν εἰς βασιλεὺς) ἰσχυροὶ,
 καὶ τὸ πλοῦτος ἰσχυροὶ
 ἄλλοι. καὶ τὰ πλοῦτος τὰ νοτιά,
 ἢ κατακλινοῦσα, ἀνακαλῶν,
 καὶ ἰσχυροὶ ἐπικρίνομεν ὅτι τὸ λ-
 ηστεῖ. ὁ Κιθαρόνα ὑπὸ ἑλ-
 λων, καὶ τὰ πλοῦτος τὰς Ἐλευ-
 σίναν χωρίον, πλοῦτος ὄντα
 ὑπὸ τῶν πλοῦτων, διδόντων,
 δύο μόνες οἰκίταις ἰσχυροὶ, καὶ
 ἰσχυροὶ, φιλίας πλοῦτος χρυσῶς,
 καὶ ἰσχυροὶ τίτλων μὲν ἰσχυ-
 ροὶ ἰσχυροὶ. ὁ Ἀρσάκης (γυναι-
 κὲς γὰρ ὄντα, καὶ τὸ Δί' ἰσχυ-
 ροὶ πλοῦτος ὑπὸ τὸ βαρβαρι-
 σμῶν) ἰσχυροὶ, καὶ ἰσχυροὶ,
 πλοῦτος βασιλεὺς, καὶ ἰσχυροὶ τὸν
 ἰσχυροὶ αὐτῶν πλοῦτος ἰσχυροὶ,
 καὶ

sit aut contemnenda) graviter ferebat atque indignaba-
 tur quòd pedib. incederet, volebatq; sibi equum suū adduci.

Nam

CR. Cum alij multi nobiscū
 descendebant, tum uerò in-
 ter ipsos maximè nobiles,
 Ismenodorus ille diues ex
 nostris, et Arsaces Medorū
 præfectus, et Armenius
 Orates. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat à la-
 tronibus circa Citharonē,
 quando Eleusinem, ut arbi-
 tror, proficiscibatur) et
 geniebat, et uulnus in ma-
 nibus præ se ferebat, libe-
 ros suos paruos, quos relin-
 querat, identidem uocādo,
 sibiq; ipsi ob audaciam suc-
 censendo, qui cum Citha-
 ronem transisset, ac loca il-
 la circa Eleutheras deserta
 ac bellis uastata peragra-
 set, non amplius quàm duos
 seruos secum aduxisset, idēq;
 etiam cum phialas quinque
 aureas et cymbia quatuor
 secum haberet. Arsaces autē
 (senior. n. iam erat, et per-
 iouem, pro Barbarico illo
 ritu, facie non adeò inhone-

MORTVORVM DIALOGI. 61

ὃς γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνοτιβύ-
πει μὲν πλεονῶν ἀμφοτέρω δια-
παρίετο ὑπὸ Θρακῆος τινος
πρωταγῆ, ἐν τῇ αὐτῇ τῷ Ἀρά-
ξῃ, πρὸς τὸν καππαδόκιον
συμπλοκῇ, ὃ μὲν γὰρ Ἀρσά-
κος ἐπέλαυνεν, ὡς διαγὰτε,
πρὸς τῶν ἄλλων πρὸς πρὸς
μέσας. ὑποστὰς δὲ ὁ Θραξ, τῇ
πίλτῃ μὲν ὑπερδύς, ἀπιστία
ταὶ τὸν Ἀρσάκου λοντὲν ὅτις
δὲ ὑπερδύς τὴν σάβαναν, αὐ-
τὸν τε διαπάρει, καὶ τὸν ἵπ-
πον. αὐτὸς οὖν τι, ὃ Κρά-
της, μὲν πλεονῶν ἔτο γροῖσας
Κρά. ῥῶτα, ὃ Ἀντίδωρος· ὃ
μὲν γὰρ ἐπέλαυνεν, ἀκιστάπα-
χίω τινος λοντὲν πρὸς πρὸς
σοι· ὁ Θραξ ὃ ἀπιστία τῇ πίλ-
τῃ ἀπιστία τὴν πρὸς πρὸς
λίω, καὶ παρὰ λοντὲν ὃ ἀ-
πικα, ὡς γέννυ ὁκλάσας, δίχ-
ται τῇ σάβαναν τὴν ἐπέλαυνεν,
καὶ τὴν πρὸς πρὸς τὸν ἵππον ὑπὸ
τὸ σάβαναν, ὑπὸ δὲ καὶ οὐ
δρῶται· ἵππον διαπάρει
τα,

Nā ei equus una cū eo mor-
tuis fuerat, una plaga am-
bobus transfoßis à Thracē
si quodā scutato in eo præ-
lio quod cū rege Cappado-
cum ad Araxem fluuium
cōmissum fuerat. Nā : Ar-
saces quidem infesto cursu
in hostem ferebatur, longē
ut quidem ipse narrabat,
ante alios euectus. Thrax
autem expectato illo subsis-
tens, ac scutum præ se te-
nens, uenientem Arsaces ha-
stam excutiendo diuertit:
ipse autē submissa parum-
per sarissa sua, & equum
& insidentem illum trans-
uerberat. ANT. Sed quo
pactio fieri potuit, Crates,
ut uno idē ambos transuer-
beraret? CRA. Facillimē,
Antisthenes: nam ille quidē
cursu ferebatur, contum
quendam uiginticubitalem
pratentum habens: Thrax
autē ubi pelta obiecta plagā
excussisset, et iā cuspis ipsum præteruecta esset, in genu pro-
cūbens excipit sarissa uenientis impetū, ac equū sub pectus
uulnerat: quo mox præ furore ac uehemētia cursu seipsum
transadigen-

ἴα, διαλεύτῃαι ἢ κῆρ Ἀρσάκης
 ἱεῖ τ' ὀδῶνα διαμπαῖ, ἄχρις
 ὑπὸ τῶν πυγῶν ὄρεται, εἴη τι
 ἰσχύει; ὃ τ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τ' ἰπ-
 πα μᾶλλον τὸ ὄργον. ὕψος ἄν-
 τα ἢ ἰμῶς, ἰμότητες ὦν ταῖς
 ἄλλαις, καὶ ὕψος ἰππὺς κατιῶ-
 ναι. ὁ δὲ γὰρ ὀροῖται, ὁ ἰδιώτης,
 καὶ πᾶν ἀπαλὸς τὸ πόδι,
 καὶ ὁδὸν ἰσάται χαμαί, ὕψος
 βαλίζειν ἰδύνατο. πάσχοι δ'
 αὐτὸ ἀτυχὲς μέλει πάντας,
 ἰππὺς ἀπεβῶσι τ' ἰππῶν, ὥσ-
 περ εἰ ἰδὼν τ' ἀκινετῶν ἰππεύον-
 τας ἀκροποδετὶ, μὲν βαλί-
 ζουσιν. ὥστε ἰππὺς καταβαλὼν ἰ-
 αὐτὸ ἰσάται, καὶ ἰδιώτης μηχανῇ
 αὐτοῖς ποδῶν ὀβελῶν, ὁ βίληται. ὁ
 Ἑρμῆς ἀφ' ἑκείνου αὐτὸν, ἰππῶν
 σὺν ἄλλῃ πρὸς τὸ παρθένον, ἰ-
 σάται ἰγίλων. Ἀν. ἰσάται ὃ, ὅτι
 ἰσάται, ὁ δὲ αὐτοῖς ἰμῶν
 ἴσῃς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφ' αὐτῶν ἰμῶν
 τὰς αὐτὰς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ
 παρθένον, προκαταλαβὼν καὶ
 ῥαυτὸς αὐτὸν ἰσάται ἰσάται.

transadigēte. eadē hasta e-
 tiā Arfaces per inguina u-
 trinq; ad nates usque pene-
 trante transfoditur. Intelli-
 git nimirū quo pacto acci-
 derit, cum non uiri, sed equi
 magis hoc opus fuerit. Ve-
 rūtamen indignabatur ille,
 quod non ampliore honore
 quā ceteri habebatur, uole-
 batq; eques huc descēdere.
 Orates aut, priuatiusquispi-
 am erat, atq; admodū debi-
 lis pedibus quippe qui neq;
 stare humi, nedū incedere
 ullo modo poterāt. Accidit
 aut hoc prorsum Medis o-
 mnibus, ut postquā ab eqs
 descenderint, ueluti qui su-
 per spinas ingrediūtur, sum-
 mis pedū dignis uix atq; ae-
 gre incedant. Quamobrem
 cū per se ipsum humi deie-
 ctus iaceret, neq; ullo pro-
 sum pacto resurgere uellet,
 bonus ille Mercurius subla-
 eū in se hominē ad cymbā usq; portauit: ego uerò sequens ri-
 debam. A N. Et ego porro quando huc descendebā, neq;
 admiscui me ipsum ceteris, sed relictis plorantibus ad cym-
 bā accurrendo, praecipui tibi locū, quō cōmodius na-
 uigarem.

MORTVORVM DIALOGI. 63

σάμι, παρὰ τὸ πλῆν ὃ εἰς τὸ
δακρυῖν τι, καὶ ἰναυτίην, ἐν ᾧ ὃ
μαλα ἰτ' ἐρπίμην ἐν αὐτοῖς.
ΔΙ. οὐ γὰρ ὦ Κράτης, καὶ Ἀντί
θινις, ταύτων ἐνέχεται ξυνο-
δοιπερὶν. ἡμεῖς ὃ Βλεψίας, τι ὁ
δακρυῖν ὅτι, ὁ ἰναυτίης, καὶ
λάμπας ὁ Ἀκαρνάν, ξυνοδοῖς
ὡν, καὶ Δάμις ὁ Πλάσιος ἐκ Κο-
ρίνθου, συγκατήσαν. ὁ γὰρ Δά-
μις, ὡς τὸ πάλαι ἐν φαρμά-
κων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμπας
δὲ ὄρω, Μυρτίης τὴν ἑταίραν, ἀ-
ποφάξας ἑαυτὸν ὃ Βλεψίας,
λαμπῶν ἄλλος ἐλίζετο ἀπὸ πλο-
κίνας. καὶ ἰδέσθαι ὡχρὸς ἐς τὸ ὀ-
φθαλμῶν καὶ πικρὸς ἐς τὸ ἀκροῦσθαι
τὴν φανερὰν. ἡμεῖς, καὶ περ
ἐλπίς, ἀνέκρινον ἐν τῷ πορ-
νογράφῳ. ἅτα τὸ μὲν Δάμιδι
αἰτιωμένῳ τὸν ὄν, ἐκ ἀδι-
κα μάλιστα ἰππῆς, ἰφλῶ, ἐκ
αὐτοῦ, ὡς τάλαντα ἔχον ὁμο-
χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἰ-
νυκκονταχίτης ὡν, ἰππῶναι-
σιν ἀνέπει νικασίῳ τίτλα-
ρας ἐβλάπτετο παρὰ χεῖρας. σὺ δὲ ὦ
τὸ, ἐν φιλίᾳ, παῖς ἐς ἀπὸ τοῦ, qui talenta cū haberes coacerua-
ta mille., ac ipse in delicijs uiueres annos nonaginta natus,
adolescenti illi quatuor obolos iudices suppeditabas. Tu

uigore. Inter nauigandū ue-
rò αἱ quidē lachrymaban-
tur, αἱ αὖτ' nauscabant: ego
uerò inter ipsos sedēs admo-
dum oblectabar. ΔΙΟ. Tu
quidem Crates, ὦ tu Anti-
sthenes, huiusmodi sortiti e-
ssis itineris comites. mecum
αὖτ' Blepsias ille fienerator
ex Piræo, et Lampis Acar-
nā, qui mercenarios milites
ductauerat, et Damis, diues
ille Corinthius. simul descen-
debāt. Quorū Damis quidē
à puero ueneno interēptus
fuerat, Lampis αὖτ' ob amo-
rem Myrtij meretricis se i-
psū iugularat: Blepsias ue-
rò fame miser perijisse dice-
batur. ὦ apparebat sanē
adhuc pallidus supra mo-
dum, ac tenuis maximē. E-
go uerò quanquā antea no-
ram, interrogabam tamen
quo pacto quisq; mortuus es-
set. Ac Damidi quidem accu-
santi filium: Non iniusta ue-
rò
uerò

ἀκάρτων (ἴσθρι γὰρ ἡ ἀκάρτων
 ὅτι αὐτοὶ τὸν ἱρώα, σκοτὸν ὃ
 ὅτι ἐς τὸς μὲν πάλαιος ἀδὲ
 πᾶσι τῶν ἱρώα, ἀλλὰ φιλο-
 κηδόνος ὕμνους πρὸ τῶ ἀλα-
 λων, ἐπὶ αὐτῶ τὸ τυχεύει. καὶ
 δισκρίσι, καὶ ἀκάρτων ἑαίω
 πλάτων καὶ τραγωδιῶν, ἰά-
 λων ὁ γέννηται, ὁ γὰρ γὰρ βι-
 ψίας, αὐτοὶ αὐτοὶ ἡ αὐτοὶ
 ρα, φάσας πολλὰ πῶ ἀ-
 νειαν, ὅτι χρύματα ἰούλατ
 τι τοῖς μὲν πρὸς αὐτοὺς
 ἡλικιόμοις, ὅτι ἀνὴρ βίονοι καὶ
 ὁ μὲν καὶ νομίζων. πάλιν ἡ
 μὲν ὁ πῶ τυχεύων τὸ πᾶ-
 λὸν παρὶσχετο σίναντι.
 ἀλλ' ἡ δὲ μὲν αὐτῶ τῶ σμίω
 ἰσχυρὸν ἀποβλήσκει χρῆ, καὶ
 ἀποσκητὴν πρὸς αὐτοὺς τὸς ἀ-
 φικταμένους. βάβη, πολλοί
 γι, καὶ πολλοί, καὶ πᾶσι
 ἀκάρτων, πάλιν τῶν πᾶσι
 γένων τῶν, καὶ οὐκ αὖ. ἀλλὰ
 καὶ ὁ πᾶσι ἐκ κρᾶντος ἀδύων
 τῶ, τι τῶτο; ἀρὰ τὸ φίλτρον
 αὐτὰς

tes, prater pullos istos et infantes. Quin & aetate ni-
 mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num pbilitro a-
 liquo

uerò Acarnan, (gемеbat
 enim & ille, ac deuorabat
 Myrtium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes qui-
 dem haud unquam perhor-
 rueris, sed te ultro periculis
 offerendo, ante alios in prae-
 liū descēderis, à puella uerò
 uulgari illa quidē, ac fortē
 oblata, & à lachrymīs atq;
 singultibus scēlitis, genero-
 sus ipse in captus fueris. Nā
 Blepsius quidem ipse sese ac-
 cusat ob nimiam stulticiā,
 quòd pecuniam uidelicet cu-
 stodierit baredibus nulla
 necessitudine sibi cōiunctā,
 dum uanus ipse in perpetuū
 uictus ē esse se putat. Verū
 mihi quidem non uulgarem
 uoluptatem praeberūt tūc
 lamentātes isti. Sed iam cir-
 ca fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque à
 longē contemplari adueni-
 entes. Papas multi certe, et
 uarij, omnesq; lacbriman-

MORTVORVM DIALOGI. 65

αὐτὸς ἔχει τὰ βίη ; τῦτον ἔν-
 τὸν ὑπὸ γυμνῶν ὀρεσθαι βόλο-
 μαί. τί λακρύεις τηλικῶτ'
 ἀποθνῄσκων ; τί ἀγνοοῦντες,
 ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, γόβωρ
 ἀφ' ἑμὲ ; ἦ πᾶ βασιλεὺς
 ὄντα. Πτω. ὦ λαμῶν. Δι. ἀλλὰ
 σατράπης ; Πτω. ὦ δὲ τῦ-
 το. Δι. ἄρα ὅν ἱπλάτῃς, ἅτα
 αὐτῶ σι τὸ πολλὸν τρυφῶν ἀ-
 πολιπόντα τιθέναι ; Πτω. ὦ-
 δὲν τοῦτον, ἀλλ' ἵνα μὲν ἱ-
 γυόνων ἀμφὶ τὰ ἱννεύον-
 τα, βίον ὃ ἄπυρον ἀπὸ βαλάν-
 με καὶ ἑρμῆας ἔχον, ἵς ὑπὸ
 βολὴν πῶχός ὢν, ἀτιμὸς τε,
 καὶ προσέτι χυλός, καὶ ἄμυν-
 ὄντων βλίσπων. Δι. ἅτα τι ὄ-
 τ' ὢν, ἦ ἢ ὀδύσῃ ; Πτω. ναί.
 Ἡ δὲ γὰρ ἔν τὸ φῶς, καὶ τὸ τι
 θναίνω, δὲ αὐτὸν καὶ φονεῖται.
 Δι. παραπᾶσις, ὦ γίγνων, καὶ
 μερμηισύη πρὸς τὸ χρεῖον, καὶ
 πλῆστα, ἠλικοῦται ὢν τῷ παρ-
 θμίῃς. τί ἔρ αὐτὸς ἵτι λέγοι
 πρὸς τῶν νῶν, ὅπῃσι εἰ ταλὶ
 δέμ. δαλὸς ἐνὶ ἐστὶ lux: mori autem graue & horren-
 dum. D I O. Debras, ὦ senex, & iuueniluer te geris erga ne-
 cessitatem: & hoc, cū sis coequalis portitori huic. Proin-
 de quid iū de adolescentibus dicamus, quando etiam decre-

liquo uitæ lenentur? Istum
 igitur decrepitum interro-
 gare lubet: Quid ploras,
 beus tu, tam prouecta ætate
 mortuus? Quid indigna-
 ris bone uir, præsertim cū
 senex huc adueneris? Ec-
 cubi rex fuisti? MEND.
 Haudquaquam. D I O G.
 Verūm satrapa. MEND.
 Neque hoc. D I O G. Num
 igitur diues fuisti, ideoq; ma-
 le te habet, quod relictis
 multis delicijs ac uoluptati-
 bus mori coactus fueris?
 MEN. Nihil tale: sed anno
 nos quidem circiter nona-
 ginta natus fui, uitam autē
 difficilem egi, arundine &
 linea uictum quaritans, ul-
 tra modum egenus ac pau-
 per, liberis carens, & præ-
 terea claudus quoque, &
 parum oculis uidens. D I O.
 Et uiuere cupiebas, cum tao-
 lis essis? MEN. Certē qui-
 dem. e e e p i e i

καὶ φιλόφρονες εἰσιν, ὥς ἵχθῳ
διώκον τὸν θάνατον, ὥς τῶν
ἐν τῷ γόμφῳ κακῶν φάρμα-
κον; ἀλλ' ἀπίστων, μὴ ἴσῃ
τις ἡμᾶς ἐπίδραται, ὥς ἀπό-
δραστον βελούοντας, ὁρῶν πε-
ρὶ τὸ τίμωρ ἀλγεμένους.

tur tales esse, qui hinc aufugere cupiamus, quando circa
fauces hic nos oberrare uiderit.

piti isti tantopere uiuere cu-
piunt, quos decebat ipsam
mortem etiam consecrari,
tquam remediū quoddā
eorum malorum quæ secum
fert senectus? Sed abeamus
iam, ne quis ex nos suspice-

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Nam Arsaces.) De Arsace Medorum præfecto, qui à
Thrace pedites unū cum equo suffossus fuit. Tale quoddam
certamen peditis cum equite describitur in Commentarijs
Cæsaris lib. 4. ut uidere possit unusquisque, quomodo à pe-
ditibus suffoderentur equi.

IOANNIS SAMEVCI AN-

notationes.

Διαγνῆτικὸς καὶ ἱστορικὸς ἔσ.

*Tenarias aduent fauces & limina nigra,
Ut spectent ducat quos ibi Atlantides.*

*Quosq; suos narrat comites: quos inter habetur
Pauper, qui uita stamina longa petit.*

Omnium nunc.) Occasio. Cur non obsecro) Hortatio.
Recta ad.) A' loco. Ut ibi spectemus.) A' causa. Eamus.)
Assensus. Etenim.) Ratio à iucundo καταμνησιν. Ego
uerò exponam.) παραθεσις ὑποσχισις. Exponas licet.) ἀ-
φωσις. Tūmalij multi.) λαοσις καταπρίσασθαι. Ismeno-
dorus ille.) τὸ πρῶτον ὀρισμῶν. A' latronibus.) Mortis
genus. Circa Citheronem.) locus. Quando Eleusinum.)
Tempus.

MORTVORVM DIALOGI. 67

Tempus. Et gemit.) τὰ πρᾶχθῆναι. Arsaces autem.) Secunda pars de Arsace. Nam Arsaces.) ἡ μάχη. Thrax.) Narratio luminosa. Ille quidem cursu.) ὁ φέρει. Coniuncta quendam.) Modi iuculenta descriptio. Intelligis nimirum.) Conclusio. Veruntamen.) ἐπαυροῦ μετὰ τὴν ἀπεπλευρώσεως. Et ego porro.) Interfatio Antifihenis, per narrationem. Tu quidem.) Diogenis narratio. Ac Damidi quidem.) Capita orationis suæ ad singulos habuit. Tu uero Acarnan.) ἀποσπᾶν. Qui hostes quidem.) Comparatio ab indigno. Verum mihi quidem.) τὸ ἕκαστον. Sed iam circa.) Ambulationis finis. Papæ.) ἐλπίδες. Quid ploras.) ἰσότης. Quid indignaris.) Multiplex sciscitatio. Nihil tale.) Responsio negans. Sed annos.) Affirmatio, & narratio. Mori autem graue.) ἀπίθει. Deliras.) ἀπιστία. Proinde quid iam.) τίς ἐστὶν ἀρραβὴ. Sed abeamus.) Conclusio.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝ.
γαμῖνεν.

memnonis.

Iacobo Micyllo interprete.

AGAMEMNON.

EΙ σὺ μανίῃ, ὦ Αἴαν,
σκατὴν ἰσθῆδας,
ἰμῖλυσσε δὲ καὶ ὁ
μᾶς ἔπχοναι, τί σὺ τὴν
Ολυμπίαν; ἢ πρὶν ἢ τι προ
σὶ βλάψας αὐτὸν, ὅπου ἔκει
μαντ. ἀσέμνεν, ἢ τι προσει
πᾶν ἠξίως αὐτῷ ἔχοντα
τις τῶν, ἢ ἰσθῆδα, ἀλλ' ὑπε
ροπτιμῶς μεγάλη βία, κα
ρῶναι.

SI tu, dum furore corre
ptus fuisti, & Ajax: te
ipsum interfecisti: nos
autem cunctos etiam mem
bris, ut putabas, detrūcatīs,
deformasti: quid quæso Ulys
sem accusas? Ac paulo antē
neque aspicere ipsum uolu
isti, cū uenisset huc uates co
sulurum: neq; alioqui digna
tus es uirum committitonen

ac socium: sed superbe admodum ac grandi incedens gres-

ddd 2 sit

εὐλθες. Αἰ. ἀντίως, ὦ Ἀγά-
 μωνιγ. αὐτίς γάρ μοι τῆς μα-
 κίας αὐτίς κατίς, μόνος
 ἀντιξίπαδός ἐσσι τοῖς ἰπποῖς.
 Αγ. ἔξιον δὲ αὐτοαγαυόν-
 τος εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρα-
 τῆρ ἀπάντων; Αἰ. ταῖ, τά γε
 πεισύντα * εἰπάα γάρ μοι ὧν ἦ
 παρὲς κλίσ, τοῦ κόνψιδυι ἄσπ-
 ρος ὑμῶς εἰ ἄλλοι, πειλὸν ἁμά-
 ρος ὄντι, ἀπάσταδι τὸν ἀγῶ-
 να, καὶ παρὶχωρήσασθαι μοι τῶν
 ἄθλων. ὁ δὲ λαῖρτε, ἐν ἰγῶ
 πολέμοις ἴσασα, κενδωσύν-
 τα κατακινέσθαι ὑπὸ τῶν
 φρυγῶν, κμάτων ἔξιον εἶναι,
 καὶ ἐπιτελειότιρος ἶχην τὰ
 ὄπλα.. Αγ. αὐτίς τειγερῶν,
 ὦ γυνεῖ, τὴν Θέτιν, ὃ δῖον
 σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ἰο-
 πλων παραδιδόναι, συγγινῶ
 γιόντι φέρουσα, ἵς τὸ κοῖτον
 πατίθιτο αὐτά. Αἰ. ὦν, ἀλ-
 λὰ τὸν Ὀδυσσεῖα, ἵς αὐτί ποιῶ
 ἐκ μέσος. Αγ. συγγινῶμα, ὦ

Αἰας

περὶ σε, c Tbetim, quæ cum tibi debuisset armorum succes-
 sionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in me-
 lidium allata illa posuit. Αἰ Α Χ. Haudquaquam, sed Vo-
 yssēm, ut qui solus sese mihi opposuerit. Α Γ Α. Ignoscendū

Αἰας

su præteristi. ΑΙ Α Χ. Merito Agamemnon. Ille enim mihi furoris huius au-
 ctor extitit, ut qui solus me cum pro armis iudicio con-
 tendere ausus fuerit. Α Γ Α. An uero dignum censebas te, qui absque aduersario, atq; absq; puluere, ut dici-
 tur, superari omnes?

ΑΙ Α Χ. Quid ni in tali utiq; causa? Nam armatura ea cognitionis quodam iure ad me pertinebat, cum fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde uos ceteri, qui multo quā ille præstantiores eratis, decretaſtis certamē, cō cecisistis mihi arma: iste autem b Lætie filius, quē ego nō semel in summo peri-
 culo cū seruauī iam à Troia nū propē cōcideretur, meli-
 ro esse me uoluit, ac dignior qui armis illis potiretur.

Α Γ Α. Accusa igitur, ὁ γε-

MORTVORVM DIALOGI. 69

Αἶαν, ὃ αὐτῶν περὶ ὧν ἰσχυρὸς
 λόφος, ὃ δὲ τὸ πρῶτον κατ' ὅ
 ἰσχυρὸς ὃ καὶ ὁμῶς ἱκανὸς
 κενδυνώσαν ὑπομῆσαι, ἰπὶ
 καὶ ἰνυάτισί σε, καὶ ταῦτα
 παρὰ Τροίᾳ Λικατῶν. Αἶ.
 εἶδαι γὰρ ὃ τις με λικατῶνα-
 σεν· ἀλλ' ὃ δέ με λῆγαν τε πε-
 ρὶ τῶν θυῶν. τὴν γὰρ Ὀδυσσέα
 μὲν εὐχὴ μισῶν ἐπ' αὐτῷ Λικατῶ-
 νων, ὃ Ἀγάμεμνον, εἰδὲ δὲ αὐ-
 τῷ μοι Ἀθηνᾶ τῷ τε ἑσπέρῳ.

Ajax est, si homo cū esset, ap-
 petiuit d̄ gloriā, rē dulcissi-
 mā, cuius gratia etiā nostrū
 quilibet obire pericula susti-
 net, præcipuē quando & ui-
 cit te postea, & hoc Troia-
 nis ipsis iudicibus. A I A X.
 Noui ego quæ me dānarit,
 sed fas nō est de d̄ys aliquid
 dicere. Vlyssēm igitur aliud
 quān odisse non possum,
 Agamemnon, non si mihi
 ipsa Minerva hoc imperet.

GILBERTI COGNATI

Annotations.

a Ajax.) Duo fuere Aiaces furiosi, alter amore, alter iras
 de quibus Plutarchus in vita Sertorij. Hic aded grauiter tu-
 lisse legatur, Vlyssēm sibi prælatus in capessenda successio-
 ne armorum Achillis, ut præ dolore in insaniam uersus sit. i-
 taque gladio districto in gregem pecorū insilijt, existimans
 sese Græcorum copias cadere. Tum duos quosdam maxi-
 mos suos à trabe suspensos, flagris excidit, arbitrans hos es-
 se Agamemnonem & Vlyssēm, quorum alteri ut iudici, alteri
 ut uictori potissimū erat iratus. Deinde postquam resipuis-
 set, partim pudore, partim metu sibi mortem consciiuit.

b Laertes filius.) Vlyssēs, qui ab eo Laertiades dicitur.

c Thetin) Achilles matrem, ex Peleo Aeaci filio. d Glo-
 riam.) Insignis enim gloria non nisi magnis periculis contin-
 git. Neque triumphum egit quisquam, qui non sit ausus Mar-
 tis euentum experiri. Omnes enim qui maximo ingenio præ-
 diti sunt, stimulis gloriæ concitati, res præclaras aggrediun-
 tur. Gloria nihil est in rebus humanis pulchrius, nihil dulci-
 us & amabilius, nihil cum uirtutis altitudine copulatius.

LUCIANI
IOANNIS SAMBUCI
Annotationes.

Κατηγορητικὸς, ὃ ἀπολογητικὸς.

*Ausus quòd pro armis Aiaci congreg: Vlysses,
Iudicio capiens ille furore fuit:*

Idcirco semper contemnens odit Vlysses,

Nec Troetidos culpam caruleæ esse putat.

Si tu dum furore.) Κατηγορίᾳ ἀντικατηγορητικῇ. Meritò.) ἀντίγραμμα. An uerò dignum.) Obiectio. Quid nì.) Responso. Nam armatura.) Ratio à iusto, & ἀφαιρησις. Accusa igitur.) Regeatio. Haudquaquam.) Inficiatio. Ignoscendum est.) παραρησις ἡτιῶν. Sed Es non est.) Præcisio. Vlysses igitur.) Conclusio.

ΜΙΝΩΣ ΚΑΙ ΣΟ-
στράτη.

MINOIS ET SO-
strati.

Iacobo Micyllo interprete.

MINOS.

Ο Μῖν ἀντὶς τοῦ
Σωστράτη, ὅς τὸν
πυριφλεγόντα ἰμ-
βιδάσθω. ὁ δ' ἰνδυνάσθω ἐπὶ
τῇ Χιμαιρῇ διχοπαδόντι,
ὁ δὲ τύραννος, ὃ Ἑρμῆ, παρὰ
τὸν Τίτυον ἀποταθῆναι, ἐπὶ
τῶν γυναικῶν ἡσέσθω καὶ αὐ-
τὸς τὸ ἔλαττον. ὁ μὲν δὲ εἰς ἄγλα-
φί, ἔπειτα κατὰ τάχ' εἰς τὸ
ἡλύσιον

Pædo hic quidem So-
stratus in Pyriple-
geiontem præcipi-
tetur, sacrilegus autem ille
à Chimæra discerpatur: ty-
rannus uerò iste, Mercuri,
iuxta Tityum in longū ex-
tentus, arrodendum & ipse
hepar præbeat uulturibus.
Vos aut boni ac probi, abi-
te quàm celcriter in campū
Elysium.

Ηλύσιν τιδιν, καὶ τὰς Μα-
 κάρων νόους κατέκλιται, αἰτ' ὅ-
 ῤ' δίκῃα ποιεῖται παρὰ τὸν
 βίον. ΣΩ. ἄκασον, ὦ Μίνως,
 εἰ σοι δίκῃα δέξω λίγην.
 ΜΙ. νυνὲς ἀκούσῃ αὐτίκ'· ὃ γὰρ ἔστι
 ἀλλήλῃ καὶ Σώστρατι, πρὸς το-
 ροὺς ὧν, καὶ τισὶν αὖτε ἀπικτε-
 νός; ΣΩ. ἐλόλυσμαι μὲν,
 ἀλλ' ἔγωγε ἀδικαίως πελασθῆ-
 σομαι. ΜΙ. ἢ πάντων, ἔστι ἀ-
 πεύκτον τι αἰτίαν δίκῃας.
 ΣΩ. ἱμῶς ἀπέκρισάμεν, ὦ
 Μίνως· ἔγωγε γὰρ τὴν ἰρήνην αἰ-
 σῶ. ΜΙ. λίγην, μὴ μακρὰ μόνον,
 ὅπως καὶ τὸς ἄλλους δια-
 κρίνῃμεν ὁ δὲ. ΣΩ. ἐπεὶ καὶ
 ἔπραττον τῷ βίῳ, πότῃ καὶ
 ἔκω; ἔπραττον, ὃ ἰπικαλωτό-
 μοι ὑπὸ τῇ Μοίρᾳ; ΜΙ. ὑπὸ
 τῇ Μοίρᾳ δηλαδὲ. ΣΩ. ἢ οὐ
 κἄν καὶ εἰ χρητὴ ἄπαντες, καὶ
 εἰ περὶ τοὺς δόκοντες ὁμοίως, ἢ οὐ
 κἄν ὑπεριτῶντες, ταῦτα εἰπώ-
 μεν. ΜΙ. νῦν, τῇ Κλωθῇ, ὃ ἵο
 κάσῃ ἐπιταῖς γενεαῖσι τὰ

πρα-

riter omnes, et nos qui mali uidemur, eadē agimus, dū illi
 obsecundamus. ΜΙΝ. Ita profectō, Clotho uidelicet, illi pa-
 rent, et quæ unicuique inuungit, cum primū natus est, quæ

Elysium, insulasq; beatorū
 habitate, pro ijs quæ recte
 ac iuste in uita fecistis. S O.
 Audi ὁ Minos, num tibi iu-
 sta dicere uidear. ΜΙΝ.
 An ego denuò nunc audiam?
 An nō conuictus es Sostra-
 te, quòd & malus fueris, et
 tam multos occideris?
 S O S T R. Conuictus qui-
 dem fui, sed uide num iuste
 ob id supplicio afficiar.
 ΜΙΝ. Atque admodum, si
 modò id iustū est, pro meri-
 to quemq; suo pœnā depen-
 dere. S O S. Attamē respon-
 de mihi ὁ Minos. breue e-
 nim quiddam interrogabo
 te. ΜΙΝ. Dic, sed ne pro-
 lixè modò: quò deinceps &
 ceteros ad iudicare possi-
 mus. S O S T R A. Quæ-
 cunque in uita egi, utrum
 uolens ea feci, an ita à Par-
 ca agglomeratū mihi fuit?
 ΜΙΝ. A' Parca scilicet.
 S O S. Proinde & boni pa-

eee 4 agens

μῶν τὲς διακινησάμεναι ἀλ-
 λήροις ἀγαθοῖς: ὃ γὰρ δὴ ἱ-
 κᾶντο ἡσῆς ἐχει τις αὖ, ὡς αὖ
 τιλίγαν δυνάτον ἐν τοῖς με-
 τὰ πάσης ἀνάγκης προσήγα-
 γμύσει. ΜΙ. ὦ Σώκρατι,
 πολλὰ ἴσθης αὖ καὶ ἄλλα οὐ
 κατὰ λόγον γινόμενα, ὃ ἀκρι-
 βῶς ἱστᾷς τοις· πλὴν ἄλλα οὐ
 τῷτε ἀπελαύσεις τῆς ἐπιρρω-
 σιας, διότι ὃ λεγέμεν μόνον, ἀλ-
 λὰ καὶ σαφέστερ τις ἔσται δε-
 κῆς. ἀπὸ λυσοῦν γὰρ, ὦ Ερ-
 μῆ, καὶ μηκέτι κολοσιῶ. ἔρ-
 δὲ μὴ καὶ τῆς ἄλλης κινῆς ἐ-
 ρωτᾷς τὰ ὅμοια διδάξαι.

dū bonore prosequeris eos
 qui in alienis bonis ueluti di-
 spēsatores quosdam sese ges-
 serunt? Non enim illud di-
 cere quisquā poterit, quod
 contradicere, aut imperata
 detrectare, licitum fuerit in
 his quæ cum omni prorsum
 ui ac necessitate imperata
 fuere. ΜΙΝ. Multa, ὦ Σο-
 strate, & alia uideas, licet
 minimè secundum rationē
 fieri, si diligēter expendas.
 ueruntamen tu ex hac quæ-
 stione hoc boni consequē-
 ris, quandoquidem non præ-

do solūm, uerumetiam Sopbista quidam esse uideris: Sol-
 ue ipsum Mercuri, neque deinceps amplius puniatur. Cæte-
 rum illud uide, ne & cæteros manes similia ininterrogare
 doceas.

IOANNIS SAMBVCI AN- notationes.

Disputatorius, Num iure puniantur fontes. locus com-
 munis de Stoico fato: Si fatali necessitate o-
 mnia peraguntur, immeritò pu-
 niuntur fontes.

*Iudicium expectant Minori, qui periēre,
 Quorum de uita iudicat atq; statu.
 Socratus excusat facinus, fatoq; coactum
 Se dicit, quicquid fecerit usq; mali.*

Prodo hic.) *πρὸς αἱς κατανόησις*. Vos autem boni.) *ἰσχυροὶ* ad bonos & probos, quos beatos esse vult. Audi o Minos.) *ἄκουε* ad defensionem. An ego denuo.) *Recusatio*. An non conviſtus es.) *κατηγόρια, ὅτι ὁ ἱγλάμα*. Conviſtus quidem fui.) *παρμενογία*, confesſio facti. Sed videnum ias.) *Ἀσφύεω* ex defensione. Attamen responde mihi.) *ἀπαίτησις τῆς ἀποκρίσεως*. Dic, sed ne prolixè.) *Permissio* conditionalis. Quaecunque in vita egi.) *πρὸς τὰς διαλεκτικὰ κατὰ δόξαν*. A Parca scilicet.) *ἐπιχρῖσις μεταστατικῆς* ex causis. Rectè sanè o Minos.) *ἰπικρίσις*. Si quis autem mittente hero.) *Ἄλλοδὲ simile τῆς σωκρατικῆς ἐπαγγελίας*. Et qui misit.) *Responsio* Minois ad *ἰπικρίσιν*. Nam ille qui mittit.) *Conclusio*. Vidēsne igitur.) *μεταστατικῆς σωκρατικῆς ἐπαγγελίας*. Et rursus.) *Altera pars*. Non enim illud.) *ἀντιλογία*. Multa o Socrate.) *ἰπικρίσις*. Veruntamen tu.) *ἐπὶ ἀδυναμία*. Solut ipsum.) *ἐπισαφής*.

ΠΕΡΙ ΕΥΣΙΩΝ.

DE SACRIFICIIS.

Brasmo Roterodamo interprete.

Aμὴν γὰρ ἰν ταῖς θυ-
σίαις εἰ μάταιαι
πράττειν, καὶ ταῖς
ἑσπέραις ἢ προσόδοις τῶν ἐν-
ῶν, καὶ ἃ αὐτοῖς, καὶ ἃ εὐχεν-
ται, ἢ ἃ γυγνῶσκουσιν περὶ αὐ-
τῶν, ὅκα εἴλα ἢ τις ἄτι κατε-
φύε ἐστὶ, καὶ ἀνοσιπύτοι, ἢ
σιε ἢ γιλάσονται, τίω ἀβελτε-
ρίαν ἰδιόβλητες τῶν ἀνομι-
νῶν, καὶ πολλοὶ γι, εἰμᾶς, πρὸ-
τρεν

fit, ubi perpenderit negotij tū absurditatem, tum amen-
tiam, ^b At multo ante quàm videre incipiat, opinor secum
illud

E Nimvero ^a si quis re-
cēdere velit quæ stul-
tissimi mortales facili-
tant in sacris, in festis die-
bus, in adcundis salutē dūq;
dijs, tum quæ res ab illis pe-
tant, quæ vota faciant, cus-
iusmodi sint quæ de illis sen-
tunt, statuuntq; : equidem
haud scio. si ne quisquā a-
nimo curis ita cōfēcto, usq;
ad cō mactō, quin risurus

πειρὸν τοῦ γιγᾶν πρὸς ἑαυτὸν
 ἐξετάσει, πότριν δυνάμει αὐ-
 τὸς χρὴ καλῆν, ἢ τὴν αὐτίαν
 θωὴν ἰχθῆρος, καὶ κακὴν δαίμο-
 νας, οἷον ὅτω ταπεινὸν, καὶ ἄ-
 ρεινὸν τὸ θεῶν ὑπελάφασιν,
 ὅςτι εἶναι αὐτὴν ὡς ἰνδὴν,
 καὶ καλὰ καὶ ἰσχυρὰ εἶναι,
 καὶ ἀγαπᾶντῶν ἀμειλίγητον.
 τὰ γὰρ Αἰτωλικά τ' ἄλλα, καὶ
 τὰς τῶν Καλυδονίων συμ-
 φεράς, καὶ τὰς τρεῖς γένεσι,
 καὶ τὸν Μιδιάγγρα δαλυσιν,
 πάντα πάντα ἔργα φασὶν ὅ-
 ναι Διὰ γένεσιν, μιμνήσκει
 ῥέσκε ἵτι μὴ παρὰ δόξαν πρὸς
 τὸν εὐνοῖαν ὑπὸ τῷ Οἰνῷ.
 οὕτως πρὸς βαθὺς καθεῖκο
 αὐτῆς ὅ τῶν ἱερῶν διαμαρ-
 τία· ὡς μὲν δὲ καὶ ἔργον αὐτῶν
 ἐν τῷ ἔργῳ τῷ μόνῳ, τῶν
 ἄλλων εἶναι ἐν Οἰνῷ πει-
 ρᾶσιν, δαίμονα πειρᾶσιν, καὶ
 σχισμῶν εἶναι, ἵτις ἱερῶν
 ἀπολειφθένται. τὸς δ' αὖ Αἰ-
 θίοποι, καὶ μακάριος καὶ τρεῖς
 erat id temporis, in caelo solitariam, reliquis dijs ad Oeo-
 nei conuiuium profectis foras, miseris modis geren-
 tem fuisse, ac miserabiliter eiulātem, quod ab eiusmodi festo
 esset absjutura. Contra Aethiopes illos fortunatos, ac mul-

illud expendet, utrum pios
 istos appellari conueniat,
 an contra dijs inimicos, at-
 que infelices, ac Genios
 malos, qui quidem numen
 ipsum, rem usque adeo humi-
 lem atq; abiectam existi-
 mant esse, ut humanis ege-
 at obsequijs, utq; adulatio-
 ne capiat, ac gaudeat: rur-
 sum ut stomachetur, atque
 iracundē ferat si negligatur.
 c Nam Actolica illa mala,
 similēq; Calydoniorum cala-
 mitates, totque hominum
 cades, ad hanc ὧν Meleagri
 interitū, hęc omnia à Dia-
 na authore profecta esse
 prædicāi, quæ uidelicet gra-
 uiter ferrei quod ab Oeneo
 nō esset ad sacrificium adbi-
 bita. Usque adeo nimirum
 aliē dolor hic animo illius
 infederat, quod sacris epulis
 esset frustrata. Quin illam
 iam mihi uidere uideor, ut
 tē mo-

δὲ λαίμαργοι ἄποιοι τοῖς, ἡ
 γὰρ ἀπερνευμένον τῶν χάριν
 αὐτοῖς ἰζῶς, ἡδὲν ἀρχῇ ὅ
 Ομήρου ποιήσας πρὸς αὐτὸν
 ἐπιδήξασθε, δῶλιναι ἔξῃς ἡ-
 μίρας ἰγιάσασθε, καὶ ταῦτα,
 ἰπαγόμενον καὶ τοῖς ἄλλοις δι-
 ῆς. οὗτοι ἰδίῳ, ὡς ἰσχυρῶς, ἡ-
 μεδί πῶσις, ὡς ποιῶσι, καὶ
 λαίμαργοι τοῖς ἀνθρώποις τὰ
 γὰρ ἡδὲν ἐντι πρίασθαι παρ
 αὐτῶν, τὸν ἡδὲν ἰγιάσασθε, ὡ
 πύχοι, βελήεις τὸν διπλατῶν,
 βῶν τιτάρων τὸν διπλασι-
 λούει, ἰκατόμβης τὸν διπλα-
 σον ἰκατόμβης ἔξ ἰλίου ἰς πό-
 λιν, ταύρων ἰγιάσασθε καὶ τὸ ἰκ
 αὐλίδῃ ἰς ἰλίου διπλασ-
 σον, παρθίνῃ βασιλικῇ. ἡ μὲν
 γὰρ ἰκατόμβη, τὸ μὲν ἀλῶσαι
 τέτι τῶν πῶσις ἰπρίατο πα-
 ρὰ τῆς Αἰλίδῃς, βῶν διπλα-
 σον, καὶ πῖπλον. ἀκάρων ἡ καὶ
 πῖπλον ἰγιάσασθε καὶ ἀλῶσαι
 καὶ πῖπλον, καὶ βασιλικῇ μόνον
 παρ αὐτοῖς ὡς. ταῦτα δὲ,
 εἶμαι, καὶ χρίσας ἐπιτάμι-

ρθ,

quæ uel gallo, uel corolla, uel solo ibure ab illis redimi
 queat. c Hæc igitur quam nō ignoraret, opinor, Chryses il-
 le, ut.

tis modis felices quis di-
 xerit, si modò iupiter illis
 gratiam referret pro huma-
 nitate quam in initio pœ-
 matis Homerici in ipsum
 exhibuerant, duodecim per-
 petuos dies epulis acceptū,
 idē, qui reliquis etiam dñs
 comitatus ad conuiuium ue-
 niret. d V/que adeò nihil,
 ut apparet, quicquid faciūt
 illi, gratus faciunt: uerūm
 sua bona uendunt mortali-
 bus: atq; emere quidem ab
 illis licet omnia, p̄uia bonā
 ualeitudinem bu ula, diui-
 tiis bobus quatuor, tum reo-
 gnum bobus centum: præ-
 terea sospitem ab Troia in
 Pylum reditam tauris no-
 uem, tam ex Aulide ad ili-
 um transmittendi faculta-
 tem regia puella. Nā alius
 quidam, ne id tēporis urbs
 caperetur, à Minerva mer-
 catus est bobus duodecim,
 ac peplo. Verisimile est au-
 tem esse præterea quadam,

οὐδ', ἀπὶ ἱερῶς καὶ γίγνη, καὶ
 τὰ θεία σοφίῃ, ἰκεὶ δὲ ἀπρῶ-
 κτος ἀπὶ πύργου τοῦ Ἀγαμέ-
 μνονος, ὡς αὖ καὶ περιδανεί-
 σαι τῷ Ἀπείλῳ τὴν χάριν,
 δικαιοδότηται, καὶ ἀπ' αὐτῆς
 τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μέγαν ἐν ὀ-
 ρεσίῳ λίσσεται, ὃ βέλτεσι Ἀ-
 πολλῶν, ἰγὼ μὲν οὖν τὸν νῆον,
 εἴως ἀσπάζονται ὄντα, πελ-
 λάκει ἱερὰ ἄνθος, καὶ τοσαῦ-
 τὰ σοι μετὰ ταύρων καὶ αἰ-
 γῶν ἱκεῖνα ἰδὲ τῶν βοῶν,
 οὐδ' ἀμειλῆς μετὰ ταῦτα πε-
 πονθέτω, καὶ παρ' ἰδὲν τί-
 θισαι τὰ σύμγυτλα. τοιγα-
 ρὺν αὐτῷ κατιδυσσάμενον αὖ-
 τὸν ἐκ τῶν λόγων, ὅτι ἀρπᾶ-
 σάμενος τὰ τέττα, καὶ ὑπὲρ
 τῆς ναυσάθρας καθίσας ἰαυτῷ,
 κατ' ἐτόξασθαι τῷ λοιμῷ τὰς Ἀ-
 χαῖας, αὐτοῖς ἑμῖνοι καὶ ἰο-
 σίν. ἰκεὶ δ' ἀπαξ τῷ Ἀπείλῳ
 οὐδ' ἱμνωδῶν, βίημεναι καὶ τὰ
 λαίπετον, ὃ παρ' αὐτῷ ἰσι-
 φῶν τῶν ἀνθρώπων λίσσεται.

ἔχ

eorum copias iacularetur, ne multis quidem & cani-
 bus iniactis. Sed quoniam de Apolline incidit mentio, re-
 feram de eodem & alia quae de illo sapientes isti tradunt:

non

le, utpote tum sacerdos,
 tum senex, diuinarumque
 rerum egregie peritus. postea
 quam re infecta redisset ab
 Agamemnone, tanquam
 qui pridem Apollini mutu-
 um dedisset beneficium, ita
 nunc iniputat ac reposcit uē-
 cem, quin cōuiciatur etiam
 propemodū, nempe quum
 sic ait: Equidem Apollo e-
 gregie, templum tuum, quū
 id temporis adhuc esset in-
 coronatū, sarcinamero co-
 ronae ornauit, deinde tam
 multas tibi in aris adoleui
 coxas taurorum pariter at-
 que caprarum: at tu contra
 me negligis, quum huiusmo-
 di patiar iniurias, proq; ni-
 hilo ducis hominem bene
 de te meritum. Qua qui-
 dem oratione in tantum il-
 le pudefactus est, ut pro-
 tinus arrepto arcu, ac su-
 pra nauium stationem sese
 collocans, pestem in Grae-

ὑχίσσιν περὶ τὸς ἱερτάς ἰδυ-
 τύχαςιν, ὃ ὃ τὸ Υακίνθος τὸν
 φίλον, ὃ δὲ τῆς Δάφνης πῶ-
 ὗς σφίγαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κατὰ
 δικαδίης ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώ-
 πων βασιλῆϊ, καὶ ἐστρατιδίης
 διὰ τῆς ἐν τῷ ὄρει κατισίμ-
 φῆς γλῶ, αὐτοῖσι χρυσὸν
 μὲν ἐν τῇ τύχῃ, ὅτι δὲ καὶ ἰδὲ
 τὸν σὺν ἐν Θητῆσιν παρὰ Ἀδ-
 μέτῳ, ὃ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαο-
 μέδοντι, παρὰ τὸν μέγα ὅ-
 μόν, ἀλλὰ καὶ τὸ Περσίδῳ
 ὅ, ἀμφότεροι πλεονόουσι
 ἐκ' ἀπείρας, καὶ ἰργασίμῳ
 ἐς τὸ τῷ καὶ ὅτι ὅτι ἐν γλῶ
 τὸν μὲν ἰσχυρίζεσθαι παρὰ
 τῇ Φρυγίᾳ, ἀλλὰ προσηλὺν
 αὐτοῖς πῶλον, ὃ τῶν ἀντι-
 φασί, δραχμαὶς Τρωικαῖς. ὃ
 γὰρ ὃ τῶν σιμολογῶν ὃ
 πικρὰ περὶ τῶν θῶν, καὶ πο-
 λὺν τούτων ἡρώτερον περὶ τῇ
 ἡρώτε καὶ Προμηθεύς, καὶ
 Κρόνου καὶ Σάου, καὶ οὐρανῶν
 ὅλας τῇ τῷ οὐρανῶν, καὶ
 triginta drachmas Troiani nomismatis. Quid enim? An
 non hæc in Deorum honorem fabulantur poetæ? atque his
 etiam multo diuiniora de Neptuno, de Prometheo, de Sa-
 turno, de Rheæ, denique de universa ferme Iouis familia, idem

non illa quidem, quoties,
 quàm infelicitèr amarit: nō
 Hyacintbi cædem, neq; Da-
 phnes superbiam: uerūm,
 quemadmodū damnatus e-
 tiam fuerit, & ob Cyclopes
 interfectos in exilium exa-
 ctus. Vnde factum ut, è cæ-
 lo in terram demittere-
 tur, humana iam sorte usu-
 rus, nostrisq; malis faceret
 obnoxius. Præterea autem,
 quemadmodum in Thes-
 sia mercenariam operā suā
 locavit apud Admetum, tū
 item in Phrygia apud Lao-
 medontem: atque apud hūc
 quidem haud solus, uerūm
 cum Neptuno, quum ambo
 propter egestatem lateres
 componerent, inq; constru-
 endis manibus operā præ-
 starēt. Ac ne mercedē quidem
 solidam à Phryge illo uide-
 rūt, uerūm debebat illis ad-
 hac de summa, ut ferūt, plus
 inuocatis

πάντα, παρακαλίσκοις ἵας
 μέσας σωφδᾶς ἐν ἀρχῇ τῶν
 ἐπῶν, ὅφ' ὧν δὲ ἱεῖς γένε-
 μενοι, ὡς τὰ ἀνὲς, ἄδουσιν, ὡς
 ὁ μὲν ἐξέσθ', ἵπαιδὸν τάχιστα
 δρίττει τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν,
 ἵδασίλουσ' ἐν αὐτῷ, καὶ
 τὰ τέκνα κατηύδιεν, ὥσπερ δ'
 Ἀργαῖος Θυίης· ὅστις δὲ δ'
 Ζεὺς, ἑλκασίς ἐπὶ ὧν Πάρις,
 ὑπεβαλεμένοιο τὴν λίθον, ἐς
 τὴν Κρήτην ἵστασ' ἐν αὐτῇ,
 γὰρ ἀντράφα· καὶ ὡς δὲ Τη-
 λιος ἐπὶ ἑλκασί, καὶ ὁ Πέρσης
 (καὶ δὲ πρότερον) ἐπὶ τῇ
 κυνός. ἄπα δρίτάσας τὴν πα-
 τέρα, καὶ ἐς τὸ διανομήσθαι
 καταβαλὼν, αὐτὴς ἵσχι τὴν
 ἀρχὴν. ἵσχι δὲ πάλαι μὲν
 ἄλλας, ὅτ' αὐτὴν δὲ τὴν Κρη-
 τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τὸν ἐν-
 σῶν τῆτι καὶ λαογόνων νόμοι.
 ἵσχι καὶ ὅτ' ὧν, καὶ ἐς λαογόνων
 σιανημὴν, ἵσχι καὶ ἐν-
 πλοῖσι παῖδων ὅτ' ἐκείνους, τὸν
 μὲν δὲ ἀμετίμων πεισάμεν
 sed postremo loco ἱ ἱονεμ germanam, idē; iuxta Persa-
 rum ὅτ' Assyriorū institutum. Τῇ αὐτὴν quod esset in amo-
 res propensus, atque in Venerem effusus, facile cœlum li-
 beris expleuerit. Quorum alios ex suæ soris deabus crea-

invocatis ut adsint canenti-
 bus, in exordio poematum,
 Musis: à quibus tandem ue-
 lut afflati numine, id quod
 apparet, huiusmodi quædā
 cantant, quemadmodum Sa-
 turnus ut primū Cœlum
 patrem suū exocussisset, ipse
 in eo regnauit, deinde S li-
 beros suos deuorauit, sicuti
 ferunt fecisse ὅτ' Argium
 illum Thyestem. Deinde
 quemadmodum Iupiter fur-
 tim occultatus à Rea, sax-
 ſū pueri loco subiciente, in
 Cretam sit ablegatus, atque
 h inibi à capella nutrice sit
 alitus: itidem uidelicet ut Te-
 lephus à cerua, Cyrus Persa
 (is qui prior regnauit) à
 cane narratur enutritus. Po-
 stea, quemadmodum expul-
 so patre, atque in uincula
 coniecto, ipse positus sit im-
 perio. Duxerat autem uxo-
 res cōplures quidem alias,
 rit:

νῦν, ἵνα δὲ καὶ σέθεν, ἡ δὲ θεὸς.
 τὸ καὶ ἐπιγὰρ γένε, ἀρτί μὲν
 ἰ γυνάδαι γυνόμην, καὶ χρυ-
 σίον, ἀρτί δὲ ταῦτα, ὅ καὶ
 καὶ, ὅ αἱ τῆς, καὶ ἑλκε πει-
 κηλῶτα, αὐτὴ πρῶτῃ. μό-
 ρω δὲ πῶ Αἰθῶν ἐφύσθη ἐν
 εἰς αὐτὴν ἐκφαλῆς, καὶ αὐτὴν
 ἀτιχῶς τὸν ἐκφαλῆς συλ-
 λαβῶν. τὸν μὲν γὰρ Διόνυ-
 σον ὁμιτῶν, φασιν, ἡ τῆς
 μύθος ἐκ κρημνῶν ἀρπά-
 σαι, ἐν τῇ μὲν φέρων κατὰ
 ρυτί, καὶ τὰ ὅτι τῇ, ὅτι ὁ δὲ
 ἐν τῇ, ὁμοίαν δὲ τῇ τῇ καὶ
 πρὶ ὅτι ἡρῶς ἔδωκεν, αὐτὴ δὲ
 πρὸς τὸ αὐτὴν ἐκφαλῆς, καὶ ὡς
 μὲν αὐτὴν πᾶσα γυνόσκει,
 ὅτι ἡρῶς, ὅ μάλιστ' ἐν τῇ
 τῇ, ἀλλὰ βέναντον καὶ χαλε-
 κία καὶ πρὶ τῇ, καὶ ἐν κα-
 πτῇ τὸ καὶ βέναντον, καὶ πρὶ
 θύρῃ ἀνὰ πλεον, εἰς δὲ κα-
 μινόντων, καὶ ὅτι ἀρτί τῇ
 πόδι. χαλεπόντων γὰρ αὐτὴν
 ἀπὸ τῇ πρῶτῃ, ἐπὶ τῇ ἐν-
 ῖφθη ὑπὸ τῇ Διὶ, ὅτι ὁ δὲ.
 ac scintillis oppletum: quippe cuius ars in fornacibus exer-
 ceatur. Tum autem ne pedibus quidem integris claudica-
 re enim ē ruina, quum αἰουε^m praeceptus datus esset ē cælo.

rit: alios contra nobis ex
 mortali terrestriq; genere
 sustulerit, quā interim gene-
 rosus ille nūc in aurū, nūc in
 taurum, nūc in cygnum aut
 aquilam uerteretur: ac in
 summa plures sibi formas
 assumeret, quā uel & Pro-
 teus ipse. Porro Mineruam
 ē suo ipsius capite progeni-
 it, hanc planē sub ipso cere-
 bro complexus. Nam Baco-
 chum imperfectum adhuc
 (ut aiunt) ē matre etiam
 num conflagrante surrepo-
 tum, in suum femur illatum
 defodit: deinde urgente par-
 tu execut. Nec his dissimi-
 milia de Iunone etiam ca-
 nunt. Nempe hanc citra^l ui-
 rilem congressum subuenta
 neo cōceptu gravidam, pue-
 rū edidisse Vulcanū, atq; eū
 quidē nō admodum fortuna-
 tum, uerū excusorē ac fabrū
 ætarnum: quiq; perpetuō tū
 in igni, tū in fumo uersetur,

Quod

καὶ ἄγε μὴ εἰ Λέμνιον, καλῶς
 ποιῶντι, ἔτι φερέμενον αὖ-
 τὸν ὑπὸ Λέξαις, ἔτι νῦν αὖ-
 ἡμῖν ὁ Ἡφαίστος, ὡς περὶ Ἀ-
 στυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου κατα-
 πτωθὲν, καὶ τοῖς μὲν Ἡφαίστῳ μί-
 τρια, τὴν δὲ Προμηθεῖα τίς οὐ
 εἶδεν οἷα ἱσθαι, δίδωμι καὶ
 ὑποβολὴν φιλαέθρῳ πῶς;
 καὶ γὰρ αὐτῷ τότεν ἐν τῷ Σκυ-
 θίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς, αὐτὰρ
 ροσιν ἰδὲ τῷ Κρονίδῳ, καὶ τὸν
 αἰετὸν αὐτῷ παρακλίσας ὁ. πε-
 τοῦ ἔσχατοιο μέγα καλὰ φεῖστα.
 οὐτὶς μὲν οὖν Ὀβριτίλοισι πῶς
 καταδινκῶν, ὁ Ρίχ δὲ (χρὲ γὰρ
 ἴσως καὶ ταῦτα ἡπῆρ) πῶς
 οὐκ ἀσχημονεῖ, καὶ λαοὶ ἀπει-
 γνύσιν μὲν ὕδην, καὶ ἔξωρσιν ὕ-
 σα, καὶ τὸν αὐτὸν μῆτερ θῶν,
 παλαιῶσθ' ὅσα δὲ ἴει, καὶ σο-
 λοτυπῶσθ' αὖ, καὶ τὸν Ἀττὶν ἰδὲ
 τῶν λίνυτων φέρουσα, καὶ ταῦ-
 τα, μηκέτι χεῖριμον εἶναι δο-
 νάμεναι; ὅστις πῶς αὖ ἐν μίμ-
 φαι τότις ὁ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἔτι

Quod ni Lemnij pro sua
 bonitate cum, dum adhuc
 ferretur in aere, suscepis-
 sent, perierat nobis Vulca-
 nus, non aliter quam Astya-
 nax ē turri deiectus. Quan-
 quam quæ de Vulcano nar-
 rant, toleranda uideantur;
 ceterum de Prometheo cui
 non cognitum est quàm ae-
 trocia sic passus, propterea
 quod supra modum huma-
 na gentis amans fuerit? Sic
 quidem hunc Iupiter in Scy-
 thiam deportatum, super
 Caucasum montē cruci sus-
 fixit, adhibita illi aquila,
 quæ iccur illius assidue cir-
 cumroderet. Hic itaque pœ-
 nas pendit. Porro n Rheia
 (nam sunt hæc quoque si-
 mul referenda) an non in-
 decore atque indignè facit
 iam anus quum sit, et ætate
 exacta, hisq; rebus intem-
 pestua, deinde iam multo-
 rum mater deorum, dum pueros adhuc adamat, eosq;
 zelotypia prosequitur, dumq; Attin ipsum leonibus secum
 circumuectat, præsertim quum iam utilis esse non queat?
 Itaq; qui nam posthac uilio uertat aliquis uel Veneri quod

fff adultero

μειχθύνται, ὃ τῇ Σελήνῃ, πρὶς
 τὴν Ἐνδυμίωνα πατρίσιν πολ-
 λάκις, ἐκ μίσεως ὅτι ὁ Δῖος φίρι-
 διος διὰ τῶν ἀφίμηναι τῶν
 δέσμων, ἵε αὐτὸν ἀνιλέσμεν ἢ
 ἔρανον, ποιητικῶς ἀνὰ τὰς
 μέτροι κατὰ τὴν αὐτῆν ὁμή-
 ρου καὶ Ησίοδου ὁδόν, καὶ ἐκαστὸς
 μὲν ἐπὶ τῇ ἑκάστῃ διασημί-
 σματα τῶν αἰνῶν, καὶ ὅτι μὲν
 χαλκῶς ἔστι τὰ ἔξω, καὶ πρὶ ἡ-
 μῶν τὸ ὁμόρην λίγαν, ὃ καὶ
 σάμεν. ὑπερβαίνει δὲ, καὶ ἀ-
 παύσασθαι μικρὸν ἵε τὸ αἶον,
 καὶ ἀτιχύνει ἔπι τῇ νύτῃ γρημύ-
 νῃ, φῶς τε λαμπρότερον φαί-
 νεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος,
 καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ
 πᾶν, ὁμίον, καὶ χρυσὸν τὸ δῶ-
 τι δὲν, ἰστέοντι δὲ πρῶτον μὲν
 οὐκῶν αἰ Ὀρεῖ, πυλῶνται
 γὰρ. ἵππια δὲ ὁ Ἰρις, καὶ ὁ Ἑρ-
 μής, ὄντες ὑπερίσται, καὶ ἀγ-
 ειλαφόροι τῷ Διὶ. ἔξω δὲ τῇ
 Ἡφίστῃ τὸ χαλκῆον, ἀνὰ μι-
 σον ἀπάσας τέχνας. μετὰ δὲ
 αἰ τῶν θεῶν ἰκίαι, καὶ τὸ Δι-

adulteretur, uel Diana &
 ad Endymionem frequenter
 medio ē cursu diuertens des-
 cēdat? Sed age missas facia-
 mus h. n. fabulas: atq; ipsum
 cœlū cōscendamus, poetico
 illo more subuolantes: eā nī
 mirum uia, quam unam pa-
 riter cum Homero Hesiodus
 commoustrat, contemplaui
 ri queni in modum singula
 apud illos sint ordinata. Ac
 primū quidem q; iorinsecus
 sit ferreū, uel ab Homero, q̄
 id anteq̄ nostrā aetate dixit,
 audiuius. o Quod si supe-
 ras, ac sublato paulū capite
 sursum aspexeris, ac planē
 in ipsum quasi dorsū perue-
 neris, ibi simul & lumē ap-
 paret candidius, & serenī-
 or sol, et astra fulgentiora,
 nihil' que usquam oculis oc-
 currit nisi clarus dies, ac so-
 lum undique aureum. Ca-
 terū introgredienti, pri-
 mo loco mansistant Horae

ἢ τὰ βασιλῆα, τὰ τε πάντα
 τὰς περιπαλῶ τῇ κρῆσσι κα-
 τακρούσαντες. οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' ἑωὶ καθύμφοι (πρί-
 πει γὰρ, ἔτι μαι, κῶς ἔτα μεγα-
 λυγοῦν) ἀποσκαπούσιν ἐ-
 πὶ τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβό-
 πουσιν ἐπιάνπτυντες, ἄπ-
 οθον ἔφοντα πῶς ἀναπτέμι-
 νοι, ὃ κῶς περιμελῶν ἐνί αἶαν-
 ῖ. καὶ τοῖς περὶ καπνῶ, ἁπ-
 λὸν τῶν τις, δὴ χαλῶνται πάν-
 τες, ἁδῶν χηρότις τῷ καπνῶ,
 καὶ τὸ πᾶμα πίνοντες, τοῖς βο-
 μοῖς προσχέμεντες, ὥς περ αἰ-
 μῆαι. καὶ δ' οἰκίστις ὄσι, ἐ-
 κτερ καὶ ἀμβροσία τὸ δᾶπνον.
 πάλαι μὲν τῶν καὶ αὐτῶν πο-
 σων ἡσυχῶντες, καὶ σωσίπινον
 αὐτοῖς ὃ ἱξίων καὶ ὃ τάντα-
 λος. ἰπὶ δὲ ὅσων ὑβριταὶ καὶ
 λάλοι, ἰακῶντι μὲν ἔτι καὶ νῦν
 ἀσλάζοντες: ἄβαντες δὲ τῷ
 θνητῶν γίνα, καὶ ἀπέρριπτες
 ὃ ἔρκενοι. τοῖς δὲ ἰβίς τῶν
 θιῶν. ταυγαῖον καὶ ἰὶ αὐτῶν.
 περ

uis ipsius regia: quæ quidem
 omnia Vulcanus pulcherri-
 me fabricatus sit. At utrò
 dñ juxta Iovē assidentes (cō-
 uenit. n. opinor, ut in supera-
 nis illis sedibus magno strepi-
 tu fastuq; uiuatur) in terrā
 despiciūt, et quoquo uersum
 intēro capite circūspēctant,
 sicunde subuolantem ignem
 uideāt, aut nidorem in acre
 surgentem, circaq; famum
 rotantem sese. Quòd si quis
 fortē sacrum faciat, epulan-
 tur omnes fumo inbiantes,
 ac muscarum in morem san-
 guinem exugentes, circum
 aras effusum. Alioqui sit do-
 mi cibum capiant, nec t̄are
 atque ambrosia uētitant.
 Nam olim homines etiam
 ab illis in cōuiuium sunt ad-
 bibiti, unaq; cum eis pota-
 rūt, nempe Ixion, ac q Tān-
 talus: uerū illi quoniam uim
 ὅς τὰ πρὸς παραarent, ἔσσεντες
 futiles ὅς garruli, ob id ita

bunc quoq; diem pœnas hūnt. Porro reliquo mortalium ge-
 neri cælum iam inaccessum est, atq; occultū. Et in hunc quī-
 dem modum uiuitur à dñs. Proinde uidelicet etiam mortu-

ποισωσιν ἅ τ' αὖτις, καὶ ἀνέ-
 λαβὰ πρὸς τὰς θρησκείας ἑπι-
 τηδύνουσι. καὶ πρῶτον μὲν
 ὕλας ἀπικείμεντο, καὶ ἔρησύν
 εἰσαρ, καὶ ἔρνια λαβύρυσσας,
 καὶ τὰ φυτὰ ἐπιφύμισσας ἰνά
 τῷ θεῷ, μετὰ δὲ νεμέμενοι
 λατὰ ἴθνη σίβουσι, καὶ ποσὶ-
 πας αὐτῶν ἀποφάνυσιν, ὃ μὲν
 Δελφὶς τὸν Ἀπόλλιν, καὶ ὃ Δελ-
 φὸν, ὃ δὲ Ἀθῶναι τὸν Ἀθ-
 ῶν. μαρτυρεῖται γὰρ τὸν
 οἰκιστὴν τῷ ἱεῖματι, καὶ
 τὸν Ἡρακλῆα γὰρ, καὶ ὃ Μυ-
 γδόνιν τὸν Ρίαν, καὶ τὸν
 Ἀργεῖον τὸν Πάριον. οἱ δὲ αὖ
 Κρήτες, ὃ γὰρ ἰδοὺ παρ' αὐ-
 τοῖς, ὃ δὲ ταφῶσαι μόνον τὸν
 Δία λίγυσι, ἀλλὰ καὶ τὰ φον-
 κὺτὰ δεικνύουσι. καὶ ὑμεῖς ἄ-
 ρα τοσοῦτον ὑπατάμεθα χρέ-
 ον, εἰδέναι τὸν Δία βρεν-
 τῶν τε καὶ ὕην, καὶ τὰλλα
 πάντα ἑπιτιλῶν, ὃ δὲ ἱλασ-
 θαι πάσαι τιθεῖται, παρὰ καὶ
 σὶ τι ἀμυλῶ. ἵππετα ὅ γε
 ὃς ἐγέρσασθε, ἐν αὐτοῖς μὲν
 αἰετοῖς,

it, cū iam olim fuisset defunctū, et apud Cretenses sepultū.
 Deinde uerò phanis in honorem illorum erectis, ne teētis
 uidelicet

les ipsi in colēdis illis cōfimi-
 lia quædā, atq; istis consenta-
 nea moliantur. Nam primū
 lucos illis attribuerant, tum
 ἔρ montes dicarunt, prate-
 rea aues consecrarunt, dein
 de suam cuique arborē assi-
 gnarūt. His factis, per regio-
 nes illos distributos colunt,
 eosq; uelut in ciuitatem suā
 receptant, nempe Apolli-
 nem Delphi Delphῆ, Miner-
 uam Athenienses, quæ qui-
 dem Græcis Athenæ dictæ,
 uel ipso uocabulo se ei Reip.
 familiarem esse testatur. Ar-
 giui Iunonem: Mygdonij
 Rheam: Venerem Paphij.
 Rursum autē Cretenses Io-
 uem affirmant non modò
 uixisse apud sese, nutritūq;
 fuisse: uerū etiam sepul-
 chrum illius ostendunt. At
 nos scilicet interim tam mul-
 tis iam seculis fallimur, qui
 quidē opinemur Iouē tonā-
 re, pluere, reliquaq; omnia
 peragere. Et illud nos latu-

ἄνθρωποι, καὶ δὲ αὐτοὶ αὐτῶν ἀπεικασ-
 ῖναι, παρακαλίσαντες ὁ Πρα-
 ξιτέλει, ὁ Πολύκλειτος, ὁ Φει-
 δίαρχος δὲ, ἐκ οὐδ' ἰσχυρόν-
 τες, ἀναπλάττεισι γυναικῶν
 μὲν τὸν Δία, πᾶσα δ' ἔτι αἰ-
 τὴρ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸν Ἑρμῆα
 ὑποκρίνεται, καὶ Ποσειδάωνα
 λευκοὺς χροῖας, καὶ γλαυκῶπι-
 τῶν Ἀθήνας. ἴσως δ' ἔτι εἰ
 παρὲν τοῖς ἑστέροις τὸν νεῶν, ὅτι τ'
 ὁ Ἰουδαῖος ἰδιότροπος ἐστὶ εἶναι.
 ταῖς ὁρᾶν, ὅτι τὸ ἐκ τ' Ὁρέων
 μεταλλῶν χρυσίου, ἀλλὰ
 τὸν Κρόνου καὶ Ρέας ἐκ τῶν
 γῶν ὑπὸ Φαιδῶν μετακισμέ-
 νον, καὶ τῶν Πισίων ἱερῶν
 ἑσπερίων λευκοῦς μέγαν, καὶ
 ἀγαπῶν ἡ δὲ διὰ πύλιν ἔλκον ἐ-
 τ' ὁδοὶ τις αὐτῶν παρ' ὄρεων
 Ὀλυμπίου, διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς
 καὶ πρὸς ἑστέρας καὶ πρὸς ἑαυτὴν
 εἶα, προσάγει τὰς θυοῖας,
 βῶν μὲν ἀπὸ τῶν ὁ γυναικῶν,
 ἄφρα δὲ ὁ πρὸς αὐτὴν, καὶ αἶψα ὁ
 si intra quinque perpetuos annos, dñ Olympia celebrantur,
 interim obiter illi sacrificet aliquis. Tum aut cōstitutis aris,
 designatis sacrorū septis, puris uasis collocatis, uelut is of-
 ferunt, bouem aratorem agricola, agnum opilio, capram

videlicet aut penatibus ca-
 reant, formas illorum ex-
 primunt, adhibito ad id uel
 Praxitele, uel Polycleto, uel
 Phidia. At hi quidem artisti-
 ces baud scio ubinam uisam
 eorū effigiem representant.
 Ac Iovem quidem barbatiū
 fingunt, Apollinē uerò sem-
 per puerum. ὁ Mercurium
 iam pubescētem, primamq;
 ducentē lanuginem. Neptu-
 num nigro capillitio, caesis
 oculis Minervam. Attamen
 qui templa ingrediuntur,
 non iam arbitrantur sese ui-
 dere uel ebur ab Indis adue-
 ctum, uel ὁ Thracum uenis
 effossum aurum: uerū ip-
 sum Saturni Rheasq; filium
 ἀ Phidia in terram hospi-
 tem adductum, iussu Pis-
 norum in solitudine custo-
 dem ac speculatorem assiste-
 re: idque hoc contentum
 premio, boniq; consulenti,
 fff 3 caprae

αἰπόλος, ὃ δὲ τις λήβαντον ὃ
 πόπασον. ὃ δὲ πίνης ἰλάσα-
 το τὸν θεόν, φιλήσας μὲν
 πῶς αὐτὰ δεξιᾷ. ἀλλ' οἷον
 δύναντο (ἵπ' ἱκάνει γὰρ ἱππ
 ναμι) τιφανώσαντο τὸ ζώ-
 ον, καὶ πολὺ γὰρ πρότερον ὅτι
 πάσας τις ὁ ἱστοῖς ἄν, ἵνα με
 ὅτ' ἀχρεῶν τι ἡατισθᾶται
 σι, πρὶς ἄγασι τῷ βωμῷ, καὶ
 φινείσσιρ ἵπ' ἀφ' αὐμοῖς τοῦ
 θεοῦ, γέροντι μνημόνεον, καὶ
 ὡς τὸ εἶνός ἱππῶν καὶ ἡμῶ
 φινον ὅτι τῇ θυσίᾳ ἱππασ-
 λῶν. τίς ἐκ τῶν εἰμᾶσιν ὅτι
 θωταῦθ' ἐρῶντας τὰς θυάς;
 καὶ τὸ μὲν πρὶς τραμπε φασὶ μὲν
 παρίναι εἶσθ' ἀφ' ἱππασταρί-
 ον, ὅτις μὲν ἡαδᾶσιν ὅτι τὰς
 χῆρας. ὃ δ' ἱππῶν αὐτὸς ἵππ
 καὶ ἡαπαστοῖς, καὶ ὅτι ὅτι ἐκ
 κλωψ' ἱππῶν, αἰσάτιμον, καὶ
 τὰ ἱππᾶν ὅτι αἰσάτων, καὶ ἡαπασ-
 τῶν, καὶ τὸ αἰμᾶ τῷ βωμῷ πρὶ-
 σιῶν, καὶ τὸ γὰρ ἐκ θυσίᾳ
 ἡαπαστῶν; ἡαπαστῶν δὲ πρὶς
 guine fœdatis, neq; aliter q̃ Cyclops ille pecudē incidit, in-
 te:ina educit, cor euellit, cruorē aræ circumfundit, et quid
 tandem non obiens peragensq; quod ad pietatem, sacro
 ritum pertineat? Post omnia demum incenso igni,

capratus. Est qui tibi, est
 qui placentulā offerat. At si
 quis pauper, h ita deo litat,
 ut dexterā duntaxat suam
 ipsius exosculetur. iam uerò
 quum immolant (nam ad il-
 los redeo) primum fertis co-
 ronant pecudem, multoque
 antè explorant num legiti-
 ma sit, & sacris idonea, ne
 quid forte mactent ex his
 quæ religio repudiat: dein-
 de ad aram applicant, ac
 sub oculis dei iugulant, fle-
 bile quiddam emugientem,
 beneq; (sicuti licet conijce-
 re) ominatam, denique uo-
 ce iā leuiore ad sacri tibiis
 respondentem. Quis uerò
 non facile coniectet gaude-
 re deos, quum ista spectet?
 Quin & in frontispicio
 posita scriptura denunciat,
 ne quis intra pura uasa con-
 sistat, qui manibus sit impu-
 ris. Atqui sacrificus ipse san-
 guine fœdatus, neq; aliter q̃
 Cyclops ille pecudē incidit, in-
 te:ina educit, cor euellit, cruorē
 aræ circumfundit, et quid
 tandem non obiens peragensq;
 quod ad pietatem, sacro
 ritum pertineat? Post omnia
 demum incenso igni,
 capram

αὐτοὶ κλέπτει, ἰαλίαν φέρων
 αὐτῇ δ. ρᾶ πλεονάζει, καὶ αὐτοῖς
 ὄφρ' ἐπὶ τὸ πρὶν βαλεῖται. ὅς τ' ἐνέσσω
 διαπύλαι· καὶ ἰσχυροὶ πύλαι καὶ
 οὐκ αὖτις, καὶ ἐκ αὐτῶν τ' ὄφρ' αὖτις
 διακιδνύεται ἔργον. ὁ μὲν γὰρ
 Σκύθης, καὶ πλεονάζει τὰς εὐ-
 οίας ἀφ' αὐτοῦ, καὶ ὁ γυνάμην·
 Ἰαπωνίης, αὐτοῖς αὐτοῖς τῇ
 Ἀρτιμίδει παρίστανται, καὶ οὐ-
 τὴν αὐτῶν ἀφ' αὐτοῦ τῇ ἑαυτοῦ.
 Ἰαὶ μὲν ἰσχυροὶ μύθους, καὶ ἰαὶ ἑαυτοῦ
 αὐτοῖς γυνάμην, καὶ αὐτοῖς αὐτοῖς
 γὰρ καὶ Ἀυτοῖς, ὅς τ' ἐκ αὐτοῦ
 Αἰγυπτίον ἔλθῃ, τότε δὲ τότε
 ἑαυτοῦ πλεονάζει τὰ σιμῶν, καὶ ὡς αὐ-
 τοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς ὄφρ' αὖτις, ἑαυτοῖς
 αὐτοῖς μὲν τὸν Δία, ἑαυτοῖς
 πλεονάζει αὐτοῖς βίαις τῶν Εὐ-
 ρῶν, καὶ τῶν παῶν ὅλων ὄφρ' αὖτις,
 καὶ ἑαυτοῖς πλεονάζει καὶ ἑαυτοῖς αὐτοῖς
 αὐτοῖς καὶ πλεονάζει. καὶ ὅς τ' ἐκ αὐτοῦ
 καὶ αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς, ὅς τ' αὐτοῖς
 αὐτοῖς, αὐτοῖς πλεονάζει αὐτοῖς
 καὶ γυνάμην καὶ πλεονάζει
 ὄφρ' αὖτις, διαπύλαι. πρό-
 τεραι αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς (δύ-
 ρας

capram ipsam pariter cum
 pelle deportatam imponit
 ipsam ueni cum lavis ouem.
 Nidor interim ille sacer at-
 que diuinum sursum feritur,
 atq; in ipsum usque caelum
 subuectus paulatim diffu-
 ditur. Iam uero Scythæ reli-
 quis omnibus hostijs emif-
 sis, ut quis uideat atque hu-
 miles existiment, ipsos ho-
 mines mactare Diana, atq;
 eo ritu deā placant. Verum
 hæc fortassis modesta uide-
 antur, cumq; hi ea quæ fa-
 ctitant Assyrij, quæ Phry-
 ges, quæ Lydiæ uerum si in
 Aegyptum proficiscaris, ibi
 demum, ibi uidebis permul-
 ta religiosa, planeq; caelo di-
 gna: puta Iouem arietino
 uultu, Mercuriū illum op-
 timum, facie canina, Panē
 uerò totum bircum. Ad hæc
 alium ibin, alium crocodi-
 lum, alium etiam simiam.
 Quod si his quoque de re-
 bus, Quò plane pernosse

queas, didicisse libebit, compluribus sophistis audies, tum
 scribentibus ac prophetis mento raso, qui tibi narrent (sed

ρας ἂν ἐκίβηθε βίβλαι) ὥς
 αἶψα ὑπὸ τῶν πελοπίων, καὶ
 τῶν Γυγάτων πλὴν ἰκανάτα
 σιν αἱ διὰ φρεσίνωντες, ἔπει-
 ῖς πλὴν Αἴγυπτον, ὥς ἂν ἐν-
 ταῦθα λησόμενοι τὰς πελο-
 πίας. καὶ ἐμὴν αὐτῶν ἐπίδου-
 τράγον, ἢ δὲ λιγόν, ὑπὸ τῶ
 δαυτῶν, ἢ δὲ θάλασσαν ἢ ὄρεον,
 ἀλλὰ ἂν ἴσῃ καὶ οὐδὲν φυλάτ-
 τειναι τὰς τότε μορφὰς τῆς
 θούης. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν
 τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γρα-
 φήντα, πρὶν ἢ πρὸ ἱστῶν μν-
 ρίων. αἱ δὲ δυσίας καὶ παρ
 ἱερέων αἱ αὐταί, πάλιν ὅτι
 πυνθῶσι τὸ ἱερῶν, καὶ κί-
 πνοντα περὶ πάντας ἔδω πε-
 φονδόμενον. αἱ δὲ καὶ δάπν-
 σι, μέντοι ἀποσφάξαντες. ὁ
 μὲν γὰρ ἄπει, ἢ μάλιστα
 διὰς αὐτοῖς, αὐτὸ ἀποσφάξῃ, τίς
 ἔτι περὶ πολλῶν ποιῶν πλὴν
 ἡρότων, ὅτις ἐν ἀπεφύκει, καὶ
 ψυχὴν αὐτῶν ἐν λιπαρῶν τὸ πῶς
 ἐπὶ ἱερῶν αἶψα, ἡμῶν τὸ Νίσ-
 Nam γ' Apis ille, qui quidem deus apud illos est maxi-
 mus, si quando moriatur, quis usqueadmodum magni facio-
 at caesariem suam, qui non eam detondeat, ac nudo ca-
 pite luctum praeseferat, etiam si uel purpuream Nisi

prius, ut dici solet, fores oc-
 clude propbane) quemad-
 modum uidelicet quondam
 ea seditione terrui, quam
 mouerant hostes atque gi-
 gantes, in Aegyptum deue-
 nerint, ut illic in posterum tu-
 ti ab hostibus latitarent: et
 ob eam causam alius hircum
 induerit, alius arietem, nimirum
 praeformidine, alius feram,
 alius autem. Aliq; binum esse, ut
 dum nunc etiam eas obtine-
 ant formis, quas id tempo-
 ris assumpserat. Nam haec
 diligenter mandata literis,
 idque ante annos plus decies
 mille, in adytis illorum re-
 posita seruantur. Porro sa-
 crorum peragendorum idem
 ferme apud illos ritus, nisi
 quod hostiam luctu prosequen-
 untur, iamque macerata cir-
 cumfusi membra laniant.
 Sunt qui sepeliant duntaxat,
 posteaquam occiderint.

ἔχοντες αὖτε τὸν πορφυ-
ρον· ἔσθ' ἂν ὁ ἀπὶ τοῦ ἁγίου
βίος, ἰδίᾳ τῷ πρωτοφῶ χει-
ροῦ μὲν, καὶ λαλλίῳ καὶ
οὐρανίῳ τῷ ἰδιωτῶν βίῳ.
πάντα τὰ γενόμενα, καὶ ἐπὶ
τῶν παλαιῶν περὶ θυμῶνα δὲ
δαίμοι δὲ καὶ τὸ μὲν ἰδίᾳ τε-
μύσσοντες ἑλινός, Ἡρακλέ-
τε δὲ τινος, ὃ δὲ θεομικτός, ὃ
μὲν γλαυκομήεις τῷ αὐτίῳ
αὐτῶν, τὸ δὲ τῷ ἀγνείῳ ἰ-
δύομεν.

comam habuerit? Est 2 au-
tem hic Apis deus, ex armē
to iam antea suffragijs de-
signatus, utpote multo foro-
mosior ac uenerabilior re-
liquis illis priuatis & gre-
garijs bubus. Hæc igitur
quum sic habeant, & tas-
men à uulgo uera seriāq;
credantur, mihi quidem po-
stulare uidentur, non qui re-
prehendat, sed uel Hera-
clitum potius aliquem., uel

Democritum: quorum hic amentiam eorum rideat, ille
deploret inscitiam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Enimvero.) Propositio. b At multò ante.) Amplifi-
catio propositionis à finitione nominis. c Nam Aetolica.)
Confirmatio per expositionem, quæ & causam tantæ supersti-
tionis continet. d. Usq; aded nihil.) Epiphonema. e Hæc
igitur.) Amplificatio à consequentibus. f Sed quoniam.)
Redit ad expositionem, & propositæ rei confirmationem.

g Liberos suos deuorant.) Cùm Saturnus liberos mox na-
tos deuoraret, Rhea pro Ioue ei saxum deuorandum obie-
cit. Iuniter illum regno expulisse dicitur. Virg. 8. Aeneid.

Primus ab æthero uenit Saturnus olympo,

Arma Iouis fugiens, & regni exul ademptis.

Suos liberos denique ideo deuorasse dicitur, quòd sit do-
minus temporis, & tempus omnia deuoret. h A' capella nutri-
ce.) De Iouis origine, successionē & rebus gestis, & quòd à ca-
pra fuerit nutritus, ut Romulus à lupa. i Iunonem ger-

fff 5 manam.)

manam.)Iunonē quo pacto duxerit Iupiter, olim Theocriti Scholiastes in Syracusanas ostendit: Iupiter, inquit, infidians sororis pudicitia, quum fortē uidisset illam semotam ab reliquis dijs (nam ne dijs quidem uirginibus tutum est obambulare solas) seipsum uertit in cuculum, conseditque in monte qui prius dictus erat Thronax, nunc Coccyx dicitur. Eo uero die Iupiter excitauit ingentem tempestatem. Iuno itaque sola peruenit in montem, conseditque eo loci ubi nunc est Iunonis Telix, hoc est perfectæ, templum. cuculus autem ob tempestatem horridus ac tremens deuolauit, conseditque in Iunonis genibus. Eum Iuno miserta, texit ueste sua. Hic rex deorum repente ē cuculo factus Iupiter, Iunonem complexus est. Quumque illa metu matris recusaret coitum, Iupiter promisit se ducturum illam in uxorem. Virgilius libro primo *Æneidos*:

Ast ego qua diuūm incedo regina, Iouinque;

Et soror & coniunx. —

Lucianus in *Tragopodagra*, uocat Iunonem coniugem & sororem Tonantis. Sed cur ita dicatur, refert Macrobius in *Somnium Scipionis* lib. 1. cap. 17. k Quam uel Proteus ipse.) Iouem ποικιλιποιον αἰῶνος αἰσφαίως appellat, quod se sub inde in alias atque alias formas transfigureret. l Citra uirilem.) Vulcanum ex sola Iunone natum Hesiodus ait, quem multi sequuti sunt, inter quos Apollonius Rhodius in primo, quod eius planius ostendunt interpretes. Idem Lucianus noster, & Ouidius. m Præceps datus.) Vulcanus simulatque natus fuit, à Ioue præcipitatus fingitur ē cælo in Lemnum insulam. Causa autem directionis huius fuit, summa infantis deformitas. Vnde quidam de Vulcano intelligunt uersus istos apud Virgilium:

-Cui non risere parentes,

Nec Deæ hunc mensa, dea nec dignata cubili est.

Ab hac autem præcipitatione dicitur Homero *Ilia* δ. v. λ. v. κ. κροαίῳ, id est claudicans. n Porro Rheæ.) Rheæ, quæ & Cybele, Berecynthia & Ops dicitur, filia fuit Cæli & Vestræ, & Saturni fratris coniunx. Hanc poete Iouis & aliorum plurimum deorum matrem dixerunt, ei que quadrigam à quatuor leonibus tractam assignauerunt, & capiti eius turritam coro-

nam, & scelerum manibus addiderunt. Et cùm incederet, sacerdotes diōi Galli, tympana tangentes & cæra, præcedebant, & corymbantes armati illam ambubant. Atys puer Phrygius, à Rheo adamatur, cùm ei castitatem promississet, quam non seruauit, in fratrem uersus, seipsum excastrauit. Vide Dialogum Veneris & Cupidinis, in quo etiam de Endymione pastore ex Caria, quem cùm Diana siue Luna ob formæ præstantiam adamaret, in latro monte sopiuit, ut cum dormientem exoscularetur. Ouid. 3. Amorum:

Latuit Endymion non est tibi Luna rubori.

p. Horæ portas feruant.) Horas Homerus Iliad. 6. ait cœli portis præesse, curamque habere ut modò serenum. modò nubilum sit. Ouid lib. Metamorph. 2. Horas solis affectas cum alijs temporis partibus facit. ita enim ait:

A dextra læuæq; dies & mensis & annus,

Seculaq; & posita spacijs equalibus Hora.

De his idem Lucianus in Tragædo. q. Ac Tantalus.) Pœna, qua Tantalus apud inferos torquetur, notissima est. Is enim, licet in medijs aquis adusque humeros constitutus sit, siti tamen enecatur. Ouid. quoque scribit hoc illi tormentum inditum esse, quòd decorum secreta mortalibus reuelauerit.

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat

Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

r. Mercurium pubescentem.) Iuuenis effingebatur Mercurius. Hinc Galenus in Syntaxis: Mercurium, inquit, ut orationis parentem & artium omnium autorem, in aliam effigiem quàm Fortunæ, effinxerunt tum pictores tum plastæ. effingunt enim iuuenem formosum, non tamen fucatus aut comptum, sed natua quadam uirtutis specie, uultu hilari, acribus oculis, in basi quadrata, quæ stabilitatis & firmitatis figura est, et cum cætera quæ in eius dei commendationem & asseclaram comitumque subiungit. Hic è Luciano exuberans, labro malis quæ barbatus nominatur. Neptunum nigro capillatio.) Neptunus uarijs modis pingebatur, nunc pacatus & tranquillus, nunc commotus, ut in Homero & Virgilio uidemus, nunc nudus etiam, cum tridente & concha: nunc in ueste cyanea, ut Plutarchus ait. Lucianus hic nigris capillis effingit.

t. Quis uerò.) Amplificatio uanitatis à repugnantibus.

u. Verum

u Verum si in Aegyptum.) Aegyptiorum superstitio.
 ¶ Nam Apis ille.) Apud Aegyptios, gentem prae ceteris nationibus superstitioni altissimè immersam, à mortuo Api no-
 ue, nemo non comam radebat, si uel punicos Nili cincinnos
 (ut Luciani uerbis utar) illa superaffet: itaque alium quaesiu-
 ri qui in extincti locū sufficeretur, uelut publico lactu praep-
 editi capita radebant, testante Plinio lib. 8. Natur. hist. Idem
 faciebant & Bybli in sacris Adonidis, autoritate Luciani
 de dea Syria. y Est autem hic Apis Deus.) Apis rex Argi-
 uorum & Sicyoniorum, filius Iouis & Niobes filiae Phoronei,
 à quo Graecia Apis & Apia dicta est: uixisse dicitur tempore
 Abrahæ. Hic quum Aegialeum fratrem regno Argiuorum
 praefecisset, ipse in Aegyptum traiecit: & ibi ducta Iside uxo-
 re, regnauit. Cumque homines ibi multis beneficij affecis-
 set, & uini usum illis ostendisset, post mortem pro maximo
 Deo sub specie bouis uini, cultus est ab Aegyptijs, & dictus
 Apis atque Serapis: de quo Fufebij historiam Ecclesiasticam
 uide. Beneficium inundationis Nili & fertilitatis terræ illi ac-
 ceptum referebant. z Hæc igitur.) Epilogus.

VITARVM AVCTIO,

Martino Bolero interprete.

ARGVMENTVM.

Argumentum huius Dialogi planum est uel ex ipsa inferi-
 ptione. Deridet enim Philosophos, enumerando omnes pro-
 pè illorum sectas, & exagritando ea quæ in unaquaque earum
 ridiculè maximè doceantur. Fingit autem uenales illas propo-
 ni hominibus à Ioue, mercatorum exemplo: ut quemadmo-
 dum illi, cum mancipia, iumenta, aut etiam alias res uendunt,
 usum ac precium cuiusque indicant, ita ipse quoque occasio-
 ne hæc mores, doctrinam, ac totam denique ui-
 tæ omnium rationem, maiore licen-
 tia exponere atque irri-
 dere posset.

INTER.

ΔΙΟΣ, ΕΡΜΟΥ, ΑΓΟ-
 ρου, Πυθαγόρου, Δημοκρίτου,
 Ηρακλείου, Σωκράτους, Διο-
 γενους, Χρυσίππου, καὶ
 φιλοσόφων, ὧν

INTERLOCVTO-
 res, Iupiter, Mercurius,
 Mercator, Pythagoras, Dio-
 genes, Democritus, Heracli-
 tus, Socrates, Chrysip-
 pus, Philosophus.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

I V P I T E R.

ΣΥ μὲν διατίθει τὰ
 βιβλία, καὶ παρα-
 σκεύη τῶν τέσσε-
 ροῦ ἀποσκευάζεις. οὐ γὰρ τῶν
 οὐκ ἔχουσιν, παραγγέλλεις τοῖς
 βίαι· ἀλλὰ κατασκευάζεις πρὸς τὴν
 γωνίαν, ὥστε πρὸς αὐτὴν φανῶνται,
 καὶ οὕτως τὰς ἐπαίνοισι. οὐ
 δὲ, ὡς Ἑρμῆς, ἀφαιρῇ, καὶ συγ-
 κλησὶ ἀφαιρῇ τὴν τὰς ἀντι-
 πάλιν ἔχουσαν πρὸς τὸ
 πλεονέκτημα. ἀποκαρτεροῦμεν
 δὲ διὰ τὸ, φιλοσόφους πάντας
 εἶδαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς πει-
 κήσασθαι. καὶ τίς οὐκ ἔχει τὸ πρὸς
 αὐτοὺς ἀργύριον καταβα-
 λῖναι, εἰς νῦν ἐκτίσας, κα-
 τασκευάσαι ἑγγυητῶν. Εἰς πολ-
 λὰ

TV quidem compona
 scamna, & locum
 adorna bis qui adue-
 niunt: tu vero vitas (id est
 philosophorum sectas) ad-
 ducito, easq; ordine siste: ut
 tunc tamen exornatas prius,
 ut formosae appareant, &
 quamplurimos emptores al-
 liciant. Tu autem Mercuri,
 quod felix faustūq; sit, pro-
 clama, & aduoca empto-
 res, ut iam adsint ad forū.
 Proclamabimus autem om-
 nis generis Philosophicas
 vitas, & variaram secta-
 rā. Quod si quis in præsenti
 pecuniā numerare nequit,
 in saluē constituto aliquo qui
 pro se sponsor sit, in futurū annum soluat. M E R C. Mul-
 ti acce-

παρὰ τῆς ἐκείνου. Αγο. φέρε δὲ ἔμ' ἐρίμακά σοι, τί με διδάξας; πυ. διδάξω μὲν ἑλίκην, ἀναμύσσει δὲ. Αγο. πῶς ἀναμύσσει; πυ. ἐκιδάσκειν πρότερον τῶν ψυχῶν ὀργασάμεναι, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ ῥυτίδα ἐκκλῦσαι. Αγο. καὶ δὲ νόμισον ὕδα ἐκιδάσκειν με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμύσεως; πυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίαν μακρὰν, καὶ ἀρμονίαν, καὶ πῖναι ἕλωρ ἰστίων λαλῶν μακρὸν. Αγο. ὦρα σοί, ὦ βέλτερι, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλῃ, ἐπ' ἀνδρείας εἰς ναὺ βύλομαι. τί δὲ μετὰ τῶν σιωπῶν ἔμμε, καὶ τῶν πρῶταισι; πυ. ἀγ. μεσορρίην καὶ γυναικίην ἰσασκῆσαι. Αγο. Χαίρειν λίγας, εἰ πρότερον ἐκιδάσκειν γινόμενον, ἕλκτα εἶναι σιγῶν χεῖρ. πυ. ὦτ' αὖθις τρυφῆσιν ἀρεταῖς. Αγο. εἰ δὲ καὶ νῦν ἀρετῶν. πυ. πῶς ἀρεταῖς;

Αγο.

apud sapientes qui illic sunt.

MER. Age q. si te etiam,

quid me docebis? PYTH.

Nihil equidem docebo te,

verum commune faciam.

MERCA. Quomodo?

PYTHA. Primum quidem

animam tuam puram faci-

am, repurgans eam à sordi-

bis quib. nunc immersa est.

MERCA. Equidem fin-

ge me iam purum esse, quis

modus est commune facien-

di? PYTHA. Principi-

um quidem est longa quies,

et taciturnitas, et totis

quinque annis nihil loqui.

MERCA T. Ergo, bone

uir, b Crassi te filium eruo-

dire conuenit: ego enim lo-

quax, non statuta esse uolo.

verum quid post illud silen-

tium et quinquennium fie-

iet? PYT. In Musica et

Geometria exercebere.

MERCA. Rem sane gra-

tam narra: si prius quam

sapiens fiam, citbarandum

me esse oportet. PYT. Post hæc numerandi artem addisces.

MER. Nunc etiam numerare scio. PY. Quomodo numeras?

MERCA.

Αγι. ἦν, δύο, τρία, τέτταρα.
 Πυ. ἐρᾷς, ἃ σὺ δοκῶς τέττα-
 ρα, ταῦτα δὲ καὶ εἴς, καὶ ῥί-
 γιστον ἰσχυλὺς, καὶ ἑμίτητον
 ἔρκειον τὰ τέτταρα, ὅπως θηο-
 πόρως λέγεις ἕκαστα, ἃ δὲ μά-
 λον ἰσχύς. Πυ. μετὰ δὲ, ὡς ξεί-
 νι, εἶσαι γῆς τε πόρτι, καὶ ἡ-
 ρᾶς καὶ ὕδατος καὶ πυρός,
 ἥτις αὐτίκωσι μὲν ἢ φερῶ, καὶ ὁ-
 πῶς ἰόντα μορφῶν, καὶ ἵκας
 ἐκινῶνται. Αγι. μορφῶν γὰρ ἵ-
 κας τὸ πῦρ, ἢ ἄρ, ἢ ὕδωρ; Πυ.
 καὶ μάλα ἱμφαίῃς. ὁ γὰρ ἰσά-
 νει ἀμορφίῃ καὶ ἀσχεμασίῳ
 ἐκινᾶται, καὶ ἰδίᾳ τῶν τοῖσι δὲ
 γνώσται τὸν διὸν ἀριθμὸν ἵ-
 ἐντα, καὶ ἀρμεσίῳ. Αγι. δια-
 μάσια λέγεις. Πυ. πρὶς δὲ
 τῆς δὲ τοῖσι ἀρμεσίῳ,
 καὶ σιαντὸν ἵνα δοκῶντα, καὶ
 ἄλλων ἐξέμελλον, καὶ ἄλλων
 ἵντα εἶσαι. Αγι. τί φῆς; ἄλ-
 λ᾽ ἂν, καὶ ὅτι, ὅς πορ-
 τῶν πρὶς οἱ διαλύωμαι; Πυ.
 οὐκ ἔστι, πάλαι δὲ ἵν ἄλ-
 λ᾽

videri scies, neque pro eo qui es, conspici. MERCAT.
 Quid narras? alius sum, ἢ non is qui nunc tecum collo-
 quor? PYT. Nunc quidem ille es, quondam uerò in a-
 lio

MERCAT. c Vñ, duo,
 tria, quatuor. PYTH.
 Vides decem esse ea, quæ ti-
 bi videntur quatuor, ἢ
 a perfectum trigonum,
 c nostrumq; iusiurandum?
 MERC. Per maximum
 igitur iuramentū quatuor,
 nunquam neque diuiniore
 neque sanctiores sermones
 audiui. PYTH. Post hæc
 uerò hospes, de terra, æ-
 re, deq; aqua et igne scies,
 cuiusmodi sit illis impetus,
 quam habeāt formam, ἢ
 quomodo moueantur.

MERCAT. Formam ne
 habent ignis, aer, et aqua?
 PYTHAG. Certè minime
 obscuram. neque enim
 sine specie ἢ forma moue-
 ri possent. Præterea ipsum
 etiam Deum numerum esse
 ἢ harmoniam cognosces.

MERCATOR. Mira
 narras. PYTHAG. Ad
 hæc te ipsum quoque unum

ἀφ' σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ἐνέ-
ματι ἱκαντάξω, καὶ δι'
αὐτοῦ ἐς ἄλλο μεταβήσκει.

Αγρ. τίτι φῆς, ἀβλύχων ἐν
σιδικίᾳ, ἀλλὰ τῶν μὲν ἐν
μεσφίᾳ καὶ ἐν αἵματι; ἄλλα τὰ
δι' αὐτῶν ἱκανάξω, τὰ δ' ἀμφὶ
διδάσκων ἐπὶ τοῖς τοῖς αἵματι. ψυ-
χῶν μὲν ἐν αἵματι ἐν σιτικίᾳ
τὰ δ' αἵματι, πάλιν ἐν αἵματι.

Αγρ. τίτι ἐν αἵματι μυστήρ
τὸ ἐν αἵματι; οὐ, ἐκ, αἵματι ἡ-
ροῖ αἵματι, καὶ ἐν αἵματι αὐτῶν
ὁ φύσις. τῶν μὲν γὰρ τὸ
παῦν γονὶ αἵματι, καὶ ἐν αἵματι
σὺν αἵματι, ἐν αἵματι ἡν-
σας, ὅφρα τοῖς αἵματι αἵματι
μορφοῖς ἐν αἵματι τῶν φύσις,
ἐν αἵματι; ἐν αἵματι ἐν αἵματι
σιν αἵματι, ἐν αἵματι αἵματι.
οὐκ οὐ, αἵματι αἵματι. τὸ δ'
μὲν, αἵματι αἵματι ἐν αἵματι, ἐν
αἵματι τὰς ἀρχὰς αἵματι.

Αγρ. ἡλῶ: πάντα ἔστι, καὶ
ἐν αἵματι. αἵματι αἵματι,
καὶ γονὶ οὐ γὰρ σιν αἵματι βί-
αμα. ὡς ἀρχὰς, χρυσὸς

αὐτῶ

eius eligere. MER. Præclare & religioſe omnia dicis. verū
exus te neſſibilia nudā te videre cupio. O Hercules, aureū

lio corpore, & alio ſub no-
mine uidebaris, & tēporis
progreſſu ruruſum aliud cor-
pus indues. MERCAT.
Ita ne dicis? Immortalem
me fore ſubinde aliis atque
aliis formis induendo? Ve-
rūm de his ſatis. Iam quod
ad rationem uictus attinet,
qualia es? PYTHAG.
Nullum quidē animal edo,
reliqua uerō omnia præter
fabas. MERCAT. Quā-
obrē odiſti fabas? PYT.
Nullo quidem odio illas pro-
ſequor: uerūm, quia ſacræ
ſunt, & mirabilē quandē
naturam obtinent, ab illis
abſtineo. Primū quidem
planē genitales ſunt: & ſi
fabam adhuc uiridem exu-
as, uidebis eam omnino uiri-
libus membris ſimilem na-
turam habere: elixam au-
tem ſi deponas, certis nocti-
bus ſanguinem ſeceris: &
quod manus eſt, Athenien-
ſium lex eſt fabis magiſtra

αὐτῷ ὁ μαγὶς ἐστὶ. εἴτε, ἢ βρο-
τός τις ἄνθρωπος φαίνεται. ὅτι ὡς
νόσσηται πάντες αὐτὸν, πῶς
πῶτερ ἀπικερύ. [ἦς: Εἰ. Δυνα-
μῶν. Αἰ. ἔχῃ, τοσούτοις ἰα-
τρῶν. Ζούς. γράφει τὸ ἄνθρω-
πῶν τὸν ὄνομα, καὶ εἶπε ἐστὶν. Εἰ.
Ἰταλιῆτες, ὦ Ζεῦ, ἐπεὶ τις
ἄνθρωπος, τὸν ἀμφὶ Κρήτην καὶ
Τάραντα, καὶ πῶς τὰ ἐν Ἑλ-
λάδα, καὶ τοὶ δὲ χεῖς, ἀλλὰ
φρασεῖται σχῆμα ἐνδύεται,
ἐπεὶ αὐτὸν αὐτὸν. Ζούς. ἀ-
παγγέλλω. ἄλλῃ πᾶρ γὰρ
γυμνῶ. Εἰ. βύλας τὸ ἀχμῶντα
ἐν αὐτῷ τὸν ὄνομα; Ζούς. πᾶ-
ρ ἢ ἔν. Εἰ. ὅτι ὁ πῶς ἐν-
δύεται ἐν τῷ αὐτῷ, ὁ δὲ πῶς
ἐλδο, καὶ πῶς ἐν τῷ αὐτῷ τὸ
αὐτὸν. βίον αὐτὸν πᾶρ
αὐτὸν, βίον αὐτὸν καὶ γυμνῶν,
βίον ἐν αὐτῷ. τίς ἐν αὐτῷ;
Αἰ. ὁ ἐν αὐτῷ πᾶρ ἔχει; πᾶρ
ἐν αὐτῷ. Εἰ. ἔγωγε. Αἰ. ὅ-
τι ἐν αὐτῷ, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ
ἐν αὐτῷ, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ
ἐν αὐτῷ, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ. Εἰ.

ἔγωγε

me. MERCAT. An non timis ne te accuset tanquam
plagiarium, aut in Arcopago licem intenda? MERC V.

illi femur est. deus aliquis est
non mortalis esse videtur. ita
que omnino illum enia. Quan-
tu illum aestimas? MERC V.
Decem drachmis. MER.
Habeo tanti acceptum. IVP.
Scribe nomen emptoris, et
unde sit. MERC V. Ex ea
parte Italiae esse videtur,
quae circa Crotonem et Ta-
rentum, et quae eius loci Grae-
ciam sua est. Atqui non unus
tantum, sed prope trecenti
communiter ipsum emerunt.
IVP. Abducant, alium ad-
ducamus. MERC V. Vis
squalidum illum ex Ponto?
IVP. Omnino quidem.
MERC V. Heus tu peram
dependentem habens ex bu-
meris, accede, et totum hunc
confessum circummeas. Vitam
uendo plane uirilem, uitam o-
pimam et generosam, uitam
liberam: quis emerit? MERC.
Quomodo inquis praece-
as liberum tu uendes homi-
nem? MERC V. Maxi-

Non

VITARVM AVCTIO. 66

ὁ δὲ αὐτὸς λέγει τῆς πλάτης
 καὶ οἶται γὰρ ἵνασι πάντες
 οὐρανὸν ὁρᾷ. Αἰ. τί δὲ αὖ
 νῦν αὐτῷ γρησάτω ῥυπαρῶν,
 καὶ εὖτω παρὰ δαιμόνας δια-
 κτασέτω; πάλιν αὖ αὖ σκαπα-
 νίαν; ἢ ὑπερφρονὲς αὐτὸν ἀπο-
 δεικνύει. Εἰ. οὐ μέντοι, ἀλλὰ
 καὶ ἡν ἐνυμφεῖται αὐτὸν ἑστῶ-
 σης, πολὺν τινα δὲ χρόνον
 ἡμῶν, ἀμείλει ἑσθὲν αὐτῷ ἢ
 τῷ ἑαυτοῦ. Αἰ. πολεμὸς δὲ
 ὅστις, καὶ τίνα τῶν ἀσκησιμῶ-
 ν ἀγγιγνύται; Εἰ. αὐτὸν ὁρᾷ,
 καὶ λέγει γὰρ εὖτω ποιῆν.
 Αἰ. διὰ τί τὸ συνῆρωπὸν αὐ-
 τῷ, καὶ καταφύγει, μὴ μὲν ὁλο-
 κλήσῃ προσελθόντα. ἢ καὶ ἐν
 διαστάσει γι. ὅχι ἐγὼς ὡς
 διαφραγτὴν ξύλον, καὶ σωίσασθαι
 καὶ τὰς ἐξ ἑνός, καὶ ἀπὸ ἑκαστοῦ.
 Εἰ. μὴ δὲ δίδωμι, τί λέγουσιν γὰρ ὅστις.
 Αἰ. τὸ πρῶτον, ὅτι βέλτερος, πο-
 λεμὸς αἰ. δι. πάντες δὲ αἰ. Α.
 πῶς λέγεις; οἰ. ὅτι κόσμος πρὸ
 τῶν ὁρᾷ. Α. βέλτερος ἢ τίνας; Δ.

Primum quidem, ô bone, dic unde es? D I O. Vnde mihi? M E R C A. Quomodo dicit? D I. Miridi citem audeas. M E R C A. Quæ uerò imitari? D I.

Non est illi cura quod uen-
datur: omnino enim se libe-
rum esse putat. **M E R C A.**
Quis autem illius tam sordi-
di et misere affecti usus esse
potest: nisi forsorē forte aut
lixā aliquid ex ipso facere uo-
lit. **M E R C V.** Non hoc
tantum, imò si ipsum quoque
custodiri domum constituue-
ris, multo fidelior erit quam
ulli canes. siquidem & ille
canis si appellatur. **M E R-**
C A. Cuius autē est: aut quā
artē proficetur? **M E R C V.**
Ipsū interrogat: istud enim
praestiterit. **M E R C A.** Ti-
meo uultum ipsius, scuerum
admodū, & tristem, & ne
me accedētem allatret aut
per locum mordeat. Nō ne
uides quomodo lignum su-
stulerit, & contrahēis su-
percilijs minaciter fremen-
ti & irato similis appareat?
M E R C V. Ne time, ci-
cur enim est. **M E R C A.**

Primum quidem, o bone, dic
MERCATOR. Quomodo dicitur?
MERCATOR. Quæ uero imitari? DI-

[illegible]

dentem tū esse oportet, & audacem, & omnibus sine dolo
 & tam regibus quàm priuatis maledicere. ita enim fiet ut
 omnes in te oculos coniciant, teq; fortem esse existiment.

Neque tibi uxor, liberi, aut patria curæ esse debebunt: quum ista omnia tanquam deliramēta existimare oportet, & relicta patria domo, specum, aut desertam turriculam, aut dolum inhabitabis. g peram præterea lupulo et libris opisthographis refertam habebis. Hoc modo instructus, uel magno aliquo rege felicior eris. Quod si uapulabis, aut ab aliquo torquebere, nihil horum molestum esse putabis. MER. Quid narras? num cæsus non dolebo? neq; .n. testudinis aut h carabicutem circumfero. DIO. illud i Euripidis imitari te oportet, paucis tantum immutatis uerbis. MERC. Quale hoc est? DIO G.

*Dolente mente, lingua sit
dolens mihi.*

Hæc uerò ante omnia ti
bi adesse necesse est, impu-

ggg 3 Bar#

[illegible]

est. Neq; n. ad gloriam con-
sequendā opus erat ciuidatio-
ne, orationibus, atque his
nugis; uerū compendia-
ria ad illam uia est. Etiani si
ex uulgo aliquis fuerit idio-
ta, coriarum uidelicet, aut
salsamentarium, aut faber,
aut numularius, tamen ni-
hil uetat quo minus tem-
rentur. si modò insigniter
impudens & audax fueris,
atque omnibus egregie con-
uiciari didiceris. M E R C.
Ad has artes tui minime in-
digeo. Nauis uerò, aut hor-
tulanus foriasse per occasio-
nem fieri posses, præsertim
si te ille ad maximum duo-
bus obolis uendere uelut.
M B R C V. Recipe eū. cie-
nim libenter liberamur ab il-
lo, qui clamoribus sic nos ob-
tūdit, prorsusq; omnes ino-
iuria & cōtumelijs afficit.
I V P. Alium accersere, Cy-
renæum illum purpura ami-
ctum, & coronatū. MER.

CV. Agite, animū aduertite omnes. Res sumptuosa est, quæ
que diuitiis indiget. Vita est hæc iucunda, uita ter beata.

τίς ἐπιθυμῶν τρυφῆς ; τίς ὠ-
 νῶται τὴν ἀφρότητα ; ἀγο. ἰδ-
 εῖ σὺ, καὶ λίγη ἀπὸ τοῦ εἶδός σου
 χένης. ὠκίσσεται γάρ σε, ὅν
 ὠρίλειμ' ἦς. Ερ. καὶ ἐνέχλας
 αὐτὸν, ὡς βίβεται, μὴδ' ἀνίστα-
 σαι, μηδὺ γὰρ, ὥστε ἐκ αὐτοῦ ἀπο-
 κρῖσαι τὸ σε, τίω γὰρ τῶν, ὡς
 ἔγῃς, διαιδαιώσῃ. Αγο. καὶ
 τίς αὐτὸν φρονεῖν, πρίναι το δι-
 φθαρμένον εὐτό, καὶ ἀκλόα-
 σεν ἀνδραγαθόν ; ἴσων ἢ καὶ
 ἀπὸ τῶν μύρων ; ὡς ἢ καὶ σφαλι-
 ρὸν βαλίσσει, καὶ παρὰ φρεν ; ἀλ-
 λὰ ἡ αὐτὸν σὺ, ὦ Ερμῆ, λίγη, ἐπὶ
 σε πρόστιν καὶ τὸν καὶ ἄμετι-
 ῶν τυγχάνει. Ερ. τὸ μὲν ἴσον,
 συμβεῖναι, δεξιὸς γὰρ συμπε-
 διν ἐκπεῖς, καὶ ἡμιέσσαι μετὰ
 αὐτοῖς ἰδὲ ἰδὲ ἰδὲ ὁρῶν
 τι καὶ ἀσώτῃ δισπότη· τὰλλα
 ἢ πινυμάτων ἐπιτήμων, καὶ
 ἐφ' ὅποιος ἱμνηρεται, καὶ ὅ-
 λως σοφίτης ἀδυνατέας· ἰ-
 παιδούδῃ μὲν ὅν ἡλῶσιν, ἐκ
 δὲ λαοῖς ἢ καὶ πρὶ Σικελίαν
 τοῖς

et in adornandis edulijis exercitatissimus. Breuiter, uolupta-
 tis artifex est : institutus enim est Athenis, atque Syac-
 tyrano

Quis cupit delicias ? quis
 emet mollissimam ? MER-
 CATO. Accede tu, et dic
 quid noris : emam enim te,
 si utilis fueris. MERCURIVS.
 Ne obturba, o
 bone, neque interroga ipsum.
 ebrius enim est : itaque non po-
 terit tibi respondere, lingua,
 ut uides, sicubans. MERC.
 Quis mentis compos emat
 tam corruptum et immo-
 destum mancipium, quoda-
 que tota uigilia oletis quam
 uero gressu lubrico, et ra-
 tione carente incedit ? Sed
 utique Mercuri dic quibus
 artibus praeditus sit, ut qua
 tractare soleat. MERCURIVS.
 In summa, conuinctor est,
 et compotor egregius, quin
 ad exercendus impudicus
 et lasciuus saltationes una
 cum tibicina admodum ido-
 neus esset amatori cuidam
 et perduto bero. Quod
 ad alia attinet, parando-
 rum beilariorum gnarus est :

τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἔνα-
 δέκειται παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ ἡ-
 φάλαρον οὐ πρὸς αἰσίων, ἀλλ'
 πάντων καταφρονῶν, ἀπασί
 χρεῖσθαι, πανταχόθεν ἀραΐζε-
 σθαι γὰρ ἰδόντων. Αἴ. ὅρα σὺ
 ἢ λαὸν περιβλήπει τὴν πλεσίωρ
 τότῳ καὶ πολυχρημάτῳ, ἢ γὰρ
 ἢ ἐκ ἐπιτήδεον ἰατρικὴν ὠνά-
 σθαι βίον. Εἰ. ἀπραγματοῦ ἡ-
 κσο, ὦ Ζεῦ, αὐτὸς ἐμὴν μένει.
 Ζεῦ. μετὰ σπέρ. ἄλλων πα-
 ράγει, μάλιστα δὲ τὸ δύστυ-
 χον, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρί-
 εον, καὶ τὸν ἠλπίοντα τὸν δὲ
 Εἰς σ' ἄμα γὰρ αὐτὸν πιπρῶ-
 σθαι βούλομαι. Εἰ. ὑπὸ τὰ
 βύτην ἐς τὸ μίσην. τὸ ἀρί-
 στον βίον αὐτῷ, τὸ σφοδρώτερον
 πάντων ἀποκρυφίσματι. Αἴ.
 ὦ Ζεῦ, πῶς ἐναστυγνύεται, ὃ
 μὲν δὲ διαλαίπει γελῶν, ὃ δὲ
 τινὰ ἔχει πρὸς ἑαυτὸν, δακρύει
 γὰρ τὸ πρὸς ἑαυτὸν. τί ταῦτα ὦ
 Ζεῦ, τί γὰρ; Δι. ὅρα τὰς
 ἵππεσι γυναικαὶ πάτα Ἀρκί-
 ας πρὸς γάματα ὁμίων, καὶ αὐ-
 τὸν αὐτὸν lugere videtur: omnino enim plorat. Hec tu,
 quid hoc sibi vult, cur ridet? DEMOC. Interrogas? quia
 mihi omnia quae vos facitis, ridicula videntur, adeoque vos i

tyrannis seruiuit, apud quos
 in magno precio fui. Sum-
 ma uero propositi mei, seu
 doctrinae est, omnia conce-
 mnere, et omnib. rebus uti,
 undique uoluptatem con-
 quirere. MERCAT. em-
 pius est ut alium emptorem,
 nempe diuitem, & multas
 habentem pecunias, qua-
 ras ego. n. minime idoneus
 sum, qui tam bilarem uitā
 emam. MERC. Ille, ὦ Iu-
 piter, quantum apparet, in-
 emptus nobis manebit.
 IV P. Traducito, atque ali-
 um adduc, uel ponis duos
 istos, quorum alter, Abderi-
 tes scilicet, ridet: alter uero
 Ephesus, plorat. simul. n.
 ueniū uoiū. MERC. De-
 scende in medium. Opti-
 mas uitas uendo, omnium
 sapientissimos proclamo.
 MERCA. O' Iupiter, quā-
 ta dissimilitudo: alter. n. nō
 desinit ridere, alter autem
 desinit lugere uidetur: omnino enim plorat. Hec tu,
 quid hoc sibi uult, cur ridet? DEMOC. Interrogas? quia
 mihi omnia quae uos facitis, ridicula videntur, adeoque uos i

καὶ ὁρίδω. *Αγρ.* πῶς λίγας;
 διατρυλᾷς ἑμῶν ἀπάντων,
 καὶ παρ' ἑδὴν τίθῃσι τὰ ἑ-
 μέτερα πράγματα; *Δη.* ὅτε
 ἔχῃ σπεῖδ' αὖτις γὰρ ἰν' αὐτοῖσι-
 σιν ἑδὴν. *Αγρ.* ἀλλὰ τὰ πάντα,
 καὶ ἀτέμωρ φέρῃ, καὶ ἀπείρη.
Αγρ. εὐθὺς. ἀλλὰ σὺ ἕνῃ
 ὄντι ἀλλεῖς, καὶ ἀπειρῶ. ὦ ἦ
 ὁρίδω, ἢ πάσῃ γυναικί; σὺ ἢ
 οὐδέ τις, ὦ βίαντις; πάλιν γὰρ,
 εἴμαι, ἡδέως σὺ προσλα-
 λᾷς. *Ηγρ.* ἡγίωμα γὰρ, ὦ ἦ, εἶναι,
 τὰ ἀνδράσινα πράγματα εἰ-
 ζεῖν καὶ δακρυόεα, καὶ ἢ μὴ
 αἰετῶν εἶ, τι μὴ ἐπικύβειον, τῷ
 δεσπότην τι σφίσι καὶ ἑδὴν
 με. καὶ γὰρ ἢ παρ' ἑδὴν δόλιον
 μου ἄλλα, τὰ δ' ὑπὸ δόλῳ ἰσόμενα
 πέμπαν αἰετῶν, καὶ γὰρ τὰς
 ἰσχυρῶσιν, καὶ τῶν ἑδὴν συμ-
 φηλῶν, τὰ δ' ἑδὴν με, καὶ ἢ
 ἑδὴν ἑδὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑδὴν
 καὶ τὰ πάντα σιωπῶσιν, καὶ
 εἰς τὸν τὸν τὸν, ἀποψία,
 γυναικί,

crummosa fore: conflagrationes dico, & totius mun-
 di calamitatem. Ista sunt quæ ego deploro, quodq; ni-
 bil solidum est, sed quodammodo omnia in cyceonem
 conuolantur, tum quod eadem res delectat & offendit,
 estq;

psi etiam. *MERCAT.*
 Quid narras? nos omnes tu
 derides? atq; omnia nostra
 opera nibili facis? *DEMI.*
 Sic sanè est. Nam in illis ni-
 bil est præclarum, aut stu-
 dio dignum. inania enim
 sunt omnia, & atomorum
 cumulus, & infinitum qui p-
 riam. *MERCAT.* Ne-
 quaquam: imò tu uanitas es
 reuerà, & experientia cae-
 res. O' contumeliam, non-
 dum desinere ridere? Tu uerò
 o bone quid ploras? mul-
 tò enim melius erit, ut exi-
 stimo, tecum quàm cum
 Democrito loqui. *HERA.*
 O hospes, ego omnes huma-
 nas res calamitosas & de-
 sciendas esse existimo, atque
 in illis nihil non esse fato ob-
 noxium: ideoq; misereor me
 ipsarum, & deploro eas.
 Neque magnificatio præsen-
 tia, futura uerò puto planè

γυῖσσι, ἀγνοσίῃ, μίση, με-
κρόν, αὖτις, ἡδύτης, περιχορδύ-
στα, καὶ ἀμετρίμιστα ἐν τῇ
τῷ αὖτις παύσει. Αἰγ. τί γὰρ
ὁ αὖτις ἐστὶ; ΗΡ. πᾶσι παύσει,
περιχορδύσει. Αἰγ. τί δὲ αὖτις ἀμετρίμιστα;
ΗΡ. ἀνὴρ ἐστὶν. Αἰγ. τί δὲ αὖτις
ἀμετρίμιστα; ΗΡ. αὖτις ἡδύτης, ἡδύ-
της, ἡ γρίφους ἀποτίσας, ἀπο-
τίσας γὰρ, ὅσα γὰρ ἡδύτης,
ὁ δὲ ἀποτίσας. ΗΡ. ὁ δὲ
γὰρ μοι αὖτις ἡδύτης. Αἰγ. τί
γὰρ ὁ δὲ ἀποτίσας ὁ δὲ
ἡδύτης. ΗΡ. ὁ δὲ ἀποτίσας
πᾶσι ἀποτίσας ὁ δὲ ἡδύτης, τῷ
ἐν ὁδῷ ἀποτίσας, καὶ τῷ
ἐν ὁδῷ ἀποτίσας. Αἰγ. τί τὸ
ἡδύτης ὁ δὲ ἀποτίσας ἡδύτης
αὖτις, ὁ δὲ ἀποτίσας ἡδύτης
τῷ ἀποτίσας. ΕΡ. ἀποτίσας
καὶ ὁ δὲ ἀποτίσας. Αἰγ. ἀπο-
τίσας ἀποτίσας. ΕΡ. ἀποτίσας
ἀποτίσας ἡδύτης, τῷ ἀποτίσας
αὖτις. Αἰγ. πᾶσι ἀποτίσας.

ΕΡ.

estq; cognitio ignorantia,
magnum parum: atque
sursum & deorsumq; ferunt
tur omnia, & per uices mu-
tantur in ludo huius seculi.

MERC V. Quid est selū?

HER. Puer ludēs, ludens ta-
lis, cōtendens. MERCAT.

Quid uerō homines sunt?

HERACL. Dñ mortales.

MERCAT. Quid uerō

dñ? HERA. Homines im-

mortales. MERCAT.

Hens, tu enigmata loque-

rñ, an griphos componis?

pñ ne enim tanquam Apol-

lo. explicis. HERAC.

Nihil uos curo. MERCA.

Iguer neq; quisquam men-

tis componis empirus est.

HERAC. Ego uerō à pue-

ris iubeo plorare omnes,

tam eos qui me emūt, quàm

qui non emunt. MERCA.

Hoc certe malum parum

differt ab insania: neutrum

borum etiam. MERC V.

Et illi quoque apud nos manebunt, cum non sint uen-
dibiles. IVPIT. Alium accerere. MERCVR. Vis ne

absentem cum facundum? IVPITER. Maxime.

MERC V.

Ε. Δοῦρ' ἰδὲ σὺ, βίην ἀγα-
 θὴν καὶ σωστὴν ἀπικερύτ-
 τιμην. τίς ἀνέται τὸν ἰδρώ-
 ταιον; Α. γ. ἀπὲς με, τί μά-
 τ' ἄδως τυγχάναι; Σ. παι-
 δραγοί εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἰο-
 ρωτικά. Α. γ. πῶς ἔν' ἔγὼ πρί-
 μω σι; παιδαγωγὸς γ' ἰδί-
 μω τῷ παιδί λαλῶ ἔστι με.
 Σ. τίς δ' αὖ ἐπιτελεῖ; το-
 ρὸς ἱμῶ γίνεται σωῆναι λα-
 λῶ; καὶ γὰρ ὁ τῶν σωματίων
 ὄρατος εἰμι, τὴν ψυχὴν δ' ἔ-
 γομαι λαλῶν. ἀμύλη δ' αὖ ἐκὸ
 τῶν ὁματίων με κατακίω-
 νται, ἀκρόασι αὐτ' ἀγόντων μη-
 δὲν ἔσθ' ἱμῶ λεγόντων παύειν.
 Α. γ. ἀκίτα λίγαι, τὸ παιδρα-
 γῶν ὄντα, μὴ πῶρα δὲ ψυχῆς
 τι πομπραγμαῖον, καὶ τῶν τε,
 ἔσθ' ὁμοίως ἐν τῷ αὐτῷ ἱμα-
 τίῳ κατακίμωτον. Σ. καὶ
 μὴν ὁμύον γίγνεται ἡμῶν, καὶ
 τὴν πλάττωτον, ὅτε τῶν ἱε-
 ρων. Α. γ. Ἡράκλει, δὲ ἀπο-
 τῆς τ' ἐπὶ. Σ. τί σὺ λέγεις;
 ἰδοὺ

copia fiat ut sub eadem ueste iaceatis. S O C R A. Atqui
 per canem & per platanum iuro, rem sic habere. M E R-
 C A T. Hercle, quanta absurditas decorū. S O C. Quid ais?

An non

MERC V. Hec tu, bene
 ueni. Vitam bonam & pru-
 dentem proclamamus. quis
 emet sanctissimum homi-
 nem? M E R C A T. Dic
 mihi, quam potissimum no-
 sti artem? S O C R. Prae-
 rastes sum, et in rebus quae
 ad amorem spectant pru-
 dens. M E R C A. Quanti
 igitur emā te? nā praedago-
 go indigeo. est enim mihi
 puer egregius. S O C. Quis
 magis idoneus me esse que-
 at, qui cum formoso puero
 uersetur? Neque enim cor-
 porum amator sum. animā
 enim formosam esse existio
 moi & quanquam sub eo-
 dem pallio mecum recum-
 bant, audies illos, uel ipsis te-
 stibus, nihil graue à me per-
 pui. M E R C A T. Incredi-
 bilia sunt quae dicis, praede-
 rastes cum sis: tamen nulla
 de re te esse sollicitum, quam
 de anima, praesertim cum

ἂ δὲ καὶ εἰ ἐλϋώμην ἄναξ Διὲς;
 ἔχῃ, ἔς τὸν Ἀναλινὸν Αἰγυπ-
 πῳ, ὅς ἐστι καὶ τὸν Ἰρανώ σεί-
 ρειν, καὶ τὸ παρὰ τοῖς ἑσπέρω Κερ-
 βέρῳ; Αἰγ. εὐλογεῖς, ἰγὼ δὲ
 διαμέρτατον· ἀλλὰ τίνα βί-
 οῖς τὸν τροχόν; Σω. εἰ καὶ μέγας,
 ἱμενυτὴ τὰ καὶ πόλεον ἀναπλά-
 σαι· χρεῖμαι δὲ πολιτείας εἶ-
 ναι, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἱμεῖς.
 Αἰγ. ἐν ἱβηρίῳ ἀκούσαι τῶν
 δογματῶν. Σω. ἔπειτα δὲ τὸ μέ-
 γιστον, ὅ ἐστι τῶν γυναικῶν
 καὶ δολαῖ. δ. καὶ μεθιμίαν αὐ-
 τῶν μεθιμίαν νομομύνη, πᾶν-
 τι δὲ μετέναι τῷ βολομελῶ
 τῷ γαμῶ. Αἰγ. τί τῷτο φῆς,
 αἰνέρεσθαι τοὺς παρὰ μετῆρας
 νόμους; Σω. νῦν Δία, καὶ ἀπλῶς
 εἰ πᾶσα μὲν τῶν περὶ τὰ τελευ-
 τα μικρολογία. Αἰγ. τί δὲ
 παρὰ τῶν ἐν ὧρα παιδῶν σεί-
 δοναῖ; Σω. καὶ ἔτοι ἐσονται
 τοῖς ἀρίστοις ἀδελφὸν φιλοῦσαι,
 ἀσμπρίων τε καὶ νικητῶν ἀργα-
 σματαίς

Per Iovem non illam solum, verum omnes reliquas nugas
 ea de re constitutas. MERCAT. Quid uero tibi de pueris
 iam maturis uidetur? SOC. Et illi quidem optimatibus
 qui aliquid præclari gesserunt, præmium erunt, ut eos a-
 ment sci-

An non uidetur tibi canis
 esse deus? Nonne uidetis quā-
 tus sit in in Aegypto in Anu-
 bis, atque ille in celo Siri-
 us, nec non apud inferos Cer-
 berus? MERCAT. Recte
 dicis: ego uero peccaui. Ve-
 rum quale habes genus uo-
 ta? SOCRAT. Mibi ip-
 si ciuitatem quandam ex-
 truo: peregrina autem uo-
 tor politia, measq; præscri-
 bo leges. MERCAT. Vo-
 num aliquod ex tuis dogma-
 tibus audire cupio. SOC.
 Audi ergo maximum qui-
 dem illud, in quo mea de
 uxoribus sententia compre-
 hensa est. uidetur mihi uolu-
 lam debere cuiquam esse
 propriam, uerum unam
 quamque possum debere ac-
 cedere ad eum qui eam ap-
 petat. MERCAT. Quid
 autem? Num abrogandas esse
 leges de adulterio? SOC.

σχεδόν. Αγο. βέβαιόν τῆς φιλοδοξίας, τῆς δὲ οὐσίας τί σοι τὸ ἐκράλμα; Σω. αἰετοὶ, καὶ τὰ τῶν ἰσχυρῶν παραδείγματα, ἐπεὶ γὰρ δι' ἑρᾶς, τῶν γῆν, τῶν γῆς, τὸν ὄρεον, τῶν θαλάσσης, ἀπάντων τῶν ἀκούστων ἀφανῶν ἵστασιν, ἔξω τῶν ἰσχυρῶν. Αγο. οὐδὲν ἵστασιν; Σω. ὁ δὲ αἰετὸς γὰρ παρ' ἑσέ, ὁ δὲ αἰετὸς. Αγο. ὁ χερσὶ τοῦ ἀπὸρ λήγει τὰ παραδείγματα. Σω. ἐκόντως, τυφλὸς γὰρ εἰ τῆς ψυχῆς τὸν ὁρᾶσθαι, ἢ γὰρ δι' αὐτῶν ἐξω ἀκούστων, ἢ οἱ ἀφανῶν, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα. Αγο. τοι γὰρ ἀνεκτίθω, σέφεις καὶ ὁρᾶσθαι καὶ τίς ὅν, φέρ' ἴδω τί καὶ πράξαι με πρὸς αὐτὸν οὐ. Ερ. εἶς δὲ δύο τάλαστα. Αγο. ὅντος ἀμύνω ἑσέ φῆς, τὰ γυμνασίου μελέταις αὐτὸς καταβλάω. Ερ. τί ἄν σοι τὰ νομῶ; Αγο. Δίω Σύρρακας οἱ. Ερ. ἀγὼ λαβὼν

pro ipso. MERCUR. Da duo talenta. MERCUR. Erit ita ut dixisti, pecuniam uero in posterum numerabo. MERCUR. Quod igitur tibi nomen est? MERCUR. Dion Syracusanus. MERCUR. Age, quod felix

meū scilicet. MERC. Parā quanta libertas, quae sapientia. Verūm quae est tua doctrinae summa? SOC. Idea, et eorum quae existunt paradigma. Quaecumque enim uides, terram ipsam, quaeque super terram sunt, celum, mare, horum omnium imagines obscurae existunt extra totius unitatem suam. MERCUR. Vbi autem existunt? SOC. Nusquam. Nam si alicubi essent, non essent. MERCUR. Non uideo ista quae tu dicis paradigma. SOC. Merito: caecus est enim tibi anima oculus. ego uero omnium uideo imagines, et te latentem, et me abum. in summa, duplicia uideo omnia. MERCUR. Ergo emendus es, sapiens cum sis, et acutè cernas. Age scire uolo quid tu à me exigis.

VITARVM

AVCTIO.

101

ἔγχετο δὲ, ἢ τὸν Εὐκλείδειον
 οὐδὲν ἀλλῶ, τίς ἰσχύεται τῶ-
 τον; ἴτι μὲν γὰρ γινώσκουσιν ἡμέ-
 τερα μακροτέρως, καὶ τὴν μετέω-
 τον, ὅς μιν πρὸς τὴν ἀπικυ-
 ρβήσαντες, ἢ δὲ πλείον ἐίδεν
 αὐτῶν, παρ' ἑσέων ἀσκήσαντες
 συγχέοντες, τὰ δ' ἄλλα ὁλοῦς,
 ἢ λυχνία φιλοῦ. Αὐτο. τίς ὁ
 τιμὴ; Εἰ. αὐτὸς μὲν αὖ. Αὐτο. λάρβα-
 ρι. ἰὸν δὲ ταῦτ' ὅπως ἴδω, τίσι
 χαίρει τὸ ἰδόντων; Εἰ. τὰ
 γλυκύναισι τῶν, καὶ μελιτώ-
 δει, ἢ μάστιγα τὰς ἰσχυράς.
 Αὐτο. χαλκὸν μὲν ἔδω. ὁνέ-
 σιμαί γὰρ αὐτῶ παλάσκει
 τῶν ἱερειῶν. Ζεὺς. ἄλλοι καὶ
 αἱ τὸν ἰσχυρὸν ἱερία ἰσχύοντες,
 τὸν σκυρῶν, ἢ ἀπὸ τῆς
 ἡς. Εἰ. ὡς ἴσχει. ἰσχύοντες δ'
 ἢ πολλὰ τε παλαιότερα αὐτῶν πε-
 ριμένον, τὸ παρὶ τῶν ἀσκήσαν-
 ἀπλοῦς καὶ τῶν, αὐτῶν τῶν ἀγ-
 τῶν πωλῶν, ἢ βίον, τὸν τιμώ-
 πατον, τίς πάντα μὲν ἔδω
 καὶ δίδει; Αὐτο. ὡς τῶν φόν;
 Εἰ. ἴτι μὲν οὐδὲν οὐδὲν οὐδὲν
 quæ ad forum accurrunt, expectare. Ipsam uirtutem uen-
 do, uitam perfectissimam. Quis cupit omnia scire solus?
 MERC A. Quid iudicis? MERC V. Quia solus ille sci-
 piens

faustumq; sit, recipe eum.
 Te iam uoco Epicure.
 Quis emet hunc? Est e-
 nim illius risoris discipulus,
 nec non illius qui ebrius est,
 quæ baud multo antè pro-
 clamauimus: unius autem
 cuiusdam rei cognitione il-
 los uincit. multo magis .n.
 impius est, quàm illi. Quod
 uerò ad cætera attinet suo-
 uis & gulæ amans est.
 MERC. Quo precio uen-
 ditur? MERC V. Duabus
 minis. MERC A. Acci-
 pe: uerùm ut hoc quoque
 sciam, quibus delectatur
 edulys? MERC V. Dalcia
 edit, & mellita, maximè uo-
 rò fici. MERC A. Bene
 se res habet. etiam enim il-
 li totas massas carycarum.
 IVP. Alium accersere, illum
 corpore birjulo, uultu se-
 uero, ex n Siod. MERC V.
 Rectè di. is. uidetur enim
 magna ipsum multitudo,
 ipsam uirtutem uen-
 do, uitam perfectissimam. Quis cupit omnia scire solus?
 MERC A. Quid iudicis? MERC V. Quia solus ille sci-
 piens

φῆς, μόνος παλὲς, μόνος δια-
 κωτός, αὐθιγός, βασιλικός,
 ῥήτωρ, πλάσιος, νομοθέτης,
 καὶ τὰλλα, ἐπὶ ὅσα ἔστιν. Ἀγ.
 ἐμὲν ὦ γὰρ δὲ, καὶ μάγερ
 μέγας; Εἰ, καὶ ἐν διαγινυτο
 διψέας, καὶ τίντων, καὶ τὰ τιμῶ-
 ντα. Ἀγ. ἰσχυρὸς. ἰσθὶ ὦ γὰρ δὲ, καὶ
 λίγῃ πρὸς τὸν ὀνητὴν ἐμὲν,
 πῶς τις ἢ καὶ πρῶτον, καὶ
 ἐκ ἀχέης πιπρασνίμην, καὶ
 εἶδεν ὅν; Χρὺ. ὁδονομῶς, ὅ γὰρ
 ἐφ' ἐμὲν ταῦτά ὄντων. ἴσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἐμὲν, ἀδιάφορα εἶναι
 συμβέβηκεν. Ἀγ. ὅ μαθάνω ἢ
 λέγεις. Χρὺ. τί φῆς; ὅ μαθάν-
 ναι, ὅτι τῶν τιμῶν τὰ μὲν
 ἔστι προεγμένα, τὰ δὲ ἔμπε-
 λα ἀποπροεγμένα; Ἀγ. ὅ δὲ
 νῦν μαθάνω. Χρὺ. ἀνέτοις, ὅ
 τὰρ εἰ σωφρονεῖς τοῖς ὁμιλοῦσι
 ἐνέμασιν, ὅ δὲ λυτακλή-
 κων φαντασίαν ἔχεις. ὅ δὲ
 σπασαῖ, ὅτι πῶς λογικῶς ἐπι-
 κρίσειν ἐκμαθῶν, ὅ μόνον ταῦτα
 εἶδεν, ἀλλὰ καὶ συμβῆναι,
 καὶ πᾶσι λογισμῶν ὁπείων, καὶ
 βίαις; neq; imaginationem habes quæ facile apprehendat: ue-
 rum studiosus Dialecticæ contemplationis, non hæc tan-
 tum novit, verum etiam qualiter & quantum accedens, &

pius est, solus bonus, solus ius-
 tus, fortis, rex, rector, di-
 ues, legislator, et quæcunq;
 alia sunt his similia. MER-
 CA. Num, ὁ bone, & co-
 quus solus est, & per Iouē
 coriarius, & faber, & his
 similia? MERC V. Sic ui-
 detur. MERCA. Accede
 ὁ bone, & dic mihi tuo em-
 ptori, qualis nam sis: ante
 omnia autem, num tibi do-
 leat quod uenderis & ser-
 uis. CHRYS. Nequaquā,
 neque enim in nobis hæc
 sunt: quæcumq; uerò in no-
 bis non sunt, ista indifferen-
 tia esse solent. MERCA.
 Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? non
 intelligis quod horum quæ-
 dam sunt prælata, quæ-
 dam uerò rursus non præla-
 ta? MERCAT. Ne nunc
 quidem intelligo. CHR.
 Merito quidem. neq; enim
 assuetus es nostris nomini-
 bus: neq; imaginationem habes quæ facile apprehendat: ue-
 rum studiosus Dialecticæ contemplationis, non hæc tan-
 tum novit, verum etiam qualiter & quantum accedens, &
 præter

οὐ πλατύνουσιν, καὶ τὰ
 οὐ ἀπεδώσειν ὑποχρῶται
 αὐτῇ, ἢ ἂν εἴη τάλαντος, ἢ, τι
 δίδουται πρὸ τῆς ἀπεδό-
 σιως τῷ βίῳ, τί φῶσαι καὶ
 πῶν ἱκευαίνω; Αγ. δυσκαίνε-
 σεν ἔργατα. ἀπο, ὡ γὰρ, ἐπέ-
 ρον ἀπὸν ἀπολαβ. με. ἀλλὰ
 οὐ πρὶν διὸς ἀπομνήμ-
 ης, ἀπομνήμ. με τὸ πᾶν
 δὲ, μὴ καὶ γένοιτο τὸ ἴαται
 πῶν. Χρῖ. δάριον, καὶ ἄλλο
 γὰρ οὐδὲ λείψμα θαυμασιώ-
 τρον. Αγ. τὰ πρῶτα; Χρῖ. τὴν
 δάριον, καὶ τὴν ἑνὸς δέν-
 τος, καὶ ἰδί πᾶσι τῶν ἡλίκων, καὶ
 πῶν ἱκευαίνω. Αγ.
 τίνα τότε τὴν ἱκευαίνω
 μῶν, ἢ τίνα τῶν ἡλίκων
 λέγει; Χρῖ. ἡλίκων μὲν
 ἑνὸς τῶν πᾶν, τῶν ἁγ-
 μῶν, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδεν
 ἅμα, καὶ ἂν οἶδεν, παρῶντες γὰρ
 αὐτῇ τὸ Οἶδεν ἴτε ἀγνοεῖ,

οἶδεν

τ Electram, tandem operum illum sermonē. ^ E R C A.
 Quis ille operum? sermo, aut quæ illa tandem Electra est,
 de quibus dicit? C H R. Electram illam dico Agamemnonis,
 valde celebrem, quæ quidem tandem rem simul norat,
 ὅτι non norat. Agamemnon enim illi Orestis adhuc incognito,
 nouit

ambulatē q crocodilum rap-
 at, postea uerò se redditurū
 pollicetur hac lege, ut illi
 uerum dicas quid nam de
 puero reddendo apud se de-
 creuerit: quid tu dicis ip-
 sum in animo constituisse?
 M E R C A T. Questionē
 rogas ad quam difficile ad-
 modum est respondere. di-
 bito enim utrum dicere deo
 beam, quò puerum recipi-
 am. Sed per Iouem quæso
 te, responde tu, ὅτι puerum
 mibi serua incolumem, ne
 prauortat, ipsumq; deuo-
 ret. C H R. Bono es animo.
 etenim ὅτι alia quædam do-
 cibo te, quæ plus admira-
 tionis habent. M E R C A.
 Quæ nam sunt ista? C H R.
 Astum inquam colligentem
 sermones, tum quoq; illum
 dominantem, præterea il-
 lum quæ supra omnes est.

VITARVM

ὁ δὲ μὲν Ὁρίστω, ὅτι ἀδελφεὶς
 αὐτοῦ, εἰτι δὲ ἐστὶ Ὁρίστου,
 ἀγνοῶ. τὸν δ' αὖ ἐγκυκαλυμ-
 μένον, καὶ πάντοτε δαμασκόν
 αὐτὸν λέγουσιν. ἀπίστανται γάρ
 μοι, τὸν πατέρα εἶδεν τὸν
 σικουρῶ; Αἰγυπτίαι. Χρὺ. τί ὅν,
 ἵω σοι παρατύχαις τῆς ἐγκυ-
 καλυμμένου, ἔρωμαι, τὸ τὸν
 εἶδεν; τί φάσεις; Αἰγ. δακρυ-
 ἀγνοῶ. Χρὺ. καὶ ἐὰν μὲν αὐτὸς
 εἶτ' ὅν ὁ πατὴρ ὁ σὶν ὥστε αὐ-
 τὸν ἀγνοῶ, δὴ ἄλλ' ὅτι τὸν
 πατέρα ἔσθ' σὶν ἀγνοῶ. Αἰγ.
 ὁμοῦν. Αἰγ. ἀποκαλύψας αὐ-
 τὸν, εἴπωμαι τίω ἀδελφεῶ, εἴ-
 μοι δὲ ὅν τί σοι εἴ σοφίας τὸ
 τίλ' ὅτι τὴν πρῶτον, πρὸς τὸ
 ἀκρότατον εἴτι χρίτης ἀφικέ-
 μεν; Χρὺ. πρὸς τὰ πρῶτα
 μετὰ φύσιν ἐκταγινύσομαι,
 λίγω ἢ πᾶσαν, ὑγίαια, καὶ τὸ
 τιμωρ, πρὸς τὸν ἢ ἀνάγω-
 κα πρὸς τὸν πρὸς τὸν, λιπὼ
 εἰς τὸν βούλεις πρὸς τὸν
 τίω ἔψιν, καὶ σχέδια σωματικά-
 ροστα, καὶ σωματικῶν ἱμνι-
 πλάμενον

aut̃ oportet multos labores impendere. libris enim exiguis
hæcis descriptis includere oportet, & interpretationes con

AUCTIO.

AVCTIO. ti
nouit quidem, ¹ Orestem
suum esse fratrem: quòd ue-
rò ille Orestes est, ignorat.
Rursum uerò opertum: illū,
adcoq; omnino mirabilem
audies sermonem. Respon-
de mihi: nostin' tuum pa-
trem? MERCAT. Maxi-
mè. CHR. Quid igitur, si
prope te statuerem aliquē
coopertum, atq; interroga-
rem, Nostin' hunc? quid di-
ceret? MERCAT. Scilicet
me non nosse dicere. CHR.
Sed: ille ipse pater erat tu-
us. Itaq; si istum non nosti,
palàm est te patrem tuum
non nouisse. MERCAT.
Nequaquam. uerū ego de
tracto uolo, num uerum sit
explorabo. Sed quis nā tuæ
sapientiæ finis est? tant quid
tādem facturus es, si ad uir-
tutis summum perueneris?
CHR. In his quæ in natu-
ra prima sunt, uersabor.
Dico autem diuitias, sani-
tatem, et his similia. Primū
impendere, libris enim exiguis
orter, & interpretationes con-
gerere.

πλάμην, καὶ ἀτίκων ζυμά-
των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ὃ βίαιε
γινώσκουσιν, ὅν μὲν τρεῖς ἴσι
ξῆς τὸ ὑλαδὲρ πῖος. Ἀγ. γιν-
οσκὰ οὐ ταῦτα, καὶ δανῶς ἀν-
δριὰς· τὸ δὲ γινώσκοντα εἶναι,
καὶ τενογλύφον (καὶ γὰρ τὰ-
διήρῳ σοι προσόντα) τί φῶ-
μι, ἀνδρὶς ἔλα πικυκίε·
τὸν ἱλλίβορον, καὶ τιλάν πρὶς
αἰρετῶν· Χρὺ. ναί, μένψ ὅρ τὸ
δαρσίζον πρὶς αἰ τῷ σοφῷ.
ἐπὶ γὰρ ἴδον αὐτῷ συλλογί-
σθαι, τὸ δαρσίζον ἢ καὶ λογί-
σθαι τὰς τέκας, πλεονέκων ἢ
οὐ δεικὰ ἢ συλλογίσθαι, μέ-
ος αἰ αἰ ἢ σπιδάις, λαθάρ-
ἐκάνο, καὶ τῷ το. καὶ ἢ μόνον γι-
απλῶς, ὅσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τέ-
κας, ἀλλὰ καὶ τέταρτον ἰσθῶς τέ-
κας λαμβάναν. ὃ γὰρ ἀγνῶς,
ὅτι ἴδον τέκων οἱ μὲν αἰσι πρῶ-
τοι τινος, οἱ ἢ δούτοροι λαθάρ-
πρ αὐτῷ ἐκάνων ἀπείγαναι· ὃ
γὰρ ἢ δῶτα καὶ ἢ συλλογισμὸν,
ὁποῖα

gerere. & solacismis &
absurdis uocibus impleri. In
summa, nequaquam decet
sapientem fieri prius, quān-
ter ex ordine belleborū bi-
bas. MERC. Egregia
sunt ista tua, & forti uiro
digna. Verum auarū fœne-
ratorem esse (ista enim tibi
inesse uideo) num illa diceo
mus esse uiri qui bellebo-
rum biberit, & iam ad uir-
tutem idoneum sit? CHR.
Certè: solūm enim sapien-
tem fœnus exercere decet.
Quandoquidem enim illius
propriū est, syllogismis
concludere: usuras autem
colligere, & fœnus com-
putare, atque syllogismis
colligere, parum differre
uidentur: quemadmodum
hoc soli studioso competit,
ita quoque illud: nec de-
cet illum fœnus simplici-
ter, quemadmodum alij
lent, accipere, uerūm et

tiam alterius quoque fœnoris fœnus. Nisi fortè igno-
ras, fœnus aliud esse primum, aliud secundum, uelut
quandam illius progeniem. Vides autem & syllogismum
quendam

ἡποῖά φησιν, αἱ τ' ἄνθρωποι τὸ
 πρῶτον ἀνέψιται, καὶ τὸν δεύτερον·
 ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον ἀνέ-
 ψιται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.
 ΑΓΓ. ὁμοῦ καὶ μιᾶν πρὸς τὰ
 αὐτὰ φησὶν, ὅς ἐν λαμβάνει
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, παρὰ τὴν ἡλικίαν· καὶ
 δύνανται, ὅτι μὴν ὁ ἐπὶ τῇ
 μιᾶν ἰδίᾳ τῇ ἀρετῇ ἀνέψιται.
 Χρ. μαρτυρεῖται, ὅτι γὰρ ἡλικίαν
 ἀνέψιται λαμβάνει, τὸ δὲ διδόναι
 τὸ αὐτὸ χάριν· ἡλικίαν γὰρ ἰσ-
 τὴν ὁ μόνος ἐκχύνει, ὅς ἡ πε-
 ριητικὸς ἡλικίαν μὴ ἀνέψιται
 ἀνέψιται περὶ τὸν, τὸν δὲ μα-
 ρτυρεῖται ἐκχύνει. ΑΓΓ. καὶ μὴν
 πρῶτον ἰσχυρὸς, τὸν ἡλικίαν μὴ
 ἀνέψιται περὶ τὸν, οἱ δὲ τὸν
 μόνον πρῶτον ἐκχύνει. Χρ.
 σκώπτει, ὅτι ὁ ἄλλος ἰσχυρὸς
 ἀποτοξάνει ἀνέψιται
 συλλογισμῶν. ΑΓΓ. καὶ τί δὲ
 νῦν ἀπὸ τῆς βίαις; Χρ. ἀπο-
 ρίπτει καὶ σιωπῇ, καὶ διαφρα-
 σίᾳ τὴν ἀνέψιται. ὁ δὲ
 μόνος, ὅς ἡλικίαν, τὰ χιτῶνα
 de tu, ne te petam syllogismo inevitabili. MERCAT.
 Quid uerò mali ex hoc tibi accidet? CHRYS. Dubi-
 tatio & silentium, praterca mentis & intellectus subuer-
 sio: & quod omnium est maximum, si uolueris, in la-

quendam uulgò iactari: Si
 primum scenus acceperit, ac-
 cipiat etiam secundum. Ve-
 rum acceperit primum, igitur
 & secundum accipiet.
 MERCAT. Num ergo &
 de mercede, quam tu à iuue-
 nibus quos instituis, capere
 soles, similia dicenda sunt:
 quippe cum manifestum sit,
 solos studiosos mercedem à
 uirtute accepturos esse?

CHR. Discis: certè non
 mea causa accipio, uerùm
 illius gratia qui dat. Nam
 cum alius sit effusor, alius
 uerò comprehensor, me
 quidem ipsum comprehen-
 sor ut sim praepero, disci-
 pulum uerò ut fiat effusor.

MERCAT. Alqui contra-
 rium dicis, iuuenem esse
 comprehensorem: te uerò,
 qui solus diues es, effusorem.

CHRYS. Hec tu, com-
 mate me perstringis? sed ui-

de tu, ne te petam syllogismo inevitabili. MERCAT.

Quid uerò mali ex hoc tibi accidet? CHRYS. Dubi-

tatio & silentium, praterca mentis & intellectus subuer-

sio: & quod omnium est maximum, si uolueris, in la-

bbb 3 piden

σε ἀπειδάξω λίθον. Αγο.
 πῶς λίθον; ἢ γὰρ παρῶντε, ὃ
 βιάται, ἀπαίρει δεικῶς. Χρύ.
 ἦ ἄνθρωπος. ὁ λίθος σῶμα ἐστὶ.
 Αγο. οἶαι. Χρύ. τί δὲ, τὸ ζῶον
 ἢ σῶμα; Αγο. ταῖ. Χρύ. οὐ γὰρ
 ζῶον; Αγο. ἴσμεν γάρ. Χρύ.
 λίθος ἄρα ἢ, σῶμα ὅν. Αγο.
 μάταιον, ἅλ' ἀνάλυσιν με
 πρὸς τὸ Διὸς, ἅρ' ὃς ὑπαρ-
 χὼς πίνουσιν ἀνθρώπων. Χρύ.
 ἢ χαλκὸν, ἅλ' ἱμπικλιν ἰδίῃ
 ἀνθρώπων. οἶπ' γὰρ μοι, πᾶν
 σῶμα ζῶον; Αγο. ἔ. Χρύ. τί
 δὲ, λίθος, ζῶον; Αγο. ἔ. Χρύ.
 οὐ δὲ σῶμα ὅν. Αγο. ναι.
 Χρύ. σῶμα δὲ ὅν, ζῶον ἔ. Α-
 γο. ναι. Χρύ. ἂν ἄρα λίθος ἢ,
 ζῶον γάρ. Αγο. ὡς ἰσχυ-
 σαι, ὡς ἦλθε μοι τὰ σάλλα,
 ὑπὸ ἀπὸ τῆς Νιόβης, ἐπιψύ-
 χητο, καὶ πάλιν ὅν. ἅλ' ὃ.
 ὑβρισταί γε οἱ. πόσον ὑπὸ
 τὸ ὑπερβαλῶν; Εἰ. μὲν δὲ
 οὐκ. Αγο. λάμβαν. Ερμῶς.

μὲν

εἴη σῆς, animal' ne es. MERCAT. Bugae effecisti, ut iam mea
 cuncta nō aliter atq; Niobes refrigerata et saxea facta sint.
 merum coemlate. Quantum pro ipso numerabo? MERC
 V. Duodecim minas. MERCAT. Accipe. MERC V.

Solus

pidem te conuertam.

MERCAT. Quomodo la-
 pidem feceris? neque enim
 Perseus, ὁ bonus, tibi esse uī-
 deris. CHR Y. Hoc modo.

Lapis est corpus. MERC.

Certe. CHR. Quid uerō?

Non'ne ἔσ' animal corpus

est? MERCAT. Imō maxi-

mē. CHR Y. Tu uerō ani-

mal es. MERC. Sic ui-

detur. CHR. Lapis igitur

es, cum corpus sis. MER-

CAT. Nequaquam. sed

per Iouem solve me, ἔσ' de

nodo hominem me fac.

CHR Y. Non est difficile

factu. igitur rursus sis ho-

mo. Dic uerō mibi, nōne

omne corpus animal est?

MERCAT. Nō. CHR Y.

An uerō lapis animal est?

MERCAT. Nō. CHR Y.

Tu uerō corpus'ne es?

MERCAT. Maxime.

CHR Y S. Corpus autem

πρὶν ἢ αὐτὸν ἰσχυροῦσαι. Α-
 γο. μὴ Δι', ἀλλ' ἔτι πάν-
 τες, αἱ δ' αὖτε. Ερ. πολλοί γε,
 καὶ τὰς ὤμους κατὰρξαι, καὶ
 τὰ δρῖζοντες λόγου ἄξιον
 εἶναι. μὴ διατρέχει, ἔλαυνε
 λαο. Ερ. τὸν περιπατητικὸν
 σι φησὶ, τὸν καλὸν, τὸν πᾶ-
 σιν. ἀγαθὸν δὲ, ἀνέσκαδι τὴν
 σωματικόν, τὸν πᾶσι κα-
 λὸν ἐπιτάμναι. Αγο. πᾶσι
 δὲ τις ἔστι; Ερ. μήτε, ἐπι-
 κρῖναι, ἀρμόδιον τῷ βίῳ. τὸ δὲ
 μέγιστον, διπλῶς. Αγο. πᾶσι
 γὰρ; Ερ. ἀλλὰ μὴ δ' ἵατο-
 ρον φανερὸν, ἀλλὰ δὲ ὁ
 ἐνδοθρον εἶναι δοκῶν. ὅτι οὐ
 περιεσπῶνται, ἀλλὰ δὲ ἵατο-
 ρον, ὅτι δὲ ἵατορὸν κα-
 λὸν. Αγο. τί δὲ γινώσκεις μέ-
 γιστον; Ερ. τρία εἶναι τὰ ἀ-
 γαθὰ, ἡ ψυχὴ, ἡ σάρξ, ἡ
 ἐν τοῖς ἰατοῖς. Αγο. αὐτὰ
 πᾶσι φρονεῖν. πᾶσι δὲ ἔστι;
 Ερ. ἀπὸ τοῦ μὲν. Αγο. πᾶσι
 γὰρ; Ερ. οὐκ, ἀλλὰ καὶ ἡ κα-
 λὴ. MERC V. Nō ut triplicia esse bona: anima sceli-
 cet, corporis, & rerum externarum. MERC A. Humana
 sapit. quanti uerò uenditur? MERC V. Viginti minis. MER-
 C A T. Pluris certe. MERC V. Nequaquam equidem: &

Solus ne ipsum emisti?
 MERC A. Non per Iouē,
 uerum illi omnes quos ui-
 des. MERC V. Certe mul-
 ti sunt, & fortes habentes
 humeros, & digni sermo-
 ne colligunt. I V P. Quid
 morari? alium aduoca.
 MERC V. Peripateticum
 accerso, te inquam bone-
 flum & diuitem. Age,
 te quidem apertissimum qui
 uendaris, quippe qui om-
 nia solus noris. MERC A.
 Qualisnam ille est? MER-
 C V. Modestus, æquus, uita
 bene composita: & quod
 maximū est, duplex existit.
 MERC A T. Quomodo
 dictū? MERC V. Alius
 quidē foris apparet, quā
 intus esse uidetur. Itaq; si ip-
 sum emes, memento ut hūc
 internum, illum uerò exter-
 num apelles. MERC A.
 Quid uerò potissimum no-
 uit? MERC V. Nō ut triplicia esse bona: anima sceli-
 cet, corporis, & rerum externarum. MERC A. Humana
 sapit. quanti uerò uenditur? MERC V. Viginti minis. MER-
 C A T. Pluris certe. MERC V. Nequaquam equidem: &

γὰρ αὐτὸς ἔχει τὴν ἀργύρεον δο-
κῆν, ὥστε ἵνα αὐτὸν φεάσῃς ὡνύμα-
τον. ἴτε δὲ ἡσὶ αὐτὶς μάλα
πρὸς αὐτὸ, πόσον μὲν δὲ ἰσχυ-
ρὸν βίῃ τὸν χρίνον, ἵφ' ἴσον
δὲ βάθον ὁ δάλασσα ὑπὸ τῷ
ῥέει καταλάμπεται, καὶ ὅ-
πως τις ὄψιν ὁ ψυχρὸν τῶν ἰσ-
χυρίων. Αὐτοὶ. Ἡράκλεις, τί
ἀκριβολογίας. Εἰ, τί δὲ, εἰ ἄν-
θρώποις ἄλλα πολλὰ τέτων δ-
ξυδερκισθῆναι, γούνη τι πρὸς
καὶ γινώσκας, καὶ τὸ ἐν ταῖς μέ-
τραις τῶν ἐμβρύων πλαστι-
κῆς; καὶ ὡς αὐθροα τῷ γιν-
λαστικόν, ὅντις ὁ γλαστικόν,
ὁ τικτακνόμενον, ὁ πλωφό-
μος; Αὐτοὶ. πᾶσι μὲν φησὶ, καὶ
ὀφθαλμοῖς, καὶ τὰ μακρὰ, ὥστε
ὡνύμασι αὐτὸν ἔκαστον. Εἰ,
αἶψ' τίς λοιπὸς ἡμῶν κατα-
λαμπῇ; ὁ καταλαμπῇ δὲ τῷ. οὐ
δὲ πύρριαι πρόσθεν, καὶ ἀπὸ κα-
ρύτης κατατάχεται. ὅθεν τῷ ὑ-
ποβρίσσειν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ἰσ-
χύει ὁ πρᾶσις ἴσται, ἔμμεν
δὲ τίς καὶ τέτων ὡνύται;

Αὐτοὶ. Ἡράκλεις, ἔτι προ-
κλῆναι ἐστί: ἰαμὲν ἐνὶ πολλοῖς ἀβ-
εῖναι καὶ διαφύειν, ἀπὸ ἐν
παυκῇ ἐστὶν ἀνέκδοτος. Veruntamen quis emet illum?

MERCA.

ipse pecuniam habere vide-
tur. Itaque non est quod in
illo emendo possit esse cele-
rior quam deceat: prae-
terea non ita multo post dis-
ces ab eo quamdiu vivat cu-
lex, & quam profundè sol
radios immittat in mare:
denique qualem animans
habeant ostrea. MERCA.

O Hercules, quanta argu-
tia? MERCVR. Quid si
audias alia multa his acutio-
ra, de semine videlicet &
generatione, deq; embryo-
nis formatione in utero,
& quomodo homo risibi-
lis sit: asinus uero animal
quod neque ridere, neq; aedi-
ficare neque navigare posse
sit? MERCAT. Planè
admiranda sunt ea quae nar-
tas, & ualde utilia dogma-
ta. Itaque etiam ipsum uir-
ginitinis. MERCVR.

Quis adhuc reliquus est?
Scepticus ille. Hec tu Pyr-
rhis, accede, illico procla-

Αγο. ἴσως· ἀλλ' ὅρ' ὡς
 τὸν εἰπὴ μοι, οὐ τί ἐπίστασαι;
 Φι. ὁδὸν. Αγο. πῶς τὸτ' ἴσθ
 ῶς; Φι. ὅτι ὁδὸν ὄλωσ' εἰσά
 μοι δονῶ. Αγο. ὁδὸν ὅμως ἄ
 ρα ἰσχυρὸν τινός; Φι. ὁδὸν τὸτο
 εἶδον. Αγο. ὁδὸν ἴτι οὐ τίς ὅρ
 τυγχάνεις; Φι. πολλὸν μᾶλλον
 ἴτι τὸτ' ἀγνοῶ. Αγο. ὦ τῆς ἀ
 παρίστας· τί δαίσεις τὰ σάβμια
 ταυτί βέβαια; Φι. συγροσπῶ
 ὅρ' αὐτοῖς τὰς λόγους, καὶ
 πρὸς τὸ ἴσον ἀποδύω, καὶ
 ἐπεδὼν ἀκροβῶς ἐμοῖς τι
 καὶ ἰσοβαρῆς ἴδω, τότε δὲ ἀ
 γροῶ τὸν ἀλαβίστην. Αγο.
 τῶν ἄλλων δὲ τί αὖ πρᾶτεις
 ἐμμελῶς; Φι. τὰ πάντα,
 πλὴν δραπίντιον μεταδιώνην.
 Αγο. τί δὲ τὸτό σοι ἀδύνα
 τόν; Φι. ὅτι, ὦ γὰρ, ὁ δατα
 λαμβάνω. Αγο. εἰκότως βρα
 δύνε γάρ, καὶ ταῦτες τι ἀ
 ναι δονῶς, ἀλλὰ τί σοι τὸ τι
 λος τῆς ὁπτασίως; Φι. ὁ δὲ
 δία, καὶ ἐν μέτι ἀνδρῶν, μύ
 quor. MERCAT. Quid? An'ne hoc tibi impossibile
 est? PHILO. Quia ó bone non comprehendo. MER
 CA. Iure, tardus enim et piger esse uideris. Verum quis
 tua sapientiæ finis est? PHIL. O. Ignorantia, & nihil neque

MERCA. Ego, Sed pri
 mum dic mihi, quid nostes
 PHILOSOPHVS.
 Nihil. MERCA. Quid
 ita? PHIL. Quia omnino
 nihil uidetur existere.
 MERCAT. Igitur nec
 nos aliqui sumus. PHIL.
 Nec hoc quidē scio. MER
 CA. Neque tu aliquis exi
 sis. PHIL. Hoc ego mul
 to magis ignoro. MER
 CA. O' ignorantiam:
 uerum quid sibi uolunt hæ
 statera? PHIL. Sermo
 nes in illis trutinis, & ad
 æqualitatem redigo: post
 quam autem illos planè si
 miles, & æquale pondus
 habere cognouero, tunc i
 gnoro quis horū uerior sit.
 MERCA. In alijs autem
 rebus quid potissimum fa
 cere soles? PHIL. O.
 mnia facio, præterquam
 quòd fugitiuos non persequor.
 MERCAT. Quid? An'ne hoc tibi impossibile
 est? PHIL. O. Quia ó bone non comprehendo. MER
 CA. Iure, tardus enim et piger esse uideris. Verum quis
 tua sapientiæ finis est? PHIL. O. Ignorantia, & nihil neque
 bbb s audio

τι ἀκίαν, μέτι ἐξ ἑρ. Αἰ. ὁ-
 πῶν καὶ ἡσυχίαι ἀμα καὶ τυφλὸς
 ὄντα λέγει; Φι. καὶ ἀνδρα-
 γὴ προσέει, καὶ ἀντιδιδῶ, καὶ
 ὅλως ἔσπῳλεκε. ὁ δὲ διὰ φῶ-
 ρον. Αἰ. ὅτι ἐν τῷ ἀδία ταύ-
 τα, πῶς οὐκ ἔστιν ἄξιον καὶ φά-
 ναι; Ερ. μετὰ Αἰ. ἡμεῖς. Αἰ.
 ἀμείψαι, τί φῶς ἢ οὐτῶ, ἵσπε-
 ῖ μὲν οὐ; Φι. ἀδελφον. Αἰ. με-
 δὲ μετὰ; ἰόντα γὰρ, καὶ ταρ-
 ρον ἡσυχίαν. Φι. ἰσχυρὸν πε-
 ρὶ τῆς, καὶ διασπῆμα. Αἰ.
 καὶ μὴ ἀπολόβε με, ἡσυχί-
 ας καὶ ἡμῶν ἐκίαν. Φι. τίς
 οὐδὲν, ἢ ἀλλοῦ ταύτα φῶς; Α-
 ἰ. ὁ ἡμεῖς, καὶ ὁ μετὰ, καὶ
 οὐ παρὶς τοῦ. Φι. παρὶς γὰρ
 ὁμῶν τῆς. Αἰ. ἀλλὰ ἰσχυρὸν
 οὐδὲν ἡσυχίαν ἢ τῶν μετὰ,
 πῶς οὐκ ἀπολόβε μετὰ τῶ
 καὶ ἡμῶν. Φι. ἰσχυρὸν περὶ
 τῆς. Αἰ. μετὰ δὲ ἀλλ' ὅσον γὰρ
 ἀπὸ τῆς μετὰ. Ε. οὐδὲν πῶς οὐκ
 ἀντιπῶν, καὶ ἀπολόβε τῶ
 καὶ ἡμῶν

priorem causam, me tuum esse verum. PHILOS. Ea-
 de te nunc tecum delibero. MERCAT. Sed per Ioo-
 nem iam pronunciam, et sententiam tuli. MERCVR.
 Tu quidem desine te huic opponere, atque sequere eum,
 quando-

audire, neque videre. MER-
 CAT. Nū ergo et surdus
 simul et caecus es? PHIL.
 Imò sensu etiam et iudicio
 careo. breuiter nū. Iā uer-
 me differo. MERCAT.
 Propterea emēdus es. Quā-
 tūam aestimās? MERCVR.
 Atticamina. MERCA.
 Accipe. Hec tu qd aucto-
 re estis. PHIL. Non est cer-
 tum MERCAT. Neque
 quam. enim enim, et presu-
 miam numerari. PHIL.
 De eo nunc cogito, atque
 istud cōsidero. MERCA.
 Atqui sequere me quomodo
 modū seruū decet. PHIL.
 Quis nouit nū uera sint quae
 dicis? MERCA. Praeco,
 et Atticamina, et illi qui
 adfuerunt. PHIL. Alii
 qui etiam nobiscum sunt?
 MERCAT. At ego te
 iam cōsciens in pristinum,
 persuadebo tibi secundum

πριαμελόντων, ὅμῃς δ' ἵς αὖτοισιν
 παρακαλῶμεθα. ἀπονεύξαι
 γὰρ τὸς ἰδιώτας, καὶ βαρύν-
 σαι, καὶ ἐκγεράσαι βίαν μίαν
 αὐτοῖς.

quandoquidē te erit. Vos
 autem eras aduocabimus,
 proclamaturi idiotas & fa-
 briles atque uiles uitas.

GILBERTI COGNATI

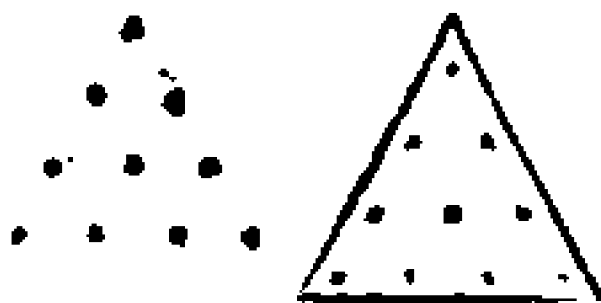
Annotationes.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

Non est dubium quin sapientissimi quique semper homi-
 nes, male de philosophia senserint, id enim testantur non so-
 lum comœdiæ, in quibus exagitantur philosophi, sed noster
 etiam Lucianus. Nec immerito id factum esse iudico à pru-
 dentissimis uiris. Quid enim ineptius, quid magis unquam ri-
 diculum fuit, quàm iste stultissimæ philosophorum opinio-
 nes, quas & commentum sunt de Deo, de infinito, de rerum princi-
 pijs, de bonorum fine, dum alius Deum uult esse nullum, a-
 lius infinitos, hic per canem, ille per numeros iurat, alius ato-
 mos rerum principia, alius ideas statuit, & si qua similia sunt
 deliramenta? Cùm itaque Lucianus miro quodam artificio
 illorum stulticiam irriserit alijs sepè, elegantissimè quoq;
 hoc Dialogo, dum omnis generis philosophicas uitas uendi
 fingit: ut clarius cerni posset, quàm absurda & à communi
 sensu aliena phantasi homines docuerint. Neque uerò existi-
 mandum est, eorum philosophiæ studium abijciendum esse.
 Nam qui de moribus, de rebus naturalibus ita scripserunt, ut
 non omnino à communi sensu discesserint, optimè de rebus
 humanis meriti sunt. Sed Lucianus noster commodissimè ar-
 repta ex falsa Pythagoræ opinione, ansa, in eo Dialogo qui
 ἑταῖρος καὶ ἀλλοτρίων inferibitur, & in hac Vitarum auctione,
 miris modis eum derisit, cùm in illo, Pythagoræ animam gal-
 lo inesse: iocose fingat: Hic uerò primum ei in philosopho-
 rum auctione locum tribuerit, credo quòd Græcorum phi-
 losophorum uetustissimus extiterit.

Tu quidem compone scamna.) Exordium ab ipsa au-
 ctione

atione & more uendentium. a In Aegypto.) Plerique philosophorū discendi & uidendi uaria, caua ed̄ profecti sunt: Pythagoras, Plato, Euripides. quod ibi & studia florerent, & multi sapientes uiri reperirentur, de quo Laertius & Philostratus de Apollonio Tyaneo. b Cræsi te filium.) De quo ex Herodoto, Gellio, atque Cælio Rhodigino prolixè multa habes alibi. c Vnum, duo, tria, quatuor.) Hic an̄ numeri simul compositi decem efficiunt. d Perfectum trigonum.) ἀγὶ τριγωνοῦ ἑπτάλις. Si eos ita colloces:

ἑπτάλις τριγωνοῦ uocat, cui quin sit perfectum triangulum, nihil deest: neque enim rectangulo aut obtusiangulo triangulo absolutior est. e Nostumque iurandum.) Per quater

narium numerum iurare consueuerunt Pythagorei, decem scilicet, ut admonui, ualentem, quo quidem omnia contineri putabant. De hoc iurciurando & triangulo perfecto, idem Lucianus pro eo quod inter salutandum uerbo lapsus fuerat.

f Canis appellatur.) Cū assisteret Alexander Diogeni, ac diceret, Ego sum Alexander Magnus rex: Ego sum, ait, Diogenes canis. Rogatus quid nam faciens canis uocaretur? Quod, inquit, eis blandior qui dant: in eos uerò qui ab̄ dant oblatro malos autem mordeo. g Peram.) Baccules & pera erat ἡ κυνική παροργία. h Carabi.) locustæ marinx.

i Euripidis.) in Hippolyto. k Sursum ac deorium.) Metaphora, quæ nullum ordinem, nullumque rerum discrimen significamus. Ea utitur Plato in Theæteto, & in Parmenide: Aristides rhetor cū alijs aliquot locis, tum in Cimonē, itidem Lucianus. l Quancquam sub eodem palliolo.) Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates quæ de re Plato in Symposio, non p̄toul̄ sine. m Anubis.) Mercurius in forma canis ab Aegyptijs ueneratus. Alij filium Osyridis, quod canem insigne gestaret, sub canis imagiæ cultum dicunt. n Ex Stoa.) Quum sectarum omnium philosophos sugillet Lucianus, tum Stoicos maximè tangit.

o Quædam sunt prælata, quædam rursus non.) προηγμένα & ἀποπροηγμένα Cicero producta & præcipua uerut. Vide 3. de Finibus bonorum, ubi hæc

Si hæc Chrysippi ænigmata explanat. Idem facit Laertius in Zenone. p. Quidam accidens sit.) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones quæ per nominatum absoluntur, Stoici ἀφώματα ὀνομαστικά, id est dignitates vel congruitates vocabant. Ut: Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illa uero quibus transitiones ab alia ad aliam sunt personam, in quibus necesse est cum nominato etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυνεστικά dicchant, hoc est, minus quàm congruitates: ut, Cicero patriam seruet. q. Crocodilus rapiat.) Ex hac fabula Crocodilus Sophisma nomen habet. Hanc fabulam fusiustractaui in libro i. mearum Narrationum. Cuius Lucianus iterum meminit infra in Hermotimo. r. Electram.) Electram Sophisma etiam proponunt Stoici. s. Opertus sermo.) Qui sit ὀνομαστικὸν ἀφώματιον, & ὀνομαστικόν, ipse Lucianus docet atque aperit, & quo dissentit Laertius in Zenone: quem, si hæc tibi curæ sunt, consule. t. Nouit Orestem.) Sophocles in Oreste. u. Triplicia bona.) Bona animi nostra sunt, quæ nec uiuentibus nobis, nec etiam uita defunctis auferri possunt, imò per illa uiuimus in perpetuum. In his absque dubio primas tenet eruditio, quæ hoc nobis præstat, ut ea re cæteris hominibus superiores habeamur. Bona quæ corporis appellantur, cuilibet iniuriæ sunt obnoxia. Quæ uero rerum externarum, hoc est fortunæ dicuntur, in ipsius sunt potestate. Vide quæ adscriptimus dialogo Diogenis & Alexandri.

PISCATOR, SEU REVIVISCENTES.

Bilibaldo Birkheimero interprete.

ARGUMENTVM.

Hic Dialogus quasi quædam apologia superioris est, quam tum ad Lucianum personam attinet. Exponit enim ille causam hæc, cur toties in philosophos inuachatur: nempe quod plerique simulato nomine pro ueris saltem se gerant, quæsumque magis quàm uirtutem lætentur. Series argumenti

ita se

ita se habet. Pinguntur philosophi illi utiniores, Pythagoras, Socrates, Plato, Aristoteles, Chrysippus, Diogenes, atque alij ad ueliscendum Lucianum, cum propter alia conuicia, tum quod proximo Dialogo uenales eos proposuerat, idque etiam uulgarissimo precio, ab inferis redire, ac reuiuiscere, comitatu in unum diem impetrato. Qui cum illum facis persequenti, in fugam conuersum cepissent, occidere primum statuerunt. Ille uero provocando ad ipsam philosophiam, eoque obtento, ut causam sibi dicere liceret, postquam à Diogene, utpote Cynico & ceteris liberiore, eorum omnium nomine accusatus esset, tanquam qui contumeliosissime omnes Philosophiae cultores, uiros de tota uirtute & rebus mortalium optime meritos, prociidisset, ita sese defendit, ut diceret se nunquam negare obiecta sed consilio & ratione adductus, & hæc, & plura etiam hoc fecisse: non quidem in ueros philosophos, sed in eos qui nomine tantum illo sese lætarent, cum interim non modo philosophiam ueram ignorarent, sed plane diuersa etiam à præceptis & regulis illius facerent. Proinde se non modo supplicio nullo dignum esse, sed contra etiam premiis tanquam ueræ philosophiae amatorem atque assertorem donari debere. Hoc iudicio peracto, cum ille non solum ab accusatione liberatus, uerum etiam in societatem eorum à quibus antea accusabatur, accessus fuisset, à Philosophia deinceps & falsi philosophiæ simulatores erantur, ut suæ professionis causam redderent. Qui cum iudicium hoc omnes ferme declinassent, mittitur Lucianus unum cum Elencho, ut illos inquirant, ac bonos quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu stigmatem inurant. Sed prius quam id fieret, Lucianus, seu Parrhesiades (ita enim se apud Philosophiam appellat) puta quod iam re ipsa comprobaret, quod uerbis antea dixerat, accepto hamo, eoque auto, carycis & placentis abscondito, quasi piscator aliquis, allectos & attractos simulatores, istos capit, captos autem de communi reliquorum consensu de laxo præcipites mittit. Habet autem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab his quæ à principio geruntur, nomen accepit, alter ab exitu seu catastrophe scriptus est: scilicet Iamque, quod ad argumentum & eius tractationem attinet, alio ueteris comœdiæ fabulæ est.

PISCATOR, SEV
Remaiscenter.

SOCRATES.

INijce inijce lapides cre-
bros excrandū in būc:
proijce glebas, adijce re-
siliū, percuſe paſſibus calum-
niatorē; uide ſis ne effugiat.
et tu Plato iacta, et tu Chry-
ſippe, tu quoq; iugite omnes
pariter in illū obarmemur,
Perant redāat opem
peræ, baculusq; bacillo.

Siquidem communis est
hostis nec quisquam ē nobis
existit quem non iniuria af-
fecerit. Tu uerò o Dioge-
nes, si unquam alius, præci-
pue nunc baculo utere. non
desinas. dignus conuiciator
penas luit. Quid hoc rei
est? nunquid, Aristippe, de
jestu es? et aliqui minime
oportebat.

b. Hic cali, atque acris
 nemo nunc immemor iræ.
 Aristoteles, accelera, quam
 et, capta est fera. deprebena
 injestum intelleges, quosnam
 muros

ἑμᾶς ἰνακαγύρας. τῷ τρίτῳ
 δὲ τις αὐτὸν καὶ μιτάδοι;
 ποικίλον γὰρ τινα ὑδνεῖν με-
 βάνατον ἡντ' αὐτῷ, πᾶσιρ ὅ-
 μῃρ ὀχρεῖσθαι διωάμενον,
 ἡντ' ἰκαστον ἰπῆάνης γόν δι-
 καλὸς ὄσων ὁμῖρ ἀπολαύσαι.
 Πλά. ἰμοὶ μὲν αὐτοκτενεπί-
 δα δικά αὐτὸν, οὐ Δία, μα-
 τιγυθιότα γι πρότορον, τὰς
 ὀφθαλμοὺς ἰκκινώσθαι, τῶν
 γλῶττιον αὐτῶν ἐπαπολὺν πρὸ-
 τρον ἀποτιτμήσθαι. οὐδ' ὅτι
 Εμπεδοκλῆς δικά; Εμ. ἰς τὰς
 ἑρατῆρας ἱμνησῶν αὐτὸν,
 ὡς μάθοι μὴ λοιδόρῳδαι τοῖς
 ἑρατῆροι. Πλά. καὶ μὴν ἀρι-
 στον ὅν. ἡλθ' ἀπὸρ τινα Περ-
 θια, ὃ Ορφίαν, λακιστὸν ἰν πῆ-
 τρασιον δούρῳδαι μέγαν, ἵνα
 αὐτὸν καὶ τὸ μέγαν αὐτῷ ἱκκ-
 τῷ ἵκων ἀπκκλάττοιτε. Λκ.
 μεδαμῶς, ἀλλὰ πρὸς ἱκκισί-
 φῆσιν αὐτῷ. Σω. ἀρ' αὖτις ὅν αὐ-
 τὸν αὐτὸν ἵκκ. ὅρα δ' ὅτι αὐτὸν καὶ τὸ
 Ομπερ, ὃ λίγα, ὅτι ἐκ ἱκκί-
 σι καὶ αὐδράσιον ἱκκισί-
 Αἰτίως ἀδstringe. Amplius non dimitteris. κικκ, quid Ho-
 merus dicat, κικκ:

uiros maledictis tuis lace-
 fieris. Verum qualenam fa-
 tum ipsum manebit? siqui-
 dem uarium quoddam mor-
 tis excogitabimus genus,
 crudelitate cuius omnes exa-
 tiari ualeamus. etenim æ-
 quum est septies cum singu-
 lis nobis morte pœnas ex-
 pendere. P L A T O. Mibi
 quidē per Iouem, erutis oeu-
 lis, abscisaq; lingua, cruci su-
 ffigendus uidetur, prius ta-
 men flagris cæsus. Tibi uerὸ
 Empedocles quid? E M P.
 In Aetnae c crateris præ-
 cipitandus, ut meliores con-
 uicijs incessendos baud esse
 addiscat. P L A T. Quini-
 mo optimum esset, si Pen-
 thei uel Orphei instar inter-
 petras dilaniatus inuenire-
 tur, ita ut particulā unus-
 quisque digrediens secū au-
 ferre posset. L V C I A N V S.
 Minime, uerum mibi par-
 catis obsecro. S O C R A.

Non est tuta fides boninum generi, atque bonum?

L V C I A.

PISCATOR, SEV REVIVISC. 119

Α. καὶ μὲν λαβ' Ομηρον ὅ-
 ρως καὶ αὐτοὺς ἱκιδύου. αἰ-
 σιώσι δὲ γὰρ ἴσως τὰ ἴσα, καὶ
 ὃ παρ' ἑαυτοῦ λαβὼν δόσαντά
 μοι. ζυγῶν δ' ἡ λανθάνοντα,
 οὐδ' αἴτιον δὲ γὰρ ἄπειρα, καλ-
 ῶν τι χρυσὸν σε, τὰ δὲ φίλα
 σε σφοδρῶς. Πλά. ἀλλ' ὅτ' ὅ-
 ρως ἀπορήσας μὲν πρὸς σὺ Ο-
 μηρικῆς ἀντιλεγίας. ἄκου δὲ,
 οὐδ' ἂν μοι φῶς γὰρ λακκοῦν
 βάλαντον μὲν, χρυσὸν πρὸς ἡ-
 γας, ἡ δὲ ἴκν' ἡρώας ἰς ἡμᾶς.
 Α. ἡμεῖς τ' ἡμεῖς, ὅτ' ὅτ' Ομη-
 ρὸς ἡμῶν ἄπρακτος, ὅτ' ἡμεῖς τ' ἡ-
 μῶν ἡμεῖς τ' Εὐριπίδου δὲ μοι
 λακκοῦντα. τὰ γὰρ αὐ-
 τῶν ὅτ' ὁρῶσιν με. Μὲν κ' ἔστιν
 ὅτ' ἡμεῖς ἡμεῖς ὅτ' ὁρῶσιν με. ὅτ' ὁρῶ-
 σιν με. Πλά. πῶς δὲ ὅτ' ἡμεῖς
 Εὐριπίδου ὅτ' ὁρῶσιν με, οὐδ' ἂν
 ὁρῶσιν με, αἰσῶν τὸς ἀργα-
 ρεύουσιν. Α. νῦν ὅτ' ἡμεῖς ἡμεῖς
 ὅτ' ὁρῶσιν με. Πλά. νῦν
 δὲ, φασὶ γὰρ ἡμεῖς ὅτ' αὐτοὺς,
 Αχαλῖ.

L V C. Atqui & ego quo-
 que per Homerum vos oro.
 forsitan. n. illius reueremini
 carmina, meq; uersus conne-
 rentem baud spernetis.

Me uiuum capite, baud
 hominem prauum. hac quo-
 que dona

Suscipite, es, aurū, quæ
 curant & sapientes.

P L A T. Verūm neq; no-
 bis aduersum te Homericæ
 dicere respōsio. audi igitur:

Nec mihi mente fugam
 tu persuadere ualebis,

Postquam te teneo, licet
 aurea uerba loquaris.

L V C I A. Hei malorum.
 siquidem spes maxima Ho-
 merus nos frustratur. ad Eu-
 ripidem igitur mihi confue-
 giendum erit. siquidem ille
 me forsitan saluabit.

Ne supplicem interficio
 te, baud fas occidere est.

P L A T O. Atqui nunquid
 & hæc sunt Euripidis:

Scelestæ qui patrarunt, mala decet pati?

L V C. igitur iuxta uerba hæc me interficietis? P L A T.

Recte per Iouem. inquit enim ille idem:

Αχαλίσου τιμάτωρ, ἀνὴρ τ'
 ἀφροσύνης, τὸ τέλος ἐντυχία.
 Λε. ἐνῶν ἰκιδὸς δίδεκτὶ πᾶν
 τὰς ἀποκτείνουσαι, καὶ ἐδμία
 μηχανὴ ἰδιδεφύγῃ μί, φέρει
 τὸ τε γῆρ, ἀπατῇ μί, εἰ τινοὺς
 ἐντὸς, ἢ τί πικρονότους ἀνάνι
 τος πρὸς ὁμῶν, ἀνάνιστα ἐργί
 ζεῖται, καὶ ἐπὶ δαυάτω σιωπῇ.
 φέρει μί: ΠΛ. ἂ τίνα ῥῶ ἀργα
 σῶ ἡμᾶς τὰ δαίμ, οὐκ ὅτ' ἰρῶ
 τῶ, ὡς ἡλάνισται, καὶ τὲς ἡλάνε ἰσ
 κᾶνται σε λόγῳ, ἰν. ὅ φιλοσο
 φίαν τε αὐτῶν ἡλάνε ἀνδρῶ
 εἰ, καὶ ἰς ἡμᾶς ὕβρις, ὅσπερ ὅ
 ἀγῶν ἀποκτείνουσαι σεφῶς
 αὐτῶν, καὶ τὸ μίγιστον ἡλάνε
 ρος, ἰρ' εἰς ἀγκυρῇ ἡλάνε, ἀν
 ἡλάνε ἀνάνε ἡλάνε, ἀνάνε
 τῶ ἀνάνε πρὸς ἀνάνε τ' Αἰ
 δωσία, Χρύσιππος εἰσοί, καὶ Εὐ
 πικῶν, καὶ Πλάτων ἰγῶ καὶ Α
 εἰσοίαν ἡλάνε, καὶ εἰσοίαν
 εἰσοίαν πικῶν, καὶ Διόνε, καὶ
 καὶ ἀπᾶντες ὅσοις ἀνάνε
 ἰν τοῖς λόγῳ. Λε. ἀνάνε
 σῶ, εἰ γὰρ ἀπᾶντες ἀνάνε, εἰ μὲν
 Aristoteles ille, silensque hic Pythagoras, necnon Dioge-
 nes, omnes denique quos sermonibus tuis infamasti.

L V C I A. Respiravi. siquidem nō me interficietis, si in-
 tellexeritis

Effrenioris & ex legē
 dementia extremum infatē
 citas occupat.

L V C I A. Proinde quoni-
 am omnino me interficere
 decrevistis, nullumq; mibī
 restat effugium, agite salte
 hoc mibi indicate, qui nane
 estis, quæne tā intolerāda &
 nobis perpeßi sitis, ut tā in-
 tolerāter irascamini, ac me
 mortis causa ceperitis. P L.
 Quibus nos affeceris contu-
 melijs, à teipso sceleratissi-
 me perquire, beluq; illis
 tuis sermonibus, in quibus
 Philosophiā ipsā conuicis
 lac sibiisti, ergaq; nos inu-
 rui fuisti, cū tanquā ex con-
 ciliabulis viros sapientes præ-
 conio diuulgares. & quod
 maximum est, liberos: qua-
 propter indignatione moti,
 propter te emersumus, ac tā
 usper inferos dereliqui-
 mus, Cbrysippus iste ac Epī-
 curus. ego quoq; Plato, &
 intellexeritis

ἢ πότε ὄφρα; ἔς αὖ φιλοσο-
 φίαν τε θαυμάζον διατετίλη-
 κα, καὶ ὑμᾶς αὐτὸς ὑπόρου-
 πωνῶν, καὶ τοῖς λόγοις, ἔς ἡμ-
 παλιλάπαι, ἰμιλῶν. αὐτὰ
 γὰρ ἂ φημι, ταῦτα ποτέ γε ἄλ-
 λου, ὃ παρ' ὑμῶν παραλαβο-
 ῶν, καὶ ἡσυχίαν τῶν μίλιτ' ἡμ-
 ἀπασθισάμενος, ἰπιστάμενος
 μακροῖς ἀνθρώποις; εἰ δὲ ἵπαι-
 νῶσι, καὶ γνωρίζουσιν ἡμέτερον τὸ
 αὐτοῖς, ἴδου, καὶ παρ' ἑταίρων, καὶ
 ἑκαστὸν ἀνελίζεμεν καὶ λόγῳ καὶ
 ἡμῖν ἡμεῖς τὰς ἀνέκδοτοις.
 τὸ δὲ ἡμεῖς, ὑμᾶς καὶ τὴν
 λαμπρὰν τὴν ὑμῖν ὁρῶν οἱ τοῖς
 αὐτὰ ὁρῶμεν καὶ πικίλα,
 καὶ περὶ τὰς βάραι, εἰ-
 πετε ἀναμειβάμενοι αὐτὰ ἐπι-
 στασι, καὶ ἀναπλήξασθαι, καὶ
 ἀρμίσσασθαι, ὥς μὴ ἀπάσθαι
 δάτορον δατοῦν, ἰδὲ ἔς τιν
 ἄν ταῦτα σὺ περὶ τὸ παρ'
 ὑμῶν, καὶ αὐτὸν ἀπὸν ἐπιχα-
 ρίσσας; εὐφραίνεται αὐτὰς,
 ἀφ' ἧν αὐτὰ τὸ ἴδου; ἡμεῖς
 αὐτὸν ἡμᾶς τὴν θάμνην, ὃ
 τὴν

uel quando uos iniuria affe-
 ci, qui semper philosophia-
 am sum admiratus, ac uos
 ipsos summis extuli laudib.
 cum sermonibus quoq. a uo-
 bis derelictis assidue conuer-
 satus? Quin et haec ipsi
 qua proloquor, unde quanta
 a uobis accepi, ac instar ali-
 picula decerpens, hominibus
 ostendo: at illi laudant,
 ac uniuscuiusq. ficrem, unde,
 a quo, & quemadmodum
 collegerim, cognoscunt, me-
 que oratione quidem obflo-
 rigeram hanc messem com-
 mendat: sed uerius uos ipsos,
 ac prout uestra amoenissi-
 ma, qui tam uaria & uersico-
 loria produxistis, extollunt
 qua si quis recte discernere,
 connectere, ac concinnare
 nouerit, ita ut minimè alte-
 rum ab altero discrepet,
 nunquid cum tam egregiè
 quis a uobis affectus fuerit,
 obloqui conabitur uiri be-
 nefactoribus, quorum gra-
 ua existimationis alicuius esse

reputatur? ni eiusdem sit natura, cum & Thamyris, uel
 Eurytus,

στίναι, ὃ τ' ἄλλων ὁμῶν λαο-
 βίκοιτο αὖ· ἀλλὰ μοι ἰδὲ καὶ τι-
 μῶναι δὲ πῶρ' εἶναι τὸ τοῖο
 τε, πολλὸν ἄλλα μὴ ἄχειτόν γε
 ὠθευμάσει, μὴ δὲ πρὶ δίο-
 κας ἀσκατάνετ' ἐμ'. ὁμῖτιρον
 γὰρ καὶ τὸτο ὅρ', μὴ βίη, μεδὲ
 δυνάμει τὸ ισχυρότερον πολεῖσθαι
 εἶδαι. Δικὴ δ' ἐπὶ τὰ δίκαια δικα-
 λυῖσθαι, διδόντας λόγους καὶ δὲ
 χρηλύντας ἐν τῷ μέρει. ὥστε δικα-
 σίῳ ἰλόμηναι, κατηγεγύσασθαι
 μὲν ὁμῶς, ὃ ἅμα πάντες, ὃ
 ἢν τινα αὖ χαριστοῖσθαι ἐπὶ
 ἀπώτων, ἢ γὰρ ἀπολογυῖσθαι
 μαι πρὸς τὰ ἰγκλήματα, ἢ ὅτι
 γὰρ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,
 καὶ τὸτο πρὶ ἑαυτοῦ γὰρ τὸ δικα-
 σῶν, ὃ γὰρ δικαῖον τὸν ἀ-
 ξίως, ὁμῶς δ' ἐπὶ βίην ἐπὶ τὰ
 μῶναι. ὅρ' ὃ τὰς δυνάμεις ὁ-
 πλοῦν, καθεστὸς ὁμῶς καὶ ἀν-
 πίμπλησθαι δυνάμει, ἀφ' ἧς
 οἱ μὲν δὲ διακρίναι· ὁμῶς δὲ καὶ
 τὰς ἀπατάσονται ὁμῶς, καὶ
 παρὰ τὴν ἀφ' ἧς καὶ ὁμῶς, τὸν
 ἰσχυρὸν πρὶ τῷ πλά. τὸτο ἰσχυ-
 ρος, ἢ πρὶ τὴν ἰσχυρὸν, ἢ
 πρὶ τὴν ἀφ' ἧς τὸς δικα-
 PLAT. Hoc sille est, equū

telis aut reliquorū uestri or-
 dinis irā incidere posse exi-
 stimassem : sed longē ab illis
 mihi distare vidēni. Verūm
 ὁ admirōdi, ne indemnatiō
 causaq; nō cognita me in-
 terficiatis, quāvis & id nos
 deceat, ne uehementia ac
 manifesta uolentia grassa-
 ri uideamini, iure scilicet cō-
 trouersias dissoluere, ratio-
 nes dantes : pariter & ac-
 cipientes, iudicem eligere
 meq; uel unā omnes accu-
 sare, aut qui omnium uice
 id agat, eligere. Ego uerō
 obiectis respondere sum pa-
 ratus: et si aliqua in re iniu-
 rius esse conuictus fuero, ad
 ita de me statuerit iudiciū,
 merita expendā supplicia,
 uosq; uolentiam nil perpe-
 trabitis. Si uerō crimina di-
 licere uidebor, ac insons &
 ab omni culpa alienus esse
 inueniar, me iudices dimit-
 tē: nos uerō in eos qui nos
 deceperunt, ac cōtra nos in-
 stigerunt, iram cōuertetis.
 in campū, ut iudices eluderet

que is

πάντες, ἀκούετε. φασὶ γάρ ῥήτο
 ρά σοι, καὶ δικαιοκέρτερά ἔ-
 ναι, καὶ σωῶντες ἐν τοῖς λό-
 γοις, τίνα ἢ καὶ δικαστὴν ἰδί-
 ους γρη῏σαι, ἐν τινὲς μὲν οὐ
 θεωροῦσιν, εἰς πολλὰ πε-
 ῖναι ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σὸ
 ψεύσεσθαι. Λα. διαρρήτι τὸ
 συγγίνῃ, ἐλίκου τοῦτον δι-
 αδικτῶν ὑποπίπτον, ἢ ἀμφιβολίαν
 ἀξιῶσιν, αὐτὸν γρη῏σαι, καὶ ἐ-
 πίς ἀποδέσιν αὐτῶν πῶς ψῆ-
 φον, ὅρῃτι γάρ πῶς φιδεσθί-
 σον αὐτῶν μετ' ὑμῶν ποιῶσαι
 δικαστῆρας ἵσταται. Πα. καὶ τίς αὐ-
 τῶν κατηγρημένος, ἀγὰρ ὁμῶς δικά-
 σονται. Λα. εἰ αὐτοὶ κατηγρη-
 νται, καὶ δικάζονται, ἔξῃ δ' ἢ τοῦτο δι-
 δικατοῦτον ὑπεργρη῏σαι τοῖς δι-
 κάστοι, καὶ ἐκ πολλοῦ ἀπα-
 γρη῏σαι καὶ ἐπ' ἀδικίας. Πα. τί
 ποιεῖς, ὡς τοῦτο ὁρῶ, καὶ εἰ
 κρατῶς ἐν κατὰ αὐτοὺς ἀδικί-
 ᾳ γὰρ περιπατοῦσαι, δικάζει
 αὐτοὺς ἄξιον. Πα. τί δὲ ἀδικῶ,
 ὃ ἐν δικαστῇ ἔστι ἐν δικαστῇ

Quid faciemus o Pythagora et Socrates? nā vir iste quoniam iudicio expectari dignum dicit, haud absurde prouocare uidetur. S O C. Quid uero aliud, quam ut ad iudicium perga-

queas, educere conaris. si-
quidem te Rhetorem ex-
causidicum uehementem, in
orationibusq; admodū calū-
dum esse dicunt. Proinde
quemnam iudicem fieri cupis?
quē maneribus, ut pro
te sententiam ferat (qualia
iniusta multa perpetrare
cōsueuisti) corrūpere haud
ualeas. L V C. Confidue,
huius enim rei gratia nul-
lum arbitrum suspectum,
uel ancipitem, seu qui pro
me iniuste calculum ferat,
mibi euenire desidero. et ut
certius id cognoscere possi-
tis, ego Philosophiā ipsam
iudicem uobiscum eligo.
P L A T. At quisnam accu-
sabit, si nos iudicauerimus?
L V C I A. Vosmetipsi accu-
sate, & iudicate; neque
enim illud timeo, quoniam
tam iusta antecello causa,
tamq; luculenter et abundē
in responsū cōfido. P L A.

ειον. καὶ τῶν φιλοσοφίαν πα-
ραλαβόντες, ἀκίσεμμεν: ὅ, τι
καὶ ἀπολογίσονται: τὸ πρὸ δίκης
γὰρ ἔχουσιν ὄφελος, ἀλλὰ διὰ
τῶν ἰδιωτικῶν, ἐργίαν τινῶν
αὐτῶν, καὶ τὸ δίκαιον ἐν
τῇ χειρὶ τιμωρῶν. παρίξι-
μεν γὰρ ἀφ' ἑμαυτοῦ τῆς ἑα-
γορῆς ἰδίᾳ, καταλούσασ-
τες αὐτοὺς, καὶ ἀπολογισάμε-
νοι ὑπὲρ ἑαυτῶν. καὶ ταῦτα, διὰ
παισινὸν χάριν αὐτοῖς λίσσο-
μαι. ὅ, τι αὖ ἡπειμὲν Αὐτοῖς καὶ
Μελίτῳ πρὸ τῆς ἡμῶν ἑαγορῆς
σάουτες, ὅ, τῷ τότε δικαστῶν,
ὃς ἐστὶν ἐν ἡμῖν, μεδί τε πα-
ράπαν ὕδατος μεταλαβόν;
πλά. κῆρτα παλαιῆς, ὃ Σώ-
κρατις, ὥστε ἀπὶ τῶν ἡμῶν τῶν
φιλοσοφίαν. ὅ, τῷ δικαστῶν, καὶ
ἡμῶν ἀγασσάμεν εἰς αὐτῶν
καὶ διαγῶν. ΛΥ. ὦ γὰρ, ὃ σο-
φίσταται, ἀμύνω ταῦτα, καὶ
τοιμότηφας τὸς μετόπισθε λίσσο-
μαι. ὥστε ἡμῶν. διότι γὰρ
αὐτῶν μνηστὴρ ὄφελος ἐν τῇ
δικαστῶν. καὶ δὲ τῶν φιλο-
σοφίαν αὐτοῖς τις αὐτῶν: ὅ, γὰρ
τὸ, ut dicebam, servate, siquidē paulō post in iudicio indige-
bitis. Verum ubi nam philosophiā quis inveniet? ubi enim

mus, assumptaque philoso-
phia, quid nam responsu-
rus sit audiamus. nam abs-
que cognitione quid cona-
ri, non ad nos, sed potius ad
viros quosdam iracundos,
qui iusticiam in manibus
sitam continēt, spectare
re videtur. praebebitis e-
nim occasionem obloqui vo-
lentibus, si virum lapidabi-
mus, nec pro se respondere
permitteremus, et haec nos-
metipsi iusticiae ualedicen-
tes. Proinde quid Anyto
et Melito accusatoribus
meis, vel qui me tum dam-
narunt iudicibus, respon-
debo, si hic inauditus occu-
buerit, et aquae omnino
compos non fuerit? PLAT.
Recte o Socrates admones,
ad Philosophiam igitur per-
gamus: illa quidem di-
iudicet: nos vero, quicquid sta-
tuerit, amplectemur. LVC.
Euge viri sapientissimi. meliora
haec et iustiora: lapides ve-
ro

οἶδά ἴνα οἰκῶ· καί τι πᾶν
πολλὸν ἱπλανόθην χρόνῳ, ἀ-
παλειῶν τίνω οἰκίαν, ὥς συγγι-
νοίμην αὐτῇ. ἔτα ἰνὺς χαίοντες
αὐτοὶσι βιβάνια πριβιβλαμί-
ναι, καὶ πώγωνας βαλὼς καὶ
μεύοντες, παρ' αὐτῶν ἰκάνοντες ἑ-
καστὸν φάσματιν, οἰόμενοι ὡδὶ
εἶναι αὐτῆς, ἀνερῶταρ, εἰ ὃ πο-
λὺ μάλλον ἢ μὲν ἀγνοῦντο, ὃ
ἔτι ἴλας ἀπεκρίνοντό μοι,
ὥς μὴ ἰλν-χαιντο ἢ κ' αἰδέσθην,
ὃ ἄλλων εὐραυν αὐτ' ἀλλὰ
ἀπεδείκνυντο. ἐν δὲ πωγῶν
καὶ τῶν φῶν θηδὺν δαδύ-
ναι τίνω οἰκίαν. πολλὰ
καὶ δὲ αὐτὸς ἐκείναι, ὃ βί-
βλιν καὶ τιν' ὅ, ἔκασ-
τον ἰπνί τιν' εὐραυν, βιβάνια
ἰλνίαντες τότε γὰρ εὐραυνίαν.
ταμαρῖν καὶ τῶν πλῆθιν ἑ-
καστὸν τιν' καὶ θηδὺν ἀ-
πᾶντων ἀνερῶταρ, καὶ τὰ
σχέματα εὐραυνίαν, καὶ φῶν
τιν' καὶ τίνω πρὸς ψιν. μετὰ
τῶν δὲ συμπαράβουδαι, καὶ
αὐτῆς ἰπνίαντες αὐτῶν ἰπνίαν
γύναιον τιν' ὃ καὶ πλῆθιν, καὶ καὶ
ἴτι

habuerit, non noui, quamuis
longo circūerrauerim tem-
pore, domum, ut eam conue-
nire possem, quærens: inde
in quosdam uilibus amictos
uestibus, barbasq; promisso-
sus gestantes incidi. qui cum
ad eandem se pergere asseo-
rerent, eos scire existimans,
interrogaui. at illi, quoniam
me lōgē plus ignari essent,
ne de ignorantia redargui
posset, uel omnino nil re-
spondebat, uel ianuam alia-
am pro alia ostendebāt: ego
uerò in hunc usque diem do-
mum reperire haud quini.
Sapienter uerò ipse suspicans,
uel ductore quopiam, ad
quosdam ianuam perueni,
certissime tum inuenisse spe-
rans, à multitudine ingredi-
entium et egredientium con-
iecturam sumens, qui om-
nes seueritatem quandam
præ se ferebant: forma erāt
decora, uultu uerò medita-
bundi. hosce insecutus, &
ipse quoque sum ingressus.

ibi uiraginem comspexi quandam, non incuriosè, sordī-

ὅτι μάλιτ' αἰετὸ ἀσφαλὶς καὶ
ἀπείρομυτον ἰαυτῶν ἐπερρύθμι-
ζον. ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα
κα, ὅς τ' ἄφ' ἑτοῦ δοκῶν ὅτι νό-
μος ἀκαλλώπιτον ἦεν, ὅδ' ἔ-
τι ἱμαῖον τῶν αἰσχυρῶν ἀνέπι-
πυδούτως περιτίλλεσκ. πρό-
θεν δὲ ὅν κοσμομένη αὐ-
τοῖς καὶ πρὸς οὐκ ἴσμεν τῶ
ἀθροισμῷ δοκῶν τι περι-
σχημένη. ἐπιφάνητο δὲ τι
καὶ ψιμύειον, καὶ φύκος, καὶ τὰ
ῥέματα πάντ' ἰταρικά. καὶ
ἐπαινεμένη ἐκ τῶν ἱερῶν
ὡς τὸ κάλλος, ἰχθυὶ καὶ ἡ δει-
νὴ, περὶ ἧς ἰσχυρὸς. καὶ τὴν
πλευρὶν τῶν αὐτῶν παρακαθ-
εμένη πλοῦτον, τὴν πίνυ-
τας τῶν φραγῶν ὅδ' ἔτι προσι-
θεῖσι. καὶ ἄλλες ἃ καὶ γυναι-
κείας αὐτῶν κατὰ τὸ κάλλος
καὶ ἰσχυρὸν περιτίλλεσκ. καὶ
τὸ ἰχθυὶν παχέστατον. ταῦτα
καὶ ἄλλ' ἃ ἐπὶ πλοῦτος αὐτῶν
ἀνέπρην, εἰς αἶρας ἀνελθὼν
τὴν κατεσκέμμεν ἰσχυρὴν,
ἐλθόντες πρὸς αὐτῶν, ὅ τ' ἔ-
ρηνε, ἀλλὰ τὰ πώγνη, καὶ
καὶ κατὰ τὸν ἵππον, ἀδύ-
νατον τῆς ἡγίας ἐκδόσεως.

de uel incōcinne exultā: ue-
rū quamprimū deprebendī
eā depēdulos cicinnos mē-
nime ornando negligere, ue-
stiusq; cultum studiose af-
fectare: et quamuis tam exo-
quisitis mundicijs ornata
esset, cultum tamen decoris
gratia dissimulare niteba-
tur. apparebat et fucus qui-
dam, lenociniumq; ue: et
uerba perquam meretricia.
ab amatoribus uerò lauda-
ta, admodum gaudebat, et
si quis aliquid dedisset, aui-
dē suscipiebat: opulentiores
quoque iuxta se locabat, a-
matores autem inopes nec
aspicere dignabatur. Sapi-
us quoq; cū se casu denudas-
set, torques aureas anguillis
crassiores conspiciebā. Hac
cū uidissem, cōiessim ad pe-
des sum conuersus, oppido-
quam miseratione cōmotus
ob infelices illos non nari-
bus, sed barbīs ad illā pertra-
ctos, ac Ixionis instar pro
Immone idolo cōgredientes.

PLATO.

ΠΛ. τότε μὲν ὁρῶς ἐλπίσας. ἔ-
 γὰρ πρὶς θαλάσσης, ὅς τις πάντες γινώ-
 σκουν ὅτι ἐστὶν ὁ ὄρεας, πάλιν ἀλλ' ἔ-
 λθον δυνάσται βασιλεύοντες ἐπὶ τῶν
 εἰκασίαν. ἐν ταύτῃ γὰρ ἡ κεραι-
 μενὴν ὑπομεμνημένον αὐτῶν. ἔ-
 λθον δὲ καὶ ἀφ' ἑξῆς, ἵνα κεραιώ-
 σαι ἀνακρίσας, ὡς ὁρίσασθαι
 σκεῖται καὶ ἐν τῇ παιδείᾳ. τότε
 γὰρ ὁ σκεπτόμενος ἐστὶν περὶ αὐ-
 τῆς. μᾶλλον δὲ ἔστιν πρὶς ὁ-
 σκεῖται, ὁρῶς τῶν κεραιῶν τῶν ἄ-
 πό τῆς σχήματος, τῶν πρὸς
 τὸν βλεψόμενον, τῶν ἐπὶ συν-
 ούσας ἐξ ἑαυτοῦ βασιλεύσαντες. Ἄς.
 πολλὰς ἐμοί: ἐγὼ δὲ γινώσκω
 καὶ τὴν βασιλείαν, καὶ τὸν
 αἰσθητόν, καὶ τὴν μίαν πάν-
 των ὅτι ἀλλήλῃ φιλοσοφία καὶ
 ἡ αὐτὴ αὐτῶν. ΠΛ. ὅτι λέγεις, ἀλλὰ
 θαλάσσης ὅτι ὅτι φθονοῦσιν
 μόνον. ΠΛ. Πάσι, τί βασιλεύ-
 καὶ κεραιώσας αὐτῶν, καὶ
 ἀριστοῦσας, καὶ δὲ ἀριστοῦ-
 σαι αὐτῶν, αὐτὰ δὲ τὰ κεραι-
 ῶσας καὶ τὸν μαθηματικόν.
 τι αὐτῶν ὡς τὸν βασιλῆα ἀπὸ τῆς
 ὁμοίας ἐλπίσας τῶν κεραιῶν: ἔ-
 γινώσκουσιν γὰρ ὅτι αὐτῶν.
 τῶν. Quisquis vos ex inferis la-
 sit, ut acutis similes estis. Quis-

PLATO. Hæc quidem re-
 cte dixisti. non enim ma-
 nifestum, nec cunctis no-
 tum est ostium. atque hæc
 necesse erit ad illius accede-
 re domum. hic enim in h. Cæ-
 ramico ipsam opperiemur.
 illa iam uerò adert, ex Aca-
 demia reuertēs, ut etiam in
 Pæcilo obambulet: id enim
 quotidie facere cōsuevit. qu-
 potius iam est præstò. Vi-
 des ne ex effigie decorem,
 masuetudinem ex aspectu:
 ipsam uerò cogitabundam
 placidè incedere? L V C.
 Multas effigie, incessu et
 uestitu similes uideo: at qui
 inter his omnes solam u-
 nam uera est Philosophia.

PLATO. Rectè loqueris. uo-
 riam quæ nam sit, cum so-
 lum loqui cœperit, ostēdet.
 PHILOSOPHIA. Pa-
 pæ: cur Plato, Chrysippus
 quoque, et Aristoteles, nec-
 non reliqui omnes, ipsa mea
 disciplinarum capita, apud
 superos? Cur rursus in in-
 feris?

Quisquis vos ex inferis la-

καὶ τίνα τῶτον ξυλλαβίστο
 ἄγιν; ὃ περ λυπεύεται τις,
 ὃ ἀδρόφειν, ὃ ἰδρύσυχος ἰ-
 φι; Πλά. νὴ Δία, ὃ φιλοσοφία,
 πάντων γὰρ ἰδρύσυχος ἀνι-
 βίσταται, ὃς πῶς ἰδρύσυχος
 οὐκ ἀνὴρ ἀγροφύου ἰπικάρη
 οἰ, καὶ ὅμως ἅπαντας, ὁπόσοι
 τι παρὰ σὺ μαδόντες, τοῖς
 μὲν ὅμως ὑπταλιλοῖσιν κμῶν.
 Φι. ἂν ἡ γυναικὶς ἔστι λαίδη
 γυναικὶς τις, καὶ ταῦτα ὃ
 δότῃς ἡμῖν, ἵνα πρὸς τὸ κυρ-
 λιάς ἀνὴρ σὺν ὡς ἐννοίῃς, ὃ
 μὲν φίλῳ τι αὐτῷ ἡ γυναικί,
 καὶ ὃς ἵδνασάμῳ, ὃς ἡ-
 τισαμῷ προσελθῶσιν ἰφίκο
 μὲν δὲ πάλιν τὰ ἡμέτερα, καὶ
 τὰ ξυλλῶν τῶν ἡμετέρων; εἰ δὲ γὰρ,
 ὡς ὃς ἡμῖν τι πρὸς σκῆμαται
 χῆρον γίνετο, ἀλλὰ τὸν κ-
 τιστῶν, ὁπρὸς αὐτὸν ἡ γυναικί, ὃς σκ-
 τὸν κτιστῶν, ἀπὸ σκῆμαται ἵφ-
 ὡς μὲν, λαμπρότερον ἀ-
 ποτίλῃ καὶ σκῆμαται ἵφ-
 γίνετο. ὅμως δὲ ὃς ἵδνα ἵ-
 πος ἰργίλοι καὶ ἀγροφύου
 καὶ γινέσται, τί δὲ ὃς αὐτὸν
 ἄγχι

et modum iracundiae ac indignatione accendi est. proinde cur
 ciam

nam hic existit, quem como-
 prehensum ducite: nunquid
 iur est, seu homicida, vel sa-
 crilegus? PLATO. Ita
 per Iovem o Philosophia,
 et omnium sacrilegorum
 inquinatissimus, qui te san-
 ctissimam maledictam inces-
 sere conatus est, paritero
 que nos omnes, quotquot
 abs te quippiam didici-
 mus, ac posteris utendum
 derelinquimus. PHILO.
 Itaque maledicente quopi-
 am indignamini, cum scias
 tis quae nam ego à Como-
 dia in Dionysiis audire so-
 leotattamen ipsam amicam
 esse ducō, neque in ius uo-
 co, seu accedens incuso, ne-
 rum convenientia et fe-
 ste congruentia ludere per-
 mitto. Noui enim quod nil
 ob scommata redditur de-
 terius, sed e contra quodcum-
 que bonum existit, tan-
 quam aurum cum erutum in-
 ciditur, clarius relucet, sitq;
 splendidum. At uos nescio quē

τούτοις, ὁ γὰρ οὐ κακῶς. Λυ.
 δὴ οὐκ αὐτίκα, ὅρ' ἰδὼς ἀπὸ
 λευκῆς ἀκρόσεως. μόνον ἀπὸ
 μὲν ἰπ' Ἀριον πάγον, μάλ-
 λον δὲ ὡς τὴν Ἀρεπολίμιν αὐ-
 τὴν, ὡς αὖτε ἐν πόρει πῶς ἅμα
 καταφανέν πάντα τὰ ἐν τῇ
 πόλει. Φι. ὅμως δὲ ὧ φίλοι,
 ἐν τῇ Παικίᾳ τίως παρίκε-
 τάσθαι ὅξ' ἔγω γὰρ ὁμῶς, ἰνδιδά-
 σασα τὴν δίκην. Λυ. τίς οὖν
 δὲ αἰσῖν, ὧ φιλοσοφίᾳ; πάν-
 γαρ ἰσχυρὰ καὶ αὐτὰς δεκ-
 σιν. Φι. Ἀρετὴ μὲν ὁ αὐδρῶς
 δὲ αὐτὴ, Σωφροσύνη δὲ ἰσχύς
 οὐ, καὶ Διανοουμένη παρ' αὐ-
 τῶν. ὧ πρὸς γὰρ ὧ, παιδεία.
 ὧ ἀμυνδὰ δὲ ζῶντες, καὶ ἀσφα-
 φῆς τὸ χρῆμα, ὧ Ἀλθέειά ἐ-
 σιν. Λυ. ἔχ' ἰπὼ ὅν τινα καὶ
 λίγας. Φι. τὴν ἀκαλλύπτου
 ἰκάνω δ' ἔρως, τὴν γυμνῶν,
 τὴν ἐποφάνεσσαν αὐτὴ καὶ διὰ
 δαίνοσσαν; Λυ. ἔρως οὐκ ὀ-
 λῖς, ἀλλὰ τί ἐχὲ καὶ τὰς αὐτὰς ἀ-
 γας, ὡς πᾶσι γίνεσθαι καὶ ἰ-
 νάει τὸ σωίδριον; τὴν Ἀλ-
 δαν ἰνquam, subterfugientem semper, ac subterlaben-
 tem? L V C I A. Vix nunc tandem cerno: verum cur non
 & has ducis, ut penitus repleatur confectus? siquidem Ve-

dacōmittentes, maledictū
 infectatus sit. L V C I A.
 Quamprimum cognosces,
 si saltem respondentem au-
 dire velis. tantummodo ad
 i Arium abeamus pagum,
 seu potius in arcem ipsam,
 ut tanquam ex specula, cum
 ēta pariter quæ in urbe
 sunt, manifeste pateant.
 P H I L O. At vos, ὧ ami-
 ca, in Pœcilo tantisper de-
 ambuletis porticu: adero
 etenim quum primum iju-
 dicatum fuerit. L V C.
 Quæ nam ὧ Philosophia
 bæ sunt? nam & ipse ad-
 modum ornate esse viden-
 tur. P H I L O. Virilis bæc
 Virtus ipsa, illa uerò Mode-
 stia, penei quā iusticia: at an-
 tesignana Disciplina: dubio
 uerò colote, et uix apparēs
 illa, Veritas est. L V C I A.
 Non uideo. quam nam di-
 cis? P H I L. Nonne inor-
 natam illam cernis, nu-
 ritatens

θρύπεις, καὶ ἀντιλήγκταις, ἀ-
 εἰ τινες ἀποφυγὰς ἀνθρώπων
 μέλει, ὥτι ἀναγκᾶς ὁ Ε-
 λυγῆς. ΦΙ. ἀναγκασίταις
 αὐτὸν ἔν. ἄμεινον ἢ, καὶ κατὰ τὴν
 ἀπιδεικνύμενην ἀνάγκην. ΛΑ.
 ἔπι τοῖς παύσειν, ἢ καὶ πρὸς αὐτὰς
 αἰῶσι δεικνύει πρὸς τὴν δίκην.
 ΑΙΤΙΟΤ. ἔρξαι, προσετακίσει-
 ται καὶ ἡμῶν, ὡς φιλοσοφία,
 καὶ Ἀλκυονίδας. ΦΙ. αὐτὰ ἐκεί-
 νη, ὡς Πλάτων, καὶ Χρύσιππος,
 καὶ Ἀριστοτέλης, μὴ τι ψεύ-
 ται ἔκ τῶν αὐτῶν Ἀλκυονίδας.
 ΠΛΑ. ὁ τῶν, ἀλλὰ δεικνύει πα-
 ρόνοισι ὅτι, καὶ πολυπραγνίας, ὡ-
 ς παραπλάνη αὐτῶν. ΛΑ.
 παρρησίᾳ, ὅτι μὴ γίνονται
 ἄδικοι, διὰ τοῦτον τὸν λόγον
 συμπράττει. ἀπὸ μὲν ἔν.
 ἀλλὰ ἀπὸ μοι οὐ, τί σοι τῶν-
 μα; ΛΑ. ἡμοῖ παρρησίᾳς,
 Ἀλκυονίδας τὸ ἐλεγχτικόν.
 ΦΙ. παρρησίᾳς. ΛΑ. Σὺρῶν,
 ὡς φιλοσοφία, τῶν ἰσχυρῶν
 τῶν δίκων. ἀλλὰ τί τῶν; καὶ
 γὰρ τούτων τινὰς εἶδα τῶν
 ἀντιδικῶν μου, ἐκ τῶν ἡμῶν
 Syria, ὁ φιλοσοφία, ἰuxta Euphratem. Sed quid hoc est?
 noui .n. quosdā ex his meis aduersarijs, nō minus quā ego

nibus, & qui semper effu-
 gia quaedam inueniant, ita
 ut necessarium sit Elencbus.
 PHIL. Igitur admodum
 necessarium. melius uerò si
 & Demonstrationem te-
 cum assumam. VER. Sequo
 mini omnes, quandoquidem
 ad iudicium necessarij uide-
 mini. ARIST. Cernisne ὁ
 Philoſophia, quemadmo-
 dum propter nos Veritati
 subblanditur? PHILO.
 Numquid ὁ Plato, Chrysip-
 pe, & Aristoteles, ueremi-
 ni, ne sui causſa, cum Veri-
 tas sit, mentiantur? PLA.
 Non hoc: sed admodum cal-
 lidus est, et blandiculus, ita
 ut illi perſuadere posset.
 PHIL. Confidite. nil ini-
 qui, cum Iusticia haec adsit,
 fieri poterit. Abeamus i-
 gitur. Verum dic mihi tu,
 quod tibi nomen est? LVC.
 Mihi? k Parrisiades Ale-
 thionis Elenciclei. PHIL.
 Patria uerò quae nā? LVC.
 sum,

βαρβάρου· το γινῶ· ὁ βάρ-
 βάρος γὰρ ὁ παλῆς, ὁ ἡα-
 τὰ Σολῆς, ὁ Κυπρίος, ὁ Βα-
 βυλωνίος, ὁ Σταγίριος, καί-
 τι πρόσθεν οὐ δίδω αὐ γινῶ-
 το ἱλατῆρ, ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συνὺ
 βαρβάρου ἂν τις, ἂν τις ὁ
 γνώμα ἔρῃ καὶ δικαία φέ-
 νοιτο εἶναι. Φι. οὐ λήγας. ἄλλο
 λω: γὰρ τὰ τε ἡγίμω, ὁ τίχρη
 δέ σαι τίς; ἄξιον γὰρ ἰπίσα.
 Δου. τὸ δὲ γε. Δου. μισαλα-
 σῆρ ἡμῃ, καὶ μισογόντ, καὶ
 μισοφύλου, καὶ μισοτῦφου,
 καὶ μισοπῶτο τὸ τιμωτόδου
 ἡδ. τὸ μισοτῶ ἀνθρώ-
 πων, πᾶν δὲ πολλοὶ ἡσιν,
 ὡς εἶδα. Φι. ἡράκλειος, πολυ-
 μισῶ τινα μῆτε τὸ τίχρη.
 Δου. οὐ λήγας. ἔρῃ γὰρ ἰπί-
 σαι ἀπὸ χῆρμα, καὶ ὡς κιν-
 δυνώω δὲ αὐτὸν; ὁ μὲν ἀλ-
 λὰ καὶ τὸν ἰναοτίαν αὐτῇ
 πᾶν ἀνελθῶς εἶδα. λήγας
 δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ φιλοῦ τὸν ἀφ-
 χῶ ἔχουσιν. φιλαλήδης γὰρ,
 καὶ φιλόκαλός, καὶ φιλα-
 πλοῖος, καὶ ἴσα τῷ φιλοῦ

οὐ γὰρ

sum, barbaros genere, mo-
 ribus uero & disciplina nō
 Solenses uel Cyprios, seu Ba-
 bylonios, aut Stagirinas. Si-
 quidem quantum ad te per-
 tinet, nil refert si quis uoce
 sit barbarus, dumodo iustē
 ac rectē sentire uideatur.

PHILO. Bene dicis: ue-
 rium et hoc quaero, quāniā
 artem nosti? quoniam &
 id scire decet. LVCIA.

Arrogantia sum osor, &
 uersutia osor, & mendacij
 osor, & insolentia osor: om-
 nesq; eiusmodi coinquinato-
 rum hominum odi species
 sunt enim, ut nosti, per-
 quā multa. PHILO.

Hercules, odi plenam exer-
 ces artem. LVCIA. Rectē
 dicis. cernis etenim quibus-
 nam odio sim, & quē admo-
 dum propter eā periclitor.
 Verū & contrariam ad-
 modum probē noui artem,
 eam inquam, quæ ab amare
 exordium sumit. sum enim
 ueritatis amator, & honesti

amator, & sinceritatis amator, ac omnium quæ ad amare

kkk spectare

συγγρη. πλὴν ἀλλ' ἵλγαι πᾶ-
 συ τούτης ἄξιον ἢ τίχνας. εἰ
 δὲ ὑπὲρ τῆς ἐν κατὰ τατῆς
 ναι, καὶ τῷ μίσην δίκαια
 ραι, πρὸς τανισμῶν. ἡνδ-
 εῶν ταιγαροῦν τῶν μετ' ὑπὸ
 ἀργίας ἀπομαχῶν ἔδω, τῶν
 δὲ πᾶν ἐκβωκίνας, φι. κὶ
 μὲν ἐν ἰχρῶν. τοῦ γὰρ αὐτῶ
 καὶ τὰ δὲ φροῖ, καὶ τὰ δὲ ὠ-
 ρι μὴ διαίρει τὸ τίχνα. μία
 γὰρ ἵστωρ δὲ ἔναι δεικνύσαι.
 Λου. ἄμεινον σὺ εἶδα ταῦτα,
 ὦ φιλοσοφία. τὸ μὲν ται
 μόν ταιστέν ἔστιν, εἶον τὰς μὴ
 πονερεῖ μισῶν, ἱπαισῶν δὲ
 πὸς χρῆτους, καὶ φιλῶν. φι.
 ἄγχι δὲ, παρὶσμεν γὰρ ἰνδᾶ
 ἰχρῶν. ἰνδῶν δὲ πον ἰν τῷ
 προνόω τῆς πολιάς. δικά-
 ζω αὖ. ὅ ἵζηται διάθω ἑμῖν
 τὰ βᾶδρα, ὅμεις δὲ ἰν τού-
 τῳ προσκυνήσωμεν τῶν ἰν.
 Λου. ὦ πολιάς, ἰδοὺ μοι κα-
 τὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος,
 ἀναιμνιδῶν ἐπίστα ἔπιτο
 κόντων ἰσχυρῶν ἀνδρῶν αὐ-
 τῶν. καὶ ἂν πρᾶτῃσι δὲ μὴ
 πονερεῖς, ἀτι δὲ ἰπαισῶν
 ἰνρία quodidie audis : sola enim tanquam speculatrix

speculare videtur. Verū pri-
 ci admodū hac arte sunt di-
 gni : qui uerò ex aduerso
 sunt constituti, ac odio ma-
 gis familiares, infirmi. Pe-
 riclitator igitur illam quidē
 ob segnitiam iam dedisce-
 re, hanc uerò etiam nimīū
 callere. PHILOS. At-
 qui haud oportebat : eus-
 dem enim firmit esse & il-
 la & ista, ita ut indivisi-
 lis sit ars. un c. i. etiam & ista,
 quavis bina esse uideantur.
 LV CIA. Melius in hac, ὦ
 Philosophia, nosti : meū ue-
 rò ita se habet, ut prius o-
 dio habere, bonos autem lau-
 dare & amare consueve-
 rim. PHILOS. Age, quò
 oportebat, iam deuenimus.
 hic in Minervæ iudicabi-
 mus uestibulo. Hec sacer-
 dos dispone sedilia : nos in-
 terim deam adorabimus.
 LV CIA. Obsecro Pal-
 las, contra arrogantes mi-
 bi auxilium ferio, ac recor-
 dare quanta ipsorum per-
 iuria quodidie audis : sola enim tanquam speculatrix
 qua

συμφέρει αὐτὸ αὐτὸ, ἢ τι σοὶ
πρὸς Γοργίαν, ἢ Πόλυν, ἢ Πρό-
δικον, ἢ Ἱππίαν ἄρεται. Διὰ
ποτέρου οὗτος ὅστις ἱππικὸς
πρὶν ἂν καὶ τὰς ἀρετάς, καὶ
τὰς ἐμφυλίας, καὶ σωφρο-
νίας ὁράται. ἡ δὲ σοὶ δυνὴ κα-
κῆτό περ παράβυσσον, ὡς μέ-
γας Ζεὺς πρὶν αἶψα ἰλύν-
ων, ἀγαυοκτέσσειν αὐτὸν, ἢ μὴ
ἔτι τοῦτο σέθεν τίω δίνω.

Πλά. μηδὲ μὲν, ἀλλὰ τινα
τῶν σοφιστῶν προσημο-
σώμεθα, διγυγίω τέτορ, ἢ
Ἀντιδίνω, ἢ Κράτετα, ἢ καὶ
οἱ ὧ Χρύσιππε. ἢ γὰρ διὰ καλ-
λως, ἢ τὸ παρὶντι, καὶ δα-
νότατο συγγραφικῆς ὁ κα-
ρῆς, ἀλλὰ τινὲς ἰλιγκτικῆς
καὶ διναικῆς χρησασυῖς.
ῥήτωρ δὲ ὁ Πάρησιόδης ἰ-
στὶν. Δι. ἀλλ' ἰγὼ αὐτὸς κα-
ταγορεύω, καὶ γὰρ ὁ δὲ πᾶν
μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δι-
σινδαι. καὶ ἄλλως δὲ, ὡς ῥῶ-
παῖται ὑβρισμαὶ δὲ ὀδυνῶν
πρὶν ἀποκινησθῆναι.

Πλά.

in hoc unum confer siquid
adversus Gorgiam, aut
Polum, seu Prodicū, uel Hip-
pian a laudatum est. Vebe-
mentior hic existit: expedi-
igitur ironias & sales, co-
piosasq; illas & iucundas
comitates: quin, si videbitur,
non nunquam exuperes, ut in ma-
gnus Iupiter alatum impellat
currum, ac indignatione
moueatur, ni ille debitas ex-
pendat pœnas. P L A T. Mi-
nimè, sed uebementiorem
quendam eligamus. Dioge-
nem hūc, uel Antisthenem,
aut Cratetē, seu te Chrysipo-
pe. non enim elegantia per-
polita in præsenti, nec con-
scribendi acrimonie est tē-
pus, sed redargutionis cuius-
dam, ac iudicialis exercita-
tionis. Rhetor enim est Par-
rhisiades. D I O G. Proinde
ego ipse accusabo. nō enim
sermonibus nimium longis
opus est, arbitror. Accedit,
q, prae cunctis reliquis inie-
ria sim affectus, paulo ante

precio duorum obolorū præconis uoce uenalis expositus.

P L A T.

ἀλλ' ὅτι τὰ ἴμα' ἰσχυροῖσι. Αἴσ-
 ξα γὰρ αὐτῷ ἵτι μὴ μάττω ξυ-
 λογερῶμεν. ΦΙ. τίτε μὲν μη-
 δαμῶς, ἀλλὰ τῷ λίγῳ μάλ-
 λον ἄριστον γὰρ, ἢ πλεον τῷ ξυ-
 λῳ. μὴ μίλλε δ' ὅν, ὅδε γὰρ
 ἐκκίχεται τὸ ὕδωρ, καὶ ὡρίε-
 ρι τὸ διασπόμενον ἀπιδίπαι.
 Δ. τ. εἰ λοιπὸν βασιλεὺς ἡδυσσεν, ὃ
 φιλοσοφίᾳ, καὶ ψευδοφί-
 των αὐτὸν μὲν ὁμῶς. Διὰ γινε-
 δὲ βασιλεὺς γὰρ μὲν. ΦΙ.
 ὅτι δὲ δὲ αὐτὸν ὅν, μὴ σε βασιλεὺς
 φίσσεται. Δ. οὐ. ὅτι δὲ αὐτὸν,
 πλείους γὰρ κρατῶσαι βύλο-
 μα. ΦΙ. γινεσθαι σου ταῦ-
 τα. καὶ δὲ αὐτὸν δ' ὅν. οὐδ' ὃ
 Διὸς γὰρ λίγῳ. Δ. οὐδ' ὃ
 ὅμῳς αὐτὸν δὲ ἰσχυροῖσι π. οὐ-
 ρὴ τὸν βίον, ὃ φιλοσοφίᾳ, καὶ
 οὐ ἀπιδίπαι. ὅδε δὲ αὐτὸν
 δὲ λόγῳ. ἵσα γὰρ τί κατ' ἱ-
 μὴ σιωπῆσαι, ἀλλὰ πλεονάζει-
 ρα τῶν καὶ πλεονάζει, καὶ
 λεπτὰ ἵσα, καὶ χρύσειον,
 καὶ τὸς ἄλλας τίς οὐκ ἴστω,
 ὅσα ἱε τὸν βίον καλῶς ἵστω-
 ρίσαστο. ὅτι δὲ τῶν αὐτῶν ὅντα
 ὅμῳς

breint. Verum quibus nam contumelijs, quamvis tales
 existerio

non tamen mea deerunt. illi
 enim, quod baculos baud
 frustra geramus, ostendam.
 PHI L. Minime hoc: ue-
 rum potius sermone. satius
 en. in lingua quam ligno rem
 agere. ne igitur cuncteris:
 iam enim effusa est aqua,
 conciliumq; in te oculos con-
 iecit. L V C. At reliqui quo-
 que, ὅ Philosophia, conside-
 ant, ac nobiscum dyudicenti
 Diogenes uero solus accuset.
 PHI L. Verum nunquid ue-
 reris ne contra te calculum fe-
 rant. L V C. Minime: plu-
 res enim superare uolo.
 PHI L. Generosa hæc tua:
 desidete igitur. tu uero Dio-
 genes loquere. D I O G. Qua-
 les nam circa uitã, ὅ Philo-
 sophia, uiri existerimus, uic
 optime nosti. uerbisq; mini-
 me indiget: nã ut de me jileo-
 am, quis nam ignorat quan-
 ta bona Pythagoras iste, &
 Plato. & Aristoteles, &
 Chrysippus, reliqui deniq;
 in uitæ humanæ usum contu-

τα εἶναι δεινῶτα διασύνε-
ται. ὥσπερ ἀμίλει καὶ πά-
λαι ἔχουσιν ἀριστοφάνει καὶ
εὐπολίδι, σακράτην τευτενὶ
ἰδὲ χέλευσιν παρὰ γένους ἐν
πὶ τῶν σκηνῶν, καὶ ἡμῶν δὲ
σιν ἀλλοκίττει τινὰς πρὸς αὐ-
τὴν ἡμῶν δὲ. καὶ τοὶ ἱεῖς τε
μὲν καὶ οἱ πρὸς αὐτὸς ἱεῖς ἰσχυ-
μαρτὰ τοιῶτα, καὶ ἐν Διο-
νυσίοις ἱερῶν αὐτὸν ἱεῖν,
καὶ τοὺς παῖδας, μὲν οὖν τὴν
δύναμιν τῆς ἰσχυρίας, καὶ ὁ δὲ
ἴσως χέλευς, ἔτι δὲ γὰρ τὸν ἴσως.
ὁ δὲ τὸς ἀριστοφάνει καὶ εὐπολίδι
ἐκ πολλῶν φροντισμάτων καὶ πα-
ρασκευῶν ἀμύνει, ὡς ἂν λαο-
σφραγίσας τινὰς ἐκ πατρὸς βέλ-
ον ἰσχυρίσας, μὲν οὖν τὴν ἰσχυ-
ρίαν διασύνεσιν ἡμῶν δὲ πλάττω-
ναι, πρὸς ἀγέρας, ἀριστοφάνει
πρὸς τὸν, χρυσίππῳ ἡμῶν δὲ, ἡ-
μῶν, καὶ ἰσχυρίας ἀπαιτεῖ, ὅτι
ἰσχυρίας ἰσχυρίας, ὅτι ἰσχυρίας
πρὸς ἡμῶν πατρὸς. ἀλλὰ γὰρ
αὐτὴν συγγενέων αὐτῶν τὸ
πρὸς τὸν, ὡς ἂν ἡμῶν δὲ, ἀλ-
λὰ μὲν ἰσχυρίας αὐτῶν ἰσχυρίας.
καὶ τὸ πρὸς τὸν διασύνεσιν,
riam repellendo non inferendo ageret. Et quod omnium

ma esse videntur, mordicis
arripiuntur: quemadmo-
dum olim gaudebat, cum A-
ristophanes et Eupolis irri-
sionis gratia Socratem hūc
in scenam introducerent,
Comediasq; absurdas quas-
dam de illis commentaren-
tur. Et illi quidem contra-
urum unum talia sunt ausi:
ac in Dionysiis, cum id face-
re concessum esset, scoma-
mataq; pars quaedam festi-
uitatis uideretur, forsitanq;
deus, cum lepidus quispiam
esset, delectaretur. at iste
deliberatē, ac multo studio
instructus, in optimos quos-
que inuectus est: librum eo-
rum ingentem blasphemijs
quibusdam referre conscrip-
sit, magnaq; uoce Platoni,
Pythagoræ, Aristoteli huic,
Chrysippo illi, mihi, omni-
bus deniq; maledicit, cum id
nec festiuitas permittat, nec
priuatim aliqua in re à no-
bis laesus fuerit. Parcendū
enim illi foret, si talia iniu-
riam repellendo non inferendo ageret. Et quod omnium
ageret:

ἔτι τῶτα ποιεῖς, καὶ καὶ τὸ σὺν
 ὄνομα, ὃ φιλοσοφία, ἐπελύν-
 ται καὶ ἐπὶ τῶν τῶν διαλο-
 γων, ὅμοιον οὐκ ἔστιν ὅτι,
 τοῦτο ξυνεγνῆσθαι καὶ ἐπε-
 κεινὴν καὶ ταύτην ἐμῶν, ἔτι
 καὶ μὴν πᾶσι ἀναπείσαι, ἔ-
 ταις ἐμῶν αὐτῶν, ξυγκυ-
 μῶν αὐτῶν τὰ πᾶσι, ὅς
 μόνος ὁ παρὶς, ὅς ἐστιν
 γὰρ μὴ ἐμῶν, πρὸς τὸ
 κοινόν, ἀλλ' ὅς ἀπάντων ἁ-
 ξίον ὅτι, αὐτῶν ἐπὶ τῶν
 οὐκ ἔστιν, ἢ τί γὰρ αὐτῶν
 ἔστι, τὰ σημανέστατα δικού-
 ρων ὅτι τῶν μὴν ὁμοίων
 χρῆσις γὰρ καὶ πρὸς ἡμέ-
 ρους τὸ τοῦτο, εἰ διασώ-
 ζεται αὐτὸ κοινόν, ὅς μὴ ἔ-
 ἴσθαι τὸ ἐπὶ ταύτην φι-
 λосоφία. ἡ δὲ τοῦτο ἐστὶν
 αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν
 οὐκ ἔστιν, ἀλλ' αὐτῶν
 οὐκ ἔστιν καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῶν
 αὐτῶν ὅτι, τὰ μὴ γὰρ ἐπὶ
 αὐτῶν τὸν πορὶς, ὅς ἐπὶ
 ἡμῶν αὐτῶν, πρὸς
 γὰρ

graviſſimū existit, sub tui no-
 minis prætectu talia, ὁ Phi-
 losophia, facere audet: nec
 non eodem conatu, dialo-
 go familiari nostro auxilia-
 tore & mīmo, contra nos
 utitur. Quinetiam n. Me-
 nippo, viro nobis amico per-
 suasit, ut quamplurimum in
 comicis illis cavillis sibi as-
 sistat: qui solus non adest,
 neque nobiscum, prodita so-
 cietate, accusat: pro qui-
 bus omnibus pœnis lucere
 est dignus. Quid enim con-
 tra hæc dicere posset, cum
 exactissima quoque coram
 tot testibus carpere ausus fu-
 erit? In quorum utilitatem
 hoc quoque redundabit, si
 ipsam pœna affectum spes-
 elauerint: nemo enim de-
 binc philosophiā tam facile
 contemnere audebit. Pro-
 inde in hac re quietem age-
 re, et iniuriantem tolerare,
 non modestiæ, sed extremæ
 ignaviæ & amētici indicium
 censendum esset. Ceterū po-

strema cuiusdam ferēda sunt? Siquidem nos tanquam man-

οὐ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἔμ,
 καὶ τὰς δὲ ἀπαστας ἱσαύμα-
 ζον, ἀρίστου βίην νομοθεταί ὄν-
 τας, καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγο-
 μένοις χάριν ἐξέχονταί, τὰ
 ἐκείλιτα καὶ ξυμπερώτατα πα-
 ρατέναι, ἅ τις μὴ παραβαί-
 νει αὐτὰ, μὴ δὲ διημιθέσσει,
 ἀλλ' ἅτινις ἀποβλέπων ἐν
 τοῖς κατόναι, ὅς περ ἐβίκα-
 τε, πρὸς τούτους ῥυθμίζει καὶ
 ἀποσυνώμα τὴν ἑαυτοῦ βίον,
 ὅσπερ καὶ Δία καὶ τῶν ἑαυτ' ἑ-
 μῶς αὐτὸς ὀλίγοι πεύσιν. ἑ-
 ρῶν δὲ πολλοὺς, ἐκ ἱέρων φι-
 λισοφίαις ἰχθυήσας, ἀλλὰ λό-
 ξος μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πρά-
 γματι, τὰ μὲν πρίχοντα
 ταῦτα, καὶ δυνάμει, καὶ ἐ-
 πέστα παντὶ μιμηθῆναι ἔχου-
 σιν, οὐ μάλα ἱερὰτα ἀγαθὰ
 ἀνθρώποις, τὸ γένειον λίγῳ, καὶ
 τὸ βέλτιστον, καὶ ἧλὼ ἀναβο-
 λῶν. αὐτὸ δὲ τὸ βίον, καὶ τῶν
 πραγμάτων ἀντιφύγγον-
 τας τῷ σχήματι, τὰς αὐτὰς
 ἑμὶν ἐπιτεδύοντας, καὶ δια-
 φέροντας τὸ ἄξιωμα τῆς ὑ-
 ποσχίστου, ὑγνώκτου, καὶ
 re, ac professionis dignitatem

te quidem, prout conveniens
 erat, ac reliquos omnes qui
 vitæ optimæ institutores fu-
 issent, admirabar, tanquam
 qui manus ad eos festinantibus
 porrigeret, ad optimamq;
 & utilissimam adhortaren-
 tur, si quis solum ea trans-
 gressus non esset, seu neglea-
 xisset, verum firmiter regu-
 las quas tulisset inspexis-
 set, ad illasq; vitam suam di-
 rexisset ac instruxisset: quod
 quidem per Iovem inter nos
 pauci facere consueverunt.
 Cum verò quam plurimos
 cernerem philosophiæ amo-
 re minimè teneri, verum
 ob huius rei gloriolam so-
 lam, prompta hæc ac vulga-
 ria, & quæ unque omnino
 faciliter imitantur, admo-
 dum rectè bonorum instar
 virorum assimilare, bar-
 bam inquam, ac incessum,
 nec non induvium, ceteram
 vitam ac eorum ætius for-
 mæ contradicere, vobisq;
 penitus contraria exerce-
 re, indignabar,
 videba-

ἰσχυροὶ ἂν ὦμεν· ὅμως δὲ, τιμῶν ἰσὶ τοῖσι δόξον, ὡς δικαίους ἀγνῶντες, ἕκαστον ἐν τῇ καὶ τῶν μνησθέντων ἰδόντες, ὁρίζομεν τὰς ἐκείνων τε ἀπορίτιας, καὶ ἁγνοίας ἀγνοητέας, ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, ἢ ἐν τῶν ἀντιθέτων ἔκδοξιν εἶναι; ἀλλὰ ὁ δικαίος, ἰσὺς καὶ εἰ τὴν ἰσότητα καὶ σιγῶν ἀντιθέτων, ὡς τις ἔπειθε ὡς Ἀθηνᾶν, Ποσειδάωνα, ὅταν διὰ τὴν ὁμοθυμαδόν, μὴ καὶ αὐτὸς ὑπεκρίνηται, μὴ δὲ ἁπλῶς ἀξίαν τῶν θεῶν· καὶ ἰδὼν ποὺ ἐγγίζοντα αὐτοῖς ἵκνῃται, ὅτε τῶν περιπατούντων αὐτὸν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἰδιδυκότες, ἐπιτρέψαντες αὐτὸν τοῖς ματινοῖς, ἀλλὰ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν, οἷμαι, μαθητευόμενον· εἰς αὐτὸν μὲν γὰρ, ὁ ἀγγεῖλος μὴ δισταγῶς ὑπεκρίνασθαι, μνηστὴρ τὸ πᾶν μα· ὅτι διὰ δὲ, ὅτε τὸν Ἡρακλῆα μὴ κατ' ἀξίαν ἰδιδυκῶσθαι τοῖς θεοῖς, ἀποτρέψαι αὐτὸν ὡς, ἢ αἰσχροῦ.

errori at Iovem ipsum, seu Herculem, haud pro dignitate spectantibus ostendere, turpe, ac puerulo simile esse videtur.

redarguebam, à nobisque secernebam: nos uerò bonore propter hæc me dignum, in iudicium rapitis. Nunquid igitur si inuiatum quempiam uiderem occultata deorum prodentem, ac in publicum efferentem mysteria, idèoque indignarer & reprehenderem, me impium esse existimaremus? At qui minus iuste, quandoquidem certaminum quoque præfetti, mimos qui uel Paladis, uel Neptuni, seu Iouis assumpsere personam, non tamen commodè nec ex deorum egere dignitate, flagellare consueverunt: at ij minime irascuntur illis, si flagelliferos quempiam persona ornatum, seu forma decoratum uerberare iusserunt, uerùm (ut arbitror) uapulantes potius laudare consueverunt. Seruum enim, uel nuncium minus aptè representare, parum

αἰσχρὸν· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τόδε
 πάντα ἀπεπλάττειν ἔστιν,
 ὅτι τὸς μὲν λόγους ὑμεῖς πάντες
 ἀκροῦσθε οἱ πολλοὶ αὐτῶν καὶ
 δάσκαλοι ἢ ἡδὲ τὴν τῶν μὲν καὶ
 γιγνώσκοντες αὐτοὺς καὶ με-
 λιτεῖντες, ὡς περὶ ποταμὸν ἐπι-
 τυθεύουσιν, οὕτω βίβουσι. πάντα
 τα μὲν γὰρ, ἴσα φασι, εἰς
 χρημάτων λιπεύουσιν, ἢ δὲ
 ἔτι, ἢ μόνον τὸ λιπεῖν ἐκδοῦν
 ἀγαθόν, καὶ ἀίετον εἶναι, ἢ
 τῶν λαμπρῶν τῶν τε ἐπὶ ἑσπε-
 ρῶν, καὶ ὅς τις τιμῆς αὐτοῖς
 διακρίνειται, καὶ δὲ ὅτι καὶ, καὶ
 σὺ καὶ ἢ διαμαρτυρία δίκης οἱ ἀ-
 ληθῆς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ πάντα
 ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, ἢ τὸς
 πλεῖστοις πείθεσθαι, καὶ πρὸς
 τὸ ἀργύριον λιχύνεσθαι, ἐργα-
 λιώτεροι μὲν τῶν λιποδιδόντων
 ὄντες, διακρίτεροι δὲ τῶν λα-
 γνῶν ἐκλασκοντικέτεροι δὲ
 τῶν πειθόμενων, ἀσιγίστεροι ἢ
 τῶν ἐσθῶν, ἀρπακτικώτεροι ἢ
 τῶν γαλῶν, φιλοδοκώτεροι
 δὲ τῶν ἀλιετρευσῶν. τριγυ-
 ρῶν γίλωτα ἐφλοσκύνουσιν,
 ὡς ἴσμεν καὶ αὐτὰ καὶ πρὸς
 τῶν πλεόντων βίβας ἀλλήλους

uidetur. Quinimo & hoc
 omnium est absurdissimum, q̃
 cū multi dogmata ex eis ue-
 stra exaet̃ callēat, ita tamē
 uiuunt, & si ideo tantum il-
 la legerint, ac meditando
 operam impenderint, ut con-
 traria exercere possint. Cum
 ēta enim iura dicunt, ueluti
 pecunie & glorię contemp-
 tum, solunq; bonestum bo-
 num esse arbitrari, ita ua-
 cuum esse, & splendida quo-
 que despici debere, bonis æ-
 qualiter perfruendum esse,
 honesta per deum admiran-
 da: sapientię & ueritatē
 sunt plena. at ij qui hæc ip-
 sa sub mercede docēt, & di-
 uites admirantur, & argen-
 to inhiare, caniculis iracun-
 diiores, & poribus timidio-
 res, simij; blandiores, asinis
 petulantiores, felibus rapa-
 ciores, gallis cōtentiosiores.
 ita igitur affectū, quid aliud
 quāu rixum mouent, inuol-
 ẽ circa diuitū ianuās se con-
 culcantes, cenasq; diuersas
 appeten

παρὰ βέλους, καὶ δάπνηα πρὸ
 ἀναύθρηκα δαπνῶντος, καὶ
 ἐν αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα ἐπαυτῶντος
 φερτικῶς, καὶ πρὸς τὰ κα-
 λῶς ἔχοντα ἑμφερῶμενοι, καὶ
 μαυψίμοιροι φαιρόμενοι, καὶ
 ἐπὶ τῇ ἐνύδα καὶ ἀτρεπῇ καὶ
 ἀπερὶ ἀφροσφῶντις, καὶ τὸν
 ἑκρεατορ ἐφθρῖντος. οἱ ἰδιῶ-
 ται δὲ, ἐπίσταν ξυμπίνουσι, γι-
 γασσὶ δαδασίη, καὶ λαταπῆδοι
 φιλοσοφίας, αἱ ταῦτα καὶ ἄρ-
 ματα ἐκρίβει. τὰ δὲ πάσι
 ἡσυχιστὴν, ἵνα μὴ γὰρ δαδασί-
 λῆγιν ἔκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ
 ἰμῶν πλάσιον εἶναι τὴν σε-
 φὴν κινεργῶς, μικρὸν ὅτι
 φων αὐτῷ πρῶτον, καὶ ἄρα
 περὶ μὴ λαβῶν, ἵνα ὡς ἔ-
 ται ἐν βασιλικῷ σχήματι ἐρ-
 θῶ τῆς καὶ ἔχου, καὶ διὰ δὲ μα-
 καὶ τὰ μακα, ὅσα βασιλικὰ γινώ-
 σματα πρῶτον, τῶν ὅ-
 πρῳ δὲ δίδωμι. ἵνα
 καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δὲ λαμβά-
 νου, πολλοὶ δὲ πρὸς τὸ κρινῶ-
 νικῶν εἶναι δὲ λόγος, καὶ ὅ-
 καὶ ἀφῆρην δὲ πλάσι, καὶ τὴν
 καὶ χρυσίου, ὅ τῷ γινώσκον, ὅ-
 τῳ ἐν τῇ πᾶσι καὶ ψυφῶν

appetētes, et in illis ipsis mo-
 lestē laudantes, ac ultra bo-
 nestatē se ingurgitantes, cū-
 et reprehendētes, & inter
 calices illepida & absona
 philosophantes, merū deni-
 que minimē ferētes. Idiotae
 uerò, quos continuo interes-
 se contingit, vident scilicet,
 ac Philosophiae, quoniā pra-
 cula talis producat, insult-
 ant. Est & illud omnium ab-
 surdissimū, q. cū unusquisq;
 nullius se rei indigere affir-
 mat, sed solum sapientē diui-
 tem esse uociferatur, paulò
 tamē post accedēs postulat:
 et si nō accipit, indignatur.
 pariter ac si quis regie orna-
 tas arduam gesset tiarā, nec
 non diadema, & reliqua si-
 gna regia, friuolarum ta-
 men rerum indigus mendia-
 cet. Proinde cū ipsi quid
 accipere debent, nullus
 quòd omnia communia es-
 se cōueniat, sermo, & quòd
 indifferentes diuites, et au-
 rum uel argentum nil à lit-
 toralibus differat lapillis.

διαφθόρον· ἴταρ δὲ τινὲς ἰδιωκτοί
 αὐτῶν διόμηνον ἰσχυροὺς ἐν παλαιῷ
 καὶ φίλῳ ἀπὸ πολλῶν, ἐλπί-
 ζαντες αὐτῇ περιελεύσθαι, σιωπὴν καὶ
 ἀπορίαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ παρο-
 λουθῆναι τῶν λόγων, πρὸς τὸ
 ἑαυτοῖς. εἰ δὲ πολλοὶ πρὸς
 φιλίας ἑκάστοις λόγουσι, καὶ ὃ ἀρε-
 ρητὴ καὶ τὸ καλὸν, ἐκ οἷοι ἴσ-
 πεν ποτὶ δόχεται πάντα ταῦ-
 τα ἀποπτάμεθα, πῶς δόξεται
 ὡς ἀληθὲς εἶπαι, μά τι μὲν ἴσ-
 μεθα πρὸς αὐτῶν ἐν ταύτῃ
 διακρίσει σκιαμαχόμεθα· μέ-
 χει γὰρ τούτου φίλῳ ἵκα-
 σθαι αὐτῶν, ἵε ἴσον αὐτῷ μὴ
 ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ περὶ ἀ-
 μέθου ἐν τῷ μίσθῳ, ὅν δὲ τινὲς
 ὀφελὸν ἐπιθήσεται μέντοι, ἀν-
 λυταὶ μὲν ὃ ἡρόδοτος, ἀσπονδοὶ δὲ
 καὶ ἀπόρρητοι πάντα, καὶ τὰ βί-
 βλια θύλακισται, καὶ ὃ ἀρετὴν πρὸς
 φθούρου. αἱ δὲ καὶ καὶ οἱ ἀνθρώποι πά-
 σchein, ἐκείνων τινὲς ὅτι οὐκ ἐν μί-
 σθῳ αὐτὰς ἐμὴν ἀναπνεύ-
 σασθαι δὲ δύνανται ἀλλόθεν, καὶ
 ὃ πρὸς ἀσπονδοῖα τὸ ὅτι οὐκ ἐλα-
 πτῆσαι. λέγουσι δὲ καὶ βασιλεῖς τινὲς
 Αἰγυπτίους, περὶ οὗτοι ποτὶ πρὸς
 ἐκείνων διδάξαι, καὶ ἵνα δαξίαν

At cum etiam quippiam amicus de
 familiaris auxilio indigēs ac-
 cedit, et paucula quaedam ex
 multis postulat, tacurnitas
 et indigentia, et ruditas, et
 dictorum in contrarium palino-
 dia, uariq; de amicitia sero-
 mones illi, nec non uirtus ac
 honestū quonā obeant, igno-
 ro. Sunt .n. uerba haec uere
 o pennata, et penitus euane-
 scentia, quae illi frustra in
 quotidiana cōuersatiōe, um-
 bratili inter sese iactantur pu-
 gna. Eousq; .n. unusquisq; eo-
 rum amicus existit, quousq;
 nec de argeōe neq; de auro,
 seu de commodo agitur. q. si
 q; obolū tanūmodo ostende-
 rit, cōsistim pax soluitur, ac
 omnia turbantur, implaca-
 taq; redduntur: libri excidunt,
 et uirtus aufugit: quēadmo-
 dū et canibus cucurrit, inter
 quos si quippiam proiecerit,
 cōsistim exiliū, ac inuicem
 mordent, et illi qui prior os
 rapuit, allatrant. Fertur Ae-
 gyptius rex quidā simias ut
 impudicent instituisse, ani-
 maliaq;

τὰς δ' ἀλαστούσας ἱκάνουσιν, καὶ
 θύοις ἰχθύσι, ἄξιον εἶναι μισ-
 θῶν. ὃ σὺ γὰρ ὦ Πυθαγόρα καὶ
 Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον καὶ Λε-
 ογτέμωνα, τί φατέ προσέ-
 παρ ὑμῖν τὰς τοιούτους, ὃ οὐ
 καὶόν τι καὶ ξυγγενεῖς ἐπιλέ-
 πουσιν τῷ βίῳ; νῦν Δία Ἡρα-
 κλῆς, Φοῖβος, καὶ Πόσειδον. ὃ
 δίδωσι πόσων καὶ ἰχθύων, καὶ φε-
 λαιφῶν ἀσκήσει, καὶ σκυλῶν
 πόσι ἄσι, διὰ τὸτε χρὴ ὑμῖν
 ἀνάζειν αὐτοῖς; ἀλλ' ὡς γὰρ
 αὐτῶν, ὃ πειρασὶ γὰρ ἦσαν, καὶ
 ἔπει τῆς ἐπικρισιος αὐτοῖς
 οὐκ ἂν δῶτερον αὐτοῖς γινώσκοντες
 μιμήσασθε, ὃ ὅτι φιλο-
 σόφους. ἔρκεται τὰ ἐκ τῶν ἰμμε-
 τῶν, ὃ πόσα ἔχον· σὺ δὲ, ὦ Λε-
 ογτέμων, μαρτύροι πρὸς αὐτοῖς,
 ὃ ἀληθὲς ἔστι. φησὶ. μεταστῆθι, ὦ
 Παρρησίαδε, παρρησιαστέ, τί
 ποιῶμεν ὑμῖν; πῶς ὑμῖν
 ἀρεκίνας αὐτοῖς ἰδοῦμεν; Ἀρι-
 στῶν μὲν, ὢ φιλοσοφία, μετα-
 στῆθι λιγότερον αὐτοῖς, κατὰ
 τῆς γῆς Λαῶν θυγέμεν, ὃ
 τὸς ἀληθὲς πάντα ἀπὸς. ἔ-
 γινώσκον

oraret, terram subire optabam. adeo nec a omnia protulit. Si
 quidem

At uerò ut gloriosi illi ac
 deo inimici odio habeantur,
 admodum dignum existimo.
 Proinde tu Pythagora et
 Plato, et Chrysippe, et Ari-
 stoteles, nunquid tales uobis
 congruere, uel in humana ui-
 ta usum familiare seu conue-
 niens quid ostendisse dicunt?
 Ita per Iouem, inquiunt, Hercu-
 les et simia. An quia barbaras
 nutrum, et seueritatē prae-
 se ferre, philosophiam quo-
 que exercere uidentur, ideo
 uobis similes erunt? Quin et
 pertulissem, si ad simulatio-
 nem ipsam quoque apti fuisset:
 nunc uerò citius uilius
 lusciniā imitabitur, quam
 illi Philosophos. Proinde
 quae pro me ipso dicenda co-
 rant, exposuit tu Veritas,
 nunquid uera sint testifica-
 re. PHIL. Nunc longius
 o Parrisiade, absiste. quid
 uobis agendum erit? quomo-
 do uobis uir dixisse uidetur,
 VIR T. Ego quidem, o Phi-
 losophia, interim cum iste per-

σι ὅτ' αἰτίας, καὶ ἀποκείας ἡρα-
 τῆς, καὶ τὸ λοιπὸν ἰοῦσι ὁμίτι.
 ρθ' ὅν. Πάρ. προσιμύουσα
 τίω γε πρῶτον, μᾶλλον δὲ
 τραγικώτερον αὐτὸ πείσσειν
 μοι δοκῶ· σιμωτέρου γάρ, ὃ
 μέγα σιμῶν εἶπε, τὸν ἑμὸν βί-
 ον κατέχουσ, καὶ μὴ δάγναι
 σφραῖδσα. Αἰρ. ἐκὼν δὲ
 πρὶν ἡρατῶρ' ἢ δὲ κατὰ
 χρέμιν, προσπαλῶμεν ἡσ-
 κάνους, ὡς δίκην ἐπίσχο-
 σιν, καὶ δ' ὅν ἢς ὑμᾶς ὑβρίζου-
 σι. Καταγορεύσει δὲ Πάρρη-
 σιάδης ἑκάστῃ. Πάρ. ἰρῆς, ὃ
 Αἰρτὸ, ἐλίσσε, ὅτι οὐ πᾶς
 συλλογισμὸς, κατακύψας ἐ-
 πὶ αὐτῷ, προσκέρυτ' ἵτινι φι-
 λσόφος. Συλ. αἶνε, σίγα·
 τὰ φιλοσόφους ἤκειν ἐς Ἀκρό-
 πολιν, ἀπαιτῶσιν ἑμῶν ἰδί-
 οῦς Αἰρτῆς, καὶ φιλοσοφίαι,
 καὶ Δίνας. Πάρ. ἰρῆς: ἐλί-
 γει συνέρχεται, γυναικῶ-
 τας τὸ ἡέδονμα· ἄλλαι γὰρ
 δίδιναι τίω δίκην. εἰ πολλοί
 καὶ ὅ αὐτὸν δὲ σχολῶν ἄγασιν,
 ἀμφὶ τὰς πλεονεξίας ἔχοντες.
 pauci citationi obediētes conueniant: partim uerò iudiciū
 timent. ac plurimi ociosi nō sunt. circa diuites. n. uersantur.

in omnibus superior euasi-
 sti, ab accusatione te absol-
 uimus. dehinc uerò noster
 eris. PARRH. Hanc pri-
 mam adorauī: uerū aliud
 magis Tragicum opus mihi
 superesse puto: siquidem, ὃ
 ualde ueneranda Victoria,
 quotidie uitam meam uene-
 rabilem reddis, nec corona-
 re desinīs. VIRTUS.
 Nunquid igitur ex illos ci-
 temus, ac à secundo iam or-
 diamur q̄ cratere? ut pœ-
 nas ob ea propter quæ in
 nos iniuriæ fuere, expendāt:
 Parrhesiades autem unum-
 quemq; accusabit. PARR.
 Recte, ὃ Virtus, elocuta es.
 quapropter bene tu mini-
 ster Syllogisme, ocus in ur-
 bē deflectere, Philosophos-
 q; ut præstō sint, citare per-
 gas. SYL. Audi, tace: phi-
 losophos ut in arcem ascen-
 dant, ac de uirtute, philoso-
 phia, ac iusticia rationē red-
 dant, cito. PARR. Vidēne
 si uer-

ἃ δὲ βέλαι πάντας ἦσαν, ἡ
 τὰ τὰ δὲ, ὡς συλλογισμὸς, ἡ
 οὐτῇ. Φί. μηδὲ μὴ, ἀλλὰ
 οὐ, ὡς Παρρησιαδῆς, προσκα-
 λῶν ἑαυτὸν εἰς δεινὰ. Παρ. ὅ-
 τινι τὸ δὲ χαλκίον. ἄκου, εἰ-
 παῖς σοι φίλος σοι ἦναι ἔμελλε,
 καὶ ἴσως προσήκειν αὐτοῖς εἶναι
 τῷ ἑνὶ ὀνόματι, ὡς ἔφη ἡ
 περὶ αὐτῶν πῶς διανομῇ, δύο
 μὲν αἱ ἐκαστῶν δοῦναι, καὶ συ-
 σκεῖν πλάκας ἑξ ἑκάστης αὐτῶν
 γυναικαὶ βαλὼν ἐπιδείξῃ, καὶ πᾶ-
 λιν ἰσχυρὰν, οὕτως ἐν προσ-
 κλησὶ τῇ. ἡμίσην δ' ἑκα-
 στον σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν
 οὐσίαν, καὶ ἐκαστῶν μεδαιμῶν
 ἐκ ἀναγκῆς καὶ τὰ ταῦτα γινώσκοντες
 μὴ παρὰ πῶς ἡ συλλογισμὸς
 ὅτι ἀπὸ τῶν ἐξ ἑκάστης αὐτῶν
 τῶν εἶναι σοφίαν. ἡμίσην δ' ἑκα-
 τὸν αὐτοῖς δύο χρυσῶν τάλαντα.
 ὧς δὲ μὲν, ὅτι μετὰ πᾶσιν ἰ-
 σχυρὰν ἔχει ἡ βασιλῆως, ὡς
 πλάκας μὲν ἑκάστης ἑξ ἑκάστης
 μὲν

si uero cunctos aduenire ci-
 ri, de his praemonium, ὅ
 Syllogisme, pronuncia.

PHILOSOP. Minime:
 uerum tu Parrisiade ex ar-
 bitrio tuo illos conuoca.

PARRH. Atqui minime
 hoc difficile erit. Audi, ta-
 ce: quicumque se philoso-
 phos esse dicunt, ὅς
 cunque nomen hoc ad se spe-
 ctare arbitrantur, ad di-
 stributionem in arcem ue-
 niant. singulis enim minae
 dabuntur duae, sesaminaq;
 placentia. Quicumque ue-
 ro barbam profundam o-
 stenderit, ille et carycorum
 massam accipiet. Nemo ue-
 ro seu modestiam, uel iustitiam,
 aut continentiam af-
 ferat: siquidem haec si non
 aderint, necessaria sunt mi-
 nime. Quinque praeterea syl-
 logismos unusquisq; appor-
 tet non enim fas absq; his sa-

pientem esse. Duo deniq; ⁊ auri talenta in medio exponen-
 tur, quibus illum donabimus,

Qui uerbis omnes possit contendere contra.

Papa: quanta refertus est impellentium multitudine ascensu

μικρὸν, ἐπὶ τὰς δύο μῆρας ὡς
 ῥησσακὸν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πι-
 λαογιγὸν ἄλλοι, καὶ ὑπὲρ τὸ
 Ασκληπιῶν ἵκτορες, καὶ περὶ τὸ
 Ἀρεῖον πᾶσι γινώσκουσιν, ὅτι πλεονέχουσιν
 καὶ κατὰ τὸν τῶ Τάλω τάφον.
 οἱ δὲ καὶ περὶ τὸ Ἀνακῶν
 προδιδόντες ὑλίσματα, αὐτοῖς
 πρὸς βομβιδόν, καὶ δία, καὶ βο-
 ῤυδόν, ἰσχυρὸν δινῶν, ἵνα καὶ
 ὑπὸ Ὀμήρου ἔπω, Ἀλλὰ ὑπὸ
 καὶ τοῦ τῶ μάλα πολλοὶ ὑπὸ τοῦ
 θύου Μυρίοι, ἵστανται φύλλα καὶ
 ἄνθη γίνονται ὅρα, καὶ μὲν δὲ ὁ
 Ἀπρίλλιος ἐν βραχὺ, ὑλίσματα
 δὲ πρὸς ἀνέμους ἵκτορες, καὶ πᾶσι
 ταῖς ψύχα, πᾶσι, καλακῆς,
 αὐτοσχιστί, βακτυρία, λι-
 χνῆς, συλλογισμὸς, φιλαργυ-
 ρία. οἱ δὲ οἱ δὲ, ἐπὶ τοῖς περὶ
 τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ἱεροῦ
 ὑπὸ τοῦ, ἀφαιρῶν καὶ ἄσφατος, ἀφ-
 αμειχθέντες τῶ πλεονέχον τῶν
 ἄλλων, καὶ ἀλλήλους ἐν τῇ ἐ-
 μοιότητι τῶν ἄλλων σχισμῶ-
 σιν. τὰ τοῦ δὲ τὸ δεινότητά
 ὅσον, ὁ φιλοσοφία, καὶ οἱ τῶ
 φιμῶνται καὶ μάλα, τὸ μὲν δὲ
 ne delitescunt, **Est** hoc, ὁ φιλοσοφία, molestissimum,
 in quo te maxime quis reprehendere queat, q̃ minime

sus, quemadmodum ob duas
 tantum accelerant minas,
 apud Pelasgicum quidam,
 et iuxta Aesculapij tem-
 plum abj, circa Arion pa-
 gum quoque multi, nonnulli
 et penes Tali sepulchrum.
 quin reliqui admotis scalis
 per i Geminorum aedem
 turmatim, ut poenas dent, ir-
 rumpunt: et per Iovem a-
 rum instar racematim, ut
 Homeri verbis utar. sed et
 hinc quamplures, illinc quo-
 que innumeri,

Quot folia et flores na-
 scuntur tempore uerno.

Atqui breuiter, confiden-
 tiâ clangore repleta est arch,
 ac undiq; pera, barba, assen-
 tatio, impudentia, baculi,
 gulosis, syllogismis, auari-
 tia. ac pauci illi quicumq; ad-
 primum illud conuenerant
 praeconium, latentes et i-
 gnosi reliquorum multitu-
 dini inter mixti, sub alia-
 rum formarum similitudi-

ἐπιβάλλειν γένεσιν καὶ οὐ
 μὲν αὐτοῖς· πιθανότεροι γὰρ
 οἱ γὰρ ἐστὶν οἱ πολλὰν τῶν
 ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ.
 οὐκ ἐστὶ μετ' ἐλπίου, ἀλλὰ δι
 χάριτος ἐστίν. Πλατωνικός. οὐ
 πῶς ἑμῶς πρότερος χρὴ εἶναι Πλά
 τωνικὸν λαβόν. Πυθαγ. οὐκ,
 ἀλλὰ τὸς Πυθαγορικὸς ἑμῶς·
 πρότεροι γὰρ Πυθαγόρειοι εἰναι.
 Στωϊκός. λαβόν, ἀμείνους ἑ
 μῶς, οἱ ἀπὸ τῆς Στωϊκῆς. Περι
 πατητικός. ὁ μὲν εἰναι, ἀλλ' ἐν
 γι τῆς χρέμασι πρότεροι αὐτῶν
 ἡμῶς εἰσὶν, οἱ ἐν τῇ Περιπά
 τῃ. Επικτετῆς. ὁ μὲν τοῖς Επ
 ικτετῆσι τὸς Πλατωνικὸν ἀδ
 τι, καὶ τὰς Περιπάτῃσι. Περὶ ὅ
 των μὲν Περικλεϊδῆς, ὁ μὲν
 ὁ γὰρ εἰς λαμβάνειν. Αἰσ.
 πῶς τὰ δύο τὰ λατῶν· δὲ μὲν
 γὰρ οἱ Αἰσχυρίῃσι, ὅσον τῷ
 ἄλλων ἰσχυρὸν ὁρίσιν ὅτι.
 Στω. ὁ μὲν ἑμῶν γι τῶν Στωϊ
 κῶν Περικλεϊδῶν. ΦΙΛ. Περικ
 λεϊδῆσι Περικλεϊδῶν. ὁ μὲν δὲ οἱ
 Κυνικοί, μὴ ἐν τῇ ἀλλῶν,
 μὴ τῶν εἰς πάντι ἐν
 presentibus. PHIL. A' contentionibus desistatis: uos uerò
 Cynici ne inuicem impellatis, necue baculis uerberetis. nam

notas et signa illis inuisti.
 siquidem praestigiatōres isti
 sapius ad persuadendum ue
 re philosophantibus sunt ac
 priores. PHIL. Paulo post
 hoc fiet, uerum iam animū
 aduertamus. PLATO.
 Primos nos Platonicos ipsos
 accipere decet. PYTHA
 GORICVS. Minimè,
 sed nos Pythagoricos: prior
 enim erat Pythagoras.

STOICVS. Desistitis
 praestantiores nos, qui a por
 tici. PERIPATETI
 CVS. Minimè quidem, ue
 rum nos de Peripato in ue
 ribus sumus priores. EPI
 CVREVS. Nobis Epicu
 reis placentis, date et cary
 earum massis: de minis ue
 rò expectabimus, donec ulti
 mi accipere debeant. ACA
 DEMICVS. Vbi duo
 sunt talenta? siquidem nos
 Academici ostendemus, quā
 tū sumus alijs cōiētiosiores.

STOI. Non, nobis Stoicis
 illi s pro-

ἀλλὰ γὰρ ἴσι λιπλκμεῖν. καὶ
 οὐδ' ἴσθι, ἢ φιλοσοφία, καὶ ὁ
 Ἀρετὴ αὐτῆ, καὶ ὁ Ἀρετῆα, δι.
 πάσε μὲν, τίς δὲ οἱ ἑρῶς φιλο
 σοφόντις ἄσιν, ἄτα, ἴσθι μὲν
 αὖ ἀρετῶσι κατὰ τὰ ὑμῖν ἐν
 πῶτα διδόντες, ἀνδραμανήσεν
 σιν, ἀρετῆς κικεμεῖναι. τὰς
 γέστας ἦ, καὶ δὴ μὲν ἡμῖν πρὸ
 σὺκοντας, κακὸς κακῶς ἐπι
 φρίσμεν, ὥς μὲν αὐτεπιείντο
 τ' ὑποφ' αὐτὸς, ἀλλ' ἔνδον ἴσ
 σθι. τί τότε; φάσθι; μὲν Δία,
 κατὰ τ' γὰρ ἑρμῶν εἰ πολλοὶ
 ἀλλόμενοι, λευκοὶ δ' ὅν ὁ Ἀρε
 πολεῖ, πάλιν ἐλπίσιν τῶν ἐ
 σέσσι μιμνήσκασιν, ἢ φρίσ
 θόντες τῶν κρίσιν. οἱ ἄνθρω
 ποι αὐτολαοὶ τῶν πῶτα δὲ ὁ
 Κωϊστος ἀπὲρ φρίσθι τῶ φ
 πῶ, φρίσθι τί καὶ ἔχθι, ὅπως ἔσθ
 μιν, ἢ βιβλίον, ἢ ἀρετῆς τῶν
 αὐτοπνευμάτων; καὶ ἡ, ἀλλ
 καὶ χρυσίον τοῦτο καὶ μίσην,
 καὶ μαχαρίδιον δυτικῶν, καὶ
 καὶ πρὸς, καὶ κῶς. φρίσθι.
 γὰρ ὡς γὰρ καὶ. τῶν αὐτῶν σιν ὅν
 τὰ ἱερίδια ὁ ἀνέστη, καὶ
 κατὰ

Fuge, ó generose, hæc tibi exercitiæ erant iusticia? cum
 illisq;

propter alia vocati esis. E
 go enim Philosophia nunc
 una cum Virtute et Veri
 tate ad iudicandum, qui nã
 sint qui vere philosophen
 tur, inde qui nostris institu
 tiis vivere inveniuntur, feli
 ces erunt, et optime esse ius
 dicabuntur. At subdolos
 illos, nilq; ad nos spectan
 tes, malos male perdemus,
 ne diu sibiipsis contraria
 committunt, arrogantia ta
 men efferatur. Verum quid
 hoc est? fugisne? Ita per
 Iovem. multi per confrago
 sa desiliunt, adeo ut penitus
 evacuata sit arx, præter
 paucos illos qui iudicium
 baud formidantes remanse
 re. Vos vero ministri pec
 ram quam Cyniculus fugio
 endo abiecit, tollatis. Sed
 quid in illa latet? num quid
 lupini, seu libri, vel panes to
 stis? P A R R. Minimè, sed au
 rion hoc, et unguentum ac
 x culter sacrificulus, specu
 lum quoq; et talia. P R I L.

κατὰ τούτων ἡξίουν λαιδέρει
 θῆαι ἅπασι, καὶ τὰς ἄλλας
 παιδαγωγῶν. οὐκ, τιῦ-
 τε μὲν ἡμῖν οὕτοι, καὶ
 αἱ ὑμᾶς σκεπῆρ, ἢν τινα
 πρῶτον ἄγνοῦντες ταῦτα
 παραύσινται, καὶ διαγνώ-
 σονται οἱ ἐντυγχάνοντες. οἱ
 πινόντες οἱ ἀγαθοὶ καὶ τῶν, καὶ οἱ
 πινόντες αὐτὸ πάλιν οἱ τῷ ἱερέου
 βίον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέσια, δε-
 σφύρισαι· -καὶ οὐ γὰρ τοῦτο
 γίνονται αὐτῶν, ὥς μὴ ἐπιμελεῖ-
 σαι τὴν ψοῦδα, μὴ δὲ τὰς τῇ
 ἀγνοίᾳ λαμβάνουσιν οἱ φῶλοι
 τῶν ἀνδρῶν, ἵς τὰς χρυσίδας
 μιμιγμέσαι. Ἀλλή. ἰσὺ αὐ-
 τῶν, ὡς δοκεῖ, Παρρησιαδῆ ποιη-
 σόμεναι τα τεῖσταν, ἵνα χρη-
 σίς ὡπλῆσιν καὶ δύναι ἡμῖν, καὶ
 οἱ, ὡς φιλοσοφία, μάστιγα τῶν
 μάστιγας, παραλαμβάνοντες μὲν αὐ-
 τῶν ἑλπίων, ἅπασι ταῖς φά-
 σιναι φιλοσοφῶν ἐντυγχάνοντες.
 αὐτῶν μὲν αὐτῶν ἐντυγχάνοντες ὡς
 ἀνδρῶν φιλοσοφίας, σιφαν-
 σάτω δαδῶν σιφανῶν, καὶ ἵς τὸ
 σφυγμῶν καλίστῳ, ἢν
 δὲ τιτε (οἱ πολλοὶ αἰοί) κα-
 λίστῳ αὐτῶν ἐντυγχάνοντες φι-

illiusq; omnibus conuiciari,
 ac alios docere audebas?

PARRH. Nobis itaque
 illitales. Ceterum uos con-
 siderare decet quo pacto er-
 ror hic tollatur, ac homi-
 nes agnosci queant, qui-
 nam ex illis boni, & qui
 rursus alterius uitæ existant.
 Tu uero, ô Veritas, inqui-
 re: tua enim interest, ne tibi
 mendacium praeualeat,
 neue propter errorem uiri
 mali bonis intermixtu deli-
 teant. VERITAS. Hac
 in re ex Parrhiadæ arbi-
 trio, quoniam probus ac no-
 bis beneuolus esse uidetur,
 teque Philosophia præcio-
 rius admiratur, ita age-
 mus. secum Blenebum as-
 sumat, & omnes qui se
 philosophari profitentur,
 conueniat, ac quemcun-
 que inuenerit legitimum
 & uera Philosophiæ alum-
 num, illum corona coronet
 oleagina, & in Prytaneum
 conuocet. Si uero alius
 (quemadmodum multi sunt)

uita

λοσιφίας ἐντύχει τὸ φερόμενον
 περιτρίψαι, ἀπικερὰ τῷ ἔ
 πάγοντα ἐν χρεῖ πάον ἑκαγ-
 κωκῇ μαχαίρῃ, καὶ ὅτι τὸ με-
 τάπε τίγματα ἐπιβάλλει, ὃ
 ἠγνοῦσάτω λατὰ τὸ μισθ.
 φρουρ. ὃ ἵτόπῳ τῷ καστῇ-
 ρῷ ἴσῃ, ἀλώπεξ, ὃ πιδάκας.
 Φι. ἰὺγι, ὃ Αἰθέρα. ὃ δὲ Εἰλυ-
 χῷ, ὃ Παρρησιάρχῃ, τοῖσι δὲ
 ἴσῃ, ὃ ἵτόπῳ ὃ τῶν ἀντῶν πρὶς τὸ
 ἔμειν εἶναι λίγῃσι, ὃ μα Δία,
 ὃτι κακόντις ἐντιβλίπῃ τῷ
 φρενί, καὶ πρὶς ἰκίνο δεκίμα-
 ῖναι. ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ χενσίον,
 καὶ δόξαν, καὶ ἰδενίον, ἐν ᾧ αὐ-
 τῶν αἰδέσθαι ὑποφρονῶντα, καὶ
 μεδαιμῶς ἰλασμένον πρὶς
 τίον ἴψῳ, ὃ δὲ ἴσῃ ὃ τῷ δα-
 λῷ τριφύλῳ. ἐν δὲ αὐτῷ
 νίς ἀπὸ βλίπῃντα, καὶ τίον χι-
 ρα ὀρέγοντα ἰδὲ τὸ χενσίον,
 ἀπάγον ἰδὲ τὸ καυτέρειον ἔο-
 τῶν, ἀπικερὰ τῷ πρὶς φρεν-
 τῶν πάγοντα. τὰς. ὡς ἰδὲ ξε,
 ἴσῃ ταῦτα, ὃ φιλοσοφία. καὶ
 ἴσῃ καὶ τίνα μάλα τῶν πολ-
 λῶς αὐτῶν ἀλλοπικίαι, ὃ πι-
 λαιοτέρῃ

quam multos eorum simia uel uulpecula notatos uide-
 bis,

uito excorando ac Philoso-
 phia bypocrita, obuiam fa-
 ctus fuerit, attritam dilace-
 ret uestem, barbamq; y Tra-
 gica abrasat nouacula, fron-
 tiq; stigmata imprimat, uel
 intermedia z inurat superci-
 lia: sit uero deustionis figu-
 ra, uulpes, uel simia. PHI-
 LO S. Buge Veritas, siqui-
 dem Elenchus, ὃ Parrhesia-
 de, talis erit, quales et aequi-
 larum pulli contra solem es-
 se feruntur, non per Iouem,
 tamen ut ij quoque luminis
 splendore probentur, ac as-
 simulentur: uerum coram
 illis aurum, gloriam ac uo-
 luptatem exponas: ὃ quē-
 cumq; uideris ea negligere,
 ac minimē eorū aspectu mo-
 ueri, is erit qui oleagina co-
 ronetur. quem uerō fixē in-
 tuentem, manumq; ad aurū
 protendentem uidebis, hūc
 ut inuratur abducas, abrassa
 tamen prius barba. PARR.
 Hæc, ὃ Philoſophia, ut cen-
 ses erunt, ac confestim pera-

θυμωμένοι, ἐλίσσει ἢ ἰτιφασθὲ
 μέγας. αἱ βασιῶσαι μέντοι
 ἐάνταῦθα ἀνέξω τινὰς ὑμῖν,
 οὐ Δί, ἀντὶ τῶν. ΦΙ. πῶς λίσσει;
 ἀνέξαι τὰς φυγόντας; ΠΑΡ.
 καὶ μέλα, ὅν ὁ ἱερεὶς μοι ἰδί-
 ῳ πρὸς ἐλίσσον χρῆσαι τὴν ὀρ-
 ρισμὸν ἰακύνθῳ, καὶ τὸ ἀγκιστρὸν,
 ὅπως ὁ Αἰλιὸς ἀνίδουτο, οἷον
 Περαιῶς. Ἰ. ἰδίῳ δὲ λάβει καὶ
 ἢ ἐλάττω μὲν γὰρ ἄμα, ὥς ἐκόν-
 ῶς. ΠΑΡ. ὁκῶν ὡς ἱερεὶς, καὶ
 ἰσχάδας μοι τινὰς δὲς αἰνέ-
 σασα, καὶ ἐλίσσον τὸ χρυσίου.
 Ἰ. λάμβαν. ΦΙ. τί πρῶτον
 αὐτῷ διανοῶμαι; Ἰ. διελύσασθαι
 τὸ ἀγκιστρὸν ἰσχάδι καὶ χρυ-
 σίῳ, λαβὼν δὲ καὶ ἰδίῳ τὸ ἄ-
 κιστρον τὸ τέχνης, λαβὼν καὶ τὴν
 πέλιν. ΦΙ. τί ταῦτα, ὅραρ-
 ρησιῶδες, πικρῶς; ἦ καὶ τὰς λί-
 θους ἀλισύσασθαι δύνωμαις ἢ τῇ
 Πυλαγογιᾷ; ΠΑΡ. σιῶν καὶ
 ὡ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγρην
 πόριμους. οὐ ἢ πόσιδον ἀ-
 γασθῆναι, καὶ ἀμφίριτα φίλα
 πολλὰς ὑμῖν ἀνάπικαι τῶν
 ἰχθύων, ἀλλὰ ἐξῶ τινὰ λάβρα-
 κα σβριγίον, μέλλειν ἢ χρύ-

debis, paucos uero corona-
 tos. quinimo, si placuerit, nō
 nullos per Iouem uobis huc
 reducere. PHIL. Quid ais
 nūquid fugientes reduces?
 PARR. Et maxime, si ja-
 cerdos parumper A funicu-
 lum hunc ex hamum, quos
 ex Piræo piscator sacrauit,
 mihi commodare uoluerit.
 SACER. En accipe, paria-
 ter et calamū, ut cuncta ha-
 beas. PARR. Nunquid ὁ sa-
 cerdos ex carycas aliquam
 mihi suppeditabis, ac auri
 pauillum? SACER. Acci-
 pe. PHIL. Quid nā urbie
 facere intēdu? PARR. Ha-
 mum placenta ex auro ine-
 scare, in summitateq; muri
 confidens, in urbem demitte-
 re. PHILO. Quid agis, ὁ
 Parrhisia det nūquid ex Pe-
 lagisco B lapides piscari de-
 creuisti? PARR. Tace, ὁ
 Philosphis, ac prædā expe-
 ῖτα. Tu uero Neptune uena-
 tor, ac optima Amphitrite,
 uarios nobis mittito pisces.
 Verum huiusmodi quendam maximam cerno, quin potius au-
 talanti

σεφρω. Ελ. ὅκ, ἀλλὰ γαλίως
 ὄντι, προσδύχεται δὲ τῷ ἀγ-
 νίτῳ λεχηνίῳ· ἐσφράται τῷ
 χρυσίῳ, πλεονέκτην ἔδωκεν.
 ἐψαυσεν. ἀλεπτῶς. ἀνασπά-
 σεν, ἔκλεψε. καὶ οὖν, ὃ ἐλιγχε-
 νοῦν ἐμυκίλαθε τῆς ἐρμιάς.
 αὖτις ὄντι. φέρ' ἵδω τίς εἶ, ὃ ἐλ-
 τισι ἰχθύων αὖτις οὕτως γι.
 Ἡράκλεις τῶν δολέων, τί τῷ
 το, ὃ γυναικάτι, ἡλεψα, λε-
 χηνίῳ περὶ τὰς πίτρας, ἵνα
 θαλάσσιον ἡλπίσας ἐπειδιδυ-
 κῆς; ἀλλὰ τοῦτο ἴσα φανερὸς
 ἔσται, ἵνα τῶν βραγχιῶν ἀ-
 παρτεμὲν ἔξιδωμεν τι δι-
 λαφρ, καὶ τὸ ἀγκιστρὸν τευτί.
 ἐννοῦν σι τὸ ἀγκιστρὸν, ὅτι ἴσ-
 οχῆς ὕδα προσίχεται καὶ
 χρυσίον ἐν τῇ ἑσπέρῃ; Διο. μὰ
 Δία θυμασάτω, ὡς δὲ ἡ ἰπ-
 ἄλιος διδιότατος. Πάρ. οὐ
 ἔχει, τί φησὶ ὃ Διογενὲς; εἰ-
 ὅτι τῶτον, ἐς ἵνα ὄντι ὃ προ-
 σέκει σι τί αὐτῶν; Διο. ὃ, ἡα-
 μῶς, τ. κρ. τί ἔμ; πείσο ἄξιον
 αὐτῶν χρὸ φάσιν; ἐγὼ μὲν γὰρ
 οὐδ' ἐβόλῳ πρῶτον ἀντιτίττω
 Μινιμὲ. P A R. Proinde quo precio dignum hunc asserere
 oportet? ego etenim paulo ante duobus obolis eum appre-

ratam. LIBERTAS.
 Minime, sed felix est. bians
 enim ad bonum natare ui-
 detur. aurum subolet. propē
 iam adest. etigia. captus est.
 attraham. P A R R H.
 Et tu, ὃ Εἰνεβρε, pariter
 nunc funiculum apprehen-
 de. attraham est. Age, ὃ opti-
 me, inspicimus quis nā pi-
 scis existat. biat iste. Her-
 cules, quidē nam dentes:
 quid hoc tā est? Nunquid, ὃ
 genicrose, circa petras ligu-
 riendo discurrēs, captus es?
 Vbi praderi sperabas, ibi
 tu praeda fixta es: at nūc o-
 mnibus à branchijs appen-
 sus manifestus eris. Extraha-
 mus illecebras huic, ὃ ha-
 μῶ. uacuum en habemus. placē
 ta iam cū auro in uentre de-
 scendit. D I O G. At per Io-
 uem cuomai: quapropter et
 alios inescemus. P A R. Bene
 habet. quid ais, ὃ Diogenei?
 tu hunc quis nā fiet nostin-
 num ad te attinet? D I O G.
 Minime. P A R. Proinde quo precio dignum hunc asserere
 oportet? ego etenim paulo ante duobus obolis eum appre-

ciaveram.

πισκάνω. ΔΙΟ. πολὺ λίγαι,
 ἄξιόντι γὰρ γάρ' ὅτι, καὶ ἀδελ-
 φὸς καὶ σπληνὸς καὶ ἄτιμος.
 ἔφθ' αὐτὸν λιπὰ κισκάλω
 ἀπὸ τοῦ πύθαι. οὐδ' ἄλλον ἀ-
 νάσπατον, καθὰς τὸ ἀγχι-
 τρον. ἰκάνω μὲν τοι ὄρα, ὦ
 παρρησιόδη, μὴ καμπύλοισι
 σοι ὁ κάλαμος ἀποκλαῖν.
 ΠΑΡ. ἔάρρει, ὦ Διόγινος, καὶ
 φοίεισι, καὶ τ' ἀφύων ἱλαφρό-
 τῶν. ΔΙΟ. τὸ δὲ ἀφύων τοί
 γιν' ἀνάσπα ὅς μοι. ΠΑΡ. ἰδὲ.
 τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς,
 ὡς πορ' ἐμίτομαι ἰχθὺς προ-
 σδύχεται; ψῆτ' ἄ τις κισ-
 τὸς ἐς τὸ ἀγχιτρον, καὶ πιπύ.
 ἴχνη. ἀνὰ σπῆδον. τίς ἔστι;
 ὁ πλατωνικός; ἄνα λίσωρ. ΠΛ.
 καὶ οὐδ' ὡς καταράται ἡ κηρὶς ἐπὶ τὸ
 χρυσίον. ΠΑΡ. τί φησὶ ὁ Πλά-
 τω; τί ποιοῦμεν αὐτὸν;
 ΠΛ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πίτρας
 καὶ οὗτος. ΔΙΟ. ἴπ' ἄλλον κα-
 ῖν ἴδω. ΠΑΡ. καὶ μὲν ἐστὶν τινα
 πύγκληρον προσέδωκα, ὡς αὐ-
 τὸν βοῦν δίδει περικλῆρον τῶν
 κριῶν, παυίας τινὰς ἐπὶ
 τῷ

κίδω (veluti in profundo apparet colore vario, ac vittas
 quasdam

ciacram. DIO G. Ni-
 mium dicis: mollis enim est,
 et turpis, et morosus, et
 iners. verso capite hunc tu à
 petra præcipitato, et aliū
 demisso bamo attrabe. At
 qui uidesis, ὁ Parrhiade,
 ne tibi calamus inflexus ab-
 rumpatur. PARRH. Con-
 fide, ὁ Diogenes. tennes
 sunt, et C Apbyis leuio-
 res. DIO G. Et per Ioo-
 nem leuissimi quoque. subin-
 de tamen extrabe. PARR.
 An, quis nam alius hic latus
 tāquā semisectus piscis acce-
 dit? Psetta quædam in ba-
 mum inpergit. deglutivit. ca-
 pta est. DIO G. Attra-
 batur. quis nam est? PARR.
 Platoraci. se asserit. P L A.
 Et tu execrande ad auctū ac-
 cedis? PARR. Quid ais, ὁ Πλά-
 το; quid cum illo agamus?
 P L A T. Ab hac eadem pet-
 ra et ille. DIO G. Ad a-
 lium capiendum confideat.
 PARRH. Proinde perquā
 bellulum quendam accedere

τὸ σῶτον ἑατ' ἡρώσειν· ἵχνητα.
 ὁ γὰρ, ὦ Εὐκρυχί· ὁ τὸν Λεο-
 τετίλῳ προσκείμενον, ἔ-
 νοε' ἔστιν. ἤλθον, ἄτα πάλιν
 ἀπ' ἡφίστα, πειρασίην ἀνελ-
 βῶς, αὐτίς ἐπαυθῶν· ἵχνητα.
 ἤλκυσ' αὐτὸν μύθεα. Λεο μὴ
 αὐδῶν με πρὸ αὐτοῦ, ὦ Παρ-
 ρησιάδην· ἀγνοῶ γὰρ ἔτι τίς ἐσ-
 τίν. Παρρ. ἐνδὲρ καὶ οὐτ' ἔ-
 Λεοτέταδ' ἡ κατὰ νῦν πω-
 ρῶν· Διο. αἰε' ἰδὲ πολλὰς
 περὶ τὰς ἵχθους ἱχθῶν, κατὰ τὰς
 τὴν ὁμόχρεας, ἀκαυθώδεις, καὶ
 τίς ἰδιόφρων αὐτοῖς ἐκείνους.
 ἵχνητα, ἵχνητα δὲ καὶ πρὸς τὸν
 ὅπου σαργῶντες ἰσ' αὐτὰς δέ-
 σαι· ἀλλ' ἢ πᾶσι τιν. ἵχνητα, ὦ
 ἡμεῖς ἵνα τινεῖς ἐκ τῆς ἀγίας
 ἀνὰ πᾶσι μὴν. ὁ γὰρ ἵδιον
 ἄκτιστον θαλάσσης, ὅς αὐτὸν ἔρα-
 σούτατ' ἡ. Εὐκρυχί, ἡ δὲ
 καὶ, σιδερώσας γὰρ πρὸς τὸν
 ἰδιόπρην δὲ ἱχθῶν, ὅς μὴ ἀπὸ
 πρὸς τῆς ἰδέας, κατὰ τὴν
 πρὸς τὸν. Παρρ. καὶ ἡμεῖς· οὐ
 δὲ, ὦ πρὸς τὸν, ἐπὶ τῆς τίς ἀ-
 γρᾶς. βαβῶν, μάχονται πρὸς τὸν
 τibus abrodant, & aurum deglutiant. PARRH. Desce-
 di. at tu Neptune capturam secunda. Parr. pro illecebris
 depuo

quasdam aureas in hume-
 ris habentem. cernis ne δ
 Elenchē? Aristotelem hic
 refert. accessit. Atqui rur-
 sus abijt. diligenter arbitra-
 tur. iterum redit. degusta-
 vit. captus est. extrahatur.
 num hic tibi Aristoteles co-
 gnitus est? ARISTOT.
 Ne me, ὦ Parrhesiade, de i-
 pso interroga. nam quis sit
 ignoro. PARRH. Nun-
 quid igitur & hunc, ὦ Ario-
 stoteles, per petras? ARI-
 STO. Et maximē. DIOG.
 Sed ecce multos hic conspi-
 cio pisces pericolores, spino-
 sos, in superficie asperio-
 res, echinis magis aculea-
 tos. verriculo aliquo opus
 esset, verum non adest. sa-
 tis erit, si unū ex grege tan-
 tum extrahamus. atqui ad-
 huc accessit, qui ipso-
 rum est ferocissimus. ELBNO-
 CHVS. Conside, si uideo-
 tur, ac prius funiculum lon-
 ge ferro circunda, ne den-
 tibus abrodant, & aurum deglutiant. PARRH. Desce-
 di. at tu Neptune capturam secunda. Parr. pro illecebris
 depuo

ἀλλ' ἵαται· καὶ οἱ μὲν ξυλάμα
 παλαιὸν πορὶ βούβοι πῶ ἰσχά
 θη, οἱ δὲ προσφύτι ἔχοντα
 πῶ χρυσίον. ὡ ἔχει, πορὶ παρῆ
 ρις μάλα καρτέρους. φέρ' ἴδω
 μιν· ἰπώουμιν σιαυτὴν ἴω
 να λίγαι. καὶ τὴ γαλῶ· τί
 αἶμι, ἀναγκάζω ἰχθὺν παρ
 αῦν· ἄφρονες γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ
 σὺ, ὦ Εὐκλῆς, ἀπὶ ἐν τινὰ ἔ
 χει δι' Ἀχαιοὺς αὐτῶν. Εὐκλῆς.
 χρὺς πορὶ τῶν. Παρ. μανθάν
 ω, δίδει χρυσίον, εἶμαι, προ
 σφύτι τὸ ἰσχύματι. σὺ δ' ὦν χρὺ
 σον παρὶ πορὶ Ἀθηνῶν ἀπὶ,
 εἰδὼς τὸς αὐτοὺς, ὅ τιν' αὐ
 να παρῆρεις αὐτοὺς ποιῶν;
 χρὺς δὲ Δία ἔδωκεν ἄφροντα,
 ὃ παρῆρσι αὐτῶν, προσφύτι τὸ
 μιν ὑπολαμβάνων τοῖς τοῖς ἴω
 να. Παρ. ὦν, ὦ χρὺς πορὶ,
 εἰδὼς αὐτῶν· εἰ, ἔτω γὰρ καὶ αὐτοὺς
 ἀπὶ κίβδηλον μετὰ τῶν ἄλλων,
 ἔπειτα καὶ ἀπὸ χρυσίου ἔσθ'· καὶ
 δὲ, μὴ διαπαρῆ τις ἴω να
 μιν, ἰσχύματι. Φι. ἄλλος, ὦ παρῆρ
 σι αὐτῶν ἄφρονες, μὴ καὶ τις σι,
 εἰς πορὶ αὐτοῖς ἴω, οἷον ἀπὸ
 κομῆς ἴω, γούττω ὀφθαλμοῖς. PHILOS. Satis, ὦ
 Parrhisia, piscatus, ne quis (veluti multi solent) abra-

depugnant. partim congre
 gati carycas circumrodunt,
 alij uerò deuorantes, ab au
 ro detinentur. Bene habet,
 adhaesit quidam admodum
 robustus. Age dic, cuius tu
 cognomen refers? Atqui ri
 diculus sum, piscem loqui co
 gens: muti siquidem sunt.
 ceterum tu Elenche dic,
 quemnam hic magistrū ha
 bet? ELENCH. Chrysip
 pum hunc. PARRH. Bi
 telligo, quoniam aurum, ut
 arbitror, nomini conuenire
 uidetur. At tu Chrysippe,
 per Mineruam refer, nos ti
 ne uiros, uel talia ipsos face
 re doces? CHRYS. Contra
 melius ē per Iouē, ὦ Parrhis
 siade interrogas, qui nobis
 quicquā cū his qui tales exis
 tiant, conuenire suspicaris.
 PARR. Euge generosus es
 ὦ Chrysippe: igitur et iste
 cum alijs in caput praecipite
 tur, quoniam spinosus est, ac
 timendum ne si a quorūdam

σκέπαι τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγ-
κιστρον, ὅτ' αὖ ἐκπείσῃσαι τῇ ἱ-
ερῇ δόξῃ, ὥστ' ὑμᾶς μὴ ἀ-
πίμωρ περιπατήσεται· ἵνα
εἴς ἡμᾶς ὑμᾶς ἀπείναι, ὅθεν
ἔσονται, μή καὶ ἐπιδρόμοι γι-
νέσθωσι τῆς περιουσίας. εὐ-
χὴ καὶ ὁ Εὐαγγελῆς, ὁ Παρθυσια-
δὴ, ἡνὶκα ὑδὶ πάντας αὐ-
τὴς ἰδούτω ὁ τιφάντης, ὁ ἰσο-
παταναίτης, ὡς ἰφῶν. Παρ. ἵ-
σαι ταῦτα, ὁ φιλοσοφία. χαί-
ρει ὁ βίαντις αὐδρῶν. ὑμᾶς
ἡ κατίμωρ, ὁ Εὐαγγελῆς, καὶ τὴ
λῶμωρ τὰ παρυγγιλιμῶν.
ποῖ ἡ καὶ πρῶτον ἀπείναι δό-
σαι· μὴν ἵς τῶν Ακαδημίων,
ὁ ἵς τῶν Στωϊκῶν· ἀπὸ τῶ Λυ-
κίου περιουσίμωρ τῶν ἀρχῶν,
ὁ δὲ διείσῃσι τῶν. πολλῶν οἶδα
ὅγ' αὖ, ὡς ἵπαι πῶτ' αὖ ἀπείμω-
μωρ, ὁ λίγωρ ἡ τ' τιφάντης,
πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων
διείμωρ.

ueniemus, paucis equidem coronis, mal-
tis uero indigebimus cau-
terij.

pro auro et banno aufugiat,
indeq; sacerdoti abs te repe-
tere sui necesse. Proinde nos
ad deambulationem per-
gamus. Tempus quoque in-
stat ut & nos eo unde ueni-
stis, reuertati, ne ultra pre-
scriptū tempus moram ducere
uideamini. Tu uero Par-
thysiade, & Elenche per-
gyrum ad cunctos accede-
tis, & quemadmodum ius-
si, illos aut coronate, aut ma-
rite. P A R R H. Fient hæc,
ὁ Philosophia. Valere uiro-
rum opumi: nos uero, ὁ E-
lenche, proficiscamur, ac
iussa exequamur. Verūm
quò primum pergere neces-
sum erit? nunquid in Aca-
demiā, uel Stoā? Ab Ly-
ceo exordium faciamus: nū-
hoc refert. Attamen hoc no-
ui, quocunque gentium pere-

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Per aut reddat opem.) Alludit ad hunc Homericum versum, Iliad. β.

ὡς φρήτι φρήτεσιν ἀρήν, φῦλα γὰρ φύλοις.

Perebant autem peram & baculum aliquando philosophi; sed in primis Cynici. b Esse cati.) Homerus Iliad. ζ.

- μέσσαδε δὲ τοῖσι δ' ἄλλοις.

c Actæ Crateras.) In quos præcipitem se dedisse memoratur Empedocles. d Menium.) Homerus Iliad. ζ.

ῥῶνι Ἀργεῖοι, σὶ δ' ἄφα δὲ φάλαγγες, &c.

Lucianus è suo μὴ ἀνφ' αὐτοῖς παρ' αὐτοῖς addidit. e Eury-

tus.) Eurytus artem iaculandi sagittis, ab Apolline accepit, à quo deinde Hercules didicit. f Hoc illud est.) Scilicet, q̄ dici solet. g Equum in campum.) Hic παρὰ καλῶς, aut quid simile eleganter subauditur. In campū id est, planticiorū vide-

licet hominem rhetoricum significans & in agendis causis exercitatum. Hucusi sunt Plato in Theæteto, & Synesius in ep̄stola quadam. h In Ceramico.) Ceramicus locus Athenis ubi qui in bello ceciderant, sepeliebantur, autore Suida. A

uarietate uerō picturarum Pæcilus porticus dictus est nam ibi bella, quæ Athenienses aduersus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias & Lucianus in Scythia; item in Meretricio Melisse & Bacchis. i Ad Arium abeamus pagū.) Arium pagum pro Arcopagum unico uerbo locus est Athe-

nis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quæ ad Rempub. specta-

bant, seuerissimè administrabantur. Sic dictus, teste Pausania in Atticis, quod eò primò uocatus sit Mars (quem Græci A-

rem uocat) in ius, eo quod Alirhothoum interfecerat. Ἀριος propterea quod exdes ibi iudicarentur, ut ait Suidas: πρυτάνεισιν τὸ παρ' αὐτοῖς.

k Parrhesiades.) παρ' ἑκατέρω dicitur qui liberè loquitur. unde Demochares ob nimiam & prociacem linguam Parrhesiastes dictus est. Is Demosthenis ex sorore ne-

pos, missus ab Atheniensibus cura alij, ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi, quid gratum Athe-

niensibus facere posset: respondit prociaciter, Suspende te, indignantibus ob eam rem ceteris, rex dimisit incolumem,

nos (inquiens) rogate ab Atheniensibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca lib. 3. de Ira. l. Tuum adijce calculum.) Hæc ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberavit. m. Ut magnus Jupiter.) Lucianus Platonem subsannat, cuius in Phædro verba hæc sunt: *ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζῶνς πτηνὰ ἄρμα ἱλαύνων.* n. Menippe.) Consule in eius vita Laertium. o. Verba perennata.) Imitatur Homerum qui dicit: *ἄπια πῆρ' ἄντα προσήδ' α.* p. Veneranda Victoria.) *ὁ μέγας σμυνὴ νίκη.* Hoc in fine quarundam tragœdiarum videre licet. q. Secundo cratere.) Aut id à cūpotitoribus translaturum, aut ad clepsydram reijciendum. r. Duo denique auriculenta.) Homerus Iliad. σ.

*Καί το δ' ἄρ' ἐν μέγισσι δύο χυσοῖσ' ἀλάντας
τῷ δέμαρ, ὅς μιν τεῖσσι δίκλιν ἰβύνταται ἰΐπῃ.*

s. Geminorum ædem.) Pollucis & Castoris templum intelligit. t. Quot folia.) Vide Homerum Iliad. β. u. In rebus.) *χίμκοι* quæ inter bona annumerant Peripatetici. x. Culter sacrificulus.) *μαχαρίδιον πυθμὼν*, Delphicum gladium. y. Tragica nonacula radebat.) *ἐν χρῶ, ἐν χρῶ* trad uivum, ad cutem. z. Inurat supercilia.) Alludit ad veterum morem, qui fugitivorum frontibus stigmata inurebant. A. Funiculum & hamum.) Instrumenta piscatoria. *ὄρμυς* funiculus piscatorius ex setis equinis contextus Theocritus in piscatoribus usus est. B. Pelasgico.) Pelasgicum fuit locus Athenis.

C. Aphyis leuiiores.) Aphyæ pisciculi quos parit limus, vermiculorum instar scaturientes, meminit Aelianus. Plinius uero aquas à
Latinis appellari dicit, quod
ex aqua & pluvia pro-
creantur.

ARGUMENTVM.

18,

PRO EO QVOD INTER SALV-
tandum uerbo lapsus fuerat.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟ-
γῶντι πλάνηται.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Respondet hac apologia pro errato quod inter salutan-
dum ipsi exenderat, cum mane & in prima salutatione quan-
do χαῖρε, hoc est aue seu salve dicendum fuerat, ipse ὑγιαίνει,
hoc est uale dixisset. Orationis status est iudicialis assump-
ticius. Fatetur enim & ipse peccasse se, quia ordinem inuer-
terit, & quod postremum dici conveniebat, à principio usur-
parit: sed tamen culpam hanc mitigat atque eleuat, primum
utrum ac potestate ipsorum uerborum, ostendens τὸ χαῖρε non
in principiis tantum à ueteribus, sed etiam sine atque disces-
su usurpatum fuisse, ὑγιαίνει autem utroque loco frequen-
ter à multis, à quibusdam etiam in principio semper positum
fuisse. deinde & efficaciorum atque auspiciorem uim ac si-
gnificationem habere: idque probat multis & poetarum &
aliorum testimonijs, adductis item historiarum exemplis, ubi
uel eodem errore ὑγιαίνει pro χαῖρε positum fuisset, uel a-
lijs usurpatum, commodum aliquod utentibus attulisset. Post
hæc ordinis inuersioni opponit quantum erroris, quod tale
uerbum pro alio dixerit, cuius uis seu potestas, hoc est ualere
seu sanum esse, cuius tempori non matutino tantum conue-
niat, & quidd hæc salutatio ceteris potior atq; efficacior sit.
Denique & principes hoc idem primum atque præcipuum
suis mandant, ut salutis seu ualetudinis curam gerant: & pri-
uati quoque in resalutando saluos esse iubeant. Hinc & cau-
sam erroris siue euentus huius in deum aliquem transfert,
Animi autem consternationem, quæ causam errori dederit,
à consuetudo & obiecto seu casu defendit. Deinde & uolunta-
tem principis pro se interpretatur, si cetera conformatione, id-

mm m 3 que

que argumento à consequentibus & exemplo ducto. Ad finem ficta alia ac noua obiectione, orationem in motu seu precautionem definit. Exordium à loco communis sumitur.

Verbum *χαίρει* ubique saluere exposuimus, propter commodum uersionis: quanquam non ignorem à Martiale atque alijs frequentius per *Auere* reddi, quando salutantis est. Nam alioqui & gaudere significat, interdum & ualere, ut infra, cū discedentium mutuò esset & *τὸ ὑγιαίνειν*, quod nos ubique saluere uertimus, & saluum siue sanum esse interim significat, ad quas significationes infra in Græcis testimonijs

quæ citantur, crebræ allusiones sunt,

præsertim cū à principio ponitur.

ΧΑΙΡΙΝ ΜΕΝ, ΑΥΤΩ
 ΠΕΡ' ἔΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΣ
 ΤΙΝΟΣ ἸΠΕΡΒΑΣ ΔΙΑ
 ΦΥΓῆΝ· ΠΟΛὺ δ' ἤ ΧΑΙΝΟΥΤΕΡΟΝ,
 ΑΠΟΔΥΝΑΜΟΝ ΟΥΡΗΝ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ
 ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΤΙΣΙΝ ΕΜΑΤΟΣ. ὁ
 ΠΕΡ' ἀμφοτέρω καὶ ἡμῖν συμ
 βέβηκεν, ἵνα κεραιόμενος περὶ
 σὶ, ὥς προσέειμι τὸ ἰαδινόν
 ΔΙΑΝ ΤΙΝΙ ΣΩΘΕΙ ΤΑΥΤΩ ΦΟΒ
 ΟΥ, ἀφ' ὧν καὶ χαίρειν λέλειπ
 ον. ἰγὼ δ' ὁ χλευάζων ὠδινάτο
 μένος, ὑγιαίνωμεν οὐ ἤϊον, δὴ
 φημι καὶ καὶ τὰτα, ὅτι ἐν ἡμεῖς
 ἵ, ὥς ἀκατὰ τίω ἡμεῖς. ἰγὼ μὲν
 ὅτι ἰδὼν τὰτα δόλους ἰδίων τι
 μάλειν τε ἰυῖσι, uerbo & ipso non malo aut ominofo, sed
 inatempetiuo tamen, ut quod uesperis nō aurora conueniat.
 Ipse igitur confestim sudauit atq; cruciui, uariūq; meipsum

Difficile a sanè est,
 homo cū sis, ali
 cuius Dei impul
 sionem ac uim euitare. Mul
 to autem difficilius, defen
 sionem inuenire errati eius,
 quo quis præter rationem,
 & ceu numine quodam im
 pellente lapsus est. quod u
 trumque mihi nunc accidit,
 qui cū ad te uenisset, quō
 te ex more primo mane sa
 lutarem, deberemque con
 sueta ista uoce uti, ac te salo
 uere iubere: ego aurem il
 le, nescio quo pacto oblitus,
 geſſe

[illegible]

gesti, cum quid agerem, num haberem. At ceteri qui ium aderant, alij quidem lapsum me esse lingua, ita ut confectum tantum erat, alij præ ætate delirare, alij uero ex besterna crapula repletum atq; ebrium adhuc esse existimabant: tamen si in ipse animo maxime a quo accipiebam id quod ium accideras, ne risu quidem modico notando lingua erratum. b Visum igitur mihi sum operæ quoad præcium facturus esset, si consolationem aliquam mihi eo posui componerem, ne nimis ægrè ob lapsum hunc animo afficerer: neue intolerabile putarè, si senex aliquis præsenibus tot testibus nonnihil ab eo quod decorum fuerat, aberrando deflectissem.

Nam quantum quidem ad
tionē aliqua opus puto non e-
bonū & auspiciatam prece-
micipienti naq; mihi ab ini-
quationē incursurus esse : at
dū fuisse, offerbāt se multa
ur. Quae tamē nō antea dicā
m m m 4 quāto

τὰ λικῖα, ὃ μὲν πρότερον ἱ-
 ρῶ αὐτὰ, ἣν μὲν παρὶ χαίρων
 αὐτῶ, καὶ τὸ αὐτὸ πρὸ τῶν, καὶ
 τὸ ὑγιαίνοντι προσήκον τὰ ἀνέ-
 πα· τὸ μὲν δὲ χαίρων ἀρχαῖον
 μὲν ὁ πρὸς ἀγέροντας ὃ μὲν
 ἐωθέτω μέντοι, ὃ δὲ καὶ τῶν πρὸ
 τῶν ἐν τῷ ξίφει, ἀλλὰ καὶ πρὸ
 τῶν μὲν ἰσχυρῶν ἀλλήλων, ἰ-
 σχυρῶν αὐτῶ, ὡς τὸ, Χαῖρ ὦ δου-
 λεία τῆς ἡγῆς Τιρυνθίας.
 καὶ μετὰ τὸ δαῖπνον ἵε λέγει
 ὅτι παρὶ τοῦ φαίμενος, ὡς
 τὸ, Χαῖρ Ἀχιλλεύ, δαίτης μὲν
 ἵεσσι ἐκ ἀδιδούσιν. Οὐδαιὼς
 ὅστις τῶν ἰπποδρόμων πρὸ
 σφίσαν αὐτῶ ἱρρῶν τῶν αὐτῶ.
 ὃ δὲ ἀπὸ τῶν παρὶ ἀλλήλων, ὡς
 τὸ, Χαῖρ τῶν, καὶ δὲ ὅμοις τῶν
 ἀμφοτέρω, ἐκ ἰπποδρόμων. ἰ-
 οὐ δὲ ἡ παρὸς ὁ δαίτης ἀπὸ τῶν
 μετὰ τὸ πρὸς φέσει ὃ ὡς τῶν
 μὲν δὲ ἰωθέντων, ὅστις καὶ
 ἐπὶ τὸν ἀπαισίαν καὶ ἀπαι-
 τῶν modo mandata illi exponebat. Præterea ὅτι cūm à
 se mutuò iam discedere uellent, eadem utebantur, quale est
 illud: Saluete, atque deum me agnoscite, morte carentem.
 Certum autem tempus nullum præfinitum fuit salutatio-
 ni huic, neque ut nunc, matutino solùm tempore usurpa-
 batur, quandoquidem ὅτι in insausis ὅτι abominabilis
 bus

quàm de ipso uerbo Salue-
 re, de uerbo Bene agere, ὅτι
 de uerbo Valere, quæ con-
 sentaneum atque æquum e-
 rit, exposuero. Verbum igitur
 χαίρων (quod saluere
 nos dicimus) antiqua uox
 est, et in salutationibus iam
 olim usurpata, ueruntamen
 non manet tantum, neque
 in primo solùm congressu,
 sed etiam cūm qui antea se
 mutuò nunquam uiderant,
 alius in alium incideret, salu-
 tatione hac uti solebant,
 quale illud est: Salue, ὁ σο-
 λι rex istius Tirynthij. De-
 inde ὅτι à cæna, cūm iam
 ad mutuas confabulationes
 uentum esset, ut apud Home-
 rum: Salue Pelide, nil cæ-
 næ æqualis egres nunc, quo-
 tum Vlysses usus est, quan-
 do in legatione missus, ora-
 torio modo mandata illi exponebat. Præterea ὅτι cūm à
 se mutuò iam discedere uellent, eadem utebantur, quale est
 illud: Saluete, atque deum me agnoscite, morte carentem.
 Certum autem tempus nullum præfinitum fuit salutatio-
 ni huic, neque ut nunc, matutino solùm tempore usurpa-
 batur, quandoquidem ὅτι in insausis ὅτι abominabilis
 bus

ἡτοιτάτων ἑμαῖς ἰχρῶντο αὐτῇ,
 ὡς ὁ τῷ Εὐριπίδῃ Πολυνείκης,
 ἦν τελευτῶν τὸν βίον· καὶ
 χαίρει, ὅτι γὰρ με περὶ βάλ-
 λη σκότῃ. καὶ ὁ μόνον φι-
 λοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τὸ το-
 σὺμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ χι-
 ρας, καὶ τοῦ μνηστὴ χρύσεια
 ἑλπίδες, τὸ τοῦ μακρὰν χαί-
 ραν φέρουσι, τὸ μνηστὴ φρον-
 τιῶν ἀλλοῖ. πρῶτῳ δ' αὖ-
 τὸ Φιλιππίδης, ὁ ὑποφύει-
 μύσαι, λίγεται ἀπὸ Μαραθῶ-
 νος ἀγγέλου πλὴν νικῶν, ἡ-
 πῶν πρὸς τὸν ἀφ' ἑνταῦθα
 θεμύνας, καὶ πρὸς τὴν ἑν-
 τὸν τὸν τὸν τὸν τὸν τὸν τὸν
 χαίρει, νικῶ μὲν· καὶ τὸν τὸν
 πῶν σιωποῦντων τῇ ἀγγι-
 λίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν σιωποῦν-
 τας, ἡ δὲ πρὸς τὸν τὸν τὸν
 καὶ ὁ ἀπὸ τῶν δαμάσκων, καὶ
 πρὸς τὸν τὸν τὸν τὸν τὸν
 χαίρειν πρὸς τὸν τὸν τὸν τὸν

bus rebus eadem aliquando
 usi quidam reperiuntur. ut
 apud Euripidem Polynices
 iam moriturus: Saluete
 (inquit) nam totus tenebris
 iam tegor. Neque etiam a-
 micorum inter se nota tan-
 tum siue indicium erat, sed
 et ad eos quibus infensi e-
 rant, adhibebatur, cum si-
 gnificare uellent nihil rei si-
 bi mutuò cum illis posthac
 fore. nam hoc, cum ἡ μα-
 κρὰν χαίρειν, hoc est, lon-
 gum saluere dicunt, intelli-
 gunt, nempe nullam ampli-
 us curam alterius alteri fu-
 turam esse. Primus autem
 hoc uerbo usus fertur Philip-
 pides, is qui uno eodémque
 die narratur ex Marathone
 cursu uincere peractò Athe-
 nas uictoriam annunciaffe,
 et ad magistratus quo loco
 confederant, atque anxij de

euenti pugnae cogitabant, dixisse: Saluete, uincimus.
 eoque dicto statim concidisse mortuus, peractò iam nun-
 cio, una cum ipso illo uerbo expirans. In epistolæ autem
 initio Cleon ille Atheniensium tribunus, cum ex Sphaetic-
 riā scriberet, primus omnium hoc uerbum præposuit græcè.

καὶ οὗτοι ὁμῶς, ἴσον οἰκῶν,
καὶ Λουκανῶ, καὶ Αρχύτῃ, καὶ
τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῶ τῆς
κμαίριας, ὅτι τὸ αὐτὸ πρᾶτ-
τεν πρῶτον, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
ὑγιαίνου ἀρχῆς ἐκίμων.
ἀπαντὸς γὰρ εἰ ἀπ' αὐτῆς ἀλ-
λῶις ὠδὶ πλάσσοντες, ἰσότη-
σιν ἀπὸ τοῦ γράψου, ὑγιαί-
νον αὐτοὶ ἐν ἀρχῇ παρὰ
λαύοντες, ὥς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
καὶ σώματι ἀρμόδιότατοι, τῇ
σωστικῇ ἀκροῦσιν ὁριζοῦ-
σιν ταύτην ἀγαθὰ καὶ τὸ
γινώσκον αὐτοῖς τριγώνον,
τὸ διαλλάσσον, τὸ πινυ-
νταί, ὃ συμβάλλει πρὸς
ταῦτα ἰσοπέδους ἰσχυρῶς, ὅ-
τι καὶ αὐτὸν ὠνομάζοντο.
καὶ ἔτι καὶ ὁνομάζοντο τὸ μὲν ὕγια-
νταί, αὐτοὶ δὲ τὸ αὐ-
τῶν, ὅτι τὸ χαίρειν πᾶν-
τως καὶ τὸ ὑγιαίνειν, αἰσὶ γὰρ
καὶ πᾶσι τε βραχὺ, τὸ μὲν
καὶ linearem figuram constituit: quo symbolo ac ueluti no-
ta quadā hāc ad eos qui eiusdē professionis erāt, eandemq;
doctrinā seclabantur, uti solebant, ualētudo, siue salus ab
ipsis appellatur. Et in summa ipsum quidē ualere putabāt
esse: uerūm neque bene agere, neque saluere, omnino idem
quod ualere. Sunt αὖτε et qui

post se uoluerit, quantum to-
men ex Oecello, Lucano, et
Archyta, & ceteris ipsius
discipulis coniecturam face-
re licet, nec uerbū bene age-
re, ab initio lucris suis pra-
misit, sed ab ἐϋγιαίνειν quod
est ualere seu sanum esse,
exordiri iubebat. Cūcti ita-
que illi qui professionē atq;
doctrinam ipsius seculi iue-
re, quoties mihi inter se mu-
tuo literis graue aut serium
aliquid scriberent, ualere si-
ue sanos esse sese, statim ab
exordio iubebant, tanquam
& hoc ipsum uerbum tam
animā quam corpori accō-
modatū maximē foret, sum-
matimq; comprehenderet
uniuersa hominis bona.
Præterea & triplex ipso-
rū triangulus ille, qui alicra-
natim inter se iunctus, quin-
que linearum figuram constituit: quo symbolo ac ueluti no-
ta quadā hāc ad eos qui eiusdē professionis erāt, eandemq;
doctrinā seclabantur, uti solebant, ualētudo, siue salus ab
ipsis appellatur. Et in summa ipsum quidē ualere putabāt
esse: uerūm neque bene agere, neque saluere, omnino idem
quod ualere. Sunt αὖτε et qui

rum iusu-

γίγναι ἔργον αὐτῶν, ὃ τὸν ἰο-
 τιλῆ, αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτι-
 λῆν οἰδὶ καὶ ὑγίαιας ἀρχὴν
 ἐκάλισσον, ὧν καὶ Φιλόλαος
 ἔστι. καὶ τί σοι τοὺς παλαιούς
 λίσσω, ἴππ καὶ Εὐκλῆς, ἀ-
 νὴρ πάλιν χαίρων τῷ χαίρειν,
 καὶ τίς ἡδονὴν πρὸ ἀπάντων
 αἰρῶμεν, ἢ τῶν σπουδαί-
 οντα ἐπιστολαῖς (ἡ γὰρ αὐτῇ
 ἐλίσσας) καὶ ἢ τῶν πρὸς τὸς
 φιλοτάτους μάστιγα, ὑγιαίνειν
 αὐτοῖς ἢ τῇ ἀρχῇ πρεσβύτης;
 πάλιν δ' αὖ καὶ ἢ τῇ τραγωδίᾳ,
 καὶ ἢ τῇ ἀρχαίᾳ ἰατρικῇ ὡς
 σοι τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον δό-
 θῆς λιγύμενον. τὸ μὲν γὰρ οὐδὲ
 λί τι καὶ μέγα χαῖρει, σὺ γὰρ
 πρῶτον ταγματεύου τὸ χαίρειν τὸ
 ὑγιαίνειν ἔχει. ἴδ' Ἀλεξίς, ὁ
 δὲ σποδ' ὑγιαίνει, ὡς χρεῖται ἢ
 λάλυδας. ἴδ' Ἀχαιοὶ, ἡ-
 κα πειραγὼς δειπᾷ, σὺ δ'
 ὑγιαίνει μοι. καὶ ὁ φιλόμανος,

Vale & multum mihi salve: doctè prudenterq;
 ualendi uerbum, auere, siue saluere, illi præpositum ba-
 bet. Alexiς autem: O' here, uale (inquit) ut tardè
 admodum aduenis? Et Achæiς

Venio peracta re graui, at tu mihi uale.

Philemon quoque

rum iusiurandum, aut perfe-
 ctissimum ipsis numerum
 perficere dicant: alij uerò
 etiam salutis seu ualeitudinis
 principium uocant, inter
 quos & Philolaus est. Et
 quid attinet uetustiores com-
 memorare, quando & Epi-
 curus, qui alioqui τῷ χαίρειν
 hoc est gaudendi uerbo, ad-
 modum gaudebat, uolupta-
 temq; ceteris rebus omni-
 bus anteponebat, in episto-
 lis quas de rebus paulo gra-
 uioribus scribebat (sunt au-
 tem earum perquam pau-
 ca, & non nisi ad præci-
 pua amicorum data) sta-
 tim à principio ualere iube-
 bat. Frequens autem & in
 Tragedia & Comœdia, ue-
 teri illa quidem, reperitis i-
 dem hoc uerbum à princi-
 pio sermè positum. nā illud

Primum

Αἰτῷ δ' ὑγίαν πρῶτον, ἄτ
 εὐπραξίῳ, τρίτον ὃ χαίρειν,
 αὐτ' ὀφείλιν μνησθῆναι ᾧ γὰρ τὸ
 σπουδὸν γράψας, ἢ καὶ Πλάτων
 μίμνηται, τί καὶ εὐτὸς φασιν·
 Ὑγιαίνειν, ᾧ ἀρίστον, τὸ δού-
 τέρην, καλὸν ὑγιᾶναι, τρίτον
 ὃ πλατὼν. Ἐχαίρειν ὃ τὸ πα-
 ράπαν ὁρμήσθαι, ἵνα σοι τὸ
 γνωριμώτατον ἱκανῶς, καὶ πᾶσι
 διὰ σέματος λίγω, Ὑγία πρι-
 στίσθαι μακρῶν, μετὰ σοῦ νέε-
 μι τὸ λοιπὸν ἀφρον βιοτάτῃ. ὥστε
 αὐτοῖς πρὸς ὑγίαναι καὶ τὸ ὀφ-
 ρεῖν αὐτὸς πρὸς ὑγίαναι, προ-
 τεκτίον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν,
 μνησθῆναι καὶ ἄλλα ἱκανῶς πει-
 τῶν καὶ συγγράφων, καὶ φι-
 λασόφων ἡ καταδίδῃαι σοι ἵκων
 προτιμῶν τὸ ὑγιαίνειν·
 τὸτο μὲν παρατίθεσθαι, ὥς
 μετὰ αἰετὸς ἀπεροκαλίαν τινὰ
 μερακιώδην ἱκανῶς μοι τὸ
 σύγγραμμά, καὶ ἡνδυνά-
 σαι ἄλλω ἢ ἡνδυνάσαι τὸν
 ex historicis & philosophis commemorare tibi possim,
 ubi idem hoc uerbum ualere, antepositum reliquis atque
 praelatum reperitur. Quae tamen omnia in praesentia omitto
 tam, ne mihi scriptum hoc in loquacitatem quandam ine-
 ptā ac puerilē adeo prolatur, uidearq; ipse clauo alio a-

Primum (inquit) ualere
 cupio, dein agere bene:

Saluere tertio, ultimo de-
 bere nil. Nam qui con-
 iuniale illud carmen compo-
 suit, cuius et Plato meminit,
 an non & ille ait, Equidem
 hoc iudico primum, Va-
 lere, deinde pulchrum uide-
 ri, Post esse ducem? Verbi
 autem saluere, siue auere, o-
 mnino ne meminit quidem.
 Et ut notissimum quoq; il-
 lud, & quod omnibus in o-
 re est, tibi dicam, Sup-
 rium antiquissima diua salus,
 Tecum mihi liceat Viuere
 quod superest.

Quare si antiquissima salus
 seu ualetudo est, merito etiā
 ipsius opus, hoc est ualere,
 saluumq; ac sanum esse, reli-
 quis omnibus anteponendū
 est. Infinita autem & alia
 exempla tum ex poetis, tum
 laum

ἔλεν. ὀλίγα δὲ σοι τῆς ἀρχαί-
 ας ἱστορίας, ἐπίστα μινύσμαι
 οἰκῶν τῷ παρόντι, προσγρά-
 ψαι, κακῶς ἔχειν ὑπίλαβον. ἴ-
 τι Ἀλέξανδρος τῶν ἐν Ἰσθμῷ μά-
 χῃ ἀγωνισάμενος, ὡς
 Εὐμελὸς ὁ Σαρδιανὸς ἐν τῇ
 πρὸς Ἀντιπάτρου ἑπιστολῇ λέ-
 γει, ἔαθ' ἡμεῖς ὡς τῶν οὐκ
 νῦν αὐτῷ ὁ Ἡφαιστίων, ὅτ' ἐπι-
 λαβόμενος, ὅτ' ἐκταραχθείς,
 ὡς πορὶ γὰρ, ὅτι καὶ βίῃ τινὲς ἔ-
 τι κατασχευόμενοι, ταῦτ'
 ἡμοῖς ἴφα, ὑγίαντι βασιλεῦ, λα-
 ρὸς ἔδωκε παρατάττειν. ταρ-
 χδίντωρ δ' ἡ παρόντων πρὸς
 τὴν παράδοξον, τῆς προσγο-
 ρούσης, καὶ ἡ Ἡφαιστίων ὀλί-
 γη δὲ ὡς αἰεὶ δὲ ἐκβαίνου-
 τ' Ἀλέξανδρος. Λίχμα, εἶ-
 πι, τῶν ἡμετέρων. τὴν γὰρ οὖν
 ὑπακούειν ἀπὸ τῆς μάχης ἡδὲ
 μοι ὑποσχεσθαι. Ἀντίοχος
 δὲ ὁ Σατιάρ, ὅτι τοῖς ἑσπέρ-
 ταις συνέπαιον ἡμετέροις, ἴδοι.

di formam, ac ipso Hephaestione propemodum præ metu

lium trudere uelle. Pauca uē-
 rō ueteris hystoriae, quan-
 tum adhuc memoria teneo,
 quantumq; ad hanc præsen-
 tem causam pertinere pro-
 prie uidetur, non incommo-
 dum huc ascribi posse existi-
 maui. Nam cum Alexander
 Magnus pugnam illam ad
 Issum initurus esset, quem-
 admodum Bumenes Sardia-
 nus in epistola ad Antipa-
 trum refert, manē in taber-
 naculum eius ingressus He-
 phæstio, siue tum ita oblitus
 sui fuerat, siue cōsternatus,
 quemadmodum ego, si-
 ue etiam numine aliquo im-
 pellente, idem tum quod e-
 go dixit, ἱρίαν βασιλεῦ, hoc
 est, Vale rex: tempus iam est
 in aciem educi exercitum.
 Conturbatis autem cæteris
 qui tum aderant, ob inopi-
 natam ac nouam salutan-
 di formam, ac ipso Hephaestione propemodum præ metu

ἴσ' αὖ τὸτ' ἔχε βᾶδιντ' αὐτῷ
 τῶν ἄλλων προσευνομελόν.
 καὶ ᾄδεν, εἰμαι, ἱφρόνεις, λό-
 γιζόμενος ὅτι ἄδιν ὄφρα
 τῶν ἀπάντων ἐταδῶν, ἴσ' αὖ
 τὸ ὑγιαίνειν μένεν ἀπὴ, ἀλλὰ
 οὐκ ἰκέσθαι καὶ τοῖς ἰδίῃσι ὕψ' ὁ
 μῶν ἀποδιδέικται, τάχα αὖ
 δῆποι τις, σὺ δὲ τοῦτον ἰναλ-
 λάξαι, ὃ καὶ μηδὲν ἄλλο ἴσ-
 φεσθαι, ἐμῇ τῷ δεικνύν λό-
 γῳ ἐκ τοῦ ἴσου εἶναι τὸ ὑμνητῆ-
 ριναι, ὥσπερ αὖ ἂ τις πόρῃ
 τῇ ἐνὸς τὸ ὑπάρῃ, ὃ πρὸ
 τῇ κίρκῃ τὰς κενερίδας ἰ-
 πιδόσας, ἀλλ' ὡς φησὶ τε.
 φαίνο αὖ καὶ πρὸς αὐτὸν,
 ἀκίτως αὖ τὰς ἰδέας, ἃ τις
 ἴδως καὶ τὸ ὑγιαίνειν μὲν δῖον
 μέλει, οὐκ δὲ καὶ ἰατρῶν, καὶ
 μισθῶν ἡμῶν, καὶ τέκτων,
 ἀπὸ τὸ ὑγιαίνειν ἀνυμνήσας,
 καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχαῖς, ὃ

πολλοὶ

ponat. Verum, o optime (responderem & ego illi) me-
 ritò sanè hæc diceres, si quod in uniuersum tempus fo-
 ret, quod sanitate siue salute opus non haberet. Nunc au-
 tem & mane, & meridie, & noctu quoq. salute ac sani-
 tate semper opus est, & maximè principibus uobis qui mul-
 tis occupati negotijs estis, eoq. ad plura corpore integro ac
 sano

ualere ac sanum esse, preca-
 ri solebat: ut qui putaret,
 quādiu hoc uno frueretur,
 & cætera facillimè euentu-
 ra sibi esse. Ac rectissimè,
 opinor, sentiebat, illud ni-
 mirum secū reputans, quòd
 cæterorum bonorum om-
 nium nullus fructus foret,
 quamdiu unū τὸ ὑγιαίνειν,
 hoc est sanitas ista corporis
 atq. animi sola abesset. Sed
 iam satis de eo, quo quicque
 horum uerborum tempore
 propriè dici solitum fuerit,
 à nobis expositum est. For-
 talis autē dixerit quispiā,
 Tu uerò immutato ordine
 illo, etiam si nihil aliud di-
 xisses, tamen iure optimo
 accusandus ac reprehenden-
 dus fores. perinde ac si quis
 galeam tibie, aut rursus
 ocreas capiti allegatas im-

πολλὰ πρῶτ' εἶπε ὑμῖν, ἵνα καὶ
πρὸς πολλὰ δύναιτο τὸ σώμα-
τι. ἵτι' ὁ μὲν χαίρει ἀπὸ τοῦ
μόνον εὐφραίνει τὴν ἀρχὴν ἡ χεῖρ
ποιεῖ, καὶ ἵτι' ὁ δὲ τὸ πρῶτον
καὶ ὁ ὑγιάνειν παρακινεῖ
καὶ ὁ χεῖρ μὲν τι δεῖ, καὶ
καὶ μακροῦται τῶν πρὸς τὸ
ὑγιάνειν σιωποῦντων, καὶ ὁ
μοῦ δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ πα-
ραγγίλλει. τίς δ' οὐ καὶ ἐν τῷ ἐν
τοῦ βιβλίου, ὁ καὶ καὶ παρὰ
βασιλεὺς λαμβάνεται, τὸ το
πρῶτον ὑμῖν εἶπε παραγγί-
λλει, ὅτι ὑγιάνειν καὶ ὑμῖν τὸ
τῶν ἐπὶ τὸν δαίμονα, καὶ μάλα
καὶ τὸ εἶπε γὰρ καὶ ἐν τῷ
καὶ ὑμῶν πρὸς τὰ καὶ μὲν ἐ-
ν τῷ διακεμεῖν. ἀλλὰ καὶ ὁ
καὶ αὐτοὶ, ἵτι' καὶ γὰρ ὁ Ρω-
μαίων φωνὴ ἵπαια, τὸ πρὸ
καὶ γὰρ αὐτοὶ πρὸς τὸν δαίμονα
καὶ, τῷ τὸ ὑγιάνειν ἐν τῷ πρὸ
καὶ ἀμειβόμενα. καὶ τὰ πάντα
καὶ ἅπαντα, ὅτι ὅτι ἐν πρὸ
καὶ ἀμειβόμενα μὲν τὸ χεῖρ, καὶ
ἐπὶ.

intelligo } cum salutantes vicissim verbis accipitis, salutis
domine pterunque respondere illis soletis. Atque haec o-
mnia dixi, non quod de industria omisso verbo χαίρειν,
nnn pro

sano necesse habetis. Præte-
rea aut ille q̄ χαίρει, hoc est
aut seu gaudere dicit, auspica-
to tantum principio utitur,
ipsaq; res non aliud quam
precatio siue optatio qua-
dam est. at qui ualere iubet,
ille et utile quiddam facit,
et omnium eorum admo-
net simul, quæ ad sanitatem
siue salutem aliquid conje-
runt: neq; solum comprecas-
tur, uerum etiam denunciat
atq; imperat. Quid autem?
an non et in libello manda-
torum seu negotiorum, quod
semper et à rege quoq; ac-
cipitis, hoc primum esse so-
let, quod uobis præcipitur,
quo sanitatis atq; salutis ue-
stræ curam habeatis? Ac me-
rito sanè. Neq; enim ulla ue-
stri utilitas ad res cæteras
obseruandas foret: nisi integri
ac salui essetis. Sed et ipsi
uos (si modò Romanum ser-
monem ego quoq; nonnihil

ὀπιτελεύουσι δ' αὐτ' αὐτ' ἀ-
πὸν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τὸ-
σο ἢ ἄνευ παύσιν ἢ γινώσκ-
αὶ ὅτι ἐγγύς, καὶ τὸς ἡμε-
ρὰς τῶν προσηγορευόμενων ἱ-
πποκράτην. χάριν ἢ ἰμμενῶ
ταῖς θύσιν, ὅτι μοι τὸ σφάλμα
ὅτι ἄλλο μακρὴν ἀσπίδα φέρω πρὸ
ἐμὲ ἴσχυς, καὶ ὡς τὸ ἀμνησ-
τὸν ἡλίου. καὶ τάχα δὲ ὅ-
τι καὶ ἡ Ἀσκληπιὸς αὐτῇ ἰδι-
οῦσιν τὸν ἱπποκράτην, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ
τὸ ὑγιαίνειν ὑποσχεσάμεθα, ἡ-
μεῖς ἵσχυς ὡς αὐτὸς αὐτὸς (παύσιν
ἀσπίδα, μηδὲν πρὸς ἑαυ-
τὸν τὸν μακρὸν βίον τετραχλὺς
ἔμοιρον; ἢ ἢ δὲ καὶ αὐτὸν πρὸς
πῶς τινὰ ἔκαστον τὸ γινώσκον
ἀπὸ λογίας ἀπὸν ὁδὸν εἶναι,
ὡς πάντες ἰσχυόμεθα ἐπὶ τοῖς ἀ-
ρίστοις ἐπὶ σὲ γνωρίζω, ἡ
δὲ εἴπω ἐπὶ νύκτας αἰετὸν α-
νδρῶν διατετραχλὺς ἰσχυόμεθα.
τάχα δ' αὖ τινὰ ἱπποκράτην
ἴσχυς fuerim? Quod si uero et humanam quandam de-
fensionem pro eo quod accidit, asserre conuenit: nihil no-
uum aut peregrinum hoc est, si cum admodum in eo ela-
borauerim, ut ex optimo atque potissimo tibi notus fic-
rem, deinde ex nimia cupiditate ac festinantia in diuersum
animi consternatione quadam incido? Iam et arrecta

pro eo ὑγιαίνειν dicere ἴσχυς
dico quodam affectarim, sed
quia hoc ipsum inuito mihi
accidit. Aut quomodo enim
non ridiculus forem, si et
aliena lingua loquerer, et
tempora salutationum im-
mutarem? Gratiam autem et
dixi ago, quod mihi erratū
hoc in aliud longe auspica-
tiam uerbum cōuersum fuit,
atque ipse in melius, errando
prolapsus sum. Et quid si
hoc Saluti, aut etiam Ae-
sculapij ipsius providentia
quadam factum est, qui tibi
per me salutem ac sanitatē
promittere ita uoluerit? Nā
quo pacto ipse equidem, nisi
a Deo aliquo in impulsus,
quicquam eiusmodi cōmit-
terem, qui antea per omnē
aetatem nullo simili pacto
turbatus atque animo percul-
sus fuerim? humanam quandam de-
fensionem pro eo quod accidit, asserre conuenit: nihil no-
uum aut peregrinum hoc est, si cum admodum in eo ela-
borauerim, ut ex optimo atque potissimo tibi notus fic-
rem, deinde ex nimia cupiditate ac festinantia in diuersum
animi consternatione quadam incido? Iam et arrecta
cogita-

πειν, ὃ ἔχον χάριν ἐμολογῶν, μι-
γάλη τῇ φωνῇ χάριν εἶδασαι,
ἔφασκε αὐτοκράτωρ, ὅτι ἡσυχῇ
καὶ ἀδίκως ἰδίκασας. καὶ τῶν
πρὸ Σίβας ἐν ἀγκυραποσεί-
ων, καὶ διασπάρσασθαι τὸν αὐ-
θρῶπον ἐβλόντων, παύσαι-
σθαι χαλεπαίνοντάς, ἐκείνους
ἔφη· ὃ γὰρ πῶ γλῶττι αὐτοῦ,
ἀλλὰ πῶ γνώμῃ ἐξιστάμεν
ἄξιον. ἐκείνους μὲν εἶπε, οὐ
δ' ἐπεὶ πῶ γνώμῃ σκίψας,
πάνου δυνάμει δυνάσεις, εἴ-
τε πῶ γλῶττι, καὶ δυνάμει καὶ
αὐτοῦ, εἴηκε δ' ἐν ταῦτα ἄλλα γι-
γνόμενους, ἀνέστη δ' αὖτις πε-
θεύσας, μάταιος δ' ἔξω θύ-
πτεν δὲ ὁ μαρτυρῆσαι, ὡς πῶ
ἀπολογίαν ταύτῃ συγγρά-
ψαμι. καὶ ἔπειτα, ὡς φίλτατε Ἀσ-
κληπιῆ, τοῖς τε καὶ φασίηναι τὸν
λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ'
ἐπὶ δόξῃς ἀφορμὴν εἶ-
ναι δεκάων.

quiddam uereri debere, uidelicet ne qui me putent ex
composuio errasse hoc pacto, quò hanc apologia scriben-
da causam haberem, atq; utinam quidem, ò optimè Aescu-
lapi, eiusmodi hæc appareat oratio, ut non apolo-
gia speciem, sed ostentationis alicuius capta
tam occasionem præseferat.

minem quendam iniuste ca-
lamitoseq; delatum, à maxi-
mo quodam crimine absol-
uisset, ille gratiam agere uo-
lens, alta uoce proclamauit.
Gratiam tibi, inquit, Impe-
rator, habeo, quòd male
atq; iniuste iudicasti. Ibi cū
cæteri qui circa Augustum
erant, grauiter indignareno-
tur, hominemq; discerpere
ac lacerare uellent: Desiste,
inquit ille, ab indignatione.
Neq; enim linguam ipsam,
sed animum examinare at-
que inspicere æquum est. Ita-
tum ille. At tu siue animum
inspicere & contemplari
uoles, beneuolum reperiess
siue linguam, neq; ipsa inau-
spicatum aut ominosum ali-
quid dixit. q Cæterum ui-
deor hoc loci iam constitu-
tus non immerito & aliud

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Incipiamus in hac apologia usum uerborum τὸ χαίρειν καὶ εὖ ἔχειν ostendit, & cui temporibus quibusque accommodata seruitutque exempla eorum recenset, qui uel simili errore aliquando lapsi fuere, uel meditato, eodem quo ipse, uerbo si, magnum ex eo commodum consecuti sunt, Hephæstionis & Alexandri, Antiochi, Ptolemæi, Lagi, Pyrrhi. Hoc ego uerbum addam ex Dione in Adriano: Cornelius inquit, Fronto peruerseri quandoque ab æna domum repetens, officium uidam præstiturus, quæ seculi ἀγνοία est iudicium ingressus: edices ita salutauit, ut non matutino uteretur uerbo χαίρειν, id est aues sed uel pertino ἔχειν, quod salue interpretantur. Ceterum ἔχειν ambiguum uerbum serè in malum sonat, quum ambiguum significamus abesse sanitatem mentis. Eo uerbo uidam Cæsari exprobrant insaniam, Philippus Menecrati imper uerbo χαίρειν dicunt Græci, quibus bene precantur. Eiusdem nostri in opere de Contrahendis epistolis Græci, inquit, sermè in hunc modum salutant, Εὖ ἔχεις τὸ ἄσθεν ἔχεις. Que uerba non hoc sonant Græcis, quod quidam existimant, quasi inueamus illos quos ita salutamus, bene uivere, quod felicitatem precemur. Nam quibus res sunt secundæ, Græcis εὖ ἔχεις, id dicuntur. Quidam pro εὖ ἔχεις dicunt χαίρεις, quod apud nos sonat gaudere. Vtrunque uno uerbo expressit Flaccus:

Celso gaudere, & bene rem gerere. Albinonano.

thagoras quoque in Epistolis non alia usus est consalutatione, quàm ut iuberet εὖ ἔχεις. Inter Mazas patrum dijs sacra erat & εὖ ἔχεις: quo nomine proprie significatur sanitas. Apertum id quoque nobis, cum qui tuenda sanitate artem proficatur omnifariam, εὖ ἔχεις à Græcis nuncupari χαίρειν scripsit in Epistolis Cleon, cum iam Atheniensis decem habenas gubernare cepisset, quem Aristophanes in isto comico sale perstringit, dicentem Verbum esse uetus iam obsoletum. Pro quo subiungit aliud, nempe ἀσθεν ἔχεις.

NON 3 χαίρειν

χαίρει μὴ μὴ ἰσὶ ὁ ἄνθρωπος ἀκνέται
ἀρχαίον καὶ ἀρχαῖον πρὸς τὸν ἀρχαῖον
ἀκνέται: hoc est,

Gaudere nos iubeo populares, o viri:

Mors alloquenda iam obsoleto atque ueteri,

Saluto nos.

a Difficile sane est) Exordium à loco communi. b Vltimus igitur) Propositio. c μακάρι χαίρει.) Fratrum meus hunc locum ita ueruit in Chiliad. Hoc dictum longum ualere, declarat nobis ad amplius curæ futurum. Metaphora est, inquit, sumpta ab ijs qui discedunt diutius abfuturi, seu nunquam redituri. Est si piculū apud nostrum Lucianum, ut in Ioue Tragædo, item in Gallo, dialogo de Humanorum statuum uanitate pulcherrimo. μακάρι χαίρει φέρσας: id est, longum ualere iussisset. Cicero ad Atticum lib. octauo: Attilio πολλά χαίρει τὸ βλάδω dicens, contulit se Brundisium. Item Hippolitus apud Euripidem: τὸ εὖ καὶ τὸ βλάδω πολλά ἔγω χαίρει λίγω, Venerit tunc multum ualere renuncio. Cicero lib. 15. Epist. famil. pro μακάρι χαίρει, dixit nuncium remittere: Venerit, inquit, nuncium remissi, delictus illecebris uoluptatis. Vergilius,

Et longum formose, male, male, inquit, Iole.

d τὸ εὖ καὶ τὸ βλάδω.) Socrates apud Platonem in Euthydemo docet, τὸ εὖ καὶ τὸ βλάδω, id est commoditatem prosperitatemque agendi, non ex ijs, quæ materiæ & organi rationem subierint potius, quam ex uis cognitione, quam securitatem esse uult, pendere. In hac enim illud est stabile, de quo Cebes loquitur, firmiter & immutabile. e ὅτι μακάρι.) Inter innumeras & eximias cū corporis tum animi dotes, quas diuina hominibus largita est benignitas, non est sanitate uel utilior alia, uel iucundior: id quod (quicquid ille tandem fuerit) breui testatus est senariolo, οὐ καὶ ὅτι μακάρι τὸ εὖ καὶ τὸ βλάδω. Siquidem ea est, cuius, uel uulgus teste, nunquam obrepat homini satietas. Fastiduntur omnes, libidines, luxus omnis, atque, ut semel dicam, omnia, non raro & ipsa uita: hæc sola, siue animum spectes, siue corpus, non fastiditur unquam. Pyrrhus Epyrotharum hellicensis rex, solam salutem precatus est, ratus facile adhibere reliqua, ubi illa adesset: optimeque putans, nihil deesse homini, si illa adesset. Id contemplati olim ueteres illi Graeci

corum

eorum philosophi, hanc unam precabantur ijs, cū quibus de rebus essent arduis collatūri, arbitrati, (id quod reterat) ὡς ἔκαστόν τι χητέν ὁ σέματι ἀρμολύτατον, ἢ σ' αὐλῶς ἀπαντα περὶ ληφές, ἢ ὁ ἄνθρωπος ἀγαθός. Tantumq; fuit illis cordi sanitas, ut contractu idius Græca uoce, quæ ὑγιᾶ est, in hanc figuram

expresserint, quam Lucianus hic triplicē quinque linearē triangulū uocat. Hæc est militaris illa tessera, cui Antiochus Soter, ut testatur idem Lucianus hic, insignē illam & admirabilē de Galatis uictoriam acceptam retulit. Hoc est nobile illud insignē, quo nobilitari cupiebat Asclepiadēs

nauem Hippocrates, cuius in epist. quadā ad Damagetū amicum meminit. Hoc deniq; illud est numen, quod nō puduit in sacro sancto illo iureiurando eundem iurare Hippocratem. Huic tam eximie doti diuinitūs addita est conseruatrix ac custos Medicina, quæ hoc præstare potest, ut salua nobis sit sanitas, aut si uibi uel nostra uel naturæ iniuria labefactata fuerit, sibi ipsi postlimino restitatur. (Quaternionem.) De perfecto triangulo, de Pythagoræ eorum iureiurando, quædam annotauimus in Vitarum auctoritate. g χαῖρε.) χαῖρε ad secundam ualitudinem in epistolis atq; salutationibus locum inuenit cōmuni loquēdi usū. tametsi Plato manult ὑπάρχειν. Est enim læticia affectio animi in corpore sano. Hinc Horat. Lib. 1. Epistol. 8

Celso gaudere, & bene rem gerere Albinouano.

h Pyrrhi Epitotē.) De Pyrrho Epirotarū rege, uide lib. 18. Instini. i Tu uerō.) Obiectio mutati ordinis, cui respondet primō à uī & potestate uerbi, q̄ ea omni tempore conueniat. k, Præterea. A collatione salutationum. l Quid aut.) A proprio exemplo & usu eorū, à quibus reprehenditur. m Nisi à deo.) Translatio erroris in Deum aliquem. n Quod si uerō.) Alia defensio qua & pro errore & animi perturbatione respondet. o Tu uerō.) A consuetō. p Quantumuis ali.) A remotione causæ. q At ipse quidem.) Confirmatio qua uoluntatem principis pro se interpretatur, à consequentibus. r Nam cū ipse.) Ab exemplis. s Caterū.) Alia obiectio, hanc ὑπάρχειν, cui respondendo orationē cōcludit hanc ὑπάρχειν.

HERODOTVS VEL AETIO.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Ostendit hac præfatione Lucianus, sed exemplo Herodoti, & post hunc Aetionis pictoris, adductum ut in conuentu totius Macedoniæ exhibere se, ac specimen aliquod sui præbere noluerit. Esse enim compendiosorem hanc viam ad laudem & gloriam comparandam, quàm singulas ciuitates circumeundo, magno negotio, multoque tandem tempore inclarescere. Exordium à uoto incipit, post narratione utriusque Herodoti & Aetionis exemplum exponit: quæ quia maiorem scripti huius partem absoluit, utriusque nominis titulum quoque dedit. Hinc adoptatio sequitur, quæ suum institutum cum superioribus exemplis comparat, amplificata per collationem, præsentis conuentu cum Olympico, à loci & hominum qualitate. Postremò petit, ut illorum exemplo se quoque pro aliquo mediocri oratore habeant, non cum optimis ac uetustissimis illis, sed cum præsentibus conferendo.

ΗΡΟΔΟΤΑ ἔτι μὲν καὶ
τᾶλλα μιμήσασθαι
δυνατὸν ἔμ, ὃ πάν-
τα φημί, ὅσα προσῶν αὐτῷ
μᾶλλον γὰρ δύμῃς τότε γνῆ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐν ἡ τᾷ πάντων, εἴον
ὃ καὶ τὸ λόγον, ὃ ἀφμι-
νίας

Vtinam a uero et
alias Herodoti uir-
tutes mihi imitari
concessum fuisset, non o-
mnes dico quibus ille prædi-
tus præcelluit (maior enim
uoto hæc res fuerit) uerum
unam ex omnibus, uidelicet
aut orationum elegantissi-
marum mundiciem, aut illarum numerosam concinnita-
tem,

νίαν αὐτῶν, ὃ τῷ εἰκῆεν τῇ
 ἰονίᾳ καὶ περσοῖσι, ὃ δὲ γνώ-
 μῃς τὸ πρὸς ἑῶν, ὃ ἴσα μυρία
 ἑκατὸν καὶ ἑκατομμύρια
 ἔχει, πρὸς δὲ αἰ μύνην ἰλ-
 λίδος. ἢ ἡ περὶ αὐτῶν τῶν
 συγγράμματα, καὶ αἰ πολ-
 λαχῶς τοῖς ἑλλήσιν ἐν βραχὺ
 μαίεται, ἰσὺς καὶ οὐ καὶ ἀλλο-
 ῖον μετὰ αἰνῶνα. πλοῦτος
 γὰρ ἀνθρώπος, ἐκ τῆς Κερίας,
 οὐδὲ τῆς ἑλλάδος, ἰσχυρὸς
 πρὸς ἑαυτὸν, αἰσὺς δὲ τὰ χι-
 τὰ καὶ ἀπρὸς ἀλλοτρίους ἐκ τῆς
 περσίδος καὶ πρὸς ἑαυτὸν γυναι-
 κας, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγρά-
 ματα τὸ μέγιστον πρὸς ἑαυτὸν ἰσ-
 χύει, καὶ μέγιστον ἀλλοτρίους, καὶ ἡ
 Κερία αἰσὺς ἀνθρώπων,
 ἡ Ἀργεῖος, ἡ Λακεδαιμόνιος
 καὶ τῆς περσίδος, ἡ γυνὴ καὶ μα-
 κρὸν ὄψιν αἰσὺς, καὶ ἡ ἑλλάς
 μακρὰ ἐκ τῆς περσίδος ἰσχυρὰ.

ἰσχυρὰ

miserabilis fieret cum ipse, tum eius quoque elucubratae
 vigilae. A tenim ebambulantem, nunc quidem Atheni-
 ensibus, nunc autem Corinthiis recitare Historiarum mo-
 numenta à se condita, mox Argivis aut Lacedaemoniis, par-
 tium laborio, sum esse existimabat & longum: primum cau-
 telatione & morā nō mediocrem in illo fore pressabat.

nnn 5 Voluit

tem, aut propriam & natu-
 ralem linguae Ionicae dictio-
 nem, aut sententiarum gra-
 vitatem & praestantiam,
 aut quaecumq; alia (quae &
 infinita sunt & elegantia)
 ille uno quasi fasciculo com-
 prebensa possidet, omnem
 imitationis spem excedētia.
 Ceterum quae cum libris à
 se elucubratiss fecerit, tum
 quemadmodum pessum in
 breui temporis spacio apud
 Graecos in noticiā venerit,
 mihi & tibi & alteri cui-
 cunq; tandem imitari baud
 quaquam fuerit difficile.

Cum enim relicta patria
 secessasset ex Caria, recto cur-
 sum, Graeciam delatus est,
 ubi de seipso cum cogitatio-
 nem suscepit, quo pacto quā
 celerrime & minimo cum
 negotio iniret, ac sa-

ἑκαστῶν ἑξῆς διασπῶν τὸ πρῶ-
γμα, ὅδε κατὰ διαίρωσις ἔτα-
κται ὀλίγον ἑγῆρον καὶ συλ-
λίγον τῶν γυνῶσι, ἐπιβούλου
δὲ, ἢ δυνάστην ἢ, ἄλλους πε-
λαστῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπαγα-
γῆς. ἐνίσταται ὁ Ὀλυμπικὸς τὰ
μεγάλαι καὶ ἡ Ἡρόδοτος τοῦτ'
ἐκείνο, ἔπειτα οἱ νομίσαι τὸν
καίρον, οὗ μάλιστα ἐκλήχθη,
πλάττειν τελέσας τῶν πα-
νῶν, ἀπανταχῆς ὅδε
πῶς ἀρίστου συλλυγμενῶν,
παριθύνει τὸν Ὀπιδόδε-
μεν, ἢ θιατῶν, καὶ ἄγνοια
τῶν Ὀλυμπίων παρῆχον ἑαυ-
τὸν, ἔδωκεν τὰς ἱστορίας, καὶ ἐκ-
λῶν τὰς παρίντας, ἄχρις ἃ καὶ
μέσας ἐληθῶσι τὰς βίβλους
αὐτῶν, ἰσχυρὰ καὶ αὐτὰς ἔσται. ὅ-
θεν ὁ ἀπαντῶν αὐτὸν ἔδωκεν
πολὺν μῶλον, ἃ τῆς Ὀλυμ-
πιτικῆς αὐτῶν. καὶ οὐκ ἴσ-
τιν ἴσται αὐτοῦ ὁ ὅτι ἡ Ἡρο-
δοτου ὀνόματι. οἱ μὲν αὖ-

τοι

ius libri nobilitari & vocari cepti sint, & illis novem exi-
stentibus. Proinde iam omnes illū nouerāt, multo profectō
magis q̃ Olympicorum certaminū uictores: nec quisquam
erat, cui Herodoti nomen inuicū fuerat, quē nonnulli i-

ps

Voluit ergo negotium o-
mnem in compendium cōtra-
here, neque ita particula-
tim innotescere, nouiciam
modicē & peditentium con-
gregans & colligens. Calli-
dus uerò obseruabat, si uspiā
locorum Græcos unā cono-
gregatos omnes deprehen-
deret. Commodum ita-
que instabant magna O-
lympia. Herodotus autem
hanc solam sibi uenisse oc-
casionem arbitratus, cuius
maximē erat cupidus, fre-
quentissimis ludis observa-
tis: iamq̃ ex omnibus locis
collectis Græcorum optima-
tibus, progressus in Opistho-
domum, non spectatore, sed
certatorem se ipse exhibe-
bat, cantillans historias me-
morie à se proditus, ac
presentium aures orationis
suauitate demulcens, donec
& Musarum nominibus c-

HERODOTVS, VEL ABTIO. 303

οὐδ' ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ,
οἱ δὲ ἐκ τῶν τῆς παρυγῆρας
ἐκέντητον πανθαρόμενοι. καὶ
οἱ περὶ γράμματα μέντοι, ἰδέσθαι
αὐτοὺς αὐτῷ διακτύνει, ἔτι
ὅταν ἡρόδοτος ἔσται, ἔτι
μάχας τὰς Περσικὰς καὶ
συγγυραφῆς, ἔτι τὰς νίκας τοῦ
μῶν ἑμνεσας. τριχῶν ἰκῶ-
ν ἁπλοῦσαι τῶν ἱστειῶν,
ἐν μιᾷ συνιδῆναι παίδεμόν τι-
να κοινῶν ψῆφον ὅτι ἐλάττω
λαβῶν, καὶ πικρὸν δῆμιον
ὅφ' ἔσθ' ἡμῶν ὁ δὲ ἑρμῆς,
ἀλλ' ἐν ἀπ' αὐτῶν πόλει, ἐξ ἡ-
καυτοῦ ὅρ τῶν παρυγῆρων.
ἐπὶ ὅσους ἡ κατακρίσασαι,
ἐπὶ τὸν πῖνα τὸν πῖνα ἰδὲν
ἐν γῶσιν, ἡ πῖνα τὸν ἑπ-
χῶν αὐτῶν σοφίῃς, καὶ
πρόδιν ὁ Κῆς, καὶ Ἀνα-
ξίμενος ὁ Χίος, καὶ Πάλλος ὁ
Ἀκράγαντινός, καὶ ἄλλοι συ-
γχοί, λέγοντες ἡλικίαν αὐτῶν
οὐδ' ὅσους πῖνα παύσιν, ἀφ'
ὧν γῶσιν ἐν βραχέϊ ἱστειν
το. καὶ τί σι τῶν παλαιῶν
εἰ Ἀναξίμενος Χίος, αὐτὸς Ἀκράγαντινός, αὐτῶν
οὐδ' ὅσους πῖνα παύσιν, ἀφ'
ὧν γῶσιν ἐν βραχέϊ ἱστειν
το. καὶ τί σι τῶν παλαιῶν

psiauduerant in Olympia;
alii uerò ex his qui ex ludis
regressi fuerant, audita &
ipsi perciperant. Tum uerò
ubicunq; in publico saltem
apparuisse, certationi com-
monstrabatur dignis: Hic il-
le est Herodotus qui pugnas
Persicas lingua Ionica con-
didit atq; conscripsit, qui
uictorias nostras uenustissi-
mè concelebrauit. Talem i-
psè laudem historiarum no-
mine consecutus est, in uno
conueniu ab omni populo
totius Græciæ commune na-
tus suffragium, non ab uno
per Ionem præcone ebucci-
natus, sed in omnibus qua-
cuauersum ciuitatibus, un-
de quisque erat eorum qui
ad ludos publicos confluxe-
rant. Hoc cū animaduernis-
sent postea ad parādū cogni-
tionē uia esse cōpendiosissi-
mā, et Hyppias illius gentis
Sophista, et Prodicus Cius,
et Anaximenes Chius, αὐτὸς Ἀκράγαντινός, αὐτῶν
οὐδ' ὅσους πῖνα παύσιν, ἀφ'
ὧν γῶσιν ἐν βραχέϊ ἱστειν
το. καὶ τί σι τῶν παλαιῶν
εἰ Ἀναξίμενος Χίος, αὐτὸς Ἀκράγαντινός, αὐτῶν
οὐδ' ὅσους πῖνα παύσιν, ἀφ'
ὧν γῶσιν ἐν βραχέϊ ἱστειν
το. καὶ τί σι τῶν παλαιῶν
εἰ Ἀναξίμενος Χίος, αὐτὸς Ἀκράγαντινός, αὐτῶν
οὐδ' ὅσους πῖνα παύσιν, ἀφ'
ὧν γῶσιν ἐν βραχέϊ ἱστειν
το. καὶ τί σι τῶν παλαιῶν

ἐκάντες λίγῃ σεβιστάς, καὶ
 συγγραφίας καὶ λογιολόγους:
 ἔπειτα καὶ τὰ τιμωτάτα πάντα,
 καὶ Αἰτίωνος φασὶ τὴν συγγρα-
 φὴν, συγγραψάμενος τὴν Ρω-
 ξάνην καὶ Λαξάνην γάμον,
 ἥτις Ολυμπίαν, καὶ αὐτὴν ἀεικλι-
 νά, πῶς ἐκείνη ἐπιδείξατο,
 ὥστε ἡγεζυρίδαν, Εὐκλείδης
 κλέω τίη ἔντα, ὡς ἔστα τὸ τί-
 χον, γαμίζον περὶ σαῶσαι τὴν
 Αἰτίωναν, καὶ εἰ τὸ βαλμα-
 τὸν τῆ γραφῆς αὐτῆς, ὅτι τότῃ,
 ὡς ἔ Εὐκλείδης κλέω διὰ αὐτὸν,
 ἀν' ἐπιγραφῇ τῇ Αἰτίωνι συ-
 νάψατο τὴν συγγραφὴν τὴν γά-
 μον: ἴστω δ' ἐκείνη ἐν Ἰταλίᾳ,
 ὡς ἔστιν ἡμεῖς, ὥστε καὶ αὐτὴν αὐ-
 τὴν ἴστω. ἡμεῖς αὖτε πε-
 ρὶ αὐτῆς καὶ ἐκείνην νομίζομεν.
 καὶ ἡ Ρωξάνη καὶ ἡ Λαξάνη, πάλ-
 λαντι χροῖμα παρῆν, ἡ
 γὰρ ἰσῶσα, αἰδουμένη ἴστω
 τὴν Αἰτίωνον, ὅπως δὲ τι-
 νος μεδιῶντος, ἐμὲ καὶ
 τίπτε ἴστω, ἀπὸ γὰρ τῆς
 ἑλὸς nuptialis uestimentis instratus. Hunc iuxta locata est
 Rhoxane uirgo, corpore et facie uenustissima, terram mo-
 destè intuens, Alexandri assistentis praesentiā honorificè re-
 uerens. Ceterū Cupidines quidā ridentes, alter quidem à

illos percensco sophistas, et
 historicos, et oratores. cū
 et haec inter uetera cōmo-
 de locum habere possim? B-
 tenim perhibent Actionem
 quoq; pictorē, Rhoxanes et
 Alexandri depictas in tabu-
 la nuptias, in Olympiā per-
 tubisse, ac imaginem spectā-
 dam ostentasse, adeo ut Pro-
 xenides, quem tunc certami-
 num iudicem Graeci consti-
 tuerāt, artis praestantia de-
 lectatus, Actionem generū
 sibi ascriuerit. Sed quæret a-
 liquis, quodnam tantum af-
 fuerit picturae miraculum,
 per quod adductus Proxeni-
 des Actioni peregrino filiā
 suam nuptam tradiderit.
 Est enim quidem imago
 in Italia, quam ego met ui-
 di, adeo ut tibi quoq; de ea
 compertam ueritatem dico
 re possim. Thalamus est suo
 pra modum elegans, et le-
 tus nuptialis uestimentis in-
 stratus. Hunc iuxta locata est
 Rhoxane uirgo, corpore et facie uenustissima, terram mo-
 destè intuens, Alexandri assistentis praesentiā honorificè re-
 uerens. Ceterū Cupidines quidā ridentes, alter quidem à
 tergo

HERODOTVS,

VEL ARTIO. 205

ἐνθαλὺς τῶν ἡαλύπρων, καὶ
 δάκρυσι τῷ συμφίῳ τῶ Ρω-
 ξάνῳ· ὃ δὲ τις μάλα δυνά-
 κως ἀφαιρῆ τὸ σαστάδιον ἐκ
 τοῦ ποδός, ὥς κατακλίνοιτο
 ἐπὶ τῷ ἄλῳ τῆς χλαμύδος τῷ
 Αλεξάνδρῳ ἱπποδερμίδῳ
 ὄντι, καὶ ἔτῳ ἵππῳ αὐτὸν
 πρὸς τῶν Ρωξάνῳ, πάντῳ βί-
 αως ἑλθεῖν ἐμνήσθη. ὁ βασι-
 λεύς ἤ αὐτὸς ἐκ μὲν εἰσάγειν τι
 καὶ ἱρὶν τῷ πασί, παύσασθαι
 ἤ, ὅτι συμπαγεῖς ἡσασίον
 σωματίζον, δαίκα ἡαυμείῳ
 ἔχον, μετὰ κίον πάντῳ ὀργαίῳ
 ἱπποδερμίδῳ, ὑμεῖναι, ὁ
 εἰμπίδῳ· ὃ γὰρ ἱπποδερμίδῳ
 τὸν ἵππον. ἱπποδερμίδῳ τὸν αὐτό-
 νον, ἀλλὰ ἱπποδερμίδῳ παύσασθαι
 ἐν τοῖς ἵπποις τοῦ Αλεξάν-
 δρου δὲ μὲν τῶν ἡαλύπρων αὐτό
 τῷ φέρειν, μιμνήσκον
 τὸς ἀχρὸς φέρειν, ὅπῃ δὲ κίον
 φέρειν βούλοιντο· ἄλλοι δὲ
 δύνανται τὸν αὐτόν, ὡς τῆς ἀσπί-
 δος κατακλίμενον, βασιλῆα
 δὲ ὅσον καὶ αὐτὸν εἶναι τῶν
 ἡαλύπρων τῶν ἀσπίδων ἱπποδερ-
 μίδῳ. ὡς ἢ ἱπποδερμίδῳ ἵππον
 τραβούν, σκῆτι τοῖς ἡαλύπροις.

tergo stans digitis redimi-
 culum aufert à capite, ac
 Roxanen sponso commo-
 stratur: aliter nimium serui-
 liter à plantis aufert san-
 dalium ut iam decumberet.
 alius Alexandri chlamyde
 involutus, illum ad Roxa-
 nen pertrahit, valde vio-
 lenter annexus. Sed enim
 ipse rex coronam quan-
 dam puella porrigit. Adest
 praeterea et Parochus spon-
 sa ductor Hephastion, are-
 dentem facem tenens in ma-
 nibus, formoso admodum
 adolescenti innixus. hunc
 ego Hymenaeum esse opi-
 nor: neque enim nomen ad-
 scriptum fuerat. Ex alia
 autem parte tabulae alij Cu-
 pidines in armis Alexan-
 dri colludebant. duo qui-
 dem hastam illius ferentes,
 eos imitabantur qui ferens
 diis oneribus gravari videntur.
 Alij duo unum ali-
 quem iacentem, super cly-
 peum penè ipsum ut regem
 Porro unus in thorace supi-
 ne iacen-

θῶν, ὑπὸν λαμβάνων, λι-
χόντι ἰοικρ, ὡς φοβήσιν αὐ-
τὰς, ὅπου καὶ αὐτὸν γίνου-
το σύροντόν. ἡ παιδία δὲ ἀλα-
λως ταῦτά ὄντι, οὐδὲ πορνο-
γράφου ἐν αὐτοῖς ἔστιν, ἀλλὰ
Αυλοῦ τοῦ Αλιζούρου, καὶ τὸν
ἐν ταῖς παιδικαῖς ἔργοις, καὶ
ἴτι ἀμα καὶ Ρωξάνης ἦν, καὶ
τῶν ὁπλῶν ὅν ἐπαλάτ-
το· πλὴν ἀλλ' ὕψις ἀκὸν αὐ-
τῇ καὶ ἄλλαις γαμήλιον τεῖλαι
ἐλ ἀλυσίας διαχέου ἔχουσιν,
πρὸς τὴν βασιλῆα τῷ Αλι-
τίῳ, τῶν τῶν Προξείδου ἐν
χατῶν, καὶ ἀπὸ ἐν γῶμας,
καὶ αὐτὸς, παρ' ἑαυτῶν τῶν Α-
λιζούρου γάμων, ὑπὸ συμπα-
γῶν τῷ βασιλῇ, μετὰ ἑαυ-
τοῦ γάμων, πρὸς τὴν
ἀλλοῦ γάμων. Ἡρίδατος ὅ-
ν (ἰπῶν καὶ γὰρ ἰπ' ἰπῶ-
ν) ἰπῶν τῶν Ολυμπίων
πλὴν παρ' ἑαυτῶν ὄντι, καὶ οὐ
γραφία θαυμαστὴν εἶναι τοῖς
Ἕλλησι, τὰς Ἑλλήνων δὲ δι-

ξίδια

dior enim ad illum) satis superq; sufficere Olympiorum luo-
dos existimavit ad faciendam fidem, Græcis cum scripto-
rem esse admiratione non indignum, qui Græcorum ge-

nè iacentem ingressus infia-
dias tendenti similis esse vi-
detur, ut illos ex improviso
perterritus faciat, ubi trahen-
do ad se peruenissent. Neq;
verò hæc ludicra sunt aut
puerilia, & in quibus ex-
primendis temere elaborasse
set Action, sed quibus Ale-
xandri ad res bellicas amo-
rem adumbrare voluit, &
quòd eadem opera & Rho-
xanes amore flagrant, &
armorum curam per obli-
vionem nō abiecerit. Quam
quā verò & aliā ipsa ima-
gine nuptiale quiddam re-
uera ostensum est, nempe
Proxenide natam antè Ac-
tionem fuisse d. sponsam, illāq;
in matrimonium ducta abire,
lusi successiva opera Alexā-
dri nuptijs, sub rege sponso
ductore pro nuptijs colore
et penecillo expressis, ut in
nuptias præmiū reportant.

Proinde (Herodotus (regre-
dior enim ad illum) satis superq; sufficere Olympiorum luo-
dos existimavit ad faciendam fidem, Græcis cum scripto-
rem esse admiratione non indignum, qui Græcorum ge-
sta illis

πάντων, καὶ ἐποδὸν πάλιν
 ἢ ἀρίστη ἴσα, ἢ κατὰ Πισαν,
 μάστιγι, ἢ ἢ τῶν ἱκανῶν σφραγισ-
 ρίαν, καὶ σκηνῶν καὶ καταβῆται
 καὶ πύργῳ, εἴ τι αὐτὸ παρὰ κρυπ-
 τὰς, ἢ σφραγιστὴς ὄχλος, ἢ
 θλητῶν ἢ μάλιστα φιλοεὐχάμι-
 νος, ἢ παρὰ βύρην ἢ πολλοὶ ἢ
 κρήνην τῶν ἐν μέρει, ἀλλὰ ἢ
 τῶν τι καὶ συγγραφεύων καὶ
 σοφιστῶν ἢ δεικνύμεται, ἢ
 ἢ μικρὸν ἢ δὴ, καὶ τὸ μὲν πα-
 ραπλὺν ἢ δὴ σφραγιστῶν φαίνεται
 πῶς Ολυμπίων. ἀλλὰ ἢ καὶ μὴ
 ὁμοῦ πολλοὶ ἀμείβεσθαι ἢ δὴ
 καὶ ἢ Μίλωνι παρὰ βύρην ἢ
 ἢ καὶ ὁμοῦ ὁμοῦ δὴ δὴ δὴ αὐ-
 τῶν ἢ δὴ. ἢ καὶ ἢ πολλοὶ ἢ
 καὶ ἀπαγαγόντες τῶν μὴ-
 μίων, ἢ αὐτὸ μὲν ἀποδίδ-
 οντες ἢ δὴ, τὰ καὶ αὐτὸ πᾶν
 μαστιγώσιν ἢ δὴ δὴ δὴ,
 ὡς ἢ γὰρ τὰ καὶ τῶν δὴ ἢ
 τὸν ἢ καὶ ἢ τὰ καὶ.

Sin uerò ab illis memoria longè lateq; auocata, in hunc so-
 lum intenti fueritis, fortasse non admodum uobis fla-
 gellandus esse uidebor, ita ut in tanto
 studio & hoc mihi
 sufficiat.

lectissima. Excepit uerò ues-
 trum conuentum ciuitas o-
 mnium optima, qua cū nul-
 la ex parte Pisa conferenda
 est, neq; ea quæ illic est loci
 angustia, neq; tabernacula
 aut tuguria & suffocatio.
 Iam h neq; conuentum cele-
 brantes, uulgaris fex & tur-
 ba est, magis cupida spectā-
 di athletas, nempe uulgu-
 Herodoti negligēs, sed pro-
 fectò cū rhetorū tum scri-
 ptorum atq; sophistarū o-
 mnium celeberrimi, adeo
 ut parum mihi deesse uidea-
 tur quò minus et mea actio
 perinde ut Olympiorū pio-
 rum celebris habenda sit.
 Caterum si me cum Poly-
 damante, aut Glauco, aut
 Milone compositum con-
 templamini, ualde audax
 homo uobis esse uidebor.

GILBERTI COGNATI

Annotations.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Hic nihil aliud agit Lucianus quàm q̃ felicissimè, sed obsequius indicat, quibŭsnam modis solida nominis existimatio, atque adeò minimè personata gloria comparanda sit: deniq; quorum iudicio cum primis fidere conveniat. Eiusdem argumenti ferè est Harmonides.

b Utinam.) Exordium à voto. b Cùm enim.) Narratio. c Nouè.) Hærodoti libri inscripti Musarum nominibus. Sũt aut nouè Musæ, & totidè libri, uidelicet Clio, Euterpe, Thalia, Melpomene, Therpsichore, Erato, Polymnia, Urania & Calliope, id quod Suidas eiusdè poetæ uitam succinctè suoque more perstringens, testatur: & idem Lucianus. Quomodo historia scribenda sit. d Prodicus Cius.) Prodicus Cei Sophistæ Socrates in Protagora se discipulum fatetur, eiusque doctrinam & sapientiam diuinam ad Simonidem refert. Quin illianus etiam hunc Protagoræ σοφιστὴν facit. Plato in Lachete hunc mirificum in explicandis nominibus artificè fuisse testatur: & in Axiocho, neminem eum gratis docuisse, quod & Laertius in Protagora fatetur. Et in Hippia maiore ex priuata doctrina, magnam pecuniæ vim lucratum fuisse legitur. Xenophon lib 2. ἀποκρίμενός τινος de amico comparando cū Aristippo disputans, ex Prodicō σοφιστῆς καὶ περὶ τῆς ἀρετῆς τίτλος. ἔργον huic operi, si Suidæ credimus, titulus fuit. e Est euidè.) Tabula & pictura Actionis. f Proinde.) Adaptatio sui instituti ad exempla superiora. g Vos itaq;.)

Collatio præsentis conuentus, & Olym-

piaci ueteris. h Iam neq;.) A con-

ditione hominum. i Cæte-

rùm.) Petitio.

ooo PHALÆ

PHALARIS PRIMVS.

♦ A A A P I E A.

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Phalaris Agrigentinarum tyrannus fuit, cui faber quidam Perillus, siue Perilaus taurum æreum obtulit, ita factum, ut in eum homines damnati coniecti succenso igne torrerentur, atque inter cruciandum dum vociferarentur, mugitus bonum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, ut ibi in templo inter cetera donaria Deo consecraretur. Et quia apud omnes pro crudelissimo atque immanissimo idem habebatur, & ob id metuebat ne donum hoc Delphi, ut ab impio & nefario profectum, rejicerent, oratione hac contra famam hanc de se sparsam, per legatos sese defendit. Oratio generis iudicialis est, status qualitatis. Nam & tyrannidem occupasse, & nocentes quosdam punisse se fatetur, sed id iure ac necessitate quadam factum ostendit. Exordium à uoto incipit. Narratione consilia & causas susceptæ tyrannidis, & quomodo eandem gesserit, postremo etiam qua necessitate ad supplicia sumenda, & custodiam corporis comparandam compulsus fuerit, exponit, quæ & ipsa confirmandi vicem habent. Post hæc autem confirmatio sequitur, qua se à crimine crudelitatis defendit, argumentis à simili, à legibus, & causa, à signis & comparatione sumptum, eleuando interim etiam tyranni nomen, & inuidiam ab exemplis, & exaggerando necessitatem puniendi, ob multitudinem periculorum indies in hoc genere succrescentium. Peracta causa ad commendationem muneris transit, quam à causis & honestate dedicationis trahit. Peroratio ex persona legatorum fit, quæ assueuratione dictorum, & ipsorum obestimatione perficitur.

PRIMVS.

iii

Misit nos huc legatos, ó Delphi, princeps noster Phalaris, taurum hunc Apollini adducturos, ac vobis pauca quædam auditu nõ idonea, cum super duce nostro, tum super oblato munere verba facturos. Itaq; quorum gratia huc profecti uenimus, hæc sunt. Cæterum hæc vobis exponenda nobis in mandatis dedit. Ego, inquit, ó Delphi, talẽ de me apud omnes Græcos esse existimationẽ, qualis sum, et non qualẽ me odio prosequentium, aut inuidorum mendax fama apud ignotos traduxit: præ omnibus rebus permutatione facta amplecti uelim. Maxime uerò omnium apud uos talenti de me opinionem esse optarim, qui & cæteros uitæ sanctimonia antecessiuis, & Pythij affecti familiares atque domos habeo, si me uobis purgacredulitatis suspensionem: deus me per uos purgatum so-

000 2 rc:

Δα. ἡαλῶ ὃ ὦν ἔρῳ τὸν ἐὼν
 αὐτὸν μάρτυρα, ἐν ᾧ ἐνὶ δὴ-
 πεν περὶ αὐτοῦ λέγειν, καὶ ψα-
 δῆ λέγω περὶ αὐτοῦ. αὐ-
 θρώπωνε μὲν γὰρ ἴσως ὁ παλαιὸς
 σαλῶν, διὸν ὃ, καὶ μέγα τα-
 τῆτα, διαλαβὴν, ἀδύνατον
 ἐγὼ γὰρ ὅτι ἀφαιρῶ ἐν Αἰγύ-
 τῳ τὸν ὦν, ἀλλὰ καὶ τις ἄλλος
 εὐγυνῆς, καὶ βαφίς ἰσχυρῆς,
 καὶ παλαιὸς προσηχέων,
 καὶ δεινῶν, τῇ μὲν πόλει ἐν
 μοτικῶν ἱμαῶν παρὶχων, τοῖς
 ὃ συμπολιταμελῶν ἐπι-
 αὐτῇ μίσητον. βίαν γὰρ ὃ σκα-
 ῶν, ὃ ὕβρις, ὃ πύμασιν
 ὁδὸς ὁδὸν ἐπικαλεῖται, τῷ
 περὶ τῶν ἱμαῶν βίαν. ἱμαῶν
 ἱμαῶν τοῖς ταῦτα μοι πε-
 ριταμελῶν, ἐπὶ τῶν
 τας, καὶ ὃ ἀπαντὶ τῶν
 περὶ αὐτῶν μετῶντας (δὴ-
 γὰρ δὲ ὁμῶν τότε ὃ πόλις)
 aut contumelia, aut præcipitati iudicii, nemo me unquam
 sub prioribus vitæ annis insimulavit. Verùm cum argumen-
 tis non dubijs perspicere eos qui diversam à me in admi-
 nistranda Repub. rationem sequebantur, vitæ meæ moliri
 insidias, ac omnibus modis mei ἐ medio tollendi occasio-
 nem captare ac quærere, nostra uerò ciuitas seditionibus sa-
 tis dissecta ferueret: unicum illud effugium in tantis re-

re. Porro autem ipsum deū
 eorum quæ dicturus sum, te-
 stem inuoco, quem nullo mo-
 do possum decipere, aut fal-
 so & ficto sermone circun-
 ducere. Fortasse enim homi-
 nibus imponere laud opero-
 sum est: at Deo uerba dare,
 maximè uerò huic, id uerò
 nullo modo fieri potest. Cæ-
 terum ego inter Acragan-
 tinos non ex obscuris sum
 maioribus: uerum si quis-
 quam alius, ex illustri loco
 natus, ac liberaliter educa-
 tus, tum ingenuis disciplinis
 & artibus imbutus, urbem
 memet popularem exhibere
 non destui: hi uerò qui me-
 cum in eadem uersabantur
 Repub. æquum & modo-
 stum me præstui. Violentia
 autem, aut illata iniuria,
 aut illata iniuria,

Αἱ παρδίναι, ὅι φόνων δια-
φθοραὶ, ὅ γυναικῶν ἀπα-
γωγαί, ὅ ἀνυπόφορων ἐπιτιμο-
φαί, ὅ ἀσποτικαὶ τῆς ἀπα-
λῆς, ἀποτρόπαιά με καὶ κα-
κώτατα ἦν. ὅ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ
τοῦ ἀφέναι τῶν ῥήτων, καὶ
καταδιδῶναι τῶν δυναστῶν ἰ-
σοπεύμενον, ὅπως μόνον ἀ-
σφαλῶς παύσασθε αὐτὸς τις ἴσ-
τεῖν. ἐπεὶ το γὰρ ἄρχην αὐτόν,
καὶ πάντα πράττειν, ἱπα-
ρχεῖς ὅδιν καὶ οὐδὲ φρίναι κα-
ματηρὶν ἰδέσθαι με ἔναι, τὸ
δὲ ἵππερ μάλιστα τεικώτας τι-
οῖς θρόνων ἀπὸ δέονται ὅ τῷ
αὐτοῦ, τὸ γὰρ ἵππερ ἴσιν. ὅ δὲ
ἀλλὲν ἔρχεται ὅ τῷ ταῦτα ὅ
χρον, οἱ γὰρ ὅ δὲ τι σωίσασθε
ἐπὶ ἐμῇ, καὶ ἐπὶ τῷ τρέπον
τῶν ἐπιβουλῶν καὶ ἀπειθῶν
ἰσοπεύμενον, καὶ συμμορι-
αι συμμορι. τοῦ, καὶ ἱππα-
ῶν, καὶ χρυσά, καὶ ἱππο-
μο κογιτ ἀβυνο quereb. im. Porro autem ciues mei concio-
rata seditione iam aduersus me insurrexerant, de que stru-
endarum insidiarum ratione, faciendâq; defectione delibe-
rabant. Quin etiam clandestinis conspirationibus iam
coniurauerant, armâque collegerant, pecunias priuatis
impensis comportauerant, ciuitates finitimas ad feren-

contumeliosas corruptiones,
aut ephēborum stupra
abominanda & nefaria,
aut iniurias satellitum im-
missiones, aut comminationes
tyrannicas ita aduersa-
bar, ut ne audire quidem
fais putarē. Iam uero de dimit-
tendo quoq; imperio, principi
patuî; deponendo mecum
mito consilio deliberabam.
si quo modo tranquille atq;
securè à curarum fluctibus
liberatus quiescerem. Etenim
principē agere, ac res
omnes ut recte fierent admi-
nistrare, provinciam grauē
ac odiosam esse existima-
bam, & rem non sine inui-
dia laboriosam. Sed enim ne
posthac tali administratio-
ne egeret ciuitas, in ea cogi-
tatione suscepta adhuc uer-
sabar, ac iam olim ea ani-
mo cogit abundo quereb. im. Porro autem ciues mei concio-
rata seditione iam aduersus me insurrexerant, de que stru-
endarum insidiarum ratione, faciendâq; defectione delibe-
rabant. Quin etiam clandestinis conspirationibus iam
coniurauerant, armâque collegerant, pecunias priuatis
impensis comportauerant, ciuitates finitimas ad feren-

ῥοντες, καὶ τὰς ἀτυγχείτους
 ἐπιμαλυνῶτες, καὶ ἐν τῷ Ἑλλάδι
 δεῦτε, πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ
 Ἀθηναίους ἐπιδυσκόντο. ἅ
 μὲν γὰρ περὶ ἑμοῦ αὐτοῦ, ἁ
 λασθῆναι, ἰδίᾳ δέκετο ἦδη αὐ-
 τοῖς, καὶ ἵππερ μὲν αὐτοχειρίας
 διασπᾶσθαι ὑπὸ πίσει, καὶ
 ἅς ἑωλᾶσθαι ὑπὸ τῷ, Λαμ-
 οῖα σφιδάμενοι, ὅθεν αὖτε
 μὲν δὴ μηδὲν παρὲν τοιού-
 στον οἱ θεοὶ αἰτεῖ, φησὶν αὐτοῖς
 τῷ ἐπιβουλεύ, καὶ μάστιγῃ
 γὰρ οὐδὲν, ἐνὶ ἡμέτῃ περὶ
 ἀνέξας, καὶ τοὺς μισοῦσους
 ἑκάστω ὑδὲν ἴσχυρ. ἰγὼ ἵπ-
 ταῦτα ἦδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί,
 ὑδὲν τὸ αὐτὸ δίδους νῦν τῷ λα-
 γισμῷ γυμνασίου, ἀξίῳ περὶ
 τῶν τότε πραπίδων με-
 συμβουλεύσαι, ἵτι ἀφελά-
 πτως ὀλίγου δὲν ληφθῆς, ἵπ-
 τῳ τινὲ στυγίᾳ περὶ τῶν
 παρὲν, πρὸς ὀλίγον αὖτε,
 ἵπ. μισθί, quorum iudicio singula cognoui, atq; sagaciter de-
 prehendi. Ego uero hoc loco uos, ὦ Delphi, in hoc ipso me-
 tu, quem nunc ipsa oratione quàm acerbis fuerit, facile
 sentitis, uolo super his quæ uenit acta sunt, consiliū mibi de-
 tis, quo tempore nulla munitus custodia ferme captus, re-
 bus difficilissimis urgentibus salutem quærebam. Proinde

dum missis copiis auxilium
 accersuerāt, iamq; in Græ-
 ciam ad Lacedæmonios at-
 que Athenienses legatos pe-
 titum subsidium miserant.
 Quorum autem criminum
 reum me facturi essent, iam
 illis deliberatum erat, tum
 quemadmodum ad mortem
 memet ipsum mibi consciscē-
 dam addaēturi foret, atroc-
 iter cōminabantur. Præ-
 tererea quæ supplicia exco-
 gitabant his qui publicè pu-
 niendi forent, occultè nō tu-
 lerūt. Atenim quod nihil ta-
 le, præter illorum spem atq;
 sententiam perpeffus sim,
 dijs immortalibus acceptū
 refero, quorum opera mibi
 detecta sunt insidiae: o-
 mnium uerò, maxime Py-
 thio, cuius beneficio & in-
 somnia mibi ostensa sunt, il-

paulisper

τῇ γνώμῃ· ἀκρίβειαν δὲ παρ
 ἑμὶ ἀποδεδίκαται, καὶ ἰσ
 χύοντο τὰς παρασκευὰς αὐ
 τῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαν
 τός, ἀπατι, τι δὲ πλείον· φε
 λαιόφρονες γὰρ οὐκ αἰσθάνονται
 τὰς ἱστῆς, καὶ φεβηθῆναι, καὶ κινῆ
 θῆναι, ὅσον αὐτοῖς καὶ μέλλουσιν
 πέσειν· τὰ ὅταν μάλιστα ὅ
 γυμνῶν ἢ τοῦ ὑπὸ χροῦ τοῦ σφα
 γῆν, καὶ τὰ φίλτατα ἰσ
 φ' ἀλμυρὸν ἔρπον ἀπολαύμεθα·
 ὃ τὰ μέντοι αὐτὰ πάθος ἡλι
 θινὸν τινὸς εἶναι, γρη῏α δὲ
 καὶ αὐθιγὰ δὲ διακούεσθαι, καὶ
 χαλῶν ἱμερρεῖν· καὶ ὅστις κα
 μέλιον ἀνδρὸς κινῆσθαι, ντα,
 μεταδῶν ἱκανοῦς, ἱκανοῦς
 δ' ἰκ τὰν ἰσχυρῶν, αὐτοῖς τὸ
 ἰσχυρὸν ἀσφαλῆσαι παρασχῶν·
 ταῦτ' οἷον ὅτι συνελθούσας
 τι αὐτὸν, τί ἔν ἡγ' μετὰ τοῦτ' ἰ
 πείσομαι· μεταστειλάμεν, ὅ
 τινος αἰτίας, καὶ λόγου με
 cogitatione animo concepta, hominisq; prudentis ὅ μιν
 affectu, iracundia suscepta illos prosequi: mihi uero ipse ē
 praesentibus periculis emerso in posteram securitatem prae
 pararem. Hae sat scio mihi facienda iussissetis. Quid
 ergo ego propterea feci, qui accersui: reis atque noxiis, ὅ
 concessa illis fandi atq; respondendi copia, ὅ adductis ar

paulisper animo saltem susce
 pta Acragantem uersus pere
 grinatione ad me, uisist' que
 illorum apparatibus, ac mi
 nis auditis, dicite quidnam
 faciendum sit. Humanitate
 ne erga illos amplius uen
 dum est, concessique impu
 nitate, perditorum ciuium
 malignitati, & nefarijs co
 natibus parcendum, & dis
 simulanter ferendum sce
 lus illorum est, tametsi mihi
 actutum extrema perpetien
 da forent. Magis autem con
 ueniebat, ut nudus à cruen
 tis ciuibus miseram cædem
 sustinerem, cōsque qui mihi
 fuerunt charissimi, coram
 crudeliter preemptos perire
 cernerem? An uerò talia ho
 minis fuissent nimium insen
 sati, sed consentaneum erat
 generosiori, uiroq; digniore
 gumentis,

ταδὲ αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐ-
 λύχοντες παραγαγὼν, καὶ σα-
 φῶς ἐβλήξας ἵκαντα, ὑπὸ
 μέθ' αὐτοῖς ἔτι ἔχοντες ἦσαν,
 ὁμιωμένω ἀγασσασκῶν τε πλί-
 ον, ὅχι ἔτι ὑπεβιβυλεύμεν,
 ἀλλ' ὅτι μὴ ἀσέβω ὑπ' αὐτῶν
 ἢν ἱκέμεν τῇ περιουσίᾳ μᾶ-
 ρον, ἢν δὲ ἀρχῆς ἐντυσόμεν.
 καὶ τὸ ἀπ' ἱκέμεν, φυλάττων
 μὲν ἑμαυτὸν διατινῶ, ἱκέ-
 σμεν δὲ τὰς ἀπὸ ἐπιβυλεύοντάς
 μοι λαλῶν, αἵ δ' οἱ ἀνδρῶν πε-
 ρὸν τῆς ὁμιότητος ἀντιώ-
 νων, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι, πα-
 ρὰ ποταμῶν ἡμῶν ἢν ὁ πρῶ-
 τος ποταμὸς ἀρχῇ, συνελόντες
 διὰ τοῦ μίσου, καὶ ἴφ' οἷς ἱ-
 καλῶντο, τὰς τιμωρίας αὐ-
 τὰς ἡγῶντο, καὶ τὰς δικυ-
 σαις ἢν αὐτοῖς ὁμιότηται. ἱ-
 μεν δὲ ὡς ἂν τις παρ' ὁμῶν ἱ-
 ρεσύνει τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
 πίστεως ῥηπτημένον, ὃ μὲν

gumentis, singulisque dili-
 genter & accuratè explo-
 ratis atque convictis, postea
 quam nihil amplius inficia-
 ri poterant, meritum de il-
 lis sumpsī supplicium, ut beo-
 nienter excalescens, non
 quòd mihi pernicienti ma-
 chinati fuerant, sed quòd in
 illo proposito me permane-
 re non fuissent, quod ab in-
 initio prosequendum mihi
 constitueram? Et iam ab
 illo tempore me ipse comi-
 tatu satellitum stipatum cu-
 stodire non desino, atque
 ex illis quotquot ex occulto
 insidiosè me petuerint,
 supplicio afficere pergo.

Deinde homines crudelita-
 tis me accusant, non valde
 reputantes ab utro nostrum
 primum huius malum initium
 subintroductum sibi ea quæ
 in medio evenire, & quam ob rem de ciuibz nefarijs
 sumptum sit supplicium, negligenter complectentes: pre-
 nas tamen sceleratis ciuibz irrogatas, in crimen uocant,
 easq; quæ sibi in illis excruciandis committi uisæ sunt cru-
 delitates. Non dissimile facilius, si quis apud uos sacrilegū
 quendam præcipitio mulctatum uidisset, ceterum quæ
 nefariè

[illegible]

nefarie designasset, nō reputaret, quemadmodū noctu in templum ingressus, subla-
tis furtim preciosissimis qui-
busq; donarijs, sanū religio-
sissimum impiē depeculatus
esset, ac etiam statuis manus
sceleratas admouisset, ma-
gnæ tandē crudelitatis vos
accusaret. quōd cū & Græ-
ci & sancti esse perbibe-
mini, supplicio affecissetis
hominem Gracū propetē-
plum. Et enim nō ita procul
ab urbe fertur esse petra
huic destinata supplicio. At
vos, ut opinor, eiusmodi ho-
minis stoliditatem risu pro-
sequuturi essetis, si quis hæc
aduersus vos dicere aude-
ret: alij aut omnes uestrā ad-
uersus impies malificos cru-
delitatem collaudabunt. In
summa populi nō perpendē-
tes qualisnam ille su qui re-
bus imperio præest, siue in
ipsum nomē tyrānnidis profe-
rentē infensi sunt, & tamen si
iam alius principatū gesserit, co-
llere appropiat, malos illorū
ante

πονηροὺς αὐτῶν, πρὸ ὀφθαλμοῦ
 μῶν τιθήμεναι, τὰς δὲ χερσὶς
 τῆς λειτουργίας τῆς προσκυρή-
 σεως, τῷ ὁμοίῳ μίση συμπτρι-
 λαμβάνουσιν. ἔγωγ' οὖν ἀκούω,
 καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολ-
 λοὺς γυγνῆσθαι τυράντους σε-
 φούς, ὅτι χάρις ἐνόματι δι-
 κρυῶσι, χρηταὶ καὶ ἑμμελεῖς ὄ-
 ντες ἐπιδημιολογούμενους, ἡρι-
 τικῶς καὶ λόγους ἀναβραχύνει,
 ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀπικερμεύουσιν,
 ἀγάλματα καὶ αἰατῶματα τῷ
 Πυθίῳ ἱστῶσι καὶ τὰς τιμαί-
 τας, τῷ ἑλλαστικῷ ἥδε τὸ πᾶν
 ἐν ἱεροῖς, ὡς τῶν χρηστῶν
 εὐδίας ἱφίλῃ, ἢ καὶ φεβῃ προ-
 σία, καὶ ἱλπίς τῆς ἑλλάδος.
 ὑμῖν δὲ τοῦτο πολλῶ ἀνάγκη
 εἶναι τοῖς τυράντοις, ὅτι πρὸς
 ἀνάγκην ἰσχυρόμεθα, καὶ μι-
 σέοι τι ἅμα καὶ ἐπιβουλαί-
 νουσιν αἱ ὁρώμεναι συνέδομεν, ἐν
 πᾶσι

ante oculos sibi proponen-
 tes, bonos vero communi
 accusationi innocenter ob-
 noxios eodem odio comple-
 ctentes. Caterum audio
 apud vos quoque in Græ-
 cia multos fuisse tyrannos sa-
 pientes, qui sub hoc vi-
 tioso (ut videtur) nomine
 commotos & mansuetos
 omnibus sese utendos præ-
 buerint: e quorum numero
 nonnullorum orationes quo-
 que breves & succinctæ in
 delubro uestro una cum sta-
 tuis ac muneribus Pythio
 repositæ continentur. Re-
 spicite autem ad legum scri-
 ptores etiam irroganda-
 rum poenarum rationi &
 consuetudini plurimum tri-
 buentes, quasi ceterarum
 rerum nulla expectanda sit
 utilitas, nisi metus malefa-

ctoribus esset propositus, ac

certa spes constituta luendi pro flagitiis supplicij. Cate-
 rum nobis tyrannis in hoc longe maior impositus est neces-
 sitas, qui ceteris necessario præsumus, quique communem
 cum nobis odiosè invidentibus, necem machinantibus
 consuetudinem agimus, ubi ne personati quidem ullam se-
 curitatis

πεν μηδὲ τῶν μερμερυκῶν
ὀφθαλμοῖς τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλ-
λὰ τὸ πρὸς τῇ ὑδρᾷ μὴ τὸ
πρὸς τῇ ἰσχυρῇ ὅσα γὰρ αὐτῇ
κινῆσθαι, καὶ σὺ δὲ πλείους ἡ-
μῖν ἀντιφύονται τοῦ λελαῖσθαι
αἰσθημαί. φέρειν δὲ ἀνέγκη,
καὶ τὸ ἀναφύεσθαι καὶ κινῆσθαι
αὐτῇ, καὶ ἐπικαίειν ἐν Δία,
κατὰ τὴν ἰολαίαν, ὁ μὲντοι-
μὲν ὑδὴ κτερίσσει τὸν γὰρ ἄ-
παξ ὡς τὰ τοιαῦτα ἱμνῶν
ἐν κηλεσμένον, ὁ μὲντοι χρεῖ
τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν αἰσθῆ,
ὁ φησὶ μὲν τῶν πλείων,
ἀποκαταστήσας ὅ, τινὰ οἰ-
δα εὐτὺς ἔχειν, ὁ αὐτὸν
αὐτὸν περ αἰσθῆ, ὡς ὁ δὲ
ὁ μὲντοι μὴ οἶδα καὶ ὁ μὲντοι
ἀκούοντα, καὶ σφατῆς μὲντοι
ῥῶντα, ὁ μὲντοι ἔχει τινὰ μὴ αἰ-
σθῆ τὸ λελαῖσθαι αἰσθῆ; πο-
σάκις γὰρ ἰδὼν κρυσαματι-
γυμνασίαν ἄλλαν; ποσάκις
ὅ βλεπόντων, καὶ ἰδὼν ὁ δὲ τὸν
ἡμῶν

curitatis utilitatem sen-
timus, sed omnis nostra res
perinde ut fabula quæ de
Hydra fertur, se habet. Quã-
to enim plures præcideri-
mus, tanto plures nobis pue-
niendi occasiones suppulla-
lant. Est autem operæ pre-
cium, ut ista feramus, ac ca-
pita subinde recrescentia
semper recidamus, & per
Iouem iuxta Iolai instituo-
tum, igne quoque absumas-
mus, si salui rerū potiri cu-
pimus. Etenim cum quæ
necessitate coactus semel in
hæc inciderit, & ipsum ma-
teriæ non dissimilem esse ne-
cesse est, aut sceleratis ciui-
bus parcentem, perire fun-
ditus. In summa, quem puta-
tis usque adeo mentis esse a-
grestis, efferataq; immanio-
tatis hominẽ, cui voluptati
sit alios flagellis cadere, aut
cruciatorũ audire gemitus,

aut cædes & carnificinas spectare, nisi uehementem in-
fligendarum pœnarum causam haberet? Quoties igitur
dum alij flagris caderentur, lachrymatus sum? Quoties
autem meam ipsius fortunam lugere ac deplorare cogor,
grauius

καὶ τοὶ πῖστες ἐγὼ καὶ τῶν ἰ-
σχυερικοῦ τῶν μοι, καὶ φα-
ρῶν ἰατροτεχνῶν, ἕως ἔ-
πεισα: οὐδ' Ἀκχιβερ τὸ τινί,
καὶ Τιμοκράτης, καὶ Λεωγό-
ρα τὸν ἀδελφεὸν αὐτοῦ, κα-
λῶς συνομιλεῖς τῇς πρὸς αὐ-
τὸς μνημονεύσεις. ἴσται ὅβρι-
αυθὲν τι μερ εἰδέναι, τὰς ἀ-
σφοιτῶντας ἢς Ἀκράγαντα
ἔιναι δρῦνθαι, ἰαοὶ δ' ἐγὼ
πρὸς αὐτοὺς εἰμι, καὶ ἂν φίλων
ἐρώπων προσφίεμαι τοῖς κα-
τάργου: ἔς γε καὶ σκεπὸς ἐπι-
τῶν λιμῶν ἔχῃ, καὶ πλεῖσ-
τας, τίνες, καὶ εἴην κατὰ
πυλάσασιν, ὡς κατ' ἀξίαν
τιμῶν, ἀπαπέμπομε αὐτοῖς.
ἔνιοι δὲ καὶ ὀβριπύκτερος φεί-
σῃσι παρ' ἡμῖν, οἱ σφοδράτοι
τῶν ἐλλείνων, καὶ οὐ φεύγου-
σι τῶν συνομιλιῶν τῶν ἡμῶν.
ὅσοι δ' ἀμίαν καὶ πρῶτον οὐ
φείσονται ὅσοις ἐς ἡμῶν,
ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ἀκηνῶν,
ἰσὶ δ' ἰσχυράν, ἀπὸ ἡ-
ρῶν quidem sapientissimi, neque nostram conuersatio-
nem respiciunt, aut subterfugunt: quemadmodum nu-
per sapiens ille Pythagoras ad me uenit, cum longè a-
lia de fama mea inaudisset. Postea uerò quàm omnia se-

Et quòtiam ego ex his qui
manus mihi ad mouere co-
nati sunt, seruauī, (quorum
de numero est Acanthus il-
le cum Timocrate et Leo-
gora) ueteris quæ mihi cum
illis fuit cōsuetudinis et a-
micitiæ recordatus. Cæte-
rūm si ita uester fert ani-
mus, etque adeò uobis cordi
est meos mores nosse pro-
pius, eos qui in Acraganta
fræquenter conueant hospi-
tes interrogate, cuiusmodi
ego me erga illos gerere so-
leam, aut ostendere, et nū
humanum et liberalem me
præbeam accedentibus, qui
exploratores etiam in por-
tis constitutos habeo, neque
nō auditores, quinam et un-
de nauigarint, ut certior fa-
ctus, pro dignitate honorē
habēs dimittam illos. Non-
nulli quoq; studiosè et sua
sponte me uisunt, Græcoo-
rum quidem sapientissimi, neque nostram conuersatio-
nem respiciunt, aut subterfugunt: quemadmodum nu-
per sapiens ille Pythagoras ad me uenit, cum longè a-
lia de fama mea inaudisset. Postea uerò quàm omnia se-
cū se

ἔγω ἱππεύων μετὰ τῆς δικαιο-
 σύνης καὶ ἱλαῶν τῆς ἀνυ-
 πατίας ὤμίχην. ἔτα δὲ
 ἔδωκεν, τὸν πρὶς τῆς ἐλευθερίας φι-
 λάνθρωπον οὕτως, ἡδύναι
 τοῖς εἰσέκοις προσφρόνῳ, ἡ
 μή τι διαφρόντως ἡδύκετο·
 ταῦτα γὰρ ἔν ἐκδὲ ἡμῶν ἡπο-
 λιλύγεται ὑμῖν, ἀλλὰ καὶ δι-
 κῆρας, καὶ ἱππικῶν μάλλον, ὡς
 ἡμῶν τὴν πᾶσαν, ἡ μίσους ἄ-
 ξια. ὑποδὲ δι τὸ αἰσθῆμα-
 τος, καὶ ὑμῶν ἀκούσαι, ἔ-
 δοκεν, καὶ ὅπως τὸν ταῦτον τῶ-
 τον ἡπικρατέω, ἐν ἡδύναι
 αὐτὸς τῷ αὐδραστεσιῶ· μή
 γὰρ οὕτω μαρτυρῶ, ὡς τοῖς
 ἡπικρατέω ἡπικρατέω.
 ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ ἡμῶν
 πρὸς, χαλκίως μὲν ἡγᾶται, πο-
 νερὸς δὲ αὐδραστεῶ· οὕτως
 πᾶσιν τῆς ἡμῶν γυνῆς
 δικαιοσύνης, ὡς το χαλκίως
 δαίμει, ἡ ἡπικρατέω τινὰ κί-
 λασιν ἡπικρατέω, ὡς δὲ ἡ-
 δὲ Perilam nostratis gentis homo, egregius quidem et
 ingeniosus artifex, ceterum natura malus et improbus. Ille
 tota via cum a sententia mea aberrasset, putabat se mihi rem
 admodum gratam facturum, si novum quoddam supplicij genus
 excogitasset, quasi prae omnibus rebus praecipuam in su-

cus se habere comperit, dis-
 cecit collaudans me insci-
 tia: ob crudelitatem vero
 necessario mihi exercendam
 mei miseresens. Postremo
 putatis ne cum qui erga pe-
 regrinos tam humano affe-
 ctus est animo, adversus do-
 mesticos tantam exercere
 iniusticiam, nisi praeter mo-
 dum iniuria afficeretur?
 Haec ferè sunt quibus me vo-
 bis abundè purgatum esse
 opinor, vera profectò et iu-
 sta, ac multo magis laude,
 ut ego mihi persuadeo, quàm
 odio digna. Sedenim de mis-
 so donario iam tempus est,
 ut audiat unde nam et qua
 ratione taurum hunc posse-
 derim, statuarij opera non
 locata. Neque enim tam de-
 mentis sum animi, ut tales
 possessiones mihi desideran-
 das esse putem. Sed erat qui-
 dam

mendis

αὐτὸς ἐπὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ
 ὅς τις κατασκευάσας τὸν βῶν
 καὶ μοι ἔοικε γὰρ, ἑλκυσθερ
 ἄνθρωπος, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβεστά-
 νον ἀκασμωδόν. ἐν τῷ γὰρ
 αὐτῷ, καὶ μυκᾶμεν ἴσα μόνον
 πρὸς τὸ καὶ ἐμφύκεν ἔσσαι δι-
 κῆρ. ἰδὼν γὰρ, αὐτὸν καὶ οὐ-
 λὸν· ἄξιον τὸ ἐπὶ τῷ τῷ πυ-
 λῳ, περιπλῖν· ὁ ταῦτα τῷ
 αὐτῷ. ὁ δὲ παρίσταται παρ-
 ὡς, τί δ' αὖ μάλα, ἴφρ, τίω
 σοφίαν, τίω ἐν αὐτῷ, καὶ τίω
 κρίσιν ἢν περικύβηται; καὶ αὐτὸς
 ἔχει ἅμα τὸν ταῦτα, κατὰ
 τὰ νῦν, ὡς τινα, ἴφρ, πολλὰ
 γὰρ ἴδμεν, ἰμβιβῶσας ἵς τὸ
 μαχάονμα τῷ, καὶ κατα-
 κλίσσας, προστίβιναι μὲν τὸς
 αὐτοὺς τῷ δὲ πρὸς τοὺς μυκᾶ-
 ρας ἢ βῆς, πῶς γὰρ ὑπεκρίν-
 κιδύειν, καὶ ὁ γὰρ εἰμώξεται, καὶ
 βῆσινται, ἀλλήλοισι ταῖς ἐδύ-
 ραις ἰχέμεν· ὁ βῶν γὰρ, δὲ τὸ
 αὐτῷ μίαν σὺ ἀπὸ τῆς
 εἰς ἀνθρώπων, καὶ ἰππολύ-
 σην ἐρῶντος, καὶ μυκῶνται
 νοκίφρατον· ἰνυσίαις et ineffabilibus detentus do-
 loribus, cæterum nociferatio per tibias tantum tibi abo-
 soluet nimum stridulū, et lugubre quiddam modulabitur:

mendis supplicijs uoluptas
 tem cupientissime caperem
 Iam uerò boue fabricato ad
 me uenit ferens illum, aspe-
 ctu sanè pulcherrimum, at-
 que accuratissime ad ueri
 bouis imaginē expressum.
 Tantum illi motus et mu-
 gitus decrant, quò minus
 uiuus esse putaretur. Viso
 autem illo, statim exclama-
 bam: Dignum munus Py-
 thio, mittendus est hic tau-
 rus Apollini. Porro Peri-
 laus assisens, Quid si, in-
 quit, sapientiam quæ in illo
 est, perdisceres, ac usum cui
 præbendo formatus est? Et
 cum dicto taurum per dor-
 sum aperuit. Si quæ, inquit,
 cruciatibus torquere uolue-
 ris, cōiecto illo in machinā,
 ac dorso iterum concluso,
 hasce tibias naribus bouis
 ad motus accommoda: ignē
 aut succendere iubeas: ac il-
 le quidem inclusus plorabit

γινώσκον, ὅς τ' ἤλικιάβησαι
 σὶ τ' ὀφθαλμοῖς, μεταξὺ λιπα-
 ρήνῃ. καὶ ὅς τ' αὖτ' ἔκαστος
 ἐμυθεύῃ τὴν παντοκρατίαν
 αὐτῷ ἀνδρὶ, καὶ τὴν ἰσχυρίαν
 ἐμίσσηται καὶ κατασκάψῃ,
 καὶ ἀπὸ αὐτῆς τεμαρίαν ἵα-
 θῃ. καὶ ἄγχι δὲ, ἴφλυ, ὁ Περὶ-
 λαι, εἰ μὴ ἑρμὴ ἄλλας ἐπὶ ὄχ-
 ραις ταῦτά ἐστι, δάξον ὑμῖν, αὐ-
 τὸς ἰσχυρὸς, τὴν ἀνέστηκα ὅ-
 τίχη, καὶ μέμνηται τῶν βού-
 λων, ἵνα εἰδῶμεν, εἰ καὶ, ὡς
 μέγα διὰ τὴν ἀνδρῶν φεύγειται.
 πάντες δ' αὖτ' οἱ Περὶλαι·
 ἰγὼ δὲ, ἰπὶ ἵππων ὄν, λιπα-
 ράσας αὐτὸν, πρὶν ὅφ' ἐπ' αὐ-
 τὸν ἐκίλῃ. ἀπὸ ἀνέστηκα, ἀπὸ
 τῶν ἄλλων μὲν ὅτι ἱσχυρὸς
 ὡς οὐ τίχη, ἵνα ὁ δὲ δόξα
 αὐτῷ μὲν ὡς πρῶτος αὐτῷ
 ἀνέστη. καὶ εἰ μὴ δὲ ἡλικία ἰσχυ-
 ρὴ, ἀπὸ αὐτῶν τὴν αὐτὴν ὁμο-
 κρατίαν ἰγὼ δὲ ἴσως, καὶ ἵπ-
 πους ἵστα τὴν ἀνδρῶν, ὅ-
 σις βίῃ ἀνέστη, ὥς μὴ
 μόνον

minus omnium canas. Ac ille enim uero iustissima passus est,
 sua ipsius excellenti fruens industria. Porro autem ego ui-
 uentem, et adhuc semivivum spirantem iusti eximere, ne si
 immo-

quinetiam insuper turgitus
 ciebit tristissimos, uana illa
 inter modulandū tormentis
 crucietur: necerō singularem
 uoluptate afficiaris. Porro
 ego his auditis et iustissime
 chinam extremē auectus
 sum, et immanē. Haec iustis-
 σιμην ἰδὲ πρόσθε ἔστη,
 conueniens, εἰ δὲ βίῃ
 supplicium ἰμπεσαι. Et age,
 inquam, ὁ Περὶλαι, ne uana
 uideatur esse tua προσήκο,
 ipse nobis in tauro ἰμπε-
 σο, uerū artis tuæ industriā
 cōprobatō, ac uociferantes
 imitare, ut ceriō cognoscam
 nū ea quæ iactas carmina
 per tibis cantata exaudia-
 antur. Perilais nihil cuncta
 tui hic dictis promptē obic-
 perat. Ego enim priusquā in-
 gressus es, cōcluso tauro, i-
 gnem iusti succendere. Reci-
 pe, dixi, ὁ βίῃ artis tuæ tā
 admirandæ premium, ut
 magister magicos ipse pri-

PHALARIS PRIMVS. 219

μιάσει τὸ ὄρεον ἵνα ποθέων·
 ἐκάνην γὰρ ἀταφον ἡγατὴ ἕρπυ-
 μων· ῥίπην ἱκέλευσα· κα-
 θέσθαι δὲ τὸν βουῶν, ἀπι-
 πτεῖν ὑμῖν, ἀνατιθέντα
 νομῶν τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γὰρ
 ἐπ' αὐτῷ ἱκέλευσα τὴν πα-
 σαν διόχου, τοῦ ἀνατιθέν-
 τος ἑμοῦ τὸν νομα, τὴν τιχίαν
 τὴν τὸν Περὶλαον, τὴν ἐπι-
 νομα τὴν ἱκέτου, τὴν διήγει-
 σιν τὴν ἱμῶν, τὴν πρίπ-
 σιν τιμωρίας, τὰ τοῦ σερφῶ
 χαλκίω· μίαν, τὴν πρῶτον
 πῶσαν τῆς μουσικῆς. ὑμῶς
 δὲ, ὦ Δελφοί, διήγειρα ποιή-
 σι· ὁνομαστόν μὲν ἐκ τοῦ ἱ-
 μῶς μετὰ τῶν πρίων, ἀνα-
 τίτον δὲ τὸν τῶν ἱμῶν ἡγα-
 λῶν τοῦ ἱερῶ, ὥς πάντες ἡ-
 δῶν, οἷον ἕως τῆς πε-
 νταετίας ὑμῶν, καὶ ἵππου ἀμύνης
 μου τὰς πρίων ἡς κακίαν
 ἡδύμεναι αὐτῶν, ἡκατέρωθεν καὶ
 ἑτέρωθεν, δολωσάμεν ἡ ἵπ-
 πον, πρίων καὶ κακίαν, καὶ ἡ
 τῶν κακίαν, καὶ μύνησι
 ἐν τῶν

tis superq; quibus moribus praeditus sim, manifestatum est,
 Perilaos supplicis affecto, ac tauro dedicato, neq; amplius

immoreretur, nece sua sa-
 pus contaminatum impia-
 ret: illum inhumatum per
 scopulos praecipitari impe-
 ravi. Taurum uero piacuo-
 lis mundatum, deo dedican-
 dum legavi, omnemq; de il-
 lo historiam iussi adscribe-
 re, dedicantis mei nomen,
 Perilaum artificē illius, imo-
 manem sententiam, meam
 in puniendis maleficis aequi-
 tatem, cōueniens supplicium,
 primos artificis concentus
 et modulationes, praeterea
 primam musices experien-
 tiam. Vos autem, Delphi, iu-
 ste facietis si pro me una cū
 legatis sacra feceritis, tau-
 rumq; deo in eleganti delu-
 bro dedicaueritis, ut omnia
 bus perspicuum fiat, quo
 ego aduersus criminosos
 sim animo, tum qua acerbū-
 tate ulcisci soleam superua-
 cuis illorum ad perpetrā-
 dam maliciam cupiditates.

Itaq; hoc ipso solo facto sa-

φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων λιπαρο-
 ζουμένων αὐλήματα, μηδὲ μι-
 λωδῶσαι ἄλλοί τι, πλὴν μίση
 τὰ τῷ τυχίτῳ μυκήματα. καὶ
 ὅτι ἡ μὲν αὐτῷ καὶ πᾶσαν
 ἔλαβον τῆς τυχῆς, καὶ λιπὴ-
 ρωσα πῶς ἄριστον ἡπάντων
 καὶ ἀπ᾽ ὅσων πορ ᾤδῳ. καὶ
 τὰ μὲν παρόντα ταῦτα πᾶρ
 ἡμῶν τῷ Διῷ, ἀναθήσω δὲ καὶ
 ἄλλα· πολλὰ κί, ἵπειδ᾽ ἂν μὲν
 πρῶτον μὲν κί, ἀπ᾽ ὅσων πορ
 λᾶσιον. ταῦτα μὲν, ὡς διὰ
 φῶς, τὰ παρὰ τοῦ φαλάριδος,
 ἀλλὰ καὶ πάντα, καὶ εἰς ἡμέ-
 ραν ἡμέραν. καὶ δὲ ἡμεῖς αὖ
 ἀπὸ μὲν πιστεύειν ὅτι ὁ μὲν,
 μαρτυροῦντες, ὡς αὖ καὶ ἡ-
 δόντες, καὶ μηδὲ μίση τῷ ψεύδι-
 δαι οὐκ αἰτίαν ἔχοντες. ἡ δὲ
 δὲ καὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν
 μάλιστα πορ δὲ νομίζω, καὶ
 ἀπὸ τῶν λιπαρῶν ὡς ἀγα-
 σμένης, ἡμεῖς μὲν ὡς ὅτι ὁ
 μὲν εἰς ἀγαθὰ τίνοι, ἡμεῖς
 rerum non imprudentes, nullam nunc mentendi occasionē
 aut causam habeamus. Quod si quoq; necesse est pro viro
 nos esse supplices, quem falsò multi suspiciantur esse im-
 probum, quippe qui multus & coactus in malos animad-
 vertit: supplicamus vobis nos Acragantini, qui & Græ-

ad aliorum torquendorum
 musicam reservato, quæ
 nihil aliud modulatum esse
 pro certo affirmo, præter-
 quam solos mugitus arifio-
 cis: quod quæ in solo ipso ar-
 tis periculum fecerim, ac
 statim barbaram illam &
 inhumanam musicam com-
 pescuerim. Atq; hæc quidē
 in præsens Deo offerre li-
 buit. Dedicabo uerò illi
 & alia sæpenumero, ubi
 tantum illius munificentia
 consecutus fuero, ut amplius
 pœnarum acerbitate erga
 noxios non egeam. Hæc e-
 quidem, ὦ Delphi, quemad-
 modum à Phalaride facta
 sunt, singula quàm uerissi-
 mē percensuimus. Iussi uerò
 utique habendi simus, si fi-
 dem uobis facientes, uerita-
 tis testimonium illi præstite-
 rimus: quippe qui barum
 ci suo

ἄς τὸ ἔθνος, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δω-
 ρεῖον, προσήσονται τῇ αὐτῇ,
 φίλον εἶναι ἡμῖν, καὶ πάλ-
 λην καὶ δημοσίῃ καὶ ἰδίῃ ἱκα-
 σασθαι ὑμῶν ὡς ποιῆσαι ὡς μεμ-
 νομένους, λαβόντες τὴν αὐτὴν τὸν ταύ-
 ρον, καὶ ἀσπάζεσθαι, καὶ δὲ παρὰ
 ὑμῶν τι πῶς ἀνέγεται, καὶ
 ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπαίεσθαι, καὶ μὴ
 τι ἡμῶν ἀπράκτως ἀποκίμα-
 σαι, μήτ' ἱκανὸν ὑβρίσκει,
 μήτ' ἐν ὧν ἀποτρέψεται
 καλλίστην τι ἡμῶν καὶ διὰ
 καὶ τῶν αὐτῶν.

ci sumus, & ex antiquo Do-
 rei, complectamini humani-
 tate uestra virū amicitiam
 nobiscum iungere cupien-
 tem, ac cum qui multum &
 publicè et priuatim unicuique
 uestrum benefacere &
 prodesse studeat. Assumite
 igitur vos ipsi taurum, deo-
 que dedicatum offerte, ac
 pro Acragante ipsiusq; Pha-
 laridis salute precātes, vota
 facite. Et nolite nos infecta
 legatione dimittere, ne &
 illum contumelia efficiatis,

eademq; opera Deum elegantissimo iuxta ac iustissimo mu-
 nere priuetis.

GILBERTI COGNATI AN-
 notationes.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

Phalaris Astyalensis tyrannus Siculus fuit, cui Perillus tau-
 rum æneum conflavit, quo novum haberet miseros torquen-
 di genus. In quem tamen ipse autor inclusus, subiecto igni
 primus (ut decuit) artificij sui verum experimentum præbu-
 it, mugitumq; pro humana voce moriens dedit. Phalaris po-
 stea taurum Delphos misisse legitur, ut Phœbo dicatus, in
 ius templo reponeretur, monumentum simul futurum & æ-
 tis exquisitissimæ, & inuenti crudelissimæ, & pœnæ meriti
 autorem retortæ. Verùm Delphi minus ut à tyranno munus
 repudiarent. Hiscæ uerò duabus Luciani orationibus Ph.

ridis legati taurum Delphis principibus commēnare fati-
gunt. Historiam scribunt Orosius lib. 1. cap. 20. Sabel. lib. 4.
E mead. 2. Huius taurus nobilitatus est ab omni auturum ge-
nere. Facit quoque huius mentionem Augustin. 21 Maved.
de Vera felicitate. Cicero Tusculanarum quæstionum 2. Se-
neca de Ira & clementia libro 2. capite 4. Pindarus Ode. 1.
Pyth. Persius Satyra. 3. Ovid. lib. 1. de Arte amandi:

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli

Torrui. --

idem lib. 3. Tristium:

Quiq; bouem Siculo fertur donasse tyranno.

item lib. 4. ibidem:

Viq; dedit iustas tauri fabricator aheni.

Postremò meminit quoque eius Pontanus, uidelicet:

-- Clausus boue mugit alieno

Infelix faber. --

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Β.

PHALARIS SECVNDVS.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Declamatio brevis, sed arguta est, qua ex Delphicis sacer-
dotibus quidam suadere iungitur, quò donum Phalaridis de
quo in superiore oratione agitur, in templum recipiatur, ac
Deo consecrēt. Genus causæ deliberatiuum est. Status ne-
gocialis. Exordium habet densum, ut in quo una ferè perio-
do & suspensiones eas quibus fauore aliquo adductus aut a-
liis corruptus ad suadendum accessisse uideri poterat, à se re-
mouet, & sola beneuolentia studioque communis utilitatis
ad dicendum se progressum esse docet: deinde & doctiles &
attentos eadem breuitate facit. Post exordium Propositio se-
quitur. Hanc confirmat primū ex locis honestatis, osten-
dens impium, ac propè sacrilegum fore, si donum hoc à tem-
plo excludatur: neque enim quenquam posthac quicquam
oblaturum esse, & deum suis sacris ac debito cultu praatum

Ο Υἱ Ἀκραγαντίων,
 ὁ ἄνθρωπος Διεφεί, πρό-
 ξενεῖς ὡς ὅτι ἰδίῃ
 καὶ αὐτὸς φιλάρθεος, ἔτι ἄλλο
 δὲ ἔχει καὶ αὐτὸν ὁ ὠνόμασε
 ἰσίδωρον ἀντίον, ὁ μιλλόσατος το-
 κίας ἐπιδόχης, τὸν περιέβλεπον ἀ-
 νήσας τὸν φησὶν ὡς αὐτὸς, ἐκ
 περὶ καὶ τὸν μίσηται ἀντιθέτως, καὶ
 τὸν ὠνόμασε ἄλκιμον, καὶ ἰσίδωρον συμ-
 φησόν, καὶ μιλλόσατος τὸ Διεφεί
 περιέβλεπον περιέβλεπον, ἀντι-
 θέτως πρὸς τὸν ὠνόμασε, μὴ
 eos audierim aqua et model-
 cerem, et quid piè à uobis fi-
 cau volucibile foret, cū prin-
 corum sacra futurum esset:

QUum antehac nul
la mihi, o uiri Del
phi, neq; cū Acræ
gantinis ciuibus hospitalitas
intercessisset, neq; cum ipso
Phalaride priuatum ulla do
mesticæ familiaritatis cōtra
ctū esset societas, neq; aliam
habere erga illū, aut pecu
liarem causam sociandæ be
nivolentiæ, aut olim iungen
dæ cū illo amicitia spō, tan
tum uerò missos ab eo lega
torantes, callideq; prospici
posset, & quid publicæ uili
uerò quid Delphis non inde
rexi in meclū, oratione mea

ὕβρις αὐτὰς διακτίνων εἶσι
 ὄντα, μήτ' ἀνάγκη ἔδει τῷ
 θεῷ καθρμολογῆμεν ἡπάλ-
 λος ἰδὼν, καὶ ταῦτα, ῥιῶν τ'
 μεγίστων ἐκ αὐτῶν ὑπόμνημα γνο-
 υσόμενοι, τέχνης καλλιτέ-
 χης, καὶ ὑδινίας κακίτης, καὶ δι-
 καίας καλῶντος· ἵγ' οὐ μὲν ἔν
 καὶ τὸ ἰνδοῖσθαι ὑμᾶς ἔλπε-
 σθ' ἐπὶ ταῦτα, καὶ δημιουργεῖν ὅ-
 μων προεῖναι τίς διάσκηψιν,
 εἰ χρεὶν διχιδάει τὸ ἀνάγκη,
 ἢ ἐπίστω αὐτοῖς ἀπειρίμην, ἢ
 νόστον ἔδει εἶναι νομίζω· μάλ-
 λον ἤ, ἔδει ὑπερβολῶν ἀσυνεί-
 ραι ἀπειρίμην· ἔδει γὰρ
 ἀλλ' ἢ ἰσοσυλία τὸ πρᾶγμα
 εἶναι, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλι-
 πιστόν, καὶ ἴσον τ' τὰ ἔδει αὐτὰ
 τίθεντα συλῆν, τὸ μὲν τίς ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀντιτίθεναι βελονί-
 ναις ὑπὲρ ἴσους, ἀσυνείσδην.
 εἶναι δὲ ὑμῶν Διὰ φῶς καὶ
 αὐτοῖς αὐτῶν, καὶ τὸ ἴσον μι-
 τίχων

excedit flagitia. Nec minus impiū erit factu, Deo donaria
 dedicare uolentibus, ne facultatem quidem offerendorum
 munerum concedere, quā ea quæ Deus iam oblati pos-
 sidet, depeculari. Precor autem uos, cum ego unus
 sim ἐκ Delphorum numero, ac ex æquo publicæ glo-
 riæ par.

uos cohortatur, ne & ui-
 rium principem, et pie agen-
 tem, contumelia temere af-
 ficeretis: neq; munus ipsum
 quod Deo iam destinatum
 est, à uobis alienaretis præ-
 sertim trium maximarum
 rerum perpetuò monimen-
 tum futurum, artis præ-
 stantissimæ, cogitationis
 crudelissimæ, & iusti sup-
 plicij. Itaque ego, quod &
 in incerto habetis quid hac
 de re statuendum sit, quòd
 quæ magistratus deliberan-
 dum uobis proposuerint, nū-
 mius suscipiendum, an i-
 terum retro ablegandum
 sit, parum religiosum esse
 arbitror. Multo autem po-
 tius impietati nullum mo-
 dum relinquetis: neque e-
 nim aliud hæc res erit, quā
 nefariū sacrilegiū, & turpitu-
 dine sua omnia longè lateq;

τίχον τῆς τεθνηκυίας ἀνθρώ-
που, ἀφελήσεται, καὶ τῆς ἐπὶ τῇ
τίμῃ δόξης, καὶ ἐκ τῶν παρόν-
των προσήσεται, μήτ' ἀπο-
κλήσεται ἰσχυρῶς τοῦ δούλου
οἱ, μήτ' ἴσως πάλιν πρὸς ἀ-
παύτας αἰετῶν διὰ τὸ
λαλῶν, ὡς τὰ περὶ μέγα τῷ
ἐν ὅσῳ καὶ αὐτὸς οὐκ ἔστιν, καὶ ψῆφον καὶ
δικαστήριον δεκτικὰς αὐτῶν ἵνα
ἀνατιθέντας ἑδῶν γὰρ ἵτι ἀ-
ταβῶντα τοῖς μέγα αὐτῶν, ὡς
ἂν προσήσεται τὴν διὰ τὸ
τι αὐτὸν πρὸς τὸν Διόσκουρον
καὶ. ἡ μὲν οὖν τῆς ἐν τῷ
καίαν ἑδῶν πρὸς τὸ ἀναδύμα-
ν καὶ ψῆφον ἰσχυρῶς. καὶ γὰρ ἡ
μῖσος τὸν φάλαγγιν, ἡ τὸ δούρον
αὐτὸ ἱμνωσάτωρ, ἡ δὲ τὸν ἑν ἡ
πῶ ἰωνίῳ μῖσος καταδύσας αὐ-
τὸ, κατὰ τὸ ἀγῶνι ἐλκᾶσθαι.
ὁ δὲ πάλιν τὸν αὐτὸν ἡν ἀδύ-
ται διαπρᾶν ἡμῶν, ὡς φα-
σι, παρὶσχεῖ αὐτοῖς, καὶ
nim aut Phalarim odio haberet, aut eius munus contem-
ptim auersaretur, facile ac promptum illi fuerat illud unā
cum nauis oneraria, qua allatum est, in medys iony maris
fluētibus submergere. iam uerò ille à uestra sententia lon-
gè lateq; dissentit, cum ex sereno caelo ille ionium traj-
cere praestitit (quemadmodum ipsi testificantur) ac

ria particeps, si conseruata
fuerit: tum diuersae opinio-
ni obnoxius, si quid in pra-
sens aduersus existimationē
nostram perperam admis-
sum fuerit, ne templum ob-
seretis pijs & religiosis ho-
minibus, neq; ciuitatem no-
stram omnium mortalium
contumeliae atq; calumnijs
traducēdam obijciatis, quā
si ea quae Deo offerenda mit-
tuntur, sycophantijs illuden-
tem, calculisq; & iudicio
donaria dedicantes rectifica-
cantem. Siquidē nemo quico-
quā posthac muneris offer-
re audebit, certior factus,
Deum nulla beneuolentia
suscepturū, quod prius Delo-
phis non uisum sit probabi-
le. Proinde Pythius iam an-
tè non iniquam de misso do-
nario tulit sententiam. Si e-

[illegible]

memorāt. Etenim nobis ob-
scurū est nū uera prædicet,
ne quo modo eos de quibus
nihil certi nobis cōperitū est
iniuste, sceleris accusemus.
Quod si tale quippiam in Si-
cilia quoq; peractū est, quid
hac de te Delphos sollicitē
curiosos esse attinet, nisi pro
sacerdotū officio, iudicum
partes nobis præposterē uē-
dicemus? Et iam nobis sacri-
ficandū erat, atq; ceteris o-
mnibus deus colendus: ac si
quis mihi, Iet donaria, ea de-
dicare nostri fuerat officij.
Nū hic expēdētes sedemus,
si qui ex illis qui trās Ionīā
continentē incolūt, legitimē
an secus administrant impe-
riu? Atq; aliorū quidem res
prou ipsi uoluerint se ha-
beant: porro nobis perneces-
sariū esse opinor, ne nostra
ipsorū nobis ignota sint, ut
facit, & quomodo nunc in
quid magis ex usu nostro sit fa-
& arduis cautibus habitemus,
amur, Homerus monitor nobis
bis hac palām faciat, sed ista
corām

ὠδὶ τῇ γῇ, βαδῶ λιμῶ ἀπὸ συ-
 σῆμιν αὖ. τὸ δ' ἰδὲν, καὶ ὁ πύ-
 θις, καὶ τὸ χρηττόμεον, καὶ οἱ
 δούριον, καὶ οἱ δούριον, καὶ οἱ
 πάντα διὰ τῶν τὰ πιδία,
 ταῦτα δ' ἐπὶ τῇ γῇ, ἐν τῷ δ' ἐφ' ὃ
 δούριον, ἐν τῷ δ' ἐφ' αὖ βροχῶν.
 χρὸ γὰρ τὰ λατὴ πρὸς τὴν ἡμᾶς
 αὐτοὺς λίγην. καὶ τὸ λιγύ-
 μιν ἐκ τῶν ποικτῶν, ἀπὸ
 σπέρτα ἡμῶν καὶ αὐτοῖς φη-
 τα τὰ πάντα, ἐκ τῶν γινώ-
 τῶν βίῳ. ὅς ἐστι μόνον τὰ πρὸς
 τοῖς ἄλλοις ἀγαθὰ γινόμε-
 να παρὶς, ἀλλ' ἢ τὴν ὀρνα-
 ξίν ἢ Λύδαις, ἢ Πέρσαις, ἢ Ασ-
 συρίαις, ἢ Φοίνικιν, ἢ Ἰταλίαις,
 ἢ Ὑπερβορίαις αὐτοῖς,
 παύσαις διὰ τῶν ἀφ' ἡμῶν.
 καὶ τὰ δούριον μετὰ τὸ δούριον,
 ὅμῃς τὴν μῶμιν ὅς ἀπὸ
 τῶν καὶ τῶν ποικτῶν καὶ δούριον
 ὅμῃς. ταῦτα τὸ ἀρχαῖον, τῶν

coram ipsi oculis intuemur
 tum quantum semper in
 terra uersetur, cui portus
 sit profundus, baud obscu-
 re animaduermus. Cæ-
 terum templum ipsum, ὅ
 Pythius, ὅ oraculum, cum
 sacrificantes, ὅ pietatis
 operibus seruientes, ἡ sunt
 Delphorum campi, ἡ pro-
 uentus: inde abundantia,
 inde commeatus nobis a-
 bundè ὅ affatim offundi-
 tur. Par enim est, ut a-
 pud uos, quod uerum mihi
 uidetur, tacitum non ha-
 beam, aut dissimulāter præ-
 teream: ὅ quod à poetis
 dicitur, citra sementem, cio-
 tra que arationem nobis o-
 mnia proueniunt, Dei agri-
 colæ opera: qui non solum
 ea quæ apud alios bona nas-
 cuntur, nobis ampliter ὅ

cumulatè exhibet: sed si quid preciosi aut rari apud Phry-
 ges est, aut Lydos, aut Persas, aut Assyrios, aut Phœnices,
 aut Italos, aut apud ipsos deniq; Hyperboreos, omnia certa-
 tim ad Delphos perferuntur. Ac nos secūdo loco post Deū
 ab omnibus mirificè colimur, paratq; rerum copia afflu-
 entes felicem uitam agimus. Sed hæc iam olim uobis igno-
 ta non

θα τὸ μίχρ νῦν, καὶ μὴ παύ-
 σαμένῳ γὰρ αὐτῷ βιωῦντος. μὴ
 μνηστὰς ἔσθαι πρόπον, ψῆ-
 φον ὑπὲρ ἀναθήματι παρ
 ἑμὶν ἀνατεθῆσαν, ἵδι λαλυ-
 θήντα τινὰ εἶναι ἢ ἀνατιθεῖ-
 ναι, καὶ διὰ τῶτ', εἶμαι, καὶ αὐ-
 τὸ ἵε ὑπερβελὺν ὑψυτὶ τὸ ἵε-
 ρον, καὶ ὑπερπαυτέῃ τῆς ἀ-
 ναθήμασι. δὲ τοίνυν μὴ εἶναι
 τῷ παρόντι κατεστημένον μα-
 δὶν, μηδὲ παρὰ τὰ πάριχ νό-
 μον λαθισταίναι, φιλοκενῶν
 τὰ ἀναθήματα, καὶ γνησια-
 γῆν τὰ περιμήνηα, ἴσον, καὶ
 ἅρ' ἴσο, καὶ ἵππια· διέπλυνε
 ἔν, ἀπραγμάτως ἀνατιθεῖναι,
 ὑπεριδόντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ
 θιῷ, καὶ τοῖς ὑπερίστοι. δοκᾷται
 εἶναι, ὃ αὐτόνδε διαφεί, ἄο-
 ρητα βαλυσίνωσαι παρὶ τῶν
 παρόντων, ἢ λογισίνωσαι πα-
 ρόντων,

ta non sunt. Quod au-
 tem ad præsentem delibera-
 tionem attinet, danda est no-
 bis opera, ut in hoc uita se-
 mel instituta tuendo propo-
 sito constanter perseuere-
 mus. Nullus, ut mea fert opi-
 nio, memoria tenet, ullo tē-
 pore de quoquam donario
 apud nos latam esse senten-
 tiam, neq; quenkquam à sa-
 crificando aut donario de-
 dicando fuisse exclusum aut
 prohibitum: eamq; ob causam
 opinor delubrum Apol-
 linis tantopere auctum esse
 se, in tantum, ut iam supra
 modum abundet muneribus.
 Oportet itaq; neq; in præ-
 senti quicquam temerè inno-
 uare, neque aliquid præter
 morem patrium constitui-
 re. Sed nec amoris resspe-

ctu iudicanda sunt nobis donaria, nec generis ratione
 ea quæ mitterentur æstimanda, undēnam, aut à quo, aut
 cuiusmodi sint quæ huc legantur. Suscepta autem munera
 nulla curiositate delubro sacraanda sunt, ac ambabus ma-
 nibus per nos inferuendum est cūm Deo, tum pietatis gra-
 tia huc uenientibus. Videmini uerò mihi, ὦ uiri Delphi,
 super rebus quæ in præsentia deliberationi expenden-
 das

τὸν, ὡς δὲ ἴσμεν καὶ ἑλίκων ἰ-
 σίην ὃ σκίψης * πρῶτον μὲν
 ὑπὲρ τοῦτο, καὶ τὰ ἱερῆ, καὶ
 θυσιῶν, καὶ ἀναδυσμάτων, καὶ
 ἱερῶν ἀρχαίων, καὶ δῶν μᾶν
 πάλαιον, καὶ δόξης τοῦ μαν-
 τῶν ἱπποτῶν ὑπὲρ τοῦ πόλεως ἰ-
 λλῆ, καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ
 τικινοῦ ἑμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἰκάντω
 διαφῶν, ὡς πᾶσι ἃ, τῆς πα-
 ρὰ πᾶσιν ἀνδράσις ὠνάδι-
 κε ἢ ἡακεδονίας. τὸ τε γὰρ,
 ὅτι οὐδὲ τί μᾶλλον, ἢ σφρα-
 γῆτι, ἢ ἀταγματοῦς ὄντι-
 σιν ἀνδρῶν, πρὸς μὲν ὅτι ὅτι
 λαοί μιν, καὶ τὰ ἑτέρῃ, ὅτι οὐ-
 λαοίς τῶν ἑτέρῃ, ὅτι ὅτι τῶν
 ῥῶν ὅτι, ὅτι ὅτι ὅτι μιν, καὶ
 ἀλλὰ πᾶσι δὲ βασιλεῦς, καὶ
 πᾶσι δὲ δυνάστης, καὶ τῶν
 χρῆσταις τοῦ ἱεροῦ χρυσοῦ, καὶ
 ἀργυροῦ, καὶ ὅτι ὅτι τῶν
 πολλὰ πᾶσι δὲ βασιλεῦς
 μὲν τὰ ἑτέρῃ, πρῶτον μὲν γὰρ
 καὶ ἑτέρῃ τῶν ἑτέρῃ, ὅτι ὅτι
 ὅτι.

lōm Phalaris, neque taurus ille, neque res tota, sed
 omnes res ac principes, qui a quo rone templi munitur
 op ra. Vnde et curam arguunt, et quocumque
 alia preciosa multa, ac saepe numero deo dedicanda acci-
 dent.

das subiecistis, consultis-
 sine facturi, si primum o-
 mnium eam cogitationem
 susceperitis, de qualibus a-
 nam ac quantis rebus consi-
 lium ineatis. Principio enim
 super deo ipso ac templo,
 tum sacrificijs atque dona-
 rijs, super ritibus ac mori-
 bus antiquis simul atque le-
 gionis uelastis, ac gloria uati-
 cinij: exinde super uniuersa
 ciuitate, ac rebus priuatim
 et publice omnibus Delo-
 phis conducentibus. Præter
 hæc omnia consulantes nō
 contemnendum: in discrimē
 uenietis apud omnes homi-
 nes, an fruenda gloria, aut
 toleranda infamia. His pro-
 fectō nihil minus (siquidem
 rationis compotes esis) aut
 perinde necessarium esse
 existimabunt. De quibus igitur
 in præsens consultamus,
 hæc sunt, non equidem so-
 lōm Phalaris, neque taurus ille, neque res tota, sed
 omnes res ac principes, qui a quo rone templi munitur
 op ra. Vnde et curam arguunt, et quocumque
 alia preciosa multa, ac saepe numero deo dedicanda acci-
 dent.

αὐτὸν ἐκτεταύω, καὶ ἀνα-
λίσκοντα καὶ καταδαπανῶν-
τα, πᾶρ αὐτῷ κτερίσθαι, καὶ
ἐπὶ τῶν ἰλῶν κινδυνεύειν.
ἢ τί τι βιωτὸν, ἢ κερδαίνειν;
τῷ ἀσκηθῆναι ἢ.
νάξι;

rum dedicandorum libertate indignus esse iudicabitur

*semetipsum reum obicere
iudicio, & in hoc ipsum
impensus et sumptus facien-
tem, ut iudicetur, deq; omni-
bus in periculum ueniat.
Aut cui humaniter patien-
dum existimatis, si donario-*

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

DE ASTROLOGIA.

D. Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Astrologiæ defensio quædam est, à dignitate uidelicet
quam ab antiquitate & præstantia eorum qui illam ab initio
coluere, trahit: & à certitudine, quam ex similibus & signis ra-
tiocinatione quadam colligit. Recenset autem principio ua-
rias gentes & populos, à quibus illa inuenta, tractata ac locu-
pletata fuerit. Deinde & homines, & quid quisque in illa sin-
gulatim uel obseruarit, uel tractarit: quo loco & fabulas ple-
rasq; Græcorum poetarum de Orpheo, Tiresia, Atreo, Thye-
ste, Bellerophonte, Phryxo, Dædalo, Endymione, Phæthon-
te, ac cæteris quibusdam explicat. Postremo & utilitatem ar-
tis tradit, quò futuris rebus per hanc obseruatis, & mala faci-
lius tolerare, utpote præuidentes illa, possimus: & bonorum
spe nos ipsos confirmare. Exordio dociles facit, statim pro-
posito de quo, & qualiter dicturus sit: & obiurgat
eos qui artem ob imperitiam uten-
tium ac proflentium re-
prehendunt.

AΜΟΙ ΤΙ ΕΡΩΤΩ, ΑΜΦΙ
 ΤΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩΝ Ε ΓΡΑΦΗ
 ΕΝ ΚΩΤΩ ΑΣΤΡΟΝ
 ΕΔΕ ΑΥΤΩ ΠΟΡΙ ΕΡΕΙΩ, ΑΛΛΗ
 ΜΑΥΤΗΝΕ Η ΑΛΟΘΕΙΑΙ, Ο ΔΕ ΙΝ
 ΤΑΤΩΝ ΙΣ ΑΝΤΡΑΠΩΝ ΕΙΣΕΡ ΕΡ-
 ΧΕΤΑΙ. Ε ΔΕ ΜΟΙ ΛΕΓΩ ΟΔΧΘΟ
 ΠΟΘΗΜΕΣΙΩΝ ΙΧΕΙ, Ε ΔΕ ΔΙ-
 ΔΑΣΚΑΛΙΩ ΙΠΑΓΓΙΛΛΑΤΑΙ, Ε-
 ΚΑΙ ΤΑΥΤΩ ΤΩ ΜΑΥΤΟΕΙΩΝ
 ΔΙΣΥΝΑΤΙΩΝ, ΑΛΛΗ ΜΙΜΦΟΜΑΙ,
 ΔΑΙΣΟΙ ΣΟΦΙΩ ΙΝΤΕΩ, ΤΕ ΜΕΝ
 ΑΛΛΗ ΕΠΑΣΚΙΩΝ, ΚΑΙ ΠΑΟΙ
 ΤΟΙΣ ΙΑΥΤΩΝ ΑΠΗΓΙΝΕΤΑΙ, ΜΕ-
 ΝΩ ΔΕ ΑΣΤΡΟΛΟΓΩ ΟΥΤΙ ΤΙ-
 ΜΙΣΟΙΝ, ΕΤΙ ΙΠΑΣΚΙΩΝΟΙ, ΚΑΙ
 Ε ΜΕΝ ΣΟΦΙΩ ΠΑΛΛΗ, ΕΥΔΕ
 ΝΙΩ ΙΣ ΟΜΙΑΣ ΑΦΙΚΙΝΟ, ΑΛΛΗ
 ΙΣΤΩ ΕΡΩΤΩ ΑΡΧΑΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕ-
 ΩΝ, ΔΟΥΦΙΩΝ, ΟΙ ΔΕ ΝΙΩ Α-
 ΜΑΔΙΩ ΚΑΙ ΠΑΥΜΙΩ. ΚΑΙ ΠΡΟ-
 ΟΙΤΙ ΜΙΣΟΠΟΙΩ, ΙΑΙΝΕΤΙ ΤΙ ΑΝ-
 ΤΙΣΩ ΦΡΕΝΙΩΝΟΙ, Η ΝΙΩ ΑΝ ΑΝ-
 ΔΡΑΙΩΝ ΕΠΙΚΥΡΩΝΟΙ, ΨΕΥΔΙΑ
 ΜΑΥΤΟΕΙΩΝΟΙ, ΑΣΤΡΩΝ ΤΙ ΝΑ-
 ΤΙΓΟΡΩΟΙ, ΚΑΙ ΑΝΤΩ ΑΣΤΡΟΛΟ-
 ΓΩ ΜΙΣΙΩΟΙ, ΕΔΕ ΜΕΝ ΕΤΙ
 ΟΥΓΙΑ, ΟΥΤΙ ΑΛΑΔΙΑ ΝΟΜΙΣΤΩ-
 ΟΙΝ,

habent exosam, neq; salutare cam neq; ueridicam arbi-

DE cælo, & deq; a-
 stris est nobis insti-
 tutus sermo: nō de
 ipsis qdē astris, neq; ipso de
 cælo, uerūm de diuinatione
 ac ueritate, quæ ab illis in
 hominum uitam proficiscio-
 tur. Neq; rursum mihi libel-
 lus hic se traditurum aut do-
 cturum proficetur, quo pa-
 cto diuinationem hanc asse-
 qui liceat: sed illud queror,
 doctos omneis cum in cæte-
 ris omnibus exerceant sese,
 solisq; omnibus tradant,
 solam Astrologiam nec ha-
 bere in precio, nec exerce-
 re. Atqui hoc doctrinæ ge-
 nus uerūm est, neque nu-
 per ad nos peruenit, sed in-
 uentum est priscorum rea-
 gum, quos dij amabant. At
 hanc ætatis mortales nō so-
 lū inficitia socordiaq; uerū-
 etiam odio laboris diuersa
 ab illis sentiūt. Cumq; forte
 inciderint in eos qui falsa
 prædicūt, tum ex astra cul-
 pant, ex ipsam Astrologiā

ριν, ἀλλὰ λόγον ψευδὴ καὶ
 ἀναιδέα, ὃ δεικνύει, ἡμοῖ
 δεικνύει, φησὶν τὸν ὅτι γὰρ
 εἴκτειναι ἀδράκας, τικτοῦ-
 ντες αὐτὰς ἀφ' οὗ, ὃ δὲ αὐλα-
 τὴν ἀμείβει, μισοῦσιν ἀφ' οὗ
 ἀλλὰ εἰ μὴ ἀμαθὲς τῶν τι-
 χέων, ἡμέτερον δ' ἐν ταύτῃ σο-
 φία. πρῶτον μὲν ὅτι Αἰθιοπὸν
 τὸν δὲ τὸν λόγον αὐτοῦ ποιεῖ
 ἀκτινίζοντα, ἀτίη δ' αὐτὴ
 οἰοῖται τὰ μὲν, ὃ σοφία τὰ ἴδιαι,
 καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σο-
 φώτεροι Αἰθιοπὸν, τὰ δ' αὖτε
 τῶν ἀνθρώπων ὃ σύμμετρον. ἀλλὰ
 γὰρ σοφίας ἀδύνατον καὶ γαλο-
 νάειν ὁρίσκειται, ὃ δὲ τῶν τῶ
 ἔστιν τρεπίων ἀνίσταται, ἀλλὰ
 ἐν μὲν ὅτι ἀνίσταται. ἰδὲ τὸν
 ὅτι πρῶτα τὴν οὐρανὸν ἐν
 ἡς πάντων ὁμοίαν φαινομένη-
 ναν, ἀλλὰ πολλὰ δὲ τι γιγνώ-
 σκεται, καὶ ἐν ἄλλῃ ἄλλῃ μορ-
 φῇ φαινομένη, ἰδὲ τὸν αὐτὸν
 οἰοῖται τὸ χρῶμα ἑαυτῶν καὶ ἀπο-
 γίνεσθαι ἄλλο. ἰδὲ τὸν ἰσχυρότερον,
 αὐτὸν τὴν τὴν αἰτίαν, ὅτι
 specie ὅτι in altam atq; aliam uerti formam, uisa est illis ea-
 res admiratione atq; disquisitione digna. Deinde cum in-
 quisissent, reppererūt hanc esse earum rerum causam, quod

trātes, sed aut magis falsam
 atq; inanē haud rectē, siqui-
 dē mihi quidē uidetur. ten-
 tientes. b Neq; n. ob impe-
 ritiam fabri, ars ipsa culpatur:
 neq; ob cantoris infeniā
 ipsa musica parū est crudi-
 ta, quin illi potius artū sunt
 ignari: ceterum ars una
 quæq; suapte natura scia
 est. c Primum igitur Aethio-
 pes hanc rationem mortali-
 bus tradiderunt. In causa
 fuit partim genis eius sapi-
 entia (nam ceteris quoq; re-
 bus Aethiopes reliquos
 homines antecellunt sapien-
 tia) partim regionis quam
 incolūt, opportunitas, pro-
 pterea quod apud eos perpe-
 tua sit cæli serenitas, tran-
 quillitasq;, neq; patiuntur
 annihilationem, sed eadem
 temperie uiuunt. Itaq; cum
 primum uident lunam non
 semper eodem uultu appa-
 rentem, sed uaria subinde
 luna

[illegible]

lunæ non esset lumen pro-
prium, sed à sole mutuatum.
Inuenerunt autem & reli-
quarum stellarum motus,
harum quas nos erroneas ap-
pellamus (nā stellarū hæc so-
la mouentur) naturam que
earum ac potestatem, & ef-
fectus quos unaquæq; præ-
stet nominibus quoque indi-
tis, non illis quidem utcumq;
uisum est, confictis, sed quæ
notæ rerum essent. Hæc
igitur in cælo perspexe-
runt Aethiopes: mox Aegy-
ptiis finitimis artem imper-
fectam tradiderunt. Porro
Aegyptij d' diuinandi ratio-
nem quam ab illis dimidia-
tam acceperant, in maius
prouexerunt: quippe qui
mensuram etiam ad quam
unaquæq; stella moueretur,
indicarint. Ad hæc anno-
rum, mensium, horarumq;
numerum instituerunt. Ac
mensēs quidem illi luna me-
tiuntur, atque eius recursu
& huius circuitu metiuntur,
nderunt. Nam ex uniuerso
q q q 2 cælo,

παντοὶ ἑρῶ, καὶ ἀνθρώπων
 τῶν ἄλλων ὁπλάνων τε καὶ
 θύσανων, καὶ ἑὴ ἀμαλίας
 μῆλων, δώδεκα μέρησιν ἰσά-
 μουντο ἐν τοῖσι κτιστομένοις,
 καὶ εἰκῆς ζῶα ἰόντα, ἵκαστον αὖ-
 τῇ ἐν ἄλλῳ μορφῇ μιμήσα-
 τος, τὰ μὲν ἰσάμια, τὰ δὲ ἀνθρώ-
 πων, τὰ δὲ θηρίων, τὰ δὲ πτε-
 ρῶν, τὰ δὲ πελωρίων. ἀπὸ τῶν
 δὲ καὶ ἰσάμια τὰ Αἰγυπτία πολλὰ
 θία ποικίλη· ἐστὶ πάντες Αἰ-
 γυπτιῶται ἐν δώδεκα μέρων
 πασίῳ ἱμαρτάδοντο, ἄλλοι
 δὲ ἀλλοίῃσι μέρεσιν ἰχθύοντες.
 καὶ κρινὸν μὲν οἰσσοῖν, ἐκίστοι
 ἐς κρινὸν ἀπὸ βίαις, ἰχθύας δὲ
 ἐς σιτίαν, ἐκίστοι ἰχθύας ἐ-
 πισαμύνησιν· ἑὴ βόων καὶ
 βοῶν, ἰσάμια Αἰγυπτίων ἡδύσασθαι.
 καὶ εἰ ἄλλοι τὰλλα, ὡς ἱκασίαι,
 ἐκίσκοντο, οὐ μὲν καὶ ταύρων
 ἐς τιμῶν τῶν ἑρῶν ταύρων σιβί-
 ζοντων. καὶ ἡ Αἴψα αὐτοῖς χρῆ-
 μα ἱερειάτων πλεονάζον ὡς
 νόμισμα, καὶ οἱ ἐκὴν μαντεύειν
 οὐκ ἀντιδίδασσι, σιμῶν τῆς
 ἱκασίης τοῦ ταύρου μεστῆς.

cælo, reliquisq; stellis, & er-
 rantibus, & fixis, neque si-
 mul cum cæteris sese mouen-
 tibus, duodecim partes ef-
 fecerunt in his quæ mouen-
 tur, & unamquamque suis
 animantibus representa-
 runt, partim marinis, par-
 tim homine, partim feris,
 partim uolatilibus, partim
 pecudibus. Vnde & sacra
 Aegyptiorum uariè fiunt.
 Neque enim omnes Aegy-
 ptij ex omnibus duodecim
 partibus diuinabant, sed alij
 alijs utebantur partibus.
 Itaq; arietem colunt, qui ad
 arietem spectabant, pisci-
 bus non uescuntur, qui pisces
 annotarant. Nec bircū ma-
 cētant, qui Capricornum ui-
 derant: atque alij item alia
 uenerabantur, quæ quisque
 inuenerat. Quin taurum e-
 tiā ob honorē cælestis Tau-
 ri colunt. Nam & Apis apud
 illos res in primis sacra, re-
 gionem sortitus est: & qui
 eam incolunt partem, oraculum quoq; dicarunt, signum
 uidelicet diuinationis, quam à cælesti Tauro petunt.

Ac

ἔπειτα πολλῶν ἤ, καὶ Λίβυς
 ἐπίδρασε τὸ λόγῳ· καὶ γὰρ τὸ
 Λίβυον μακρότερον τῷ Ἀμμωνίῳ
 ἔστι, καὶ τούτῳ ἔστι ὁ ἴσας, καὶ
 ἐκ τούτου τὸ σοφίῳ ἔργον, πα-
 ρὰ τὸν Ἀμμωνίαν, ἡ δὲ καὶ κα-
 πρίστωτον ποιῶνται. ἔγνω-
 σαν δὲ τούτων ἵκιστα καὶ
 Βαβυλώνιοι, οὗτοι μὲν, λίγα-
 σι, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων, ἵ-
 μεν δὲ δεῖναι, πολλὰν ὅτι
 εὐρίσκει τὰς ἀλήθειας ἀφί-
 νει. Πάλιν δὲ, ὅτι πρὸ Λί-
 βύων, ὅτι πρὸ Αἰγυπτίων ἡ
 προφητεία πρὸς ἑλὲν ὕμνησαν,
 ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφέος, ὁ δὲ ἴσας
 γὰρ καὶ Καλλιόπης, πρὸ τῶν
 τῶν ἀσχυρήσαντο· ὁ μάλιστα ἱ-
 φανώτερος, ὁ δὲ ἵσας τῶν ἀ-
 γων προέβλεπον, ἀπὸ ἑ-
 γονταίῳ καὶ ἱερολογίῳ, εἰς
 διακρίσιν ἵκωντο. πρὸ τῶν
 γὰρ Λίβων, ὅργια τε ἱκνῶντο,
 καὶ τὰ ἱερὰ ὕμνησαν· ὁ δὲ ἴσας,
 ἐπὶ ἑμὲ τῶν ἴσων τῶν ἱ-
 ποκρίων ἀτίκων ἀμνηστικῶν
 συντάλατο. τούτων Ὀρφέος δὲ
 ἵμεν, καὶ τούτων ἀνα-
 chordas, concentum mobilium stellæ enim representabat.
 Hæc conquirens atque hæc agitan. Orpheus omnia dele-

Ac non multo post Libyes
 quoque hanc artem sunt ag-
 gressi. Siquidem ὁ oracu-
 lum ἡ quod est apud illos
 Ammonis, ad cælum ὁ
 huius sententiam refertur,
 iuxta Ammonem, quem il-
 li arietis specie fingunt. Cal-
 luerunt autem hæc omnia
 ὁ Babylonij atque hi qui-
 dem affirmant se primos om-
 nium fuisse. Verum, ut e-
 go existimo, multo poste-
 rius ad hos scientia pervē-
 nit. At vero Græci nec ὁ
 Acthiopiæ nec Aegyptijs
 de Astrologia quicquam au-
 dierunt nec illis Orpheus
 Aegro Calliopæ, progeni-
 tus primus ista monstravit.
 nō ille quidē a limodem dila-
 cidē, neq; rem clarē docuit,
 sed præstigijs ac mysticis in-
 volacris obtexit. Sic enim il-
 li visum est. Nam cōstituta
 lyra Orgia instituit, sacras ἡ
 cantiones decantabat. Porro
 lyra enim septem haberet

κινῶν, πᾶσι δ' ἰδὼν, καὶ
 παύσαν ἱερᾶται. ὃ γὰρ ἰ-
 κόνων τὴν λύρην ἔβλεπον, ὅ-
 τι εἰ ἄλλος ἦεν μούσῳ γίγας,
 ἀλλ' αὐτὸς Ὀρφεύς ὁ μέγας
 λύρην. Ἑλλήνων τε τὰ δὲ τιμᾶν
 τούτου, μαίεσθαι αὐτῷ ὑρανοῦ
 ἀπὸ κελευσέων καὶ ἀπὸ δόξων
 λαοί, καλίσταται λύρα Ὀρφέως.
 ὅν δ' ἵππεσι Ὀρφεὺς ἰδὼν, ὃς λί-
 θοισιν ὁ χροὺς μιμνήμενός,
 μέσῳ ἵσταται ἀκλῆστον ἰσίδου-
 σι, μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύ-
 ρην· ἀμφὶ δὲ κεν ῥοῦχον ἄνθος
 ἔστυνεν, ἔνθα οἷς καὶ αὐτὸς ῥυπα-
 ρὰς τῶνδε καὶ λίαν. καὶ
 πάντων ἱερατῶν ἰδὼν αὖτε ἰκάνοντα ἰ-
 σθαι, μέμνησός μοι ταύτων, καὶ οὐ
 ἰκάνοντα ἀοιδῶν, καὶ οὐ καὶ ὁ
 λύρην, καὶ δὲ καὶ τῶνδε, ὃ
 ὁ καὶ δὲ λίαν, Ὀρφεύς ἱππαι-
 σιν. ὅν δ' ἵπποι, λίαν αἰτία γινώ-
 σκει, οὐδ' ἵπποι ἐν τῷ ὑρανοῦ δέχο-
 νται ἱερατῶν ταύτων. λίαν δ' ἵπ-
 ποι ταυρίων. αὐτὰρ βουκότων, ὃ
 δὲ καὶ δὲ μαντεύουσιν πῶς
 πολλὰν ἀρίστην, τότε τὸν
 ταυρίων ἐν Ἑλλασιν ἀπᾶν,
 ἵπποι

nibat, omniāque vincebat.
 Neq; enim illam hominis ly-
 ram spectabant, neq; illi alio-
 terius musices studium e-
 rat, verum hæc magna illa
 Orphei lyra. Hisce rebus cū
 Græci honorem habere uel-
 lent, locum illi in ipso cælo
 designarunt, & con-
 spicula stellæ uocantur Or-
 phei lyra. Quod si quando
 Orpheum uideris uel saxo
 expressum, uel coloribus e-
 fictum, sedet in medio, can-
 nenti similis, manibus tenēs
 lyram. circum hūc animan-
 tiū innumera multitudo, in-
 ter quæ & homo, & lau-
 rus, & leo. Cumq; horum
 singula uideris, fac horū mi-
 bi memineris, cuiusmodi sit
 illius cantus, cuiusmodi ly-
 ra, cuiusmodi taurus, & cu-
 iusmodi leo Orpheum au-
 diant. Quod si eorū quæ di-
 co, causas intelligas, tū &
 in cælo horū unumquodq;
 contemplator. Fertur autē et
 Tiresia genere Bæotius, di-

uiniandi gloria multū celebris fuisse, Hūc Tiresiā ex Græcis
 cū

ἔτι τῶν παλαιῶν ἀσέ-
ρων, οἱ μὲν θήλειοι, οἱ δὲ ἀρ-
ρεῖοι ἐν τοῖς ὁμοῖς ἐκτελίσ-
σι. ὧς καὶ μιν διενύκτισθαι,
καὶ ἀμφότερον Τριγυλίω μυθολο-
γίσαι, ἅλλοι μὲν θῆλυοι, ἅλ-
λοι δὲ ἀρρεῖοι. Ἀφίκεται ἡγε-
θύσιαι, παρὶ τῇ πατρὶς βα-
σιλείᾳ φιλοεικίστων, ἔδου-
ταίσιν Εὐκλείῃ ἀνάστατον αἰ-
σθητικῆς τε καὶ σοφίης τῇ ἔρα-
νίας μάται ἱμεν, καὶ τὸ φανερὸν
τῇ Ἀργεῖν, ἀρχαὶ ἐγνώσαντο ἰ-
κνυτῇ, ὅτις τῇ ἑτέρᾳ σοφίᾳ προ-
φορίτῃ. Ἰνδὰ δὲ Θυίτις
ἢ ἑτέρᾳ σοφίᾳ, τὸν ἰὺ τῇ ἔρα-
νῳ συμβανάμεθα ἐκείνην,
ἀπὸ τῆς δὲ ἀφῆα γένοντο Θυί-
τη γράφει μυθολογίσαι. Ἀ-
φίκεται ἡγεθύσιαι, καὶ τῶν
ἀνταγώνων αὐτῇ, λέγειν ἱστορή-
σαι, ὅτι οἱ ἐκείνῳ φερὶν ἦν
καὶ τι, καὶ ἐκείνην ἱστορή-
ται, ἀλλὰ ἵς ἀντιφύειν ἐκεί-
νῃ διαδραμίσαι, καὶ αἱ τοῦ
ἀνταγώνου, ἀνταγώνου τὸ κῆρυξ
δύσας ἵσταται, τῇ ἑτέρᾳ ἀνταγ-
καί εἰσι. τὰ δὲ ἀπὸ τα βροσι-
αῖα μιν Ἀργεῖν ἱποθέσκει-
ται, καὶ μίγα καὶ τῇ ἑτέρᾳ

aiunt dixisse stellarum erraticarum alias esse fœmininas, alias mares, non tamen eadem eff. cere. Vnde eundem ancipiti sexu fuisse fabulantur, aliquando fœminam, aliquando marem. Porro Atreo & Thyeste de regno paterno decertantibus, iam tum maximam Astrologiæ cœlestisq; doctrinæ curam fuisse Græcis, palàm est. Ac publico consensu statuerunt Argiui, ut uter scientia præcelleret, is imperio potiretur. Ibi Thyestes arietem illis in cœlo demonstravit, atque hinc aureum arietem Thyestæ fuisse proditum est fabulis. At Atreus de sole, deq; vario illius exortu locutus est, ostendens non eodem modo ferri solem & mundum, sed contrario inter se cursu rapi: & qui nunc videtur occasus, cum sit occasus mundi, solis exortum esse. Hæc locutum Argiui regem creatū, magnamq; da

φίη αὐτῷ ἵγνισσι, ἰγὼ δὲ καὶ
 πρὶ Βιλλεροφόντιω τοιαύ-
 τη φρενίᾳ· πῶς μὲν οἱ γὰρ
 οὐκ ἴππων ἢ μάλα πείθεμαι,
 δοκίω δὲ μιν πάντιω πῶσι-
 φίλῳ μεθιπνέειν, ὑψηλὰ τι
 φρονέοντα, καὶ ἀστραιοὶ ἐμμελίσ-
 τε, ἵς ἔρανον ἔχῃ τῷ ἴππῳ
 αὐαδῶσαι, ἀλλὰ τῇ διακρίσει.
 ἴσα δὲ μοι καὶ ἵς Φρίξον τὸν
 Ἀλκίμανδρον ἄρῳδον, τὸν δὲ
 κερῶ χρυσίῳ δὲ αἰετῶ ἱλα-
 σκε μύθεσσι. γὰρ μὲν τι καὶ
 Δαίδαλον τὸν Ἀθηνῶν, ξά-
 νη μὲν ὁ ἴσως, δοκίω γὰρ μιν
 ἐκ ἑω ἀσφελτογίης, ἀλλὰ οἱ αὖ-
 τὸς μάλα ταῖς χερσίν, καὶ πάλιν
 δὲ τῷ ἰωντῷ πατρὶ γήσατο. Ἐ-
 παρὲν δὲ, γιέτετι καὶ ἀταδὰ.
 λίη χρυσεύων, καὶ ἐκ ἰωδὸς
 πτὰ δισυμύων, ἀλλ' ἵς πῶς
 λον ἀνδρὸς τῷ γῶ, ὅστις οἱ
 ἀλατρίης, καὶ παρὲν ἀπὸ
 σφάλα τῆ λόγου, καὶ ἵς πῶς
 γὰρ κατὰ νόμον ἀνέστην πρὸ
 γμάτων, τὸν ἑλαμὸν ἄλλως
 μυθολογίαι καὶ πόλιν ἵπ-
 πῶν ἐν τῇ τῇ θαλάσσῃ,
 ἰατρῶν

fabulantur, qui ex huius nomine sinum eius maris Icarium
 frustra

Elrina laudē est affectus.
 Equidē & de Bellerophon-
 te similia sentio. Nam alatū
 equū illi fuisse, non admodū
 credo: verū arbitror illū
 hanc disciplinā sectantem,
 sublimiaq; cogitantē, et in-
 ter astra versantē, in cœlum
 nō equo ascendisse, sed ania-
 mo. Eadem de Phrixo Al-
 ciamantis filio dixerim, quē
 aureo arietē per aerem uo-
 lum fabulantur. Quin &
 ipsum sanē h. Dædalum A-
 theniensem, etiam si res est
 noua auditu, tamē haud exi-
 stimo cū ab Astrologia fuis-
 se alienum: sed cū ipse ea
 maximē est usus, tum filium
 suum eandem perdocuit.

Ast Icarus cum iuuentutis ca-
 lore & inscilia, non ea dis-
 quiret quæ cōueniebant,
 sed ad ipsum quoq; polū ani-
 mo tolleretur, delapsus est à
 uero, totaq; aberrauit arte,
 & in mare præcepē deci-
 dit rerum immensæ profun-
 ditatis: de quo Græci secus
 frustra

Ἰνάρπειρ ἀκὺ καλῶνσι. τὰ-
χα ἢ ἡ Πασίφαι, παρὰ Δαι-
δάλε ἀνέσασα ταύρῳ τι πῆγε,
ἔ ἐν τοῖς ἀστροῖσι φαστομένῃ,
καὶ αὐτῆς ἀστρολογίαι, ὡς ἔ-
ρωτα τῷ λόγῳ ἀπικίτο, ὅθεν
νομίζουσιν, ὅτι Δαίδαλός μιν
τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν. εἰ
δὲ, εἰ καὶ κατὰ μέτρα τῶν ἰο-
πετήμων διηλέσσῃ, ἵνατι
αὐτῶν ἄλλα ἱσχυρόσαστο, εἰ
μὴ τὰς τῶν σιλησίων, εἰ
δὲ τὰς Δία, εἰ δὲ τὰς ὀ-
λιγοσυναγείραντο, δρόμον
τι αὐτῶν παρὶ λυγροῦ ἢ
Διωκόμι, καὶ Ἐνδυμῖον
μὴ τὰς τῶν σιλησίων δι-
τάξαστο, φαίνων δὲ τοῦ ἡ-
λίου δρόμον ἱτημύχαστο, ὅ-
μῶν γι ἀφικίως, ἀλλ' ἀπιο-
λῖα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀο-
πίσαστο. εἰ δὲ τα γὰ ἀγνῶ-
σῃ, ἡλίον παῖδα, φαίνον-
τα δείκνουνσι, ἢ μὴ δὲν ἰπ' αὐ-
τίῃ ἑδαμῇ πρὸς τὸν διαγίνεσθαι
ἰλόντα γὰρ μιν παρὰ τὸν
ἥλιον τὸν πατῆρα, αἰτίαν
τὸ τῷ φωτὶ ἄρμα ὀνιχεύειν,
τὸν δὲ δειῶσαι τι εἰ, ἢ ὑπε-
ρβα τῆς ἱππασίας τὸν νόμον.

frustra uocant. Fieri potest,
ut Pasiphae quoque cum ex
Dædalo de Tauro audisset,
inter stellis apparente, deq;
ipsa Astrologia, in artis a-
morem incidere. ob id exi-
stunt factum, ut Dæda-
lus illam tauro copularit.
Sunt autem qui scientiam in
portiones partiti, in singulis
paribus singulè elabora-
rint, alij in ijs quæ ad lu-
nam, alij quæ ad Iovem, al-
ij quæ ad solem pertinent,
congruentes, neque nō cur-
sum ac metum & uim illo-
rum. Atque Ἐνδυμῖον lu-
nae rationem tradidit, Pha-
ethon solis cursum deprehen-
dit, nō ille quidem uerè, sed
moriens imperfectam artē
reliquit. Hæc qui ignorant,
Phaethontē solis filium cre-
dūt, fabulamq; de illo haud
quaquā uerā narrant, adijf-
se solem patrē, ac postulasse
ab eo ut sibi liceret lucis cur-
rum moderari. illam id con-
cessisse, monuisseq; qua ra-
tione foret aurigandum.

q. d. s. Phae-

ὁ δὲ φαίβην ἱπιδὺ αὐτὰ τὸ
 ἔρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπηνεῖα, ἀλλο-
 λητε μὲν πρόσθεν ἰσχύου,
 γε, αὐτὰ πολλὴν τῆς γῆς ἀ-
 παυρήμενον· τὰς δὲ αὐτῶν
 παρὲν ἔτι καὶ δάκρυον ἐν
 ἀσπασίῳ δεικνύον· ἡ δὲ
 τοῖσι δὲ τὸν Δία ἀγαυακτείνον-
 τα, βαλὼν πρὸς τὴν φαίβην.
 τα μὲν γὰρ, πιστότα δὲ μιν
 αἱ ἀλλοφάτοι πρὸς τῶν, πίν-
 οντο μὲν γὰρ ἰσχύον, ἵτι μάλιστα
 βαλὼν τὰ ἑδνα, καὶ νῦν αὖ
 σιν αἰγαστοί, καὶ τὸ ἑδνακτείνον
 ἐπ' αὐτῶν δάκρυον πρὸς τῶν.
 ἔχ' ἔτι τῶν ἰσχύον, ὁ δὲ ἱ-
 σχύον αὐτοῖσι πρὸς τῶν, ὁ δὲ ἱ-
 σχύον πρὸς τῶν ἰσχύον, ὁ δὲ ἱ-
 σχύον αὐτῶν ἀνίστανται. ἀλλο-
 φάτοι δὲ καὶ ἀλλοφάτοι πρὸς τῶν
 ἀλλοφάτοι, τοῖσι ἰσχύον ἡ μάλιστα
 τε πρὸς τῶν. ἡ δὲ γὰρ αὐτῶν ἱ-
 σχύον πρὸς τῶν, πρὸς τῶν ἱ-
 σχύον τῆς Ἀφροδίτης γυναι-
 κος, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἀφ-
 ροδίτης Ἀσκάλαφον, καὶ αὐτῶν
 ἀνίστανται Ἐρμῆν· ἀλλ' αὐτοῖσι, ἱ-
 σχύον αὐτοῖσι, διὰ τῶν
 ἰσχύον

aut Autolyceum Mercurij? Verum hi homines p̄j, dysq̄
 grati

Phacibontem uerò conscen-
 so curru, partim ob aetate,
 partim ob imperitiam ita
 egresso, ut aliquando esset ui-
 cinus terræ, aliquando lon-
 go semotus spacio à terræ
 interim mortales frigus at-
 que æstus intolerabilis con-
 faciebat. Ob hæc indigna-
 tum Iouem ingenti fulmio-
 nis telo percussisse Phacibō-
 tem. cuni deiectum sorores
 circumstantes magno luctu
 prosequiebantur, donec im-
 mutarent formam quæ nunc
 sunt Populi, ac lacrymarū
 uice quibus fratrem deplo-
 rabāt, electrum destillant.
 Haudquaquam hæc ita ge-
 sta sunt, neque pium est his
 habere fidem, neq; Soli fuit
 filius, neq; illi filius interijt.
 Sed narrant Græci & alia
 permulta fabulosa, quibus
 ego non admodum credo.
 Nam quī consentaneum est
 credere, Aeneam Veneris
 fuisse filium, aut Minoæ Io-
 uis, aut Ascalaphū Mercurij,
 aut Autolyceum Mercurij? Verum hi homines p̄j, dysq̄
 grati

ἰγύνοντο, καὶ σφίσι γυναικείαι
 σι· τῷ μὲν ἢ Ἀφροδίτῃ, τῷ
 δὲ ὀζυῷ, τῷ δὲ, ὁ Ἄρης ἐκ
 πύλλου· ἐκείναι γὰρ διὰ τοῦ
 θρώπων ἐν τῇ γυναικὶ ταύτῃ
 εὐνοδοποιήσαντες, ἄνθρωποι
 τεκίοντες, ἰουταῖοι πάντα ἐκ-
 κτείναντες, καὶ χρίων,
 καὶ μορφῶν, καὶ ὄψεως, καὶ
 διαμορφῶν· καὶ βασιλεὺς μὲν
 ὁ Μίνως, Διὸς ὄψις, ἡ δὲ
 Λίε δὲ Αἰνείας, Ἀφροδίτης
 βελόνη ἰγύνει· ἡ δὲ Αἰνείας δὲ
 Αὐτόλυκος, ὁ δὲ εἰς ἡλιπύ-
 κῳ, ὃς Ἑρμῆν ἀπικίτε· ἡμι-
 νύω δὲ τὴν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἰ-
 δούσῃ, ἐδίδε Τάρταρον ἰγ-
 ρύσῃ, ὁ δὲ τὰ ἄλλα ἰγύνει
 ἡ ἐκείνη αὐθροπὴ νομίζουσα·
 ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος
 τῶν ἰγύνων φέρων, πολλὴν ἀφ' ἡ-
 μῶν, καὶ εἰς τὴν ἡμέραν
 σι, καὶ ὁ ἥμερος τῶν αὐ-
 θρώπων ἐκείνων, διὰ τοῦ
 μὲν ἰγύνει αἰγύνει, ἡ δὲ
 πύλλου, τὸ δὲ βέλ-
 ον τὸ πολλὴν τῇ ἡμέρᾳ, Τάρ-
 τρον καλεῖται, μάλιστα ἰγ-
 νει ὁμῶς τῇ πύλλῳ, καὶ τῶν
 ἡμερῶν ἰγύνει μάλιστα αὐ-

grati fuerunt, eosq; nascent-
 tes, hunc Venus, illū iupiter,
 aliū respiciebat Mars. Ete-
 nim qui patres familiās sunt
 mortalib. in hoc progignen-
 di genere, ἢ acuti parentes
 sibi similia producūt omnia,
 & colorē, & formā, & fa-
 cta, & animā. At rex qui-
 dem Minos Iovis auspicijs,
 Aeneas formosus Veneris fa-
 uore natus est, fur Autoly-
 cus: at ea furacitas illi ex
 Mercurio cōtingit. Iam uerō
 nec Saturnū iupiter cōtecit
 in uincula, nec in tartara
 præcipitē dedit, neq; cætera
 machinatus est quæ putant
 homines: uerū Saturnus ex-
 tremus mouetur, proculq; à
 nobis semotus est. Segnis
 illi motus, neque facilis a-
 nimaduersus mortalibus: at-
 que hanc ob causam illum
 stare dicunt, ceu uinculis
 alligatum. Caterū in-
 gens aeris multitudo, Tar-
 tarsus appellatur. Sed potissi-
 mū ex Homeri poetæ, Hesio-
 diq; carminibus liceat intel-
 ligere,

τῆς τὰ πάλαι τοῖς ἄστρο-
 γίνοις ὁμοιούμεναι. οὗτ' αὖ
 δὲ τῶν σεῖρῶν τοῦ Διὸς ἀπα-
 γίγται, καὶ τοῦ ἡλίου τὰς βε-
 λὰς, τὰ δὲ ἰγὺ ἥματα ἔσαι
 συμβάλλουσι, καὶ τὰς πέ-
 λαι, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἡφαι-
 στῷ ἐπιήσατο, καὶ τὸν χε-
 ρὸν, καὶ τῶν ἀλκῶν. τὰ μὲν
 γὰρ ἐκείνα ἐς τῶν Ἀφροδίτης
 αὐτῇ καὶ τοῦ Ἀριῷ τῶν μαι-
 χάλων λήλυται, καὶ τὰ ἱμφα-
 σία, ὡς ἄλλοθεν, ὅτε τῆς ἡ-
 τῆς σοφίης πιπτεμένη· ὃ γὰρ
 δὲ ὡς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀ-
 ριῷ ὁμοειμέναι, τῶν Ομή-
 ρου ἀοιδῶν ἀπογράφεται. ἐν
 ἄλλοις ἡ ἐπίαι τὰ ὄργανα καὶ
 τὸν αὐτῶν διαρίσατο, τῇ Ἀ-
 φροδίτῃ μὲν ὥπων, Ἀλκι-
 οῦ γ' ἱμνῶντα μετόρχει ὄρ-
 γανόμοις. τὰ δὲ τοῦ πολέ-
 μου, ταῦτα γ' Ἀριῷ, καὶ
 αὐτῶν πάντα μελέσθαι. Ἀ-
 πόρ τ' ὡς παλαιὸν ἰλνυτόν, μά-
 λιστα μαντίῃσι ἰχρύνον, καὶ ὁ
 παρόργον αὐτῶν ἰπείνοντο
 ἄλλ' ἔτι πέλας ὤκειον εὐα-
 δὲ τάχα ὡς συμβάλλοντο, ὅτε
 urbes conderent, neque mœnia circumducerent, neque

ligere prisorum fabulas cū
 Astrologia consentire. Si-
 quidem ubi Iovis catenans
 narrat, ac solis iacula (quæ
 quidem ego radiorum ictus
 esse cōhicio) tum urbes quas
 in clypeo fixerat Vulca-
 nus, præterea choræam ἐν
 uineam, ad hæc quæcunque
 de Veneris ac k Martis a-
 dulterio dixit, deq; detectio-
 ne, baud aliunde quàm ex
 hac scientia sunt confictæ
 quandoquidem Veneris ἐν
 Martis concursus, Homeri-
 cæ cantilenæ præbet argu-
 mentū: in alijs aut versibus
 utriusq; diversum effectū de-
 scripsit: Veneris cū ait illi:
 Tute Venus iucunda magis
 connubia cura.

Porro de belli negotijs
 Cuncta citò hæc circūfue-
 rint, Marti atque Mi-
 neræ.

Hæc cū intelligerēt veteres
 illi, maxime divinationibus
 utebantur, nec eā ociosam
 esse putabant, adeò ut nec
 quen-

φέρετε ἀργάζεσθαι, οὐκ ἔτι γυναι-
 κας ἰγάμεν, πρὶν αὖ δὴ
 παρὰ μάντιων ἀνέστα ἰνα-
 σα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντεῖα
 αὐτοῖσι καὶ ἔγω ἀστρολογίῃς
 οὐκ, ἀλλὰ παρὰ μὲν ἑλφοῖς,
 παρὲν δὲ ἔχει τὸν προφητά-
 λω, σύμβολον τῆς παρθένου,
 τῆς ὀφειλῆς· καὶ δράκον
 ὑπὸ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅ-
 τι καὶ ἐν τοῖσι κέρεισι δρά-
 κων φαίνεται· καὶ ἐν Διδύμοις
 δὲ μαντήιον τὸ Ἀπόλ-
 λωνος, ἡμεῖς δὲ κίεμεν καὶ τοῦ-
 το ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμων
 ὀνομάσμεν. οὗτω δὲ αὐτοῖσι
 γὰρ ἡμᾶς ἰσχυρότερον ὅ μαντεῖον
 καὶ ἰδέμεν, ὥς δὲ Ὀδυσσεύς,
 ἰπποδὸν ἱκόμεν πλεονέμεν δὲ,
 ἰδούσας ἀτρικίς ἀκύνουσαι
 παρὶ τῶν ἰωντῶν προμάντων,
 ἔς τινος Αἰλίου ἀπικνέμεν, ἐν
 ἔφρα ἡμῶν ἱκνέμεν, καὶ ἀτρε-
 πία χέρον, ἀλλὰ ὡς ἀργεῖν
 ἰδούμεν Τειρεσίην ὑπὸ θυμῷ,
 καὶ ἰπποδὸν ἔς τινος χέρον ἡλ-
 θεν, ἰδούσας ὅ κίεμεν ἰσχυρότερον,
 καὶ ἰσχυρότερον τὸν βεττόν, καὶ
 τὰ μὲν ἰσχυρότερον, πολλῶν νε-

quenquam occiderent, nec
 que ducerent uxores prius-
 quam de singulis à uate re-
 sponsum accepissent. De-
 nique nec ipsa deorum orac-
 cula ab arte astrologica er-
 rant aliena: uerùm apud
 Delphos uirgo prædicendi
 munus administrat, quæ
 celestem illam uirginem re-
 præsentat: ac Draco sub tri-
 pode uocem edit, quoniam
 & inter stellas Draco cono-
 spicitur: in Didymis uerò
 templum est Apollinis, &
 hoc, sicuti mihi uidetur, ex
 his Didymis, id est geminis
 qui in cælo sunt, appella-
 tum. Vsq̃ue adeò uerò diui-
 natio uisa est illis res sacra,
 ut Vlysses etiam cum erran-
 do fessus uellet certò de re-
 bus suis cognoscere, ad in-
 feros penetrarit, non quò ui-
 deret umbras & locum ina-
 manum, sed quòd cuperet
 cum Tiresia colloqui. Qui
 simulatque in locum perue-
 nerat, quem Circe monstra-
 rat, foueam fodit, oues maculat: cionq̃ complures essent
 umbrae,

πύον παρόντων, ὡς τῆσι
 καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑαυτοῦ, τοῦ
 αἵματος πατρὸς ἰδόντων, ὃ
 πρότερον ἀφ' αὐτῆς ἔδει, ἀλλ'
 αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τερ-
 σίλῳ γένεσθαι, καὶ δ' ἀναγ-
 γάσαι ἑαυτὴν οἱ τὸ μαυρότερον,
 καὶ ἀνίσχεται, δειψύσας ἑρῶν
 τῆς μητρὸς τὴν σκενὴν. Λακί-
 δαιμόνισι δ' Ἀνκὺργος τὴν
 πολιτείαν πᾶσαν ἐν τῷ ὄρα-
 νῳ ἀντάξατο, καὶ τόμῳ σφί-
 σιν ἐπεισέτατο, μηδ' αὖτε με-
 δι' ἐς πόλεμον προχωρεῖν,
 πρὶν τὴν σελήνην πλήρην
 γενέσθαι· οὐ γὰρ ἰσὺς ἐνέμε-
 ζον ἔσθαι τὴν ἀνωστήν καὶ
 ξανθὴν, τῆς σελήνης καὶ
 ἀφανισμένης, πάντα δὲ ἐν
 αὐτῇ ἀνιπύεσθαι. ἀλλὰ μέ-
 ντοι Ἀρκάδες τὰ πάντα οὐκ ἴδον-
 ξατο, ὅτ' ἐν ἰστίῳ ἀπρι-
 λογίῳ, αἰεὶ οἱ καὶ καὶ ἀσπίς,
 λίγαν δὲ καὶ τῆς σελήνης ἐμ-
 μένει προχρήσασθαι. οἱ μὲν
 οὖν πρὸ ἑμῶν οὕτω λαοὶ ἦ-
 σαν φιλομάστες, οἱ δὲ νῦν,
 οἱ μὲν αὐτῶν ἀδύνατα ἄ-
 νελύσσειν, ἀνδράποδοι τῶ

umbra, atque inter has ma-
 tris quoque sanguinem bi-
 bere cupientes: non prius
 permisit ulli, ne matri qui-
 dem, quam Tiresia gustas-
 set, coactusque esset sibi uatio-
 cinium edere: potuitque
 interim matris umbram ui-
 dere silientem. Ad hæc
 Lycurgus Lacedæmonijs
 omnem Reipublicæ admini-
 strationem ἐ καὶ tem-
 perabat, ac legem illis de-
 dit, ne quando in bellum
 prodirent ante pleniluni-
 um. Non enim existimabat
 eandem esse civitatis admini-
 strationem, crescente lu-
 na, & evanescente, propte-
 rea quòd omnia ab illa re-
 gerenur. Porro in Arca-
 des soli hæc nō receperunt,
 nec in precio habuerunt a-
 strologiam, sed iidem ob im-
 peritiam & stulticiam a-
 iunt se luna antiquiores esse.
 Proinde ceteri nostri maio-
 res usque ad cō fuerint astro-
 logiæ studiosi, huius ætatis
 homines partim aiunt fieri non posse ut homines finem ino-
 uentant

λθ' ὡραῖα μαρτυρεῖ· ὅ γ' ὅ
 ἀνάμιν ἐν πικρῷ ὅτι ἀλη-
 θεία· ὅ τ' Ἀρία, ὅ τ' Δία, ἐν τῷ
 ἑρμῆϊ ὁμῶς ἵνα κινῆσθαι,
 ἀλλὰ τ' ἱ, αἰδρῶ πνίον πρὸς
 γυμνάσιον ἐλπίδων ὡς ἐν ἡμέ-
 ραι ποιεῖται, ὅ δ' ὅσον αὐτοῖς
 σι πρὸς τὰς ἐλπίδας, ἡα-
 τὰ σφίσις ὅ χρὴ τὸς πρὸς φε-
 ρὺς ἀναπρίνεται. ἄλλοι δὲ
 ἀστρολόγοι ἀφ' οὗδε καὶ μετ', ἀ-
 ναφύλας δ' ἀναλίσκουσι· ὅ
 γὰρ ὑπὸ μαρτυρίᾳ ἀλλὰ ἀν-
 θισται, ὁπόσα τῶς μαρτυρίαις ἀνα-
 κινῶνται ἐπὶ ἵπτοι. ἰγὼ δὲ
 πρὸς τὰς ἀμφὶ ἡμέρας ἡμέ-
 ραι, ὅτι οἱ μετ' ἀστέρων, ἐν
 τῷ ὑμῶν πῶ σφίσις ὡς
 λύνεται, παρ' ὅσον δὲ σφίσις
 τὸς ἐλπίσαι τῶν ἡαδ' ἡμέ-
 ραι ἐκαστὴν ἐπὶ γίγνεται. ὅ τ'
 ἐλπίσαι ἵπποι μετ' ὅσον, ὅ
 ὅσον, καὶ αὐτῶν ἡμερῶν
 μετ' ὅσον, ὡς ἀναλίσκου-
 σθαι, καὶ ἡμέρας ἀναλίσκου-
 σθαι τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἡμερῶν,
 ὡς δὲ τῷ Δίᾳ τῶν ἀστέρων
 μετ' ὅσον ἡμέρας γίγνεται· καὶ
 ἡ μετ' ἡμέρας πρὸς ἀπὸ
 ρῶν ὡς ἡμέρας ὅσον, καὶ τὸ ὡς δὲ ἡμέρας ἡμέρας τε,

ueniant diuinandi scientiæ,
 propterea quòd neque ceta
 sit, neque uera, neq; Mar-
 tem, aut Iouem nostra cau-
 sa moueri in cælo: uerùm il-
 lis humanarum rerum nullo-
 lam esse curam, neque quic-
 quam esse eis cum his nego-
 cys commercij, uerùm secū-
 cundum hos necessitate cir-
 cumaguntur: partim dis-
 cunt Astrologiam non esse
 quidem mendacem, at inu-
 tilem. Non enim mutari ua-
 ticinio quæcunque fati de-
 creta instant. At ego sa-
 nè utrisque respondere pos-
 sum, stellis in cælo suo qui-
 dem motu uolui, cæterum
 obiter eius motus effectum
 ad nos peruenire. An uis e-
 quo currente, et gallinis aut
 hominibus tumultuantibus
 lapides subsilire, stipulis-
 que moueri uentis cursu
 concitatis, siderum uerò
 uertigine nihil præterea ef-
 fici? tum ab igni exiguo ca-
 lor ad nos permanat, neque

ὅτι οἱ μὲν τὸ ὑμῖν δά-
 πναι, ἄλλοι δὲ ἰσχυρῶς
 ἀπορρίπτειν δύνανται: καὶ μὴ
 τοῖς ἀστρολογίῃ, καὶ μὴ φά-
 λαῖς καὶ ποιῆσαι, ἀδυνάτῃ
 ἔστιν, ὅτι ἀλλὰ τὰ τῶν ἀ-
 πορρίοντων πνευμάτων, ἀλλὰ
 καὶ τὰς χρεμύδας τὰς ὑφ' ἡ-
 λίας, καὶ μὴ ἰσχυρῶς ἀδύναται ἂ-
 ριστέμεναι πολλὸν ἀπέχου-
 σιν οὐρανῶν, καὶ δὲ ἀγνοῦ-
 σι φάλας οὐρανῶν δύναν-
 ται. ὅ γὰρ οἱ οἱ ἰσχυροί,
 ἀλλὰ ἰσχυρῶς καὶ προσδε-
 αῖς ἰσχυρῶς καὶ πρῶτα ὁρᾶται.

καὶ δὲ ἀστρολογίῃς πρῶτα

ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς.

βασίς.

via initia, videntur. Hæc mea est de Astrologia sententia.

nostra tamen causa quic-
 quam erit ignis, neque illi
 curæ est astus noster, ab as-
 tris autem nihil ad nos deo-
 fluit! At sanè fieri non po-
 test, ut per Astrologiam ex
 malis bona faciamus, neque
 mutare quicquam earum
 rerum quæ ab illis ad nos
 demanant: sed hanc utilita-
 tem ars adfert utentibus.
 Bene multo antè delectant
 eos qui ventura præcipient:
 mala uerò facile cum non
 imprudentibus uenerint, ac-
 ciipiuntur. Neque enim in
 illos irruunt, sed quia media-
 tata expectataq; sunt, le-
 uia initia, videntur. Hæc mea est de Astrologia sententia.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a De cælo.) Propositio. b Neque enim.) A simili.
 c Primum igitur.) Commemorat à quibus principiò hæc
 ars inuenta, culta & locupletata fuerit. d Porro Aegy-
 ptij.) Hic Lucianus apertissimè docet Astrologiam, utque ex
 ea diuinationem in causa fuisse, ut diuersa animalia maximo
 in honore apud Aegyptios habita fuerint. e Annum ue-
 rò sole.) Solis annus quem peragit, ab uno signo ad idem re-
 diens, unde annus uertens uocatur, & habetur magnus, cum
 lunæ annus brevis putetur. Arcades annum tribus mensibus.

Arcanæ

Acanarhes uerò vi. mensibus dimensi sunt. Græci uerò
 ceciliij. diebus. f Nam Apis.) Osiris rex Aegypti tandem
 in deos relatus cum uxore sua Iside, colitur sub imagine bo-
 vis, quam Apim seu Serapim appellant, propterea quod ab
 uxore post eandem eius à fratre factam, quaesitus & inventus,
 laceratus ibidem postea repertus, bos creditus sit fuisse Osi-
 ris. g Ammonis oraculum.) Ammon Iouis epitheton,
 hoc est arenarius. nam ἄμμον arenam significat. Iupiter e-
 nim arietis specie, in extremo Libyæ arenoso colebatur: ut
 Apollo Clarius est dictus, quod coleretur in Claro insula.
 Lege ea quæ in Diogenis & Alexandri dialogum annotani-
 mus. Dædalus.) Dædoli architecti insignis Atheniensis,
 notissima est fabula, qui unâ cum Icaro è Creta alis quas ce-
 ra sibi & filio agglutinarat, in altum se elevans, tyrannidem
 & iram Minos fugiebat. Virgilius sexto Aeneid. Ovidius
 libro octavo Metamorph. i Endymion.) Primus Lunæ
 motum observasse atque alijs ostendisse dicitur. Plinius li-
 bro secundo, capite nono. k Veneris ac Martis.) Concu-
 bitus Veneris ac Martis ab Homero Odys. 8. luculenter de-
 scribitur in Colloquijs quoque Luciani, & postea in Meta-
 morphosis Ovidij libro quarto. l Denique.) Com-
 memorat quomodo apud veteres oracula ad Astrologiæ ra-
 tionem relata sint. m Arcades.) Arcades in summam mo-
 rum immanitatem efferati sunt, quod ceteris omnibus ample-
 ctentibus Astrologiam, ceterasque liberales disciplinas,
 quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli con-
 temperint, seque fecerint antiquiores ipsa lu-
 na: unde & ἀρκαδικαὶ dicti. n At
 ego.) A similibus,
 & signis.

ARGUMENTVM.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

IMAGINES.

Vincentio Obopœo interprete.

A R G V M E N T V M.

Effigiat hoc dialogo Lucianus typum siue exemplar formosissimæ atque honestissimæ mulieris, quæ non tantum pulchritudine corporis perfecta & numeris omnibus absoluta sit, verùm etiam eas animi doctes tamque morum uenustatem ac gratiam habeat, quæ foeminarum propriissimæ sint, & pro personæ qualitate quamque maximè commendent. Ac priorem quidem descriptionem, corporis ac formæ uidelicet, ex sua persona effingit, collatione facta omnium earum, & statuarum, & imaginum, quæ unquam à clarissimis artificibus factæ præcipuè celebrantur, sumendo ex unaquaque quod in ea potissimum fuit, ac plurima laude nobilitatum. Alteram autem quæ sermonis ac uocis suauitatem, eloquentiam, studia, cognitionemque liberalium scientiarum, præterea sapientiam quoque ac prudentiam, modestiam, pudicitiam, & (quam in hac cum primis commendat) animi æquabilitatem ac moderationem describit: sub Polystrati cuiusdam personæ, cum quo Dialogum hunc instituit, proponit, etiam ipsam collationibus exemplorum cum poeticorum, tum historicorum eodem modo illustratam. Vtrum autem Imperatoris alicuius eorum sub quibus ipse uixit, an externi regis cuiuspiam uxorem aut etiam concubinam, hoc tam exquisito ac singulari encomio celebret, dubitari potest. Nam Traiani quidem atque Adriani uxoribus, sub quorum imperio pleraque scripsit, & nomen & patria repugnare uidentur, cum altera Plotina, altera Sabina dicta fuerit: hanc autem ipse, ut illam apud Xenophontem Abradatæ uxorem, Pantheam uocari dicat, & ex Snyrna Ionica ciuitate natam fuisse. Et tamen appellatione regis Magni, qua ueteres Græci solum Persarum regem nominabant, idem infra etiam imperatorem Romanum designat: cum in Toxati ait Diniam à præfecto Asiæ ad regem Magnum (quanquam ibi regem Persarum, qui tum nullus fuit, Erasmus quoque uerterit) in Italiam missum, & ab eo damnatum in Gyarum insulam relegatum fuisse.

LVC.

lystratus.

AT profecto tali
quopta illi absum-
pti sunt exitio, qb.
Gorgois facies cōspecta est,
quali ego paulo antè penè
intresssem, o Polystrate, nī
sa summa forma mulieret
quod in ea fertur fabula, pa-
rū aberat quo minus ego sa-
xum ex homine factū sim,
spectaculi admiratiōe rigo-
re attracto. POL. O' Her-
cules, inusitatū quoddam et
nouū dicis spectaculum, ni-
mīq; violentum, si Luciano
quoq; stuporē induxerit mi-
liercula. Hoc equid? sei mo-
sis conspectis iuuenibus, aci-
lè ubi solet accidere, na ut
quispiam citius totū Sipylū
loco dimoueret suo, q̄ tēd
formosi queat abstrahere;
q̄ nō solūm bianti ore illis as-
sistere cōsueuisti, sed Libry-
re ubi moris est, quemadmo-
dū filiam. Veritatē ament re-
est Medusa saxifera, & un-
& nos illam uideamus? Ne-
o, nobis inuid. bis spectaculo
rrr 2 lant,

AT profecto tali
quopta illi absum-
pti sunt exitio, qb.
Gorgois facies cōspecta est,
quali ego paulo antè penè
intresssem, o Polystrate, nī
sa summa forma mulieret
quod in ea fertur fabula, pa-
rū aberat quo minus ego sa-
xum ex homine factū sim,
spectaculi admiratiōe rigo-
re attracto. POL. O' Her-
cules, inusitatū quoddam et
nouū dicis spectaculum, ni-
mīq; violentum, si Luciano
quoq; stuporē induxerit mi-
liercula. Hoc equid? sei mo-
sis conspectis iuuenibus, aci-
lè ubi solet accidere, na ut
quispiam citius totū Sipylū
loco dimoueret suo, q̄ tēd
formosi queat abstrahere;
q̄ nō solūm bianti ore illis as-
sistere cōsueuisti, sed Libry-
re ubi moris est, quemadmo-
dū filiam. Veritatē ament re-
est Medusa saxifera, & un-
& nos illam uideamus? Ne-
o, nobis inuid. bis spectaculo
rrr 2 lant,

διατ, ὅδ' ἐξαλειψύσῃς, ἢ
 μίλλαι μὲν πλεῖστον πᾶσι καὶ αὐ-
 τοῖς παραπληγῆναι σοι ἰδόν-
 τός. ΛΥ. καὶ μὴν οὐ δίδιναι
 χρεῖ σι, ὥς ἡμῶν ἐν ποδῶν πῶς
 μόνον ἀπιδῆς ἐς αὐτίκω, ἀχαι-
 οὐ σι, καὶ τῶν ἀνδραγμάτων ἀ-
 νεικτότοτον ἀποφασί. καί
 ται τὸτο μὲν ἴσως ἀρλουικώτι-
 γόν ἔστι, καὶ τὸ φάσμα ἔττον
 ἡμέτερον, εἰ αὐτὸς ἴδεις. εἰ ὅδε
 πάντα προσβλήψῃ σι, τίς ἔστι
 μηχανὴ ἀποτῆναι αὐτῆς; ἀ-
 πᾶξαι γὰρ σι ἀναδοσσαμένη,
 ἰδέσθαι ἂν ἴθις, ὅπου καὶ ὁ λίθος
 ὃ ἑρακλεία δρᾷ τ' οἶδμεν. ΠΑ.
 πῶς ὁ Λυκίης, τ' ἀπᾶσι τῶν
 ἡρώων ἀναπλάτῃς. ἀλλ'
 ἀπὶ μοι, τίς ὁ γνώστῃς; ΛΥ.
 αἶσα γὰρ μοι ἐπὶ βραχίδια τῶ
 λόγῳ, ὅς τις αἶσα, μὴ σοι ἰδόν-
 ται ἀδρόντις τίς ἱπαιτίσαι δό-
 ξω, παρατεσθῆναι ἀμείνων
 φεῖται. πάλιν ἀλλὰ ὅστις
 ᾧ ἐν αὐτῇ πᾶσι ἵκηται, ἴσως.
 μὴ μοι expedi, quæ nam illa fuerit mulier. L V C. An tu me
 oratione eius formam immodicè attollere existimas, qui ue-
 reor ne eam tibi iam uisam, ingenij culpa atq; infirmitate
 nimis ieiunè laudavim? Tanto tibi eius facies oratione mea
 amplior uidebitur, atq; excellentior. Caterùm quænam sit,

mibi

lū, neq; zelotypiæ morbo la-
 borabis, etsi nos illa cōspe-
 cta rigore concreuerimus.
 L V C. Atqui hoc planè ti-
 bi cōpertum esse oportet, q
 si ex sola specula illam intui-
 tus fueris, multū illic ac ipsis
 statuis immobiliorē te faci-
 et. Et fortasse quod dixi, le-
 ue est præ hoc quod dictu-
 rus sum. Vulnere quoq; non
 admodum tempestiuo te cō-
 sauciabit, si coram ipse illā
 intueberis. At si illa conuer-
 sis oculis temet inspexerit,
 quæ facultas tibi relinques-
 tur te ab illa auellendi? Ab-
 ducet te alligatū quocunque
 collibuerit, quemadmodū la-
 pidem Heracleum ferrū ad
 se attrahere perhibent.

P O L. Desine uerò, ὁ Lu-
 ciane, prodigiosam quan-
 dam et monstrificā effinge-
 re pulchritudinem. Sed hoc

re pulchritudinem. Sed hoc
 re pulchritudinem. Sed hoc

πῶς αἱ πολλὰ, καὶ ἄλλα πλε
 οῖ αὐτῶν παρασκευὴ λαμπ
 ρή, καὶ δυνάμεις τε πλεῖστοι,
 καὶ ἄλλα πάντα περὶ αἰ. καὶ ἴσ
 λως μάλιστα γὰρ ἡ κατὰ ἰδιωπι
 κὴν τύχην ἰδοῦσθαι τὸ πρᾶγμα
 εἶναι. ΠΟ. ἔδῃ τότε μακρὸν
 εὐχῇ, ὅτις καλεῖται. ΛΟ. ὅ
 δὲ μὲν, ἡ τότε μόνον, τῆς ἰω
 νίας ἔστῃ, τῶν διακτῶν γὰρ τις
 ἀπιδῶν ἐς τὴν πλεῖστον, ἰπὶ
 παρῆλθε, τοιαῦτα μὲν τοῖς ἴσ
 τὰς Σμυρναῖα καλεῖται. καὶ
 δρυμασὲν ὀδῶν, ἡ ἡ καλεῖται
 τῇ ἰωνικῇ πέλει, πῶς καλ
 λίστην γυναικὰ ἔνεγκαν. ἰδο
 ῦσθαι αἱ μετὰ Σμυρναῖα καὶ αὐ
 τὴς ὁ λόγος εἶναι, εὐχῇ ἰσ
 μνύοντο ἰπὶ αὐτῇ. ΠΟ. ὁ καὶ
 ἰδοῦσθαι αὐτὴν γὰρ ὡς ἀλλοῶς
 ἰπιδῶν, ὅτι παρακλεῖσθ
 σαι, ὅτι τὴν Σμυρναῖαν ἐ
 κείνην ὀδῶν καὶ τὴς ὀδῇ,
 καὶ τὴν αἰ. καὶ, ὡς εἶπεν, ὅ
 πιδῶν τῇ λόγῳ τὰ καὶ ὅ
 ille mihi Smyrnaeus esse, qui ista dixerat, adeo infeliter de
 illa iactabat. POL. Proinde hoc reuera ut lapis fecisti, qui
 neq; illam cōsecutus es, neq; Smyrnæū illam quæ facit in
 terrogaris. Atqui saltem speciem, quoad eius fieri potest,
 oratione mihi adumbrato, si queam fortasse ista ratione

mihi non promptum est di
 cere. Magnus circa illā cero
 nebatur culus, & appara
 tus splendidus. Eunuchorū
 numeroso satellitio stipata:
 multis præterea alijs, & il
 lis teneris puellis comitata
 incedebat. In summa, om
 nia erant ampliora, quàm
 quæ priuatae fortunæ me
 diocritas sustentare possit.
 P O L. Ergo ne nomen quĩ
 dem inaudisti tu, quænam
 uocaretur? L V C. Ne nomē
 quidē teneo, nisi hoc solum,
 illam esse oriundam ex io
 nia. Siquidem spectatorum
 quissiam, conuersis in pro
 ximum oculis, quando præ
 teribat: Tales, inquit, Smyr
 nææ sunt pulchritudines. Ni
 bil aut mirandum est, si ex
 ionicis urbibus pulcherri
 ma, mulierē produxerit pul
 cherrimā. Visus uerò est &
 rrr 3 illam

οὕτω γυμνίσωμι. Λυ. ἰσῆς,
 ὁμοίαν τῷ οὐ ἤτιστα, ἢ κατὰ
 λόγον δύναιμι, ἢ μάστιγι
 τῶν ἱμῶν, ἱμῶνισαι οὐ-
 λαθρημασίαν εἰλίσσει, πρὶς ἑν
 μόλις κεν ἢ λατρίῃς ἢ Ζεῦσι
 ἢ Περσέσιν ἢ Ἰακκῶν ἰδοῦναι, ἢ
 αἷτις τοῖς ἑλέκτις ἢ Ἀλκαμῆναι,
 ἐγὼ ἢ λυμῶσαι τὸ ἀρχίτυ-
 πον, ὁ γὰρ τῶν τεχνῶν. ΠΟ-
 ΛΥΣΤΡ., ὦ Λυκίη, ποῖά τις ἔν-
 τλὼ ἔστιν; ἢ γὰρ ἰσοφῶν τὸ
 τέλειον, ἢ φίλῳ αὐτοῖς ἰδιδά-
 ξῃς τὴν ἀνέκτα, ἢ πως αὐτῆς
 γυμνῇ ἴχα. Λυ. καὶ μὴν
 ασφαλισθῶν αὐτῆς ποιή-
 σαι με δεῖν, τῶν παλαιῶν
 τιμῶν ἰκάνειν τεχνῶν παρὰ
 καλῶς ἰδὼ τὸ ἴδιον. ὡς
 ἀναπλάσσει με τὴν γυναι-
 κα. ΠΟ. πῶς τούτοις φῆς; ἢ
 πῶς αὐτὸ ἀφίενται σοι πρὸ
 τούτου ἱμῶν ἀποδυνάμει;
 Λυ. βεβαίως, ἢ πρὸ σὺ μὴ ἐ-
 κνύεις ἀπειρίδιαι τί μοι.
 λorum artificum ad praesens opus absolvendum adsciucro,
 ut mulieris formam mihi depingant. POL. Quorsum i-
 sta dicis? aut quoniam p. To illi tibi adferti uenient, qui tot
 retrò seculis fato funeli sunt! LVCIANVS. Perfa-
 cile, dummodo te mihi non pigeat ad quaesita respondere.

illam cognoscere. LV C.
 Vide quantam rem à me
 exigit. Neque enim tan-
 ta praestò est facultas ora-
 tionibus, praecipue uerò
 meis, adeò admirandam i-
 maginem in lucem produ-
 cendi, ad quam delinean-
 dam uix Apelles, aut Zeu-
 xis, aut Parrhasius sufficeo-
 rent, aut si quis fui uspiam
 Pbidius, aut Alcamæes. Ego
 uerò artis imbecillitate non
 mediocriter laesum defor-
 mabo archetypum. PO-
 LYST R. Age tamen, cō-
 sare obsecro quale facit
 uultu praedita. Neque enim
 periculosa erit audacia, si
 familiari tuo ostenderis i-
 maginem, quibus lineamen-
 tis adumbrata fuerit. LV-
 CIA. Atenim longè tu-
 tius ipse mihi facturus ui-
 deor, si quos priscorum il-
 lorum artificum ad praesens opus absolvendum adsciucro,
 ut mulieris formam mihi depingant. POL. Quorsum i-
 sta dicis? aut quoniam p. To illi tibi adferti uenient, qui tot
 retrò seculis fato funeli sunt! LVCIANVS. Perfa-
 cile, dummodo te mihi non pigeat ad quaesita respondere.
 POL.

ΠΟ. ὁρῶτα μὲν. ΛΥ. ἰσ-
 τιδόμεσθε πρὶν, ὡς Πολύστρα-
 τι, τῇ Κνιδίῳ; ΠΟ. καὶ μά-
 λα. ΛΥ. ὁκοῦν καὶ τὴν Α.
 φροδίτῃν εἶδόν πάντας αὐ-
 τῶν; ΠΟ. οὐδὲ Δία τῶν Πρα-
 ξιτίων ποιμάτων τὴν ἑλ-
 λιστον. ΛΥ. ἀλλὰ καὶ τὸν
 μῦθον, ὅς τις αἰετὸς, ἤκουσας,
 εἰ ἐπιχόρει πρὸς αὐτὴν, ὥς
 ὁραδὴν τις τὸ ἀγάλματι;
 καὶ κελὶον ὑποκαρβὼν ἐν ἡ-
 γῇ, συγγινώσκει, ὡς δαίμων,
 ἀγάλματι; τότε μὲν σὺ ἔλε-
 λικες ἰσχυρῶς. εὐδὲ (ταῦτα
 γὰρ, ὡς φῆς, εἶδόν) ἴδε-
 μοι, καὶ τὴν ἀπὸ σφραγίδος,
 καὶ τὴν ἐκ ἑτέρας ἀδελφῆς,
 τὴν Αλκαμένης ἱέρακα;
 τοῦ δὲ πρῶτου γὰρ, Λυκίαν,
 ἐξ ὁδομέτατι; ὅν, ὅτε καὶ ἑ-
 λιστον τῶν Αλκαμένης πρὸς
 σφραγίδος παρὰ δὲν. ΛΥ. ἰσ-
 τὶ μὲν γὰρ, ὡς Πολύστρατι, οὐ
 δὲ φησὶ σφραγίδος, ὡς Πολύστρατι

POLYSTR. *Roga quae-
 cunque fert animus.* LV.
 CIA. *Nunquam ne Poly-
 strate ad Cnidios peregrē
 profectus es?* POL. *Imō
 maximē.* LVC. *Proin-
 de ante omnia? Venerem
 quoq; illorum uidisti?* POL.
*Sanē per Iouem, Praxitelis
 monumentum pulcherri-
 mum.* LVC. *Sed nunquid
 etiam fabulam memoran-
 tibus de illa incolis inaudi-
 sti, quomodo unus aliquis
 eius imaginis infando amo-
 re correptus fuerit, tum
 quemadmodum latenter in
 templo derelictus, noctu
 cum imagine, quantum fieri
 potuit, rem habuerit? Sed
 hac alio tempore inquiri-
 to, quippe hac (ut ais) ti-
 bi planē uisa est.* Age uerò,
 ὦ βο- mibi responde, nos
 quid etiam illam Athenis
 qua in horis est, uidelicet

Alcamenis, conspexisti? POL. *Sanē omnium inuestigatus,
 ὦ Luciane, meruō censendus essem, si pulcherrimum Alca-
 menis figmentum negligenter contempsissem.* LV CIA.
Und quidem Polystrate te non interrogabo, num saepe

ἐς τὴν ἀντίπολιν ἀνιῶν, καὶ
 τὴν Καλῆμιδι Σοφάνδραν
 τιθεῖσθαι. ΠΟ. ὦ δὲν ἡμέτε-
 ρὴν πολλὰ καὶ. ΛΥ. ἀλλὰ
 καὶ ταῦτα μὴ ἱκανῶς. τῶν
 δὲ Φιδίας ἔργων τί μάλιστα
 ἐπὶνεῖται; ΠΟ. τί δ' ἄλλο, ἢ
 τὴν Ἀθηναίαν, ἣ καὶ ὑδρυρά-
 ψα τὸ νομα ἐκείνης ἐξίω-
 σι; καὶ τὴν Δία, τὴν Ἀμαζόναν,
 τὴν ἱερὴν Λημιόνα τῇ ἑρκα-
 τίῳ. ΛΥ. τὰ ἡμέτερα, ὧ ἐ-
 τέρη, ὥς τι οὐκ ἄλλων το-
 χεῖων διήσῃ. ΦΙΔ. δὲ δὲ ἀ-
 παύειν ἢ τὸν τόπον, ὥς εἴρη τι,
 συνεχόμενα, μίαν οὖν ἀκίνη-
 ῶντα τὴν ἐξ αἰρήτων παρὶ-
 κάσας ἔχουσιν. ΠΟ. καὶ τίνα
 αὐτὴν πορταὶ γίνονται; ΛΥ.
 ὡ χαλκῶν, ὡ πολύτροπαι, ὡ
 τὸ ἀπὸ τῶν περὶ δένδρεσσι τὰς
 αἰδέας τῶν δένδρων, ὑδρυράψα-
 μιν αὐτῶν μετακισμῶν, καὶ
 συνεχόμενα καὶ ἀμείψαν, ὥς
 αὐτὴν δένδρεα διαώσται, φυ-
 λὰς αὐτῶν τὸ συνεχόμενον ἐν
 κίον, καὶ περικύβαν. ΠΟ. ὦ δὲν,

in arcem conscenderis, ad
 Calamidis Sofandram spes
 statim. P O L. Et hanc uidi
 sepe numero. L V C. Iam et
 ista abunde sufficiunt. At ex
 operibus Phidiae quodnam
 maxime collaudasti? P O L.
 Quodnam aliud, quam illā
 ὡ Lemniam, quam hoc quo-
 que titulo nobilitare nō du-
 bitauit Phidias? Insuper il-
 lam quoque Amazonem, quae
 haste innititur. L V C. Pul-
 cherrima sunt ista, o amice:
 itaque alijs non amplius ege-
 bis artificibus. Age uero
 iam ex omnibus his, quoad
 eius fieri poterit, unicam i-
 maginem compositam tibi
 ostensurus sum, ab unaquaque
 que praecipuum specimen
 habentem. P O L. Et quo
 pacto hoc fieri potest? L V.
 Haud difficile, o Polystrate,
 si nunc in praesens traditis
 orationi imaginibus, illi
 permiserimus exornandi co-
 piam, tum componendi et coarctandi facultatem, quan-
 tum fieri poterit luculentissime, eadem opera temperatu-
 ram obseruanti, et in una uarietate. P O L. Recte dicis:
 proinde

καὶ δὲ παραλαβὼν δεικνύτω ἵνα
 δῶκε γὰρ εἰδέναι, ὅτι καὶ χεῖρας
 ταὐτάς, ὅσπερ ἐκ τοσούτων
 μίση τινὰ συνθέας, ὅτι ἀπὸ δὲ
 σκευῶν ἀπὸ γράσων. Λύ. καὶ μὲν
 ὅσον σοὶ ἐρεῖν παρίχει γυγνομί-
 νῳ πῶς εἰδέναι, ὅσον σωχρμό-
 λον, τῆς ἐκ κνίδος ἐκδόσεως μό-
 νον πῶς ἐκφαλῶ λαβὼν. ὅσον
 γὰρ τὸ αἰεὶ σῶμα τῷ, γυμνὸν
 ὄντι, δέχεται. τὰ μὲν ὀμφί-
 πῳ ἐκ μὲν καὶ μεταπερ, ἐ-
 φέρων τὴν τὸ δὲ γράμμου ἰά-
 σαι ἔχειν, ὡς πρὸς Πραξιτέ-
 λος ἐπίθεσιν καὶ τὴν ἐκφαλμὸν
 δὲ τὸ ὑγρὸν, ὅσον τῷ φαιδρῷ
 καὶ ἐκφαλμῶν. καὶ τὸ
 διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέ-
 λος δυνάμει. τὰ μὲν καὶ, καὶ ἐ-
 σκευῆς ἵψως ἀντιτά, παρ
 Ἀλκαμένης, καὶ τῆς ἐκ ἐκ-
 παρὶς ἀφίεται. καὶ πρὸς τὴν, καὶ
 γὰρ ἀντι, καὶ καὶ πρὸς τὸ ὑγρὸν
 ἐκ μὲν, καὶ δεικνύων τὸ δὲ ἐ-
 γαγρὸν, ἵνα λαβὼν ἀποδύειν,
 παρὶς

proinde assumptis illis de-
 monstret. Perlibenter uerò
 uidere gestio, quinā illi u-
 sura sit, aut quomodo ex his
 omnibus unam compo-
 sitam, nec ulla in parte discre-
 pantem absolutura sit.

L V C I A. Atqui iam tibi
 uidendi facultas præstabit
 nascentem imaginem ita
 componens: Veneris ἐκ κνί-
 δος adducta, si tantum ca-
 put sumpserit, reliquis nudi
 corporis partibus opus non
 habebit. Porro quod ad
 comam τῷ uultu attinet,
 ac decentem superciliorum
 ambitum, illi habendum
 concedes, quemadmodum
 à Praxitele absoluta est.

Quinetiam oculorum mo-
 bilem agilitatem amabili bi-
 laritate τῷ gratia tempera-
 tam retinebit, sicut usum
 est Praxiteli. Ceterum ube-
 ra, τῷ quæcumque uultus

sunt partes priores, ab Alcamenis ἐκ Veneris quæ in hortis si-
 ta est, mutuò accipiet. Ad hæc manus teretes, carūdemq; cō-
 cinnam iuncturā, digitorumq; tenellorū ductam nō diffici-
 cilem, in extremis in orbiculatam exilitatem definient.

παρὰ τῆς ἐν ἑσπερίῃ καὶ τού-
 τα· τὴν δὲ τὴν πάντες προ-
 σέθεν πορφυρεῖν, καὶ πα-
 ρεῖν τὸ ἀπάλιν, καὶ εἶνα
 σύμμετρον ἢ λευκὰ παρί-
 ξει, καὶ φασαίει ἴτι, καὶ τέ-
 ματ' ἀρμαγῶν ὁ αὐτὸς, καὶ
 τὴν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμα-
 ζίν' λαβόν. ἡ Σωσάνδρα
 δὲ καὶ ἡ Κάλαμις αἰδοῖ κα-
 σμύνασιν ἀντιῶν. καὶ τὸ με-
 διάμα λατῆρ καὶ λιανῶν,
 ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἴσας, καὶ τὸ
 δὲ σκαλὶς δὲ, καὶ ἑσπερίῃ τῆς
 αὐτοῦ, παρὰ τῆς Σωσαν-
 δρας, ὡς τὸν ὅτι ἀπάλιν
 αὐτὴ ἴσας τὴν ἑσπερίῃ, τῆς
 ἑσπερίας δὲ τὸ μέτρον, ἡ δὲ κο-
 ρὴ γίνεται ὡς τὴν ἐν Κρι-
 διῳ ἐκείνῃ μάστιγ. καὶ γὰρ
 καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Πραξιτέ-
 λε μνησθέντι τί σοι ὦ Πω-
 λύστρατι δυνάμει γρη῏σι
 ὁμοῦ ἢ ἄλλῃ, καὶ μάστιγι
 περὶ αὐτὴν τὸ ἀκριβέστατον
 ἀποτιθεμένη. Πρ. ἔτι γὰρ,

ὦ Πραξιτέλεμ δι' ἡμέρας ἐ-
 μένην εἶναι ὡς τὴν Πωλυστράτην. Ecquid tibi videtur Polystrate? co-
 ritne imago satis ornata & elegans, & maxime postea
 en exactissime absoluta fuerit? POLYST. Adhuc
 ὁ γενεο

ab ea quæ in hortis est, et il-
 la utenda recipiet. At uero
 totius faciei descriptionem
 & lineamenta, genarumq;
 teneram molliem, & nas-
 sum intra rectum modum
 cohibendum, præstabit Lem-
 nia & a Phidias. Idem quo-
 que dabit oris conformem
 compositionem: cervicem
 uero lætream sumet ab A-
 mazone. Porro autem So-
 sandra et Calamis eandem
 ornabunt utrecundia. Ri-
 su præterea tenui fallacie in-
 tuentis oculos, animi orisq;
 hilaritatem ostendet, qua-
 lis & illius esse solet. Ve-
 stitus frugalem mundiciem
 à Sosandra concessam ha-
 bebbit, præterquàm quòd illa
 nudo & aperto erit capite.
 Aetatis autem mensura
 quantacumq; illi fuerit, iux-
 ta Cnidorum Venerem me-
 tienda est. Etenim & hanc

Praxitelem diligenter e-
 μένην εἶναι ὡς τὴν Πωλυστράτην. Ecquid tibi videtur Polystrate? co-
 ritne imago satis ornata & elegans, & maxime postea
 en exactissime absoluta fuerit? POLYST. Adhuc
 ὁ γενεο

ἡ γενναίωσις, καὶ ἀλλοίωσις
 τοῦ καλλοῦ ἐν τῇ ἀγαθότητι,
 οὕτω πάντα ἐν τῷ αὐτῷ
 συμπροσθηκῶς; Δὺ. τεῦτο
 μικρότατον, ὡ φιλότατος, ὅ μὴ
 σοὶ δόξῃ ἐλίγα πρὸς δυνερ-
 γίαν συντελεῖν χρεῖα, καὶ τὸ
 ἑκάστῳ πρῖπτον, ὡς μάλιστα
 μὴ εἶναι ἀνεκτὸς, ἐλάσσονα μί-
 λησιν, λυθὲν δὲ ἴσα τοιχῶ-
 τα χρεῖα, καὶ τὸ ἄρτυμα ἵππων
 θῶν, καὶ τὰ τιμωτά λυθὲν
 νόμισα τοῦ μεγίστου ἵτι ὅμῃν
 προσδίδωμι. ποῖον εὖν ἢ ταύ-
 τα ποιεῖσθαι μὲν αὖ; ὁ παρ-
 ρακλήσιαι μὲν, διαλαδὼν τοῦ
 γραφίαν ἢ μάστιγα, ἐπὶ οἱ αὖ
 τῶν ἀρίστοι ἐγίνοντο, κοράσας
 δὲ καὶ τὰ χρώματα, ἢ συγγεγεν-
 νηῖσθαι τινα ἐπιβελῶν αὐτῶν;
 καὶ δὲ παρρακλήσας τοῦ
 γυνωτῶ, καὶ εὐφραίνω ἱ-
 κῶν, καὶ ἀπαιδῶν, καὶ
 ἀντιῶν. ὅτι δὲ ἀντιμέλει
 τὸ ὄργον, ὅ μὴ εὐφραίνω χρεῖα
 πρᾶξασθαι cognovimus, ut colores nobis apte commi-
 xtos temperent, eosdem que pro decoro luculentē & ar-
 tificiose accommodent? Sanē nec ὁ accersatur Polygno-
 tus, & Euphranor illi, atque etiam Apollis, Actione
 unā comitante. Illi diviso inter se opere, Euphranor

ὁ generosissimē, nonnulla for-
 mositatis pars in excolenda
 imagine tibi intermissa est.
 adeo omnes exornandi ratio-
 nes in unū cōtulisti. L V C.
 Illud enimvero amice quod
 dixisti, maximū est, nisi tuo
 iudicio minimū momenti ad
 summā formā præstantiam
 colores addere posse videan-
 tur, & cuius in quæq; corpo-
 ri parte maximē ratio ha-
 bēda est, decorū: ut exactē,
 ut perfectē nigra sint, quæ-
 cunq; nigra: & alba, quæ-
 cunq; alba esse cōvenit: utq;
 apto decentiq; rubore flore-
 scant omnia. Ac iam de his
 periclitamur, cū adhuc qd
 maximum est desideramus.
 Unde ergo eius rei copiam
 nobis parabimus aut accere-
 semus, videlicet pīctores, cū
 primis verò illos, quos hoc
 artificio præ cæteris longē
 comitantem

σάτω τὴν πέμνῳ, εἴην τῆς Η-
 ρας ἱγραψῇ. ὁ Πολύγνωτος
 δὲ ἐφρόνην τὸ ἐκπριπίε, καὶ
 παρὰ τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς, εἴα
 τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λίσσῃ
 ἐποίησιν, τοῖς Διόφοις. καὶ
 ἰδίῳ τε δὲ ἔτι πικρῶς, ἐν
 τῇ λιπρῶτατον ὀφθαλμοῖς
 ἐν, ὥς συνιστάσθαι μὲν, ἴσα
 χεῖν, διὸν μὲν δὲ τὰ πολ-
 λά. τὸ ἕ. ἄλλο σῶμα δὲ Ἀπὸ
 λῆς δειξάτω, ὑπὲρ τὴν Πανα-
 τῶν, μάστιγα μὲν ἄρα καὶ λαοῖς,
 ἀλλὰ ἴσασιν ἀπλῶς. τὰ χέ-
 λε δὲ εἴκῃ φασγάνῃ, δὲ ἰσχυρῶς
 πικρῶς. μᾶλλον ἢ τὴν ἄ-
 λειν τῶν γραφῶν ὀφθαλμοῖς,
 παρὸν τὸ Εὐφρανῶν καὶ
 Ἀπὸ λῆς, διὰ τὴν μὲν. εἴην γάρ
 τι τοῖς Μενελάου μαρτύρῃς τὸ
 χεῖρ μὲν ἐν τῇ ἐπὶ τῇ ἄλλῃ, ἐ-
 λίσσῃ ἐκείνῃς ὀφθαλμοῖς πικ-
 ροῖς μὲν, τοῖς δὲ ἴσῃ τὸ
 πᾶν. ὁ δὲ αὐτὸς ὅτι καὶ τὸς
 ὀφθαλμοῖς γραφάτω, μὲν
 πικρῶς τινὰ πικρῶς αὐτῶν.
 cuiusmodi ille colorē Menelai adiecit femoribus, ebori pur-
 pureo ostro infecto assimilatis, tali univcrsum corpus colo-
 re niteat. Ceterum ille ipse pingat, & oculos bouinis, hoc
 est pulchris & nitentibus oculis præditam exprimens.

comam pinget, qualem Iu-
 nonis depinxit. At Polygno-
 tus superciliorum decoram
 distantiam, et malarum de-
 centem rubedinem, cuiusmo-
 di Cassandram apud Del-
 phos fecit in conuenticulâ,
 exprimat. Amictū uerò ille
 quoq; præparet, quàm pote-
 rit tenuissimè elaboratum,
 ut quæcunq; par est corpori
 decenter applicet, multa ue-
 rò uentis diffundenda relin-
 quat. Porro reliquum cor-
 poris ipse Apelles absoluat,
 secundum Pacatæ simula-
 chrum, ita tamen ne nimium
 addat albedinis, sed planè
 temperanter rubescat. La-
 bia autem non sint alia, at-
 que Roxane Action addi-
 dit. Quin potius præstantis-
 simum inter omnes pictores
 Homerum, Buphranore et
 Apelle posthabito, in partē
 operis suscipimus. Siquidem

σωτηρίῳ ψίται τῷ ὄργῳ αὐτῷ
 καὶ ὁ Θεὸς αὐτῶν πεινῇ, ὡς τὸ
 βίβατον ὁ δὲ ὄργῳ αὐτῶν . καὶ
 φιλομεδίῳ δὲ ὁ μὲν αὐτῶν
 σκῆ, καὶ λουκώλῳ, καὶ ῥο-
 δοδίακτωρ, καὶ ἔλῳ τῷ
 χρυσῷ Αφροδίτῃ ἀπάσῃ πο-
 λὺ διεγχείοτορος, ἢ τῷ ἑ
 θείῳ . ταῦτα μὲν οὖν πλάσ-
 τῶν καὶ γραφῶν καὶ ποιη-
 τῶν πᾶσι δὲ ὄργῳ αὐτῶν . ὁ δὲ
 πᾶσι ἰππεύει τῷ τῷ, ὁ χά-
 ρις, μᾶλλον δὲ ὁ πᾶσι ἄμα
 ἐπίσας χάριτος, καὶ ἐπίσας ἰ-
 ρωτῶν πορτοχόρου, τίς αὖ
 μιμήσασθαι δύναται ; το. δι-
 σπασίῳ τι χρῆμα, ὡς Λυκίῳ,
 φῆς, καὶ διπλῆς ὡς ἀλα-
 θῶς, εἴῳ τι τῶν δὲ ὄργῳ
 γίνωται, τί δὲ πρᾶσσουσιν
 αὐτῶν ; Λυ. βιβλίον
 ἐν ταῖς χοροῖς ἄχρῳ, ἵς δὲ οὐ
 σελυμμεῖον . καὶ ἵππε τὸ μὲν
 τι ἀναγινώσκουσαι αὐτῷ, τὸ
 δὲ ὅδε ἀναγινώσκουσαι . μετα-
 ξὺν ab ipso loue demissum co-
 ros absolutum esse credibile
 scientē uidiſti? L V C. Codic-
 bus partibus cōplicatos: uid-
 alteram uerò etiam dum leg-

In partem laboris ueniat il-
li opem ferens, & poeta il-
le Thebanus, ut uenustate
sua exornet palpebras. Hoo-
merus quoq; illam visus a-
mantē et studiosam faciat,
& candidis humeris aque
lacertis decoram, & roseos
habentem digitos. In sum-
ma, totam aureæ Veneris
formositati longē iustus il-
lam cōparet, q̄ Brisei filiā.
Hæc, inquam, fictores atq;
pietores & poeta elabora-
bunt. Quod autem per ome-
nia amabili quadam ele-
gantia niteat, hoc Gratia
erit officium, aut potius o-
mnium quotquot uspiam
sunt Gratia atq; Cupidines
eorum ducentes. Quis ta-
lem imitatione assequi pos-
sit imaginem? POLY.
Diuinū quoddam opus pro-
ductis, ô Luciane, & profre-
litus, & cuiusmodi apud sup-
erest. Quid autem rei ipsam
illos habebat in manibus, duas
haturq; alterā iam perlegisse,
ndo perlustrare. Porro au-
tem in-

ὅδε σαφὲς πᾶν, ὅρτις καὶ λίγαι τὸν γυναικα, τὰ-
ταῖς τὶ αὐταῖς γνωρίσαι, καὶ
τῇ πατρίδι. καὶ οὐδ' ἔχουσιν
τινας ἱππῶν αὐτῇ ἴσους, οὐ
Δία καὶ στρατιώται τινας.
τὸν βασιλῆα σωῶσιν, ὃ μα-
κάρι, τὸν ἀνέλεμον ταύτῃ
λίγαι. Λυ. τί δὲ ἔστιν αὐτῇ
τὸν ὄνομα; Ρο. πᾶν καὶ τῷ-
τε γλαυκῶν, ὃ Λυκίη, καὶ
ἱπποκτορ' ἱμῶν μὲν γὰρ ἴ-
τι τῇ τῷ Ἀβραδάτῃ ἱκέτη τῇ
καλῇ, οἱ δὲ πολλὰν ἀκού-
σαι ἔχουσιν, ἱπποκτορ' ἱπποκτο-
ρὸς τινὰ σφύρα καὶ καλὸν
γυναικα. Λυ. οὐ Δία, καὶ ὅτι
πρὸ γιγῶν αὐτῶν, οὕτω δια-
τίθεται, ὅτι καὶ κατ' ἑκὼν
πρὸ ἀντιγνώσκων γίνονται,
καὶ μετὰ καὶ καὶ αἱ ἀνελγί-
σαι αὐτῆς, ἀπὸ πείρας λί-
γαι, καὶ ὅτι ἡπλίστην αὐ-
δρα, ἡ δὲ οὐ, παραπλη-
σαι αὐτὸν οὐδὲ τὸν μάχην. Ρο.
ἀλλ' ὡς ἀρίστη, οὐδ' ἔτι, ὅτι πρὸς
τὸν περὶ τοῦτο: ac tantum non illam loquentem audio,
dum quæ facta sint, commemorat, & quemadmodum ma-
ritum armis induat, tum qualis erat eundem in pugnam
emandans. P O L Y. Atqui tu, ὅ optime, illam tanquam

enim planè intelligo quam
tu mulierem dicas. his omni-
bus quæ dixisti, atq; adeò ex
ipsa patria cōiecturam faci-
enti mihi cognita est, tum q.
eunuchos quoq; illam comi-
tatos esse confirmasti, et per
Iouem etiam milites. Regis
uxorem, ὃ beate, illam uide-
licet multis nominibus me-
morabilem tu memoras.

L V C. Et quod illi nomen
est? P O L. Planè & illud
nimis dulce & d. licatum, ὃ
Luciane, et omnibus modis
amabile. Etenim cognomi-
nis est formosa illi Abrada-
tæ cōiugi. Haud dubiè enim
nouisti, sæpenumero audito
Xenophonte modestā quā-
piam & formosam admo-
dum mulierem collaudante.

L V C. Sanè per Iouē quasi
illā oculis coram intuerer,
ita animo affectus sum quo
nescunq; cum Xenopho-
tis locum perlego: ac tantum non illam loquentem audio,
dum quæ facta sint, commemorat, & quemadmodum ma-
ritum armis induat, tum qualis erat eundem in pugnam
emandans. P O L Y. Atqui tu, ὃ optime, illam tanquam
fulgur

ἀντρεπὸν παραδραμῶσαν, ἀ-
παξ ἔδιδε αὐτῷ, καὶ ἵσταντο τὰ
πρότερα ταῦτα· λίγω δὲ τὸ
εἶναι, καὶ τὴν μορφὴν ἱπαιτῆς,
τῶν δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν αἰ-
δίατο· ἢ· ὅδε οἶδ' αὖ, ὅσον τὸ
ἑλάνθῃ ἱκανὸν ὅτιν αὐτῆς,
μακρῶ τιτι ἕμενον, καὶ εἶναι
ἀντρεπὸν τὸ εἶμας. ἰγὼ δὲ,
συνῆθες γὰρ ἑμὶ, καὶ λέγων
ἐκινύνομαι πολλάκις, ὁμοι-
οῦς ὦν· καὶ γὰρ, ὡς οἶδα καὶ
αὐτὸς, τὸ ἕμενον καὶ φιλό-
δομον, καὶ τὸ μεγαλόφρον,
καὶ σοφροσύνην καὶ παιδείαν
πρὸ τῆς κάλλος ἱπαιτῆς, ἄξιον
γὰρ προκρίσθαι ταῦτα τοῦ
εἵματος. ἰπὸ ἀλλοτρῶν δὲ εἶναι,
καὶ γιγῶν, ὥσπερ ἢ τις τῶν
ἰδόντων πρὸ τῆς εἵματος δαυ-
μάσι. τὸ δ' ἰντιλὸς κάλλος,
εἶναι, τὸτὲ ὅτιν, ὅπιστα ἰς
τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρι-
τῇ,

et pudiciciam formositati antepondere. Digna enim sunt
quæ modis omnibus corporis dotibus anteferantur: quo-
niam plenè absurdum foret, atque factu ridiculum, si quis
vestitus cultū atq; mundiciē præ corpore admiraretur. Por-
rò autē ea mihi demū omnibus numeris absoluta pulchritu-
do esse videtur, quoties in idem concurrunt anima exulta
virtutibus,

fulgur prætercurrens sala-
tem semel conspexisti: uideo
rursq; facilia et prompta il-
la, nimirum corpus et for-
mam, illustrare laudibus:
cæterum doctæ animi quib-
us prædicta est, intuentium
oculis non sunt obvia: neq;
compertum habes quanto
præcellat ista pulchritudine
qua mēs illius exornata est,
quæq; corporis forma lon-
gè præstantior, deabusq;
conformior esse solet. At
ego, qui et familiaritate il-
li iunctus sum, et sæpe in
colloquium ueni, nimirum
conterraneus illi existens,
placē earum rerum certus
sum. Quippe, quod nec tibi
obscurum esse opinor, mi-
hi moris est, morum suauis-
tatem, humanitatem, animi
magnitudinem, modestiam,

θεῶ, καὶ δὲ μορφὰ σῶματι. ἀ-
 ρίμα πολλὰς αὐτοὶ δείξαμι,
 μορφῇ μὲν ὡς ἐκείναι, τὰ δὲ
 ἄλλα αἰσχυρῶσαι τοῖς ἱστέροις,
 οἷς καὶ μέντοι φθιγγαμένων, ἀ-
 ποθανῶν αὐτῶν, καὶ ἀπομαρτα-
 ρεῖν, ἰατρικόν τι καὶ ἀ-
 σχηματικόν, καὶ πᾶν ἄξιον σου
 εὖν ποιηρῶ τινι διαποιῶν τῇ
 ψυχῇ. καὶ γὰρ τοιχῶται ἐν
 μοσαί μετ' ἀποδοῖ τοῖς Αἰγυ-
 πτίοις ἰστέροις. ἡ δὲ γὰρ αὐτὸς
 μὲν ὁ εὖν, ἡ δὲ αὐτὸς τε καὶ
 ἡ δὲ αὐτὸς, καὶ τοῖς ποσὺν.
 αὐτὸς ἡ δὲ αὐτὸς, καὶ χροῶν,
 καὶ γραφῶν δὲ αὐτὸς, ἡ δὲ
 αὐτὸς, ἡ δὲ αὐτὸς τὸν διόν, ὁ δὲ
 αὐτὸς ἡ δὲ αὐτὸς, ὁ δὲ αὐτὸς,
 ὁ δὲ αὐτὸς, τοιαύτας πολλὰς
 ἡ δὲ αὐτὸς, ὁ δὲ αὐτὸς ἀπὸ χρο-
 νῶν ἡ δὲ αὐτὸς, ὁ δὲ αὐτὸς
 οἷς ἀπὸ αὐτῶν μετὰ μοσαί. ἀ-
 γὰρ δὲ ὡς ἡ δὲ αὐτὸς ἀπὸ αὐτῶν
 ἡ δὲ αὐτὸς.

uirtutibus, & corpus amabili forma exornatum. Omnino enim non paucas tibi commonstrare possum corporis equidem & formae elegantiae uisendas, & scitulus & nitidas, ceterum formae praestantiam moribus foeditate deturpantes, adeo ut id quod solum in tam specioso corpore laudandum fuerat, serè emoriatur atque flacceat, reprehensioni & turpitudini obnoxium, ac planè praeter dignitatem, beata tam prauae, uitiosae nimirum animae conuersans. Et sanè tales templis Aegypti iudicio meo uidentur esse persimiles. Illic enim ipsum quidem delubrum forinsecus pulcherrimum est, simul atque maximum, sumptuos-

*si lapidibus extructum atq; compositum: cæterum si intus
deum requisieris, aut simiam inuenies, aut ciconiam, aut hir-
cum aut felem. Eius generis mulieres non parum multis
passim est cernere. Proinde corporis nitor & uenustus
non sufficit, nisi ueris & iustis ornamentis decorata et ex-
tecta sit. Non aut dico ut uestimentis purpureis & aureis,*

ἱεροῖς, ἀλλ' οἷς πρῶτον, ἰ-
πῆναι ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ,
καὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ φιλανθρωπείᾳ,
καὶ τοῖς ἑτέροις, ἐπίστανται τὰ
ταῦτα ὅτι εἴναι. ΛΥ. ὁ καὶ οὗ-
τος Πωλύστρατε, μύθεον αὐτὸν μὲν
δὲ ἀμνησθῆναι αὐτῷ τῷ μέτρῳ,
φασὶν, ὃ καὶ λόγιον, διωάσασθαι
γὰρ καὶ τὴν ἐκείνου γραφά-
μηνον τῆς ψυχῆς, ἰσίδωξεν,
ὥς καὶ δὲ ὁμοιωσάτω τὸν καὶ ἑ-
αυτῷ. ΠΟ. ὁ καὶ κριν, ὃ
ἰσίδωξεν, τὸ ἀγόνισμα πρῶτον
αὐτοῦ ὃ γὰρ ἰσίδωξεν, τὸ πρῶτον
πρῶτον ἰσίδωξεν, καὶ τὰ
ἀδύνατα ἰσίδωξεν τῷ λόγῳ.
καὶ μὲν δὲ καὶ σιωπῶν καὶ
αὐτὸς ἀντιπῶν πρὸς τὸν ἀ-
νδρα, ὃ πλάτων, ὃ δὲ γραφί-
ων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσό-
φον, ὃς πρὸς τοὺς ἰσίδωξεν
ἰσίδωξεν ὅτι καὶ τὸ ἀγόνισμα
καὶ ἰσίδωξεν ἰσίδωξεν τὸν ἀ-
γόνισμα πρῶτον ἰσίδωξεν
σιωπῶν. καὶ δὲ καὶ πρῶτον.
αὐτὸς ἰσίδωξεν τὸ πρῶτον, καὶ
ὅτι πρῶτον, sed philosophorum etiam, ut ad illorum ca-
nonem ὅτι regulam hoc simulacrum recte absoluetur, et
in lucē ad usquam plasticen formatū producat. Sed ad
rem accingimur. Sit ergo primū fandi facultate prædi-
ta, ac

aut gemmis monilibus exor-
nata sit, sed his quæ prædixi,
nempe morum elegantia,
virtute, temperantia, æquo-
tate, humanitate, ac alijs,
quocumque tandem fine com-
prehenduntur. L V C I A.
Proinde, ὁ Polystrate, sermo-
nem pensabis ipsa mensura
(quod aiunt) aut etiam cum-
mulatum (potes enim) ac
quandam animi imaginem
adumbratam nobis osten-
des, ne tantum ex dimidio il-
lam admiremur. P O L. Du-
ram ὅτι difficilem mihi in-
iungis provinciam, ὁ amice
neque enim perinde facile at-
que promptum est, ea quæ
obscura sunt, oratione recte-
gere, ὃ id quod manifestum
est omnibus, laude extolle-
re. Videor uero ὅτι ipse ad
hanc imaginem exprimen-
dam multorum egens esse
opera, non fictorum saltem

[illegible]

ta, ac dulci uoce instruita, ut orationem melle dulciorem de illius fluxisset uerius quam de senis illius Pylæ concionatoris lingua Homerus dixisse uideatur. Omnis autem uerborum et loquelæ tonus, cuiusmodi delicatissimus esse solet, neque nimium graui & aspero tinnitu insonet, quasi ad uirilem uocem informatus sit: neque rursus nimium tenui, quasi impensè effeminatus, aut sermè fractus sit: sed qualis esse solet pueri nondum pubescentis, dulcis & blandus, comiter & mansuetè in audium semet inferens, ut etiam illa loqui desinente, uerba audita iucundo murmure tinniant, ac quedam dulcissima uocis reliquæ aliquamissè perdurent auresq; blan-

do susurro circumsonâ. Tum quandam Echo e altera vo-
cis imitatione auditum prorogantem imitetur, mellitissima
quædam verborum uestigia, neq; non persuasionis plenissi-
ma in animo audientium relinquens. Cæterum quando
hæc illa tinnula canere adorta fuerit, præcipue uerò

πρὸς τὴν λιθάραν, τότε δὲ
 τότε ἤρα μὲν σιωπῇ τὰυτὰ
 ἀκρόοι καὶ τίττεται, καὶ τοῖς
 ὁσίοις ἄμιστα γὰρ οἷε πρὸς
 ἑκάστῳ ἅπαντα, ἡδὲ τὴν
 Παιδίον ἔπει, ἰδιώτης ἡδὲ
 αἴσθη, καὶ ἄτιχτος, ἡ καὶ πρὸς
 λυχνία τὴν φωνὴν ἀρίστην.
 Ορφεὺς ἦ καὶ Ἀμφίων, εἴπερ
 ἡπαγωγίταται γίνονται τῶν ἡ-
 προκτῶν, οἷε καὶ τὰ ἄψυχα
 ἐπακρίσασθαι πρὸς τὸ μέλος,
 αὐτοὶ δὲ, οἷμαι, ἀγένητα, καὶ
 κατακρίνεται αὐτὸς τῆς λιθά-
 ρας περιστάσεων, σιωπῇ ἡ-
 προκτῶν τὸ γὰρ τῆς τι ἁρ-
 μονίας τὸ ἀκριβεστάτον δια-
 φυλάττειν, οἷε μὴ παραδύναι
 τὴν ῥυθμῶν, ἀλλ' ἀναίρῃ τῇ
 ἁρμονίᾳ καὶ θεῶν διαμεινέσθαι
 τὸ ἄσπετον, καὶ σιωπῇ δὲ
 τὴν λιθάραν, καὶ ἡμεροκτῶν
 πᾶσι γὰρ τῇ τὸ πλεονέκτην, καὶ τὸ
 ὁσίοις τῶν δακτύλων, καὶ
 τὸ ἰσχυρῶς τῶν μελῶν, πῶς
 ὅσον αὐτὰ ταῦτα ὑπάρχει τῷ Θρα-
 κίᾳ ἰσχυρῶ, καὶ τῇ αὐτῇ τὴν
 Κίττα.

discrepet, aptiq; digitorū tactus, et agilis membrorū flexi-
 bilitas, undenam hac suppetissent huic Thraci, ac illi in
 Citha-

ad citharam, non uerò tem-
 pus est ex aquo tacendi, et
 balcyonibus et cicadis et
 canoris oloribus. aliena e-
 nim à Musis hæc sunt om-
 nia, si ad hanc collata fue-
 rint. Et si Pandionis et natā
 dixeris, rudis et inepta est,
 quanquam uocē multifonā
 edere soleat. Orpheus autē
 et Amphion (à quibus ma-
 ximè motos auditorum ani-
 mos esse constat, quiq; syl-
 uas et saxa sequentia can-
 tus dulcedine ad se pertraxe-
 runt) illi, ut ego opinor, si
 hanc audissent, posthabitis
 citharis adstitissent auscul-
 tantes cum silentio. Quippe
 omnes harmoniæ rationes
 accuratissimè obseruare, ut
 ne quid rhythmus deliret,
 sed tempestiua decentiq; elo-
 uatione atq; depressione mo-
 dulari ac emensurare con-
 centum: præterea uoce per
 omnia respondere citha-
 re, utq; plectrū à lingua nō

Ζητῶν ἄνθρωποι μεταξὺ βελανιδιῶ-
 νος, καὶ λιθῶν κρίβειν μάλιστα τι-
 σὶς τῶν ποσσίν, ὡς Λυκίῳ, καὶ
 ἄλλοις αὐτῶν ἀκέραια δάκτυλα τῶν
 Γοργόνων μόνον ἴσως πε-
 πονθῶσι, λίθοι δὲ ἀνθρώπων γε-
 νήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν Σει-
 ρῶν ἴσως ἐποιοῦν τι ἕν· πα-
 ραθύξῃ γὰρ, ὡς οἶδ', ἐπὶ κινε-
 ματόν, παρίδ' καὶ οἰκί-
 ας ἐπιλαβόμενον. καὶ ἔρ' ἔτι
 ῥῶσπι γράξῃ τὰ ὄντα, καὶ διὰ
 τὰ κερῶ διαδύσεται σε τὸ μέ-
 λος, τοιοῦτόν τι ἄκρομα δέξαι
 Τέρψιχόρας τινὲς, ὅμιλπο-
 μέναι, ὅ καλλιπες αὐτῶν
 παίδεσθαι μετὰ τὰ βέλγη-
 ρα, καὶ παντοῖα ἐν ἰσότη-
 χον. ἐνὶ τῷ λόγῳ σιωπῶν, φαί-
 νει αὖ, τοιοῦτος μοι τὸς ὁδῶν
 ἀκέραια νήματα, ἴσως ἀπὸς ἄνθα-
 τῶν διὰ τοιούτων χαλῶν, δι' ἡ-
 κάνων ἢ τ' ὁδῶν τῶν ἰζηίων.
 ἰώμεναι ἢ καὶ αὐτὸς, ἔνθεμι,
 ὅς τις καὶ ἀπυκνίσαι νόμισι. τὸ
 εἶ γὰρ ἀνεβίς τότε τ' φωνῇ,
 cinnam modulandi rationem auditam, cuiusmodi par est
 per talia labia & dentes illos emissam erumpere. Visa
 vero est ubi hac eadem quam dico: itaque & auditam
 esse existima. Sedenim exacta & perfecta lingua elo-

Citbærone boues pascentis
 Itaq; Luciane, si quando il-
 lam cantantem audieris, nō
 amplius illatā à Gorgoni-
 bus monstrificam ullam im-
 mutationem patieris, lapis
 factus ex homine, sed Sire-
 num modulantium uirtutē
 qualisnam sit cognosces. Ita
 enim, sat scio, adductus de-
 mulceberis, ut patriæ ac fa-
 miliarium tibi obreptura sit
 obliuio. Atq; etiam auribus
 cera obstructis, per ceram
 quoq; oppositam penetrabit
 iucundissimæ uocis modula-
 tio. tantam cantando uolu-
 ptatē audientibus exhibet.
 Terpsichores aut Melpo-
 menes aut Calliopei uocem
 dixeris, infinita & omni-
 ria aurium animorumq; de-
 mulcimenta in se comple-
 rentem. Vt uno uerbo
 dicam, optarim cum pri-
 mis talem mibi & tam con-
 115 3 quentia,

πᾶσι, ἑαδ' ἱκέστω, ἡκὼν μίαν
 γυγράψεται, πρὶς τὸ ἀρχέτυ-
 πον μιμημαμένον. ΛΥ. ἔφθίω,
 ὦ πολύστρατε, ἢ πικρὰ δαίμων
 ἰπαγγέλιος, ἵκεας δ' αὖτις
 δάωμεν ὡς ἄλκῃς ἀπεδωσάν
 μοι τὸ μέγαν. ἔπιμύθῃ δ'
 αὖτις, ὡς ἀκέραιον, τί αὖτ' ἄλ-
 λο πειθήσαιο, μᾶλλον χερσὶ δά-
 μοι. ΠΟ. ἔκ αὖτις ἰππὶδ' ὡς αὖ-
 τιν κελὼν παιδείαν ὄγῃ-
 δαι αὐτόχρη, καὶ μάστιγα
 σάτων, ἐπίστα μάλιστα, φί-
 ρι, καὶ ταύτῃ ὅλκ' οὐρανό-
 μιδα, πρὸ αἰθέρα μέγ' ἔτι, καὶ
 πολύμορφον, ὡς μέγ' κατὰ
 τὸτ' ἀπεδωμένη τῆς οὐ-
 ρῆς τελευτῆς. καὶ δὲ γυγράψω
 πάντα συνδεδότα τέκτατον
 Εὐκλῆος, ὅς γ' ἀνὰ ἵχυνται, ὅς
 ὡς πρὸ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὅς πο-
 λύμορφον, καὶ ὅς καλλιπῆ, ἢ
 αὖτ' ἄλλα, ὅς τι ἱκέσθ' ὅστις ἄ-
 μέν, ἀέκω παρὰ, ἢ πρὸς
 τι. τὰ Εὐκλῆος ἢ ἀπὸ δαίμονος.

affatum aequè abundanter affluit: nequaquam uerò ut
 Clio, aut Polymnia, aut etiam ut Calliope, utq; omnes a-
 liae, quarum unaquaeque tantum rei perita excellenter
 praecellat, uerum nosse ex omnium ex aequo gnata, & pro-
 pens sit: praeterea nec minus Mercurij atque Apollinis

na imago depingatur, iuxta
 la formã archetyp. L V C.
 Diem festum & epulas pu-
 blicas omnifariam inju-
 ctas mihi annuncias, o Po-
 lystrate. Videris itaq; multo
 cumulatius mentis tibi
 remeuri. Proinde perge ad
 metiende. Nulla enim nunc
 res est qua perinde tibi pos-
 sis gratificari. P O L. Ego,
 quoniam omnium bonestato-
 rum liberaliumq; disciplina-
 rum cognitio necessaria esse
 putatur, maxime uerò earũ
 quæ usu ac meditatione con-
 stantiae & illam tam con-
 stituemus multifariũ quan-
 dam, ac multiplex uenustate
 te conspiciam, ne qua in
 parte fingendi artificio te
 inferiores appareamus. Et
 sanè ita pingitur, ut omnia
 bona comprehensim possio-
 deat, quibus unque Helicon

ἵππεα γὰρ ὅτι ποικίλται μέγιστος
 διακοσμήσαντο, ὅθεν ἔχουσιν,
 ὅτι συγγραφεὺς ἱστορίων,
 ἢ φιλοσοφίᾳ παρρησια-
 σι, πᾶσι τοῖς ὅτι ἐκ τῶν κιν-
 σμῶν, ἐκ ἑκαστοῦ τῶν ἐπιμελῶν
 ὁ δὲ μόνος, ἀλλ' ἵππεα, ὅτι
 ποικίλται τοῖς φαρμάκοις, ἵπ-
 πεον καταβαλεῖται. καὶ συ-
 γνῆμα, ὅτι μὲν ἀρχαίων
 ἰδιώταις ταύτης διωκόμεν-
 οῦ γραφεὺς· ὅτι γὰρ ἰδίᾳ ἐστὶ τοῦ
 τοῦ ἐν τοῖς πάλαις παιδείας
 πρὸς μνημονεύεται, πάλιν ἄλ-
 λὰ ἐκ τῶν, ἀνακρίων καὶ
 αὐτῶν· ὅτι μὲν γὰρ, ὅτι ἐμὴ
 φαίνεται. Δὲ καλλίστη μὲν,
 ὅτι πολυστράτη, καὶ πᾶσι ταῖς
 γραμμαῖς ἀπνευσμένην. πο-
 μπὰ ὅτι ταύτης, ὅτι ἐστὶν, καὶ
 σωφιστικῶς ἀπὸν γραφῆται. δι-
 σσι ὅτι ἐμὴ ἐν ταύταις πάλιν τῇ
 παραδειγματικῇ, ἀρχαίων τῇ
 πάλιν, ἵππεα γὰρ καὶ αὐτῶν ἐ-
 ratio, ἵππεα culpa potest. L V C. Elegantissime profes-
 so, ὅτι Polystrate, ac omnibus cum numeris, tum lineis ab-
 soluta. POL. iam deinceps post hanc ipsius quoque sapientia
 et intelligentia imago depingenda est. Opus autem nobis
 erit ad hanc absolvendam exemplis quamplurimis, prae-
 cipe vero multis veteribus, ac uno quidem, et illo Ioni-

cois praedita sit. Quae-
 cunque enim poetae lepie
 diurnis celebrata versicu-
 lis in lucem dederunt, quae-
 cunque a scriptoribus clas-
 sicis literis ac memoriae
 prodita sunt, quaecunque
 philosophi extulerunt lau-
 dibus: hisce simul omnibus
 imago praeclarissime exor-
 nata sit. Neque vero tantum
 penecillo obiter colorata,
 sed pigmentis penitus imbu-
 ta, et ad satietatem usque
 tincta sit. Et ignoscendum
 est, si nullum huius picturae
 archetypum quendam ostende-
 re: neque enim usquam in
 veteribus de eiusmodi abso-
 luta disciplinarum cognitio-
 ne facta extat mentio. Ve-
 runtamen, si videtur, et
 haec sacra superis dedice-
 tur. neque enim, ut mea fert
 ratio, usquam culpa potest. L V C. Elegantissime profes-
 so, ὅτι Polystrate, ac omnibus cum numeris, tum lineis ab-
 soluta. POL. iam deinceps post hanc ipsius quoque sapientia
 et intelligentia imago depingenda est. Opus autem nobis
 erit ad hanc absolvendam exemplis quamplurimis, prae-
 cipe vero multis veteribus, ac uno quidem, et illo Ioni-

ρικῶ, γραφαῖς δὲ καὶ Λαμίας γὰρ αὐτῇ, Αἰσχίνης, Σωκράτης ἱταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώταται ἵκῃσι τῶν ἀπάντων, ἴσῳ καὶ μετ' ἄλλοις ἱγραφῶν. τίς δὲ ἵκῃσι μιμῶται ἐκείνῳ Ασπασίᾳ, ἢ καὶ ὁ Οὐλύμπιος ἐκασσιώτατος καὶ αὐτὸς σωτῶν, ὁ πάντων σωσίσιως παράδειγμα προέμενον, ὁ πόσον ὑπερῖκε πραγμάτων καὶ ἐξέτετατος ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ὑγχιεῖται καὶ ἐξέτετατος ἐκείνῳ προσώπῳ, τὸτο πᾶν ὡς τίς ἐμετ' ὅραο εἰδόνα μεταγύγμων ἀκροβᾶ τῇ πάτρῃ, πᾶν ὅσον ἐκείνῳ μὲν ἐν μικρῷ πίνακι ὡς ἱγγραφῇ, αὐτῇ δὲ Κολοσσία τὸ μεγάλῳ ὅτι. Λυ. πῶς τὸτο φῆς; Πρ. ὅτι, ὡς Λυαῖται, ἐκ ἰσομεγέθους ὄντα φημί τὰς εἰκόνας, ἐμοί. αἱ δὲ καὶ ὡς γὰρ ἴση, ἐδὲ ἱγγῶς, Αἰτωλίων ὅτι πολιτεία καὶ ὁ παρὼν τῶν Ρωμαίων δύναμις, ὡς καὶ καὶ τῇ ὁμοιότητι ὁ

Quoniam ego, Luciane, nequaquam aequaliter magnas imagines esse opinor similes existentes. Nequaquam enim similis est uetus Atheniensium respublica, ac praesens Romanorum potentia. Itaque etsi similitudine illa respon-

co. Ceterum pictores et artifices illius erunt Aeschines familiaris Socratis, atque ipse etiam Socrates imitandi dexteritate omnes longo intervallo post se relinquentes, qui aliqua cum gratia et uenere unquam pinxerunt aliquid. Aspasiā porro illam Milesiam, quā cum Olympius ipse maximē admirandus conuersatus est, exemplum intelligentiae non malum proponentes, quanta rerum peritia, quanto in officiis civilibus acumine, quanta denique industria atque solertia perpolita fuerit, hoc omne ad nostram hanc imaginem translatum accurata amissi applicabimus: praeterquam quod illa modica in tabula depicta fuerat, haec uerò Colossaea pugnat magnitudine. L V.

Quorsum ista dicis? P O L.

αὐτῇ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γὰρ αὐτῆς
 καὶ αὐτῇ, ὡς αὐτῇ πλάτυ-
 τάτι πίναν. ὁ καταγεγραμ-
 μένος. Δούτορον δὲ καὶ τρίτον
 παράδειγμα, Θιαυὶ τι ἰκάν-
 ης, καὶ ὁ Δούβια κλισίης,
 καὶ Διοτίμα ὡδὶ ταύταις. ἢ μὴ
 αὐτὴν μεγαλύνω, ὁ Θιαυὶ, συμ-
 βαλλομένης ὡς τῷ γραφῶν, ὁ
 Σαπφῶ ἢ τῷ γλαφυρῶν ὅτι προ-
 αρίσκει· τῇ Διοτίμα ἢ ὅτι αὐτὴ
 Σοκράτης ἐκείνησιν αὐτῶν,
 ἐκείνη αὐτῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τῷ ἄλλῳ οὐκ ὀλίγον τι καὶ συμ-
 βαλῶν, τοιαύτη οὐ καὶ αὐτῇ,
 Λυκίῳ, ἀνακράδῳ ὁ ἠνέμ.
 Λυ. τὸ δὲ ὅτι πολύτρωτον, ἐκ-
 μένοι. ὅτι αὐτῇ. οὐ δὲ ἄλλας
 γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος,
 ὁ ἰσχυρῇ, καὶ φιλοφροσύνης, ὁ
 τὸ ὅμοιον ἰμφοσινεῖ τῇ ῥίπῃ,
 καὶ πρὸς τὸς δαμνέους προ-
 σέως. Πρὸς ἀνακράδῳ αὐτῇ καὶ αὐτῇ
 Θιαυὶ τι ἰκάνη, τῇ Ἀγρίων-
 ρῳ καὶ Ἀρύτῃ, καὶ τῇ Ευγασί-
 αὐτῇ, τῇ Νηυσικάῃ, καὶ ἡ
 τις

deat, hæc tamen potior est
 magnitudine, ueluti in la-
 tissimam depicta tabulam.
 Deinde secundum ὁ ter-
 tium exemplum, si lubet,
 producamus, nimirum il-
 lam Theano, ac uersifica-
 tricem Lesbiam, unā cum
 Diotima. Theano quidem
 animi magnitudinem adpi-
 cturam conferet: Sappho
 autem instituta uitæ iucun-
 ditatem adferet. Porro Dio-
 timæ non tantum ut illam
 laudauit Socrates, similis
 erit, uerum illi omnibus in-
 genij ornatissimi dotibus
 comparata respondebit. I-
 taque ὁ hanc Lucianei-
 maginem dedicatam suspen-
 de. L V C. Per Iouem Poo-
 lystrate nimium admirans
 dam. Sedenim tu, o amice,
 alius quoq; benignitatis ac
 humanitatis imagines per-
 ge depingere, quæ morum
 mansuetudinem, cum placi-
 dam erga egentes comitatē cōsuevit ostendere. POL. Pro-
 inde ὁ illa Theani comparatur illi, nempe Antenoris con-
 iugi, neque non Arete ὁ filia eius Nausicaæ: præterea
 si qua

οὐκ ἄλλῃ ἐν μεγέθει πρaxyμά.
 τὴν ἰσότητά σου πρὸς τὴν τύ-
 χην. ἱξῆς δὲ μετὰ ταύτῃ, ὃ
 τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γιγνῆ-
 σκῶ, καὶ τῆς πρὸς τὴν σωφρο-
 νίαν σύννοιας, ὡς κατὰ τὴν τῆ
 Ἰαχρίην μέγιστα εἶναι τὴν εὐ-
 φροσύνην καὶ τὴν περὶ φροσύ-
 νην τῆς Ομήρου γιγναμένην.
 τὴν αὐτὴν γὰρ τὴν τῆς Εὐωνο-
 λίας ἀπόνα ἰκάνῃ ἱγρὰ-
 ψον, ὃ καὶ τὸ Δία, κατὰ τὴν
 ἐμάνυμον αὐτῆς, τὴν τῆς Α-
 βραδάτα, ὃς μινζὸν ἱμπρε-
 σῶν ἱμνημενόντα μὲν. ΛΥ.
 παγκύλιον καὶ ταύτῃ, ὃ πολ-
 λὺ στρατὸν ἀπεργάσω· ἢ σχι-
 δὸν ὅδε τίλῃ σὺ ἔχουσιν αἱ
 ἀκρόνους. ἀπασιν γὰρ ἰπιδύνα-
 θας τὴν ψυχὴν, ὡς τὰ μέγα ἰο-
 πεινῶν. ΠΟ. ἔχῃ ἀπασαν· ἵτι
 γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἰπαιτέρων
 περιλάπτει. λίγω γὰρ τὴν τε
 διάντην ἔγωγε γεγεμεῖον αὐ-
 τῇ, μήτις τὸς ἡ ἰδί τῆς αὐ-
 πράξιας περιλάπτει, μόντι
 τῶν τὸ πᾶν ἰπαιτέρων μίσην
 ἱπαρ-

si qua alia in fortuna induit
 gentis affluentia animi mo-
 destiam obtinuit. Deinceps
 uerò post hanc modestiæ i-
 mago depingatur, ac osten-
 sæ erga conuersantem bene-
 uolentiæ, ut iuxta illam I-
 cari filiam maximè mode-
 sta & pudica sit, quemad-
 modum ab Homero adum-
 brata est. Talem enim Pe-
 nelopes effinxit imaginem,
 atq; etiam per Iouem pro-
 pter nominis affinitatem,
 etiam Abradata coniugis,
 cuius paulo antè mentionem
 fecimus. L V C. Omnibus
 profectò modis & hanc
 præclarè absoluiſti imagi-
 nem, ὃ Polystrate, iam' que
 ferè exprimendarum ima-
 ginum finem attingisti. nullo
 enim animi ac laudum
 partes prætermiſisti. POL.
 Nondum omnes: summum
 enim & maximæ laudis ca-
 put omissionem est. Dico uerò,
 cū in tantam rerū magnitu-

dinem curſa sit, ut neq; fastu ob blandientis fortunæ prospe-
 ritatem intumescas, neque ultra humanæ sortis mensuram
 efferatur,

ἐπαρτέναι, πιστεύσασα τῇ
 τύχῃ, φηλάτῃσιν ἑαυτὴν ἵστασιν
 δεῖαυτίων, μηδὲν ἀπαρίσκει
 λαὸν ὃ φορτικὸν φρενῶσιν, καὶ
 ταῖς πράσινοι ἀμμοτικῶς τι,
 καὶ ἐκ τῶ ὁμοῖα προσφύδαται,
 καὶ ἀξιῶσαι καὶ φιλοφρεσύναι
 φιλοφρενῶσαι, τὰς αὐτὴν ἑλπίας
 τοῖς προσεμύλασιν, ὅσων καὶ πα-
 ρὰ μίσησιν ἴμωι γυμνῶσαι,
 ἑδὲν φραγικὴν ἐμφαίνουσιν.
 ὡς ἰαίδοι τῷ μίγα δύνανται
 μὴ πρὸς ὑπερφίαλον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς δύσπαιον ἰχθύεσθαι, οὐ-
 τοι καὶ ἄξιον μάλιστα τῶν πα-
 ρὰ αὐτὴν τύχας δοῦνται ἀγα-
 θῶν ὁφθαλμοῖς, καὶ μάλιστα ἂν οὐ-
 τοι διακίνας τὸ ἐπίφθονον δια-
 φύγας, ὅθεν γὰρ ἂν φθονήσῃ
 τῷ ὑπερήχῃ, ὅν μιν φησὶ
 ἵσταται ἐπὶ ταῖς ὠτυχίμασιν
 αὐτὸν ἵσταται, καὶ μὴ κατὰ τὴν
 Ομήρου Ἀτλὴν ἰκνίσθαι, ἐπὶ αὐτῇ
 ἀρῶν κράντα βιβνύοντα, καὶ
 τὸ ὑπερδύσθον παταῖοντα.
 ἔσθ' ἢ ταπεινὴ τὰς γυνώ-
 μαι

tibus moderato utentē animo cōspexerit, neq; iuxta & Aten
 Homericam illam super hominum capita incedentem, ac
 inferiorem calcantem. Quod plerumq; evenire solet ijs qui
 humili

effertur, temerē fortunę
 cōfidens, sed servata æqua-
 bilitate animi, seipsam co-
 bibeat, nihil procacius aut
 insolentius, quod alijs foret
 molestiæ, animo cōcipiens,
 sed ut erga accedentes popu-
 lariter affecta sit, ac dextris
 copulatis eosdem benignē
 atq; amanter suscipiat. Tan-
 to enim his quibuscum sero-
 monem conferunt, sunt ac-
 ceptiores, quanto altiori for-
 tuna cuncta, nihil superbi
 fastidij, aut contemptus tra-
 gici præ se ferunt: uelut o-
 mnes illi qui sua potētia nō
 in hoc utuntur, ut procaci-
 ter contemnant alios, sed
 potius ut benignē aliorum
 subleuent inopiam, illi soli
 acceptis à fortuna bonis ma-
 ximē digni habendi sunt: ac
 soli invidentiæ malum pos-
 sunt effugere. Nemo enim
 facilē ei fortunato inuidebit
 quē prosperis rebus affluen-

μαρ πάσχοιεν ἀπειρηκαλίῃ
 τῆς τύχης, ἐπειδὴ αὐτοὶ ὅ
 τύχῃ μηδὲν τοῖσιν ἐλπίσαντο
 τὰς ἀφ' οὗ ἀναδιδόσθαι πῶ-
 νίην τι, καὶ μεταρροῖν ὄχνημα,
 ἔμεινεν ἐπὶ τῶν ὑπερχίν-
 των, ἔκ' ἀφ' ἧς καὶ τῶν, ἀλλ'
 ἀπὸ πρὸς τὸ αὐαυτοῦ βιάζον-
 ται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ ἱακ-
 ρῶς, ταμίην αὐτοῖς τάχι-
 πκτῆ μιν, καὶ τὸ πῶδ' οὐκ ἐπι-
 φέρνῃσιν, γίνετα ὀφλισκῶ-
 νος, ἐπὶ κεφαλῇ, ὡς πηλὴ
 γὰ καὶ κλέδωνα ἱμαῖον αὐτοῦ.
 ὅσοι ἢ παρὰ τὸ Δαίδαλον ἱερῶ-
 σαι τοῖς πῶδοις, καὶ μὴ πᾶ-
 ν ἐκέρθησαν, αὐτοῖς ἐπὶ κε-
 φῇ ὅν αὐτοῖς πεποιμένα,
 ἵτα μείναντες δὲ πρὸς τὸ αὐ-
 τῶν περὶ τῶν φερέων, καὶ ὅχ-
 ησαν ἐφ' ἡλῶται μόνον τῶν
 κυμάτων ἱερῶται, ὥστε
 μὲν τοῖς ποτίσθαι αὐτοῖς ἀπὸ
 τὰ πῶδα, καὶ μὴ παρὶχον καὶ
 τὰ μόνον τῶν ἱερῶν, οὕτως ἢ ἀσφα-
 λῶς

promunt: neq; non contenti sunt saltem ab undis paulo al-
 tiore inferri, adeo ut crebro etiam alii volando benefaci-
 ant, nec solis aestui ex feruoribus easdē liquefaciendam ex-
 hibent, illi tunc iuxta ac moderatē volatu utuntur, quē cura
 sum qui-

humili atq; abiectio sunt ani-
 mo, fortuna aridēis h pro-
 cacitate intemperanter ef-
 ferati. Postea enim quān d
 i fortuna nil tale sperantes,
 ex improviso sublimes in-
 currunt quendam volatilem
 euecti sunt: intra fortunae
 medicritatem cōsistere ne-
 queunt: neq; deorsum elatos
 torquent oculos, sed semper
 nituntur in arduum. Quare
 non raro ueluti Icarus lique-
 facta illis quameclerrimē
 cera, ac alijs defluentibus,
 per praeceptis in marinos flu-
 ctus devoluuntur. spectato-
 ribus risum exhibentes.

Quotquot autem instar Dae-
 dali alarum utuntur remi-
 gio, neq; admodum in subli-
 me elati volant, certē quod
 ala ex cera illis conglutina-
 ta sunt, rerum autem abun-
 dantiam ad humanae vitae
 societate subleuandam ex-

αὐτὸς τι ἄμα καὶ σαφένως δι-
 πῆκται· ἐπεὶ καὶ ταύτῃ
 αὐτὸς μάλιστα ἐπαίνουται, τὴν
 γὰρ καὶ ἄξιον, παρὰ πάν-
 των ἀπολαύσασθαι τὸν καρ-
 πὸν τῶν χρημάτων ταῦτά τι αὐτῇ
 παραμῆναι τὰ πλεονάζοντα, καὶ ἐ-
 πὶ πολλῶν ἐπιρροῶν τὰ γὰρ ἄ-
 λυ. καὶ ἔτι, ὃ πολύστρατι,
 γιγνέσθαι· ἄξια γὰρ ὃ τὸ σῶ-
 μα μόνον, ὅσπερ ἡ Εὐκλεια, κα-
 λὴ ἔσται, καλλίων δὲ, καὶ ἄρα
 σμικτότερά ἐστιν αὐτῶν πῶς ψυ-
 χὴν σκίπτει. ἐπὶ πλεονάζοντι καὶ
 βασιλῇ τῷ μεγάλῳ, κατ-
 εἶρη καὶ ὁμοφρονεῖν, καὶ τὰ το-
 μεῖα τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ἐ-
 πείσασθαι ὅτι αὐτῇ, ὡς βασιλευσέ-
 σαι, ὡς ἐστὶν αὐτῇ καὶ φρονεῖν γυ-
 ναικα τειρόμενον, καὶ σιωπᾶσαν
 αὐτῷ, παρὲν αὐτῷ. ἡ γὰρ με-
 γάλῃ τῇ τῷ δαμόκλει γυναι-
 κὶ ἐστὶν αὐτῇ τὸ ὁ-
 μοειπνὸν ἐκείνῳ εἶπαι, χρυσὴν
 μὲν αὐτῇ Ἀφροδίτην ὀρεῖσθαι

τὸ

que forma et uirtute mu-
 lier nata sit, et quæ cū illo cōuersans arētissimo desiderio
 eū cōplectatur. Quippe haudquaquā mediocris felicitatis
 mulier existimanda est, de qua aliquis Homericum illud
 comedyimè dicere possit, quod cum aurea Venere de
 formosior

ἐν κέλευθῳ, ὅρα δὲ αὐτὴν
 Ἀθηναίην ἰστέφειν. γυναι-
 κῶν γὰρ συνόλως ἐπ' αὐτῇ
 παραβλέπειν αὐτῇ, ὃ δέμας,
 ὃ δὲ πρῶτον, φασὶν Ὀμηρῷ, ἔτ'
 ἄρ' ἔγνωσας, ὅτι τι ὄρα. Πρ.
 ἄλλη δὲ φησὶ ὦ Λυκίην, ὥστ' αἰ-
 δονῶ, ἀναμίσξαντόν ἔδει τὰς
 ἀνέκων, ἔρ' τὸν Ἰσλασας,
 πῶ τὸ σῶματ', καὶ ἅς ἐγὼ
 τῆς ψυχῆς ἱγραψάμεν, μίαν
 ὃς ἀπαιτῶν συνόλως, ἐι-
 βλίον ἡαταθήμεροι, παρὶχω-
 μέν' ἀπαιτῶν βαρμάς, τοῖς
 τι νῦν ἔστι, καὶ τοῖς ἐν ὕψι
 ῥωϊσμένοις. μουμιωτόρα
 γούρ τῶν Ἀλλήλων καὶ Πάρ-
 ρασιν καὶ Πελυγνῶν γίνονται
 αὐ, καὶ αὐτὰ ἡκάνη παρὰ πα-
 λὺ τῶν τοιέτων μεχρημέ-
 νη, ἴσθ' μὲν φύλα καὶ ἡρεῖν
 καὶ χρωμάτων περιποιεῖται, ἀλ-
 λὰ ταῖς παρὰ Μουσῶν ὀπινεί-
 ας ὁμασθῶ, ὅπως ἀπεβήσεται
 ὅσῳ ἔστι futuri sunt. Itaq; longe, ut mea fert opinio, hac erit
 stabilior & diuturnior, quàm ulla fuit aut Apellis imago,
 aut Parrhasij, aut Polygnoi. Ea q; ipsa multo plus gra-
 tia spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno, aut
 cera, aut coloribus formata, sed solertia atque industria
 à Musis ad hoc adscitè expressa est: quæ baud dubie

formositatis palmario con-
 tendere possit, ingeniosis au-
 tem operibus Minervam æ-
 quiparare. Neque facile
 quissiam ex omni mulierū
 numero aliquam illi com-
 parabit neq; corporis neq;
 ingenij gloria, ut idem ait
 Homerus, neq; item mētē et
 artificiosius operibus. P O L.
 Vera sunt quæ dicis, ὃ Lu-
 ciane. Quare si consultum
 factum tibi videtur com-
 mixtis iam in unum imago-
 nibus, & ea quam tu cor-
 poris effinxisti, & ἥς qui-
 bus ego mentis ingenijq; do-
 tes adumbravi, unam ex o-
 mnibus compositam colle-
 cto libello omnibus contem-
 plandam admirandam quæ
 exhibeamus, & ἥς qui hoc
 ætatis degunt apud supe-
 ros, tum etiam illis qui pau-
 lo post futuri sunt. Itaq; longe, ut mea fert opinio, hac erit
 stabilior & diuturnior, quàm ulla fuit aut Apellis imago,
 aut Parrhasij, aut Polygnoi. Ea q; ipsa multo plus gra-
 tia spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno, aut
 cera, aut coloribus formata, sed solertia atque industria
 à Musis ad hoc adscitè expressa est: quæ baud dubie
 imago

ἀνὴρ γίνετ' αὖ, εὐματὶς ἰμέ- *imago omnium accuratissi-*
 πάλλῃ, καὶ ψυχῆς ἀρίστου *me absoluta futura est, et*
 ἀμειψομένη. *corporis elegantiam et vir-*
tutes animi iuxta contemplandas ostendens.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTUM.

Hic ostendit ad cuius archetypi regulam formosa & pudica mulier exploranda sit. Cum enim absolutissimam imaginem sibi perfici uellet, non ab uno, aut Apelle, aut Polygnoto, aut Euphranore, aut Actione, sed ab his simul omnibus, diuiso inter se opere, sibi depingi optauit: ita ut Euphranor comam, Polygnotus decora supercilia, euenientemq; malarum ruborem amictumq; Actione labia, Apelles autem reliquum corpus absoluat: cum tamen Apelles (ut de tribus alijs nihil dicam) non minus egregius pictor fuerit, quam Cicero orator. Quin potius, quasi quatuor ij quos nominauimus, pictores id opus omnibus modis consummatum reddere non possent, Homerum etiam in eius negotij partem suscepit, plurima quae ille diuersis excellentissima tribuit, in una exprimere gestiens: nempe quod, licet quis aliquo in negotio maxime excellat, fieri tamen non posuit, quin alij peculiaribus quibusdam uirtutibus, magis quam ille, emineant.

a Venerem quoque illorum.) Venerem Gaidiam marmoream, Euploiam à Gnidijs nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni aestimat Lucianus in Amoribus: eam omnium illius statuarum pulcherrimam appellans, ut cui amore captus Macareus Perinthius cum deliquisset noctu, cohaesit. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Aethazo id esse proditum, qui uolumine 13. Gnidiae Veneris simulachro effingendo Phrynes amicæ corporis uenustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexit. Valerius Maximus: Vulcani coniugem Praxiteles in marmore quasi spirantem, in templo Gnidiorum collocauit, propter pulchritudinem operis, à libidinoso cuiusdam

iustam complexu parum tutam. b Lemniam.) Lemniam omnibus Phidiaz operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt, nomen sortitam, credit in Atticis Pausanias: nonnulli à loco, qui est in arce Atheniensium *Λιμνῆς* nuncupato, unde & Dionysius *Λιμνῆς*. c Venere quæ in hortis.) De Venere Hortensi, vel potius in hortis posita, (Græcè enim *ἡ νῆπιος Ἀφροδίτη*.) pluribus in dialogo Meretricio, Mater & Musarium docebimus. d Phidias.) Phidias statuaris dijs quàm hominibus effigendis melior artifex traditur. In ebores uerò longè citra amulum, uel sinihil nisi Mineram Athenis, aut Olympium in Elide Iouem fecisset. cuius pulchritudo adiecisse aliquid nam receptæ religioni uidetur ad eam maiestas operis deum æquauit. Autor est Quintilianus libro 12. Cicero in libro de Oratore ad Brutum, negat Phidiaz simulachris quicquam in illo genere uideri perfectius. Hæc speciem sui similem in Mineræ elypeo inclusit, cum inscribere non liceret, ut ait Cicero lib. Tusc. quæst. 1. Eam si quis dissoluisset, collocationis uniuersam speciem sustulisset, ut ait idem libro de Oratore ad Brutum. Vide ea quæ de eo annotauimus in Parasito. De Phidia quoque memoranda tradit Plinius libro 34. capite 8. e Echo.) Est *ἠχὴ* uocis imago, quæ in rupibus cauis aut ualibus repercussa resonat. Vltimas enim uoces acceptas iterat, sicut Ouid. de ea ait:

Reddere de multis ut uerba nouissima posset.

Idem:

Ingenuat uoces, audita; uerba reportat.

Physici uocant repercussionem soni ex obiectu laterum loci cauernosi aut concavi. f Pandionis natam.) Philomelam intelligit, respicitq; ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filia, tandem uersa in aues, hæc in lusciniam, illa in hirundinem: de quibus passim multa extant apud poetas, præcipuè Ouid in Metamorph. g Aten Homericam.) *Ἄτη* dea fingitur ab Homero, grauissimis mortales implicans calamitatibus, mentesque seducens & perturbans. cui repellenda & placenda, Litæ filia Iouis sunt opposita, quæ tanto sunt tardiores, quanto noxa est grauior. Vide Grammum in Pronerbo. Ita orauim tardissime tenebit. h Fortunæ ac-

cidentis præcitate efferati.) Cicero in Lælio : Non enim sola ipsa fortuna cæca est, sed eos etiam plerunque efficit cæcos, quos complexa est. Itaque illi efferuntur fastidio & contumacia: neque quicquam insipiente fortunato intolerabilius fieri potest. Atqui hinc quidem uidere licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. i A fortuna nil tale sperantes) De fortunæ inconstantia Michael Hospitalius in Epistola ad Franciscum Lotharingium sic scribit:

*Si gaudet rerum vicibus fortuna, diuq;
Stare loco nescit, si nos huc uersat & illuc,
Arbitrioq; suo spoliat, uel honoribus auget,
Idq; alijs belli ducibus si contingit ante
Innumerus: tibi si contingere posse putabis,
Noli præteritis numium confidere factis,
Nene feras cælo caput altius, aut tumidum cor:
Nem metue euentus dubios, tristemq; futuri
Temporis inuidiam, leuis aut opprobria uulgi:
Sed quemcunq; dabit finem Deus, accipe grato
Præsentiq; animo causas mortalibus esse
Ignotas uoluit, tua sit modo culpa, caueto.
Idem de Caleri & Guinæ expugnatione:
Sic mutat fortuna uices, & ludit atrocem
More suo ludum, nunc hi, nunc a quior illi.*

Υ Π Ε Ρ Τ Ω Ν Ε Ι Κ Ο Ν Ω Ν.

PRO IMAGINIBVS.

Vincentio Obsopeo interprete.

Α Ρ Γ Ο Υ Μ Ε Ν Τ Υ Μ.

Apologia hæc est eorum quæ superiore dialogo, nimis extollendi studio, ultrâ quàm decet æpium est, de Panthea dicta uideri poterant. Priore igitur loco Polystratus accusationem ac reprehensionem Pantheæ recenset, quæ hisce duobus capitibus potissimum conuincitur. Primo, quod immo-

dic

dicē ac nimium illam laudari Lucianus. Deinde quod etiam cum dijs illam compararit: quorum prius contra modum atq; officium uerē laudantium sit, & adulatoris speciem præferat: alterum uerō etiam impium, & periculofum, & ab illius natura & ingenio alienum: adeo quē contraria sibi ipsi facere Lucianum, qui cum tantum illius modestiam prædicet, interim ultra deos eandem efferat. Hanc accusationem postea etiam ex sua persona confirmat Polystratus, hortaturquē ut scriptum siue encomium hoc mutet. Ad quē Lucianus ita respondet, primū, ut dicat se neque adhuc dum satis laudasse illam, nedum nimium: & quicquid huius fecerit, ex libertate atque officio laudatorum fecisse: neque hoc adulatorum esse. nam alia ratione alioquē sine adulatoribus laudare, atque uerē laudantes. eaquē omnia exemplis ac rationibus ostendit. Alterum autem, quod illam cum dijs contulerit, ita defendit, non esse in eo aliquam impietatem, aut insolentiam. Neque enim illam cum dijs ipsis, sed cum eorum magnis ac statuis comparasse. Deinde etiam si hoc fecisset, aliorum tamen exempla extare, quibus factum hoc suum tueatur, qui non modō homines cum dijs contulerint, sed & deorum nomina sibi usurparint. Ideo quē non esse periculum hinc aliquod metuendum, cum idem antea tam multi etiam philosophi fecerint.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ,
καὶ Λυκίου.

POLYSTRATVS,
& Lucianus.

EΓὼ σοι, ὦ Λυκίη, φησὶν ἡ σωὴ, τὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἐν αὐτῇ τῷ σὺνισαί με πρὸς ἑμὶ, καὶ τιμὴν ἐν τῇ συγγράμματι. ὃ γὰρ αὖ οὐτως ὑπερφανῆς εἶμι, καὶ καὶ μὴ ἀνδρίας συγγράψας, τὸ ἀνιμὰν ἀνιμὰν. Neq; enim ita effuse quispiam me laudaret, nisi beneuolentia adductus talia scriberet. At ut nesciunt

EGo, Luciane, inquit mulier, alias quidem magnam tuam erga me beneuolentiam euidenter perspexi: tum etiam bonorem ex libello edito per te mihi habitum, nō obscure animaduerti. Neq; enim ita effuse quispiam me laudaret, nisi beneuolentia adductus talia scriberet. At ut nesciunt

ἢ μέντοι αὖτ' εἶδ' , τειρόν δὲ
 ὄντι. ὃν ἄλλως ᾗ χαίρω τοῖς
 λαλακτικῇ τ' ῥέπον, ἀλλὰ με
 δεκῶσιν εἰ τιῶται, γενοῦν
 αἶναι, ἢ ὅτις αἰσούβοι τῶ
 φύσει. ἔν δὲ τοῖς ἱπαιῶσι
 μάλιστα, ὅταν τις ἱπαιῶν με,
 φορτικὰς καὶ ὑπερβυρῶς
 ποιῇ, καὶ τὰς ὑπερβολὰς,
 ὁρῶντι, καὶ εἰς αὐτὸν ἀν-
 πιστά τ' ἔμελλ' εἶναι, καὶ τὸ
 πρᾶγμα, χλευάζει μὲν, ὃ ἱ-
 παιῶν ἱκνῆναι με δεκῶν· μέ-
 γιστον γὰρ τὸ δεῖν ἱπαιῶν αἰ-
 σῶντι αἶναι, εἰς ἵσιν αὖτ' ἱπαι-
 ῶν καὶ γινώσκω ἱκατόν τῶν
 διγερμένων πρὸς αὐτὸν· τὸ
 δὲ καὶ τὸτο, ἀλλότριον εἶναι,
 καὶ ὑπερβολὰς αἰσῶν. καὶ τοῖς
 πολλοῖς εἶδ' , ἴσα, χαίρειν
 παρ' αὐτοῖς ἱπαιῶν,
 καὶ ἂν μὴ ἴχθω, προσάπτει τῶ
 λόγῳ, εἶναι, ὃ γινώσκω παρ' αὐ-
 τοῖς.

cuntur, se nō discrepare, sed parem esse encomio. Quodcum-
 que super hoc additum fuerit, alienum est, & aperte assen-
 tationis suspitione non carebit. Atqui ego permultos novi,
 inquit, quibus voluptati est, si quis eos laudibus cobonestās,
 etiam ea oratione adiecerit, à quibus longè latè que alieni
 sunt: veluti si quis confectæ ætatis uetulos ob iuuenilium

non sis quo ego sim anima-
 ta animo, sic de me planè
 persuasum habe. Neq; aliàs
 quidem hominibus ad assen-
 tandum eruditis gaudere so-
 leo, sed qui sunt eiusmodi,
 subdoli præstigiatores mihi
 esse uidentur, ac minimè na-
 tura liberi. Cateràm in lau-
 dibus quoties quispiam præ-
 ter modū me extulerit, mo-
 lestis ac immoderatis am-
 plificationibus attollens at-
 que exaggerans omnia pu-
 dore quodam afficior, nec
 parum abest quò minus se-
 re semper aures obstruere
 soleam. Quæ res subsanna-
 tione magis & visu quàm
 laude mihi digna uidetur.
 Latenus enim laudes tolera-
 biles atq; ferendæ sunt, qua-
 tenus ille qui laudatur, sibi
 conscius est ab his quæ di-

ὁδωμινίῃ τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀ-
 μέρφοις τοι τὸ Νίρειος ἑλ-
 λῶν τὸ φάνειον περιβάν-
 οντα γὰρ ἐπὶ τῶν ἰσάνων
 ἀλλογύοιτο σφίσι καὶ τὰς
 μορφάς, καὶ αὐτοὶ αὐτεῖς αὐ-
 τῶν, ὥσπερ ὁ Πελίας ὦτε,
 τὸ δὲ ὀχρῶτος ἔχει. πολλὸν γὰρ
 αὐτὸς ἔλαυνε ἢν τίμω, ἢ
 τι καὶ ἄλλο γὰρ αὐτῷ ἐπιλαύ-
 σαι δυνάστην ἦν, ἐκ τῆς τι-
 κούτης ἐπερβόλῃς. νῦν δὲ ὁ-
 μοῖον μετὰ δολῶσιν, ἔφη, πᾶ-
 σχειν, ὥσπερ αὖ δὲ τινὲς ἀμόρ-
 φον προσωπῆν δόμορρον ὄντι
 θάν τις φέρων· ὃ δὲ μεγαλῶς
 τὸ κἄλλει φρονεῖν, καὶ τού-
 τα, περιβιτῶντι, ἢ ἐπὶ τῷ
 τυχεύειν συνβιβῶσι δυνά-
 μιν, ὅτι καὶ γινώσκειν αὐ-
 γίνετο, αὐτοπρίσταν φα-
 νεί, οἷον δὲ, ὅφ' οἷον ἰσχυ-
 ρῆ. ὃ καὶ ἐν Διὶ ἔστιν ὡς
 ἀνοκμῶν κατέρως, με-
 κρὲς αὐτῷ ὡς, ὁρίῃσι περιβί-
 τιν cum hac ab illo auferri possit, ὅτι ab occurrente cōmi-
 nuit unde maiori quoq; visu subsannāndus foret, nativæ fa-
 ciei deformitate detecta, quam adsciticia forma occultave-
 rat. Aut per Iouē, si quis pusilla statura existens, indutis co-
 thurnis super magnitudine contendat cum ijs qui toto cu-

annorum uigorem felices
 pronuncianerit : aut illis
 qui informi sunt corpore,
 Nirei aut Pbaonis adun-
 gat pulchritudinem. Si-
 quidem arbitrantur immo-
 dicis laudū testimonijs sua
 formæ immutatum iri, ὅτι
 senem denuò repubescere.
 qua in opinione Peliam
 quoque fuisse non sum igna-
 ra. Hoc uerò longe secus so-
 liabet : nam laus res esset
 quantivis precor, si illa quo-
 que re perinde frui posse-
 mus ex eiusmodi dementien-
 te superiectione. Iam uerò
 tale quiddam mihi pati uis-
 dentur, inquit, ita falsò lau-
 dati, ac si quis cuiuspiam tur-
 pi facie atque deformi, lar-
 nam admodum uenustam
 afferens apponat. porrò ille
 ob pulchritudinem sibi ue-
 hementer placeret, præse-
 bito

γίβας τῆς ἀπὸ ἰσοπείας ἔλ-
 πύχης ὑποβίχουσιν, ἡμίμνητο
 γὰρ καὶ ταῖς τιταῖς. ἔφη γυναι-
 κὰ τίς τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα καλλιῶ καὶ κόσμιον, μι-
 κρὰ δὲ, καὶ πολὺ τὸ συμμί-
 ρον ἀποδιδύσκειν ἐπαινεῖσθαι
 πρὸς τινὲς ποικίλιν ὄμοια-
 τι, τὰ τε ἄλλα, καὶ ὅτι καλέ-
 τε καὶ μεγάλα ὄν. αἰγάρφ' ἂν
 αὐτὰς ἀπαίρειν ἐκείνῃ τὸ σὺ-
 μμηκός τε καὶ ἰσθμῶν, τίω μὲν
 οὐ γένεσθαι τῷ ἐπαινῶ, καὶ
 δ᾽ ἀπὸρ καὶ ξανθὸν μὲν πρὸς τὸ
 μέγα, καὶ τίω χεῖρα ἐπαίρειν,
 τὸν πεντήκοντα τε πολλαῖς τὸ
 αὐτὸ φέρεται, ἰσθμῶντα ὡς ὁδοῖτο
 ἐπικνημένῃ, ἄχρη δὲ τὸ πρὸς
 ἴσθμῳ, προσκύνειν αὐτὰ πρὸς
 τὸ δέ, ἀπαιρὲν τὸ, πῶς αὐτὸ
 ὡς δέ, μὲν καὶ ἀναστρέφει πρὸς
 σὺν τίω γυναικί. παραπλῆ-
 σιεν δὲ, καὶ μακρῶ τέτα γλυκε-
 ῖαν ἔρατονικῶν πρὸς τίω

ΣΙΛΑΝΤΙ-

crebrins occinuisse, cū uideret mulierem laudibus uehemen-
 ter delectari: donec quispiam ex præsentibus admoto ad
 aurem eius capite, dixisset illi: Desine, o amice, ne mulie-
 rem etiam exurgere facias. Non dissimile quiddam
 huic, multo tamen magis ridiculum affirmabat fecisse

Scleuci

bito ex æquo illi collati eum
 excederent. Mentionem fa-
 ciebat, et huiusmodi cuius-
 piam. Dicebat mulierē quana-
 dam ex matronis primarijs,
 alias quidem pulchram &
 lepidam, corpore autem pu-
 sillam, & cui multum de iu-
 stæ staturæ mensura deesset
 à quodā poeta carminib. ce-
 lebratā, cū ob alias quidē
 uirtutes quamplurimas, tū
 quod forma esset scitula, &
 corpore magno & prægrā-
 di: cuius staturam & longi-
 tudinis rectitudinem assen-
 tator ille Populo conferre
 non dubitabat. Cæterum il-
 lam laudum illecebris uehe-
 menter letatam esse, quasi
 mēdaci carminis assentatiū-
 cula aliquid exiguæ corporu-
 sculi modulo accessisset: ma-
 numq; gestiendo cōcussisset.

Porrò autē poetam hoc illi

Σελούου γυναικα. τοῖς γὰρ
 πλεῖσταῖς αὐτὴν προδίδουσι
 αὐτῶν πρὸς τὰ λείψα, ὅτι αὐτὴν
 ἄμεινον ἐπαίνουσι αὐτῆς τῶν
 διόλου. καὶ τοὶ φαλακροὶ τῶν
 χροῶν ἴσα, καὶ ἰδίᾳ ὅσοι ἐλί-
 γκε τὰς ἰκετὺς ῥίχας ἔχουσα,
 καὶ ἴσως οὕτω διακεκμημένῳ τῶν
 κεφαλῶν, ἀπρότων ἀλότων
 ἔτι καὶ νόσος μακρὰς τῆς ἐπι-
 ποδοῖ, ὅταν τῶν κατὰ χροῶν
 ποικιλῶν, ὑπεκινδύνουσι τὰς ῥί-
 χας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἴ-
 λουσι τινὰς παλαιόθεν ἀνα-
 παύοντων, καὶ σιάντες τὰς
 μηδὲ ἴσως ἔντας ἀναφέροντων.
 ἀπρότων οὖν τῶν τοιούτων κα-
 τὰ γὰρ, τῶν παρὰ χροῶν αὐ-
 τῆς τοῖς ἀλάφει, καὶ προσι-
 δει δὲ, ὅτι καὶ ἐν ἐπαίνουσι μέ-
 νει, ἀλλὰ καὶ ἐν γρηφῇ, τὰ
 ὅσα περὶ κατὰ χροῶν ἀνὰ τι
 καὶ ὁρμητικῶς δύνουσι.
 χαίρουσι γὰρ, ἴσα, τῶν γρα-
 φίων ὅσοις μέντοι, ἴσα
 πρὸς τὸ ὁμορφότερον αὐτῆς
 ἀνὰ

Seleuci uxorem Stratonice-
 cen, quæ poetis oblato ta-
 lento certamen proposuit,
 quicumque maiori arte at-
 que ingenio eius comans
 laudibus illustrasset. At-
 qui caput habebat turpi de-
 formatum caluitio, cui ne
 pauci quidem capilli inea-
 rant. Sedenim cum de-
 formiter calua esset, om-
 nibus exploratum habentia-
 bus, ex diuturno morbo æ-
 grotanti capillos defluxisse:
 nibilo secus tamen au-
 diebat à poetis execrandis
 illis assentatoribus, byacin-
 thinos illius crines dicen-
 tibus, & molles quospiam
 capillorum globos nec ten-
 tibus, ac apud nusquam exis-
 tentem casariam compa-
 rantibus. Itaque hæc om-
 nia deridebat, unde adulan-
 di materia assentatorib. sup-
 petit. Addebat præterea il-
 lud non in laudibus tantum

usurare solere, sed in picturis quoque easdem assentandi
 & decipiendi occasiones homines studio ē quærere.
 Gaudent enim, inquit, mortales pictoribus, cum primis

ἀχάσσειν, εἴκο δὲ τιμῆς, οἱ
 καὶ προτάττειν τοῖς τιμνί-
 ταις, ὃ ἀφιλῶντι τῆς ῥῆσις,
 μιλλάντορα γράψαντα τὰ ἱε-
 ρατα, ὃ ἰ, τι αὖ ἄλλο ἰδιόθυ-
 μῶσιν αὐτοῖς προσῆναι, εἴ-
 τε λαυρῶν αὐτῶς, ἢ ἄλλοι-
 ρίσις ἀνόναις τιφαιμῶνται,
 καὶ ἰδὼν αὐτοῖς ἰσχυῖαι. ταῦ-
 τα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἱμνῶν.
 τὰ μὲν ἄλλα ἱπποκράτους τῆς συγ-
 γράμματος, ἵν δὲ τῶν ἰσχυ-
 ρων, ἵτι δὲ αὐτῶν, ἢ ἄλλοι-
 καὶ ἡφροδίτη ἡμῶν. ἵππο-
 κράτης, γὰρ φασί, μᾶλλον δὲ ἰ-
 πποκράτους αὐτοῖς ἰδιόθυ-
 μῶν τὰ τοιαῦτα. ἵππο δὲ σ-
 ὅτι ἱπποκράτης ἡμῶν, τῶν ὅτι-
 μῶν παραθεωρῶν με, ἢ ἄλλοι-
 καὶ καὶ ἡφροδίτη καὶ Θειοκρί-
 τῶν ὅπως θῶν τῶν ἡφροδίτης.
 καὶ γὰρ αὐτὸς τὸ δὲ πᾶν ἱππο-
 κράτης τῶν θῶν δεισιδαι-
 μόνος, καὶ ἡφροδίτης ἱππο-
 κράτης τῶν με, μὲν ἡφροδίτης

uerò illis, à quibus paulo for-
 miosiores depicti sunt. Esse
 autem nonnullos qui eiusmodi
 artificibus iniungerent et-
 tiam, ut aut aliquid defor-
 mitatis aut magnitudinis na-
 so detraberent, aut oculorū
 nigritiem atriozem depinge-
 rent, aut aliud quiddā quod
 suae formae adiectum concu-
 puerint. Deinde fraudulen-
 ter imponunt alienis ima-
 gines coronantibus, quae
 nullo modo illis respondent
 similitudine. Haec atque eo-
 iusmodi dicere solebat, alia
 quidem in libello tuo collau-
 dans, hoc aut unum minime
 sufferens quod illam deabus Iu-
 noni atque Veneri compara-
 ueris. Longè enim ista me,
 ait, aut potius omnem huma-
 nam naturam excedūt. Cae-
 terum ego ne illud quiddē un-
 quam in uotis habui, ut prio-
 rem formam conferret: tantum absit ut deabus omnium
 maximis et praestantissimis comparari postularim. E-
 tenim uelementer, inquit, res diuinae horreo, atque super-
 stitioso animo reuerer. Itaque periculum est, ne ut
 Castorpha

[illegible]

sunt, iussit ut submonecerem, quibus cum animi moderationem omnis fastus uisciam testatus es, quippe quæ super humanam mensuram semet non efficeret, sed terre vicina seruituta moderata uelaret. His ille di-

Castropéa eam laudem cupide ac desideranter affectasse uidear. Atqui Neoreidibus hæc tantum formæ præstantia opponebatur, in nonem ☉ Venerem religiose coluit. Quocirca, Luciane, ista te facta recantatione iussit transcribere, aut ipse deus testatura est, hæc ipsa se multa per te scripta esse. Te autem scire uoluit, quod libello non mediocriter discrucietur ita propasiam obambulante, ut nunc is à te informatus est, non nimium pie neque sanctè admodum deorum cultum perdozens. Existimabat uerò ab omnibus sensum iri non uulgari peccato obnoxiam, si sussumeret Veneri Gnidiæ aut Hortensi se dici similem. Quare te eorum quæ libelli tui in extremis à te de illa prolata

ὑπὸ αὐτὸν τὸν ἑρμῆρα αὐτὸν
 βιβάζεις πῶς γυνῶνα, ὥς ἢ
 διῶς αὐτὴν ἀπακάζειν. ὅστις
 δὲ σὺ μετὰ ἡξυποταγῶν αὐ-
 τῶν ὄγῳ τῷ Ἀλεξάνδρῳ,
 ὅς τῃ ἀρχιτέκτονι ὁ ὑποχρε-
 μὴς τὴν Ἀθῶν ἔλκερ μετασχε-
 ματίσειν, ἢ μορφώσῃ πρὶς
 αὐτὸν, ὥς τὸ ἔρῳ ἅπαν ἀ-
 πόνα γινώσκει τὸ βασιλείῳ, ἔ-
 χοντα δύο πόλεις ἐν ταῖς χε-
 ρσίν, ἢ προσέκατο πῶς ὁρα-
 τείαν τῆς ὑποσχίσεως, ἀλλ'
 ὑπὸ αὐτὸν ὄγῳ ἕλκερ ὅτ τὸ
 πέλιμα, ἔπαυσε τὸν αὐτῶν
 πορ, ὃ πρὸς Κολοσσὸς πόλι-
 πλῆττοντα, ἢ τὴν Ἀθῶν ἔλκερ
 χέρας ἱερὸν ἐκίλυνσε, μετὰ ἡ-
 ταυμνίῳν ὅτ ὅτ οὕτω μί-
 γα πρὶς μικρὸ σῶμα ὅ-
 μούτοτα. ἰσχυρὰ δὲ τὴν Ἀθῶν
 ἔλκερ τῆς μεγαλοφυΐας,
 καὶ ἐκδριχῶτα μείζονα τὰ τὰ
 Ἀθῶν ἔλκερ αὐτὸν ἀνέτρεξε, ἐν
 ταῖς ταῖς καὶ μέγας μείζονα
 ἀποδείξει· ἢ γὰρ μετὰ ἀντα-
 ρενι ἰμμινάρετ. Laudabat autem Alexandrum animi
 magnitudinis, licens illi se libet, tanto in uorem statum
 quam Atho crevisse in hominum animis, apud quos eius
 rei memoria non tam esset immortura. neque enim parui

etis, nunc sui oblitus suo
 per ipsum caelum mulierem
 extollit, deabus illam assimi-
 lans. Postulat uero à te ne se
 met Alexandro incogitantio-
 rem esse putes, qui archite-
 cto quopiam pollicente se
 Atho totū transformaturū,
 et ad eius simulachrum ac-
 commodaturum, ut totius
 montis uastissima moles re-
 gis effigiem obtineret, duas
 in manibus urbes habene-
 tem: tam prodigiosis polli-
 citationibus non accessit a-
 nimo, sed opus architecti
 uiribus maius esse opinatus,
 hominis temerariam auda-
 ciam compesuit, non ad-
 modum credibiliter Colos-
 sorum magnitudinem effin-
 gendo assequentem. Iussit
 naque ut suo loco Atho in-
 tactum relinqueret, neque
 montem ut magnū ad tā
 parui corporis similitudi-
 nem

γυνῶνται, ὑπερβῆναι οὕτω πα-
 ραδέξουσιν. καὶ αὐτῶν οὖν
 τὸ μὲν πᾶν οὐκ ἐπαινεῖται,
 καὶ τίς ἐπινέουσι τῶν ἀκούων,
 μὴ γνωρίζειν διὰ τίς ἐμειότα-
 ταί μὴ ὑπερβῆναι τῶν τελευτή-
 των ἁξίαν, καὶ ἰγγύς, ὅτι
 καὶ ἄλλῳ τινὶ γυναικὶ γὰρ
 ἔσαν. ὥστε ἀφίκοιτο αὐτῶν
 τίς τιμῶν, καὶ περιουσίαν ἢ
 ἀρχιτεχνῶν παραδείγματα. οὐ
 δὲ τὰ ἀνθρώπινα αὐτὰ ἐπαί-
 νει αὐτῶν, καὶ ὑπερβῆναι πᾶσι
 ἔστι τὸ ὑπερβῆναι, καὶ ἔστι
 μίση καὶ φησιν, ἐμπεριπατή-
 σαν αὐτῶν. καὶ οὐκ οὐδὲν δὲ οὐκ ὁ-
 πῶν ἐκτελέσκει, ἀλλὰ, ἴφθι,
 πολλῶν λεγόντων, ὅτι ἄλυστος,
 ὑμεῖς δὲ ἀνδρες ἴσθι, καὶ Ὀλυμ-
 πιασίων ἐξῆναι, τοῖς νεώτεροις μὲν
 ἔστι τὸ σωματικῶν ἀνταναστα-
 σθῆναι, ἀλλὰ ἐπιμεινῶναι
 καὶ ἑλάνθῃ, ὅπως μὴ δι-
 ῶν ὑπερβῆναι τίς ἀλλόθεν
 αὐτῶν, καὶ τίς ἐξίτασιν τῶν ἀν-
 θρώπων ἀκμῆς ὅσον γίνεται
 firmantibus (nū autē uerū
 tū) neq; uictoribus Olympi
 rigi cōcessum esse: sed cura
 qm uerū autē excedat lemer

aut abiecti erat animi, bonorem adeò amplum atque inusitatum cõtemnere. Quin se quoq; tuũ figmentum laudare aiebat, neq; nõ imaginum industriam admirari: ceterũ similitudinẽ non agnoscere. Quippe nequaquam dignã esse tantis ac talibus, & minime harum esse affinem, sed ne aliam quidem mulierem ullam ad eos posse aspirare. Itaq; libenter tuos admirandos honores ei habitos tibi remittit, te'que orat ut natio' ac proprio archetypo suam faciem adiungas, utque humano more illam laudibus illustres, neque pedis modum excedat calcæus: ne os quoque mibi, inquit, forte illi occurrenti obturet. Illud quoque ut tibi exponerem, mibi in mandatis dedit. Audio, inquit, multis cõt, vobis viris exploratè compercis maiores corpore statuas' easse Hellenodicis, ut ne unus q- , atq; exactissimè statua expen-
datur

δαι δὲ τ' ἀλλυτὸν ἱκρίσιναι.
 ὦν ἴρα, ἴρα, μὴ ἀτίαν λά-
 βειν φεύδιδαι ἐν τῷ αἵματι,
 ἡ δὲ ταῦτα ἡμῶν κέρει φασιν οἱ
 ἑλλανόδοχοι τὸν ἡμίονον, ταῦτα
 δὲ ἡμῶν ἰσχυρὰ, εὐδὲ σκο-
 πῶν, ὃ Λυκίῳ, ἵκναι μετακί-
 σμους τὸ βιβλίον, καὶ ἄφαι-
 ρῶν ταῦτα, μὴ οὐρα-
 λῆς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἰσχυ-
 ράου γὰρ τὰ ἰδυσχίρα, καὶ
 ὑπερτίτῃ μεταξὺ αὐτῶν.
 σκορδαρ, καὶ παρτίτῃ τῆς
 διὰς ἵκναι ἡμῶν αὐτῷ, καὶ συ-
 γγῆναι, καὶ γυναικῶν τε ἵππο-
 δῶν καὶ τοῖς καὶ τὰ ταῦτα ἡ-
 πῶν καὶ αὐτῷ ἡμῶν τοῖς τε
 ἀπὲρ ἵδου, τὸ δὲ γὰρ πρῶτον ἡ
 πῶν, ὃ δὲ ἡμῶν ἡμῶν, ἡμῶν
 τῶν τοῖς γυναικῶν, ἡμῶν
 ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, καὶ αὐ-
 τῶν ἀρχῶν, καὶ ἡμῶν γυνῶ-
 σκων πρὸς αὐτῶν, καὶ πῶν
 πῶν τε ἡμῶν, οἱ ἡμῶν
 τῶν ἡμῶν πῶν.

ἢ

oculos in scripta defixos habens. Postea uerò quàm illa mi-
 hi fecit indicium, incipio & ipse sentire de illis non dissi-
 milia. Ac propemodum consimile quiddam passus sum,
 quod in hi quæ intuemur, sæpenumero nobis euenit.

Contem-

datur ad athletæ certamen,
 & corporis quantitatem.
 Quocirca tibi uidendū est,
 inquit, necunde mentiendi
 causam sumamus in mensu-
 ra, ac deinde Hellenodicæ
 uestræ subuertant imaginē.
 Hæc profectò ab ipsa dis-
 ta sunt. Caterum tu Lucia
 ne eam cogitationē suscipe,
 ut diligenter consideres quo
 pacto libellū mutatū aliter
 exornes, eaq; auferas, ne im-
 pietate adductus in deos fla-
 gitiose pecces, ueluti ipsa o-
 mnium grauissimè ista uidet,
 ac planè inter legendū in-
 borrescebat animo, ac deas
 ut sibi essent propitias sup-
 pliciter precabatur. Et sane re-
 gnoscendam est si muliebres
 quiddā passa est. At qui si ue-
 ritas nō diffidenda est, ego mi-
 hi ipse tale quiddā dixisse ui-
 sus sum. Quippe initio audi-
 ens delictū nō animaduerti,

ἢ μὴ πάνυ ὑγυῖον σκοπῶ
 μέν τε, καὶ ἐπὶ τῷ ὀφθαλμῷ
 αὐτοῦ, οὐκ ἀκριβὲς διαγινώ-
 σκεμεν· ἢ δὲ ἀποστάσει,
 ἐκ τοῦ συμμήθε διαστήματος
 ἰδόμεν, ἢ πάντα σαφέως κα-
 ταφαινέται τὰ δὴ, καὶ τὰ μὴ
 οὕτως ἔχοντα. τὸ δὲ αὐδω-
 περ ἴσατο ἀφροδίτη καὶ ἡ ἡ
 ἀνάσαι, τι ἄλλο ἢ αὐτοκίρως
 ἔσται ὑπερβύνη τὰς δὴα; ἢ
 γὰρ τοῖς ταύταις, ἔχοντων τὸ
 μικρὸν μᾶλλον γίγνεται τῇ πα-
 ραδίσει, ἢ τὸ μᾶλλον ἀπε-
 σμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπει-
 νότερον κατασπινόμενον. ἢ
 οὐ, ἢ τινὲς ἀμικρύνουσιν,
 ἢ μὴ μίγνεται, ἢ δὲ πάν-
 τῃ ἑνικῇ χαμαίεται, ἢ τε
 διόσσει ἀπὸ πᾶσι αὐτοῖς,
 ἢ μὴ ὑπερβύνη διατρεῖν
 πῆρ ἴσται, ἢ τὸ βραχυτέρως
 ὑπερβαίνειν, τότε γιν-
 νεται αὐτῷ, ἢ αὐτῷ μάλιστα ἀ-
 κριβείας ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς.
 αὐτῷ ἢ μάλιστα ἢ μάλιστα φα-
 νεῖ βουνι repens, tandem si æquandi essent, ne alter alte-
 rum longitudine excederet: illud nunquam brevius quan-
 tumvis semet extendente fiet, etiam si summis pedibus ipse
 semet arrexerit. At si eadem ipsi longitudinis obtinen-

Contemplantur enim quip-
 riam in propinquo sub ipsis
 oculis constitutum, nequa-
 quam accurate peruidere
 possumus: at si iusto in-
 tervallo distincti illud in-
 tuemur, omnia liquidius
 comparent obtinui, & quæ
 bene, & quæ secus se ha-
 buerint. Iam hanc homi-
 nem existentem Iunoni con-
 ferre ac Veneri, quid aliud
 est quam præfectè eleua-
 re tantarum dearum existi-
 mationem? Siquidem in e-
 iusmodi comparationibus
 nō tam quod modicum est,
 collatione crescit & ma-
 ius fit, quàm quod maius
 est, immunitur, dum ad id
 quod uilius fuerat, perira-
 bitur. Exempli gratia, si
 duo pariter incederent, al-
 ter quidem corpore præ-
 grandi, alter uerò per aeta-
 tem admodum exiguo, pe-
 na est

νῆδαι, ἢ μᾶλλον ἰκάνει· ἔπει-
 κύνει, ἢ ταπεινότερον ἀπε-
 φανῆσθαι τὸν. ὡσαύτως ἔτι καὶ
 ἐν ταῖς τοιαύταις ἀνάσσειν, ἔχ-
 οῦτως αὐτῶν μᾶλλον γί-
 γνεται, ἐν τῇ αὐτῇ βίῃ ἀπε-
 κᾶν, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἰ-
 λατῆσαι, πρὸς τὸ ἐν δυν-
 ᾠκλωμένον. καὶ ἢ μὲν, ὑπὸ
 ἀπειρίας τῶν ἰδιότητων, ἡδὲ τὰ
 ὁρατὰ ἐκτείνονται τὸς τὸν λό-
 γον, ἢ τῶν αὐτῶν τοιούτων αἰ-
 τίας ἔχει ὑπὸ ἀπειρίας αὐτῶν
 δυνάμει. σὺ δὲ τὰς αὐτὰς ἔχων
 ἡμέτερον γυναικῶν, Ἀφροδίτη
 καὶ Ἡρὰ ἐκείναι αὐτῶν ἰσχυ-
 ρεύουσιν, ὅθεν δυνάμει. ὡς τὸ ἀ-
 γαν τῷ καὶ ἐπιφθονοῦ ἀ-
 φείρει, ὡς Λυκίῳ. ὁ γὰρ
 πρὸς τὸ οὐ φέρει τὸ τοιοῦτον,
 ὅτι ἡδὲ ἄλλως φέρει πρὸς
 τὸς ἰσχυροὺς, καὶ πρὸς τὸν ὅν
 ἐν γυναικῶν ἀλλὰ νῦν ἐν αἰ-
 ῶνι ἀφείρει πρὸς τὸν
 μεταβολῶν, ἐπὶ λαφύροις μι-
 νύσκει, καὶ ἐν τῷ τῷ φέρει
 hoc moribus tuis familiare est, qui ne aliàs quidem ad lau-
 dandū facilis ac propensus esse cōsueuisti: at nūc, nescio quo
 fato impulsus tam subito mores mutaris tuos, omnem laudū
 mediocritatē excedendo, Et qui hactenus laudū eras par-

da est equalitas, maior ille
 demittat caput necesse est,
 ac se humiliorem ostendat
 oportet. Non secus in eius-
 modi accidit imaginibus. ne-
 que enim perinde tantis in-
 crementis hominis virtus au-
 getur Deo cōparati, quā
 Dei magnitudo imminuitur
 ad id quod uilius est inæqua-
 liter deriuata. . Atq; si quis
 terrestriū imperitiū ad cœ-
 lestia oratione temerē rape-
 retur, minorem ille suspican-
 di causam præstaret homi-
 nibus, hoc à se impietatis
 impulsu factum esse. Sed
 nim tibi nulla fuit neces-
 sitas tot mulierum speciosissi-
 marū pulchritudinibus ex-
 tantibus, hanc tam auda-
 ceter cum Venere atq; Iuno-
 ne comparandi. Itaq; uide
 Luciane, quo pacto hoc tā
 graui inuidia te ex illam
 exoneret. Neq; enim ualde
 hoc moribus tuis familiare est, qui ne aliàs quidem ad lau-
 dandū facilis ac propensus esse cōsueuisti: at nūc, nescio quo
 fato impulsus tam subito mores mutaris tuos, omnem laudū
 mediocritatē excedendo, Et qui hactenus laudū eras par-
 cipiunt,

μέλ' ἐκείνου· ἢ τὸ ἐκείνου· ἢ τὸ ἐκείνου·
 ἀναπείθωνται, ἀλλὰ μὴδ' ἐκεί-
 νου ἀποσπασθῆναι, ἀλλὰ μεταρρυθμίσ-
 τιν λόγον ἢ διὰ διαφύλαξιν.
 ἐκείνου φειδύμενος φασὶν οὕτως
 ποιῆσαι, ὅπου δὲ βέλτερόν τι
 τοῖς ἡλπίσι τὴν Δίαν, τὰν-
 τα γὰρ αὐτὴν ἐκείνου τὴν
 θεῶν, ἐκείνου τὸ πρῶτον ἀ-
 ναπείθωνται ἐκείνου τὸ βέλ-
 γον, ἐκείνου τὴν αἰτιολογίαν
 τι, ἢ ἐκείνου τὴν ἡγεσίαν. ἢ τίς τοι Διὸς
 μέλ' ἐκείνου, ὡς παλαιόν, ὅ-
 δι, ὡς ἐκείνου τὸ πρῶ-
 στον, ὅ δι' ἄλλ' ἄλλο τι.
 αὐτὸ ἐκείνου ἀπολλύμενον ἐκ-
 θεῶν, αὐτὸς τὸ φειδύμενος ἐκείνου
 σάμνον ἐκείνου, ἐκείνου
 καὶ ῥυθμίζας τὸ ἔργον,
 πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δο-
 νῆν. οὐ γὰρ ὅσον μικρὸν
 εἶναι συμβαλὼν δύναιτο τοῦτο
 τοῦ· ἀλλ' ἀπὸ ἀναγκῆς ὑ-
 πάρχειν, ὅτι πολλὰ περιττέτε-
 ρον ὅσον τὸ ἐκείνου, ὡς φειδύμε-
 tem correxisse, atq; ad multo
 imaginem emendasse. Neq;
 pendum esse existimabat po-
 sed hoc sibi persuaferat nec
 pluri quam unum pervidere

cissimus, nunc in eisdem ef-
fundendis, omnium appa-
pares intemperantissimus.
Sed ne hoc quidem dedeco-
ri tibi fore putato, si oratio-
nem iam editam adhibita
luma retrahes: quandoqui-
dem hoc Phidiam quoq; fe-
cisse perhibent, quo tempo-
re apud Eleos Iouē iam ab-
soluerat. Stetisse enim illum
post ianuam, ubi primū o-
pus in lucem productum ho-
minibus uisendum ostendis-
set, subauscultasse quæ quid
quisq; spectantium lauda-
ret aut reprebenderet. Cæ-
terum hic quidem nasum re-
prebendebat, quasi plus æ-
quo crassiorē: alius uerò
faciē tanquam oblongam
tertius aliud quiddam picto-
ri uertebat uitio. Deinde dō
gressis spectatoribus, rursus
Phidiam semet concluden-
um opinionem & iudiciū
e enim mediocri aut contem-
nuitam numerosi consiliū,
sario fore, ut multi semper
tamen si ipse semet Phidiam
esse

ὅν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κα-
 μίζω, καὶ αὐτὸς περαινῶ, ἐν
 ταῖς τε καὶ δύναι ἄν. Ἄν.
 πολύτραχτι, εἰς ὧν ῥήτωρ ἐκ
 ἀλλήλοις με: ῥῶσιν γούω εὐ-
 τα μακρὸν, καὶ καταγυρίσω
 τισανότιω δὲ γυνώσκας κατὰ
 τὴ συγγράμματι, ὥστε με-
 δι' ἐλπίδα με ἀπελογίας ἐν
 καταλείπειν. πάλιν ἀλλ'
 ἐκείνῳ γὰρ δὲ διαπραγματῆρι ἐπαύ-
 σαι, καὶ μάλιστα σὺ, ὅρῳ-
 μιν καταδικάζουσαι τὸ βί-
 βλιν, μη παρέναι αὐτῷ τὸ
 σιωπῆν. ἔστιν δὲ, ὅρα,
 τὸ ἐστὶ, κατὰ πῶς παρρη-
 σίαν, μόνον διοτρεῖς ἑρπετῶν.
 ὥστε εἰς ὅσον διαπραγματῆρ, εἰ καὶ
 ὅμως ἐλάττω, ὅτι ὁ δὲ αὐτὸ
 εἰς ἐκχυλῆται ὅτι ἀπολο-
 γίας ἀπεδείκνυται, μάλιστα δὲ
 τὸ τοῦ πάντων ἀποκρίσεως,
 εἰ αὐτοὶ, κατέγορε καὶ διη-
 γάται ὅτι. πότρε δ' ἔρ' ἐδίδοις,
 ἀρχαίως τοῖς ἠγνωσμένοις
 ὅσον

benſi ſumus, neq; aqua nobis effuſa, neq; reſpondendi ſacul-
 tate conceſſa. Quin potius illud omnium eſt abſurdiſſimū,
 ſi nos & accuſatoris & iudicis officio iuxta ſiuecti eſtis.
 Verum ergo uis, ut rebꝯ iam ſenatusconſulto decretis
 contentus

eſſe nō ignorabat. Hæc tibi
 ab illa uenio adſerens, quæ
 & ipſe non poſſum non
 probare, ac tibi ſuadere ut
 facias, qui & ſingulari ſeo-
 milaritate & beneuolen-
 tia tibi cōiunctus ſim. L V.
 Hætenus quidem ignoraui
 Polystrate, te tantum eſſe
 rhetorem. Itaq; orationem
 ita prolixam, accuſationē
 ita uerboſam aduerſus libel-
 lum meum effudiſti, ut nul-
 lam parandæ apologiæ ſpē
 mihi feceris reliquam. Ve-
 rum enimuerō in hoc foren-
 ſis iudicij rationem & mo-
 rem egreſſi eſtis, cum pri-
 mis uerō tu, quod lucubra-
 tionem meam indiēta cauſa
 condemnaueris, non aſſiſten-
 te illi patrono. Facillimum
 autē, ut opinor, illud eſt, in-
 xia paræmiā, ſolum cur-
 rentem uincere. Itaq; nihil
 mirandū eſt, ſi nos cōpre-

θυχίαν ἀγα, ὃ ἕκαστὸν τὸν ἑμὶ
 παῖκα πειπλῶ, παύσασθαι
 τινὰ συγγράφω; ἢ δὲ σὸς με
 ἰφισιμέω τινα γρη῏σαι πῶ
 δίκλω; ΠΟ. νῦν Δῖ, ῥῶπρῖχαι
 τε δίκλας ἐπῶμ· ὃ γὰρ αὐτὶ
 δίκλας, ὡς σὺ φῖς, καὶ ἰοφί.
 αὐτὸς πειπλῶ πῶ ἀπελογίαν.
 ἰγὼ γὰρ σωζέμεθα, ἡ δὲ σὸς ἰο
 τειμῶ ἡδὲ τῶς δίκλας. ΛΥ.
 ἀλλ' ἰκάνω ἀνιστῶν, ὃ πολὺ
 στρατι, ὅτι μὲν ἰκάνω παρῶ
 σις πειπλῶ τὸς λόγους. μα
 κρῶ γὰρ αὐτῶς ἡμεῖς ἰο
 τειμῶ δὲ ἀνιστῶν, ἀπ' ἰοτῶς
 ἀπολογέσασθαι. ἀλλ' ἡ με
 τειμῶ ἀγγιλαφῶ γίνω
 πῶς αὐτῶν, ὅτι παρῶ ἰο
 τειμῶ πρὸς με γίνωσθαι, τειμῶ
 σι ἀνιστῶν τὸν λόγον. ΠΟ.
 δῆρ' ἐν, ὃ ἀνιστῶν τῶς γίνω
 σι, ὡς ὃ φειδῶ με ἰοτῶ
 τειμῶ ἰοτῶ ἢ ἀπολογίας, πα
 ρῶ μὲν Δῖ βραχίον ἐπῶν.
 ὡς αὐτὸν μὲν μνημεύσασθαι.

contentus quiescam, an po
 tius iuxta Himerium poe
 tam, palinodiam quandam
 conscribam? Aut dabis mi
 bi prouocandi copiam ad al
 iud iudicium? P O L. Sanē
 per Iouem, dummodo ha
 beas quod probabiliter
 iuste ad obiecta respondere
 possis. Neq; aduersarijs prae
 sidentibus, ut tu ais, sed ami
 cis cognoscentibus causam
 perorabis tuam. Ego uerō
 unā tecum iudicium perpen
 dere quoque paratus sum.

L V C I A. At hoc me non
 mediocriter conurbat Po
 lystrate, quod illa non prae
 sente causa mihi dicenda
 sit. etenim hoc longē fue
 rat praestabilius. Nunc uerō
 mihi iussu uelim nolim ne
 cessarium est defensionem
 aggredi. At si possiculus tue
 ris, te talem mihi fore apud

illam internuncium, qualem illius apud me egisti, audebo
 iactare alicui. P O L. Enim uerō illius rei gratia bonum
 habet animum Luciane, quod me non malum habiturus sis
 in defendendo responsorē aut interpretē, si quam paucissi
 mis dicere conatus fueris, quod facilius memoria cōplectar

uuu singula

μι. Λυ. καὶ μὲν πάντων μὴ ἰδεῖν
μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς εὐ-
τη σφοδρὰν τὴν καταγορίαν
ἔμμεν ὅτι ἐνικα ὑδὲ τιμᾶσαι
πλὴν ἀπελεγείαν. καὶ παρ' ἐμῶ
τείνω τὰς αὐτῇ ἀπάγγελαι.
Πολύ. μηδαμῶς, ὦ Λυκίανι,
ἀλλ' ὥσπερ αὐτῶς ἐκείνης πα-
ρύσας λίγῃ τὸν λόγον, ἥτ' ἵ-
γῃ μὴ μύσεμαί σε πρὸς αὐτῶν.
Λυ. ἐνοῶν, ἰπείδῃ περ' οὕτω
σε Λεκῆ, ὦ Πολύστρατι, ὅ μὴ
παρίσι, καὶ περιέρημι δι-
δαλὴν ἐκείνην, ὅπως σὺ παρ'
αὐτῆς ἀπάγγελαις, ἐμῆς δὲ
χρὲ τῶν διουτέρων λόγων ἵ-
παρχιδαι. καί τοι (ὅ γὰρ ὁ-
κνήσω πρὸς σὲ ἵπαι, ὅτι περ-
βα) ἐκείνῃ ἵπαις φοβερύτιρον
μοι τὸ πρᾶγμα πεποιήκας.
καὶ ὡς ἔρῃς, ἰδρῶτι ὕδα, καὶ
διδόικας, καὶ μανενυχὶ καὶ
ἐρῶν αὐτῶν αἶμα, καὶ τὸ πρᾶ-
γμα πειλῶ μοι πλὴν τρεπ-
χλὼν πεποιήκας. κῆξιμα δ' ἵ-
μω, εὐ γὰρ εἶναι τι ἀναλῶ-
σαι, ὕδα παρῆσας πο. καὶ εὐ
Δία

mibi iniecit perturbationē. Attamen incipiam: neq; enim il-
la iam praesente mibi patet locus effugij. POL. Verum per
locum

singula. L V C. Atqui admo-
dum mihi opus fuerat ora-
tione longissima ad tam uer-
bamentem et acerbam ac-
cusationem refellendam. In-
tuam tamen gratiam quan-
tum potero defensionē de-
curtabo. Itaq; illi haec à me
annūcianda curabis. POL.
Nullo modo, Luciane, sed
tanquam illa praesente ora-
tione habebis. Deinde eo-
go te apud illam imitabor.
L V C. Proinde quando ita
tibi uidetur Polystrate, illa
praestò est, eaq; praedixit uir-
delicet, quaecumq; tu ab illa
mibi annūciasti. Nobis aut
secunda oratio exordienda
est. Et sanè non uerebor hoc
tibi palam facere quod mi-
hi accidit. Nescio quam mi-
hi trepidationem incusseris,
ut planè meticuloso sim ani-
mo: et, quemadmodum uir-
des, iam totus sudo et horo-
reo, ac tantū nō illam uideo-
re uideor, ipsaq; res magnā

εἰς πολλὰ τῶν ἀγαθῶν ἐν
 παύσει τῶν προσώπων· φαίτε
 γὰρ, ὡς ἔρε, καὶ προσέχετε, ὡς
 ἐχθρῶν ἀγὼ τὴν ἀγῶν. ἀλλὰ
 γὰρ σὺ γινώσκεις ἀρίστη, μέ-
 γαλα, ὡς εἶρε, καὶ πῶς τὸ μέ-
 γιστον ἐκπαιδεύσεις, ἀλλὰ τῶν ὅτι ἐκ
 δικῶν ἐκπαιδεύσεις, ὅτι ἐκ τῶν
 τῶν σὺ τῶν ἐκπαιδεύσεις ἐκ τῶν
 ποτὲς ἐκπαιδεύσεις, τῶν πρὸς
 τὸ θῆναι τὸν αὐτὸν ἐκπαιδεύσεις
 μέγιστον. ἀλλὰ γὰρ ἀπάντων τῶν
 ἐκπαιδεύσεις, ὡς εἶρε, πρὸς σὺ,
 καὶ συγγνώμη, ὡς μὴ καὶ τῶν
 σοὶ πρὸς τῶν αὐτῶν τῶν ἐκπαιδεύσεις,
 ἐκ τῶν αὐτῶν μετὰ τῶν ἐκπαιδεύσεις.
 ἀλλὰ γὰρ ἐκπαιδεύσεις πρὸς τὸν ἐκπαιδεύσεις
 ἐκπαιδεύσεις. ἀλλὰ τῶν ἐκπαιδεύσεις,
 ἀλλὰ πρὸς ἐκπαιδεύσεις
 μοι δοτὶ τῶν ἐκπαιδεύσεις
 ναί. σὺ γὰρ, ὡς εἶρε, τῶν
 το παρὰ τῶν, ὡς παρὰ τῶν
 εἶρε ὡς ἐκπαιδεύσεις ὡς εἶρε
 καὶ γὰρ ἐκπαιδεύσεις, ὡς εἶρε τὸ
 modo reliquis excellere,
 uideor quàm rei dignitas ex
 tum à me solidæ laudis tes
 quante significatio ad fac
 m x o mentis probatissima

Iouem magnā uultu prae se
feri beneuolentiam. Viden-
ut leta sit atque alacris, &
mīsueta animo? quare sum-
pta audacia animo prae sen-
ti orationē aggredere. L. V.
Ego te, famularū prae stan-
tissimā, mirificē, ut ais, &
præter modum laudatā, nō
uideo quo tanto præconio
tuas uirtutes extulerim, quā
to te ipsa nobilitaris enco-
mio, cum Deorum cultū ita
in magnis ponere soleas.
Hoc enim ferme omnibus
quæ à me dicta sunt, maius
est atq; excellentius. Et pre-
cor ut benignē mihi des ue-
niā, quod neq; hæc adscri-
pta imagine te honestarim,
quæ obstante ignorantia
nunquam mihi in mentem
uenit. Neq; enim aliam an-
te hanc depinxissem citius:
nō ut hæc aduēta aliquo-
d mibi multo minus dixisse
gebat. Igitur considera, quam
monitum prætermisum sit;
indam indicium uitæ opti-
me. Nam quibuscunq;

θῶν μὲν παρδρίφ' οἴκῳ,
 ὅτι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἀ-
 γασθῆναι ἔστι. ὥστε αἱ πάντες
 μετακλισθεὶς δώοι τὸν λό-
 γον καὶ τὸ ἄγαλμα ἱπανορβώ-
 σαθαι, ἀφ' ἧν μὲν ἐν αὐτῇ
 τελευτῶσιν αὐτῇ, προδύου-
 σι καὶ τῇ, ὥς τινος ἑωφά-
 λων τὸ πᾶσι δόξῃ, καὶ ἑ-
 ρυφίῳ. ἐπ' ἡπάντων μὲν τοι καὶ
 πᾶσι παλιν σοὶ ἀδίνει τὸ
 χάρις ἐμολογῶ. ἡμῶς γὰρ ἱπαι-
 εῖσασθαι τὸ μέγιστον καὶ σὺ
 φέρεται, καὶ ὅτι μηδὲν ἑωφά-
 πητις, μηδὲ τὸ φεῖν μισθὸν ἰν-
 ποίκοι σοὶ δ' παρὸν ὄγκῳ
 τῶν πραγμάτων, οὐδ' αὖ τοι.
 αὐτὰ ἀντιπαραμύχῃ τοῦ λό-
 γου, ἐπιγνώσκῃ τὸ ἱπαιεῖν τὸ
 ἀλόγητον. τὸ γὰρ μὴ προαρ-
 πάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἱπαι-
 εῖων, ἀλλ' ἀντιπαραμύχῃ αὐ-
 τῇ, καὶ μέγιστον, ὅτι κατὰ σοὶ, ἡ-
 σασθαι λίγαν, μέγιστον καὶ ἀκρο-
 τιστῇ τῇ διαποικίῃ ἀνι-
 μάδῃ. πάλιν ἀλλ' ἵσθαι παρ-
 ὅτι πρὸς τὸ ἱπαιεῖν αὐτῇ

moris est deorum immoro-
 talium numina non negli-
 genter colere, illi quoque
 in humanis actionibus opti-
 mi censendi sunt. Itaque si
 omnis oratio retexta dein-
 tegro mihi exornanda fo-
 ret, et imago emendanda,
 nihil esset quod perperam
 adimere auderem: illud ue-
 ro essem additurus, tan-
 quam totius corporis caput
 atque fastigium. Magnas
 ergo me tibi gratias debere
 hoc nomine non diffitebor.
 Siquidem ego cum animi
 tui moderationem laudaf-
 sem, et quod nihil procacitatis,
 aut insolentiae, aut
 fastus tanta tibi conciliaf-
 set rerum magnitudo: his tu
 in oratione mea reprehen-
 sis, ueram laudandi ratio-
 nem compleuisti. Quippe
 tales laudationes non auide
 arripere, sed hisce auditis
 rubore affici, cuiusque ma-
 gnorem

οὐτω διακεκλήν τυγχάνει,
 ποσὶν ἀξιώσειαν ὑπορίπαι
 τῶν ἀποφαιέσσι σικυτῶν, καὶ
 σχιδῶν ἢ τὴν τῷ Διογένησι λό-
 γον παρὶ λαλοῦναι τὸ πρᾶ-
 γμα· ἢ ὁρμελῶς τινὲς, ἵππε-
 αὶ τις ἰνδοξῶ γίνεται, ἢ δία-
 ξης, ἴφκ, καταφρενέσει. φαί-
 λω γὰρ αὖ καὶ αὐτοὶ, ἢ τις ἔ-
 ρειτέ μοι, τίνος ἑσὶ μάλα παλ-
 παίνου ἀξίει, ὁπέσει ἱπαινα-
 ῶσαι μὴ δύναιτο, ἀλλὰ ταῦτα
 μὲν ἴσως ὀχυνέτα, καὶ πόρε-
 ῶν τὸ πρᾶγματι. ὑπερδὲ
 ὁ χρὸ ἀπολογέσασθαι, τὸ τὸ
 ἔργον, ὅτι τῇ ἰν Κνιδῶ, καὶ
 Λύπαι, καὶ Κρη, καὶ Ἀθῶνᾳ,
 τῶν μερῶν ἀναπλάττων, ἀπο-
 κασα, ταῦτά σοι ἱκετεύει ἰδο-
 ξει, καὶ ὑπερδὲ τὴν πόδα, πε-
 ρὶ αὐτὸν δὲ τῶν ὁρῶν, ἡμέ-
 ραι παλαιῆς αὐτῶν λόγῳ,
 αὐτοῦ τινος ἵνα ποιητὰς καὶ
 γραφίτας, τοὺς ἱπαινεύτας καὶ
 μάλλον εἶμαι, ἢ καὶ χάμαι,
 καὶ βάδην, ὡς περὶ ὁμῆς, ἀλλὰ
 μὴ ὅτι μὴ περὶ φέρειν τε, ἰδοῦ-
 ρος. Ego uerò laudantes maiori libertate dignos esse cōfer-
 t, mei si c̄ humi aut gressum incedant, quemadmodum nos,
 nec ulla uersiculorū inferantur magniloquentia. Est enim

gniores esse ostendis, quæ
 immodicis laudibus certa-
 tim celebreris. Ac penè tibi
 res iuxta Diogenis cecidis-
 sententiam, qui interrogan-
 te quopiam, quo pacto quis
 gloriam potissimum conse-
 qui posset: Si gloriā, inquit,
 contempserit. Dicerē nimio-
 rum et ipse, interrogāte me
 quopiam quānam laude dio-
 gni essent, maximè quot-
 quot laudari grauātē ferūt.
 At hæc aliena sunt, et præ-
 senti instituto parū respos-
 dentia. Cæterum de quo mi-
 bi respondendi cura incum-
 bit, illud est, q̄ Veneri Cni-
 diæ, atq; ei quæ in horis est,
 ad hæc Minonius Minervæ
 formam tuā effingens cōpa-
 rauerim. Hæc inquam tibi
 omnē modum excedere, &
 ultra pedē uisa sunt. Ad hæc
 iam mea delabetur oratio.
 Est sanè uetus uerbum est, ὅ
 poetas atq; pictores esse libe-
 3 100

ὁφειλὸν γὰρ τι εἰπεῖν, ἵνα
 ἴσῃς αὐτὸ μέγαν, ὥς μέγιστον
 ἢ βραχύτατα νηρημοῖσι κα-
 μένον. ἀλλὰ τότε μόνον ἐξ ἁ-
 παντὸς ἐξέσῃ, ὅπως ὑπερβείω-
 μάσιν, ἢ ἡμιωτέρῃ ἀπεφανῇ
 τὸν ἱκανόμενον. ὁ μὲν ταύ-
 τιν ἐγὼ βαδίζω, μὴ καὶ σοὶ
 δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ εἶναι.
 ἡμεῖς δὲ σε φημι τεικώτας ὁ-
 μῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἱπαντι-
 σικῶν λόγων, ὥς καὶ
 τὸν ἱπαντῶντα ἢ ἱππῶσι ἢ ὀ-
 μαιώσιν προσηχῶσθαι, καὶ
 σχεδὸν ἐν τότε τῷ μεγίστῳ
 ὄντι ὡς ἰκάνει. τὸ δὲ ὡς
 εἰ μάλιστα ἱππῶσι τοῖς ἡμεῖς
 τοῖς ἐμοῖσι παραβάλλειν, εἰ
 ἢ πρὸς τὸ ὑπερβείωσθαι ποι-
 ῶται τὸν παραβάσαντα, εἰ
 τις πρὸς τὸ ὑπερβείωσθαι, ὡς
 εἴη τι, ἡμιβείωσθαι τὸν ἱπαντῶ-
 μενον. εἴη, ὡς τις ἡμιβείωσθαι
 παντὲρ, εἴη ἀλλόπικτον μέ-
 γιστον εἶναι αὐτὸν, ὃ αἰλούρου,

ἀλλὰ

cum eo quod uilius est illud comparauerit: sed si id quod ef-
 fertur laudibus, quam poterit effusissimè ad excellentio-
 ris archetypum extulerit. Exempli gratia, si quis canem
 laudauerit, eundem dixerit uulpe maiorem esse, aut felle,
 nunquid

laus res quaedam libera, cui-
 us licentia nullis mensuræ
 aut magnitudinis, aut bre-
 uitatis legibus adstricta est:
 sed in hoc solo præ omni-
 bus elaborat, ut admiranda
 dum, ut omnium amore di-
 gnum declaret cum quem
 laudarit. At ego hac uia nō
 incedam, ne imprudens du-
 ctu imperitiæ hoc tibi fac-
 cere uidear. Illud autem
 puto tibi non obscurum es-
 se, eiusmodi nobis esse lau-
 datoriarum orationum oc-
 casiones, quemadmodum
 oporteat laudantem uti ad
 demonstrandum compara-
 tionibus, imaginibus, atque
 similitudinibus. Et ferme
 summa in hoc sita est, re-
 clare aliquid adumbrandi
 effingendi: quod ita opti-
 mè iudicari potest, non si
 quis quiddam cum simili-
 bus composuerit, neque si

ἀρά σι δ' τῆστ' ἀνὰ ἰ-
 παντα εἰδέναι ; ἢ ἂν ἴ-
 πον . ἅπαντα μὲν εἶδε εἰς
 τὸν οὐρανὸν ἰσχυρότερον ὕ-
 παρ' ἡμᾶς , εἰ δὲ εὖ τῷ μεγέ-
 θει τοῦ ἰππύτου . ἀλλὰ
 ποῦ οὐδὲν τὸ ἰππύτου ἀπὸ
 τοῦ ἡλίου , ἢ ὅτι ἴσως τῷ λίου-
 τεῖοντι τοῦ ἡλίου καὶ μεγέ-
 θει καὶ ἰσχύϊ ἀκλινόν . ὡς τὸν οὐ-
 ρανὸν ὁ Λέων ἰππύτων , ἔφω-
 σκετοί τινες δὲ ἄμα καὶ χότον
 εἶπεν ὁ γὰρ ὁ Λέων ἐν τῇ αἰ-
 ῶνι . καὶ πολλοί , ἢ τίς
 εἰσέταται τὸν Κρόνον , ἢ
 τὸν Ἰούλιον τοῦ ἐκ Κρόνου , ὃ πο-
 λὺν ἰσχυρότερον ἰπ-
 πύτου καὶ τῷ ἡλίου καὶ ἰσ-
 χύϊ . ὡς ἂν εἴη γὰρ ὁ Λέων
 αὐτὸν αὐτὸν τῷ αἰῶνι τοῦ ἡλίου
 οὐδὲν γὰρ εἰ καὶ ἴσως αὐ-
 τὸν ἰσχυρότερον ἰππύτου αὐ-
 τὸν , εἰ δὲ τῷ αἰῶνι καὶ ἰσ-
 χύϊ ἰππύτου , ἀλλὰ πᾶσι ἰπ-
 πύτου καὶ τῷ αἰῶνι καὶ ἰσ-
 χύϊ ἰππύτου .

nunquid ille laudandi ra-
 tionem tibi callere uidebi-
 tur? non utique dixeris. Sed
 neque, quanquam lupo il-
 lum æqualem esse dixerit,
 admodum laudauit magni-
 ficè. Sed ibi tandem uera
 laus absoluitur, si canis leo-
 ni similis esse perhibetur,
 & magnitudine, & mem-
 brorum robore: ueluti O-
 rionis canem laudans poe-
 ta, leonicidam illum esse
 affirmauit. Et hac perfectæ
 laus canis est. Rursum si-
 cuti Milonem Crotonia-
 ten, aut Glaucum illum ex
 Carysto, aut Polydamano-
 tem laudare foret animus,
 ac tandem unumquemque
 illorum muliere robustio-
 rem fuisse perbiberet, non-
 ne iure optimo ob laudis
 uicordem statutiæ deri-
 dendus esset: quem si uirum
 uiri fortitudinem excessisse
 dixisset, neque tamen hoc
 ad cumulata laudem suffe-
 cisset? At quib. laudibus ille

eminentis ingenij poeta Glaucum extulit, neque Pollucem

υυυ 4 robu.

βίαν φήσας πῶς αὐτὴν ἠθῶν αὐτῶ ἰσότηας τὰς χάρας, ὁ δὲ σιλάριον Ἀλκμάδους τὸ πῶ. ἔργα ἰσότηας αὐτὸν βίαις ἠέκοι, μᾶλλον ἢ καὶ αὐτῶν ἰκάνων ἀπίσθη; καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ὁ γυμναστήτης τοῖς ἰσότηας τῶν ἀδελφῶν, τοῖς ἀντιπαινέμενος, ὅτι ἰκάνων ὁμιλούσας ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὅς αὐτοῖς εἰσάγουσιν πρὸς τὸν ἱεμεν, ἀλλὰ εὐδοκίμου ἄμφω, καὶ ἰτιμῶντο καὶ τῶν ἑλλάνων, ὁ μὲν ἰδίᾳ τῇ ἀλκῇ, ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ τῇ τοῖς ἀλλοῖς, καὶ ἐπὶ αὐτῶ τῇ μάλιστα τῷ ἔσματι. μὴ δὲ δαυμάσας, ἢ καὶ αὐτὸς ἀπᾶσαι βουλεύσας, ἰσότης ἢ τῷ ἰσπανικῶτι ἀναγκῶν, ὅς αὐτοῖς ἰσπανικῶ ἰσπανικῶ τῷ παρὰ δαυμάτι, τῷ τῷ ἰσπανικῶ πῶ τὸ λέγει. ἰσότης δὲ καὶ καὶ ἀπᾶσαι ἰσπανικῶ, ὅς αὐτὸν καὶ εὐδοκίαν τὰς ἰσπανικῶς, ἰσπαν.

altiori usus sum, oratione illud subyiciēte. Postea uerò quàm
 et in assentationis mentionem incidisti, confirmanς te
 homines assentatione gratiam eblandientes habere odio.
 laudo

robustissimum, cum eo ex
 aduerso manus ausurum cō
 ferere, neque ferreum et
 animosum Alcmenæ filiū:
 uides cuiusmodi illum dñs
 comparauit, quin potius io
 psis imaginibus illum quàm
 uerissimè expressit. Et neq;
 Glaucus ipse indignanter tu
 lit, Deis inter aethletas pri
 marijs collatus celebrari;
 neq; illi ulci sunt aut Glau
 cum, et poetam, quasi impie
 et contumeliose in Deos
 circa ludas agentem: sed u
 triq; in magna fuerunt glo
 ria, et apud Græcos hono
 re et gratia floruerunt, alio
 ter quidē ob præcipuū inuisi
 tati roboris specimen, nem
 pe Glaucus: poeta uerò cum
 propter alia, tum in primis
 ter doctissimi carminis edia
 tionem. Itaq; ne mirandum
 tibi ueniat. si et ego assimi
 lare uolens, quod laudanti
 per necessariū est, exemplo

ἰπαινῶμεν σι, καὶ ἔκ ἑχθρῶ
 ἄλλας ἰδίαν ἑασει διακρί-
 ναι, καὶ ἑρῖσαι τί, τι τῷ ἰ-
 παυσιῶτι & ἑχθρῶ, καὶ τῷ
 τῷ κίλακ & παρβολῶ. ἐμεῖ
 ἀρ κέλας, ἀπὲ τῆς χρέας ἰο-
 νικα τῆς ἑαυτῶ ἰπαυτῶν, ἀλλ
 θέας δι ἑχθρῶν περὶ μετῶ
 τῶ πρῶτου, ἅπαντα ἑπι-
 ριπαυτῶν εἴτα διὰ, ἡδ. ψ. δ.
 δέμεν & καὶ πρῶτος παρ
 αὐτῶ τὰ πᾶσι, ὡς μὴ αὐτῶ
 πρῶτος ἢ τῶν εἰρησίων δὲ
 μωρότερον ἀπορῖσαι τὸ Α-
 χιλῆος, καὶ τῶν Νέστορα φῶ-
 ναι τῶν ἡδὲ ἡμερ πρῶτος
 πάντων τῶν εἰρησίων ἡμερ
 διακρίναι δι ἑαυτῶ τῶν Κρί-
 σι ἡδὲ ἑχθρῶν ἡμερ πρῶτος
 Μελάνπειος & καὶ τῶν ἡμερ
 ἡδὲ ἡμερ πρῶτος ἡμερ πρῶτος
 γῆας, ὡς τῶν ἡμερ πρῶτος
 ναὶ τῶν ἡμερ πρῶτος τῶν ἡμερ
 τι. ἡδὲ γὰρ αὐτῶ τῶν ἡμερ
 πῶν, ὡς ἡμερ πρῶτος ἡμερ
 πρῶτος τι, ἡ πρῶτος τῶν ἡμερ
 δι ἡμερ πρῶτος, τῶν ἡμερ
 πρῶτος αὐτῶ φῶσι ἀγα-
 τος neququam mentitur, aut addere solet aliquid quod in-

laudo te equidem, nec aliter
 fieri conueniebat: sed enim
 ego tibi & laudantis opus
 & adulatoris dementien-
 tem superiectionem discere
 nere & diffinire uolo. Itaq;
 assennator quæcumq; sui cō-
 pendy gratia laudat: nulla
 ueruatū ratione habita, ea
 omnia immodicis laudibus
 exiollenda esse existimat.
 Impudenter autem mentien-
 do, plura addit de suo, adeo
 ut non uideatur Thersiten
 quoq; forma turpissimum,
 ipso Achille pulchriorem es-
 se ostendere, ac Nestorē in-
 ter omnes eos quosquis ad
 illū pugnaturi uenerant,
 natū esse minimum. Per-
 sanctū quoq; deieraret Cræ-
 si filium acutiori auditu esse
 prædā Melampode, præ-
 terea Iphinea acutus cerneo-
 re quā Lynceas, dummo-
 do spes aliqua consequendi
 lucri ob mendaciam appa-
 reat. Porro autem lauda-
 tor neququam mentitur, aut addere solet aliquid quod in-
 eorum in laudato nō compareat: sed ea quibus natura præ-

θὰ, ἑξὼ μὲν πένυ μεγάλην,
 παραλαβὼν ἱππύκην· ἡ δὲ
 μάστις ἀπίφρετι, καὶ τελευτή-
 σης αὖ εἰπὼν, ἵππον ἱππαι-
 νίσαι δίδωμι, φύσαι κῆρυ, ὅν
 ἰσμεν ζῶον, καὶ δρομικόν,
 ὅτι ἄκρον ἐπ' αὐθιρίκων καρ-
 πὸν δίει, ὃ δὲ λεπτύλα. καὶ
 πάλιν ἐκ αὐτῆς ἐκνήσει φάναι
 ἀνιπτόδων δρόμον ἵππων,
 καὶ ὅν οἰκίσαν ἱππαινῇ λεχλῶ,
 καὶ ἄριστα κατόνκουσμί-
 νῶν, εἴπει αὖ, Ζεῦς πα τειχό-
 διν γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθρῶ αὐ-
 λῷ. ὃ δὲ λέλαξ τὰ τοτὰ ἐπ' ὅ-
 ῳ ἑὼν παρὶ τῆς συνώτου καλύ-
 βης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ
 τοῦ συνώτου λαβὼν ἱλπίσκειν.
 ὅπιν Κυῶν αὖτ' ὁ Διμετρίου
 τοῦ πολιορκητοῦ λέλαξ, ἀπὸ
 πάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τῶν
 κολακίαν κατασπαυμένων
 ἱππῶν ὑπὸ βαχὺς ἐνοχλούμι-
 νον τὸν Διμήτριον, ὅτι ἡμ-
 ικῶς ἱχρὶ μῆντο, ἢ μόνον δι-
 σπες ρελuceret: ueluti Cynathus ille Demetrii Poliorcetae
 assentator, cum iam omnes assentandi rationes et uias sua
 parasitatione consumptas cerneret, laudare solitus est De-
 metrium, quem frequēs iussis molestissimè infestabat, quòd
 dulciter atq; modulatè iussu do sonaret. Non solum autem

ditum est bonis, tametsi non
 admodum magna sint, ex-
 tollit, ac maiora cumulatio-
 raq; esse ostendit. Nec dubi-
 taret dicere, equum laudare
 uolens, natura leuem (ut ea
 scimus esse animantia) ὅ-
 cursu ualentem:

Ille per intaeeta segetis
 uel summa uolaret Gra-
 mina, nec teneras cursu la-
 sisset aristas. Rursus non
 formidaret dicere uelocipo-
 dū cursus equorū. Præterea
 si domus elegās et sumptuo-
 sissimè exornata illi laudi-
 bus illustranda foret, nihil
 hesitabundus diceret:

Talis ὅς intus erat ma-
 gni Iouis aula suprema.
 At hūc uersiculū assentator
 etiā subulci scrofipasci for-
 didissimo tugurio accōmo-
 dare auderet, si qua modò
 muneris à sybota recipiendi
 boc

οὗτο ἱατρίῳ αὐτῶν γυνώ-
 ρισμῷ ὅτι, τὸ τὸς μὲν κόλα-
 πας ἀπὸ τῶν καὶ ψεύσασθαι
 τὸ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἱπαι-
 σιμύοις, ὁ δὲ καὶ τὸς ἱπαι-
 σῶντας τὰ ὑπερφροντα περὶ
 αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἐν σμικρῷ
 διαλλάττονται, ὅτι εἰ μὲν κό-
 λαπῶν, ἐφ' ἑσέα αὐτῶν τι αὐ-
 τοῖς χρώνται τὰς ὑπερφροντίας,
 εἰ ἱπαισιν ὁ δὲ καὶ ἐν αὐ-
 τῶν ταύταις σωφρονέει, καὶ
 ἐν τῶν ἑσέων μέντοι ταῦτά
 σι ἀπὸ πολλῶν ἐλίγχει κα-
 κίας καὶ ἱπαισιν ἀλοῦσθαι δι-
 γμας, ὥς μὴ πάντας ὑπε-
 ςφρονέει τὸς ἱπαισιν, ἀλ-
 λά διακρίνει, καὶ παρ-
 μίβοις τῶν οὐκ ἐν μέσῳ ἱπαι-
 σῶν. ὅτι ὅτι, εἰ δὲ καὶ,
 πρόσθεν τοῖς ὑπὲρ ἑσέων
 μέντοι τὸς ἱπαισιν ἀμφοτε-
 ρους, ὥς καὶ, ὅτι τὸν,
 εἰ καὶ ἐν ἱπαισιν. ἰδὼν γὰρ
 εἰ μὲν τὸν ἀμφοτερῶν ὅτι ἰ-
 φῶ τῶν ἱπαισιν καὶ ἀγαλλμα-
 τὸν τοῦ μετρίου. Age nam; si uidetur, & ea quæ à me di-
 cta sunt, ad utriusq; canonem expendere, ut cognoscas num
 rectius huic an illi simi conferendus. Siquidem ego si in ama-
 bilis atq; odiosæ formæ Cascam quandam Cnidio simula-
 cebra

hoc discrimine uterq; ab al-
 tero internosci potest, quod
 ij qui ad assentationem eru-
 dii sunt, non uereantur ad
 gratiam laudatorum inue-
 recundè mentiri: laudato-
 res uerò, corporis animiq;
 dotes plusiusto extollere: sed
 et in hoc nō mediocri inter-
 uallo inter se discrepant, q;
 assentatores ubicunq; potue-
 rint, immodicis utuntur hy-
 perbolis: porrò autem en-
 comiastæ in hisce utendis
 moderationem magistrans
 sequuntur, ac intra certos fi-
 nis se cohibent. Hæc sanè
 per pauca ex infinitis addu-
 xi, adulatoris & uerilauda-
 toris signa atq; discrimina,
 ne omnes quotquot aliorum
 concinnandis student præ-
 conys, innocenter in suspi-
 cionem à te rapiantur: sed
 diligenter discernas, atque
 utrunque proprio pede ac-
 cebra

τι ὁμοίαν, γίγναι αὖ, καὶ τοῦ
 Κωαίου Μελαμπιτάρου ἔ-
 σαι τομίζομεν. εἰ δὲ ταύ-
 τῳ ὑπάρχουσα, εἴπω πάν-
 τος ἰσασιν, ὃ πάντων περὶ
 τοῦ διατύματος ὅν τὸ τόλ-
 μεμα. τάχα ὁ νῦν φαίνεται,
 μᾶλλον δὲ ὅδε ἔρεκας, ἵπαι
 οὐρ μὲν σοὶ ἐς τὸ πάλαι ἰο-
 φίδω, ἀντιφύγοντες μὲν τοῖς
 ποιήσασθαι ἢ ἵππων ἰχθύων,
 ἀλλὰ μὴ βῆαι ἀποκάζειν αὐ-
 θρυπερ ἔσαν. ἐγὼ δὲ (ὅδε
 γὰρ με προέξιστα τάλας
 ἀπὸν) ὃ δῖος γέ, ὁ βελτί-
 τε, ἕκαστα, τεχνητῶν δ' ἀ-
 γασθῶν ἀμικρογέμασι, λίθου
 καὶ χαλκοῦ, ὃ ἰλίφαυτο πρὸς
 ποιημένους. τὰ δὲ ἵπ' αὐτῶν.
 πρὸς γιγνόμενα, ἢ ἀσπί-
 δας αὐτῶν ποιεῖ ἀκάζειν ἰα-
 τὲς εἰ μὴ σὺ τῶν αὐτῶν τῶν Λο-
 βουῶν ὑπέλαπας, τὰ ὑπὲρ φε-
 δίας πεπλασμένον, ὃ τῶν τῶν
 ἑκατόν Ἀφροδίτῳ, ὃ ἵπποισι
 confectis. Iam ea quæ hominum elaborantur industriæ, ho-
 minibus assimilare, impium esse non arbitror. Nisi forte
 tu Mineruam esse suspicata sis, simulacrum illud cuius au-
 ctor atque opifex extitit Phidias: aut hoc cælestem Vene-
 rem, quod in Cnido non ita pridem penicillo & coloribus
 adum-

chro comparassem, meritò
 præstigiatoris vituperatio-
 nem apud te incurrerem, i-
 psoq; Cynætho adulantior
 esse iustissime existimarer.
 Sin uerò eam quam omnes
 eiusmodi esse non ignora-
 mus, non erit mihi uebemen-
 ter uitio uertenda ista auda-
 cia. At dices fortasse, aut po-
 tius iā dixisti, Quod ad pul-
 cbritudinem laudandam at-
 tinet, tibi cōcessum sit: sede-
 nim conueniebat laudē nul-
 li inuidiæ obnoxiam face-
 re, neq; deabus immortalī-
 bus hominem me existentē
 comparare. Ego uerò (cō e-
 nim adducor, ut uerum reti-
 cere non possim) te ὁ præ-
 stans animi mulier, nequa-
 quam deabus comparauī,
 sed eximiorum artificū mo-
 numētis atque operibus ex
 lapide, aut ære, aut ebore

Πραξιτέλης ἰν' Κρίδῳ, ἃ πά-
σα πολλῶν ἰτῶν, ἀλλ' ἔρα, μὲν
ἄσιμον ἦ, τὰ τοιαῦτα πρὸ
τῶν Διῶν Δοξάσ-ιν, ἔν τ' αὖ
γι' ἀλλῶς ἀνόντας ἀνέφικτες
εἶναι ἀνθρώπινῃ μεμύσει ἴσω
γι' ὑπελαμέσθω. εἰ δὲ καὶ ἰ, τι
μάλιστα γι' αὐτῶς ἐκείναις εἰ-
κασα, ὅτι ἡμῖν τῷτε, ὁ δὲ ἰγὼ
πρῶτος ταύτῃ ἰταμέμην
τῷ ὁδῶν, ἀλλὰ πολλοί, καὶ
ἀγαθοὶ ποιηταί, καὶ μάλο
τα ὁ πολὺς ὁ δὲ Ὀμηρος,
ἐν καὶ νῦν ἀναβέβησμαι συ-
ναγαρῶσόντα με, ὅτι δὲ καὶ
μυθῶν, μὴ καὶ ἡ αὐτὴν σὺν
ἡμῖν ἀλῶναι, ἔρῳσμαι τείτων
αὐτὸν, μάλα δὲ οἱ ὑπὲρ αὐ-
τῷ (καὶ γὰρ εἰς αὐτὸν μονόθυε, ὡ
πείσας, τὰ κρείσστα τῶν
ἱεραφθελῶν αὐτῷ) τί σοι
ἐκείνο δοκεῖ, ἐτόσας πρὸ τ' αὖ
ἡμαδίτε λίγι φηβροσίδῳ,
ὅτι χρυσῇ Αφροδίτῃ ἐκίλη, ἰ-
πίνεσθ' Πάριον κλον; ἀτα μὴ
μικρὸν, ὡς ἐξ ἰπασθῶν, εἰ μόν-
ον τῇ Αφροδίτῃ ἰσικῆσθαι ἴσαι,

Εἶπε

adumbratū fabricauit Prae-
xiteles. At uide ne absurdū
sit talem de deabus opinio-
nem animo cōcipere, quāvis
ueris imagines nulla (ut e-
go arbitror) humana induo-
stria aut imitatio potest asse-
qui. Quod si etiam maxime
illis te assimilassem, nō meū
hoc erat inuentum, neq; e-
go primus hanc laudandi
uiam inueni aut aperui, sed
poetae sanē multi et eximij,
cum primis uerò Homerus,
consciūis tuus, quem etiam
nunc ab inferis excitabo, ut
suo me tueatur patrocinio
neq; periculum est, ne et i-
pse unā mecum capiatur. I-
taq; ipsum interrogabo, aut
ponam te illius loco, (etenim
crebra lectione monimen-
ta ab illo multis uigilijs elab-
borata, percurren: quod prae-
clare facis) quid tibi illud ui-
detur, ubi de captiua Brisei
de sic loquitur, quod aureae

Veneri similis Patroclum co-

cisum defleuerit? Deinde paulo post, quasi parū esset illam
Veneri fornositatis elegancia parē esse, addit ita inquit:

Sic

Εἶπε δ' ἄρα, φρεσὶ, ἡλαίσια
 γυνὴ ἡμῶν θεῶσιρ' ἐπίταρ οὖν
 τριῶντα λίγῃ, μούνης ἡλκῶ-
 νορ, καὶ ἀπορρίπτει τὸ βιβλίον,
 ἢ δίδωκε αὐτῇ ἰσχυρὰ βλάψιν
 ἐν τῷ ἱπείνῳ; ἀλλὰ ἡμῶν σὺ
 μὲν δῶς, ὃ γὰρ ποσὶν αἰὼν
 διέλωκερ, ὃ δ' ἔστιν ὅτις αὐτῇ
 τὴν αὐτὴν τῶν ἡτιέσατο· ὃ δ' ὁ
 μακτιξαι τολμήσας αὐτῇ τῶν
 εἰκόνων, ὃ δ' ὁ τὰ νόθα ἑπι-
 στυμνέμεν τῶν ἱπῶν, ἐν
 τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν.
 ἔτα ἡμῶν μὲν ἰφιδύσεται,
 ἀκρῶτον γυνῆκα, καὶ τῶν-
 τα ἡλαίσια, τῇ χρυσῇ Ἀφ-
 ροδίτῃ ἡμέσαι· ἔγω δ', ἵνα
 μὴ τὸ ἡλκῶν ἵπῳ, δίδωμι μὴ
 αὐτῇ ἡμέσαι, ὃν αὖ παρὰ
 βέλλοιμι ἡμέσαι διῶν γυνῆ-
 κε φαιδρῶν καὶ μελιῶσαν
 τὰ πολλὰ, ὅτι διὰς ἡμῶν
 αὐτῶν ἡμέσαι; ἐπὶ μὲν
 τῇ Ἀγαμέμνῳ δ' ὄρα, ὃ-
 σίω αὐτῇ φαιδρῶν ἡμεῶν
 τῶν

Sic itaque est mulier la-
 chrymani effata deabus
 Consimilis.

Hæc ergo quoties dixerit,
 num propterea illum odio
 prosequeris, ac librum e ma-
 nibus projicis: an potius il-
 li eam in laudando libero-
 tatem permittis? Atqui
 etsi tu illi eandem non per-
 miseris, tamen tanta secu-
 lorum series atque vetustas
 illi concessit, neque unquam
 inuentus est qui hoc in eo
 malitiosè reprehenderit,
 neque ille qui eius imagi-
 nem flagellare ausus est, ne-
 que qui versiculos notatos
 atque suppositicios censoria
 uirgula aut obeliscis nota-
 re aggressus est. Iam si il-
 li permissum est mulierem
 barbaram insuper ἑπ' ὀφθαλ-
 ραν aureæ Veneri como-
 parare: ego, ut pulchritu-
 dinem taccam, propterea

quòd non suffers coràm laudari, non comparem Dea-
 rum imaginibus mulierem lætam ἑπ' ὀφθαλ-
 ραν ridentem suauissimè, quod homines cum dijs cōmu-
 ne habent In Agamemnone uerò laudando uide quantum
 Decorum

τῶν Διῶν, καὶ ὡς ἱταμισύσα-
 τε τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σῶμα
 ῥον· ὡς ἱμακτα μὲν φησι,
 καὶ ἡφαλὸς ἱμελιν κὺτῶν ἦ-
 ναι τῷ Διί, καὶ Ἀρη δὲ τῷ Ἰώ-
 νῳ, σθένον δὲ τῷ Περαιδῶ-
 νι, διακρῶν τὸν αὐθροπυ
 κατὰ μέγεθος, πρὸς τοσούτων
 Διῶν εἰκόνας. καὶ πῶς ἄλλω
 βροταλῶν Ἀρη φησὶν ἱμελιν
 εἶναι, καὶ ἄλλω ἄλλω, θεοὶ δὲ ἢ
 φρύγας, τὸν τῷ Πριάμῳ, Διὸς
 κτελιν πολλῶν τὸν βασιλῆα.
 ἄλλα ἱπάζομεν αὐτοῖς ἰσὶ τὰ
 γυναικῶν τῶν παραδειγμά-
 των. αἰνέει γὰρ δὲ πρὸς αὐτῷ
 λήγοντι, Ἀρτίμει δὲ ἱκίαν,
 καὶ χερσὶν Ἀφροδίτη, καὶ, εἴη
 δὲ Ἀρτίμει δεισι κατ' ἔριον.
 ὁ μόνον δὲ τὸς ἀνδράσι αὐ-
 τὸς Διὸς ἀπειμᾶσαι, ἄλλα καὶ
 τῷ Εὐφρόνῳ κέλευ, τὰς καὶ
 εἶσιν ἀπείκασεν, τὰ πάντα, αἰ-
 ματι δαδὸν μέλι. καὶ ἴδως, το-
 σούτῃ εἶσι τὰ τεκνῶτα, ὡς μη-
 δὲ εἶναι τὸς ποιήσας μέγας,
 ὅμην τὰς ἱστίας εἰκόσι δια-
 Gratijs, & banc sanguine madentē, et pulvere deturpatā.
 In summa, carū rerū tanta est apud Homerum copia, ut nul-
 la sit pars poeseos quæ non divinis comparationibus exor-

Deorum existimationi par-
 ferit, & quàm undique ad
 cōcinnitatem imagines sum-
 ptas à Dys exprompserit,
 quem & oculis & capite
 Ioui similem esse perhibet,
 porrò Marti cinctura, pe-
 flore autem Neptuno, divi-
 dens hominem penè mem-
 bratim, ad tantorum Deo-
 rum imagines collatum. Et
 rursus hunc homicidæ Mar-
 ti similem esse ait, ac alium
 alij Deo conferens, defor-
 mem Phryga illum Priami
 filium, quoties esse osten-
 dat? Sæpe numero Deo simi-
 lem Pelidam pronunciat.
 At rursus ad muliebria e-
 xempla regrediar. hauddu-
 bic enim illum alicubi dicen-
 tem audisti:

Hæc pulchræ est similis
 Veneri, simul atq; Dianæ.
 Non solū aut ipsos homines
 Dys cōponit, verū Euphor-
 bi quoq; coniam assimilavit
 nata

Νιοβῶν, ἀπὸ γυῖνα δαί' ἰὼ γὰρ
 πρὸς Αἰγυπτίους, εἰπερ καὶ θεοὶ
 πειθαμένισταί εἰσι πάντων,
 ὅμως τοῖς θεοῖς ὑπόμασιν αἰετ
 λόγον ἐπιχρημύζουσι. σὺ δὲ μὲν
 γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ὁρᾷ
 πρὸς ἑσπέρην, ὅτι δὲ πρὸς γῆν τὸ
 πλεῖστον ψαφείδης διακινῶν
 πρὸς τὴν ἵππικον. εἰ γὰρ τι
 ἐν τῷ συγγράμματι πεπλομ
 μέναις τὸ δῆλον· οὐ μὲν αἰ
 νοῦν ἔχει αὐτὸς, ἐκ τούτου καὶ μὴ
 πάντα νομίζουσι ἀκράδαντες ὑ
 βούλων ἕνεκα. ἐμὲ δὲ ἀμυνόν
 ται, οἱ δὲ δὲ, ἰππικὸν πρὸς ἐμὲ
 ἢ Ὀμηρον, καὶ τοὺς ἄλλους ποιη
 τὰς ἀμύνονται, ἀλλ' ὁ δὲ πρὸς
 ἑσπέρην ἄριστον φιλοσόφον ὁ
 μόνον, ἔκοντα θεῶν ἢ αὐτῶν
 περ ἅπαντα ἔχει. πολὺ γὰρ ἵ
 χον πρὸς οὐρανὸν, πολὺ γὰρ
 τὸ ἵππικόν τὸ πρὸς αὐτοῖς, ἵνα
 καὶ ἀπὸ μακρῶν θεῶν δυνάμει
 ἔρμενα. πρὸς ἑσπέρην, ὅμως
 τότε δυνάμει ἵππικῶν, ὅς ἐστιν,
 μακρὸς

Nioben potuisset conuerte
 re: ut silentio præcream
 Aegyptios, qui tametsi ex o
 mnibus gentibus Deos ha
 beant infelicissimos, diuinis
 tamen nominibus ad satie
 tatem usque utuntur. penē
 itaq; plurima pars ē cælo il
 lis pertracta est. Quare ni
 bil est quod ob laudem hęc
 ulla animi consternatione
 perturbata sit, ultionē aut
 supplicium à superis metu
 ens. Nam si quid in eo libelo
 aduersus Deos peccatum
 est, tu extra noxiam es, nisi
 putes & in auditione cul
 pam quandam esse: de me
 uerò deorum ultio sumptu
 ra est supplicium, postea
 quam ante me Homerum et
 alios poetas irati superi ul
 tuerunt. At nondum philo
 sophorum omnium princi
 pem pœnierunt, qui homi
 nem Dei simulachrum es

se testatus est. Nulla adhuc ad te dicenda supersunt, attamē
 huius Polystrati gratia dicendi fore faciam, ut dicta nostra
 facilius memoria reperta tibi referre possit. POL. Haud
 scio, Luciane, num hoc mihi acipsum præscriptum factu sit:

μακρὰ γὰρ ἔρηται σοι, καὶ ταῦ-
τα, καὶ ὑπὸ τὸ ὕδωρ τὸ ἰαχυ-
ρόμενον. παρίσσεμα δ' ἴμμε
ἰδιμυνοῦμαι αὐτῶν· καὶ ὡς
ἔρως, ἔδω ἀπιστοῦ παρ' αὐ-
τίῳ, ἰδιμυνοῦμαι τὰ ἔτα,
ὡς μὲν τι περὶ πλοῦτος ἄλλο
συγχὴ τῶν τάξιν αὐτῶν, ἔ-
τά μοι συρίττωμαι συμβῆ
πρὸς τῶν θιατῶν. Λυ. αὐτῶ
σε μιλῶσα, ὦ Πολύστρατι, ἔ-
πως ἄριστον ὑποκρίνη. ἐγὼ δ',
ἰπὸ ὑπὸ ἀπαξ σοι τὸ δῆμα
παραδίδωμαι, νῦν μὲν ἰα πο-
δῶν ἀποτάσσεμαι· ἐπέταυ δ'
τὰς ψόφους ἀπακρύττωσι τῶν
ἑριτῶν, τότε ἔδω καὶ αὐτὸς
παρίσσεμα, ἐψόμενον ὁπείην
τι τὸ τίλῃ τὸ ἀγῶν ἔτα.
iudicium calculis, iterum præstò ero, uisurus quænam fixam
hoc certamen habiturum sit.

tam enim uerbosè ista pro-
loquutus es, ac uisus effusæ
aquæ spaciū. Attamen
quoquo modo meminisse co-
nabor: & quemadmodum
uides, iam ista ad illam de-
ferre studeo obstructis aui-
ribus, ne qua pars clapsa, or-
ationis seriem mihi confun-
dat, ac ego deinde à specta-
toribus explosus, ronchis &
sibilis illudat. L V C. Istud
sanè tibi curæ erit, Polystra-
te, ut quamoptimè respon-
deas. Cæterum ego, quo-
niam tibi semel fabulā de-
saltandam tradidi, in præ-
sens quidem excedam e meo
dio: proclamatis autem iu-

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

2 Audebo iactare aleam.) In proverbio est, iacta est alea:
cū sic incæpta est res, ut desistere integrum non sit. quod
Cæsar traiecturus Rubiconem usurpauit, & pro euentu rei
dubio ponitur. Lucanus:

-- Placet alea sati

Alterutrum mensura caput. --

Aleam ab inuentore dictam quidam tradunt. Est autem ta-
bula lusoria, quæ & latruncularia & pyrgus, & alucus, & al-
ucolus

LVCIVS SIVE ASINVS. 319

Lucius vocatur, rotunda illa tabella rotulae instar quae movetur. Idem Lucianus in Harmonide: Itaque iuxta proverbia, In uno viro iecimus aleam. In Saturnalibus aleam dixit naufragium. Vide quae ibi annotauimus. b Poetas atque pictores.) Sentit liberum esse poetis atque pictoribus, impune quicquid velint fingere. Nam poetae numine aguntur, eoque illis frustra praescriberetur. Idem in Demosthenis eracomio: Atque poeticum genus liberum. Est plurimum cognitionis inter poeticam & picturam. proinde Horat.

-- *Vt pictura poesis erit.*

c Tametsi humi incedant.) Humi incedere dicuntur, qui pressiore humilioreque utuntur oratione, semper quasi aetate, nunquam assurgente.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

LVCIVS, SIVE ASINVS.

ARGVMENTVM.

Iocosa quaedam & ficta narratio est, quo pacto videlicet in Thessaliam profectus studio discendae artis Magicae, ibi puella quadam, dum in aulam conuerti, eoque periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde varia fortunae atque locorum vicissitudine, rusticis, urbanis, sacris, profanis diuenditus, ad postremum cum in theatrum quoque spectaculi de se praebendi causa introductus esset, decoratis quas ibi tum forte contempnerat rosis, in pristinam hominis figuram iterum redierit. Praecipue autem admiratione digna est, miracasum atque periculorum varietas, quibus sursum atque deorsum iactatum sese, interim etiam bene acceptum fingit, ut non immerito prorsus putarint quidam voluisse Lucianum, totius humanae vitae speciem atque imaginem quendam sub hoc lusu proponere, videlicet quam uariis casibus, quam fallax & inconstans fortuna, quam incerti consiliorum etiam bene ac sapienter ceptorum exitus, quamque insperati quandoque earum rerum quis nunquam cogitatis, euentus esse soleant. Asini huius exemplo (qui corporis quidem permutatione facta, ex homine transformati fuerit, asinum tamen & mentem ho-

hominis retinuerit) adumbrando . Hanc fabulam Apuleius undecim libris imitatus est, afficitis etiam alijs compluribus ad idem argumentum, quorum quædam mythologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in cæteras quoque poetarum fabulas, mythologias scripsit.

Απὲρ ποτὶς Θεττα-
λίκο, ἦν δὲ μοι πα-
τρικόν τι συμβόλαιον
ἐκὼ πρὸς αὐθροπὴν ἐπιχρᾶ-
ειον, ἱππὸς δὲ μελετῶν, καὶ
τὰ σπύρα, καὶ θηράων ὑπολῶ-
δει ὤς . ἰπποδρόμιον ἔρπνιον
πρὸς μελέην ὁδόν . ἐπεὶ πῶς
ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπὸ τούτου ἰς
ὑπατά, πάλιν δὲ Θετταλίαν
ἐκὼθεν ἔνθεν, καὶ ἄλῳ ἱππο-
δρόμῳ, καὶ οὕτως ἐκείνῳ πῶς
ἀργυρίαν ἰδὼν αὐθροπῶν,
πλευσίον ἦν δὲ πάλιν ἔμελλεν.
ἐκὼς ὁρῶν τὸς Θετταλὸς,
ἠπὸρ ἰσίσταται αὐθροπῶν
ταῖς ὑπατάς ἱππαρχὸν τῷ
νεμὰ γράμμα δὲ αὐτῷ ἐκείνῳ
ἰσὶν ἰσθῶς, ὅτι οὐκ ἔστι πᾶρ
αὐτῷ . εἰ γὰρ ἔστιν ἱππαρ-
χὸν τὸτον ἰσθῶς, καὶ ὅτι πᾶρ
λίαν οὐκ ἔστι, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱπ-
ποδρόμῳ, καὶ ὅτι μίαν ὁρῶνται
πᾶρ ἰσθῶς, καὶ πῶς αὐτῷ γαμι-
πῶς, μέγας ἰσθῶς οὐκ ἀργυρῶνται δὲ πάλιν ἰσθῶς.
21

QUum in Thessa-
liam, ubi quædam
mibi paterna ra-
tiones erant cum eius gentis
uiro, proficiscerer, in Thes-
salos quosdam incidi, qui
in Hypatam Thessaliae ur-
bem redibant . Vebebar e-
quo, necessaria quædam u-
sui ferens, unico comitatus
seruo, qui sequebatur pedes.
Inter eundum, cum uarijs
de rebus loquētes, iam urbi
appropinquarem, à Thes-
salis petij, nū eius urbis ciuē
nosset nomine Hipparchū.
habere . n. me ad eū lucras,
ut apud ipsum uelut hospitē
diuerterē . Illi et hominē sibi
notū dixerunt, locupletē a-
uatum, qui solūm domi u-
xorem, & unicā ancil-
lam haberet, & quo in loco
urbis habitaret describētes,

μη, τίς γάρ ἐστι τοῦτο καὶ ἴδεις, καὶ
 αἱ πόλεις τῆς ἡμετέρας αὐτῆς
 προσμνησθῆναι. ἔπειτα μὲν, ἴφω,
 αἱ Λακωνίαι, ἵνα δὲ ἰνταῦ.
 ἐκ διαβρίψας, φησὶν ὅτι πῶς
 ἡμετέρων ἀλλὰ τότε γὰρ ἔρσεν
 ψεῖς, ἐπιβόησαν ὅτι φέδρα, μά-
 ρας ἰσταῦτα, ὁδὸν τινὴν τῇ
 μαγούειν ὑδὲτα μὲν γυναι-
 κῶν, καὶ θάλασσαν αἱ τὴν παρὰ-
 δεξοῦ, ὅτι πῶς ἡμετέρας αὐτῶν
 πιν, ὅτι λυβέλειον. καὶ τῷ ἰ-
 στωτὶ δὲ θάλασσαν ταύτης δὲ ἰμα-
 τὸν, πῶς ἡμετέρας πῶς πῶς, ἀ-
 πειρῶν μὲν δὲ ἀρχῆς ὅτι ἰατρί-
 ματῶν, ἰματὶ δὲ πῶς ἡμετέρας.
 ἔπειτα τῶν γυναικῶν τινὰ ἰρῶ
 προσεῖπεν, ἵτις θάλασσαν, ἀπὸ πρὸς
 μολύβδου, ἵσεν ὅτι ἡμετέρας συμ-
 βαλῶν ἰματῶν γὰρ αὐτῶν, καὶ
 πῶς ἡμετέρας αὐτῶν, καὶ χρυσίου
 πῶς ἡμετέρας. ὅτι ὅτι πῶς ἡμετέρας
 ἡμετέρας γίνεσθαι πῶς ἡμετέρας
 καὶ ὅτι γυναικῶν, καὶ ἡμετέρας αὐ-
 τῶν ἡμετέρας. καὶ φησὶν, ἵνα ἡ
 βροτῶν ἡμετέρας, αἱ τῶν ἡμετέρας κα-
 τὰς φέδρα ἀπὸ πρὸς, καὶ ἡμετέρας δὲ
 ἡμετέρας ἡμετέρας ἡμετέρας φέδρα,
 ὅτι πῶς ὅτι ἡμετέρας αὐτῶν ὅτι ὅτι
 πῶς ἡμετέρας ἡμετέρας, ὅτι ἡμετέρας

pergerem, et quot diebus
 essem apud se affuturus.
 Larissans peto, inquam,
 sed hic fere quinque diebus
 morabor. Id nequaquam
 dixi ex animi sententia. op-
 tabam siquidem ibi ali-
 quandiu esse, quoad aliqua
 a me magna reperta esset,
 cuius ueneficus aliquod
 monstrum conspicerem, ho-
 minem aut uolantem, aut
 lapidem factum. Huic cu-
 ra dedius corpi urbem per-
 ambulare: quamvis quo id
 modo inquirendum esset,
 nescirem. Interim mulie-
 rem uideo accedentem, ut
 ex uia conici poterat, iuue-
 nem opulentiam: uestis enim
 erat floribus intexta, serui
 plures, aurum sumptuosius.
 appropinquans mulier me
 compellat: Ego, inquit, A-
 braxa sum, amica si qua un-
 quam fuit, matris tue: quæ
 quum cum filios nō fecis ac
 meos diligā, uolo fili cupud
 me diuertas. Magnas, in-
 quā, gratias ubi ago mater.

ἀλλὰ σὺ μὲν, ἴφλυ, πολλὰ
 χεῖρε, αὐτοῦμαι δὲ, ἰδὲν αὖ
 δεῖ φίλων ἱγκελῶν· ἵκετα
 φεύγων τῶν ἰκέων ἀνίστα.
 ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὃ φιλότατος,
 ἡκτάγομαι παρὰ σοί. πῶ δέ,
 ἴφρ, καὶ ἡκτάγῃ; παρὰ
 τῷ παρχῷ τῷ φιλαργύρῳ,
 ἴφρ. μελαμῶς, ἔπειν, ὃ μὲ-
 τέρ, τοῦτο ἔπειν. λαμπρὸν
 γὰρ καὶ πολυδίπλῃς γίγνεται
 ὡς ἐμὶ, ὅτι καὶ ἱγκελίσσει
 αὐτὸς τῇ βρυχῇ. ὃ δὲ με-
 λίσσεται, καὶ μετὰ χρο-
 ρὸς λαβερῶν, ἔγειν παρὰ
 βρυχῇ, καὶ λίγα πρὸς ἐμὶ
 φυλάττειν μοι, ἴφρ, τῶν ἰσο-
 παρχῶν γυναικῶν πόσον μα-
 χανῇ μάγῃ γὰρ ἔστι δεινὴ,
 καὶ μάχῃ, καὶ πᾶσι τοῖς
 οἷσις ἐπιβάλλει τὸν ἰφθαλμῶν.
 καὶ ὃ μὴ τις ἱκανοῖσθαι ὀχῇ,
 τῶν τῇ τύχῃ ἀμύνεται, καὶ
 πολλοὺς μετρίσθους ἐς
 βῆκα, τοὺς δὲ τῶν ἀπώλι-
 σι. οὐ γὰρ καὶ ὃ ὅ, τίνας,
 καὶ ἡκλῆς, ὅτι δὴν ἀρίσται
 γυναικί. καὶ, εἴνῃ πρᾶγμα
 ἀνταφρόνεται· ἰγὼ δὲ πῶ
 βέμηνῃ, ὅτι τὸ πάλας μοι

Cupio tecum esse, sed pudore impedior, ne videar hospitum amicum contemnere, si eius domū relinquam: animo autem benigno tecū ero. Nunquid Hipparchum avarus illi: tuus est hospes, inquit. Non his verbis utaris mater, inquam: splendidus quippe ac sumptuosus in me fuit, adeo ut ex nimia impensa laeticiā culpāri soleat. Illa subridens, manuq; apprehensa seorsum ducens Caucias, ait, uelim omnia curā Hipparchi uxore: magis etenim est præcipua, admodum beneficiorum potens, appetens viros: atq; si quos in adolescentes oculos coniecit, nisi quis voluntati eius pareat, omni conatu illos ulciscitur, hos perimens, hos in belam trāsmutans. tu uero, fili, adolescens es, ac formosus, ut facile placeas mulieri, præterea externus et aduena, qui ut plurimum contemnuntur. Ad hæc animā dū uertens, me id quod iam diu

quarto,

ῥατάρμενον, εἰπὶ παρ' ἡμῶν
 λαύεται, προσέχον αὐτῇ, ὁ-
 δὲ μίτι· ὡς δὲ ποτὶ ἀφάδην,
 ἀπείρην εἰκαδὴ, λαλῶν πρὸς
 ἑμαυτὸν ἐν τῇ εἰδῇ· ἔργα δὲ
 σὺ, ἐφάσκων ἐπιθυμῶν ταύ-
 τας εἰ παραδόξως διατείνε-
 ριμασιναστὴν, καὶ τέχνην ὑ-
 βριστικὴν, ἢ τούτῃ τέττον, ὡς
 ὅραται, καὶ ὅτι τίς ἐφάσκει
 νῶν τίς παλαίστρας ὅδε ἀπο-
 δόξ· ὅτι γὰρ γυναικὸς τῇ ξύει,
 καὶ φίλῃ πέρῃ ἔσται, καὶ
 πικρὸν κενεῖται, καὶ
 γυναικὸς κενεῖται, καὶ ταύτη
 συμπαικνύται, ὡς ἴδι, ὡς
 ῥαδίως γινώσκῃ· δῶκε γὰρ τὰ
 διανοητῶν ἐπίσταται καὶ κα-
 λὰ καὶ αἰσχυρά· ταῦτα λίγων
 πρὸς ἑμαυτὸν, εἰς ἑαυτὸν εἰκαδὴ,
 τίς μὲν ὅμ' ἱππαρχὸν ὁ κατε-
 λαβὼν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ δὲ τίς ἐκεί-
 νῃ γυναικί, ὁ δὲ παλαίστρα τῇ
 ἑστία παρ' ἡδονῇ, δῶκεν ἡμῶν
 οὐκ ἐπίσταται, καὶ οὐκ ἐστὶν ἐνθὺς
 ἀξέμελος, ὡς οὐκ ἐστὶν, ἐ-
 φη, ὁ καλὸς παλαίστρας, τίς
 πυχλὸν τῇ χεῖρ' αἰμὲς συμπερι-
 φέρει, καὶ κλίνει· ὁ δὲ, ὅς ποτε ἡ-
 μῶν ὅγρως ἰδίον ἐστὶν, μακάρε

quærito, habere domi, fecer-
minam relinquo, abiensq;
mecum ipse cepti de via lo-
qui: Age, inquam, tu qui tan-
topere hanc mirandam are-
tem te profueris appetere,
excita te ipsum paulo, atque
eam disciplinam condisce,
qua quod libuerit, poteris.
Et quandoquidem amici ho-
spuis uxorem non licet, ag-
gredere ancillam Palæstræ
tibi illam omni ratione con-
cilia. Nam si illam expugna-
ris, absq; labore quod cupis
cognosces. Seruis enim &
honestæ et turpia omnia do-
minorum nota esse cōsueue-
runt. Hæc mecum loquens do-
mum intro, uti neq; Hippar-
chum, neq; uxorem offen-
do. Palæstra penes focū se-
debat, extram nobis parās.
Hic ego: O pulchra Palæ-
stra, inquam, quàm uenu-
ste, & admodum nates si-
mil, & ollam circumfers
atq; euoluīs. Tum illa: Lun-
bis meis paulani humoris su-
perabundat, ex quo beatus

εἴτε ἰσταῖτα ἰνὶ βίῳ αἴτι.
 ὃ δὲ σφόδρα γὰρ ἔνι ταμὲν καὶ
 χαρίτωρ μὲν τὸ παράσιον,
 φόβου καὶ πόνου, ὃ τι αἰσίου,
 ἔτι τὸν ἔχει, καὶ σὺν ἰδίῳ, ὡς
 πολλὰ πυρὶς καὶ λυγρὰς μα-
 τὰ. ἂν γὰρ αὐτῷ μέντοι ἀψυ-
 ραῦμα ἔχωρ πυρὶ καὶ πυρὶ,
 ἔμει παρὰ δούσι, ἔραπὸν-
 σαι δὲ οἱ ἰδὲς ἄλλῃ, ἰδὲ
 θύει, ἰσθῶς, ἀλλὰ κατακαύ-
 σαι αὐτὸν μόνον ἔγωγε. καὶ τὸ παρὰ
 δεξιότατον, ἔγωγε μὲν οἱ παρὰ
 σὺν πάλιν πινῶν, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς
 ἔραπης ἰδὲ καὶ ἀρδμεθῶς,
 αἰὲ ἀνίξῃ, καὶ ἰδὲ λίθους βαλ-
 λόμεθῃ, τίς γὰρ ἔγωγε γλυκύνει
 φάσμα ἀνδρὶ καὶ μέντοι καὶ
 γὰρ μέντοι ταῦτα φάσμα ἰδὲ καὶ
 καὶ κατακαύει, ἀλλὰ ἔγωγε τὸ
 μέγα τότε, καὶ καλὸν. τὸν αὖ-
 θρῶν ἰδὲ καὶ ἔγωγε καὶ σφάτ-
 τειν καὶ δόσαν καὶ κατακαύ-
 πειν. ἔγωγε δὲ τὸν σπλάγχ-
 νων αὐτῶν καὶ τὸν καρδίαν ἀπὸ
 μου. τότε μὲν ἔρως, ἔγωγε, λί-
 γαι. καὶ γὰρ ἐμὶ, πόνου καὶ μὲν
 δὲ ἔγωγε ἔγωγε, ὃ κατακαύ-
 ραι, καὶ δὲ, ἀλλὰ ἔγωγε ἔγωγε

erit si quis paulum degusta-
 rit. Illa lascivior admodum,
 et vultu grata: Abi hinc,
 inquit, si sapi adolescens, ne
 si tibi manus vitam eripi, et
 loca fuge ignis et fuliginis
 plena. Nam si me tetigeris,
 vulnus tibi inferetur ignis,
 quo apud me deficies. ab
 hoc neque medicus alter,
 neque Deus poterit te cura-
 re: sed ego te urens mirum
 in modum dolore afficiam,
 cuius curam baud facile sus-
 tinebis, neque lapidibus
 pulsatus dulcem vitabis do-
 lorem. Quid autem ridens
 ita respicis hominum co-
 stricem, doctam non solum
 hos viles parare cibos, sed
 homines quoque quod his
 manus est, iugulare, pel-
 lem adimere, partiri in fru-
 sta, viscera quoque ipsorum
 et corda rimari? Hoc in-
 quam, enarraſti recte: nam
 me, quavis procul a te re-
 motum, non solum concalc-
 fecisti, sed ignem in mea vi-
 scera, absque aliqua iniuria
 exurenda

ἔργῳ ἐπίδρακε. καὶ διὰ τῶν
 δυνάμεων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μοι
 φανείμενον πῦρ, κατέωρε τὰ
 σπλάγχνα τὰ μὲν εἰς ψάσα, φρύ-
 γης, καὶ ταῦτα, ὅλην ἀδι-
 κήντα, ὥστε πρὸς θεῶν ἰσχυρί-
 μι ταύταις, αἷε λίγης αὐ-
 τοῦ, ταῦτε πειράσεις καὶ ὁδῶσαι
 δραπέσεις. καὶ μὴ ἔδει ἀπι-
 σφαγμένον λαβῆσαι, δάρι, ὅ-
 πως αὖ αὐτῷ ἰδὲ λαρεῖ. ὃ δ' ἰ μέν-
 γα καὶ ἑλίσσων ἐκ τέτα ἀνα-
 κχυχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν
 ἔην. καὶ συνύκαστο ἡμῖν· ὥπως
 ἱπποδάμῳ κατακοιμίσῃ τὸς δι-
 σπότας, ἰλδοῖ ἔσθῃ παρ' ἡμῖν,
 καὶ καθύπερθε, ἡ ἀπαστὴ ἀ-
 φικιτὸ ποτὶ εἰς ππαρχῶν, λυ-
 σάμενοι ἰδοῦν ἡμῶν. καὶ πο-
 τὸς ἔην εὐχρὸς, ἡμῶν ἐμειλῶ-
 των ὅτα ὕπνῳ καταψεύσασθαι
 μὲν, ἀντίταμα, καὶ ὄργῃ ἀ-
 πύαν, ἰνδοῖ ὅκνην. πάντα δὲ
 τὰ ἰνδοῖ αὐτῷ πρὸς δούατο. τῷ
 ᾧ παρὰ ἑξῆς ὑπὸ τρωτῶ, ῥά-
 πιστα ἢ τῇ ἡλίῳν παρὲς ἔκασ-
 ποτὸς ἐχρῶν, καὶ οἶνῳ αὐ-

exurenda coniecisti. Itaque
 te oro, ut mihi salutem affe-
 ras his asperis & suavis
 quis dixisti maledis, me' que
 iam mortuum excoria, ut
 lubet. Illa his verbis ar-
 ridens, cum iam mihi facta
 esset propitior, pollicita est,
 postquam domini isset
 dormitum, se necum esse
 cōcubituram. Interea cum
 redisset Hipparchus, lo-
 ti imus conatum. Poies
 fuit frequens nobis invicem
 coepulantibus. Ego so-
 mnium fingens, cum sur-
 rexisset, abij dormitum. u-
 bi omnia mihi optimē intus
 preparata erant: extra le-
 ctum seruo stratus, mensa iu-
 xta lectum sita, & in ea ca-
 lix ac vinum unā cum frigido
 calidāq; aqua. quæ sin-
 gula disposuerat Palastra:
 quæ & lectū plurimis quo-
 que rosis sparserat, & feta
 super-

τῷ περικαίτο, καὶ ὕδαρ ἰτοιμον, καὶ ψυχρὸν καὶ ῥομέν. πάντα δὲ
 ἔην αὐτῷ τῶς γαλαίφρας παρὰ σκού. τῷ ἡ γράμματα ἰδοῖα περ-
 ρα καταπίπαστο, τὰ ᾧ ὅτω γυμνὰ καὶ αὐτὰ, τὰ δὲ λυγμένα,
 καὶ ἢ

τὰ δὲ τιφάνεις συμπαλαιγμί-
να καὶ τὸ συμπόσιον οὐρῶν
ἔτοιμον, ἔμμενον τὸν συμπό-
τιον. ἔδδ' ἱππὶδὲ πατίκλιτε-
πλῆς διαποινασθαι, σκεδᾷ παρ-
ἑμὲ θῆκε, καὶ ἔνδον οὐφρεσύνῃ ἡ-
μῶν τὸν εἶναι, καὶ τὰ φιλέμα-
τα περιπινόντων ἀλλήλοις. ὥς
αὖ τῷ ποτῷ παρυσπύσσας
μὲν ἱπποτὸς ὡς πρὸς τὸν νό-
κτα, λίγη πρὸς σὶ ὁ Παλαί-
στρα· τότε μὲν πάντως δὴ σὶ
μνημονεύειν, ὡς νικῶσκει, ὅτι
ἐπὶ Παλαίστρᾳ ἐκπέπληκας, καὶ
χρὲς σὶ νῦν ἐπιδῶξαι, ὡς γίγ-
ναι ἐν τοῖς ἱπποῖς γοργός, καὶ
παλαίσματα πολλὰ ἱμαθίς
πρὸς· ἀλλ' ὅκ' αὖ ἰδοὺς, ἱ-
φλω, φεύγοντά με τὸν ἱπποχέρ-
τῆτον, ὥς ἀπόδυσσαι, καὶ ἔ-
δδ' ἀπαλαύμαθ' ἡ ὃ, αὐτὸς, ἱ-
φω, ὡς ἰγὼ δῖλιν, παρὰ σὺ μοι
τὸν ἱππὶδαξίην· ἰγὼ μὲν, νόμῳ
διδασκάλῳ καὶ ἐπιστάτῃ, τὰ
ἐνέματα τῶν παλαισμάτων,
ὡς ἱφλω, οὐρῶσα ἔρῳ, σὺ ὃ
ἔτοιμος γίγναι ἐς τὸ ὑπαλάσαι,
καὶ ποιεῖν πᾶν τὰ κελεύμενο-
ν, ἀλλ' ἱππὶταξίην, ἱφλω, καὶ
σκεπῆσαι, ὅπως σὺ χερσὶ καὶ ὤ-

supermiserat ex eis confecto-
ra. Ego symposion prom-
ptum uidentis, compotricem
censui expectandam. Illa
ut patronam in lecto colla-
cauit, euestigio ad me ue-
nit. Erat autem hilaritas
inuicem nobis et potum et
oscula propinantibus, sum-
pto potu qui nos efficeret
in noctem paratiores. Tum
illa: Hoc præ cæteris, ado-
lescens, meminervis oportet,
te in Palestram incidisse:
nunc ostendas licet, an sis
factus inter adolescentes a-
gilis et huiusmodi certami-
na exercitatus. Cui, Haud,
inquam, defugiam hanc
prouocationem, ut iam nu-
dari, et Palæstræ exerci-
tio incumbere sum paratus.
Tum illa: Volo obtemperes
mibi, ait: ego doctoris et
præsidis more, certami-
num quibus te exerceri uolo,
prescribam nomina: tuum
erit iussis promptè parere.
Manda, inquit, quod libet, sed
aduerte ut nostra certami-
na

γρῶι τὰ παλαιόματα, καὶ
 ὑτόνωσ' ἴστω, ἥ δὲ ἀπὸ λυ-
 σσμένη τῶι ἰαυτῷ, καὶ τῷ
 σα ὄλα γυμνῇ, ἐνέσθ' ὑψάτο
 ἐπὶ ἀτρίων· ὃ μαρμάριν' ἐκ-
 αύσαι, καὶ ἀλειψάμεν· ὃ ἐν-
 ὄσθ' ἰα τῷ μύρῳ, συμπλέκῃ τῷ
 αὐταγχευτῷ, εἰς ὁμηγῶρ σπα-
 σσε, κλίνον ὑπτίαν· ἴπαστα
 αὐτότερον· ὑπεβάλλων δὲ
 μερῶν, καὶ διαστήλας αἰώρει,
 καὶ τῶν αὐτῶ τὰ σκέλη, καὶ
 χαλκίους καὶ θύρας, καὶ τῷ
 αὐτῷ, καὶ παρρησιόων βά-
 λει, καὶ φῶρας, νόσι ἔδω
 πανταχῇ, ἵως περὶ σθῆ, καὶ ἡ
 ὁσφύς ἰσχυντῶ· ἄνα δὲ λαπύ-
 σκε κατὰ πλάτους, διὰ βρο-
 βῶν· ὁδόν, καὶ πάλιν
 σωζόμεν ἄς τὸν τοῖχον, ἕτα
 τῷ πρὶν· ἵπαστα δὲ χαλκίους
 ἔδωκε, τὸτ' ἔδω ἰωδίας, ἄμα,
 κατ' ἰξῶ· δόσαι, σῶνιχι,
 καὶ παρῶ μὴ ἐπιδύδον, ἀλλ'
 δόγῳ διακρυτφύσαι, σῶνι-
 χι, ἔδω ἀπαιέουσιν· καὶ γὰρ
 ἵπαστα ἰσχυντῶ, πᾶσι ταῖς
 σαι, καὶ ὅς τίλεσ' ὁμῶν ἴληφι τὰ
 παλαιόματα· καὶ ἄς πρὶν τῶ
 Γαλαίῳ, ἄμα ἰωδίας,

mina in tempore concin-
 ne cum humore fiant. Illa
 stans nuda, & exuta ue-
 ste, imperat· Exue te ado-
 lescens, sumpto'que ui-
 guento aggredere contra
 certantem. Femori con-
 iuncto femore, prosterne
 me resupinam, deinde super
 incumbens, me in altum
 cruribus erectis, femori in-
 bare, et quaque uersus per-
 cute uulnera, telum etiam
 ferens, quoad fueris defeso-
 sus, & lumbi bellum egre-
 gium peregerint. tum edu-
 cto telo, rursus illud in in-
 guen iunge, ac ualidius per-
 cute, atque insta quousque
 aduersarium ad parietem
 impellas. Sed cum lapsus e-
 ris, paululum tibi indulge,
 neque festines: postmodum
 communi Marte pugnes.

His dictis quum omnia quæ
 mandata erāt, perfecissem,
 diligenter finis· iam nostri
 certaminis adesset: tum ego
 paulo subridens Palestam
 alloquor: Magistra, inquā,
 uides

ὦ διδάσκαλε, ἔρχε, ὡς σὺ
 χρεῖς καὶ ὑπεκρίνετο πικράλα-
 γαί μοι. σκίπτει γάρ, μὴ ἔν τῳ
 κέσμεν, τὰ παλαιόματα ἅπαντα
 βύλλει, ἀλλὰ γὰρ ὅς ἄλλων ἰ-
 ποτᾶται. ἢ ἢ ὡς κέρρει πλεῖ-
 ῥοντά μοι, ὡς φάσκει, ἴφρ, πα-
 ρίλαβον τὸν μαθητήν. σκοπεῖ
 ἄν, μή πλεονάζει ἔτι πλεονάζει
 βῆτι, ἀλλὰ ἡσυχία καὶ ἑσπέρη.
 μέγα παλαιόν, καὶ ταῦτ' ἀ-
 πῶσα, ἰππεύεται. καὶ ἱσσο-
 πύσσασα ἱπποτίῳ, τῷ, ἴφρ,
 δάφει, ἀπὸρ εἶπ' ἄ, καὶ οὐτε-
 ρῶ παλαιότες, καὶ ἂν ἰππεύ-
 σαι παλαιόν, καὶ ποιῶν τὰ ἀσ-
 πὸ γυναικῶν. καὶ πινύσσει ὡς τῷ
 λήχει ἰε γόνυ, ὡς δὲ σὺ ἰππο-
 λυτὸς, ἔχεις τὰ μέγα, ὥς τι
 νάφει ἑξάσει, ἰππεύσας, καὶ
 βιάσας. ψιλὸν ἔρχε αὐτῷ
 ὑπεκρίναμεν, τῷ χρεῖσι.
 πρῶτον δὲ κατὰ λόγον, ὡς ἂν
 μα σφίγγει, ἂν ἀνυκλάσει,
 ἑμβάλλει, καὶ σινοίχει, καὶ μὴ δὲ
 ἄς διώσκει. ἰὰν δὲ χαλᾷται,
 θάττον ἰσχυραί, αὐτότορον μι-
 τάσει, καὶ κρύσσει κρύψον.
 καὶ σκίπτει, ὡς μὴ ἀνα-
 σπάσει θάττον, ἢ ἡμιονῶδες,

vides ut facile prompteq; pā-
 ruerim tibi. Sed animaduer-
 tis uelim, an satis recte has
 mibi imposueris colluctatio-
 nes. cōmutas enim luctandi
 genus, aliud ex alio iubens.
 Illa me in faciē percutiens:
 Quem pugatorem discipulū
 habeo? inquit. Videsis ne ua-
 pules, ni dictis pareas. De-
 binc surgens, sese ad nouum
 certamē parans: Nunc, in-
 quit, ostendes si uiribus ua-
 lidis luctator egregius exis-
 tas, susq; in eo luctandi ge-
 nere exercitatus, quod geni-
 cularium appellant. Tum
 subnixā genibus, in lecto
 prona: Age tu luctator, me-
 diam corporis partem ua-
 lenter aggressus percutere,
 uulnūq; adige profundius.
 nudam uides. utere prom-
 ptius. inijce introrsum telū,
 deinde introrsum flectēs ite-
 rum impellens absconde et
 cōprime, nec quicquā huic
 certamini adijcias interual-
 li. Cave autem ne citius quā
 iusserim, telum extrahas,
 sed

ἀλλὰ δεῦρ' ἐν τῷ σπῆλαι πάλιν αὖ-
 τόν, ὅθεν. καὶ ὑπερβαλὼν πάντων
 αὐτοῖς τὴν παρεμβολήν, οὐνι-
 χε, καὶ λίνε, ἅτα ἄφ' οὗ αὐτὸν
 πίπτωκε γὰρ, καὶ λήνεται, καὶ ὕ-
 δωρ ἔλθ' ἔστι σοὶ ὁ αὐτοαγωνι-
 στής. ἐγὼ δ' ὅδε μέγα ἀνὰ γι-
 λῶρ, ἰδὲ λιν, ἰφλιν, καὶ αὐτοῖς, ὃ
 διδάσκω καὶ, παλαιόμαστα ἰ-
 λιν' ἀτλῆα ἑκαστάξαι, σὺ δ' ὑπὸ
 κροτοῦ ἱπποσασσάσαι, καὶ κάθυσ-
 σαι, ἅτα λῶσα κατὰ χεῖρας,
 πᾶσαι τὴν λειπὴν, καὶ καο-
 ταμάτῃς, καὶ μετὰ τὴν κρο-
 τήν, πᾶσι λαβῶσαι, ὅδε κρο-
 τήν, ἢ τριπλάσιον ὅδε καὶ,
 καὶ παλαιόμαστα πᾶσι λαβῶσαι,
 ἀγωνιστῶν τε νικητῶν τε ἀ-
 γῶνας, ἰσχυροτάτους. καὶ ὅν
 παλαιόμαστα ἢ τὴν τριπλάσιον, ὅ-
 τε δὲ αὖτε τὴν λῶσαν αὐτοῖς
 πᾶσι λαβῶσαι ἰδὲ λιν καὶ λιν.
 ἀλλὰ περὶ ἐπὶ τῶν μετὰ ἄλλων
 τὸ μακάριον, ὅν ἐστι καὶ ἄλλων· καὶ
 φεμὶ πρὸς αὐτὴν, ὃ φεμὶ αὐτὴν
 ξέρω μετὰ ἀνύστατον, ὃ μετὰ
 μετὰ ἀνύστατον τὴν δισκοπῶν.
 πάλαι γὰρ ὃ παραδείξαι αὐτοῖς
 ὅτι αὐτοῖς, καὶ αὐτοῖς, ἢ τι σὺ
 εἶδαι, καὶ τὴν μαγνὰν ὁδοῦ, ὅτι φεμὶ αὐτοῖς καὶ ἄλλων δὲ ἄλλων ἢ
 ἄλλων,

sed incurvans adversarium
 insquere: quo prostrato
 rursus certamini incumbere,
 quoad lassus uictusq; defi-
 cias, et sudore sis madesa-
 ctus. Ego in risum effusus:
 Vellem, magistra, inquam,
 à me quoq; aliqua huiusmo-
 di tibi praecepta tradi, in
 quibus tibi obtemperes ve-
 lim. sed iam te erige, poneq;
 sedens data dextra mihi re-
 concilieris: nam tempus est
 iam dormiendi. His volupta-
 tibus atq; exercitijs nox tra-
 ducta, oblivionem penitus
 attulit itineris in Laris-
 sam. Cum autem in men-
 tem venisset occasio quae cu-
 piebam discendi: O' dulo-
 cissima Palaestra, inquam,
 ostende, oro te, dominam
 tuam suis prestigijs usam in
 aliquam se formam verteno-
 tem. Iam dudum enim ali-
 quod huiusmodi mirandum
 spectaculū videre exopto,
 sed à te praecipue, si quod
 nosti

ψιν, εἴμαι δὲ ἐπὶ οἷα ἀ-
 πάρας τῆς δὲ τῆς τέχνης
 ἔχει· τότε δὲ οὐ παρ' ἰτί-
 ρου μὲν, ἀλλὰ παρὰ τῆς
 ἑμῶν ψυχῆς λαβὼν, οἶδαι.
 ἰπὶ μὲν τὸν πάλαι ἀδελφεόν-
 τινον, ὅς ἐστιν αἰ γυναικ-
 ῶν, ἐς μελέμιν γυναικ-
 ῶν ὁμματα πάντα ὁρωτι-
 κῶς ποτε ἰκτάμενος, συλ-
 λαβὼσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰ-
 χμάλωτον ἔχει, ὁρωτικῶν
 πολέμων ψυχαγωγῶσα· ὁ δὲ
 Παλαίστρα· παῦσαι, φρενί-
 πρωςπαίρων. τίς γὰρ ὡδὴ
 δυνάται μαγδύσαι τὸν ἔρω-
 τα, ἔντα δὲ τέχνης κύριος.
 ἐγὼ δ', ἃ φίλαται, τέτορ μὲν
 οἶδαι οὐδὲν, μὲν τὴν κίθα-
 ρόν τὴν οὐλὴν, καὶ τὴν δὲ τὴν
 μεταρίαν οὐλὴν, ἃ δὲ γὰρ
 γράμματα ἱμαθίον. καὶ ὁ δὲ
 σποῖτα, βάσκατος ἔσται τυγ-
 χᾶς αἰ τὴν αὐτῆς τέχνης.
 αἶδαι μὲν παρὸς ἐπὶ φίλοι, πε-
 ράσειμαι, παρὰ σὺν σοὶ ἡ-
 δῶν μεταμορφουμένη τὴν
 κινεμένην. καὶ τίτι μὲν ὡδὴ
 τοῖσι τοῖσι ἐπιμέλει, ὁ μὲν δὲ ὡς πρὶν ἐπὶ πολλῶν, ἀγγίλα-
 λαι πρὶν μετ' ὁ Παλαίστρα, ὡς ὁ δὲ σποῖτα αὐτῆς μὲν ἔστιν γυναι-
 κῶν,

hosti, quam credo mini-
 me huius artis ignaram. hoc
 à nullo alio te præter (qua
 anima mea es) percipere cu-
 pio. Me quidem qui hæte-
 nus velut adamantinam (ut a-
 iunt) in nullam unquã mu-
 lierem oculos amoris causa
 conieci, servum effecisti, ani-
 mo amatorio devictum. Tum
 Palaestra: locari, inquit.
 Quis enim cantibus supe-
 rare amorem potest eius ar-
 tis magistrum? Ego per hoc
 caput, ac benevolentiam er-
 ga te meam iuro, me (neque
 enim literas novi) insciam
 horum penitus esse: verum
 si facilius dabitur, dabo o-
 peram, ut videre queas do-
 minam in aliã formã trans-
 mutatam. His dictis, quum dor-
 missemus, paucis diebus post
 quum nunciat mihi Pa-
 laestra dominam se in aventa
 conversuram, ut ad suum ama-
 torem

θυμὸν, πείθειναι πρὸς τὸ ἄν-
 αλκον. ἡγὼν νῦν, ἴφλυ, ὁ ἡμέ-
 ρος, ὡ παλαιστρα, τὸ εἰς ἐμὴ χά-
 ριν, ὃ νῦν ἔχεις, τὸν σαρτὶ
 ἐκίπλω ἀναπαύσασαι πολυχρο-
 νία ἐπιθυμία. θάρρει, ἴφλυ, καὶ
 παιδοῦ ἰσπερὶα ὅν, ἄγχι με λα-
 βὼσα πρὸς τὴν θύραν τῆς δω-
 ματίου, ἐνθα ἰατρὸν ἰατρίδου δόν,
 καὶ ἡλιδόει με πρὸς ἄγχιον ὁ-
 πῆτιν τῆς θύρας λαπτή, καὶ
 ἀπεσκηπὲν τὰ γιγνόμενα. ὁ-
 ρῶ δὲ πῶς μετὰ γυναικα ἀπι-
 δουμένη, ἔτα γυμνὴ τῷ
 λόχῳ προσελθὼσα, καὶ χέ-
 ρας διὰ λαβῶσα, τὸν μετὰ
 λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τῆς λύ-
 χρου ἰπύκει, καὶ σῶσα, πολ-
 λὰ τῷ λόχῳ καταλάλει.
 ἔτα λιβάντιον ἁλόν ἀντίξα-
 σα, πάντων πολλὰς ἔχειν πυ-
 ξιδας ἐν αὐτῷ, ἐνθα ἀναι-
 ρῆται, καὶ προσφέρει μίαν.
 ὃ δὲ εἶχεν ἰμβριδωμένον, ὃ, τι
 μετὰ ἀκρίδα, τῆς ὀψίως αὐ-
 τῆς ἔνικα, ἡλαυν αὐτὴ ἰδόντα
 εἶναι, ἐκ τῆς λαβῶσα, χρίται
 ἴφλυ, ἀπὸ τῶν ἐνύχων ἀφ᾽ ἑ-
 μένους τῶν κατὰ, καὶ ἀφ᾽ οὗ πρὸς ἡμῶν αὐτῇ, καὶ ὃ ἵμν ἡ-
 ρακτίν, καὶ γρυπὴ ἰγίγιντο, καὶ ἄλλα ὅ, ἔσα ὀρνίθων κτήματα,

torem aduolet: Nunc tem-
 pus, inquam, adest, quo diu-
 tino nostro desiderio possis
 facere satis. Bono animo sis,
 ait, Quia iam nox aduen-
 taret, me apprehensum ad
 ostium domus ducit in qua
 illi dormiebant, neque iacet
 per tectulam ostij introspici-
 cientem, quae fuerit, ani-
 mum aduertere. Video pa-
 tronam deposita veste nudā
 prodire, accensa lucerna,
 duo tenentem grana, quorum
 altero thuris ardenti lucer-
 nae imposito, multa in lumē
 locuta est. Deinde grandiu-
 sculam referans arcam, plu-
 res continentem pyxides, u-
 nam offert, quid in ea conti-
 neretur, incertum: sed quan-
 tion oculi cōnectere poterāt,
 oleo plena uidebatur. Ex
 hoc assumens, à summo us-
 que ad imas partes totum
 corpus peruxit, statimque
 alae innascentur illi, et ro-
 strum corneum et aduncū

ὁ δὲ καὶ τὴν ὁδὸν, ἡλὺς πρὸς
 αὐτὸν ἔγενετο· καὶ τὰ ὅσα δὴ
 μακρὰ, καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν μί-
 γνα, ἐπὶ δὴ κῶν τῷ πρὸς αὐτὸν
 πρὸς, αὐτὸν ἔρπον ἔκρινε. ἔρ-
 πων δὲ αὐτὸν ἔκρινε, ὡς τὸ μὲν
 ψαθῆναι τὴν οὐρανὸν, ἐκί-
 νησεν, τὸ δὲ χαλκὸν ἐκί-
 νησε καὶ τὸν, καὶ αὐτὸν δὴ τὸ
 σχῆμα, ὡς ἐν τῷ ἔσω. ἐκί-
 νησε, ἔκρινε αὐτὸν, ἐκί-
 νησε, ἐκί-
 νησε, ὡς αὐτὸν ἔκρινε γι-
 νόμην. ὡς δὲ ἀμφοτέρω
 ταῖς χερσὶ τοῦ αὐτοῦ τὸ πρὸς
 αὐτὸν, τὰ αὐτὸν, αὐτὸν, ἐκί-
 νησε ἄρρασμα καὶ πρὸς αὐτὸν
 σα γὰρ, ὡς αὐτὸν ἐκί-
 νησε τὸν πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτὸν
 ἔκρινε, ὡς τὸν τὰ πρὸς αὐτὸν
 πρὸς. ἀλλὰ δὲ ἔκρινε μοι, ὡς αὐτὸν
 πρὸς. ἔκρινε γὰρ ὡς τὸν πρὸς αὐ-
 τὸν, ἔκρινε γὰρ μὲν αὐτὸν πρὸς
 αὐτὸν, ἀπὸ αὐτοῦ μὲν αὐτὸν τὸ
 ἐκί-
 νησε, τὸν δὲ ὁρᾶν μοι
 τὸν ἔκρινε αὐτὸν ἀπὸ αὐτοῦ.
 ἀλλὰ μοι φέρεται μὲν τὸν αὐ-
 τὸν ἔκρινε αὐτὸν ἐκί-
 νησε, ὡς αὐτὸν ἔκρινε, αὐτὸν
 πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐτὸν ἔκρινε.
 πρὸς αὐτὸν, ἔκρινε αὐτὸν αὐτὸν

nus ac pedes iuuenti cura
 effecta, auriculæ longæ, ma-
 gna facies: quæ omnia cir-
 cumspiciens, cognoui me as-
 nunt euasisse. Vox hominis
 ad querendum de Palæstra
 defecerat, sed labia demit-
 tens, ipsamq; quæ poteram
 forma respiciens, accusa-
 bam, quod me pro aue in a-
 sinum uertisset. illa mani-
 bus demulcens caput: Misce-
 ram me, inquit, quantum
 mali feci: festinantem simi-
 litudo pyxidum me decipit,
 nō capientē ea quibus homi-
 nes in auem commutantur.
 Sed confide, anime mi. facio-
 lis erit bonus erroris cura.
 nam si ros incomedes, statim
 exues iuuenti formam, &
 in amatorem meū redibis.
 ac una nocte æquo feras ani-
 mo: asini formam diluculo
 curabis. afferam sanē rosas,
 quas tu ederis, sis homo.
 Hæc quum dixisset, tra-
 ctans me, & aures, & re-
 liquum corpus demulcebat:
 τὰ ὅσα, καὶ τὰ αὐτὸν ἀπὸ αὐτοῦ.

ἐγὼ δὲ τὰ πρὸς ἄλλα ὄντων ἔμην,
 τὰς δὲ φρενας, καὶ τὸν νῦν αἶθε
 θρονον ἐκείνους ὁ Λύκιος, Λί-
 χα φησίνους, πολλὰ ἐν ἡμέ-
 ραις μετὰ μὲν τὴν Παι-
 δαίστραν, ἐπὶ τῇ ἀμαρτίᾳ, δα-
 πνὺν τὸ χυλόν, ἀπὴρ, ἔνθα
 ἐπιστάμην ἱστῶτα ἢ ἱκανὸν ἵπ-
 πον, καὶ ἄλλων ἀλαθινὸν ὄνον ἢ
 ἱππάρχον. εἰ δὲ αἰδομένοι μὴ
 εἶναι πικρόντα, δάσαστο μὴ
 ἢ χεῖρα αὐτοῖς κεινὰς ἐκ-
 σόρχειναι, τὰ ὅσα κατακλί-
 παστοῦ, ἵπτοι μὲν ἦσαν τοῖς πο-
 σὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί. καὶ γὰρ
 σιωπῇ, περὶ τὸ πρὸς τοῖς φε-
 ρέουσιν ἐπιχωρεῖσας ἱστῶς ἔγι-
 λον. ὃ δὲ μοι γίλως, θυκνέμενος
 ἦν. ταῦτα δὲ ἰσχυρὰ πρὸς ἑ-
 μοῦ, ὃ δὲ ἀκείνῳ ταύτης πρὸς
 εὐφροσύνης. τί δὲ, ὃ καὶ ἔμ-
 παρσίλθοι, ὃ καὶ ἔμπεδον;
 ἀνδυνάμει μοι, μηδὲν ἔχ-
 ων πρὸς αὐτὸν, διαφθερεῖ-
 σαι. ταῦτα ἰνῶν, ὃ γυνώσκω ὃ
 δυστυχὲς τὸ μέλλον κακόν.
 ἐπεὶ γὰρ ἔμπεδον ὃς βασιλεὺς,
 καὶ εἰς πᾶσι πολλοῖς, καὶ ὑπὸ
 ὃ γλυκύν, φορὰ μὲν ἱστῶς ὃ
 τοῖς, ὃς ἀνδρὸς ὃ μὲν.

Ego corpore asinus, sensu
 tamen mentisque hominis
 fungebar, ipse ille Lucius,
 prater vocem. Mecum igitur
 mulus erat, cum Pala-
 stræ conquestus, labiaque
 mordens abij ubi sciebam
 equum meum et alium veo-
 rum asinum Hipparchi es-
 se. Qui ut me ingressum
 conspexere, ueriti ne fœ-
 num ipsorum comederem,
 demissis auribus parati e-
 rant ad me calcibus repel-
 lendum: quod ego perpen-
 dens, longè à præsepere co-
 cessi, stans ac mecum ridens
 sed risus ruditus erat. Cœ-
 pi uero interim mecum co-
 gitare: Quid si lupus nunc
 aliquis ad nos intret, aut a-
 lia fera insulet mihi, qui
 nihil mali cōmisi? Hac de-
 tentus cura, timebam ali-
 quam malam futuram esse
 fortunam. Nox enim intem-
 pesta cū esset, ac silentium
 et dulcis somnus, strepitus
 quidam exterius tanquam
 effossi parietis est jactus.

iamque

καὶ διαρῦνται γὰρ, καὶ ἐκὸν ἔδην ἐκ
 γυγνέει, αὐθροπὶν δὲ ξαθά
 δουαμλόν, καὶ δύνει αὐθροπῆς
 ταύτην παρῆς, καὶ ἄλλας ἐμείους,
 καὶ πολλὰ ἑνδορ ἔσαν, καὶ πάν-
 τες αὐτὸν ξίφει. ἔτα καταδύ-
 σαντες ἑνδορ, ἐν ταῖς ἐνοματί-
 οῖς, τὴν ἱππαρχὸν καὶ τὴν Παλαί-
 στρατον, καὶ τὸν ἐκὸν οἰκίτην, ἀ-
 διώντες ἔδην τὴν οἰκίαν ἐκίοντες,
 τὰ τε χρύματα, καὶ τὰ ἱμάτια,
 καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω.
 ὡς δὲ ἑνδορ ἑνδορ ἄλλοι λατρί-
 οῖς, λαβόντες καὶ τὸν ἄλλον
 ἑνδορ, καὶ τὸν ἱππορ ἐπιστάσαν,
 ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἔτασαν, ἐπὶ κα-
 τὰ τὴν οἰκίαν. καὶ ἔντω μὴ-
 γα ἄχθεται φέρωντας ἑμῶς, ἐν
 λοις πᾶσι, ἑλκοντες, ὡς
 ὡς τὸ ἐξ ἄχθεται ἑλκοντες, ὡς
 γὰρ πᾶσι μὲν. τὰ μὲν ἔν
 ἄλλοις ἐλκοντες, ὡς ἔχον ἑμῶς,
 τὴν ἱππαρχὸν ἐκὸν αὐτοῖς
 τῶν, αὐτοῖς ἑμῶς, πᾶσι
 ἐκ σκεύη φέρων, ἀπολλύ-
 οντες, καὶ πολλὰς περιστάσεις
 καὶ ἐκ ἑνδορ λατρίων,
 καὶ αὐτοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῇ
 κατὰ τὴν μὲν ἱππαρχὸν αὐτὸν ἐλκοντες, ἐκὸν δὲ πολλὰς, ὡς καὶ

iam que adeo dirutus erat,
 ut ingressui hominis pate-
 ret. Tum unus & item
 alter, pluresque intrant,
 armati omnes. Hipparchum,
 Palastram, ac ser-
 vum meum colligant, do-
 mum spoliant: pecuniam,
 uestem, omnemque suppel-
 lectilem auferunt, adeo ut
 nil relinqueretur domi.

Tum me equumque atque
 alterum educentes asinum
 straverunt, impositisque
 rebus quas apportaverant
 ad graue onus, ligno nos
 abigentes, ad montes uia
 defueta effugerunt. Ignarus
 eram quantum pressi
 pondere mei socij patereno-
 tur laboris, ego defuetus
 absque solis iter facere,
 saxis praeviis admodum
 offendebar: idcoque sapius
 cessitans deficiebam sub
 pondere: sed euestigio uir
 subsequens me sapius fe-
 riebat baculo, quam Cae-

saris

ἤνιτ' αὐτὸς ἔωλυν', ἀπειλῶντι
 φασ ἀμφοτέρω, καὶ λιποβα-
 λὼν ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῷ λαχέοντι,
 ἰφθύγον αὖτις τὸ ἔρ'· ὁ δὲ,
 ἰππεύον ἄδῃ δρόμον ἀπιδύτα,
 αὐτοκράτειρά με ἴδεν ἰσχυρὰς ἐπὶ
 ἡμῖν, οἳ ἢ ἐκόντες πολλοὶ τὴν ἔσχα-
 τὴν μεγάλῃ, καὶ ἀπείρῃ μάχῃ
 ὄναι ἱκανοί, ἴγνουν, ἵτι δὲ δια-
 σπᾶσονται με ἔτι λαβόντες.
 καὶ ὀλίγον ἱπποδριανῶν, ἱερὸν αἰ-
 τῶτο δὲ τὸ τῷ λείῳ, παλαιότερον
 μῦσας μᾶλλον, ἢ πᾶσι δρο-
 μῶν ἱππῶν ἄρ' ἀπείρῃ, καὶ εἶσι
 με αὐτῶν ὅς τις πλεονέκτημα. οἳ ἢ
 τὰς ἢ ἐκόντες, δρόμον ὀπίσθιο
 γομῶντες ἰδιόφασιν, καὶ κατέδρα-
 σαν ἡμῖν δὲ παύοντες, ὁ πρί-
 ττερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῷ
 ὀδυνῶντι πάντα τὰ λάχρα κα-
 κὰ τεθεῖν ὀξυμύσας, καὶ μὲν ὅτε
 ἰδοὺ πρῶτον ὥρα ἦν, τὰ βαρύτερα
 τὰ τῷ λιμμάτιον καὶ τὴν πλεονέ-
 κταν ἡμῶν ἱππῶν, ἡλικίᾳ
 τότε οὕτως ὀξυμύσας, ἱππῶν
 ἢ ἀπειρόφρων ἦδεν, παιδόμενος
 σι, καὶ τῷ φέρτῳ ἀχέμενος,
 καὶ τὰς ὀπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκ-
 σπῆρσεν, ἴγνουν αὐτῶν
 καταπίσας, καὶ μὲν αὖ ἀπεσφάττωσι με ταῖς πλεονέ-
 κταις.

verberum impatiens, cum
 ambobus calcibus resupinū
 supra olera strauissem, aus-
 fugi ad montes: quod ille ut
 animaduertit, canes aduer-
 sus me incitauit. Hi cum
 plures essent, atque ad ur-
 sos expugnandos ualidi, ue-
 ritus ne me dilaniarent, si
 me comprehendissent: de-
 creui satius esse domum re-
 uerti. itaq; eodem cursu ad
 stabulum euestigiō sum re-
 gressus. illi continuerunt ca-
 nes currētes: me uerò haud
 prius percutere destiterunt,
 quàm ex dolore cacarem o-
 lera comesta. Et iam abeo
 undi tempus aduenerat, cū
 illi grauioribus rebus quas
 furto surripuerant, dorso
 meo impositis abierunt. E-
 go ex uerberibus ex onere
 admodum defatigatus, un-
 gulis insuper de uia contri-
 tis, decreui me in uia pro-
 sternere, neq; exurgere, etiā
 si me uerberādo necassent.

eo

αὐτῶν.

[illegible]

eo pacto speravi illos neces-
sitate compulsos, sarcinam
qua pressus erā, inter equū
et asinum partituros, meq;
ut inutilem relicturos lupis.
Sed nescio quis demon inui-
dia motus, mea cōsilia in cō-
trarium vertit. Nam alter
asinus fortassis idem cogito-
rans, in uia cecidit, quem illi
miserum baculis percurren-
tes, ubi exurgere nequibat,
neq; prodesse uerba, alij
cauda, alij auribus appre-
hensum surgere impellebāt.
Cum uano labore incassum
tempus tenerent, (asinus eo-
nim in uia stratus ueluti la-
pis iacebat) illi ad fugā intē-
ti, ne frustra tardarent, dem-
pta ab asino onera, mihi et
equo imposuerunt: asellum
uerò miserum, captiuitatis
et oneris ferendi socium,
abscissis ense cruribus, ad-
huc semtanimē è loco præ-
cipiti deiciunt, mors illi at-
tulu laborum finē. Ego ui-

2. σκελῶν, καὶ σπαρμένῃα (τι ὡθεῖσιν
 οὐ, τὰρ θέλω αὐτοὺς ἐρχέμεν. 2. ἐν τῇ)

ὁρῶν ἐν τῷ σιωδαιπύρῳ τῶν
 ἡμῶν βολυμάτωρ τὸ τίλθ',
 ἔγχευ φάρμακ' ὀγγυρὶ τὰ ἐν
 ποσσὶ, καὶ προθύμως παρ-
 ακτῶν, ἰκίδας ἔχων πάν-
 τως, περὶ ἱμνωσάσθαι αἰς τὰ
 ῥέδια, ἡνὶκ' ἐτότων αἰς ἱμνω-
 τὸν αὐτοσχεύσας· καὶ τῶν
 λεγῶν δὲ ἔκλειον, ὡς δὲ αἰεὶ ἴ-
 τι πολλὰ τῆς ἰσοῦς, καὶ ἴτι
 κπταλύνουσι λειπὸν, ἐνθα ἡμ-
 αδαμύουσι· ὥςτις πάντα ταῦ-
 τα δρέμω ἱκμιζόμενος. καὶ
 πρὸ τῆς ἰσπίδας ἔλθοντες αἰς
 τὰ εἰκῆα, γράων ἧ γυνὴ ἐνδομ
 καθεύδο, καὶ πῦρ πολὺ ἱκαίνε.
 οἱ δὲ πάντα ἱκῆνα, ἀπὸρ-
 τυγχάνοντες ἡμῶς κομίζον-
 τας, ἔσθ' ἡπιότακον. ὅτε
 ἔβριον τὴν γράων, δὴ τί οὐ-
 τε ἡπύζει, καὶ ἡ παρυσσά-
 κῆς ἀρίστη· ἔλκον πάν-
 τα, ἀπὸρ ὁ γράων, ὀβριπὸς
 ἡμῶν. ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος πα-
 λαῖ πύβη· καὶ τὰ κρία δὲ ὀ-
 μῖν τὰ ἄγρια σκουάσασα ἱο-
 χω, αἱ ἧ τὴν γράων ἱπακύνσαν
 πῶς, ἀπεδυσάμενοι, ὁλάφοντο
 πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λίθοντες ἱνδον ὕδωρ θορμὸν ἔχοντες, ἀρυσά-
 μενοι ἱνδον, καὶ κατὰ κράτος, αὐτοσχιδίῳ τῷ λυβῶ ἱχθυσάσας.

dens quorsum mea euasiss-
 sent cōsilia, statui aequo ani-
 mo ferre sarcinā, et prom-
 pte iter cōficere, sperans ro-
 sis aliquando reperis, me
 pristinā formā recuperatu-
 rum: praesertim cū ex latro-
 num percepissē uerbis, pa-
 rum itineris supereffe ad lo-
 cum in quo deposuiss sarcini-
 nis manerent, meq; etiā cur-
 su si opus fuerit, ad profici-
 scendum paro. Ante uespe-
 ram uenimus domum. Anus
 uetula intus sedebat ad i-
 gne. illi depositis sarcinis ue-
 tulam rogant cur sedes, ac
 nō potius prandiū parat. Il-
 la omnia esse prompta ait,
 panes plurimos, uinū uetus,
 ac syluestres carnes. Collau-
 data uetula, uestibusq; depo-
 sitis ad ignem se oleo unxe-
 rāt. Vas erat aquae plenū ca-
 lidae, qua se lauerūt. Super-
 uenire paulo post adolescen-
 tes, aurum, argentum, ues-
 tes,

ἄλλα ὀλίγον ὑσθρον ἔκαστος ναιο-
 ρίσκει πολλὰ, καμίζοντας
 πολλὰ πλῆσθ, ἔσχα χρυσῶ, καὶ
 ἀργυρῶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κίσμεν
 γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν πολλὰ,
 ἑκινώτων καὶ ἑτοι ἀλλήλοισι. καὶ
 ἐπειδὴ τὰυτὰ ἰδὼν κατέβη
 ποταμὸς ἰσχυρὸς καὶ ὄντος.
 λοιπὸν μετὰ τῶν, ὃν ἀρίστην
 διαφίλει, καὶ λόγῳ πεινῶν
 ὃν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδρῶ-
 φόνων. ὃ καὶ γράψας ἑμὶ καὶ τῷ
 ἱππῶ καὶ πεινῶν, ἀλλ'
 ἰκάνῃ μὴ σπεῖδῃ τὰς κρι-
 σὰς κατέπειν, δεινῶς, εἰ πει-
 νῶν, ἑμὶ τὸν συμποσίον ἰγὼ καὶ
 ἐπειδὴ ἰδὼν πῶ γράψας ἰ-
 ξήσας, ἔλθετον ἀπὸ τοῦ ὄντος.
 καὶ ὃ ὑσθρὸς κατὰ πεινῶν
 πῶ γράψας, καὶ ναιορίσκειν
 να, εἰ λοιπὸν πῶντος ἰσχυρὸς
 γὰρ ἀπὸ τοῦ ἰγὼ καὶ ἱππῶν ἰ-
 μωτέρ, καὶ πῶ ἀπὸ τοῦ φρι-
 σάσας μὴ καὶ γράψας κατὰ
 φριδῶν ὃν μοι, καὶ φρυγῶν ἰ-
 καὶ ἰκάνως ἐμμάσαν ἀντα-
 τὸν, ὃ καὶ ναιορίσκει μίχας τι-
 θῶν, καὶ φριδῶν ἰσχυρῶ καὶ τὸ
 ξιφῶ ἀπὸ ἱππῶν καὶ πῶ τῶν
 ἀπὸ ἱππῶν, καὶ δὲ ὃ ὑσθρὸς ἑμῶν, καὶ οὐκ ὀλίγον τῶν ναι-
 κῶν,

ftes, ac muliebrem, ni-
 ritemque ornatum portan-
 tes, communem omnibus
 pradam: quibus rebus in-
 tus delatis, eodem quo ipsi
 pacto se lauerunt. Erat il-
 lis prandium fertile, sero-
 mo homicidarum uotius.
 Annis mihi quoque equo hor-
 deum præbuit. ille cibum
 avidè uoravit, timens, ut
 par erat) ne essem in eden-
 do socius. Vbi mulier abest,
 ego panem qui intus erat,
 comedi. Postridie relicto
 cum uetula adolescente
 quodam, ad opus suum abi-
 erunt. Ego sentiens custo-
 des mihi impositos diligen-
 tes, ingemiscebam. Ac a-
 num quidem contemne-
 bam, cum facile ex eius
 conspectu aufugere pos-
 sem. Sed adolescentem præ-
 cinctum ense in me sæpius
 respicientem, atque ad-
 servantem ostium, formida-
 bam. Postridie circiter no-

Item

καὶ,

· πτόε ἀνατρέφουσιν ἐν λητοῖς,
 χρυσοῖν μὲν ἔδωκε ἀργύρεον, ἔδωκε
 ἄλλο δὲ κίον κομίζοντάς, μόνον
 δὲ παρβύνειν ὤφειλεν, σφόδρὰ
 καλὴν, κλέεσκον, καὶ κατισπασ-
 μένῃ τῷ ἰατρῇ καὶ τῷ κεί-
 ον, καὶ παλαιότεροι αὐτῷ ἐν-
 δον ἰδοὶ τὴν τῆς δούλης, δακρύων ἰ-
 κίλους, καὶ τῷ γυναικὶ ἐκίλινον
 ἐν δούλῃ μόνον, καὶ τῷ πατρὶ
 ἐν φρεσὶ ἔχον. ὅ δὲ πάντες,
 ὅτι ἡμετέροις τι ὄφελος, ὅτι
 πῶς, ἀλλὰ πάντα ἔκλει,
 καὶ τῷ κλέον τῷ αὐτῷ ἐν
 σπέρματι, ὅτι καὶ αὐτῷ
 πλεονέκτης, παρὰ τῇ φά-
 νει, συνίκατον ἰκέειν τῇ κα-
 λῇ παρβύνειν. ἐν δὲ τῇ, εἰ
 λητοῖς ἔξω ἐν τῇ πριόδῳ ἐ-
 λάνθον, πρὸς ἑμῶν δὲ,
 οὐκ ἐπὶ τῇ, τῶν τὰς ἐν
 δούλῃ φρεσὶν ἄλγεσιν, ὅ-
 χιται ἀπαγγέλλων, ὅτι ἐν
 τῇ παρβύνει μάλιστα, καὶ πο-
 λὺν πλεονέκτης, εἰ δὲ οὐκ
 τῷ ὡς ἔχον, ἀναστάντες καὶ
 ἐπιστάμενοι, καὶ καὶ τῇ
 ἐπὶ τῇ ἐπιστάμενοι, ἔλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐ-
 πιστάμενος ἰδοὶ μάχην καὶ πόλεμον ἀνελκύναι, ἐπὶ
 τῇ πριόδῳ, ἐν τῇ ἐπιστάμεν τῇ φά-
 νει, ἐπιστάμενος αὐτῷ.

Item mediam reuerſi furci,
 neq; aurum neq; argentum
 tulere, sed uirginem formo-
 sam sanè fletè, capillis spar-
 sis, ac scissa ueste. Hanc in
 straminibus positam bono
 animo esse iubent, mandan-
 tes uetulae, ut continuo do-
 mi esset, uirginemq; adser-
 uaret diligenter: quæ neque
 potum neq; cibū capere uo-
 luit, solūm gemens ac lace-
 rans capillos, adeò ut ego
 quoq; illius commotus fletu,
 sibi iuxta propinquum la-
 chrymarem. Interim extra
 domum fures in porticu cœ-
 nant. Facto die explora-
 tor quidam adueniens, nun-
 ciat quendam aduenam ea
 die multis cum opibus transi-
 turū. Hi ut erāt armati cō-
 surgentes, me cum equū stra-
 tos abeuntes ducūt. Ego in-
 felix ignorans me ad pug-
 nam cum bellum duci, cum
 tardèirè, ligno percutiebar.

ἰατῇ

ἰπὸν ὃ ὄπισθεν εἰς τὴν ὁδὸν,
 ἵνα ὁ ξένος περιάσσοι μίαν
 αἰ, συμπίσόντες εἰς λεγαῖς τοῖς
 ὀχήμασιν, αὐτὸν τι, καὶ τὰς
 ἱκάνει βράβοντες ἀπὶ κτα-
 νων. καὶ ἴσα ἔρ τιμώτατα
 ὀξυώτερος, τῇ ἰππῳ καὶ μοι ἰπὶ
 θυκαρ, τὰ δὲ ἴτορα τῶν σπον-
 δῶν αὐτῇ, ἐν τῇ ὁδῷ ἐκρυψαί. ἰ-
 ππῳτα ἤλασσον ἐμὰς εὐτὺς ἐο-
 πίσω, καὶ γὰρ ἐπεγόμενος, καὶ
 τῷ φύλῳ τυπόμενος, κρῖν
 τὴν ὁπλὴν παρὰ πύργῳ ἐ-
 ξῆσαν. καὶ μοι ἀπὸ τῆς πλη-
 γῆς γίγνεται βραῦμα ἀλγισ-
 τόν, καὶ χειρῶν ἐλθεῖν τὸ λει-
 πόν τῆς ὁδοῦ ἰβάδισον. εἰ δὲ
 πρὸς ἀλλήλους ἰδύμεν· τί γὰρ
 ἑμὶν δυνάμει φέρειν τὸν ἔσθον τῶ
 σπον, πάντα κτακίπροντα;
 φέρωμεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς κρημνῆς, εἰ
 ὡσὺν ἐν ἀγῶνι. καὶ, φασὶ φέ-
 ρωμεν αὐτὸν παλαιοσμένον τῶ
 σπον ἰσόμενον. καὶ εἰ μὲν σπον-
 τήσονται ἰπὶ καὶ ἰπὸν ὃ ἀπὸ κρη-
 νῶντα, ἴσῳ βραῦματι λειπὸν ὡς
 ἀλλοφίῳ ἰπὶ δακνόν. ὃ δὲ τῆς βασι-
 λῆς με φέρει, ἀνδράδατον τῆς ἰ-
 λύνος ἰθύνει. ἰπὸν δὲ ἔλθῃ
 μεν ἴσῳ, ἵνα κατὰ δύνει,

Postquam ad locum per-
 ventum est, qua advena il-
 le profecturus erat, in uehi-
 cula & sarcinas inciden-
 tes, hominem cum familia
 occidunt: preciosioribus re-
 bus mihi & equo impositis,
 cum reliqua in sylvis absco-
 dissent, reuersi sunt. Ego
 cum baculo sarpim ictus es-
 sem, ungula offendo in la-
 pidem acutum. ex offensio-
 ne fit summo cum dolore
 vulnus: quo factum est, ut
 reliquum uiae conficerem
 claudus. Tunc illi: Quid o-
 pus est inuicem autem hunc
 asinum nutrire sarpim cespi-
 tantem? Ex aliquo denique
 cum precipitem loco, in-
 utilem bestiam, tanquam
 futuram exercitus expiatio-
 nem. Cum hac aduersum
 me machinarentur, ego in-
 telligens omnia, quod tunc
 superfluit, oblitus uul-
 neris peregi. timor enim
 mortis, omnem abstulit uul-
 neris dolorem. Ut uero ad
 diuersorium perueniū est, one-

τὰ μὲν σκοῖα τῶν ἡμετέρων
 ὄμων ἀφύονται ἢ κατὶ θυ-
 κῶ, αὐτοὶ δὲ ἀναπνέουσι
 ἰδιόπτερον, καὶ ἵπποι δὲ εὐξέειν,
 ἀπείσαν, ὥς τὰ λοιπὰ τῶν
 σκυῶν ἀνασῶσαι. τὸν ὅμως
 ἄλλοις τῶν ὄνων, ἴφαι τὰς αὐ-
 σῶν, τί ἰπάρμεν, ἥ χρυστέρ
 ἐκ τῆς ἰπλῆς; τῶν ὅμως σκυῶν
 ἃ μὲν ἡμᾶς οἴομαι, ἃ δὲ καὶ
 ἰπποῖ. καὶ ἀπείσαν, τὴν ἰπ-
 πον ἄγοντας. εὐξέειν λαμ-
 προτάτη ἐκ τῆς σιλῶνης, καὶ
 γὰρ τότε πρὸς ἑμαυτὸν ἦπεν·
 ἄβλη, τί ἴτε μέλει ἐν ταῦτα;
 γύπτι οἱ, καὶ γυπαὶ τινες ἀνα-
 πνέουσιν, ἐκ ἀκῆς, οἷα πε-
 ρὶ σὺ ἰθαλῶσασσι; δίδας τῶν
 κρημνῶν σκυῶν; εὐξέειν
 αὐτῶν, καὶ σιλῶν πολλὰ, οἱ
 δὲ εἰχόμενα ἀπείονται. φεγγὴς
 σὺ δὲ σκυτὸν ἀπὸ δισσοτέρων
 σκυῶν φέου. ταῦτα πρὸς ἑ-
 μαυτὸν ἰππεύμενος, ἔρω ὅτι
 ὁ δὲ προσεδιδήμιεν ἰπποῖ, ἀλ-
 λά με ὁ σὺν κερὶ τῶν ἰπποῶν
 ἡμᾶς περιήμαστο, τὸτό με
 καὶ παρόξυνε ὥς μέγιστα
 πρὸς τὴν φεγγήν, καὶ ἀρίμω
 ἦσαν, ἀπείον· ὁ δὲ γράως,

ra cum deposuissent à noi-
 bis, discumbentes cœnant.
 Deinde nocturnam recedere
 uellent, quò reliqua è sylvis
 deportarent: Quid, unus
 inquit, hunc miserum de-
 ducamus asinum, inutilem
 propter ungula uulnibus hæc
 quæ supersunt, partim no-
 bismetipsis, partim equo
 deferenda imponemus. His
 dictis abierunt, unà equum
 ducentes. Nox cum lucea-
 ret luna beneficio, ego me-
 cum loquutus: Quid amplius,
 inquam, expectas miser,
 esca uulnibus eorum
 pullis futurus? Nunquid nō
 intellexisti quæ isti de te
 sunt inuicem colloquuti?
 Vis ne ex alta crepidine deo-
 ηci? Nox resplendet, fures
 abierte, pete fuga ab istis
 homicidis salutem. Hæc
 mecum cogitans, cum uideo-
 rem me solum (laqueus eo-
 nim suspensus pendeat) ad
 fugiendum maxime sum eo-
 μοις. Itaque domum e-
 xiens cœpi cursu fugere.
 Quod

ἢ παρ' αὐτῶν ἀποδιδράσκων ἵτοι-
 μον, λαμβάνονται μὲν ἰν' αὐτῶν
 οἷς, καὶ εἴχεται· ἰγὼ δ' ἄξιον κρη-
 μὲν, καὶ λαόντων ἄλλων ἐπιόν-
 ῶναι, τὸ ἐπὶ γράσκει αἰλῶναι,
 ἔσονται αὐτῶν. ὃ δ' ἡ μάλα σὺν-
 κραγῶν ἐν δόλῳ τῶν παρ' ἑνὸς.
 τῶν αἰχμαλῶτον, ὃ καὶ προσελ-
 θῶσα, καὶ ἰδῶσα γράδον, δεικνύ-
 ναι καὶ ὃς ἐπὶ ὁμιλίῳ, ταλμῶ
 πάλιν μα γράσκει, καὶ ἄξιον ἂ
 παντομῆναι νικῶσιν. αἰκ-
 παλὰ γὰρ ἐπὶ ἡμῖν, καὶ ἰδῶσα ἵε-
 σασά μαι, ἔλασον, καὶ γὰρ τῶν τε
 ἄρσας αὐτῶν, ὃς ἐπὶ αὐτῶν κα-
 ρεσπαδῶν, ἴφ' ἡμῖν ἵππας ἀστ-
 μαι. ὃ δ' ἡ γράσκει ἐπὶ αὐτῶν ἀπὸ
 πῶς· ὃ δ' ἡ παρ' ἑνὸς τῶν μὲν
 διότι εὐχεται, σῶσαι αὐτῶν αὐ-
 φυγῆς, πρὸς δ' ἡμῖν αὐτῶν, ἴφ' ἡ
 καμῖσας πρὸς δ' ἡ παρ' ἑνὸς, αἰκ-
 λῆσιν, ἰλασθῆναι μὲν αὐτῶν παρ' ἑνὸς
 ἄρσας ἀφῶσαι, καὶ τῶν δ' ἡμῖν αὐ-
 τῶν ἵφ' ἡμῖν αὐτῶν, ἴφ' ἡμῖν αὐ-
 τῶν αὐτῶν, τὸ ἀφῶσαι. ἰγὼ δ', καὶ
 τὸς φανῶν, καὶ τὸς ἡμῖν αὐτῶν
 φανῶν, καὶ τὸς ἡμῖν αὐτῶν
 καρῖαν καὶ δ' ἡμῖν αὐτῶν, ἰν' αὐτῶν
 αἰκ-πασθῶναι, ἡμῖν αὐτῶν ἰλασθῆναι ἴφ' ἡμῖν
 αὐτῶν. ἰν' ἡμῖν αὐτῶν, ἰν' αὐτῶν ἰλασθῆναι ἴφ' ἡμῖν αὐτῶν

Quod annus ubi conspexit,
 me per caudam retinebat:
 ego rem dignam præcipitio
 et alia quavis morte putās,
 si à uetula retinerer, mulie-
 rem traheram. illa magna
 uoce implorat uirginis opẽ.
 Quæ cum prodisset, conspa-
 rare, facinus est ausa no-
 bile & memoratu dignum.
 Nam super me ascendens,
 fugæ comes facta est. Ego
 tum fugiendi cupidus, tum
 puella gratia, extento cursu
 abibam, anicula post nos re-
 licta. Virgo orabat pro sa-
 lute deos. ad me uerò: Si me,
 inquit, ad paternā domum
 perduxeris, primū ab omni
 opere te liberum faciam, tū
 hordei medimnus erit tibi
 singulis diebus cibis. At e-
 go tum interfectores meos
 fugiens, tum pollicitationi-
 bus puellæ motus, neglecto
 uulnere currebam. Ut ue-
 rò ad trinium quoddā per-
 uenimus, in hostes nostros

εἰ μὲν οὖν ὑπερίτω καὶ διά-
 κνον· ὅτε μὲν εὖν ἰσθμῷ ἀποσφά-
 ξαντοῖς, ἀνατίμωμῳ ἰκτὸς
 γαστρὶς, καὶ τὰ μὲν ἱγναῖα
 πάντα ἔξω βάλλωμεν, τὴν δὲ
 ἀγαθὴν ταύτην παρβύτην τῷ
 ὄντι ἱγνατοκίσσωμεν, τὴν μὲν
 λευκαλίαν ἔξω τῷ ὄντι πρίχωρον,
 ὡς αὖ μὴ οὐδὲν ἀποπνίγῃ, τὸ
 δὲ ἄλλο σῶμα πάντων ἰσθμῶν
 πτόμενον, ὡς αὖ καὶ τὴν λευκα-
 κίαν οὐ μάλα συρράψαν-
 τοῖς, ῥίψωμεν ἔξω ἅμφοι ταύ-
 τα τοῖς γυψί, καὶ οὕτως τότε οὐ-
 κεν ἀσμελὲς ἄριστον. σκοπεῖτε
 δὲ, ὃ φιλεῖ, τὴν βασάνον τὸ ἄσπε-
 ρον. πρῶτον μὲν, τὸ νικητὴ ἔνθ-
 σμωσιν, αἷτα τὸ ἔργον ἄρα,
 βόρμῃ αἷμα ἔλθῃ, ἵνα ἑλάνει κα-
 βήσῃσθαι, καὶ λιμῷ ἵνα ἑλάν-
 νοῖσι ἀποβύσκειν, καὶ μέλ-
 ῃ ταύτην ἀποπνίγῃ ἔχον. τὰ
 μὲν γὰρ ἄλλα, ὅσα πάσονται,
 συγκαμύνῃ τὸ ὄντι τῇ τε ὀδμῇ
 καὶ τοῖς σπώδουσι πεφυρμένῃ,
 ἵνα λιγυρὴν τιλῶν δὲ οἱ γυψοῖς,
 διὰ τὸ ἔνθον πρὸς οὐδὲν τοῖς αἰσιν,
 ἢ ταύτην, ὡς ἱκάνον, ἵσω τῇ
 ῥάσῃ ἵτις ἀποπάσονται, ὡς πάντες ἀνιόντες, ὡς ἡδὲ ἀγαθὴ
 μεγάλη, τῇ τρυφῇ τῇ ταύτῃ ὑφῆματι, ἵνα ὃ αἰσθῆται αὐτὴν,

eius & minister. hunc inter-
 ficiamus primū, tum scin-
 damus ventrem, atq; intesti-
 nis abiectis, intus uirginem
 includamus, ita ut solum su-
 perextet caput, ne euestigio
 suffocetur: reliquū corpus
 intra uentrē lateat: quo con-
 suto, ambos uulturibus ej-
 ciamus nouo more prepara-
 tum cibum. Aduertue quā-
 so ad hoc tormenti genus
 primū uiua mortuo asine
 inhaerebit, deinde sole uren-
 te in eius uētre decoqueunt
 insuper fame ad mortū tor-
 quebuntur, neq; poterit se ip-
 sam perimere: cetera quib-
 us excruciabuntur, uē ex pu-
 trefacti cadaveris faetore
 tum ex uermibus scaturien-
 tibus, praetermissos uultures
 deniq; cadaver depasti, et ui-
 uentem quoq; unā laniabūt.
 Ad hoc nostrū simile accla-
 mantes omnes, τὴν κορονοῦ-
 μεν. ego me ipsam deplorab-

tanquam

ut d

ὅς αὖ ἀποφραγεύμενος, ἐξ
 ἡμετέρων δούλων ἐκείνων
 ἦν, ἀλλὰ παρὲν ἀβλίαν
 ἡδὲ διέμενον, καὶ ὅπως ἔδωκε
 ἡ δουλίκη κόρη ἐσόμενος ἔρ
 ὄν, ὃ ἦν ἔτι, καὶ θάλατταν
 ἐφίεσθαι πλεῖστον τραπίζων,
 ἡδὲ τὸς μίαντες τότε ἀργυ
 ρεύων. καὶ αὖτις πάντας ἰ
 σθίσαι, καὶ ἡδὲ τὸ χεῖρας ὀ
 ρυμένα ἀπὸ γυναικῶν, ἔτι καὶ ὁ
 πλὴν κόρη μινναττομένη,
 πρὶν αὐτοῖς ἰδέσθαι αὐτὸς γὰρ
 ἦν, ὃ καὶ τὸ κατὰ γυναικῶν τῶν
 ἀντὶ μιν ὄντων, παρὰ τὸν
 αὐτὸν πλὴν παρὲν, καὶ κατὰ
 στας ἰπὶ ἡμῶν, ὅπως ὄντως ἐκείνη,
 οἱ ὅτι καμῆται, ὡς αὐτὴ ὅμως
 εἴπετο πρὸς αὐτὴν, ἵνα ὅπως αὐτὴ
 χροῦται ὁ δακτύλος αὐτοῖς ἰο
 μένος προσκυνησάμενος, καὶ προσ
 δραπετόντος ὁσπάζοντος, καὶ ὄντως
 εἶσα, ὃ ὅτι παρὲν, πρὶν λεί
 πον ἔχειν ἡμῶν, δουλίκην ποιεῖ
 σαι, τὸ σιωπῶντα σιωπῶ
 ντα δάσασθαι, καὶ τὸν πρὶν
 ἡμῶν αὐτὴ λάναντος συγκιν
 ὁ δουλίκης ἡμῶν καὶ τοῖς ἡ
 μῶν μέσσοις ἀντὶ παρὲν,
 εἰδόμενος ἡμῶν, καὶ χεῖρας, ἡμῶν

tanquam iam moriturum:
 neq; tantū meo interitu do
 lebam, quantum quod rece
 ptaculum essem futurus infe
 licis puella, quæ nihil admi
 serat mali. iam diluculū ade
 rat, quum subito manus ad
 uentat militum ad hos sce
 lestos latrones capiendos:
 quos omnes uinctos ad eius
 ora prasidem perducūt. In
 ter hos milites, qui puellam
 dissonderat, latronum inue
 stigatior aderat. Hic uirginē
 dorso meo impositā, ad suos
 reduxit. Domestici nos etiā
 à longē conspēctos ut agno
 uēre, me illis aduentum no
 strū uoce significante, pro
 fecti obuiam, domum pere
 ducūt. Virgo multum de me
 locuta, et captiuitatis et
 fugæ socio, et unā ad mor
 tem destinato, cura mei de
 mandata ceteris, medim
 num hordei præberi iussit,
 etiam fœnum quantum suffi
 ceret camelis. Ego conspē
 ctis canibus, qui in aulam

μάλιστα καταφύμιον τῶν πα-
 λαιστρῶν, ὡς ἔνοιμι, καὶ ἡ Λύ-
 ρα τῇ τύχῃ μεταβῆσσαν ἰώρου
 γὰρ τὴν Λύρας, εἰς τοῦ πατρὸς
 παρεσιδόντας, καὶ λαφύσσου-
 τας πολλὰ, καὶ ἴσα ἐν γά-
 μοις πλοσίων τυμφίω. ὁμώ-
 ραι δὲ ὕσθρην, μὴ τὸν γά-
 μον, ὃ πολλῶς, ἰπὸ δὲ χάριν
 μοι ἴφα ὃ δισπικταῖον πα-
 ρὰ τῷ πατρί, καὶ ἀμείψασθαι
 με ἀμειβῆ τῇ δυνάμει βίαν
 ὃ πατὴρ ἐκίλευσεν ἰσούθειον
 ἀφείσας ὑπαίθεον, καὶ οὐδ' ἴσ-
 ἀγυλίας ἵπποις ἐμίθασιν, καὶ
 γὰρ, ὡς ἰσούθειον, ἴφα, ἴσθη-
 ται ἐν ὁδῷ, καὶ ταῖς ἵπποις
 ἐπιβῆσθαι. καὶ αὐτὰ δυνάμει
 τα ἀμειβῆ ἰσούει τότε, εἰ ἔν-
 τὰ πράγματ' ἐν ἔνῳ δυνά-
 τῃ, καλίστας οὐδ' ἵπποις
 βῶν τινὰ, τότε με παραδίω-
 σιν, ἵνα δὲ ἴχαμεν, ὡς οὐκ ἴ-
 ἀχθεφύθειον, ἵπποι δὲ ἔκμε-
 θε τὸν ἄγρον, ταῖς ἵπποις με
 ὃ τερνὸς οὐκ ἔμεν, καὶ ὕψ-
 ὄμας, τῶν ἀγύλων, εἰς τὴν
 ἵππῳ δὲ ἀφ' ἡμῶν ταῦτα, ὡς
 πρὸ καὶ Λύρας, ἡμῶν γυγνῶν, ὃ γὰρ ἐπὶ τῶν τῶν ἵππων,
 τῇ αὐτῇ γυναικὶ μεγαπρόσβον με καταλύει· ὃ δὲ τῇ μύ-

introcuntes, multa ut in di-
 uitis hominis nuptijs uora-
 bant, Palæstrā sum execra-
 tus, quæ me non in canē, sed
 asinū sua arte trāsmutasset.
 Haud multos post nuptias
 dies, uolens mihi uirgo pro-
 missam gratiā referre, pa-
 trem, ut me liberum dimitte-
 ret, hortata est. Ille sub diuē
 cum equarum armentis li-
 berū in uoluptate, & equas
 subagitare cum uellem, per-
 misit. Quæ iū mihi optimā
 redbibitio uisa esset, si mei
 arbitrij res fuisset. Aduoca-
 to itaq; equarū pastore, me
 sibi permisit latum, tanquā
 non amplius sarcinarū mo-
 lestiam subiturum. Equabus
 pastor immiscuit, ducens
 simul ad pascendum. O-
 portebat autem & hic mi-
 bi accider. quod olim b. Ca-
 dauit. Sed contrā atque o-
 pinabar, accidit: nam qui
 armento præerat, inclusum
 me reliquit uxori: illa ad

καὶ ξύλα τοῖς ὅμοις ἐκόμε-
νον· τῆτο δὲ ἦν τὸ ἐπιφάλασιν
τῶν ἱμῶν κακῶν· πρῶτον γάρ,
ὑψηλὸν ὅρθον ἀναβαίνον ἴδον,
ἐξ οὗ δεινῶς ἐλθόν, ἔτα καὶ
ἀνυπόδινον ὅρθον ἐν λείνῳ, καὶ
καὶ σιωπῇ περικύβην ὀνυχάτιον,
παιδάριον ἀνάθρονον· τότε
μὲν λαμπρῶς ἐκείσθαι ἀπώλυνον
πρῶτον μὲν ἰππασί μιν, καὶ ῥί-
χοντα λίαν, ἢ ξύλῳ ἀπλῶ, ἀλ-
λὰ τῷ ἔργῳ πυκνῶς ἐχρῆσθαι, καὶ
ὁρᾶν καὶ ἐπαισθῆναι εἰς τὸ αὐτὸ
τὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνίσκωτό μιν
κατ' ἐκείνου ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ.
ἡ δὲ αὖ τὸ τραῦμα ἰπασθῆναι, ἡ-
τὰ μιν ἰππεύει φορτίον, ἵσον
χαλιπῶν εἶναι καὶ ἰλιφῶν ἐν γυ-
κῶν. καὶ αὖ ὥστε ἢ κατὰ βάσιν
ὁρᾶν ἦν, ἡ δὲ καὶ ἐν τῷ βάσι-
πασθῆναι. ἡ δὲ μιν περὶ πῆλιν ἰ-
σῆναι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἰπ-
ριν ἐπιπλύνον, διὰ τῶν ξύλων
πεφασθῆναι, καὶ τῷ κατὰ τὸ πρὸς
βαλῆναι, καὶ τὸ ἵσον περὶ τὸν
τε μὲν ἡ δὲ περὶ ἀγγασθῆναι, λί-
θους δὲ μεγάλους ἐν τῷ ὅρθῳ ἀ-
ναρῆσθαι, ὥστε τὸ κατὰ τὸν
καὶ ἀνὰ νοῦν τὸ φορτίον περὶ
τίθῃ, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν, τοῖς ξύλοις ὁ μὲν καὶ λίθους ἀχρῆσθαι περὶ
φίρην.

lignorum sarcinas laturus
quod malum ceteris erat in
omnibus deterius. nam pri-
mum ascendendus mons e-
rat saxosus, aspera ac dura
mibi (ut qui absq; soleis es-
sem) uia. ducebar ab impu-
ro puero asinario, qui me
aliquanto nouo more per-
deret. Is percutiebat currē-
tem, neq; simplici solūm li-
gno, sed eo cui frequētes at-
que acuti stimuli essent in-
fixi. Is semper posteriora
dorsi perurgebat, adeo ut
nates ulceribus inquinatae,
semper ab illo eodē loco ua-
pularēt. Onus praeterea im-
ponebat q̃ elephantō gra-
ue. Descēsus montis licet es-
set praecipis, tamen cōtinuis
premebat uerberibus. Si
quādo sarcina in alterā de-
clinaret partē, nequaquam
aut demebat ligna, aut im-
ponebat leuius, ut aequaret
latera, sed graues addebat
lapides leuiori parti. ita re-
dibam miser tam ligna tum
φίρην.

φρόνησιν· ἡ δὲ γὰρ ἴτι ἀνέψα
 με τῷ πατρὶ δουρῶν ὄν, τοῦ
 τυππῆς πνεῦ· ὅγρῳ πυρρῶ
 ντ, ἢ τὸ τὸ γέ, ὁ τελευτῶς πῶς
 προσελθόν, ἡμὲς ἐκ τῆς οὐσίας,
 ἀπὸν, ὡς περὶ οὐ, ἡμῶν ἔχον
 τὸν ἰνδασαμε τῇ ἰστίᾳ, ἢ τὸς
 τι μὲν ἐκ τῷ τυππῆς, μετὰ ἡλ
 πίῳ, ὑπὲρ ἔλθον, ἀλλ' ἴσθον
 ὁ ἀκέραιος πῶς ὁ δὲ γρῶ ἰπ
 ἡμὲς μακρῷ ἡμῶν, ἡμῶν
 γὰρ μεῖς τὸ ἴσθ, ἡμῶν φερ
 τίς ἀδρῶ ὑπὲρ ἐκ τῶν ἔν
 λων, τότε ἢ πικρὰς γινω
 γῶ, πλεῖστον οἰκιστῶν, ἡμὲς ἡ
 τυμῶν, ἢ ἄξυλον κερῖσαι ὡ
 κῶν, ἡμῶν οὐδὲ ἡμῶν με πρὶς
 τὸν ἀντὶ δασπῶν ἴσθον ἀδ
 σιστῶν, δασπῶν, τὸν δ
 νον, ἐκ τῆς ἴτι βόσκοντο, δασ
 πῶν ἀργῶν ἴσθ, καὶ βραχύν.
 ἀλλὰ μὲν νῶν ὑπὲρ δασπῶν καὶ
 ἄλλο ἴσθον, ἡμῶν γινωσκῶ ὁ
 παρῶν ἡμῶν καὶ ὡς ἔχον
 ἴσθ, ὁ πῶν δασπῶν, ἡμῶν
 πῶν δασπῶν ὑπὲρ ἴσθ, ὡς ἴ
 τις ἴσθ, ἀντὶ δασπῶν, ἡμῶν
 ἴσθ, καὶ ἡμῶν δασπῶν, καὶ
 δασπῶν ἡμῶν δασπῶν ὡς ἴσθ
 τι, καὶ πλεῖστον βόσκοντο, ἡμῶν

confeci viæ, cum non dare
 tur illi facultas stuppam am
 plius incendendi, limo atq;
 aqua plenā. At scelestus ille
 asinarius domum reuersus,
 omnem in me culpam con
 iecit, asserens me mea sponte
 in ignem profuisse. Alter
 deinceps impurus puer in
 gēs aduersum me excogitat
 malum: nam cū me ad mō
 tem deduxisset, grādi ligno
 rum imposito onere, rediens
 uicino agricola ligna uēdi
 dit, meq; uacuum lignis do
 mum reducens, apud domi
 nū ueluti inutilem accusat,
 inquit: Quid hunc asinum
 amplius nutrimus frustra,
 difficilem, tardum, grauem?
 Inspice quæ sit eius cura: si
 mulierē aut uirginem for
 mosam conspiciat, cunctigio
 culatibus prosiliens, cursu ad
 eam fertur, tanquam homio
 nes ad mulieres dilectus so
 lent, et mor su tanquā oscu
 lo appetens, nititur concum
 bere: ex quo lites tibi et odia

ἢ τότε, οὐδὲ δίκας καὶ πράγματα
 xxx § πρὸς

παύσα, πάντων ἰδρυμένων,
 πάντων ἀνατριπυμένων. καὶ
 γὰρ τῶν φύλα κομίζων, γυναικαί
 αἱ ἀγρὸν ἀπιδέοντες ἰδόν, τὰ μὲν
 φύλα πάντα χαμαὶ ἐκέρπει
 ούσαν ἀπεσφάμην, τῶν δὲ γυναι-
 κῶν αἱ τῶν ὁδῶν ἀνατρίψαι,
 γαμῶν ἰδὲ λήϊο, ἕως ἄλλος ἄλλο
 λαθεῖν ἐκδραμόντες, ὁμοῖα μὲν
 τῇ γυναικί, ἰς τὸ μὴ διασπα-
 ρῖναι ὑπὸ τῆς καλῆς ἐν ἱερῷ.
 ὁ δὲ ταῦτα πυνθόμενος, ἀλλ' ὅ-
 μῆτι ἡσυχάζειν, ἴσθι, ἰδίῃ, μέ-
 τι φορτικῶν, καὶ ἱερῶν αὐ-
 θρωπίνων ἴσθι, ἰδίῃ γυναικας καὶ
 πᾶσαι οἱ τρέμουν, ἀπεσφά-
 λαι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἱγναῖα
 τοῖς λύκοι δότι, καὶ τὰ ἕρπαι τοῖς
 ἱερῶνται φυλάττειν. καὶ ὅν ἱερ-
 ται πῶς οὐτὶ ἀπιδέον, λύκοι
 ἔτε καὶ ἀφύσκατοι. ὁ μὲν οὖν
 ἀκράτῃ παύει, ὁ δὲ λῆπται
 ἰμὸς ἱερῶν, καὶ με αὐτίκα ὅ-
 θιλας ἀπεσφάττειν. ἀλλ' ἴτε.
 καὶ γὰρ τίς παρὰν τότε γατό-
 σον γυναικῶν, καὶ οὐτὶ ἱερῶν.
 τό με ἰκτὶν ἔσφαττε, ἀπὸ τῆς ἱπ-
 ἱμοῖς βολαυτάμην· μὴ δαμῶν,
 ἴσθι, ἀπεσφάττειν ἕναι, καὶ ἀλῆν
 καὶ ἀχθῶν τῶν δυνάμεων, καὶ ἰ-

omnibus conquerentibus pa-
 uentibusque insurgunt. Enim
 vero nunc ligna ferens, cō-
 specta in agrum abeunte fœ-
 mina, ligna abiecta disper-
 sit, mulierem tanquam coi-
 turus insequitur, donec alijs
 aliunde accurrentibus, mu-
 lier ab huius formosi ama-
 toris impetu liberata est.

Hæc patronus credens: Po-
 steaquam, inquit, neque piger
 ire uult, neque sarcinam fer-
 re, sed mulieres appetens,
 amores hominum imitatur:
 occidite eum, ex intestinis
 uulturibus datis, carnes ope-
 rarijs seruate. Si quis quo-
 modo sit mortuus, quæret,
 fingite à lupo interemptum.
 Ad hoc absurdus ille puer
 gauisus, me subito parat iu-
 gulare. Sed forte accidit ut
 uicinus quidā agricola me
 ab interitu iudicaret, quæ-
 dam consulēs aduersum me
 graviora: Nequaquam hūc
 asinum occidas, inquit, pro-
 strino aptum, atque oneri fe-
 rendo. Neque etiam magnū,
 si in

μύγα ἔργον, ἰπποδὸν γὰρ εἰς ἀν-
θρώπου ἐρωτὶ καὶ οἰστροφίῃ
ταὶ λαβῶν αὐτόν, ἐκίμαι. τῆς
γὰρ ἰσπαφρολίτου ταύτης ἑρ-
μῆς ἀφαιρώμε, ὁμοῖός τι δὲ
θῆς, καὶ πῶν ἵσαι, καὶ οἷον
φορτίον μύγα, ἐλὶν ἀχθεύ-
ουσιν. εἰ δὲ καὶ τὸς ἀπέρως ἔχῃ
ταύτης ὅλην τρέφας, ἀφίξομαι
δούρῃ, μεταξὺ τριῶν ἢ τετρα-
πῶν ἡμερῶν, ὅτε σὺ τότε σὺ
φρονέσῃς περὶ αὐτοῦ πρὸς ἑ-
μὲν τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἴσῃς ἀ-
παιτῶς ἰσπεύω τὸν σύμβου-
λον, ὡς εἰς λυγρὸν ἔγωγε ἔδωκα
κρυπτόν, ὡς ἐκτελέσας αὐτίκα
τὸν ἴον τῶν ἀνδρῶν καὶ καὶ ἴον
ἀκίτῃ ἰδίῳ ἱππῶν, ἐγχεύμεν
σὺν ἑαυτῷ. ὅτε καὶ ὅλως ἀπο-
σιτῶσαι τὸν λυγρὸν ἰγνώσκω,
ὁρῶντα ἑμαυτὸν ἐκ τῆς ἔριδος,
ἐνθα ἰσπεύω, θανάτῳ διατίσσω
ἐλὸς κληρῶν ἴτε, καὶ ἀνέξαιτο
νικητὸς τίθνεσθαι. ἰππὶ δὲ ἦν
εὐφραδὴς, ἀγγυλὸς τις ἀπὸ
ὅλης ὡς ἡλῶς, εἰς τὸν ἀγρὸν
καὶ πῶν ἰσπεύω, ταύτῃσι λ-
γὼν πῶν νύκτωρ κέρως, πῶν ὑπὸ τοῖς
λεπτοῖς γρομῶν, καὶ τὸν ταύτης
νυμφίον, πρὸς δὲ δαίμων ὄψιν, ἀμφοτέρω
αὐτοῖς, ἐν τῷ αἰγίῳ πρὸς παλαιῶν
ἡλικίᾳ ἄφρονος πῶν

si in amores mulierum labi-
tur. castra ipsum. summotā
enim veneris cupiditate, mi-
tis erit et pinguis, cui nō sit
difficile etiam grauiſſimum
onus ferre. Si, quomodo ca-
ſtreſur, ignoras, triduo aut
quatrīduo uirum adducam
huius artis peritiſſimū. Ap-
probatur à singulis qui ade-
rant, conſilium. Hoc audiēs,
ſundeōν lachrymas, tan-
quam uir eſſem in aſino de-
ſiturus. neq; enim uiuere am-
plius cupiebam, ſi fierem eu-
nuchus. Potius ergo aut ine-
dia deficere decreui, aut ex
monte aliquo me præcipitē
dare, ut morte miſera eſſe uo-
gerem uitā miſeriores. At
nocte intempeſta ſuperven-
nit in agros et uillam nio-
cius, puellam à latronibus
nuper raptam, et eius ſpon-
ſum merīdie iuxta litus de-
ambulantes, ab inundantis
maris aqua raptos atque

βέλας.

βλάπασαι ἀρπάσαι, καὶ ἀφαι-
 ρῆσαι, καὶ τίλῃ αὐτοῖς
 τῦτο εἰ συμφέρῃ καὶ θανά-
 τω γρη῏δαι. οἱ δὲ, οἷα δὲ λε-
 κτωμένους εἰκίους τῶν Διοπα-
 τῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μέλει
 ἔν τῃ ἀρχῇ, ἀλλὰ πάντα δι-
 αρκέσαντες τὰ ἑαυτῶν, φυγῇ
 ἐκείνοντο. εἰ δὲ νομῶς τῶν ἱε-
 ρῶν ἑκάστη παραλαβὴν, καὶ
 πένθος, ὅσα Λυκατῆς ἔν, συλ-
 λαβὴν, ἠδῖνατι. ἀποί μοι καὶ
 τὰς ἱππας. ἔγὼ δὲ ἔχθρῳ
 ῥῶ, φῶρ φῶριον ὅσα ἀλκίνοῦ,
 ἀλλ' οὐκ ἄσμενος τὸ ἱμπέδιον
 τῦτο εἰ ἱμῶς ἰδιόμῳ ἰσῆ-
 μῶν καὶ τῶν νόκτα ἰλῶν ἰλθόν-
 τος ἰδὲν ἀργαλίαν, καὶ τριῶν
 ἄλλων ἑμῶν τῶν ἰδὲν αὐτῶ
 σαντες, ἔρχεσθαι εἰς πόλιν τῇ
 Μακεδονίας, θέρειαν, μεγά-
 λην καὶ πολυκόρυπον. ἐνταῦθα
 ἔγνωσαν εἰ ἄγνῶς, ἑμῶν
 ἰδρῶσαι, καὶ ἰκνῆσαι. καὶ τίτι δὲ
 πράσις ἔν ἑμῶν ἱππῶν ἰλῶν.
 καὶ ἑμῶν σῶμα, ἐν ἀγορῇ
 αἰσῆσις, ἐκέρυττε. εἰ ἵππο
 ἰόντες ἰδὲν ὑδῖαν, τὰ τόμα
 τῶν ἑμῶν αὐτοῖς, καὶ τῶν ἑλκίαν ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἰκνῶν ἰλῶν
 πῶν, καὶ τὰς μὲν ἰκνῶν, ἀλλὰ ἄλλων, ἱμῶν ἵππων ἀπαι-

absorptos fuisse, hunc finem
 rerum et uita sortitos.
 Servi pōis dominis uacua
 domo, decreuere omnes ne-
 quaquam deceterò seruitu-
 tem pati: raptisq; quæ in a-
 gris erant, aufugiunt. Quī
 equis præerat, adsumptis
 quæ poterat, mibi et equis
 imponit. Aegrè ferebā non
 ferre me onus asino dignū
 lætabar tamen me euasisse
 id periculū exēditionis. Vni-
 uersa nocte cōfecimus lon-
 gum iter, tertia die in urbē
 Macedoniae peruenimus Be-
 ræam, quippe magnā ac po-
 pulosam, in qua habitare sta-
 tuerat qui me ducebat, et
 simul iumenta uendere. Præ-
 co medio stans in foro nos
 proscribebat. emptores di-
 ligenter inspiciebāt omnia,
 aperientes os, atq; ex dentia-
 bus ætatē cuiusq; coniectā-
 tes: et emerunt alij iumen-
 ta reliqua, me ultimum re-
 lictum præco iussit reduci
 λημέων,

λαμβάνει, ὁ δὲ ῥυτίδα ἰσχυρὰ
 αὐτῷ ἐπαυάγειν ἐς οἶκον, ὅρῳ,
 λίγαν, εὐτὶς μὲν δὲ ἐχέου-
 καὶ ἰσχυρὰ. ὁ δὲ πολλὰ πολλὰ κί-
 λινος, καὶ μὴ ἀπὸ πῶσα νό-
 μιστος, ἡ γὰρ ἰσχυρὰ τὸν διοπό-
 τιν, εἰς αὐτὸν δὲ αὐτὸν. ἰ-
 σχυρὰ δὲ γὰρ καὶ γίγνεται, τὰ τῶν
 οἶκων, τὸ τῶν θύων τῶν Συρίων ἐς
 τὰς ἰσχυρὰς καὶ τὰς ἀγρὰς πᾶσι
 φέρειν, καὶ τῶν θύων ἐπαυά-
 γειν, τὰ τῶν πᾶσι πᾶσι
 σκεῖται, πολλὰς πάντιμους,
 τριάκοντα δραχμῶν, καὶ τῶν
 ἡδύων, τὸ διοπότιν ἰσχυρὰ ἄ-
 γοντι, ἰσχυρὰ δὲ ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ ἡ-
 καὶ φίλοις (τὰ τῶν γὰρ ἰσχυρὰ
 ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ μὲν μὲν)
 αὐτὸς πρὸς τὰς θύρας αὐτῶν
 πρᾶγμα, ὁ καὶ ἰσχυρὰ, δὲ ἰσχυρὰ ἰ-
 σχυρὰ ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ,
 καὶ καὶ ἰσχυρὰ τὸ γίγνεται. ἰ-
 σχυρὰ δὲ τὰ καὶ ἰσχυρὰ τὰ τὰ, ἰ-
 σχυρὰ ἰσχυρὰ, εὐφροσύνη τὸ
 φίλοις. καὶ πάντες πρὸς τῶν
 βοῶν αὐτῶν ἰσχυρὰ. ἰσχυρὰ γὰρ
 αὐτῶν αὐτῶν ἐκείνῳ τῶν ἰ-
 σχυρὰ. ὡς δὲ αὐτῶν ἰσχυρὰ τὸν ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ
 λαβὼν ἰσχυρὰ, τὸ τῶν δὲ ἰσχυρὰ, ἀλλὰ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 ἰσχυρὰ λαβὼν, ἰσχυρὰ δὲ τῶν τῶν ἰσχυρὰ γάμων, καὶ τῶν

domum, inquit: Hunc so-
 lum uides nō reperisse em-
 ptorem. At fors multa reuol-
 uens sapius et commutās,
 dominum minimē gratum
 parauit. Cinædus erat se-
 nex, unus ex ijs qui deam Sy-
 riā per uillas et agros cir-
 cumferētes, stipem dea of-
 ferre impellūt. huic magnus
 uendor precio, drachmīs tri-
 ginta: quem ligatus sequor.
 Vbi domum Philebi (hoc
 emptori nostro nomen erat)
 peruenimus, magna ad o-
 stii uocem: ὁ Κορησία, inquit,
 seruum uobis enī pulcherrum
 ac grandem, genere Cερρᾶ-
 δοcem. Erāt es Κορησία cio-
 nadorū turba Philebi coad-
 iutorum. qui omnes ad il-
 lius uocem applaudentes,
 existimabant uerum emptū
 esse: ut uerò asinum uidere,
 Philebum increpant, quō nō
 seruum, sed spōsum sibi ad-
 duxerit suis nuptijs dignum,

και ταχίως ὑμῶν πώλησε τρεῖς
 τρεῖς. καὶ οἱ μὲν ἰγυῖον, τῇ δὲ
 ὑπερβαίᾳ, συνιτάττοντο ἰσ' ἑα-
 γον, ὥσπερ αὐτοὶ ἰλνυον. καὶ
 πῶν δὲν ἐν σκῶπῳ ἀμεινονοί, ἰ-
 μὴ ἰπιδυκαν, αἰτατῆς πώλησε
 δὲ πλάυνον μὲν, καὶ πῶν χάρακ-
 πρὸς ἑλκῶν. ἰπιδυκὸν δὲ εἰς ἑλ-
 κῶν τινὰ προσιλνυμεν, ἰγῶ
 μὲν ὁ βροφίρῳ] ὁ ἰτάμῳ, ὁ ὃ
 αὐλαῖς ὁμιλος ἰφύσα ἰνθιον.
 οἱ δὲ τὰς μήτρας ἀπερρίψαν-
 τος, πῶν ἑλκῶν ἑλκῶν ἰν-
 τῶ αὐχένῳ] ἰλνυον, τρεῖς ἰ-
 φισιν ἰτῶντος τρεῖς πῶν.
 καὶ πῶν γλῶττιος τῶν ἰλνυον
 ἰπιδυκῶν ἰπιδυκῶν, ἰτῶν
 καὶ ταύτῳ, ὥτι ἰν ἀναρῆ πῶν
 τὰ πῶν ἰπιδυκῶν ἰπιδυκῶν
 ἰπιδυκῶν. ἰγῶ δὲ ταύτα ἰγῶν,
 τὰ πῶν ἰπιδυκῶν ἰπιδυκῶν, μὴ
 πῶν χρεῖα τῇ τῶν καὶ ἰπιδυκῶν
 τῶν γίνετο. ἰπιδυκῶν δὲ ἰπιδυκῶν
 ἰπιδυκῶν ἰπιδυκῶν, ἰπιδυκῶν
 πῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
 γον ὁδοὺς καὶ ἀρχαῖας. ἰπιδυκῶν
 ἰπιδυκῶν, καὶ ἰπιδυκῶν, καὶ τῶν
 ἰπιδυκῶν, καὶ πῶν ἰπιδυκῶν
 τῶν, καὶ ἰπιδυκῶν τῶν τῶν. οἱ ὃ ἰπιδυκῶν
 τῶν ἰπιδυκῶν, καὶ πῶν ἰπιδυκῶν

ex quo certè pullos eiusmodi
 quāprimūm pararet. Ad
 hac cū rississent omnes ex-
 ercizio suo intenti, paratis
 domi sacris, mihi deam su-
 perimposuerunt. Civitatem
 ingressi, cum patriam perā-
 bularem, in quādam vil-
 lam peruenimus, in qua ego
 deam ferens constitui. Quidā
 qui rei sacrae praerat, cum
 ueluti deo plenus nonnulla
 protulisset uerba, reliqui mi-
 tra proiecta caput subitus
 guttur ligantes, ensibus la-
 ceratos feriunt, linguam ino-
 super foris dentes extensam
 quisque incidit, ut breui tem-
 pore omnia sanguine mana-
 rent. Hic ego ualde extime-
 scebam, ne asini quoque san-
 guine deae opus esset. Eo pa-
 cto cum sibi sanguinem edu-
 xissent, drachmas et obo-
 los à circumstantibus colli-
 gunt. Alij carycas praebet, et
 uinum, caseique fiscoellas: alij
 medimnos truci atque hor-
 deum in asini cibū. Ex his et
 habebāt uictū, et sacra deae
 faciebant.

ἐχάλειπαιεν, καὶ ὀργίζοντο ἐν
μοὶ μωύσαντι τὰ ἐκάνυρ μν
τόρμα. καὶ τότε μὲν αἰνὰ τὴν
τὸ δατὴν ἦν, ἡανῶς τῇ λέγω
ἀπείαρ, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο
ἐκίτ' αἰνὰ τὰ τῶν γὰρ θέν ἄ-
φιλάντῳ με, καὶ χαμαὶ ἑλθεῖ
θεμῆσαι, καὶ τὰ τρέματά μου
πάντα ποδισπάσαντες, γυμ-
νὸν ὕδα προσέειπεν ὁ με δύνδρῳ
μεγάλῳ, ἔτα ἡμένη τῇ ἐκ τῶν
ἀστράλων μάστιγι παίδοντες,
ὀλίγον ἰδέσθαι ἀποκτείναι, ἡ
λόνοντίς με τὸ λαίπῳ ἄφαιτον
ἦναι θωρόρῳ. καὶ μὲν καὶ
ἀπειράξαι μὴ ἀλάς μάστιγας
ἰδοῦσθαι, ἡ ἐκ ὕδα ἀν-
τὸς βαλόντα πολλῶν, καὶ τὸς
ἡώμης ἐκ ὀργασαμένους ἡβαι-
λόντα. ἀλλ' ὅτι με μὴ ἀποκ-
τείναι, δύνῃσι αὐτοὺς ἡ θὸς ἰδὺ
σάπκοι, χαμαὶ καθεμῆθε, καὶ
ἐκ ἡμέρας ὅπως ἰδούσι. ἡ τοῦτο
ἐκ τοῦ, μετὰ τὰς μάστιγας,
λαβὼν τῶν ἡσπικων, ἡβαι-
ζον. καὶ πρὸς ἡσπικων ὕδα κα-
ταλύμεθ' αἰς ἀγρόν πλάσιον.
τὸ αὐθιγόν, καὶ ἡν εὐτὸ ἡδον. καὶ τῶν ἡν μάλα ἄσ-
κοντὲ τῇ οἰκίῃ ὑποδύματα, καὶ ἐνσάας αὐτῇ προσέγαγον.
ἡβαιζὶ ἡδονά μίγαν ἡνδυνον αὐτοὺς ὑπετάς. τῶν φίλων γὰρ

increpabant me irati admo-
dū, quod eorū mysteria pas-
cescisssem. Tolerabile hoc
erat damnum, uerbis mala
audire: quod sequitur, non
ferendum. deam quippe de-
ponētes, sublata sella, nudū
arbori robustae alligant, de-
inde iuste ex nervis factō,
me ad necem uerberant, iu-
bentes in futurum esse taci-
turnum. Et simul post uer-
bera me statuunt iugulare,
qui uillicorum iram in se in-
citarim, neq. per me licuerit
facere consuetum quāstum:
sed ope iacētis bumi dea id
prohibentis, ne deesset qui
eam ferret, eadem effugit:
post multas tamen plagas
reposita supra me dea, iter
prosecuti sunt. Vespere in
hominis opulenti pradium
peruenimus, qui liberioris
nos doni excipiens, sacra
Dea peregit. Hic ego in-
gēs periculum adh. Amicus

τις τῶ Λιπάρων τῶν ἀγρίων, ἃ μὲν
 πρὸς τὸν δῶρον, ἐπὶ ἀγρίων μα-
 ρίμῃ τῶν μαγιστρῶν σκοπῶν-
 σαι λαβῶν, λαβὼν μὲν ἀπάλη-
 σι, λεωνῶν πολλῶν λαβράσις
 ἔστω περιλθόντων. ἰδὲ δὲ δὲ
 πολλὰς πολλὰς, καὶ ἐκεί-
 νων ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τὸ μαγιστῶν,
 ἰσχυρὸν μάσας ἑαυτὸν ἐν τῷ
 τραχύλῳ. ὅς γ' ἔστιν ὁ τέτατος, κα-
 κὸν ὁμοίαν ἰσχυρὸν, ἀλλὰ μὴ
 ἀπόδυνασι, ἀπὸ τῶν ὁμοίων,
 μὴ ἀπὸ τῶν ὁμοίων, ἀπὸ τῶν ὁμοίων,
 τὸν πρὸς τὸν δῶρον γὰρ μετὰ, πρὸ
 ξαί δὲ πρὸς τὸν δῶρον, τὸν δῶρον
 τὸν δῶρον λαβῶν ἔξω, εἰς τὸν
 μου χωρίον, ὅς γ' ἔστιν ὁμοίαν
 αὐτὸν, τὸ μὲν μὲν ἰσχυρὸν,
 τὸν μαγιστῶν ἀπὸ τῶν ὁμοίων,
 δῶρον, καὶ σκοπῶν, τὸν δῶ-
 σπῆν ἀπὸ τῶν ὁμοίων, καὶ τὸ ἄλλο
 δῶν, καὶ τὸν πρὸς τὸν δῶρον
 ἀπὸ τῶν ὁμοίων γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμοίων,
 χιδαί πρὸς, καὶ ἀπὸ τῶν ὁμοίων.
 ἔστι δὲ, ὅς γ' ἔστιν ὁμοίαν,
 καὶ τὸ ἀγρίων ἰσχυρὸν πρὸς
 ἀπὸ τῶν ὁμοίων. ἰδὲ δὲ δὲ, τὸν
 γιωάννης ἰσχυρὸς τὸ δῶρον, ἀπὸ τῶν ὁμοίων,
 καὶ τὸν δῶρον τὸν δῶρον τὰς μαγιστῶν
 ἔξω, καὶ τὸν δῶρον
 ἔξω πρὸς τὸν δῶρον. ἰδὲ δὲ δὲ, τὸν
 δῶρον, καὶ τὸν δῶρον

quidam nostri bestiarum per-
 tem clypeastris asini ei dono
 misit, quem canes qui in
 occlusi erant, coqui negligē-
 tia comederunt. Hic prater
 modum, ne domini iussu uo-
 pularet, cum de morte cogi-
 taret, consilio mulieris pe-
 percit uitae. Si mihi credes,
 inquit, & te saluabis, & te
 facies hoc damnum. Habent
 hi ciuitati asinum, quem si
 deduxeris in desertum locū,
 facile illum petes occidere,
 sumptumq; ex eo parte pa-
 rare in cibum domini reli-
 quē corporis in praecipio ab-
 nec. existimabit ciuitas au-
 fugisse asinū, neq; amplius
 deprehendi posse. hic uero as-
 inus pinguis est, et persimio-
 lis sylvestri. Approbato mu-
 lieris consilio, coqui intel-
 ligēs hoc pacto iram patro-
 ni declinaturū, mihi propin-
 quat, ut cōsultum facinus pa-
 traret. At ego quid de me

ἰμέ πλουσίον ἰσῆς, τῇ γυναικὶ
πάντα συνελαύντο· ἰγὼ δὲ,
τὸ μέλλον ἔδε περιμένει,
ἐράτιστα ἰγνην τὴ σάξην ἱ-
μαυτὸν ἐπὶ ἑλῆσιδ'. καὶ ῥῶ-
ξας τὸν ἱμαῦτα, ὃ διαγόμεν,
καὶ ἀσπερτέσας, ἱμαὶ δρι-
μυ ἔσω, ἐνθα ἰδάσκουσιν οἱ λι-
ταῖοι, σὺν τῷ διαπότη τῶν
ἀγρῶν. ἔνταῦθα ἀσθραμῶν,
ἀνὰ τριπλὴν πάντα τῷ σπινθί-
ματι, καὶ λυχνίαν καὶ τραπί-
ζαν. ἑξ' ἡμῶν μὲν ἡμέλῳ κερψέ-
ται τέτα πρὶς σωτηρίαν ἱμεῖν
ἐνδεύσαι, καὶ τὸν διαπότην τῶν
ἀγρῶν ἐλαύνειν οὐδὲν, ὡς ἀ-
γύμνοχον ἴδον, ἰμέ παλαιὰ δι-
τα, φυλάττειν ἀσφαλῶς. ἀλ-
λά με τέτα τὸ κερψέμεν, αἶς ἰσχα-
τον ὡς γὰρ ἐνδεύων, λυτῶν δὲ
ξυπνίᾳ με, ξίφου πολλὰ ἔδε, καὶ
λίγχα ἐπ' ἱμέ ἰσπάσκοντες, καὶ
ξύλα μακρὰ, καὶ ἄχον οὐτως,
ὥτι ἀποσπένδον με. ἰγὼ ὃ ἰρῶν
τὸ δανὸν τὸ μέγιστον, δρίμυ
ἔσω κερψέμεν, ἐνθα οἱ ἱμέ δὲ
σπένται καὶ μετ' ἑσθ' ἱμαίοντες.

οἱ ὃ θιασάμενοι ἔτε, συγκαίοντες τὰς λύγας αὐτὰ μάλα ἔξωθεν. ἰπὸν
ὃ ἔδε ὄρθριος ἦν, ἀράμενοι τὴν ἰὸν αὐδὴν, ἀπὸ τῶν ἀμαρτῶν ἀνέ-
βαιν' καὶ ἀφ' ἡμέρας ἐς ἡμέρας αἰὶν μὲν μάλα καὶ πολλὰ ὄρθριος,
ἰπὸν

futurum esset praevidēi, oo-
ptimū factu duxi id pericu-
lum subterfugere. Igitur ef-
fractō quo ducebar loco,
prosiliciens feror intus cursu,
ubi cinædī cum hospite coe-
nabant, subitō eo aduentu et
lumen et mensam subij, e-
xistimans hoc scitum inuen-
tum salutis mibi futurum, do-
minumq; euestigio me ocio-
sum aliquo tuto in loco de-
tenturum: verūm hæc res in
extremum est mibi versa dis-
crimen. nam furiosum me
opinati, ensibus, iaculis, lon-
gis baculis, velut occisuri me
appetiverunt: quo periculo
perspecto, in interiora do-
mus, ubi cinædī dormitari
erant, curro. Illi ostium loci
exterius occcludunt. Diluculō
nebulones illi, dea mibi su-
perposita, recedētes, ad aliā
ciuitatem corijs et opibus
potentem perducunt: in qua

ποιων

ἐν ᾗ καὶ ἡμετέραν τι ἰσθῆαι
 εὐδαιμονίαν, τίς δὲ μὴ μένει
 ἐν ἀνθρώποις εὐαίᾳ, ὅτι δὲ παρ
 ἡμέτεροις μέγιστα τιμωμένῃ,
 ἐπιχειρῶ δαίμονος ἢ ναὶ ἐν
 αἰσῶσι. οἱ δὲ καὶ μέγα ἄσμενοι
 τῶν ξυλῶν δὲν ἐπιδεδέσμενοι, τῶ
 σφῶν αὐτῶν διὰ σωσιμίαςαν-
 τόν, ἡμῖν ὅτι εὐκαίᾳ ἀπιδέξασθαι
 ἀνθρώπων πρῶτον. ἰσταῦθα
 συχρῶς ἡμῖν οἱ δεσπότης δια-
 τρεψάμενοι, ἀπὸ τῆς ὕλης αἰ-
 τῶν πλοσίων πόλεως, καὶ τῶν δὲ
 ἀπὸ τῆς τῆς ἡμετέρας. καὶ αὐ-
 τοῖς ἐν τῷ τέλει παρὰ τὸν
 τόν, ἡμετέροις αὐτῶν, καὶ δι-
 τόν ἐν ἡμῖν, ὅλας αἰσῶν. ἰτα-
 χον ὅτι οἱ δεσπότης, αἰτῶν τῷ
 τῶν ἐν τῷ παρὰ τὸν τόν, αὐ-
 θεμα, φιλῶν χρυσῶν ἡμέτεροι
 τόν, ὅτι ἐν τῷ τῷ ἡμέτεροι. οἱ ὅτι
 ἡμετέροις ἀπιδέξασθαι τῷ, αὐ-
 τόν ἐν τῷ τῷ, αἰτῶν πλοσίων
 ἡμέτεροι, αἰτῶν ἡμέτεροι ἀπὸ
 τῶν ἡμέτεροι, αἰτῶν αὐτῶν ἐν
 τῷ ἡμέτεροι, καὶ ἀπιδέξασθαι
 τῷ ἡμέτεροι, καὶ ἀπιδέξασθαι
 τῷ ἡμέτεροι, αἰτῶν αὐτῶν ἐν
 τῷ ἡμέτεροι, αἰτῶν αὐτῶν ἐν
 τῷ ἡμέτεροι, αἰτῶν αὐτῶν ἐν

nouum interuenit prodigiū.
 nam cū dea priuatæ domus
 diuersorium abnueret, in tē-
 plo seponi iussit eius loci, qui
 à ciuibz maximè coleretur.
 Illi libenti animo deā exte-
 nam prope suum deū in tem-
 plo collocant: nobis tradunt
 pauperculæ hospitium do-
 mus. Hic plures cinædi dies
 commorati, cum abire uel-
 lent, deamq; à ciuibz pete-
 rēt, templum ingressi deam
 asportant: uerū facinorosi
 homines phialam auream ē
 templo ablatam furto, infra
 deam recondunt. quare pa-
 lām facta, ciues nos insecu-
 ti, ut appropinquarunt, ex
 equis desilientes, cinædos ca-
 piunt, impios illos ac sacrī-
 legos appellātes, cum phia-
 lam ereptam repeterēt: ὅ
 scrutati singula, eam repe-
 riūt in sinu Deæ absconsam.
 Quam ob rē hos muliebres
 uiros colligatos, in urbem-
 que traductos, in carcerem

παύσαιμ' ἀδρόα τῇ χειρὶ, ὥστ'
 μὲ ὑπὸ τ' πλυσθῆς, ὥσπερ τρίμ
 βον, ὁζαπίνας στίφιδας. καὶ
 πείρημα χερσὶν, ὥς χερὶ τὸν δῖο
 λον ἔς τὸ τὰ δῖον/α ποιῶν, μὴ
 πειρίσθην τὴν χεῖρα τὸ δῖο
 σπῖτε. λιπῆτε οὖν πένου γίγνα
 σαι, καὶ ἀδύρῃς τῷ σώματι,
 ὥτ' ἵγνων μὲ ὁ δῖος/α πω
 λῆσαι. καὶ ἀποδιδέσθαι μὲ αὐ
 θρόνῳ ἡ περὶ τὴν τύχην· οὗ
 τος γὰρ ἔχει ἡ πόρ, λαβὼν γινώ
 ρην, καὶ τὸτο ἔχομεν ἵγνων. ὁ
 δῖος/α οὖν ἔωθεν ἑπιδέσ
 θαι τὰ λάχασα, ἰκόμενον αἰ
 τῶν ἀγροῦν, καὶ παραδόντος
 ταῦτα πειρίσθαι, ὥστ' μὲ
 πάλιν ἡε τὸν ἡ πόρ. ἔτα καὶ
 ν(ε) μὲν καὶ ἰσκαπῆ, καὶ ἰφύ
 τας, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἰπύγῃ, ἰγὼ δὲ ἰρ τὸτ' ἰσθ
 κων ἀργός. ἦν δὲ μὲ δῖος/α
 ἀλγυνὲς ὁ τὸτ' ἰσθ· πρῶτον
 μὲν, ἰσθ χερσὶν ὥσπερ ὦν, ἰσθ
 κων· ὁ δὲ αὐτῷ τρῶμα ἔχον
 ἀγροῦν, ἔχ ἰσθ ἰσθ. καὶ
 αὐτοπῆσθαι, πειρὸν ἰγρῶν,
 καὶ πάλιν σκληρὸν καὶ ὥσπερ

adeò percusserunt, ut cuesti
 giò more turbinis circūdu
 cerem molā: expertusq; sa
 nè didici seruum ad ea quæ
 fida sunt, promptū esse de
 bere, neq; expectare domi
 ni manum. Bo labore admo
 dum macer euasi, et corpo
 re debilis: quapropter hor
 tulano me uendidit, qui bor
 tum ceperat colendum. Is o
 lera in forum mea opera fe
 rebat sæpius, agro deinde
 effodiendo, plantandoq; ac
 rigando intentus, ego inte
 rim ociosus, sed uita propter
 frigus (erat enim hyems) sa
 tis molesta, cū patronus ne
 dum mihi, sed nec sibi lectū
 parare posset: me tū molle
 lutum, tum dura terra atq;
 acuta multum offendebat.
 Cibis item lactucæ amaræ,
 ac præduræ erāt. Ambobus
 cōtingit aliquādo nobis ad
 hortū adcūtibus, ut obuiare

mas

ἰσθκων. καὶ φάγῃν τὸτο μόνον ἀμφοτέρωσιν ἦν, ῥίδαντες πει
 ρῆς ἢ σκληρῆς. καὶ πάλιν ὁ δῖος/α μὲν ἰσθ ἰσθ, ἰγρῶν καὶ

καὶ αὐτὸς γυναικαῖ, τραπέζῃ
 πολλὰν ἐμφυλόμενος, καὶ τὰ
 πρῶτα, λαλῶν πρὸς ἑμᾶς τῷ
 Ἰταλῶν φωνῇ, καὶ ἔριτο ὅτι ἑσπε-
 ρόν, ἔπε ἀπάγει τὸν ἄνθρωπον ἐμὸν.
 ὁ δὲ, οἶμαι, τὸ φωνῆς αὐτοῦ ἦν ὅτι,
 ἔσθ' ἂν ἀπεκρίσθαι ὅτι ὀργισόμε-
 νος, ὡς ὑπεροφώμενος, πάντων
 τῶν μάστιγι τὸν ἑσπερίον, ἑλκυσ-
 νοῖ συμπληκτῶ αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶ
 ποδῶν ὑποσηάσκει, ὡς τῶν ἐ-
 δόντων ἐκείνῃ, καὶ ἑλκυστὸν ἑσπερίον
 ἔσθ' ἂν, καὶ χερὶ καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ
 ἐκ τῶ ὀπίσθ'· καὶ ὅς τὰ πρῶτα καὶ
 αὐτὸν μάχῃ, καὶ ὑπὲρ, ἂν αὐτο-
 γαίῃ, ἀπεκτείνῃ τῇ μάχῃ.
 ὁ δὲ, ὡς πορὶ αὐτὸν ἰσχυρὸν Διο-
 δαχθῆς τὸ ἐκείνου δώτατον, σπᾶ-
 τῶν μάχαιραν αὐτῇ, καὶ ῥιπῇ
 πόρρω, ὡς αὐτὸς ἔπειτα ἑλκυσ-
 νοῖ. ὁ δὲ τὸ παλαιὸν ἔργον ἔσθ' ἂν
 φέρτορ, ψεύδεται ὡς τιθεσθαι
 ἐν τῇ πλεοναῖ. ὁ δὲ δέσας ἰδὼν
 τὸν, τὸ πρῶτον, ὡς ἄνθρωπος, ἑλκυσ-
 νοῖ ἀπολέπει τῶν ὅτι μάχαιραν
 βατάσας ἐπ' ἑμᾶς, ἑλκυστὸν ἑ-
 τῶν πάλιν. ὡς δὲ ἑλκυστὸν, τὸν
 πρῶτον ἑσπερίον, σωδὸν τῇ
 ἐπίδοκῃ γυναικῶν· αὐτὸς δὲ,
 οὐδὲν ἑλκυστὸν τὸν ἐκ τῶ ὀπίσθ' ἑλκυσ-
 νοῖ, ὡς αὐτὸς ἑλκυστὸν ἑμᾶς ἐμᾶς, πρὸς

tum generoso viro, ueste indu-
 to militari: qui primum uer-
 bis Italis hortulanū allocuto,
 petijt ab eo, quò asinum du-
 cat. ille uocem militis (ut o-
 ppor) non intelligens, nihil
 respondit. Miles id ueluti se
 contemptū frēs molestus,
 hortulanum fuste cum per-
 cussisset: ille militem ample-
 xus, ad terrā in uia prostra-
 uit. iacentem tum manibus,
 tum pedibus, tum saxo ferit.
 Miles cum se tutaretur, mi-
 nareturq; si exurgeret, se il-
 lum ense interfectorum: hor-
 tulanus quid de se futurum
 esset præmonitus, extractū
 ē uagina ensē, additis uer-
 beribus longē proiecit. Mi-
 les uitæ periculo motus, se
 ob uerba mortuum simu-
 lat. quod ueritus hortulanus,
 iacentemq; relinquens, ense
 supra me posito, in ciuitatē
 pergit: datoq; alteri ad co-
 lendum horto, ob timorem,
 penes amicū unā me ducēs,
 ibi latenter diuertit: deinde

τινὲς τῶν ἐν αὐτῇ συνῆσαν.
 τῇ δ' ὑπεραίει, δόξαν αὐτοῖς
 ἰσχυροῖσι, ἣ μὲν ἱμὸν δισπεί-
 νειν λεῖωτῃ ἰσχυρῶς· ἡ δὲ
 ἀράμην ἐν τῷ ποταμῷ, ἡμι-
 σφαιρῶν αὖν, τῇ ἡλίμανι, ὥς οἰ-
 κημα ὑπερῶν, ἡ δὲ καὶ αὖν
 συγκαταστῆναι. ἡ δὲ στρατιώτης,
 ἐκ τῆς ὁδοῦ τέτι μόλις ἴδεναι
 τὰς, ὥς ἴφασαν, ἡμεροβρῶν
 τὰς πλεοναῖ, ἔκρη αἱ τῶν πῶ-
 λιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς
 οὐκ αὐτῇ ἐντυχῶν, λίγη τῶν
 ἀπόνειαν τῇ ἡμερῇ. οἱ δὲ οὐκ
 αὐτῇ συνελθόντες, μαθησά-
 σιν ἴδεναι ἡμεροβρῶν,
 καὶ πλεοναῖ, τὰς τῆς
 πλεοναῖ ἀρχοντας· οἱ δὲ ἡσ-
 τιναι τῶν ὑπερῶν πλεοναῖ,
 καὶ τὰς ἴδεναι ἀπαντα· πλεοναῖ
 θῆναι ἴδεναι ἡμεροβρῶν. ὥς δὲ πλε-
 ῶν, ἡ δὲ καὶ ἡμεροβρῶν ἴφασ-
 νται. οἱ καὶ οὐκ στρατιώταις, ἴδεναι
 ἡμεροβρῶν αὖν, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ,
 ἡμεροβρῶν, τῶν ἡμεροβρῶν. οἱ δὲ οὐκ
 αὐτῇ ἡμεροβρῶν, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ,
 ἡμεροβρῶν, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡμεροβρῶν,
 ἡμεροβρῶν, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡμεροβρῶν.

θερῶν δὲ ἐν τῇ στρατιῇ, καὶ πολλὰς ἡμεροβρῶν ἐν τέτι γρομῆται,
 ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ,
 ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ,
 ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ, ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ.

ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ

ἡ δὲ καὶ πλεοναῖ

amici consilio se in arca in-
 clusit: me pedibus per gra-
 dum attractum recludunt in
 superiori ædium parte. Mi-
 les ubi de via surgens, uixq;
 ambulans ob susceptas pla-
 gas, in urbem redisset, nar-
 rat commilitonibus qui ob-
 uiam forte facti sunt, inu-
 riam bortulani. Hi cum nos-
 sent quo essemus in loco, sum-
 pto magistratu uenientes do-
 mum, lectorem intus dedu-
 cunt, iubentes eos qui domi
 essent, educi. Cū lateret bor-
 tulanus, exclamant milites,
 illum & osinum intus esse.
 qui domi erant, nullos esse
 alios præter se, neq; uirum
 neq; asinum, affirmant. Cū
 tumultus & clamor pluri-
 mus in paruo loco esset ex-
 citatus, ego quidnam esset,
 cupidus sciendi, caput ē fe-
 nestra extuli: quo illi uiso,
 statim

ἰλέοντες, αὐτοὺς αὐτοκράτορα· οἱ
 δὲ ἰσαλάσσαν ψευδῶς λέγον-
 τες, καὶ οἱ ἀρχόντες ἔσαν πα-
 ριστόντες, καὶ πάντα αὐτο-
 ροβούντες, ὑπέσκησι τὸν ἱ-
 μὸν διωπτόν, τῇ λυβυτῷ ἰγα-
 κιστῶρι. καὶ λαβόντες, τὸν
 μὲν ἐς τὸ δόρυμνόν τε καὶ
 πᾶσι, λέγοντες τὸν τιτοχρημῆ-
 νον ὑφίστανται, ἡμῖν δὲ καὶ τοῖς
 βασιλεῦσι, τοῖς στρατιώ-
 τασι ἰσίδωκον. πάντες δὲ
 ἀνδρότερον ἰγίλουν, ἡδὲ τὸ μέν
 σκεπτεῖν ἐν τῷ ἰσοφῶν, καὶ
 προδόντες τὸν ἰσοφῶν διωπτό-
 νων. καὶ τότε ὅτε ἡμῶν πρώτου
 ἦλθεν ἡς ἀνδράσιν ἐλθόντες
 ἔειπεν, ὅτι ἡμεῖς παρακρίνομεν, τῇ
 δὲ ὑπερβαίει, τὴν μὲν ἰσοφῶν ὁ
 λυπάρης, ὁ μὲν διωπτόν, ὁ καὶ
 οἱ δὲ δὲ στρατιώταις πολλὰς
 σκεπτεῖν ἰγνῶν, καὶ παρακρίνομεν
 μετὰ τῶν καὶ ἀκρίτων Ἀττικῶν.
 καὶ οἱ δὲ ἰσοφῶν, ὁ δὲ ἰσοφῶν
 πᾶσι ἡν ἀνδράς σφιδραπῶν.

Ἡ οἰκὸν, πόλιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἐλθόντων, Θισσαλῶν. ἔ-
 τει τὴν ἐλθόντων ἐλθόντων· τὰ ἴσα τῇ διωπτόν ἰσοφῶν, καὶ
 ἔειπεν καὶ ἀνδράσιν σκεπτεῖν Ἀττικῶν, ἀφίξει τῶν τῶν, καὶ μετὰ τῶν
 ὅτε ἐλθόντων. ὁ δὲ οἱ ἀνδράς, οὐδὲν οἱ ἔειπεν καὶ ὅτε ἀλλήλοις,
 καὶ κατὰ τὸν ἐν ταῦτῳ, καὶ τὰ σκεπτεῖν τὴν τῶν ἀνδρῶν ἀνδραμυ-
 μῖα,

statim exclamant in menda-
 cio deprehensos. Scrutantes
 singula, hortulanū inuene-
 runt in arcula iacētem. ex-
 tractum iudicibus tradunt,
 errati poenā daturū. Ne
 inferius demissum dant mi-
 litibus. Ridebāt in me uersi
 omnes, qui meo iudicio pro-
 dissem dominum: ex quo id
 uerbum primū prodit in
 uulgus, Exdaisino cōspecto.
 Quid dinceps patrono ac-
 ciderit, ignoro: miles me co-
 miti minis uiginti, qui mi-
 nister erat uiri praediuitis
 Thessalonicae Macedoniae
 ciuitatis. Eius ministerium
 erat epulas parare diuiti.
 Cum isto conseruus frater
 habebat pistos, placentis
 melle conficiens: commu-
 nia suae bis erant artis uten-
 silia atque instrumenta.

Hi

σῆμά με καὶ εἰ σωθήναι τρι-
 φῶς πάλιν παλὸν ἐγγύθεν, καὶ
 τὸ δῆγμα ἐπαυθῆναι τῇ τριχὶ
 ἀπὸ τῆς βροχῆς. εἰ δὲ γρηναίονταί μοι,
 μέγα τί μοι καὶ πῶτα ἐρῶντες,
 καὶ τὰ λευκὰ μὴ λαπαρώ-
 μεθα, ἀλλ' ἐν ταύτῃ μέτρῳ ὄν-
 τα, εἰς ὑπὸ νεύον ἐρχόμεθα τοῦ
 τελευτήσαντος τῶν ἡμῶν. καὶ
 προσελθόντες, αἱ αἱ τὸ βαλὰν
 οὐκ ἀπὸντες, ἐπαῖα τὰς θύ-
 ρας συγκαλέσωμεν, προσβα-
 λόντες ὅτι τινὲς τὰ ἡμῶν τῶν
 θύρας, ἐκπορεύονται τῶνδε. καὶ
 γὰρ τότε τὴν δόλιν μεθ' ἑαυτῶν,
 ὅριστον προσελθόντων. εἰ δὲ τὰ
 μὲν πρῶτα ἐγγύθεν, ἐρῶντες
 ἀφιστὰν ἀπὸ τοῦ. ἄλλα δὲ τὰς
 ἐμὰς ἀλλὰ ἐκείνων ὡς τῶν
 ἐμῶν θύρας. καὶ γὰρ πολλοὶ
 οὐκ ἔστι καὶ ὁ δισπότης αὐτῶν
 ὅπως τὸ γίγνεται, τορύνει οὐ-
 τε ἔξωθεν, καὶ ὅπως τὰς, ἐφ'
 ᾧ ποσὶν αἱ ἐξ ἐμῶν γίγνεται. ἐπὶ
 δὲ ἡμεῖς, καὶ ὁ ἀνίσταται τὸ
 συμποσίον, καὶ διακρίπτει ἡ-
 σια, ὅπως μὴ οὐδὲ ἀγρία μερίδα
 ἐκπύουσι, καὶ μέγα ἐν γίγνεται ἀναβῆναι, ἀτρίχας αἶμα. καὶ γὰρ
 σφίον ἐχθρὸς ἐπὶ τῷ δισπότην, ἐκείνους ἀμα καὶ λίχον ἐκλυ-
 πῶς. ὁ δὲ πολλὸν ἔχει ἐπὶ ἐμῶν γίγνεται, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐκείνους με-
 ἄνω

sum corpore pinguior, adeo
 ut pellis ex pilis nitidis ade-
 modum luceret. Illi me pin-
 guiorem factū uidentes, hor-
 deum uero nequaquam mi-
 nui, in suspicionem mei duo-
 Eti, simulant se foras ire la-
 uandi gratia. clauso ostio,
 quid agam, per rimulas aspi-
 ciunt. Ego ignorans dolum,
 ad prædium proficiscor. Illi
 primò ridere incipiunt in ci-
 bo asini defuncto. Conseruis
 deinde ad id spectaculū uo-
 catis, rident simul omnes ue-
 bementius, adeo ut patronus
 peteret, quidnam accidisset
 ut adeo efferrentur risu. Vi-
 causam percepit, surgens à
 symposio, atq; introspiciēs,
 posteaquam me uidit sylue-
 stris apri frustra edentem, sta-
 tim ridens se intus corripuit.
 Ego ægerrimè tuli me defun-
 to ex gula fuisse deprehensum.
 Ille suborto risu me
 iubet

ἔσθω ἄγχιθά, ἄς τὸ ἐκόντα συμ-
 πίκνιον. ἔπειτα τράπεζάν μοι
 παραβῆναι ἄπει, καὶ εἶναι ἐν
 αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν
 ἄλλω ἔνθω καὶ παραγγῆν, ἑλίκια, λα-
 πάδας, ζυμαί, ἰχθύες ἔτε μὲν,
 γάρψω καὶ ἰλαίω καὶ ἰανθιμύνας, ἔ-
 τε ἧ, θάπυϊ ὠδισχυμύνας. καὶ
 γὰρ πλεονεχίω ὁρῶν ἦδε ἅπαν-
 τόν μοι προσμεδιῶσαν, καὶ μα-
 θὼν ἔτι μὴ εἶναι μόνον τὸ πικ-
 ρόν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδύην
 πληρομένην, ἵμους ἔρίσων, ἧ
 τραπεζῇ παρασάς. τὸ δὲ συμπό-
 σιον ἐκλονήτο τῷ εἰλωτῇ. καὶ ἵεν
 ἄπει, καὶ πίνοντες οἶνον ἔτος εἶτος,
 ὡς τις αὐτῶν ἐκφρασάμενος ἔπ-
 ῶν ἧ, ὃ διαπέττει ἐκείλῳ, ἔφη
 γὰρ τὸ προσσηχθὲν ἔπινον. ὃ δὲ,
 οἶνον εἰκὼς, ὁρῶν καὶ ἐτύμα πα-
 ράδοξον, τῷ δὲ τῷ μὲν τῷ ἱμῶν
 ἐκλονήτο διηκῆτι τινὶ καὶ ἄλλῳ
 λῆν τῶ ἱμῶν ὠπασαμένῳ, καὶ ἄλ-
 λο τισσόν. ἱμῶ δὲ παρίδωντο ἡ
 πολλοὶ θίρω τινὲς τῶν ἱμῶν ἱανθι-
 σκων, καὶ ἄπει καὶ ἰχθύς, ὅσα πικ-
 ρὴν μάλιστα, ψυχὰ γὰρ αὐτῶν
 δυναίμεν. τῷ δὲ ἧ, ῥάδια ἔνθω
 τὰ ἰανθισκὸν γὰρ ἀνδύς, ἔς ἅπαν-
 τας, διδάσκόμενοι. καὶ πρῶτον δὲ, καὶ ἰανθισκὸν αἰ μὴ ἰανθισκὸν,
 ὅσπερ

iubet in cōuiuium deduci: de
 inde mensam parari aded
 multis cibis, ut nullus aliter
 asinus eos potuisset edere.
 Cochleæ crudæ erant, pisces
 partim garo et oleo, partim
 sinapi conditi. Fortunā ego
 arridentem mihi sentiens,
 cogitansq; his iocis salutem
 mihi afferri posse, mensæ ad-
 stans prandium sumpsi: qua
 ex re uniuersum conuiuium
 se in risum effudit. Cum di-
 xisset quispiam: Bibet hic a-
 sinus et uinum, si quis minis-
 tret: idq; patronus iussisset
 afferri, oblatum potavi. hoc
 ille præter modum admira-
 tus, duplex eius quo uendi-
 tus eram, precium annume-
 rari emptori iussit, meq; da-
 ri adolescenti cuidam libera-
 to suo, tum nutriendum, tum
 instruendum, quæcūq; illum
 oblectare possent. Facile fuit
 illi me docere, parentem sibi
 facientemq; singula quæ
 monstraret. Primum flecti
 me in genua supra lectum

ὅσπερ αὐτοῖς ἐν τῷ ἀγα-
 θῷ, ἐπεί ποτε, εἴτα καὶ προ-
 σκαλίειν αὐτῷ, καὶ μὴ καὶ
 ὀρχήσασθαι τὰς δύο ἱπποιστά-
 μων ὀρθῶν, καὶ λατρεῖν,
 καὶ ἀποκτεῖναι πρὸς τὰς φε-
 κτε, καὶ πάντ' ἴσα ἰδυόμενον
 μὴ καὶ δίχα τῷ μανθάνειν
 ποιῶν, καὶ τὸ πρᾶγμα πορι-
 βέκτην ἦν, ἐν τῷ δὲ διαπύτῃ
 εἰνοποίει, παλαίωρ, ὀρχήμι-
 πον, τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς
 τὰς φεκτε αὐτοῖς ἐν λαίρῳ,
 καὶ λατρεῖν καὶ ποιῶν δὲ
 ἐπὶ τῷ βιβάσαι, ἥτοιμα, τοῖς
 ὀφθαλμοῖς τὸ εἰνοχόειν λαίρῳ
 καὶ οἱ δὲ ἐκπύμαζον τὸ πρᾶγμα,
 ὡς παρὰ δόξαν, ἀγνοοῦντες
 αὐτοῖς ἐν τῷ ἴσῳ λαίρῳ.
 ἐγὼ δὲ πρυφῶν ἱπποῦ μιν,
 τίς ἱππὸν ἀγνοεῖ, καὶ μὴ
 καὶ βαλίσσον ἱπποῦ μιν, καὶ
 καμίζον τὸν διαπύτῃ ἡδὲ
 νότον, καὶ τρίχειν δρόμον ἀ-
 λυπέτατον, καὶ τῷ ἀσάβῳ
 ἀνὰ δόξαν, καὶ σκευὴ μιν ἦν
 πεινυλῶν. καὶ πρὸς μιν πορφυ-
 ρὰ ἡδὲ βάλαι, καὶ χαλκὸς ἐστὶν ἡδὲ χρυσὸς
 καὶ χρυσὸς, καὶ λαίρῳ δὲ ὁπλίσθη μιν, μίλῳ
 καὶ μιν καὶ τῷ ἡδὲ λαίρῳ, ὁ δὲ διαπύτῃ
 ἡμῶν, ὅσπερ ἴσῳ, ἐν τῷ λαίρῳ

uelut hominē docuit, tū sibi
 alludere, ac stantē pedibus
 anterioribus erectis psalle-
 re, ad eius quoq; uocem an-
 nuere atq; abnuere. omnia
 deniq; quæ poteram, imita-
 bar. Vulgatum iam per ur-
 bem erat, asinum uinum bi-
 bere, ludere, saltare, et quod
 mirabilius uideretur, uoci-
 bus hominis obtemperare.
 Cum uellem bibere, oculo-
 rum nutu admovebam mi-
 nistrum. Mirabantur hæc
 omnes ut rem insuetam, in-
 sci hominem in asino esse.
 Letabar eorum stulticia, di-
 scens ambulare, ferre patro-
 num, currere absq; ulla ses-
 soris molestia. Et sumptuo-
 sius ornatus, purpureis pla-
 leris, freno auro atq; argen-
 to distincto. Pendebant in-
 super tintinabula, suauē so-
 nū præbentia. Menecles pa-
 tronum in Thessalonicam a-
 bijt, ob hanc causam, ut fe-

λαίρῳ

λούκετος δούρο ἰαπελός ἐπ' αἰ-
 τίας τοιούτης, ἐπίσχιστο τῇ πατρὶ
 διέβαιον παρίξεν αὐδρῶν ἱπποῖς
 πρὸς ἀλλήλους μονομαχίαν εἰδὼ
 τῶν· καὶ οἱ μὲν αὐδρῆς, ὃ μάχης
 ἔδον ἡσυχίαν παρασκευῇ, καὶ ἀ-
 φιλῆς ὁ πόρτος, ἀνιδιόνομεν
 αὐτὸν ἰνδρῶν. ἡ γὰρ τὸ δισπότιον
 ἰσχυρὸν, καὶ πεταχωρίον ἦν τὸ
 δὲ ῥαχὺ, καὶ τοῖς ὀχλήμασιν ἐπι-
 βύττωρ χαλιπέρ, ὡς ὃ κατέβη
 μὲν αὐτὸν Θεσσαλονικίαν, ἐκ ἧν
 ὅστις αὐτὸν θέαν ὅν ἡπείγντο, καὶ
 τὴν ὄψιν τὴν ἐμὴν. ὃ γὰρ ἱμὲν
 δόξα πρὸς λαλῶν ἐκ μακρῆ,
 καὶ εὐπελὺς πρόσωπον, καὶ τὸ ἀν-
 θρώπινον τὸ ἱμῶν ὀρχομάτων
 καὶ παλαισμάτων· ἀλλ' ὁ μὲν
 δισπότις τοῖς ἰνδοξοτάτοις
 τῶν αὐτῶν πολεμῶν, παρὰ τὸν
 πότον ἰδὼν με, καὶ τὰ πα-
 ρὰ δεξιά κῆρα ἐν ἱμῶν παύ-
 νει ἐν τῷ λήπῳ παρτίθης. ὁ
 δ' αὖ ἱμὲν ἐπὶ τῆς πρὸς τὸν
 ἰνδρῶν ὃς ἱμῶν πολλῶν πᾶν
 δραχμῶν· ἡ δ' ἀκλήσας γὰρ με
 ἐνδον, ἔχον ἱππῶν, καὶ τοῖς βέλ-
 ούσις ἰδὼν ἱμῶν, καὶ τὰ μὲν παρὰ δεξιά ἔργα, μετὰ τὴν θύραν ὡς
 γυν. οἱ δ' αἰσχυρῶν, ἄλλως αἰετὶ τὸ ἰνδοξομάτωρ, μάστιγα τὸ ἱπ-
 πῶν εἶναι ὅτι γαστρί δοναῶν· ἔγωγε ὃ ἔδον. ὡς ὁ λήγαν ὁ μὲν,

rebat, quòd erat pollicitus
 patriæ, se gladiatorios lu-
 dos daturum: qui cū ad pr-
 gnandum parati adessent,
 nos mane profecti sumus.
 Ferebam dominū via dura
 & uehiculis difficili. Vbi
 Thessalonicā uenimus, om-
 nes ad spectaculum & me
 uidendum conuenerūt: iam
 enim fama diffusa longius
 uulgauerat, me in modū ho-
 minis saltantem, uarios lu-
 dos edere. Patronus post po-
 tum suis concuiibus (hi no-
 biles erant) in cœna me io-
 cos illos incredibiles iubet
 edere. Libertus qui mihi
 præerat, faciēs ex me quæ-
 sum, tenebat inclusum, eos
 qui meos ludos uolebāt aspi-
 cere, aperta ianua, datisq;
 nūmis utromittēs. illi, aliud
 alter in meum cibum affe-
 rebant, & ea præsertim,
 quæ uentri asini minimè
 conuenirent. Me & domini

τῷ διορίῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει
 συνχριστῶν, μέγας τε, καὶ πῖνον
 δαυτοὺς ἔδει γυγύνειν. καὶ πάλιν
 γυνὸς ἦν, ἡμίφρα βελήμελον,
 τίς ὄψιν ἰκνού, παραλῶσα
 αἶσαν ἰλὶν ἐμὶ ἀριστῶντα, δε
 ξαμένη μὲν ὄφρ' ἐμπίπτα, ἔτε
 ρε, τὸ καλὸς ἰλῶσα ἔδον, ἔτε
 δὲ, τῷ παραλῶσῃ τῶν ἐμῶν
 ὀπισθεδωμάτων, δε ὄψιν.
 μίαν σωσίαν προλῶσα. καὶ
 διαλέγεται πρὸς τὴν ὀπιστά.
 τίς τὸν ἐμὸν, καὶ μεδὸν ἀδρὸν
 αὐτῷ ἔπειχτο, αὐτὸν συγχωρή
 σαι αὐτῇ, σὺν ἐμὶ τίς τὴν ἐνέτα
 ἀναπαύσασθαι. λέγει δὲ ἡ
 δὲ φροντίσας, ἥτις καὶ αὐτοῦ
 τε ἰσχυρὸς ὢν ἐμὸν, ἥτις καὶ με, λαμ
 βάνει τὸν μεδόν. λέγει δὲ ἡ
 σπύρα τε ὅθεν ἔρ, λέγει δὲ συμ
 ποσία ἀφ' ἧς ἔμας ὁ διορίσ
 τας, ἀνὰ τῇ φροντίδι, ἰσχυρὰ κα
 θύδε μελ. καὶ τίς γυνὴ καὶ ὁ
 ρομῆς, πάλιν ἡριγυρῶν ἰσχυ
 ρὸν ἐμὸν ἀνελών, ἰσχυρὸς δὲ
 αὐτῇ προσκίφαλα μαλακὰ,
 καὶ τρώματ' αἶσαν πατιέσθαι, καὶ
 χαμσύνειν ἐμὸν ἀπριπίε ἔρ. ἔτα οἱ δὲ τῇ γυναικὶς ὁράσας
 αὐτοῦ πρὸς πλοῖον, πρὸς τὸ δωματίον ἰσχυρὸν δειν. ὃ δὲ πῶς ἔρ ἰσχυ
 ρὸν μέγαν, τῷ πρὸς λαμπρόμελον ἰσχυρὰ ἀπεδυσσάμενον, κατὰ
 τῷ

et aliorum civium epula et
 magnum et pinguiorē red
 diderant. et mulier quaedā
 externa mei uidendi cupida
 accedit, ut me aspiciat prae
 dentem. ut aspexit, euesti
 gio in cupidinem mei exar
 sit, tum asini specie adducta,
 tum impulsā ludorum uenu
 state. Hae cum liberto ut u
 nam noctem mecum esse si
 nat, magno precio pacisci
 tur: qui parum curans mei
 iacturam, precio accepto,
 cū aduersperasceret, post cae
 nam domini iussu abiēs, me
 ad locum ubi dormiebā, per
 ducit. Ibi mulierē inuenimus
 lectum ingressam. puluina
 ria mollia importata erant,
 uestes quoq, et stragulae, et
 stratum decens humi positū.
 Mulieris serui alio in loco
 abeūt iuxta domum dormis
 tum: illa lumen intulit per
 magnum, igni simile: exu
 itaq, ueste, nuda propter lu

ὅτ' ἀλχὴν γυμνὴ ἴδω. καὶ μύρον
 ἑταίροι ἀλαβάστρῳ προχωμί-
 νω, τότε ἀλίσφιν, καὶ μὴ ὅ μύρι-
 ζω, ἴσθ' ἡ μάστιγα τῶν ῥιπῶν με
 μύρον ἐνίπλυσσιν. ὅτ' ἂν με ἡσ-
 τιφίλῃσι, καὶ ἡσπρίσι αὐτῶν
 ἱρώμεσθον, καὶ αὐτρηπὶν δι-
 λυγῇ. καὶ με ἰνὰ τὴν φορβαίαν
 ἑταλαβεμένον, ἵδ' ὅτ' ἡ χαμῶν
 νίμ' ἴδω. καὶ γὰρ ἵδ' ἡ τρίτον
 παρακαλῶν. ὅτ' ἂν τὴν δίο-
 μιν. καὶ εἴπω ὅτ' ἡ παλαιὴ πει-
 λῶ ὑπερβριγμένον, καὶ τῶν χρη-
 τῶν μύρον εἰσρημένον, καὶ τῶν
 παιδισκῶν ἱρώων πάντα κα-
 λῶ, καὶ νίμ' ἴδω, καὶ σφῆδρα ἐπὶ
 ρου, ὅπως ἀναβήσομαι τῶν αὐ-
 τρηπῶν. καὶ γὰρ ὅτ' ἡ γυνὴ ἐγγύθεν
 ἴδ' ὅτ' ἡ σιωπῶν, ἀλλ' ἵδ' ὅτ' ἡ
 ὄντις σιωπῶν ἐτυχὲν ἱφασφά-
 μιν, ἵδ' ὅτ' ἡ γυνὴ καὶ ἱφασφά-
 μιν ἴδω. καὶ μὴ καὶ τὰ τὸ με εἰ-
 δὴς ὅτ' ἡ μύρον ἴδω, καὶ ὅτ' ἡ
 σιωπῶν ἐτυχὲν διασπαρῆν, καὶ γὰρ
 ὅτ' ἡ σιωπῶν ἀνδρῶν, καλλὶν δὲ
 σιωπῶν, ὅτ' ἡ σιωπῶν ὅτ' ἡ
 διδῶν. ὅτ' ἡ γυνὴ πολλοῖς τοῖς
 φιλόμασι, καὶ ἵδ' ὅτ' ἡ γυνὴ
 πρὸς καλλῶν, ὅτ' ἡ σιωπῶν ὅτ' ἡ
 τίχοντα, ὅτ' ἡ σιωπῶν ἀνδρῶν παρα-

men stetit: deinde ex alaba-
 stro pro ferens unguenti, se
 primum eū inungit, nareisq;
 unguento replet: postmodū
 exosculatur, ea loquens, quæ
 amor in hominem dilectum
 proferre cogit. Deinde me
 fene in stratum trahit. Ego
 nequaquam tertio egēs bora-
 tatore, quò ducor accedens,
 cū uino ueteri esset resper-
 sus, unguenti quoque odore
 incitatus, pulchritudine in-
 super puellæ commotus, ino-
 clino me, dubius quoniam pa-
 tēto concumberem cum mu-
 liere. nam ex quo asinus fui,
 expers coitus fui: neq; cum
 asinis in ea te consueueram,
 neq; asinam cognorā. Itaq;
 haud parum mihi timor in-
 cessit ne scinderem dilacea-
 raremq; in coitu mulierē, ac
 postmodum tāquam homi-
 cidæ meritam subire pœnā.
 sed hæc incassum à me cogi-
 tabatur. nam mulier multis
 amatoris me osculis prouo-
 cans, ubi me ad opus para-
 tū sensit, ut homini superin-
 cumbens

χερὲς δ' ἐλάττω ἐπ' ἐμοί, καὶ βαί-
 πιστα ἑμὶν παρίκαϊο, καὶ πολ-
 λὰ ἰσχυροσμένα ἐν αὐτῇ ἵκα-
 τε, ὅσα τρυφῶντόν τε ἄλλοις
 ἐν δαίμωνι ἔχουσι, καὶ πᾶσι δὲ
 ἑμὶν παρεστῆκεσαν, εἰνεχίαι
 καλοί, τ' εἶναι ἑμὶν χρυσοῖς δια-
 κνέμενοι. ὃ δ' οὖν ἐπιτάττει,
 ἵππῳ ἐπιθῆναι, ἐκίλσεν μὲ ἀφ' ἑ-
 σθ'· ἰγὼ δὲ ἅμα δὲ ἠδόμενος,
 ἐν τῷ θιάτρῳ βαλάνκην ἐ-
 ἄμα δ' ἰδιδίον, μέπε ἀφ' ἑ-
 ὅλιον ἀναπνέουσα, ἐν τῇ
 τῇ δὲ τινὲς αὐτῇ, φέρονται,
 παροδούοντα, ἐν τοῖς ἄλλοις
 αὐτοῖς ἐν τῇ καὶ ῥέδων χλωρῶν
 φύλλοι, καὶ μελὶν ἐν ὁπῶν, ἀ-
 ναπνέουσα δ' ἄλγος, ἐκπνέουσα.
 καὶ οἱ δ' αὖτε μὲ ἀνίστασθαι
 ἐρχομένου. ἰγὼ δ' ἐν δ' ἐπὶ
 ἐπιθῆκα, καὶ ἀποδοξάμενος
 ἀπ' αὐτῇ αὐτίκων τῇ ῥέδω,
 βατίνου. τῶν δ' ἐν τῇ βαρμα-
 ρύτων ἐπ' ἐμοί, ἀπαίπτεται δ'
 ἐμὸν ἐν τῇ δ' ἐπὶ τῇ ἐν τῇ, καὶ
 ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὲς ἐν τῇ
 ἐπὶ δ' ἀπὸ τῇ ἐν τῇ, ὃ δὲ δὲ
 καὶ αὐτὸς ἐν τῇ καὶ γυμνοῖς
 αὐτίκων. τῇ δὲ παροδούοντα
 τῇ, καὶ μελὶν ἐπὶ ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῇ, κα-

manus aduersus me exten-
 dentis. Nobis mensa erat plu-
 ribus preparata rebus, quæ
 in cœna deliciarum causæ
 hominibus apponuntur. Ad-
 stabant nobis formosi pueri
 pincernæ, uinum nobis au-
 reo poculo ministrantes. Ibi
 custos adstās meus, iubet me
 prandere. Verecundabar in
 theatro situs, et simul exi-
 mescebam ne quis ursus aut
 leo ad me delaniandum pro-
 siliret. Hic ego inter alias flo-
 res recentium rosarum folia
 conspiciatus, statim ē lecto
 prosilio. Arbitrabantur re-
 liqui me ueluti saltaturū ad-
 ludum præbendum surrexis-
 se: at ego inter homines ad
 flores usq; de latus, rosas sca-
 lectas pascor. cum singulis
 rem admirantibus, uimenti
 speciē depono, omniūq; prio-
 ris asini sublata forma, in
 Lucium illum priscum ante
 eos nudus redy. Hoc inspe-
 rato ueluti mirando mon-
 stro stupefactus populus,

ὅτι ἐπιθυμῶσα, καὶ τὸ δῖον
 πρὸς αὐτὸν ἰσχυρίζετο.
 οἱ μὲν γὰρ, ὥσπερ φάρμακα
 ἀνὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακόν τι
 παλινερπον, ὁξείωσόντες ἐν-
 δομῶν μετὰ ἀποθανόν· οἱ δὲ πε-
 ραίνονται καὶ τὸν ἀπὸ ἐμὲ λόγον
 ἐλθόντων δῖον, καὶ πρότερον δια-
 γνῶσαι, εἰς οὗτω δικάσαι περὶ
 τούτων. ἡ δὲ γὰρ δρᾶμα πρὸς
 τὴν ἀρχὴν τῆς ἱπάρχουσας (ἐ-
 τε καὶ δὲ τῇ δῖα ταύτῃ παρῶν)
 ἐλθόντων κατὰ τὸν, ὅτι γυνή μιν
 Θεισάλη, γυναικὶς Θεισάλης
 δούλῃ, χρίσματος μετὰ γυναι-
 κὸς ἐπαλάφασα, ἔπειτα περὶ
 σαι, καὶ ἐκείνου αὐτὸν, λα-
 βόντα ἔχον μετὰ φουρᾶ ἐπὶ
 αὐτὸν πείσασαι, ὥς ἐπὶ
 ταψύδομαι, οὕτω γυναικὶς.
 καὶ ὁ ἀρχὸν, λίγι, φασί, ὅτι
 ἔπειτα τὸ σὸν, καὶ γυναικὶ τῶν
 σῶν, καὶ συγγενῶν, ἡ τιμὴ
 φῆς ἔχον τῶν γυναικὶς πείσασαι,
 καὶ πείσασαι. ἡ δὲ γὰρ πατὴρ
 μὲν, ἰφῶ, ἵσι μιν ἄνθρωποι, τῶ
 δὲ ἀδελφῶ τῶ ἱμῶ, τῶ δὲ ἀν-
 θρώπῳ δὲ, τὰ λοιπὰ δὲ ὀνόματα

magno coorto murmure, in
 diuersas sententias distrahe-
 batur. alij ut magum, inq̃;
 uarias formas mutari soli-
 tum, statim igni comburen-
 dum; alij paulo expectandū,
 inq̃; prius audiendum cen-
 sebant, ac postea sententiam
 ferendam. At ego ad præfe-
 ctū urbis, qui aderat in thea-
 tro, currens, dixi me à serua
 Thessalæ mulieris, quæ ma-
 ga erat, unguento perfusum,
 in asinum fuisse conuersum.
 rogo me in custodia detine-
 at, quoad certior fieret me
 loqui uera. Dic, inquit præ-
 fes, tuorum parentum
 cognatorium, si quos habes,
 et ciuitatis, nomē. Patrem
 esse mihi Lucium respondi,
 fratrem Caium, eodem quo
 ego uocatus cognomine; me
 historiarum aliarumq̃; re-
 rum scriptorem, fratrem
 poetam atque augurem es-
 se, patriam urbem Achaia

Patras.

πεισάλη ἔχοντες, ἡ δὲ γὰρ μὲν ἱστῶν καὶ ἄλλων ἀπὸ συγγενῶν, ὅτι
 πεισάλη ἔλθοντες, καὶ μάλιστα ἀγαθὸς πατὴρ ὅτι ὅτι πατὴρ

ἰταφικὸν μὲν ἔχει μίμνησ-
 μενόν, τίω γὰρ γυμνὸν παρὰ
 λαβῶν, ταύτην συνοικαῖσθαι δέμ.
 ἅμα δὲ τῷ ἑβρω γυμνῇ ὄν,
 ἰδὼν ἰδίῳ οὐκ ἔστι, καὶ λίγω πρὸς
 τὸν ἀδελφεόν, τίω ἑμαυτῷ ἐν
 γέλωτι συμφεράν. ἔπειτα ἐν
 τῇς πόλει, διξίῳ πρὸς αὐτο-
 τὸν αὐτὸν, πλὴν μὲν ἰδὼν, καὶ
 ὀλίγαις ἡμέραις ὄρχομαι εἰς
 τὸν ἑμὸν πατρίδα. ἰνταῦθα
 εἰσὶ σωτῆρες ἰδὼν, καὶ αὐτῶν
 θέματα ἵδουσι. μὰ Δῖ', ὅτι ἐν
 ἑμῷ πρὸς αὐτῶν, ἔτι δὲ τὸ ἑλ-
 γον, ἀλλ' ὅτι ἵνα παρὰ γίγας,
 διὰ μακρὸν πᾶν, καὶ οὕτω δὲ μέγας, εἰ καὶ αὐτὸς αὐτῶν.

coronatus, nudus, in nudo
 solo iacui. Dileculò mare uer-
 sus respiciens, nudus fratri
 narravi nō absq; risu in fore-
 tunium meum. Vento dein-
 de flante nauem ascenden-
 tes, paucis diebus in patriam
 uenimus: ubi Dijs meae salu-
 tis auctoribus sacra persol-
 ui, ac in templo dona suspē-
 di: non quòd ex canis ē podi-
 ce (ut uulgò aiūt) sed ex lon-
 ga asini peregrinatione, ac
 uix tandē in patriam redie-
 rim, salutem consecutus.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Palæstra penes focum.) Palæstra iocose inditum An-
 villæ nomen, ut apud Plautum in Cistellaria, cuidam Gym-
 nasium. b Quod olim Candauli.) Videtur alludere ad
 historiam Candaulis, quæ est apud Herodot. libro primo.

c Partem sylvestris asini.) Asini Sylvestres in delicijs ci-
 borum olim fuisse: qui licet sint generis ualentissimi, in quo
 plurimū est alimenti, ut docet Celsus: Celenus tamē eius carnē
 mali succi, & digestu difficilem tradit. Phnius uerò lib. 8. sic
 ait: Onagri in Phrygia & Lycæonia præcipui. Pullis eorum
 seu præstantibus sapore, Africa gloriatur, quos Lalifiones ap-
 pellant ὄνυχες, Latini onagrum, asinum agrestem, sylvestrē
 & ferum uocant. d Asino conspectio.) Adagium dici so-
 litum in eos, qui stoliditatē suam dum ineptē studēt dissimula-
 re, ridi-

re, ridiculè produuntur. e E' canis podice id est, culo. Dictum uidetur à Luciano, pro eo quod est, rebus anxijis atq; angustisquod ea pars arctior sit huic animanti, quamobrem & excernunt difficilius. Laertius ait, uulgò iactatum fuisse in Zenonem, quod in canis postico de repub. cōscripsisset, uel quod numis anxie, uel quod ineptè.

ΖΕΥΣ ΤΡΑ

γωιδ.

I V P I T E R T R A

γωιδ.

Vincentio Obsopæo interprete,

A R G V M E N T V M.

Eiusdem propè argumenti & hic dialogus est, nisi quod hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat ullos esse, nedum providentia sua mundū gubernare: fortuituq; ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas ipargitur, ac tota dramatica est. Principio enim Iupiter fingitur audita disputatione Timoclis Stoici & Damidis, eius quem modò dixi, Epicurci, grauitè incensus, ac metu pariter atq; dolore commotus esse. Cuius rei causam dum ceteri ab eo inquirunt, eandemq; disputationem ab iisdè illis iterum instaurari audiunt, tandem cōsilijs mutuo inter se collatis, generale deorum omnium conciliū super eadè re cōgregandum decernitur. Conuocatis itaq; per præconē Mercurium uniuersis, & iisdem pro sua cuiq; dignitate assignatis sedibus, cum diu inter se de confesso altercati fuissent, postremo imperato silentio, Iupiter cum magna perturbatione totū negotium ac summam disputationis illius exponit, admonēs, & ob oculos imminente posito periculo exhortans, ut in commune omnes consulere, & malo huic remedium aliquod querere uelint. Primas igitur accepta dicendi potestate Momus, graui obiurgatione deorum securitatem ac negligentiam reprehendit, ut qui & malos euehi sinant, & contrā bonos ac iustos opprimi, neq; responsa certa & expedita hominibus dēt, neq; etiam poetarum scripta abolere faciant, per quæ supra, adulteria, bella ac seditiones ipsorum emulgetur: quare quic-

quid huius accidat, ipsorum culpa atq; inertia accidere. Atq; hinc oratione ad ipsum Iouē conuersa, etiā exemplis hæc confirmat. Post quem cum alij alia censerent, omnium ferē sententias idem, confutat: uel quod per se absurdum & inuitiles essent, uel quod absurda & incōmoda ex ijs secutura. Præcipuē uerō Apollinæ consiliū reprehendit: cuius etiam oraculum super euentum & uictoria disputationis huius prolatum, ob uanitatem irridet. Ob quæ Hercules, cum ipse postremus sententiam dixisset, audiretq; satis prohiberi sese quo minus sacra ac tēpla suam contra impios tueri posset, eō tandem redit, ut dicat se malle apud inferos esse, atq; ibi ab umbris metui, quā inter deos contemni, ac pro nihilo haberi. Quæ dum ita geruntur, interea noua occasione fingitur Hermes ille Agoræus, qui Athenis ad porticum Pæcilem consecratus stabat, properē aduenire, ac nunciare disputationem Damidis & Timoclis iterū iam inceptam esse, & ad eam magnā hominum multitudinem confluere. Relicto igitur concilio, ad auscultandū omnes conuertuntur. Porro tota Timoclis disputatio in hoc uersatur, Deos esse, ac providentia illorum omnia gubernari: idq; argumentis hisce confirmat. Primō ab ordine ac cursu rerū naturalium, quæ omnes suis ac certis uicibus redeant ac uariētur. Deinde authoritatibus & testimonijs poetarū, Homeri & Euripidis. Post hæc communi consensu gentium, quæ deos uenerentur sacrificijs & aris constitutis. Inde & ab effectis, quia oracula dent, & fulmina Iupiter iaciat. Postea autem & à minori, collatione ac similitudine à nauū gubernatoribus sumpta, quod ut illi nauigia sua, sic deorum providentia mundum administret. Ultimō etiam à signo & consequenti, quia aræ deorum sint, quæ nullo modo futuræ fuerant, nisi & dij essent. Ad quæ singulatim respondens Damis, primum argumentum de naturali rerum ordine, à diuisione diluit, etsi talia quædā sūt, non tamen eum ordinem à Dijs ideo certum constitutum esse, confutatione, ut apparet, non satis efficaci. Authoritates autē poetarum, ab ipsorum officio, & cōtrarijs testimonijs eleuat. Consensum præterea gentium, ab eo, quod quanquā deos colant, non tamen eosdem omnes, & quidam etiam scēda ac turpia pro Dijs habeant, impugnat. Deinde oracula & fulmina eiusmodi esse ait, ut hæc ex naturali causa sūt, Ioue iam olim in Creta sepulto: illa autē ambigua & obscura nihil certi prædicant.

dicant. Similitudinem uerò naucleri dissoluit ex dissimilitudi-
ne rerum cōparatarum, ostendens diuersa omnia in hoc mun-
do atq; in nauibus esse. Vltimum à signo locum, ut frigidum ac
frivolum, eludere tantum satis habet.

ΕΡΜΟΥ, ΑΘΗΝΑΣ,
Ζηὺς, Ἡῒς, Ποσειδών, Α-
φροδίτη, Καλλιστῆ, Μῶμος, Α-
πόλλωνος, Ἡρακλῆος, Ερμῆος.
Τιμοκλῆος καὶ
Δάμιδος.

MERCVRIVS, MI-
nerua, Iupiter, Iuno, Neptu-
nus, Venus, Colossus, Mo-
mus, Apollo, Hercules, Her-
mægoras, Timocles,
Damis.

Ω Ζεῦ, τί σιώνεις, καὶ
κατὰ μύνας στυγῶ
λαλῶς, ὥχρ' ὅς περ
πατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἰ-
χθυόει· ἡμεῖς προσεσάβη, λάβη με-
θύμβρον πίνων. μὴ κατὰ φρο-
νήσει σιγήτης φλυαρίας. Αἴν.
Ναὶ πάντ' ὑμῖν δορυ κρονίειν,
ὑπαιτὶ λεγόντων, τοιοῦτά σε
θεῖα γλαυκῶπις, Τρίτογινας,
Εὐχύδα, μὴ λελύθῃ νόῳ, ἵνα ἴδῃ
μὲν ὕδα, τίς μῶτις δῶκεν σε
κατὰ φρίν, καὶ κατὰ θυμὸν,
ἢ τί βαρὺ σφραῖνεις, ὥχρ' ὅς
τί σε ἴδῃ παρειαί. Ζεὺς.
ἶκ

O Iupiter, a quid ani-
mo cogitabūdo te-
cum comminiscens
loqueris, pallidus obambu-
lans, ac Philosophi colorem
ultu præ te ferēs? Quin me
cum ista cōmiciucas, & me
propter rerum difficultatē
qua premeris, in consilium
adbibes? Haud enim famuli
tui nugæ habebis contem-
ptui. MIN.

Sanè magnæ parens, homi-
num rex atq; deorum,
Te precor en glaucis oculis
Tritonia Pallas,

Fare age, ne celes, quò sint hæc cognita nobis:
Quod te consilium dubio sub pectore uersat?
Cur gemis? & tacito pallor subsurgit in ore?

ἡνίκα δὲ τὸν δαυὶν ἔδιδ' ἱππὸν
 ἱππῶ, ἔδιδ' ἡρώδῃ, ἔδιδ' συμφο-
 ρὰ τραγικὴν, ὥς ἡ αὖ κροίτ'
 ἄχθῃ ὅ τ' ἰὼν φύσει. Αἰν. Α.
 πολλὰν, εἴς τ' ἐπιμίσχῃ ἀρχὴν
 λόγων. Ζεύς. ὅ παγκράτιστι,
 χθόνια γὰρ παίδιδύμαίλα. σὺ τ'
 ὅ προμηθεύ, οἷά μ' ἄρ' ἔργασαι
 κακὰ; Αἰν. τί δ' ἔσθ'; πρὸς
 χερὸν γὰρ οἰκίαν ἵππας. Ζεύς,
 ὦ μεγαλομαχάγα τέρεπ' ἄρ'
 φοῖς με, τί μοι ρίξαι; Αἰν.
 παίμεσθ' ὄργας, ἢ μὴ καμῶν
 ὅσπερ ὅτ' οἱ δυνάμεις, μετὰ
 τὸν Εὐριπίδην ἴλον καταπα-
 πώκα μιν, ὥς τ' οἱ ὑποδραμα-
 τουργῶν. Ηἰκ. ἀγνοῦν ὁμᾶς
 νομίζεις τίς αἰτία; ἢ λῦπει,
 ὅ τις ἔσθ' οἱ; Ζεύς. ὅ κ' εἶδ',
 ἱππῶ τ' ἰὼν ἰκνύμενός μενέα.
 Ηἰκ. εἶδ' αὖ τὸ λυφάλακτον αὐ-
 τὸ, ὅν πάσχει, ὅτι ἱπποτικόν
 ὄσπερ. ὅ μιν ἰκνύω γι, ἡνίκα
 θες, ὅδ' ἡ πολλὰν οὐδ' ὀδύνην
 ἀπὸ σὲ τὰ λυφάλακτα. ὅτι γοῶν,
 ὥς τ' οἱ

dam boes. I V N. Noui ecastor dolorum tuorum sum-
 mam, quibus discruciaris: neq; tamē uociferor aut coc-
 eizo, quippe quæ iam sæpenumero præter morem eius-
 modi p. te sim passa contumeliam. Valde igitur credi-
 bile

I V P. Nunquam grauis res
 ulla sic dici potest, Nō passio
 non ullus uspiam dolor, Sed
 nec calamitas ulla sic tragi-
 ca est mala est, Quæ sit do-
 lori conferēda cæliū. M I.
 O' Phæbe, quilibet incipit
 proæmij? I V P. O' pessimū
 genus mortaliū, Tuq; ó Pro-
 metheū, me quib. afflixit ma-
 lis? M I. Quid est nec enim
 celabis hæc domesticos. I V.
 O' murmur ingens fulminis
 magnicrepi, Quid utilitatis
 addis aut affers mihi? M I.
 Compesce iracūdiam, si tra-
 gica magniloquentia, quem
 admodum illi, tibi pares esse
 nequeamus. Neq; enim totū
 Euripidem deuorauimus, ut
 tibi dictis poetickis ē fabula
 petitis subserviamus. I V N.
 An nobis obscuram esse opi-
 naris tristitia tuæ causam,
 cuiusmodi sit? I V P. Nosti
 nequaquā, nisi grauius quid

ἔπειτα Δανάω τιτὰ, ἢ Σιμόλῳ
 ἢ Εὐρώπῳ αὐτὸς ὠρεῖται, σι-
 μωιάδα κτλ. ἢ ἱρῶ, ἢ τα βε-
 λουιάδα τῶν ἡρώων, ἢ Σιμόν, ἢ
 χρυσὸν γυμνῶν ἡρώων δια-
 ἢ ὁρῶν, ἢ τὸ πάλαιον ἢ ἀγ-
 πωμένον. τὰ συμῶν γὰρ ταῦτα,
 οἱ τρυαγμοί, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ
 τὸ ὠχρὸν εἶναι, ἢ ἄλλα τα, ἢ
 ἱρῶν ἢ ἡρώων. Ζῶν. ἢ μακ-
 ρία, ἢ τὴν ἱρῶν, καὶ τὰς τρι-
 αῖτας παλαιάς, ἢ τὰ ὠμίτι-
 ρα πρῶτα ἢ ἡρώων. ἢ ἡρώων. ἀλ-
 λὰ τί ἄλλο, ἢ μὴ τὰς αἰῶσι,
 Διὰ τῶν Ζῶν. ἢ ἡρώων, ἢ
 ἢ ἡρώων, τὰ βίῳ πρῶτα, καὶ
 τὸς δὲ, τὸ τὸ αἶμα, ἢ ἡρώων
 ἢ ἡρώων, ἢ τὴν ἡρώων τιμῶν
 ἢ ἡρώων, καὶ τὰ γίγνα ἡρώων
 τὴν γῆν, ἢ τὴν ἡρώων πᾶν
 τὰ πᾶσι, καὶ τὸ μὴ εἶναι δό-
 κῶν. ἢ ἡρώων. ἢ τὴν γῆν τι-
 ναι ἢ γῆ ἡρώων; ἢ τὴν Τιτῶν
 τὰ δὲ διαμῶν διαρρῶν, καὶ τὴν
 φρενῶν ἐπιρρῶν, ἢ τὴν
 ἢ τὴν ἡρώων ἀφῶνται τὰ
 aut neglectui demur, ab omnib. habiti contemptui, ac nullo
 tius quidem momenti esse uideamur. 1 V N. Nunquid terra
 Gigantes produxit iterū? aut nunquid Titanes disruptis uin-
 culis, deuicta; custodia rursum aduersus nos arma & uim
 parant.

bile est iterum aut Danaes
 cuiuspiam, aut Semeles, aut
 Europæ inuenta amore te
 angere: deinde uerò assumpta
 imagine aut tauri aut saty-
 ri, aut aurum te factū uelle
 per impluium in sinum a-
 matae puellæ influere. Hoc
 enim haud dubitanter signi-
 ficāt crebri isti tui gemitus,
 & suspiria, neq; non lacry-
 mæ. Præterea pallor quoq;
 non alterius rei quàm amo-
 ris argumentum est certissi-
 mum. 1 V P. O' beata, quæ
 res nostras in amore & ta-
 libus ludicris sitas esse opi-
 naris. 1 V N. Et quid aliud
 te nisi hoc sollicitat, Iouens
 existentem? 1 V P. In exo-
 tremum discriminē res nostræ
 perducta, ô Iuno, & planē
 ut est in prouerbio, in b acie
 non maculæ constituta sunt, ut
 aut colamur amplius, obla-
 tis in terra sacris fruētes,
 aut neglectui demur, ab omnib. habiti contemptui, ac nullo
 tius quidem momenti esse uideamur. 1 V N. Nunquid terra
 Gigantes produxit iterū? aut nunquid Titanes disruptis uin-
 culis, deuicta; custodia rursum aduersus nos arma & uim
 parant.

ἅπλῃ Ζεῦ. θάρσῃ, τὰ τί-
 βον ἀσφαλῶς ἔχεις. Ἡρα,
 τί οὐκ ἄλλα δεινὸν αὖ γένετο;
 ἔχῃ γὰρ γὰρ, ὅτι μὴ τὰ ταῦτα
 παραλυσὶ, ἢ ἴσῃ πᾶσι ὁ
 Κριτόδωμος, ἀντὶ Διὸς ὁμῖν
 αὐτοκτενεῖ. Ζεῦ. Τιμο-
 κλῆς, ὦ Ἡρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δά-
 μις ὁ Ἐπικυρεῖς, χεῖς, ἐκεί-
 ναι ὅσῃ φρίσει ἀρξάμενοι τῇ
 λόγῳ, προνοίας περιδιαιγι-
 ῶν, πρὸντων μάλα συχυῶν
 καὶ δεινῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ
 μάστιγι καὶ ὀνείκοις. καὶ ὁ μὲν
 Δάμις, ὅτ' ἀναιδὴς ἴσασθαι,
 ἔσ' ὅλως τὰ γινόμενα ἱστορο-
 πῆν ὁ διατάττειν. ὁ Τιμοκλῆς
 δὲ ὁ βέλτερος ἐξέρετο ξυνο-
 γνίσκῃαι ἡμῖν, ἅτα ὅχλος πολ-
 λὸς ἐπὶ ῥύοντο, ἐδὲν πῖρος
 ἐγίνετο τῇ σωτηρίᾳ. διελύθη-
 σαι γὰρ, ἀσάφους ἱστορήσα-
 σθαι τὰ λοιπὰ σωθίμενοι.
 καὶ οὐκ ἐμπίστοι πάντες εἰσι
 ἢ Τιμοκλῆς nostras partes omni studio tueri conabatur.
 Deinde multa turba hominum certatim accurrentium con-
 fluente, nullum finē sortita est disputatio. Etenim hoc fœ-
 dere inito ab utrisq; discessum est, ut in diem posterum deo
 integrò reliqua nondum discussa accuratius examinerēt at-
 que perpendērent. Et nunc omnes suspēso ad audiendum

parant! IVP. Confide: nā
 res inferæ cœlestibus extra
 omne sunt periculum. IV.
 Quid ergo aliud rei gravis
 ὁ acerbæ accidit! Neq; e-
 nim uideo, quando talia ni-
 hil te conturbāt, quamobrē
 nobis Polus aut c Aristode-
 mus pro Ioue apparueris.
 IV. Timocles ille Stoicus ὁ
 Iuno, ὁ Damis Epicureus
 heri nescio quo initio in cam-
 delati disputationē de a proo-
 uidētia differuerunt in ma-
 gna probatorum hominum
 frequentia, ὁ celebritate
 populari: id quod omnium
 maximē me conturbauit ani-
 mo. Ac Damis quidem neq;
 Deos esse, neq; omnino eo, ὃ
 quæ fierent, curam ullā ha-
 bere, aut ea ordine guberna-
 re, impudētē affirmare nō
 uerebatur: ceterū optimus
 inbiant

πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, ἐπὶ τὸ ὅριον
 ἐρατὴν, καὶ ἀληθινὰ δὴ
 ξαλίσκει. ὁρᾷ τὴν λίνδωρον,
 ὡς ἐν τῇ πατρίδι τὰ ἑ-
 μίτορα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ λίνδωρόν
 μεν, καὶ διὐρὶν ἰάτορον, ὃ πα-
 ριστάται ἀνάγκη τὰ ἑμίτι-
 ρα, ὁνόμαϊα μένον ἵνα δοῦν-
 ται, ἢ τιμᾶσαι, ὥσπερ πρὸ τοῦ,
 ὅρ' ὁ Τιμολῆς ἐκ τῆς λίνδου.
 ΗΡΑ. δεινότερα ὡς ἀληθῶς,
 καὶ ἑμάρτω ὡς Ζεὺς ἐπιτραχύν-
 δεισεν αὐτοῖς. Ζεὺς. σὺ δὲ
 ὡς Δαρδάνης τινὲς ὁ Ἀντιόπης
 ἀνὰ μοι λόγους ἐν τῇ τράχῃ τε-
 σάτω, τί δ' οὖν, ὡς ἔμῃ καὶ Ἡρᾷ
 καὶ Ἀθηνᾷ, πρᾶτ' ἑμὲ ἄρ'
 σωσούσκειτι γὰρ καὶ αὐτοὶ
 τὸ μίρον. ΕΡ. ἰγὼ μὲν ἰδὲ τὸ
 ποιόν φημι δὲν ἴδω ἐπισκεψίμῃ
 ἱπποναγῶν, ἱπκλισίῃ σωμα-
 τιστῶν. ΗΡ. ἡμῶν τῶν ἰσίων
 δεινῶν, ἄπερ καὶ τὰ τῶν Ἀθηνῶν.
 ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν δὲ, ὡς πᾶσι,
 καὶ

inbiant animo, uter victoriā
 adepturus sit, ac ueriora pro-
 laturus. Videtis periculum,
 quā omnibus modis in an-
 gustum res nostrae coactae
 sunt. In uno viro pericula-
 mur, & ex duobus alterum
 euenire necesse est: ut aut om-
 nia nostra habeantur con-
 tēptui, & solum inania quae-
 dam uideantur uocabula: aut
 ut ea pietate colantur, quae
 prius culta sunt, si Timocles
 disputādo superior euaserit.
 I V N. Periculosissima pro-
 fectō sunt illa, nec temere Iu-
 piter more tragico propter
 illa efferebare. I V P. Tu
 uerō Danaes aut Antiopes
 alicuius potiundae cogitatio-
 ne me implicitum esse opina-
 bare, cum ita exanimatū me
 esse conspiceres. Quid ē igitur
 ὁ Mercuri' & Iuno &
 Minerva nobis faciendū est?
 quin & uos consilij prōptē

inuenti partem expromitis? M H. Ego quidem coactō
 prosperē concilio hanc rem communi omnium delibera-
 tionī offerēdam esse existimo. I V N. Et ego huius accedo
 sententiae. M I. Atqui mihi diuersum uidetur, ὁ pater, ne
 uidelicet

καὶ μὴ σωτράτῃα τὴν ἔρα-
νὸν, μηδὲ δῆλον ἑνὰ σε θεοῦ
βόμλεον τῷ πράγματι, πράτ-
ταρ δὲ ἰδίᾳ ταῦτα, ὃς ὅν ἕρα
τόσα μὲν ὁ Τιμεκλῆς λίγων,
ὁ Δάμιε δὲ ὑπεργυλαδῆς,
ἀπὶ ἐν τῇ σωτηρίᾳ. Εἰ.
ἀλλ' ὅτι ἀγνοοῦσι ταῦτα, ὦ
Ζεῦ, ἢ φασὶν ἰσομελῆς τῇ
ἑρμῇ τοῖς φιλοσόφοις· καὶ
οὐ δόξαν Ἰουδαϊκὴν ἔχοντες, μὴ
κοινόμενοι πρὸ τῶν οὕτω
μεγάλων, καὶ κοινῶν ἀπασιν.
Ζεῦς. ἡμεῖς ἔδε ἑρμῆν,
καὶ πρίστους ἀπαντὰς.
Εἰ. ὅρθως γὰρ λίγων. ἰδοὺ
δὲ, ὡς ἱκανοὶαυ σώλῃται
εἰ βίῃ μὴ μίλλῃται, σωίῃται
πρῶτον, ἔπειτα, πρὸ μεγά-
λων ἱκανοποιήσεται. Ζεῦς.
ὅτω φίλῃ, ὦ Εἰρμῆ, καὶ ἀπασιν
καὶ καὶ πρὸ ἑρμῆ, καὶ ταῦ-
τα, ὡς τοῖς μεγίστοις συγκα-
λῶν; Εἰ. ἀλλὰ πῶς γὰρ, ὦ Ζεῦ
ἀξίως;

videlicet ex cæto tumultu
cælum terrori cōpleu, neue
palim fiat hæc ob rem te
tumuliuari aut cōternari a-
nimo. Cæteram priuato te-
cum consilio effectum red-
das, ut Timocles disceptan-
do poliarur uictoria, Dami-
uerò omnium risui expositus
atq; subsannatus ex disputa-
tione abeat. MBR. At-
qui ista non manebunt ob-
scura et tacita iupiter, cum
philosophis in propatulo fu-
tura sit disceptatio. Ac tu qui-
dem tyrannum agere uide-
beris, si de tantis rebus ad om-
nes communiter pertinenti-
bus, cum reliquis nihil com-
municaueris. IVP. Quis
ergo iam ut in concionem
ueniant proclamans, ut mox
præstò sint omnes? MB.
Rectè mones. Hæc uos supe-
riocys in concilium omnes
conuenite: ne cunctemini

confluite omnes: uenite maximis de negotijs collaturi
consilia. IVP. Adeone nudis ὁ Mercuri uerbis et simo-
plicibus, ad hæc solutis præconem agis, præsertim maxio-
mis de rebus deos cōnocans? MB. Et qui nā alia ratione
expetis

ἀφ' οἷς; Ζεῦς, ἵπως ἀξιώ; ἀπο-
 σιμνῶσαι σομὶ δ᾽ ἄν τὸ ἑρμύ-
 μα μίτρηι τιεῖ, καὶ μεγαλο-
 φωνίᾳ πιεστικῇ, ἢ μᾶλλον συ-
 νιέσσει. Ερ. νῆε, ἀλλ' ἵπποι
 ὦν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαχὶ δ᾽ ἄν τὰ τει-
 κῶτα· ἵγ' ἂν δὲ ἄνιστα πειπτε-
 κός ὁμι, ὅτι δααρθῶ τὸ ἑρ-
 μύμα, ὑπέρματ' ἔνδ' ἑρμύ-
 σαρην, καὶ γίλως ἵστα παρ' αὐ-
 τῶν ἑρμύ τῇ ἀμυσίᾳ τῶν ἵππων.
 ἔρ' οὐ γοῶν καὶ τὸν ἀπὸ λαοῦ γι-
 λώμενον ἵπ' ἵκναι τῶν χρυσ-
 μῶν, καὶ τὴν ἵππων πᾶσι καὶ ῥα
 πολλὰ δ' ἀσφαλῆσαι, ὥς μὴ
 παύου σχολῶν ἄγαν τὸς ἀκρί-
 τας, ὅστις ἄν τὰ μίτρη.
 Ζεῦς, ἵππων ὦ Ερμῆ, τῶν ὁρ-
 ρῶν ἵππων ἵκναι αὐτοῖς τὰ
 πολλὰ τῷ ἑρμύματι, ὥς ἵπποι
 τὸς ἑρμῆς σιωπῆσαι· μινυῶσαι
 δὲ σὶ ἀκρί. Ερ. δ' ἵππων ῥα ἄν
 σαφῶς καὶ προχέρως· πέρ' αὖ
 μα δὲ ἵππων. Νῦν τί τιεῖν δ᾽ ἄ-
 λεια θίε, μὴ τί τιε ἀφ' ὧν,
 plerofq; admisce præconio, quemadmodum ille nos con-
 vocare consuevit. Credibile autem est illorum te comme-
 minisse. ME. Profectò non admodum promptè & calli-
 de, tamen periculum faciam.

Ergo Deum nemo nec mas nec femina desit,

expetis Iupiter? I V. Ro-
 gasti? Aequum esse opinor, ut
 præconium tuum nonnullis
 versiculis ac magniloquentia
 poetica exornes, ut hac im-
 pulsus studiosius & frequen-
 tius confluant. ME. Sanè
 verumtamen hoc poetarum
 & rhapsodorum est officiū.
 Porro ego minime sum poe-
 ticus, adeò ut præconiū quo-
 que corruptius sim, si ver-
 siculis cōfarcinatis & malè
 coactibus proclamarem.
 Ac risui ero omnibus ob ver-
 siculorum structuram parū
 concinnam. Itaq; & Apol-
 linem in dandis oraculis ris-
 deri à nonnullis uideo, dum
 multa securo animo invol-
 uit, & data opera obscurat,
 ne omnino audientes ocio in-
 dulgeant, sed expendant ver-
 siculos. I V. Proinde Mer-

curi Homericos versiculos

quemadmodum ille nos con-

vocare consuevit. Credibile autem est illorum te comme-

minisse. ME. Profectò non admodum promptè & calli-

de, tamen periculum faciam.

insuper

πῶς ἀλλ' αὖτις μόνον τίω ἰα-
 κλυσίαν. Εἰ. ἴσα τὰ ταῦτα, καὶ
 καθύλασσεται, ὥς προσῆκεν.
 ἀλλ' ἰκῆντο ἔ πρόχαρον ἑλάν-
 ναι, ὡς τις αὐτὸ χρυσῆς ῥῆ, καὶ
 πλουτέλασθ' ἢ τίω ἰακλῶν,
 ἐκ ἀκροβότου δὲ τίω ἰργασίαν,
 ἀλλὰ κομιδῇ ἰδωῖταις, καὶ ἀσ-
 εύμειτρον, πρὸ τ' χαλκῶν τ'
 Μύρωνος καὶ πολυκλείτου, καὶ
 τ' Φειδίου καὶ Αἰλαργεύου τῶν
 λιθίνων, λαβὴ δ' αὖται, ὅς πρὸτι-
 μύτιον χρὸ νομίστην εἶναι τὸ
 τίχον. Ζεὺς ἰχρὸν ῥῆ οὕτως,
 ἀλλ' ὁ χρυσοῖς ἔμπερ πρὸτιμα-
 τίος. Εἰ. μανθάνω, ὅτι πλεονέ-
 δῳ ἰακλυσίαι, ἀλλὰ μὴ ἀριστὶν
 δῳ καθίστη, καὶ ἀπὸ τιμημά-
 των. ἔπειτα ἔρ ὡς τίω προ-
 δρίαν ὑμῶς οἱ χρυσοῖ, ἰοικασί-
 ας ἔρ, ὃ Ζεὺς, οἱ βέλτεροι προ-
 δρῶσθ' ἔμπερ, ὥς τὸς γε ἑλλή-
 νας ἔρῃ, ἐπὶ οἱ εἰσι, χαρίν' ἔρ
 ῥῆ καὶ σὺ πρὸσωπεί, καὶ λατὰ τί-
 χον ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ ἰσχυρὰ
 κυρῶσι υἱοὶ αὐρεῖ. Ἀτταμεν, ¹

complentes tantum concio-
 nem. M E R. Fient ista ut
 imperas, ac sua quisq; ut
 pat est sede dignabitur. At-
 qui k hoc neutiquam prom-
 ptum aut nosse proclive est,
 si quis illorum aurem fuerit,
 ac multitudine talentorum
 praeponderet, opere uero nō
 ita insignis sit, sed privato
 penē ac vulgari, ὅς minimē
 artificioso, si Myronis aeneis
 ac Polycleti, ὅς Phidiae ὅς
 Alcamenis lapideis confera-
 tur, quoniam locandus sit, si
 ariem praeferendam esse pu-
 tas. I V P. Oportebat qui-
 dem ad hunc modum fieri,
 sed tamen aurum anteferen-
 dum est. M E R. Intellico,
 nempe iubet ut per opulen-
 tiores delectu habito, nō ex
 optimatibus electum locen-
 tur, atq; etiam à precio. Pro-
 inde uenite, priora sedilia oc-
 cupaturi uos aurei. Attamen, ¹ ut uides Iupiter, soli barbari
 praesidebunt. Etenim cuiusmodi nam Graeci sint, animaduer-
 tis, pleni quidem iuuentute ac gratia, neq; non uultu bone-
 sto ὅς liberali, ὅς quantum ad arusticiam praestantiam at-
 tinet, probē cili ὅς perpoliti, non tamen nisi lapidei aut
 C c c aenei

ἄγαλλοὶ ἰμὲς ἅπαντες· ἃ εἰ
 γὰρ πολυλίτται αὐτῶν, ἰλι-
 φρόντις, ἐλίγην ἴσον τῷ χρυ-
 σῷ ἐπιτίλλου ἔχοντες, ὥς ἱκε-
 πικρῶσαι καὶ ἱπυγᾶσαι μύ-
 σιν, τὰ δὲ ἴσδον ὑπόξυλοι, καὶ
 οἷτοι μῦθον ἀγέλας ἔλας ἱμπε-
 λετομελέας σκίπυνθες. ὃ Βρο-
 χίς ὃ αὐτὸν, καὶ ὃ Λυοβίς ἱκανο-
 σί, καὶ πᾶρ αὐτὸν, ὃ Αττίς καὶ
 ὃ Μίθρας, καὶ μὴν ἄλλοι ἐλόχρυ-
 σσι, καὶ βαρῆς, καὶ πολυῖμκτοι
 ὥς ἀλυσῶν. Πο. καὶ πᾶ τῶτα,
 ὃ Ερμῦ, Δίκαιον, ὃ Λυωπερί-
 σωπερ ἔτεν παραβίβην με, ὃ
 Αἰγυπῖον, καὶ τῶτα, Ποσει-
 δῶν ὃ ἐντῶ. Ερ. γαί, ἄλλια
 σὶ μὲν, ὃ Εντοσίγαι, χαλκοῦ
 ὃ Λύσιππῶ καὶ ὡῖωχέρ ἱπεία-
 σης, οὐκ ἔχοντων τότε κορυ-
 θίων χρυσίῳ. οὐτῶ δὲ, ἔλας
 μεταλλοῖς πλεονῶντες ὄντων.
 αὐτίχῳ καὶ οὐ χρὸ παρῖωσα
 μένιν, καὶ μὲν ἀγαυοκῆδον, ὃ
 τίς ῥίνα τελευκαῦτῳ χρυσῷ
 ἔχων,

quippe Corinthijs tunc aurum non habentibus: hic au-
 tem omnibus metallis longè est opulentior. Vides itaque
 patienter ὃ placatè hoc tibi sufferendum esse, si huic post-
 ponaris: neq; indignandum est, si is cui tantus nasus est
 αὐτῷ,

aenei universi aut qui ex il-
 lis maximis sunt ac sumptuo-
 sissimis impensis fabricati,
 elephantini sunt, modicum
 ab asperso auro splendorem
 relinquentes, quippe quo tan-
 tum colorati sunt, pauloq;
 facti nitidiores: ceterum ino-
 tus sublignei quidem illi, to-
 taq; muscarum examina in-
 ternè conuersantia cooperia-
 entes. Porro autem ipsa Ben-
 dix, ὃ Anubis ille. ὃ pro-
 pter hunc Attis, præterea Mi-
 thres, in uniuersum ex soli-
 do auro cōflati sunt, ὃ gra-
 ues, ὃ multi tenera pressi.
 ΝΕΡ. Et in quâ hoc tibi iu-
 stum uidetur Mercuri, ut Ae-
 gyptium illum canino rictu
 deformem, tibi anteferre
 non ueraris, præsertim Ne-
 ptuno existenti? ΜΕΡ.
 Rectè dicis: at te quidem ὃ
 Neptune Lysippus tantum
 fecit aeneum ὃ pauperem,
 quippe Corinthijs tunc aurum non habentibus: hic au-
 tem omnibus metallis longè est opulentior. Vides itaque
 patienter ὃ placatè hoc tibi sufferendum esse, si huic post-
 ponaris: neq; indignandum est, si is cui tantus nasus est
 αὐτῷ,

ἔχον, πρετιμένεταί σε. Αφρ. ἐκείνῳ, ὃ Ἑρμῇ, ἡμῖν λαβῶν, ἐν τοῖς περιδίοις πινυμένοισι χρυσοῦ γὰρ ὄντι. Ερ. ὦχ, ὅσα γὰρ ἄφροδιτη ἡμῖν ὄντων, ἀλλ' ἂν μὴ πάντων λαβῶν, τίς τῶ λαβῶν προτίλαβεν, εἶμαι, λείπονται δὲ αἱ δόξαί σου εἰς τὴν Πραξιτέλῃ, Ἀφροδίτῃ γυναικί, Κνιδίῃ περιδίοισι. Αφρ. καὶ μὴν ἀξιώσις σου μάρτυρ, τὸν Ὀμηρὸν παρίξομαι, αὖ καὶ ἡμέτερον ῥαψώδων, χρυσοῦ μὴ τίς Ἀφροδίτῃ ὄναι λέγοντα. Ερ. ἢ γὰρ καὶ τὸν Ἀπείλῳ ὁ αὐτὸς πολὺ χρυσοῦ ἔφα ὄναι, καὶ πλείον' ἀλλὰ τοῦ ὄφρα ἡμῶν ἐν τοῖς ζουγίταις πο κατέμηνον, ἀπιστιφανομένον γὰρ ὑπὸ τῶν λατῶν, καὶ τὴν ἡλόληπαι ὅτι ἡλόληπαι πρῶτον ἡμῶν, ὃ πρῶτον καὶ οὐ, μὴ πάντων τῶν θεῶν ἡμῶν ἰσχυροῦ. Κ. ἡμοὶ δὲ τίς αὖ ἰσχυροῦ ταλμῶσαι, ὅτι ἡμῶν ἐντι, ἡμῶν ταλμῶσαι. Quare tu contenta es, equi bonique consulens si non prorsus in locum servile et sordidum deirusa, concioni interesse cogare q. C O L. Quis vero mecum in contentione descendere audeat, cum ego sole me esse conspiciatis, et tanta mole

aureis, tibi praelatus fuerit. VEN. Proinde Mercuri, me quoque assumptam transfer ad Deos aureos qui praesident sum enim aurea. M E. Minime o Venus, quantum quidem ego video: sed nisi prorsus hallucinor aut caecutio, ex lapide candido ex monte Penicli o exciso opinor, cum ita visum esset Praxieli, o Cnidi Venus facta tradita es. V E. Atqui gravissimum simul ac fide dignissimum testem Homerum tibi producam, sursum ac deorsum suis in rhapsodiis auream Venerem me esse perhibentem. M E R. Sedenim ille ipse quoque Apollinem praedixit et opulcentum esse affirmat: nullo secus tamen iam ipsum P in extremis sedentem conspicias, a latronibus contumeliose affectum, atque etiam fidibus cubata compilatum. C c c 2 spectas

τὴ μεγάλῃ: ἴδ' ἔν μὲν ὑαδρ-
φυᾶ, μὲν δ' ὑπ' ἑρμιτρεν εἰ Ρέ-
διου ὑατσοκονάσασθαι με ἡ-
ξίωσαν, ἀπὸ τῶ ἰσος τιλίσματα
τῷ, ἱκαναῖς δὲ καὶ χρυσὸς διόντες
ἐπιπείλωτο, ὥστε ἀβάλογον πο-
λυτιλίστρος αὖ νεμίζεμεν, καὶ
πρίσιντεν ἡ τέχνη, καὶ δὲ ἱερὰ
σίας τὸ ἀκριβὲς ἰν μεγάλῃ τε-
σούω. Εἰ. τί ὧ καὶ χρὴ
πυλῶν: δύσκειντεν γὰρ ἱμεῖ
γυῖω καὶ τῷ. ἂ μὲν γὰρ ἰε-
πλῶ ὅλῳ ἀπ. βλίσπει, χαλε-
κὲς ἔστιν· ὃ δὲ λογιζόμεν· ἔ-
δύσαντες παλάντων ἐκχέοντο
ται, ὑπὲρ τῶς πρὸς ἡμετέρας
μυσε καὶ τῶ ἱππάρχα καὶ ἰν,
πρὸς. τί γὰρ ἔστι παρῶναι
καὶ τῶν, ἱκανῶς, καὶ τῶ τῶν
ἄλλων μικρότατα, καὶ ἰν καὶ
σεντα τῇ ὑαδρῇ. πρὸς καὶ
ὃ Ροδίων ἀρετῇ, ὃ καὶ ἐν μὲν
αὐτὰ προτιμᾷ· ὃ τῶ χρυ-
σῶν, πρὸς αὖ καὶ πρὸς ἑαυτοῖς,
ἔ μὲν διὰ τὸ ἀναπείλω καὶ παύσαι,

spectabilem? Caterum si nō
magno admodū ingenio &
artificio Rhodij me sculperē
dignati sunt, tamē & alios
pari arte ad nostri archety-
pū sedecim deos aureos for-
mauerūt: quapropter ratio-
ne probabili omnīū precio-
sissimus meritō aestimandus
esset. Artis uerō atq; operis
præstantia & nobilitas, tā-
ta pensatur magnitudine.

MEK. Quid uerō faculo
opus est, ὁ Iupiter? siquidem
& hoc non mediocrem mihi
bī offert iudicandi difficul-
tatem. Etenim cum ad mate-
riam oculos deflexero, totius
quidem æneus est: porro cū
apud æmulum meum perpe-
do ex quo talis res confectus
est, præter bippeda quingen-
tos ex assibus est modios. I V.

Quorsum uerō attinebat &
hunc interesse concioni, suā
magnitudine aliorum par-

uitatem expositurum contemptum, neq; nō ob dignam sedem
nos perturbaturum? Verum enim uerō ὁ Rhodiorum op-
time, cūsi maxime omnibus aureis anteponendus esses,
quomodo præsidere possis, nisi ceteri omnes exurgant
foras

ἥς μὲν ὁ καθίστω, τίω πούνα
 ἄλλω βατράκῳ τῶν πνύων ὑδρί-
 λαβῶν; ὅτ' ἄμεινον ποιεῖται
 ὁρθοτάτῳ ἐκκλησιάζον, ἔπι-
 κινουμένῳ τῷ σινωπῇ. Ερ. ἰδὲ
 πάλιν ἄλλο, δούλῳ καὶ τῷ
 τοῦ χαλκῷ μετ' ἄμφω ἀμφότερα
 ἴσθης, καὶ τίχνης ἀκούεις, Λυ-
 σίππου ἐκαστὸν τὸ ἔργον. καὶ
 τὸ μέγιστον, ἐμοσίμῳ τὰ ἐς γέ-
 νῃ, ἀπὸ δὲ πῶ ἄλλῃ ἐντό-
 Διός, ὃ Διόνυσος αὐτοῖς, καὶ
 Ἡρακλῆς. πέτορ ὅτι αὐτῶν
 προκαθίσταται: φιλονεικοῦ
 γὰρ, ὡς ἴσθης. Ζοῖς. διατρίβει-
 μένῳ Ερμῇ, πάλαι διόρην
 κλησιάζον. ὅτι νῦν ᾗ ἀνα-
 μίξις ἐκκλησιάζον, ἵνα αὖ ἐκ-
 σῇ ἱδία, ἀσχετοῖς ὃ ἀποδο-
 θῇται ὡς τῶν ἐκκλη-
 σία, ἀλλ' ὅτι ἴσθης τῇ, ὅτι τι-
 ναὶ καὶ ποιεῖται τῷ τῷ
 ξυνοῖς αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' ἡ
 ῥάσκει, ὡς βεβύβῃ τὰ κοι-
 νὰ, καὶ τὰ καὶ ὁμίαν τῶν.
 τα, ὅτι τῶν δικονομῶν. πού τὸ

foras, ut soli tibi ad sedēdū
 locum pateat atq; sufficiat, o-
 mni spacio uel alteris tantū
 natibus occupato. Quocirca
 rectissime feceris, si stans cō-
 cioni intentus fueris, inflexo
 in concilium capite. M E.
 Ecce rursus altera in dister-
 nendo mihi difficultas obji-
 citur. crei enim estis utriq;
 eiusdēq; artificij, nimirū in
 Lysippi officina uterq; for-
 matus: ὅ quod maximum
 est, generis nobilitate pares,
 utpote Iouis filius Dionysus
 ille cum Hercule. Vter ergo
 illorum anteferendus est al-
 teri? siquidē de loco pugnant
 inter se, ut uides. I V P. Ni-
 mium uerò cunctamur Mer-
 curi: iam dudum concionatū
 esse oportuit. Quare in præ-
 sens quidem nullo habito di-
 scrimine sessum eāt promi-
 scue, ubi cuiq; uisum fuerit:
 deinceps uerò hisce de rebus
 cogetur deinceps concilium, ac deinde certum habebō
 qui mihi bac in re ordo constituendus sit. M E. Sed ὃ Her-
 cules, quā pro more solito tumultuantur, cum uociferatio-
 ne quoidianam illam distributionem cōflagitantes. Vbi est
 C c c 3 neclat?

νίαταρ, καὶ ὁ ἀμβροσία πίλω
 πι; πῶς αἱ ἱνατόμβαι; κρινὰς
 τὰς θυοίας; Ζεὺς, καὶ αἰσιώ
 π. σερ αὐτὸς, ὦ ῥμῦ, ὡς μάθῃ
 σερ, ὅτε ἴνικα ξιωνίλγυσσο,
 πᾶς λήξει τὰς ἀφίντοδ. Ερ.
 ὕχ ἀπαστοδ, ὦ Ζεῦ, τίω Ελ.
 λῶωρ συνιστιμ' ἵγῃ δι' ὅ πῃ
 λῶγλασός ἐμι, ὥς καὶ Σκῦ-
 θαίς καὶ Πέρσαις, καὶ Θρᾶξι
 καὶ Κιλιτῆς σιωτὰ ἐκρύβην.
 ἄμασσορ ὅρ οἶμα, τῇ χαρὶ σπ.
 μαίνσορ, καὶ παρὰ κλισίῃ δα
 σιναῖον. Ζεὺς. οὕτω ποίω.
 Ερ. εὖ γὰρ φρονέτορ αὖ γιγίσκω
 τὰ σοὶ τῶν σοφιστῶν, ὥς ὅ-
 ρα δεμκροῦν. δι' αἶς, πάλαι
 πρὸς οἱ ἀπεβλήπσοι, παρὶ μί-
 νοντόν ὅ, τι καὶ ἱρῆι. Ζεὺς.
 ἀλλ' ὅ γι' ὡς πινέσ, ὦ Ἑρμῦ, ὅκ
 αὖ ἐκνήσσομι πρὸς οἱ ἀπῶν,
 ἕρῃ ἔντα. οἶδα ἔπος βαίρτα.
 λίως ἀπὸ, καὶ μεγαλῶ γερῶ ἱρ
 τῶς ἱκλῆσσαι ὅν. Ερ. οἶδα,
 καὶ ἱδὲ λίον γι' ἀντιῶρ σο δαμο
 γιγνῶντῶ, καὶ μάλιστα, ἀπό.
 νερεαρ, φίλο ἐκσῆσσι μεοῖ. Haud tibi obscurum esse reor,
 quàm impediō audax ego sc̄per et magniloquus incōcionib.
 esse solē. M E. Satis cōpertē noui, ac profectō magno me
 eu consternatum eram concionantē te audient, maximē uerō

nec̄tar? ubi relicta ambro-
 sia tibi sunt hecatombæ? ubi
 sacrificia? I V P. Compro-
 sce illos Mercuri, indicto si-
 lentio ut intelligāt cuius gra-
 tia accersiti sint, eiusmodi
 nugis posthabitis. M E R.
 Atqui non omnes Græcans
 linguam capiunt, Iupiter: e-
 go uerō uariis linguas mi-
 nimē sonare calleo, ut Scy-
 this & Persis & Thraci-
 bus ac Celtis intelligibilia
 prædicem. Consultum itaque
 factu opinor, si manu signo
 dato, silentium imposuero.
 I V. Quin ergo facit M E.
 Euge, Pythagorick taciturni-
 ores tibi facti sunt. itaque
 iam tempus est concionādi.
 Vides ut omnes oculos in te
 coniectos habeant, cupidē
 atq; desideranter expectā-
 tes quidnam dicturus sis?
 I V P. Ac quod ego patior
 Mercuri, cur tibi exponere
 ueretur, quando

πᾶν ὑπάλειπε αὐτοσώσωμεν ἡ
 βαλῶμεν τῶν γῆν καὶ τῶν θά-
 λακων, αὐτοῖς διδοῖς, τῶν σπασ-
 ραὶ ἰσχυρῶν τῶν χρυσῶν ἡκ-
 θείας. Ζεὺς. ἀλλὰ οὐκ, ὅ τι κα-
 νομεν, ἔκ οἱ δα, ἢ τι ὑπὲρ μεγίσθ. ε
 σὺν ἰφιστάκῃ Διανῶν, ἄ τι καὶ
 ὑπὲρ πλεῖστες τῶν παρόντων
 (πολυθωπιάτη) ε, ὡς ἐξ ἑστέ, ὅ
 ἡμελλοῖς) διατίτῃς καὶ τῶν
 γνώμεν, καὶ ὑπόφορμεν ἡμεῖς, καὶ ὅ
 γλῶττ' ἄ μοι περιθεμελίσθ' ἵσταται.
 τὸ δὲ ἀτοπύτατον ἀπαύτων,
 ἐπιλήπτομαι τὸ περιήμιον ἀ-
 πώτων τῶν λόγων, ὅ παρ-
 ουσασσάμεν, ὡς δὲ προσεκα-
 νάτη μοι ὅ ἀρχὴ γίνεται πρὸς
 αὐτοῖς. Ερ. ἀπαιδώνικας ὅ
 Ζεὺς πάντας· οἱ δὲ ἀπαιδώνικας
 σε τῶν σπασσῶν, ἡμῶν τε ὑπὲρ
 μεγακλήν ἀνίσταται πρὸς
 οἱ αὐτοῖς, ἵφ' ὅτι καὶ δακρύα-
 λας. Ζεὺς. βαλῶμεν ὅ Ερ-
 μῆν, τὸ δακρύατον ἡμῶν πρὸς
 μίον ἀπαιδώνικας πρὸς αὐ-
 τοῖς. Ερ. τὸ πᾶν. Ζεὺς. Κί-
 νηστί

quādo minabare te terram
 ex ipsis fundamentis eul-
 sam, & pontum unā cū dijs
 sursum tracturum aurea illa
 catena ex alto demissa. I V.
 Atqui nūc ὁ filij, nescio quo-
 modo, siue prae magnitudine
 periculorum impendētium,
 siue prae multitudine prae-
 sentium (conuentus enim, ut
 uidet, est frequentissimus) a-
 nimus confusa mente mihi
 penitus obstupuit, planeq;
 subterepidat, & lingua con-
 stricta esse uidetur. Et quod
 omnium est absurdissimum,
 orationis quoq; multū diuq;
 meditatae prooemium mihi
 excidit, quod adornaueram,
 ut exordio erga illos uterer
 bellissimo atq; luculentissi-
 mo. M B. Perdidisti om-
 nia, ὁ Iupiter: ceterū illi
 tuo silentio in suspicionem
 uenient, ac grande aliquod
 malum se audituros expecta-
 bunt, cuius gratia tu ita leno-
 tē & cunctantur ad di-

cendum progredi. I V P. Vis ergo Mercuri, Homeri-
 cū illud prooemium illis occurrat? M B: Qualenā? I V. O 'su-

κλυτὴ μὲ πάντες θύει, πᾶ-
 σά τι θύειναι. Εγὼ ἄπαυσι, ἵνα
 τὰ κατὰ πρὸς ὑμᾶς, συνεκρίνω
 τὰ σοὶ τὰ πρῶτα, πλὴν ἐὰν δὲ
 καὶ, τὸ πρὸς φορτικὸν τὸ μίτρον
 ἄρβω· σὺ γὰρ τῶν Δημοκρίτου
 δευτερίων, τὸ κατὰ φιλιπ-
 πον, ὅν τινα αὖθις εἶπες, σὺ οὖν
 με, ὀλίγα ἐκ αὐτῶν. ἄνω γὰρ
 εἰ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιεῖσιν.
 Ζεῦ. σὺ λίγες σὺντομέρι-
 τα ῥητορίαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύ-
 τῃ δύναιεν τοῖς ἀπερμαίν-
 οντες· ἀρξομαι δὲ εὖ ποιεῖν. Ἀπὸ
 ποιῶν αὖ, ὅτι αὐτῶν θύει, χρη-
 μάτων ὅμοις ἐλπίδας νομίζω, ὅτι
 φασὶν γίνεσθαι ὑμῖν, ἐ, τι δὲ
 ποιῇ ἄρα ἑτέροισιν, ἵφ' ἑτέρων
 σιωπῶν. ὅτι τοίνυν τὰς ἑ-
 τας ἵχας, προσέειπε πρὸς ὑμᾶς
 ἀκροατοῦ καὶ λιγυροῦ. ἡμεῖς
 οὖν παρ' αὐτῶν ἡμεῖς, ὅτι θύει, μετα-
 νοχὲ λίγα, φανερὰ ἄφρονος, ἵτι
 τὸ παρ' αὐτῶν ἡμεῖς αὐτοῖς.

ἀπ' αὐτῶν

vos electuros opinor, si palam vobis fieret, quid tandem illud
 sit, cuius gratia in hunc coetum estis accersiti. Quod cum ita
 sit, consentaneum est ut me dicentem attentis audiat animis.
 Porro ὁ Ὁ Δῆ, praesens quidem tempus emissā voce propemo-
 dum loquitur, instantibus periculis omni conatu ac studio
 nobis

peri dictis animos attendit,
 nostris. M E R. Apaze. i.
 enim abunde satis ista sub i-
 nitium nobis per conuene-
 liam inculcasti. Verumtamen,
 si consultum videtur, uersu-
 culorum odiosam difficulta-
 tatem missam facito: cate-
 rum unam aliquam ex De-
 mosthenis orationibus ad-
 uersus Philippum habiti,
 quaecumque argumēto tuo ar-
 posuissima videbitur, desu-
 me, pauca quaedam immo-
 tans. Facies hoc multorum
 rhetorum exemplo, quibus
 idem facere nunc solent est.
 I V P. Recte sane dicis, con-
 sarcinatam quandam rheto-
 ricam, neque non promptam
 et facilem, perplexis et a-
 nimo hesitantibus. Proinde
 facto aliquando principio,
 exordiar. P R O « magna
 pecuniarum copia, ὁ uiri Dei,

ἀπ' ἵου ἡμῖν ἔστω· ὑμεῖς δὲ
 πάντες ἐλπίδας ἔχετε διενδύ-
 μην πρὸς αὐτά· βούλομαι δὲ ὑ-
 μᾶς, καὶ γὰρ ἰδιώτῃς ὁ Δημο-
 κρίτης, αὐτὰ ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι σα-
 φῶς. ἢ εἰς διατρεχέμεν, οὐκ
 εὐχαρῶν τίω ἱκανοῖσιν. χθὲς
 γὰρ, ὥς ἴτε, Μνησιθέης τῷ ναυο-
 κλήτῃ βύσαυτον τὰ σκῆπτρα
 ἰδίῃ τῇ θυί, ὅλυνθ' ἡμῖν ἀπολα-
 μένῃ παρὰ τὸν ἱαφύριον, εἰσιώ-
 μιθ' ἡμῖν παρὰ τὸν, ἐπέσχετο ἡμῖν
 ὁ Μνησιθέης ἰδίῃ τῷ θυίαν
 ἱκανοῖσιν, αὐτὰ μὲν τὰς σπιν-
 δας, ὑμεῖς μὲν ἄλλ' ἄλ-
 λω ἱερὰ πινυθί, ὡς ἱκανοὶ ἴδοι-
 ξεν· ἐγὼ δὲ (ὡς δὴ πῶ) πάντες
 ὅψι ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐς τὸ ἔστω, ὡς
 πρὸς πατρίσιν ἐπὶ δὲ δαίμονι
 ἡμῖν Κόραμικῷ, ἡμῖν ἄμα
 τῷ Μνησιθέϊ τῷ μικρολογί-
 ας, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐπὶ τῷ
 ἀλεκτροῖν μόνον ἡμῖν ἰδόντι,
 γάρου

nobis occurrendum esse. Nos
 autē ad hæc summa ope pro-
 uidenda parum sollicitē affe-
 cti uidemur. Iam uerò quo-
 niam Demosthenis subsidia
 uerba me deficiunt, hæc
 ipsa uobis manifestius decla-
 rare statui, propter quæ per-
 turbatus animo, conuocata
 concione conciliū coegerim.
 Heri x enim, ut nemini ue-
 strā obscurū esse opinor, cū
 Mnesibei nauclerus ob ser-
 uatam ex undis nauem, quæ
 ad Capharei scopulos ferme
 illisa perisset, sacra persola-
 uisset, accepti epulis in Pi-
 ræo cōuiuium agitabamus,
 quotquot nostrū à Mnesi-
 theo uocati eramus ad sacri-
 ficiū. Deinde oblati liba-
 minibus uos, alius aliò, quò
 cuiusq; ferebat animus, se-
 cessistis: porrò autē ego (nec-
 dum enim profunda erat ue-

spera) in urbē regressus sum, ut tempore pomeridiano o-
 ciosus ab animo deambularem in Ceramico: simul me-
 cum sedula agitatione Mnesibei tenue ac frugale, ne di-
 cam sordidam, conuiuium perpendebam, qui cum sedecim
 Deos epulæ acciperet, solummodo gallum sacrificauit,

γόρροτα ἡ ἀκῆτον, ἕδνα καὶ κο-
 ρυφῶτα, καὶ λιβεσσι τῷ χέυδρε
 πύτλας; οὐ μάλα οὐρυτιπῶ-
 τας, ὥς αὐτίκα ἀποβιβάζω
 τῷ αἰθρακι, μηδὲ ἵσον ἔκασ-
 τῇ ῥινὶ ὁρμαίνω. τῷ ἡ-
 πνοῦ παρσχέμεσθαι, καὶ ταῦ-
 τα, ἵνα τὸ μβασιόλας ὑποσχέ-
 μινθαι, ἐπεί τοι οὐκ οὐκ ἔστιν ἡ
 σιφύγῃ τῷ σκεπιδῷ, καὶ ἵ-
 πος ὅν τῶν ἱερμάτων. ἵππῃ δὲ
 πάντα ἱππῶν, γίγνομαι ἡ κατὰ
 πλὴν ποικίλῳ, ὅτῳ πλὴν αὐ-
 θρώπων πᾶσι πολλοὺ σιωπῆ-
 κας ἵππας μὲν ἱππῶν, ἐν αὐτῇ
 τῇ σιφῇ, πολλὰς δὲ καὶ ἐν τῇ
 ὑπὸ δῶ, ἡ αὐτίκα βῆντας,
 καὶ διατρυφῶντας, ἡ δὲ τῶν
 θώκων καθεμῖνται. ἀπᾶσαι
 αὐτῶν, ὅπρῳ, φιλοσόφους ἡναι
 τῶν ἱερτικῶν τῶν, ἡ δὲ ἡ-
 θλῶ ἐπὶ τῇ ἀκῆσι αὐτῶν ὅ-
 τι καὶ λίγνοι, καὶ ἱππῶν γὰρ
 φίλῳ τῷ παρσχέμεσθαι πρὸ βί-
 μεσθαι, σχηματίζουσι ἡ αὐτῶν

αἱ

Philosophos esse ex contentiosis illis & rixosis, volui proprium
 adinotio gressu, exploratius intelligere, quidnam illud esset
 cuius gratia inter sese tantopere digladiarentur. Ac me illi-
 cō κῆβε ex cressioribus illis circumvolutum, illorum babi-

senem quidem illum, ac iam
 mucō & pituita laborantē.
 Tiburini præterea grana qua-
 tuor, iam prorsus putrida,
 aded ut prunis iniecta fla-
 tim extinguerentur, ut neq̃
 summa nares emergēte fu-
 mo cōtingeret, præcipue κῆ-
 βὸ cū tota becatombas am-
 plē & liberaliter pollicere-
 tur, iam naui appropinquan-
 te scopulis certo inclusa pe-
 riculo. Interea dum hæc me-
 cum voluerem in animo, ad
 porticum Variam progre-
 giēdo de labori ubi consistēs,
 ex improvīso inusitatam ho-
 minum multitudinem con-
 spicio, partim quidem illorū
 intra porticum, partim ve-
 rò ipso sub Ioue: insuper nō-
 nullos uociferantes, ac mira
 peruicacitate disceptantes,
 inq̃ sedibus cōidentes. Tan-
 dem uerò rem ipsam facile
 coniectura assequutus, nēpe

ἐν εκορ:

ἢ τὸν ἑαυτοῦ τρόπον, καὶ τὸν
 πῶς ὄντα ἐπισπασάμεν, ὡς
 μάλα ἴσμεν φιλοσόφῳ. καὶ δὲ
 παραγκωνισάμεν, τὰς πο-
 λας, ἀνέρχεσθαι, ἀγνοοῦμεν
 ὅτι αὐτὸν ἰδόντα δὲ τὸν Εἰσο-
 κέρην Δάμω, τὸν ἐπίτραπε-
 ρον, καὶ Τιμοκλῆα τὸν Στωϊ-
 κόν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἰαδύ-
 μως πάντες ἰρίζοντες. ὁ γὰρ Τι-
 μοκλῆς καὶ ἴδρε, καὶ πῶς φη-
 νόν ἦεν ἐνὶ ἀκρόασι τοῦ ὑπὸ τοῦ
 βίου ὁ Δάμω ὅτι τὸ Σαρδόνιον
 ἐπὶ αὐτῶν, ὅτι μάλλον παρ' ὅ-
 ντι τὸν Τιμοκλῆα, ὅν δὲ ἄρα πι-
 ρὶ ὁ μῶν ὁ πᾶς λόγος, αὐτοῖς
 ὁ γὰρ ὡς βασιλεὺς, Δάμω, ὅτι
 προσηλὸν φημὲς ἱσθαι τὸν αὐτῶν
 πῶν, ὅτι ἐπισκ. πῶν τὰ γεγονό-
 μενα παρ' αὐτοῖς, ὁ δὲ ἄλλο-
 λος, ὁ μὲν δὲ αὐτοῖς φημὲς ἵσθαι
 γὰρ τῶν γὰρ αὐτῶν δευτέρου
 ὁ λόγος ἰσχυρότερος. καὶ ὅσον
 τινος, εἰ ἰσχυρότερος αὐτῶν, ὁ δὲ
 ἴσθαι, τὰ ἑμῶν ὁ Τιμο-
 κλῆς ἰσθαι, καὶ ἰσχυρότερος,
 quam nobis cura esse: breviter, nihil aliud quam in-
 universum nos non esse. Tantaui comprobandi eius valuit
 oratio, etiamque nonnulli qui laudarent illum. Alter vero,
 nempe Timocles, nostra optime sentiens propugnabat,

tu exornavi: proluxa; bar-
 ba attracta, per omnia non
 inepte philosopho similem
 turbae memet immisi. Multis
 vero qui mihi obsistebant,
 cubito e via protrusis, ingre-
 dior, omnibus ignorantibus
 quis essem. Caterum intra
 turbamiam consistens, of-
 fendo Damis illum Epicu-
 reum, hominem perditissio-
 mum, ac Timoclea Stou-
 uirorum longe optimum, peto-
 tinacissime disceptantes. Yl-
 taque Timocles largo sudore
 perfluens, praenimio clamo-
 re iam penes vocem amiserat
 Damis vero risu et Sardonio
 diffluens, magis ac magis Ti-
 moclea exasperabat. Porro
 omnis illorum sermo de no-
 bis habebatur. Etenim execo-
 randus ille Damis, humana-
 rum rerum nihil a nobis proo-
 uideri affirmabat, neque co-
 rum quae in terris fieret, quic-

indi-

καὶ ὑγανάνηεν, καὶ πάντα τρέ-
 πορ συνῆγε το, τίω ἐπὶ μέ-
 λαιον ἡμῶν ἱπαινῶν, καὶ δι-
 ξιῶν ὡς ἰν κέσμεν τε, καὶ τά-
 ξα τῇ προσκίσει ἰσχυόμενα,
 καὶ διατάττομεν ἱππας. καὶ
 ἀχέμεν τινες καὶ αὐτοὶ τὸς
 ἱπαινοῦτας πάλιν ἱπαινῶν
 γὰρ ἦσαν, καὶ πενήτας ἱπ-
 πας, καὶ τὸ πλεῖστον αἰ τὸν
 Δάμιον ἀπὸ βλαπτε. συνείρε δὲ
 ἰγὼ τὸ λανθασόμενον, τίω
 νότα ἱπαινοῦσα ποριχόμενα,
 διαλύσαι τίω συνουσίας. αἰ
 πῆλθον αὖν, αἰς τίω ὅς τράϊαν
 συνείμενοι αἰς τίω ἱπαι-
 νοῦσαι τὸ σκίμμα. ἡ γὰρ
 παρεμάρτων τῆς πάλαις, ἱ-
 πῆκεν μεταξὺ ἀπαινῶν εἰκα
 δὲ παρ κίστες, ἱπαινοῦτων
 τὰ τὰ Δάμιον, καὶ ἦσαν πα-
 ρὰ πάλιν αἰρεμένων ἱπαινοῦται.
 ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀφαινοῦται
 παρεμάρτων τῶν ἱπαι-
 νοῦται, αἰ καὶ παρεμάρτων, εἰ τι ἦ
 cerent. inde ego multis me domum abeuntibus comitem
 adiungens, inter cunctum adiebam Damidis uerba cre-
 tum in caelum ferri, atq; à pluribus supra modum pro-
 bari. Praesto tamen aderant etiam qui dicerent, nihil esse
 praedicandum, A sed expectandum si quid in crasti-

indignabaturq; ac omnibus
 modis hostem pugnis inua-
 dens laceſſebat, curam &
 sedulitatem nostram collau-
 dans, ac planum faciens cū
 ex mundo, tum omnium re-
 rū convenienti ordine, Deos
 esse, quodq; per nos ordina-
 tim disſponderentur singula.
 Nec defuerūt quibus & ille
 fuit admirationi, eius oratio-
 nem non improbantibus. Ve-
 rum iam extreme defessus
 erat, ac grauiter & labo-
 riose loquebatur. Vniuersa
 autem turba in Damium con-
 iectos habebat oculos. Cæ-
 terum cum ego Deorum exi-
 stimationem periclitantem
 animaduertētem, iussu ino-
 etem oculum circūfusa con-
 uentum diſſoluere. Abierunt
 ergo ex composito ut die pos-
 tero inchoatam de dys di-
 ſputationem ad finem dedu-
 cerent. num

ἀκύνετον. ὥς ἰγὺ γὰρ πάντων
 τῷ Τιμοκλῇ πίπτετα, ὥς ἡρα-
 τύστα καὶ ἑκαστὸν, ὅρ μὲ καὶ
 εἰ παρ' ἑμῶν αὐτῷ προσγί-
 νηται. κέρυτρε ἦ Ἑρμῆ τὸ ἑρμυ-
 μα τὸ ἐν τῷ νόμῳ, ὥς ἀνι-
 μένοι συμβαλόμενοι. Ερ. ἄ-
 κχι, σίγα, μὴ ταρατῆ τις ἀγο-
 ρύειν βάλῃαι τ' ἐλάττω εἶναι,
 εἰς ἵεντι; τί τὰ τοιαῦτα αἰετα-
 ται, ἀλλ' ἑσυχάζει, πρὸς τὸ
 μίγναι τ' ἡγγαλόμενον ἐπι-
 πλεγμαίνει; Μῶ. ἀλλ' ὑμεῖς τῷ
 ἑπαισίν ὅσον καὶ γὰρ γίνε-
 σθαι ἵεναι, εἰ γὰρ μὴ μετὰ παρ-
 ροσίας λίγην δούλῃ, πολλὰ χεῖ-
 ῶ Ζεῦ, ἔχειμι ὁπῶν. Ζεῦ. λέ-
 γει ὁ Μῶμι, πάντοθ' ἀρρεῖν δῶ-
 λαι γὰρ αὐτῷ τὸ συμφέρον τι
 παρρησιασόμενον. Διῶ. ἔ-
 ποικῶ κύνει ὁ εἶναι πάντοθεν,
 τὰ γὰρ ἀπὸ καρδίας φασίμ. ἵεναι
 γὰρ καὶ πένον προεδόκων ἐ-
 σθαι ἀμαχίας περισσοῦσθαι
 τὰ ὑμῖν ὅρα, καὶ πολλὰς τοιαύτας
 δεικνύει. I V P. Cōfidenter dic, ὁ Mome, atq; interrito animo.
 Vidēre enim utile quiddam ad rem praesentem liberè prolo-
 quimur. M O. Prōinde, ὁ Dei agite cūcti attentissimè esto-
 te animis. Ego enim iam olim admodum expectabam in eā
 difficultatem rei nostrae delapsuras, ac multos eiusmodi

Ceterū ego Timocli non
 admodum cōfido, quasi per
 omnia destitutus auxilio ui-
 elurus esset, nisi nonnihil o-
 pis per nos illi allatum fue-
 rit. Facito Mercuri praeco-
 niū quod lege fieri cautum
 est, ut surgentes consulant.
 M E R. Audi, E ac silentio
 linguam cohibe, ne turba.
 Quem ex Dijs maioribus a-
 nimus ad concionādum im-
 pellit, quibus consentaneum
 est? Quid ergo rei est? Nemo
 surgit in medium, sed cuncti
 ora tenetis, fortasse earum
 rerum magnitudine, quae ex-
 posita sunt, obstupescitis.
 M O M. At vos sic muti
 tellus fiat, unda. Ego ve-
 rò si mihi cum quadam di-
 cendi libertate copia fandi
 concessa fuerit, permulta ha-
 berem, ὁ Iupiter, quae in prae-
 sentiarum conferrem in me-
 dium. Sophi.

ἀναφυέσιδάς ἡμῖν σιφιστὰς,
 παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν
 τῆς τέλματος λαμβάνοντας, καὶ
 μὰ τὴν Θέμιν, ὅτι τῷ Εἰρη-
 κῳ ἀξίον ἐγγίξασθαι, ὅτι τοῖς ὀ-
 μιλύταις αὐτῷ, καὶ διαλόχοις
 τῶν Λογμάτων, ἃ τιεῖται πε-
 ρὶ ἡμῶν ὑπαλήφασιν, ἃ τί γὰρ
 αὐτὸς ἀξιωμακίῃς αὐτοφρενῶν,
 ἐπὶ τῶν ἐξῶσι τοσούτων ἐν τῷ
 βίῳ τὴν ταραχὴν, καὶ τὰς μὲν
 χρῆσταις αὐτῶν, ἀμιλυνόμενοι,
 ἐν πένει καὶ νόστοις, καὶ δου-
 λείῃ καὶ ἀφροσύνῃ, παρ-
 παύοντες δὲ, καὶ μαρτυροῦντες αὐ-
 θρόνοι, σφροτιμαρτυροῦντες καὶ
 ὑπερπλατύνοντες, καὶ ἐπι-
 τάττοντες τοῖς ἐκείνοις, καὶ
 τοὺς ἰδρυμένους ἐν ἡλικίᾳ
 μέλονται, ἀλλὰ διαλασθῆ-
 νοντες, ἀποκατασκευάζονται
 δὲ καὶ τυμπανισμοῦ ἐν ἡλικίᾳ
 τι, τὸς ἑαυτῶν ἀδικουῦντας; ἀ-
 πότμος τοῖς ταῦτα ἐξόν-
 τας,

re, melioribus imperitare? Quinetiam sacrilegos nullis sup-
 plicijs mulctari, verum concessa impunitate tuto latere in
 crucē verò subigi, ac varijs modis pulsari eos qui nihil malū
 sunt cōmeriti per iniusticiā delinquētes? Hæc itaq; cū videāt,

Sophistas nobis suppululato-
 tuos iam dudum prospexi
 animo, à nobis ipsi iam ob-
 minandæ atq; inaudita ævo-
 daciæ causam suscipientes.
 Et sanè per æquitatem indē-
 gnū facinus est, eam ob rē
 irasci Epicuro, aut eius asse-
 clis, eiusq; disciplinæ succes-
 soribus, si talia de nobis su-
 spicati sunt. Quam enim æ-
 quam opinionē de nobis illis
 habendā esse contēdat quis-
 piā, quando tantam om-
 nium rerum perturbationē
 in uita uideant? Bonos H quē-
 dem ex illis, ut quisq; agit uī-
 lam maximē inculpatā, po-
 tissimū negligi. paupertate,
 morbis, ac iugo serui in-
 dignissimē afflictos oppri-
 micatetūm homines faci-
 cinorosos, nefarijs sceleribus
 contaminatissimos, honore
 & dignitate priores esse, dē
 uicis extructissimis afflue-

τῶν, ἔγωγε διασειῶμαι πόρῃ ἡ-
 μῶν, ὥς ἔστιν ὅλως ἔσται, καὶ
 μέλιστα, ὅταν ἀκούσῃ τ' χρυσ-
 μῶν λεγόντων· Ὡς διαβίης τὴν
 Ἀλκίω, μεγάλῃ ἀρχῇ καὶ ἀλ-
 σῶν· ἔμελλ' οἱ θαλαύωται, αἰ-
 τῶν αὐτῶν, ὅτι τῶν τ' πελαγίων.
 καὶ πάλιν· ὦ θεία Σαλαμίς,
 ἀπολῆς ἢ σὺ τίνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἶμα, καὶ Ἑλλ-
 ᾶδες, γυναικῶν τίνα ἔτασαν, ὅτι
 μέν γ' ὃ πάρι τῶν βασιλέων
 ἀκούσιν, ἔτι καὶ ἱερῶν, καὶ
 τετρακονταμίσθων, καὶ δολού-
 μων, καὶ δολομάχων, καὶ πα-
 σιάσων, καὶ μυρία ἑσὶ πρά-
 ματα ἔχοντες, καὶ ταῦτα, μα-
 κάρων καὶ ἀφάρτων ἀξιοῦ-
 τός ἑσσι, τί ἄλλο, ὃ δυνάμει
 καταγλιῖται, καὶ οὐδὲν ἀγ-
 τίσταται τὰ ἡμέτερα; ὅμως ἢ
 ἀγασσάμεν, ἢ τινὲς αὐτῶν
 ποιῶντες, ἢ πάντων αἰετοί,
 διελύχοντες ταῦτα, καὶ τῶν
 πρόσθεν ἡμῶν παρὰ τοῦ-
 τω,

perinde quàm viderent facerēt, ne flocci quidem nostram
 diuinitatem aestimantes? Nos porro indignè ferimus, si qui
 sunt homines non prorsus uercores, & mentis inopes, qui
 ista differunt, ac omnem nobis prouidentiam extorquent
 ē man-

iure optimo talem de nobis
 opinionem obtinent, nihil
 prorsus nos esse. Maxime ue-
 rò quando l' oracula prædi-
 cta audierint, quale est il-
 lud: Traiecto Hale maximū
 subvertes imperium. haud
 quaquam planè manifestan-
 tia, num suum ipsius, an ho-
 stium imperium subuersurus
 sit. Et iterum: Vxorū Sa-
 lamis charissima pignora
 perdes. Etenim & Persæ, ut
 opinor, & Græci iuxta ē
 mulieribus editi sunt. Cete-
 rum auditis etiam rhapsodis
 illis quòd & amorī operam
 demus, & quòd uulneremur
 & seruiamus, quòd uinculis
 constringamur, quòd motis
 seditionibus dissideamus, at-
 que id genus innumeris alijs
 rebus satis ridiculè sumus im-
 pliciti, præsertim cum beati
 atque immortales esse con-
 tendamus: quid uerò aliud

ται, Δίον ἀγαπῶν, εἰ τινοὺς ἐο-
μῖν ἐν δόμοι, τιμῶντα θεῶν μακρ-
τάτους. καὶ μοι ἐν ταῖς, ὅτε τοῦ
(μένει γὰρ ἰσχυρῶς, καὶ ὁ Δίας
αὐτῷ παρὰ τὴν ἐν τῷ οὐρα-
νοῦ ἰσὺν Ἡρακλῆος καὶ Διὸς
σοῦ, καὶ Γανυμέδους καὶ Ἀσκα-
πιοῦ, τῶν περὶ γῆρας, καὶ τι-
των) ἀπὸ περὶ μοι καὶ ἀλλο-
θῆναι, ἢ περὶ σοὶ ἰκέλευσθαι ἵε-
ταισιν τῶν ἐν τῇ γῇ, καὶ θεῶν
τάσσει, εἰ τινοὺς καὶ τῶν οἰκω-
ντων, ὅτε τινοὺς εἰ χερσὶν ἄσπερ,
ἀλλ' ἂν ἄρ' ἄσπερ. εἰ γὰρ μὴ ὁ
Θεοῦ, ἐν Τροίᾳ καὶ ἑν Ἀθή-
ναις ἰδὼν, ἰδὼν παρὰ τὴν ὁδοῦ
ψι τὰς ἡμετέρας, ἰδὼν ἰδὼν αἰ-
καὶ τῇ σὴ περὶ τῆς, ὅτε ἰδὼν ἰ-
κέλευσθαι τῶν ἐν τῇ γῇ τῶν
τῶν ἰδὼν βαλεῖν τῶν σφα-
γῶν, τὸν Σκῆρωνα, καὶ τὸν
Πιτυοκῆμπετον καὶ καὶ καὶ καὶ
καὶ τὸν ἄλλοι, ὅτε γὰρ μὴ ὁ Θε-
οῦ, καὶ ἰδὼν Διὸς καὶ καὶ προ-
νοητικῶς, καὶ φιλανθρωπίας
αἰεὶ

ἐ manibus: cum potius con-
tentos nos esse oporteat, si
nobis etiamdum nonnulli sa-
cra facerent, talia flagitiose
delinquentibus. Ac tibi
hoc loco, ὁ Iupiter (soli enim
sumus, nec ullus hominum in
hoc cœtu præstò est, extra
uicem Herculem ac Diony-
sum & Ganymedem & As-
calapium, qui nobis sunt, et
Dei asserunt) cum uerita-
te responde, quando uerò in
tantum res humana tibi cur-
ta iure, ut habita ratione
perperdisset quinam illorū
prauis & malis, aut iusti ac
boni essent? Haudquaquam
uerò in hanc curam unquam
te inuoluisse dixeris. Itaque
nisi M. Theseus ex Troæzene
Athenas profectus, iugula-
set in itinere maleficos, sa-
ne quantum ad te & pro-
videntiam tuam attinet, nihil
obstaret quo minus uiueres

& Sciron & Pityocampes, & Cercyon, aliq̃ innume-
ri parricidæ & lurocinio uiatoribus negotium ualde
securi facessentes. Ac nisi Eurystheus homo N cum

D d d

impul-

ἀσπασάμενος τὰ παρ
 ἑκάστου, ὅτε πρὸς τὸν ἑὸν
 αἵπλῳ αὐτῷ, ἰργασκὲν αἰθέρα-
 που, καὶ πρὸς οὐρανὸν αἰετῶ-
 νος, ὃ Ζεὺς, οὐδὲν ἔλκεν ἰφρύνει-
 σαι αὐτὸν ὅτι ἔδρασε, καὶ τῶν ἐν
 Στυμφαλῶν ἰριάν, καὶ ἱππῶν
 τῶν Θρακικῶν, καὶ τῶν Κρητικῶν
 ὄβρις καὶ παρηνίας· ἀλλὰ ἡ
 χρὲς τὰ λατὴν ἔλκεν, λατὸν μὲν
 ἔτε μόνον ἐπὶ οὐρανῷ τῷ, αἰετῶν
 τῶν, καὶ ἑταίρῳ καὶ τῶν ἐταίρων,
 τὰ δὲ ἄλλα κατὰ τοῦτο φέρει,
 ὡς αὐτὸς τὴν ἑκάστην, παρὰ οὐ-
 ράνα, τοῖς, ὅτε αὐτὸς αὐτῶν
 πάσχει, καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ καὶ ἡ
 ἐραται ἀνακύνοντες, ὡς
 οὐρανὸν ἰδὲν ἔδειξεν αὐτοῖς
 οὐ, αἰετῶν ὄντων, καὶ τὰς οὐρα-
 νίας πίμπαισι, αἰετῶν ἐν βραχὺ
 ὅτε καὶ ἀγλαῶνται ὅτι τῶν ἐπι-
 κόρῃ,

impulsus singulis apud quos-
 que diligenter exploratis,
 hunc famulum suum emis-
 set, hominem manu prom-
 ptum, facti quoque strenuum, et
 ad obvianda pericula ac la-
 bores suscipiendos interris-
 tum, nunquam tibi, o Iupiter,
 Lernæa Hydra in mentem
 venisset, nunquam aues Sym-
 phalides curæ fuissent, mul-
 to minus equi Thraciæ. Quā-
 do verò Centaurorum con-
 tumeliosæ temulentiae me-
 mor fuisses unquam? Alqui,
 si verum proferendum est,
 tantum compressis manibus
 in Olympo desidemus, tan-
 tum hoc inconniunter ob-
 servantes, si quis luet atque sa-
 crificet, ac circa aras incen-
 so ibure vaporet. Porro au-
 tem res cæteræ temerè iux-
 tà feruntur, ut quisque illas

fortuito attraxerit. Itaque mentis nostris digna ac iusta
 patimur, atque etiam amplius patiemur, ubi homines post
 pusillum suspicientes animadverterint nihil se utilitatis
 consequi, tamen si nobis sedula pietate sacrificarint, et
 oblati libaminibus litauerint. Deinde Lævi videbis ab
 ipsis Epicureis nos rideri contemptissimè, haberi pro ab-
 iectissimis

κέρως, καὶ μητροδωρε καὶ
 Δαμιδάς, ὑπαρχομένης δὲ, καὶ
 ἀποσφαττομένης ἐπὶ αὐτῶν,
 τὸς ἐμὴς δὲ συνεγέρσε. ἄντι
 ὑμῖν δὲ ἄντι, πάλιν καὶ ἰά
 Δαμὶς τοιαύτα, τῶν καὶ ἴσ
 τὴν αὐτὰ πρακτικῶν. Μά
 μο δὲ ὁ μὴ γὰρ ἐλπίων, ὁ
 ἐμὸς ἴσας ἴσας γὰρ πάλιν
 τῶν τριμελῶν ἄντι, ὑμῶν ἴσ
 οὐ τυχεύων, καὶ ἴσας ἐνστάς
 καὶ πάλιν. Ζεὺς. τὸν
 μὴ, ὁ ἐμὸς, καὶ ἴσας ἴσας,
 ἀντι τῶν ἴσας, καὶ ἐπὶ ἴσας.
 τικόν. ἴσας γὰρ, ὁ ἐμὸς.
 τὸς Δαμιδῶντος ἴσας γὰρ ἴσ
 παλιν, καὶ μὴ παλιν καὶ
 ἐπὶ τῶν ἴσας, ἴσας, καὶ τὸ ἴσ
 παλιν παλιν τὸ ἴσας, ὁ ἐμὸς
 παλιν τὰ βελτίων γίνεται, συμ
 βελτίων, τὸν ἴσας ἴσας ὁ
 ἀλλὰ ὁ συμβελτίων. ἴσας ἴ
 ἴσας, ὁ ἐμὸς ἴσας παλιν
 τι, καὶ τὸν ἴσας ἴσας.

clare dixit admirandus ille Demosthenes, criminari & mo
 sectari, atq; etiam obiurgare, cuius uolenti promptū ac fac
 ile: ceterū demonstrare qua ratione rebus presentibus
 commodissime succurratur, profectō consultori officii est,
 non nisi impense cordati. Quod quidem uos auios, & delibē
 et uros etiam hoc tacente constantissime persuasum habeo.

D d d 2 N E P.

icētissimis, Metrodorus uc
 rō & Damidas suis disputa
 tionibus inualescere, propu
 gnatores autem nostros ab
 illis regulari. O Quare no
 strarum erat paruum, his re
 bu finem imponere, ac pe
 riculis emergentibus mede
 ri, illisq; summa ope obniti,
 quorum opera h. ac cō pero
 ducta sunt. Equidem quod
 ad me attinet, non ualde pe
 rilitabor, si despectus ero.
 Neq; enim olim in corū cēs
 sebar numero, quibus honos
 habebatur rebus uestris ad
 huc stantibus & florentio
 bus, nobisq; oblato sacrificio
 fruētibus. I V P. Enima
 uerō hunc, ὁ cōlites, delirā
 tem & nugantem missum
 faciamus, semper aliis quo
 que asperum obiurgatorem
 agentem. Est enim, ut præ

φίλῃ, τὰς ἰφροσύνας πορθεῖν ἀ-
 πιδόειν ἀποδυνάτους δὲ θάυμα-
 πίας, εἴματα τ' ὑψηλῶν ἀπο-
 κέρασας, ἵε' μηδὲ κατὰ στυγε-
 ραυτά, ὅσ' οὐδὲ τὸ φρίσσον
 αὐτῶν εἴδωσεν τὴν ἑλπίαν, τὸν
 δὲ Δαίμον, ἐπαρνούμενον σιν-
 τῶν τρέψαι, ἀλλὰ τι καὶ
 δέξου, ἀγανακτῶν, λαλο-
 υμένῳ τῷ πρᾶγματι, καὶ
 διήκοντα τὸς περὶ τὸ Δάμι-
 δος λόγους, καὶ δὲ αὐτὸ ἀπο-
 σκεδάσει. Δαίμον τὸν αὐτὸν, ὃ πι-
 ρυμένον τὸν ἀντιξυτὰ δῶκα
 αὐτὸν τῷ Τιμοκλῷ. ὅτε τίς ἄλ-
 λο, ὃ δὲ ἱράκηι ἡρώτων οὕτω
 δέξου, πα. καὶ μὴ σῶτε
 μόνον τὰ τὰ τὸν ἡμῶν ἱππῶν.
 σπουδαῖον ἔγωγε πρὸς τῶν υἱ-
 κῶν. Ζεῦ. ἄπαγε, βρωτῶ.
 δὲ τὸ ἐνθάρμακα, ὡς πρὸς αἶμα,
 καὶ κοῦμ' αἵ παχὺ, πρὸς αἶμα.
 ρήσιν τὸν ἀνταγωνιστῶν, ὡς
 ἀποδόνει ἀντίτ' αὐτῶν, ἀμφοτέρω
 τινι, καὶ ἡ δὲ ἀντιπρὸς ἡπα-
 ταίαν τὸν λόγον. πα.

δαίμων

tatis fuisset punire malefi-
 cos, dimissem scilicet nuper
 sacrilegos nullo ictos fulmia-
 ne ex Olympia, cū duos tor-
 ti capillum nodos mihi de-
 tondissent, sex minas utrun-
 que ponderantem? Aut tu ip-
 se dissimulanter neglexisses
 in Geræsto piscatorem illū
 ex Oreo, qui furtim tibi tri-
 dentem abstulerat? Accedit
 his, quod etiam indignan-
 ter & iracundè ferre uide-
 bimur hoc factō perturbā-
 ti, et Damidis sermones pero-
 borrescere, ac propterea ea
 insidiosè moliri, ne nobis ex-
 pectandum n esset dum ille ex
 aduerso cum Timocle com-
 positus cōgraderetur. Quod,
 quid aliud quàm τ' desertam
 causam uincere uidebimur?
 N B P. Atqui compendio-
 sam ad parandam uictoriā
 ego me uiam excogitasse
 arbitrabar. I V P. Apage
 furiosum V & illiberale cō-

filium ὦ Neptune, ac propemodum pingue & stolidum,
 de tollendo ante tempus aduersario, ut nondum conui-
 ctus mortem oppetat, relicta in ambiguo disputatione.

D d d 3

N B P.

ἰκνούμενοι τι ἡμῶς ἐπι-
 νοῶσι ἄλλο, ἢ τὰ μὲν ἔτι οὐ-
 μῖν ἀπειθόμενοι. ΑΠ. ἢ καὶ τοῖς νόμοις ἴτι, καὶ ὁ γι-
 νῆσσι ἡμῖν ἱστάτω ἐν τῷ νόμῳ
 ἀμαγυρῶν, ἵσως αὖ ἐπὶ οὐ τι
 συμφέρειν αἰετὶ πῶς διακρί-
 ψιν. ΜΩ. ὁ μὲν σκίψας, ἢ
 ἀπὸ πολλῶν, οὕτω πρὸς μεγά-
 λων, ὥστε μὴ κατ' ἑλπίαν,
 ἀλλὰ μὲν ἀπὸ πρὸς πρὸς
 ἀπὸ τῶν λίγων· ἡ γὰρ γὰρ, ἢ
 καὶ πρὸς τῶν ἰσχυρῶν λιγυ-
 ρῶν, πρὸς αἰετὶ τοῖς νό-
 μοις θυσίας συμπροσέτα-
 θαι, οὐδ' ἂν πρὸς πᾶσι ἢ ἀπὸ ἑνὸς
 μὲν ἢ ἀπὸ πολλῶν· πρὸς πᾶσι
 καὶ ἢ ἰσχυρῶν γινώσκων, ἡ γὰρ
 γραμμεῖς δὲ ἰς τὸ τῶν δώδεκα
 δικαστηρίων, καὶ ἡ γὰρ
 δῆμι, αἱ αὖτε κρῖναι ἐπὶ αἰετὶ
 ὥστε μὴ μαρτυροῦν πρὸς ἡ-
 μῶν, ἀλλὰ λίγων· ἡ γὰρ ἡ δὲ τῶν
 δικαστῶν.

NEP. Proinde vos aliud
 quod factu sit praestantius,
 excogitate, si mea consilia
 vobis tantopere repudianda
 videntur. A P O L. Si vo-
 bis X quoque natu iunioribus,
 et nondum barbatis, per
 legem conderetur concionan-
 di copia, fortasse utile quid-
 dam et frugiferum afferre
 in medium rei super qua de-
 liberatis. M O M. Equidem
 ea nobis est, o Apollo, de re-
 bus ita arduis proposita de-
 liberatio, ut non aetatis re-
 spectu, sed communis utili-
 tatis servanda gratia omni-
 bus quoque sermo sit propo-
 situs. Qui imo uero lepidum es-
 set atque festivum, si ne extre-
 mis periclitantes discrimini-
 bus, circa legis facultate at-
 que licentiam ambigose dis-
 septaremus. Ceterum tu iam
 admodum concionator es

legitimus, nempe iam olim ex ephebis egressus, praece-
 rea in duodecim Y uirorum tabulam relatus. Ac parum
 abest, quo minus etiam in Saturni concilio uersatus sis. Qua-
 re non est quod iuueniliter te geas erga nos, ueram sum-
 pra audacia confidenter quascunque tibi optima factu uisa
 sunt,

ἀκούωτε, μὴ αἰδέσθαι, εἰ ἀ-
γινώσκω ἀμυγδαλέας, καὶ
πάντα, βαρυπύγαν καὶ σύγι-
νην οὕτως ἔχον ἔχον, τὸν Ἀ-
σκληπιόν. ἄλλως τι καὶ πρὸς
πρὸς ἔρ ἔρ σι, τὸ μάλιστα ἐκ
φάνειν τὸν σαρῖον, ἢ μὴ μά-
τρω ἢ τὸ ἐλκῶν καὶ δάσκει,
τῶν Μουσῶν συμφοροτέρων.
ΑΠ. ἀλλ' οὐ εἰ, ὦ Μῶμι, γὰρ
τὰ τεχνάϊφιναι. τὸν Δία
δὲ, καὶ ὅν ἐστὶ βαλδύον,
τάχ' ἔρ τι ἐκ ἄλλων ἔπει-
μι, ἀλλὰ δὲ ἢ τὸ ἐλκῶν με-
λὶ καὶ ἄλλων. Ζεὺς, ἀγνοῶ
τίμων ἴφιναι γάρ. ΑΠ. ὁ
Τιμοκλῆς οὗτος ἰσχυρὸς
κινῶν καὶ φιλῶν, καὶ τὰς ἀ-
γῆς πᾶν ἐκρίβαν τὰς Στωϊ-
κῆς. ὅτι καὶ σούρειν ὡδὲ φιλῶ
σεφῶν περὶ τῶν τῶν, καὶ
μεθ' οὗτο δὲ ἄλλων ὡδὲ τῶν ἐκ
ἀγῆς, ἐκρίβαν. τὸς ὅν, ἐπὶ
τῶν ἰσχυρῶν καὶ βαλδύον
τῶν πᾶν ὅτι ἰσχυρὸς ἀνελμῶν
τί

sunt, proloquere: neq; pro-
pterea pudore afficiare,
quò imberbis & existēs cō-
cioneris, praesertim cum ita
profunda barbatibi sit filius
Aesculapius. Quin etiam a-
loqui nō indecorum tibi e-
rit, id ætatis maximè specio-
men aliquod sapientiae ex-
hibere, ne frustra uideare in
Helicone cōsedisse unā cum
Musi philosophando. ΑΡ.
Atqui nequaquam penes te
est, ὦ Μῶμι, facultas eiusmodi
permittēdi, sed penes Io-
nem: qui si fandi potestatem
mibi dederit, fortasse quip-
piam expromam non ine-
rudum aut incōditum, sed
quod ei quæ mibi in Helico-
ne fuit conversationi respō-
deat. IVP. Dic inquam, ὦ
filium enim permisi ubi.
ΑΡΟ. Timocles α ille uir
profetlō non malus esse ui-
detur, & pius, & qui dispu-
tationes Stoicis ad linguam excussit, unde compluribus
quoq; conuersatur uicinis propter exactam Philosophiae
cognitionem, & mercedem non mediocrē hac ratione colli-
git, persuadēdi facultate impendiō pollēs, quoties priuatim
D d d 4 inter

τὸς ἔστι, καὶ τὸν φωνὴν ἰστέ-
 νει, καὶ μετὰ τῶν ἑτέρων, ὡς
 γὰρ τὰ ἱερὰ καὶ ἄλλα διὰ τῆ-
 τος τῆς σωτηρίας, ὁ σωτή-
 ρως, ἀλλὰ βασιλεὺς, καὶ τὰς
 γὰρ ἰστέν, καὶ μέλιτα, ἐπὶ
 τὰς οὐκ ἔχον, καὶ λαλοῦ-
 ρησιώων ἐπὶ δὲ τὸν ἀν-
 λητὰ σωτῆρας μὲν γὰρ ἵε ὁ-
 πορτολὸν ἱεὺς ἔστι, καὶ λαλοῦ-
 ρησιώων, ὡς φασιν, οἱ ἄλλοι
 τὰ τῶν Στωικῶν ἡ δόξαν, ἀ-
 γων καὶ ἱερὸν ὄν, ὡς ἡ-
 ἀφίαι διαφύγει αὐτὰ, καὶ οὐκ
 χεῖ, ὡς ἱερὸν ὄν, ὡς βέλτε-
 ἀλλὰ ἀνίγμωσι τὴν κατὰ προ-
 τάν, καὶ πάλιν αὖ πάλιν κα-
 σαφιστὰς πρὸς τὰς ἱερὰς
 εἰς ἀποκρίνεται. οἱ δὲ τὸ
 σωτῆρας, λαλοῦσιν αὐτῶν.
 αἱ δὲ, ὡς, σαφῶς λέγει, καὶ
 τὰς

inter discipulos differendo
 uerba facit: ceterum in bo-
 minum frequenti cœtu aut
 celebritate populari ad di-
 cendum infancissimus & ti-
 midissimus existit, uoce in-
 structus uulgeri ac planè
 barbara, ita ut ineptè & ui-
 tiosè dicendo in conuētibus,
 non rarò auditoribus risum
 excutere soleat: nihil aptè in-
 ductum connectens, sed ar-
 gumentis puerilis & barba-
 ris communis, cœci omnia. Ma-
 ximè uerò omnium hoc illi
 usu ueni quoties eloquentis-
 simus uideri gessit. Unimue-
 rò alioqui quod ad ingenij
 acumen attinet, uir est per-
 spicacissimæ intelligentiæ,
 & mentis planè diuinæ: quæ
 admodum testantur illi qui-

bus res Stoicæ propius atq; compertius notæ sunt. Dicen-
 do uerò atq; interpretando præ imbecillitate corrumpit ple-
 raq; omnia, non ualde planè faciēs quid sibi uelit, uerùm æ-
 nigmatum inuolucris non dissimilia proponēs obscurat om-
 nia. At rursus multo inuolutiora ad quæstiones propositas
 respondere illi moris est. Porro auditores parum intelligen-
 tes quid affectata obscuritate sibi uelit, ferè subsannant eū.
 Consentaneū aut esse opinor, perspicuè & significāter di-
 cere

τῆς μάστιγος πάλαι πο-
 λὺν πρὸς τοὺς, ὡς συνοῖσα
 σιν εἰ ἀκρίτως, καὶ, τῆς δὲ
 ὀρθῆς ἐλπίδος, ὅτι πολλὰ, ἵνα
 εἴσαι τὰς οὐρανὸν λέγοντας, εἰ
 καὶ μὴ πᾶν πᾶσι σὺ τὰ τοῦ
 ἱερῶς χρησμεύεις, ἀλλ' οὐκ ἔστι καὶ
 γρηφάσας, καὶ ἐς τομὴν αἰ-
 μάρας ἀσφαλῶς ἀπερρίπτου τὰ
 πολλὰ, ὡς τὰς ἀκρίτως ἀλ-
 λου δαῖδας Πυθίου, πρὸς τὸν
 δ' ὀφθαλμὸν αὐτοῦ. ἔταρ τί τὸ
 αὐτὸ τὸν συμβαίνει, τίνος
 ἵασις ποιεῖσθαι τῆς Τιμο-
 κλῆος ἀδωαμίαις ἐν τοῖς λέ-
 γουσιν. ΔΠ. συνοῖσας, ὅτι μὴ
 μι, ἥτις δωαδὲς καὶ αὐτὴ
 παρασχῶν ἄλλων, τὴν δὲ αὐτὴν
 τῶν ἱερῶν καὶ ἀξίως,
 ἀπὸ αὐτῆς ἐν τῇ αὐτῇ
 ποιεῖται. καὶ, ἀγνοῖας τῆς
 ὡς ἀλλοῦς ἀγνοῖας, ἵνα πᾶσι
 γινώσκουσιν, ὅτι οὐκ ἔστι, οὐκ ἔστι
 μὴ ἐν σωστικῇ φιλοσοφίᾳ πᾶ-
 ρασι ποιεῖται, ἵνα οὐκ ἔστι
 πρὸς τὸν πᾶσι, ἀλλ' οὐκ
 ἀπὸ Τιμοκλῆος, καὶ τὴν μὴ
 προσεῖτο γ' hoc quod dixisti, pilos, sed adhuc pædagogi eget
 adminiculo, de patrono in cōuentu Philosophorū adiūgēdo,
 ad præsentes interpretaturo quæcūq; Timocli dictū necessa-

ceret: cui reiplurima cura im-
 pendenda est, ut audientes,
 ea quæ loquimur, nullo cum
 fastidio intelligant. M O.
 Equidem hoc rectè dixisti
 Apollo, collaudatis ἡ, qui in
 orationibus perspicuitate u-
 tiuntur: quanquam ē tu hoc
 ipsum in promendis atq; red-
 dendis oraculis non admodū
 usurpare solem, ancipitia et
 ambiguitate intricata mul-
 ta in medium securè proija-
 cient, adeo ut audientes alio
 ad intrepandum oraculi
 opus habeant Pythio. Sed
 quid est quod adfers cōsiliū?
 Quo remedio Timoclis in di-
 cendo infantie succurrendū
 esse existimas? A P O. Si
 quo modo patronum illi, ὅ
 Monie, queamus adiungere
 alium, qui facultate dicendi
 polleat, eaq; pro dignitate
 eloquatur, quæcūq; Timo-
 cles excogitata illi effanda
 suggererit. M O. Non sēpit
 D d d 6 ria ma

Δάμιρ, αὐτὸ πρόσωπον καὶ δὲ
αὐτὸ λῆγειν, τὴν δὲ ὑπεκριτῇ
προσχωμένον, ἰδὶα πρὸς τὸ
οὐδ' ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δει-
κνύοντα τὴν ὑπεκριτίαν δὲ ῥα-
πορεύειν, ἢ δὲ αὐτὸν ἴσως συ-
νίσταει, τι ἀκρόσι. Ταῦτα πάν-
τ' ἔγινε ἄνθρωπος τῷ πλούτῳ· ἀλ-
λὰ τότε μὲν ἄλλως ἐπινεύου-
μεν. οὐ δὲ, ὡς θαυμάσιον,) φη-
σὶ γὰρ καὶ πάντες ὄντα, καὶ μηδὲν
ἐκ εὐλίσσεσθαι τῷ τοιούτῳ ὀψί-
λιξε, ἄλλοι τὰ καὶ πλείονα
χρυσῶς ποτε εἰλαφίναι) τί ἂν
ἐπιλείψω ὅμιον κατὰ κατὰ
τῶν τίχων, προσέπων ὅτι οὐ
ῥα τῶν σοφιστῶν ἐρατὴν
λίγην· εἰ δὲ γὰρ πῶς τὸ ἀπὸ
θεοδόμου, πάντες ὄντα. Α. Π.
πῶς, ὡς Μόμη, διωκτὴν ποιῶν
ταῦτα, μὴν τρίποδα. ὅμιον
παρὲντες, μὴν θυμιαμάτων,
ἢ παρὲντες, εἰς ἡ κατὰ
ἀπὸ τῶν· Μ. ἴσως· ἀπὸ τῶν.
ῥα-

tura sit victoria? Siquidem cum augurij peritia exultas sis,
credibile est futurarum rerum evēcum te prædivinare posse.
A. P. Quibus ullo pacto fieri possit Mome, neque præ-
sente nobis tripode, neque thymiamatis, nec fronte augu-
rali, cuiusmodi est Castalia? M. O. Vide ut confutatus
tergi.

ria visa fuerint: Damis uero
ipse per se loquatur. Porro
alter interpretis uisus o-
pera, privatim in aurem illi
susurrans quæcumq; sibi pla-
cuerint: ceterum interpretes
rhetoricæ, cum neq; ipsa
fortasse quicquam ex his in-
tellecturus sit, quæ Timocle
suggerentem audierit. Hæc
quomodo turbæ non uideri
possint extremè ridicula?
Atqui hoc alia uia aggredia-
mur, quando hac parum suc-
cessit. Tu uero, ó admirande
(etenim ex uatem esse te
confirmas, ac mercedē non
mediocrē his præstigijs cu-
mulaſti, donec aliquādo ex-
lateres aureos cōsecutus es)
cur non data iam occasione
in tempore aliquod egregiū
artis tuæ specimen exhibes,
prædicēs a nobis penes quē
ex Sophistis disputaturis fu-

Δράσκας τὸν ἰαγγρον, ἢ τῷ
 συνῶ ἰχθύος. Ζεύς. ἴμμε
 ὦ τίκτορ ἄπι, καὶ μὲ παρὰ.
 σῆρε τῷ συνιζούτῃ τέτῳ ἄ-
 πορμαί, διαβάλλαν ἢ χλαυά-
 ζαν τὰ σὰ, ὡς ὠδὶ τρίποδι ἢ
 ὁ λατὶ καὶ λιβανωτῷ λεύκῳ,
 ὥτ' ὦ μὲ ἴχθεις ταῦτα, τῶρε-
 σίμφοις σι φὶ τίχουε. ΑΠ. ἄ-
 μανον μὲν ὦρ, ὦ πάτερ, ἢ
 διαφύεις ἢ Κολοφῶνι τὰ τοιαῦ-
 τα ποιῶν, ἀπάντων μοι τῶν
 χρυσαίων παρὲντα, ὡς ἴθι·
 ἴμμε ἦ, καὶ ἄτω γυμνὸς ἰκῶ-
 ναι, καὶ ἄσκαυε πρὸς ἴσκαμα
 πρηνῆν, ἵππεδον τὸ λεύκον
 ἴσκα. αἶα δὲ ξυδοῖ, ἢ μὲ ἴμμε
 τρε λήγουμι. ΜΩ. λυγὰ μόνον·
 σαφὺ ἦ, ὦ Απιδαν, ἢ μὲ συν-
 ναγῶν ἢ αὐτὰ, καὶ ἱερὰ ἴσκα
 δώμενα· καὶ γὰρ ὁ καὶ ἴσκα
 λεύκα ἢ χλαυά τῷ ἢ Λυδῶν
 ἴσκα, ἀλλὰ ἴσκα πρὸ ὅτου
 ὁ σκίψης. Ζεύς. τι περὶ ἴ-
 ρας, ὦ τίκτορ; ὡς τὰ γὰρ πρὸ
 τῷ χρυσαίῳ, ταῦτα ἢ ἴσκα πρὸ-

tergueseris dem in angu-
 sto constringeris. I V. At-
 tamē dic ὁ fili, ne p. hunc ex-
 cophanta calumniandi oc-
 casionem, tuāq; subfannan-
 di cōcedas, quasi omnis in-
 vicinādi pernicia in m. p. de-
 σ. aqua et thure sita sita-
 deo nisi haec tibi praesentia sint,
 omni arte priuatus sis.

A P O. Equidē ista in Del-
 phis aut Colophone melius
 à me fieri poterant, ὁ pater,
 oraculis omnisariam, ut as-
 solet, mihi praesentibus. At-
 tamē uel sic his omnibus nu-
 dus imparatusq; tētabo pra-
 dicere utrum secutura sit ui-
 ctoria. Suscipietis uerò haud
 dubiē, nisi uersiculis inclu-
 sum oraculum protulero.

M O. Dic modò, uide ut cla-
 ra et aperta proferas Apol-
 lo, quæ nullo patrono egeāt,
 aut interpretis requirant o-
 peram. Benigni & nequaquā
 iam ouilla caruncula aut testudo in Lydia coquuntur. Ver-
 rüm quibus de rebus nobis sit preposita deliberatio, non
 te praeterit. I V P. Quid, ὁ πατερ dicturus es? Quām ue-
 rò quæ oraculi praedictionē ante. cedāt, quām plena terroris
 sunt?

ῥά. ὃ χρεῖα τιτραμύλον, εἰ ὄφρ'
 βαλμὴ πόρι φέρῃς, νόμος αὖ καὶ
 ἀνέμλων, λίγυμα κορυθαυτῶν
 ἄλλ' ἤδη ἰλως, ἡστέχη, καὶ πᾶν
 τα, καὶ φρυκώδεα καὶ μυτι-
 κᾶ. ΑΠ. Κίκαυτε, μχυτιπέ-
 να τόδ' ἐξοφάτωρ Ἀπείλας π,
 ἄμφ' ἱριδῶ ἡρυδῶς, πῶν
 αὐτοῖσιν ἰστέκοντο Οἰυδῶσι, μὴ
 θοισι κορυθαίμενοι πυκινῶσι.
 πολλὰ γὰρ ἴεθα καὶ ἴεθα μέθυ, ἰ-
 Ἰοθαλκίῳ ἡλωγμῶ. Τερφίῳ ἔ-
 κρη ἡδυνμῶ. ἡστέχῃσι
 ἰχίτλιν, Ἀλλ' ἴεσθ' αἰγυπῖον
 γαμφάνυχος ἀκρίδα μαρψῶ,
 Δὲ τότε λείδιον ὀμβροφόρον
 ἡλάτρυξαι κερῶναι. Νίκη δ' ὅα
 μόνων, ὃ δ' ἴσθ' ἐπὶ τίκτω ἡ-
 ρυψῶ. Ζεῦ. τί τῶτο αἰ-
 κέγχασσι, ὦ Μῶμι; καὶ μὴ
 ἐγγλῖα τὰ ἐν πεσὶ. πᾶσιν καὶ
 κίθαρι, ἀποπειγίσθ' ὑπὸ
 τῷ γέλωτι. Μῶ. καὶ πῶς
 διαστήν, ὦ Ζεῦ, ἴφ' οὕτω σκ.

φᾶ

sunt nīpe color pallore im-
 mutati, oculi hinc inde mo-
 biles, comarum semet erigē-
 tium horror, motus corrorū
 furore incertus, ac omnino
 omnia numinis praesentiam
 testantia, plena sunt myste-
 riorum atq; terriculi. A P.

Percipe? Faticani diuūm mi-
 racula Phœbi

Lite super dura, quam con-
 stituere Soporistæ

Clamori, largis armati uoci-
 bus omnes.

Multa quidem uarij alterno
 clamore tumultus

Miscentes, stiva complebunt
 rostra carinae.

Ast ubi iam curuo compren-
 derit ungue cicadam

Vultur, postrema cornices
 uoce sonabunt,

Excipiet sperata suos uictō-
 ria mulos.

Verūn asinus feriet longo
 sua pignora cornu.

I V. Cur quem sublato cacbinno risisti ὦ Μομεῖ? Atqui ista
 minimè risu prosequēda sunt, quæ nostris ceruicibus iam im-
 minēt Desine acro sedato risu infelicissime, aut immodicis
 cacbinis praefocaberis. M O. Et quānam risum quæcū com-
 primere

φᾶ καὶ προσέειπε τῷ χρησμῷ·
 Ζεῦ. ἔκκειτό μοι καὶ ἡμῖν
 ἱρμωδύει· αὖ κούτεν, εἰ, τι καὶ
 λίσσι. Μῶ. πάνυ πρίδμελα, ὥστε
 ἔδιν ἡμῖν Θιμιστελλίης διέ-
 σα. φασὶ γὰρ τὸ λῆγμεν ὅτεσσι
 διαρρήδμεν· γόετα μὲν ἄναι
 τῶτερ, ἡμᾶς δὲ ἔναιε καθευ-
 λισσι, τῇ Δία, καὶ ἡμῖν τὸς
 πιστεύοντας αὐτῷ, ὅδ' ἴσμεν
 αἱ ἀντίδοι τῶν κούτεν ἔχοντες.
 ΗΡ. ἰγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ
 ματαιός εἰμι, ἀν' ἐκθύσω ἔμμε
 τὴ δουρικτύα· μεῖ οὐδ' αὖ· ἐπὶ
 ταν γὰρ ἦδη σιωπῶντες
 διακλίνονται πτωκῶτα, ἔρ
 μὲν δ' Τιμοκλῆς ἐπιγροχί,
 ἔσσεται προχωρῶν πῶ σιωπῶ
 σίαν κούτεν ἡμῶν. ὅν δὲ τί τινα
 ρεῖον ἀποδόν, τί τι ἔδ' πῶ
 τισὶν αὐτῶν ἰγὼ γι, εἰ δ' οὐδ',
 δικασίας, ἡμῶν τῷ Δάμιο
 δι, ὅς μὴ κατὰ γατ' ἔρ, ἰβρί
 σθ' ἔσμεν. Μῶ. Ηράκλεις,
 ἰὼ

primere ó iupiter, talitanti
 claro & perspicuo audas
 oraculo? IVP. Quin igitur
 & nobis interpretaris
 quidnam sibi uela? MQ.
 Valde quidem aperta & li-
 quida, ita ut nihil nobis opus
 sit Themistoclis opera. Si
 quidem perspicue hoc testa-
 tur oraculum, hunc uidelicet
 esse praesugiatores, nos au-
 te asinos clutellares, ac per
 Iouem etiam mulos, qui tam
 facile persuasi, illius uerbis
 credamus, neque tantum ha-
 beamus mentis aut cerebri,
 quantum habent locustae.
 HER. Ego Huero pater,
 tamen si inter superos inqui-
 linus sim & adsciticus, ta-
 men quae nostris rebus in praesens
 usui fore uisa sunt, non
 grauebor exponere. Cum e-
 nim iam ad disputandum
 in unum coierint, tunc si Ti-
 moles superior euaserit, si o-
 nemus conueniens de nobis
 habiti discrepauentem pro-
 gredi: sin res secus efferit,
 tunc ego ipsam porticum con-
 cessam radicibus super Da-
 min praecipitabo, ne homo
 execrandum ore bisphemo
 amplius nos inuadat. MO. Her-
 cules,

Ἡρ. ἐκεῖν' ἀκούειν, ὦ Ζεῦ, κα-
τὰ παρρησίαν. ἐγὼ γάρ, ὡς ἂν
ἑωμηνὸς ἴππῃ, ἄγχι καὶ ἐμὴ,
ὅτι σπᾶσιν ἑαυτῶν λίγῃ.
ἂ τοιαῦτά ἐστὶν ἡμῖν ἔρα, μα-
κρὰν χάριν φράσας τοῖς ἰσο-
κύβηταί τε καὶ καὶ κτίσιν, καὶ
ἰδρῶν αἵματι λῆσθαι αἶε-
τὴν Ἀδῶν, ὅπου με γυμνὸν, ἑ-
χόντα τὸ τίξιν, ἑξὺ τὰ ἄδω-
λα φέρουσιντα ἵππῳ ἱμῶ πο-
φισμῶν ἐκείνῃ. Ζεῦ.
οὕτῃ, οἰκοῖτο ὁ μάρτυρ, φα-
σί. ἀπίσταν γυνὴ τῷ Δάμει-
δι, ταῦτα ἀπὸν ἐπιβάλλει.
ἀλλὰ τίς ὁ σπᾶς προσίων
οὕτῃ ὅτι, ἑχάκως, ἑοῦ γαμ-
μῶ, ἑοῦ πρίγναφῶ, ἑοῦ ἀρ-
χῶν τῶν ἀνάλων ὅτι κα-
μῆς. μᾶλλον δὲ ὁ σῆς, ὦ Ερ-
μῆ, ἀδελφεὲς ὅτι, ἑοῦ γαμῶ,
ἑοῦ ἀπὸ τῶν πικρῶν πῖτῃς
γυνὴ ἀναπίπλυνται, ἑοῦ πρί-
αυαπλάτῃς. ὦ τὸ τῶν
ἀνδρῶν τε περὶ. τί ὦ παῖ
ἀρομῶν ὁ μὲν ἀφίξαι, ὦ πον-
Mercuri frater, forensis ille, cuius circa porticum Variam
crebra est conuersatio: proinde pice opplatus est, quip-
pe qui in dies singulos à statuarijs refingitur. Quid hoc
nate, cur tanto cursu ad nos cōtendis? Nūquid nouarū rerū
quippiam

HER. Ergo me cum libera-
tate dicentem quæ senio, au-
di ô iupiter. Ego enim, ut
Comicus ait, homo sum æ-
greſtis & rusticus, ligonem
ligonem uocans. Si ad hunc
modum res nostræ se habēt
honoribus, nidori, ac sacri-
ficioꝝ sanguini, quibus hic
fruemur, lōgum ualere ius-
sis, in Orcum descendam, u-
bi me nudum arcum haben-
tem, saltem de mortuorum
umbra & idola pertime-
ſcent, propter feras terribi-
les ac monstra à me possum
trucidata. I V P I. Euge
testem, quod μ αἶνεν, domo
adductum. Conseruaſti igi-
tur Damidi iſta ad dicendū
ſubijciens. Sed quis tanto ac-
cedit properand: studio? nē-
pe ærem ille eſt, probè poli-
tus, & exactè expreſſus, ſub
ligata in morem priſcorum
coma. Magis uerò tuus eſt ô

τι ἴκῃ γοῖ νιότῳρον ἀναγγίλα-
 λαι; Εἰ. ὑπάρμιγα, ὦ Ζεῦ, καὶ
 μύριας εἴς σποδίας ἀνέμετον.
 Ζεῦ. λίγῃ ὅδῃ, ἢ τε καὶ ἄλλῃ
 ὅρῃς ἰπποισὶ ἀμύνει λίαν ὅδῃ.
 Εἰ. ὑπὸ γῆτος μὲν ἔφει χαλ-
 κουργῶν, ὑπερτεῖς μὲν ὅτι σίρ-
 νον τε καὶ μετάρρητον, βόραξ
 δὲ μοι γίλας ὅτι, ἀμφὶ σάματι
 πλάθῃς, παρὰ ὅρα το, μεμνη-
 λῇ τῇ τίχῃ, σφραγίδα χαλκῷ
 πάλαν ἰντυπῶ μὲν ὅτι, ἔφῃ δὲ
 ἔχων σάχιντα, καὶ ἵνατι δύνῃ
 ὠγρόν, καὶ κρήνας, πυγμα-
 χας σφισμάτων, Δάμῃν τε
 καὶ. Ζεῦ. πάλιν, ὦ Γεμχο
 γέρε βίλτιν, τραγυμῶν εἰ.
 Δα γὰρ εἴς τινας λίγας. ἀλλ'
 ὑπὲρ μοι φράσιν, ἢ πάλας οὐ
 κρεττότα αὐτοῖς ὁ ἴσῃ; Εἰ. ἢ
 Δάμῃ, ἀλλ' ἵπ ἀκροβαλισμοῖς
 ἔτι ὅσων, ἀπεσφρῶν ὡν τῶν
 ἀλλήλων, πέρφῃ τῇ περὶ ὅρα.
 Δα γὰρ μὲν. Ζεῦ. τί τῶν ἰσχυρῶν
 ποιεῖν λυπῶν, ὦ δέσπῃ, ἢ ἀκρεῖα
 seris manibus in pugnam descenderunt? H E R M.
 Nondum, sed adhuc in initio uelutis pugnae ac mira-
 teli iactum consilui sunt, funda iaculantes: & alternis e-
 minus conuictis mutuo se petunt. I V P I T. Quid ero-
 go nobis porro faciendum est ὁ superi? an non proo-
 lato

quippiam ē terris annūciat
 H E R. Vigens v quiddam ὁ
 Iupiter, quod ἵπ, summam et
 maximam requirat operam
 & diligentiam. I V. Cum
 ergo acutione exproci, si-
 cuti aliquid fortē mali no-
 bis ignorantibus seborū fuit
 H E R. Cum ad porticum
 tā fabricauer arem, ac per ὅρα
 dorsum per ὅρα pectus iunge-
 ret, & factus inepie corpo-
 ri thorax meo aspenderet,
 nec arte dissari foret ex a-
 re totius additū mihi balo-
 tens, urbam uideo tumultu-
 antem accurrere, qua cum
 duo sophistici certaminis i-
 bant periti, fronte tristi ac
 pallida pugiles, Damis &. I V P. Parce precor opti-
 me Hermagora uerbis inuo-
 nare tragicis. Nōn enim
 quos dicis. Sed age hoc mihi
 expedi, num iam dudum cō-
 lato

Θαίπεινύφαντας αὐτῶν; ὧ-
 ϑι ἀφαιρήτωσαν αἱ Οὐρα τὴν
 μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγῃσσι τὰ
 ἔνθα, ἀναπιστανήτωσαν τὰς
 πύλας τῆ ἑραῆς. Ἡράκλει,
 ἴσμεν τὸ πλεῖστον ἰδὼν πῶς ἀ-
 κρόασιμ ἀπλωτήησιν. ὁ δὲ
 Τιμοκλῆς ἄτ' ἢ πάντων μοι ἄ-
 ριστος, ὡς ἔμενον καὶ τα-
 ρατῆμόν, ἀπὸ τῆς πάντας
 οὐδ' ἔμενον. Δὴλ' ὅ γ' οὐ
 ὄσσην, ὅδ' ἀντέραδιαι τῷ Δά-
 μιδι Διωνυσίμῳ. ἀλλ'
 ἰπὸρ ἡμῖν Διωνυσίατατα,
 εὐχόμεθα ὑπὸρ αὐτὸ σιγῇ,
 ἵφ' ἡμῶν, ἵνα μὴ Δάμις γι-
 νῆσθαι. Τι. τί φης, ὦ ἰσθό-
 σουλι Δάμι, θύει μὴ εἶναι, μὴ
 Δι' ἡμεῶν τῶν ἀνθρώπων;
 Δ. ὅτι καὶ σὺ πρὸς ὄρον ἀ-
 πὸρ κενὸν μοι, ὅτι τοι λόγῳ ἰπὸρ
 ὄναι αὐτὸς. Τι. ὅ μιν;
 ἀλλὰ σὺ, ὦ μιν ἀπὸρ κενὸν
 Δ. ὅ μιν, ἀλλὰ σὺ. Ζεὺς.
 ταυτὶ μὲν παρὰ πᾶσι ὁ ἡμῶν
 τῶν ἀμην, καὶ σὺ φωνή-
 τῶν

lato capite auscultandum
 Quocirca & Horæ hostia-
 ria iam auferāt à ianua pes-
 sulum, ac deductis nubibus
 Olympi portas referent. O
 Hercules, quanta multitudo
 hominum ad audiendum cō-
 fluxit. Ceterum Timocles
 ille non admodum mihi pla-
 cet, ita perturbato animo
 trepidans, funditus hodie
 perditurus est omnia. Neq̃
 enim dubij argumentis in-
 dicat, nullo modo Damidis
 impressionem ac impetum
 se perperjurum. Sed quod
 nobis factu est facillimum,
 vota pro illo faciamus no-
 bis cum, ac tacite, ne Dami
 inaudiat ista. TIM. Quid
 & uerò ais Dami sacrilegus
 nullos esse deos, neque eos-
 dem quicquam in rebus hu-
 manis providere? DAM.
 Non: sed tu mihi responde,
 quo sermone persuasus illos
 esse credidisti? TIMO.

Nequaquam, sed tu mihi, ὁ scelerate, responde. DA. Non,
 inquam, sed tu. IVPIT. Hac equidem una ratione noster
 præpollet multo maxime. nam uocalius & intensius exa-

τὸν φραχύνεται. ὦγι, ὦ
 Τιμόκλεις, ἰσχύει τῶν βλασ-
 φημιῶν· ἴν γὰρ τούτῳ σοι
 τί ἐράται, ὥς τά γι' ἄλλα, ἰ-
 χθῦν σοι ἀποφαῖναι, ἰδιωτὶς
 εἶμι. Τι. ἀλλὰ μὰ τί τοῦ Α-
 δίωτος, ἐκ αὐτοῦ ἀπεκρηναίμεθα
 σοι πρὶτότερον. Δάμ. ἰναῖ, ὦ
 Τιμόκλεις, ὁρῶτα· ἰσχύ-
 τισαι γὰρ τούτῳ γινώσκου-
 ντες. ἀλλ' αὖθις τῶν βλασ-
 φημιῶν, εἰ δοκᾷ. Τι. ἐν
 λίγαις. ἔπειθ' ἐν μοι, ἐν δο-
 κούσῃ σοι, ὧς κατάρχει, προ-
 τεῖν οἱ διεί. Δάμ. οὐ δο-
 κῶς. Τιμόκλ. τί φέεις; ἀ-
 προνέτα οὖν ταῦτα πάντα;
 Δάμ. ναί. Τι. ἔδ' ἔπειθ' ἐν
 οὐδὲν τὰ τῆς ταῦτα ἐν τῶν ἰλῶν
 ἐπιμίληται; Δάμ. οὐ. Τι.
 πάντα δὲ ἐν αὐτῷ φέρεται ἄλλοις
 γὰρ τῆς φερέ; Δάμ. ναί. Τι.
 αὐτ' αὖθις οἱ ταῦτα ἐκείν-
 τος ἀνιχίαι, καὶ οὐδὲν ἰσχυ-
 ρεύσιν· ἔστιν αὐτῶν; Δά. τί
 οὐδὲν αὐτῶν ἐπ' ἐμὶ παρὶς
 οὐκ,

sperat omnia. Euge uero, &
 Timocles, multa mala in ho-
 minem perditū ingere con-
 uicia. In hoc enim omnis tua
 uis sita est, ut maximè aliàs
 ipsis piscibus mutiorem te
 esse declaret, os tibi oppro-
 briens. TIM. Atqui per Mi-
 neruam, prior tibi nunquā
 respondebo. DA. Proinde,
 ὦ Timocles, roga. Siquidem
 in hoc iam uicisti, postquam
 iuraueris. Sedenim, si uide-
 tur citra blasphemias. TI.
 Rectè mones, & execranda
 bellua. Nullāne π uidentur
 tibi superius providentia?
 DA. Nulla. TIM. Quid
 ais? omnia ergo fortuito con-
 tingunt, & citra deorum
 providentiam? DA. Sanè
 uerò. TIM. Neque ullius
 dei cura quicquam ordina-
 tur aut disponitur? DA.
 Non. TIM. Cuncta uerò
 temerè feruntur, & casu
 fortuito? DA. Sanè. TI.

MO. Ceterum uos ciues ista audientes, impunè suffertis
 huius execrandis in deos blasphemias, nec sceleratum
 hunc saxis obruitis? DA. Quid uerò hominum animos in-

ναι, ὦ Τιμόκλεις : ὅ τίς ἄν,
 ἀγαπητὸς ὑπὲρ τῶν θιῶν,
 καὶ ταῦτα, ἐκείνων αὐτῶν
 ἐκ ἀγαπητῶν, εἴ γιγ-
 νῆται δαυὲρ διατιθέμεσί μιν,
 πάλαι ἀνέστη, ὅ γι ἀνέ-
 σθη. ΤΙ. ἀπέσει γὰρ, ὦ Δά-
 με, ἀπέσει, καὶ σὺ μετίσθαι
 ποτὶ χρεὼν ὅσδον. ΔΑ. καὶ
 πότι αὖ ἐκείνοι σχολὴν ἀ-
 γάγοιτο ἢ ἐμὲ, τοσαῦτα,
 ὡς φῆς, πράγματα ἔχον-
 τός, καὶ τὰ ἐν τῷ νόμῳ ἄ-
 κριτα τῷ πλεῖστον ἔντα, εἰ-
 κνομένους : ὥστ' ὅτε σὶ πῶ
 ὁμιώσῃ, ὡς ἡμεῖς ἀνέ-
 καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ β' α-
 σσημῶν καὶ αὐτοὺς ἀναγκά-
 ζομαι παρὰ τὰ συγκέμενα.
 καὶ τοὶ ἐχ' ἑρῶ ἢν τινα αὖ ἄλ-
 λω ἐπίδειξιν ὅτι ἐκείνων προ-
 οίαις μύθῳ ὁρῶμεν ἰδύσαν-
 τοι, ὅ σὶ καὶ κενὸς ἡδὲ πρὸς
 φασί. ἀλλὰ δὴ τίς ἂν σὺ
 non ob cætera nefaria flagitia, ne & mibi necessitate con-
 fto ad conuicia & maledicentiam propter probra falsò
 obiecta confugiendum sit? Et me bercule non uideo quo
 certiore argumento suam testatam facere possint pro-
 uidentiam superi, quàm si te malum & nefarium ma-
 lis exemplis cruciatum perderent. Alqui pro certo

me exasperas, ὦ Timocles?
 Aut quèmnam te esse dicā,
 qui deorum gratia magno
 aduersus me stomacho exa-
 cerbatus es, præsertim illis
 ipsis nequaquam indignè fe-
 rentibus? lam enim olim ista
 audientes, nondum ullæ re-
 mala aut acerbæ me affece-
 runt: nescio tamen si istæ au-
 diunt. ΤΙΜ. Audiunt ista,
 ὦ Δαμι, audiunt: cæterùm
 in aliud tēpus grauius sup-
 plicij te excarnificandū re-
 seruant. ΔΑ. Et quando illi
 de me cogitando tantū à re-
 bus suis sibi sumerent ocij,
 tot ac tantis, ut tu mibi per-
 bibes, districti occupationi-
 bus, res quæ sunt per mun-
 dum innumeris disponētes,
 adeò ut te quoq; nondum ob
 tua nefanda periuria dignis
 supplicij affecerint, neque
 Ece 2 constab,

ἀποδιδόντες ὑπὸ τὸν ὠκεῖον
 πέριπλους, μετ' ἀμύμονας Αἰθιο-
 θιωῦσας. ἰθὺ γὰρ αὐτοῖς συ-
 νιχῶς ἵνασι παρ' αὐτοῖς, ὡδὶ
 δαῖτα, καὶ ἀνιπαγγέλλουσιν ἰ-
 νίοτι. Τι. τί πρὸς τοσαύ-
 τῳ ἀνασχυσίασιν ἄποιμι, ὦ
 Δάμι; Δά. ἱκάνοι, ὦ Τιμό-
 κλει, ὁ πάλας ἔγ' ἐπὶ τῶν ἀ-
 κῆσαισιν, ἵππῃς ἐπ' ἁδύς ἴσθαι
 δεῖ πρηνέων τὰς διέας. Τι. ὅ-
 παξίς με πρότερον τῶν γιγνέμε-
 νων ἵππεσσι ὁ ἔλκεσσι αἰετῶν ἀν-
 τὶν ὁδὸν ἰών, καὶ σιδήρων κατα-
 πταστῶν, καὶ ὠρεῶν πέτρων, καὶ
 φυτῶν φύλλων, καὶ ζώων γρη-
 νόμων, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως
 ἀμυχανέως κατακτανάσκει-
 ναι, ὥς φέρεσθαι καὶ καταδύειν,
 καὶ ἰννοῦν, καὶ βαδίζειν,
 καὶ τιναίεσθαι, καὶ στυγε-
 ρεῖν, καὶ τὰλλα ταῦτα, πρὸς
 οὐδ' ἄνδρα ἵναί μιν δοκῶν.

Δά.

Tum uicissitudo, & plantæ ex terra succrescentes, & ani-
 mantia in dies singulos nascentia. Quodq; eadem tanta in-
 dustria procreata sic alantur, sic moueantur, sic cognēt, sic
 incedant. Quodq; ea sit ratio edificandi ac incidendi co-
 rior. Quæ omnia, aliaq; id genus innumera mihi clarissi-
 ma et certissima uidentur esse diuinæ providentiæ indicia.

D A.

cōstat illos peregrè esse pro-
 fectos, supra Oceanum for-
 tasse ad inculpato Aethio-
 pas. Solent enim crebrò
 ad illos ire comessalium, &
 profectò nonnunquam in-
 uocati. TIMO. Quid
 ad tam impudentem & bla-
 sphemam contumeliam ti-
 bi respondeam, ὦ Dami?
 D A. Nimirum illud quod
 iam olim auidissime audire
 desiderabam, nempe quæ ra-
 tione persuasus deos prouo-
 dere existimas. TIMO.
 Equidem, ipso rerum quo-
 tidie accidentiū ordine pri-
 mūm ad hoc credendū in-
 ductus sum, nempe quòd sol
 subinde diurni spaciū cursu
 suum iter conficiat: ad eun-
 dem quoque modum luna
 perpetuo tenore cat ac re-
 deat. Tum alternastella-

Δᾶ. αὐτίκα τὸ φερόμενον,
 ὦ Τιμόκλειε, σωφραΐσεις ἔ-
 λπω γὰρ δούλω, ἢ φρονίως τὰ
 τῶν ἱκασθῶν ἱππεύεται. ἀλλ'
 ἴτι μὲν τελευτᾷ ἔσται γιγνώ-
 μενα. φαίλω αὖ καὶ αὐτίς, ἢ
 μὴν καὶ τίνα πεπνυμέναι αὐτῶν
 καὶ ἐπὶ τῷ τριμυθείας
 αὐτὰ γιγνέσθαι· ἵτι γὰρ καὶ ἄλ-
 λας ἀνέξμενα, τοῦτο ἰμοίαις, καὶ
 ὑπὲρ ταῦτα συνίστασθαι, σὺ δ'
 τάξιν αὐτῶν, ἐνέμαρτε τίω
 ἀνέγνω. ἔτα δὲ καὶ ἀγα-
 νακτέουσι, ἢ τις σοὶ μὴ ἀνα-
 ληθεὶς, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὅ-
 ποῖα ὄντι, καταβέβηκεν καὶ
 ἱππεύοντι, οἰομένη δὲ ἀπὸ δει-
 ξιν ταῦτα εἶναι τὸ καὶ προ-
 νοΐα διαλλάττειν αὐτῶν ἱ-
 κασθῶν. ὅτι κατὰ τὸν ἑωμε-
 κόν· Τὸ μὲν ἐνέμαρτον,
 ἄλλο δὲ μοι λῆγῃ. Τί, ἰγὼ μὲν
 ἀπὸ εἶμαι καὶ ἄλλας αὐτὸς τῶν
 δῶν ἀπεδείκνυς, ὅπως δ' ἔμ-
 ῖν, ἀπόβηναι γὰρ μοι, ὅπως
 εἰς σοὶ δὲ καὶ ἀφ' ἑῶν παύσῃς
 ducto. T I M. Equidē ego in ea sum sententia, ut patē aliā
 demonstrationem huic rei cōprobandae, mibi non esse addu-
 cendam: attamen ego te interrogabo, ceterū tu mibi res-
 ponde. Videur ubi r Homerus fuisse poetarum prae-

DA. Tu σ quidem Timo-
 cles quæstionem discerpis:
 neq; enim clarum aut certū
 est, num horum quodq; di-
 sponente providentia confi-
 ciatur. Ceterū quod hæc
 fiant, nec ipse negauerim:
 nō tamen ideo mox persuas-
 sus sum, ut credam ista ne-
 cessariō ac quodam coactū
 providentiæ fieri. iam enim
 aliās incepta sunt, & nunc
 pari vicissitudine eademq;
 uia cōstituuntur: tu uerō hæ-
 rum rerum ordinem neces-
 sitatem uocas. Deinde uide-
 licet indignaris si quis à sen-
 tentia tua dissentit, cum ea
 quæ fiant, enumeres, ac lau-
 dibus efferas, existimās his
 se demonstrasse etiam u-
 numquodq; illorum immu-
 tari posse providentia. Itaq;
 iuxta Conicium hoc profe-
 rō quod adduxisti, frivo-
 lum est. proinde aliud ad-
 ducito. Nec s flantysi-

γρηῖδαι· Δᾶ. καὶ μάλα. Τι. ὅ-
 κῃρ ἰσάνω ἰπείδῳ, πῶν πρὸ
 υἱᾶν τῶν θνῶν ἱμφανίσονται.
 Δᾶ. ἀλλ' ὅθ' αὐμάσει, ποιητῶν
 μὲν ἀγαθὸν ὁμῶν γρηῖδαι
 πάντες σὺ σωματολογήσας·
 μάρτυρα ἢ ἀληθῆ πρὸ τῶν
 ποιητῶν, ἔτ' ἰκάνω, ἔτι ἄλλ-
 λων ποιητῶν ἰδὺα. ἔτι γὰρ
 ἀληθείας μίλειν αὐτοῖς ὅμαι,
 ἀλλὰ τ' ἡλικῶν τὰς ἀπύοντας,
 καὶ διὰ τῶν μέτρων τε κατέδε-
 σαι, καὶ μέτρων κατηχῆσαι. καὶ ὅ-
 ται, ἀπαντα ὑπὸ τ' ἑτέρων
 μαχαρῶνται. ἔταρ ὅτ' αὖτις αὖ
 ἀπύονται, εἰς τισὶ μάλα καὶ ἰ-
 πείδαι τῶν ὁμῶν, ἔταρ εἰς
 πρὸ τῶν Διὸς λίγαι, ὡς ἰπείδ-
 λων συνοδεῖσαι αὐτῶν ὅτ' αὖ
 γάταρ, καὶ ὅτ' αὖτις, καὶ ὅτ' αὖ
 οὐδ' καὶ ἔτι μὲν τ' ὁμῶν ὅτ'
 οὐτὶς ἰπείδαι, ἰπείδαι τὰ
 γιγνόμενα, ἰπείδαι αὖ ὅτ'
 καὶ

nantur omnia. Perlibenter uerò ex te audirem, quibus-
 nam Homeri dictis maximè in hanc opinionem esses addu-
 ctus. ¶ Nunquid hæc, quæ de tue memoriæ prodidit, quo-
 modo illū insidiosè petitū uinculis cōstringi uoluerint, & fi-
 lia, & frater, & uxor eius? Et nisi Tbetis indignū facinus
 miscrata, χ Briareum Ioui in auxilium aduocasset, optimus
 ille

stantissimus? D A. Et ual-
 de quidem. T I M O. Huic
 ergo ipsi ego fidem habui,
 deorum prouidētiam baud
 obscure asserenti. D A M.
 Atqui, ὁ admirande, poe-
 tam me hercule excellen-
 tem fuisse Homerum, omnes
 tibi baud difficulter assen-
 timur: porrò autem o testem
 super hisce rebus fide di-
 gnum, aut hunc aut alium
 poetam ullum esse, id uerò
 nullo modo concedimus.
 Neque enim ueritatis pro-
 ferendæ curam illis fuisse
 constanter opinor, sed ut
 audientium animos uerbo-
 rum lenocinis atque dul-
 cedine demulcerent. Qua-
 propter & uersiculos can-
 tillant, & fabularum in-
 uolucris perstrepunt, ac bre-
 uiter, super summo machi-
 nantur omnia. Perlibenter uerò ex te audirem, quibus-
 nam Homeri dictis maximè in hanc opinionem esses addu-
 ctus. ¶ Nunquid hæc, quæ de tue memoriæ prodidit, quo-
 modo illū insidiosè petitū uinculis cōstringi uoluerint, & fi-
 lia, & frater, & uxor eius? Et nisi Tbetis indignū facinus
 miscrata, χ Briareum Ioui in auxilium aduocasset, optimus
 ille

ὡς ἰβίλιτος Ζῆς, σιωχ-
 παθεῖς· αὐτὸ δ' ἐν ἡγεμονίᾳ
 μνηστῆρ τῇ εἰτιδὶ πῶς οὐδ' ὀ-
 γασίαν, ὅθεν παλῶ τ' Ἀγαμέμνο-
 να, ἵνα γὰρ τὴν ψυδὴν ἰδὴ πῶς
 φασ, ὡς πολλοὶ τ' Ἀχαιοὶ ἄ-
 πιδύνοισιν, ὅθεν; ἀδύνατον γὰρ
 ἦν αὐτῷ, ἡσραονὲν ἑμβαλόντι,
 κατασφίξαι τὸν Ἀγαμέμνο-
 να αὐτὸν, ἀνὰ τῇ ἀπατιῶντι
 ὄντι Λοκῶν. ὃ ἰκῶνός σε μάλι-
 γα εἰς πῶς πῆγιν ἰπποπᾶσατο
 ἀκόντισα, ὡς Διομήδης γὰρ ἔρω-
 σι πῶς Ἀφροδίτῃ, ἅτα τ' Ἀ-
 ρίῳ αὐτῷ, Ἀθῶας παρακλύ-
 σαι, μετὰ μικρὸν γὰρ, κῆτεϊ συμ-
 πτόντοσ' οἱ Διὶ, ἡμεταμάχην
 αὐκμὶξ ἀρρήνις τὴν ἡέλειαι.
 ἡ Ἀθῶα μὲν Ἀρίῳ καταγυ-
 νίσται, ἅτε καὶ πεπνευκίτα,
 εἶμαι, ἐκ τῷ βρύματι, ὃ πα-
 ρὰ τὸ Διομήδους ἀλύφα. Ἀν-
 τοὶ δ' αὐτίκα σῶμα δρῶντες
 Ἑρμῆς. ὃ τὰ πρὸ τῆς Ἀρίμ-
 δος σοι πῶς ἀνὰ ἰδέσθαι, ὡς ἰκῶ-

72

ille Iupiter nobis constrictus
 atq; discriptus fuisset. Pro
 quibus memor dati à The-
 tide beneficij, ludit Aga-
 memnonem somnio quo-
 dam fallaci immisso, in hoc,
 ut multi ex Achiis hostili
 manu precepti occumbe-
 rent. Vide uerò quàm non
 facile & promptum Ioui
 fuerit, fulminis extorti in-
 cendio inflammare Aga-
 memnonem, nisi miseris mo-
 dis illum decepisset. Aut
 illa furto esse omnium maxie
 mè tibi audienti fidem fec-
 cerunt, quemadmodum Dio-
 medes Veneris manum uul-
 nere violauerit, atque etiam
 Martem ipsum Minervæ
 impulsu. Aliquanto uerò
 post ipsi cæcites furore col-
 lapsi, singulari inter sese
 certamine mixtim masculi
 & feminae præliati sunt.

Ac Minerva quidem Mar-
 tem superatum prosternit, quippe quem tardatum ac fese-
 sum, uulnere, opinor, quod paulo antè à Diomede accepe-
 rat, adorta sit. Cōtra Latonā steterat Cydenia proles. Aut
 fortè ea quæ super Diana negatus est, probabiliter tibi

Bee 4 dicta

φημι μὲν ἱμερῶσα, ὃ γὰρ ἀκτινο-
 σφες, ὃ ἡλκιδῶσα ἰφ' ἰφίαισι μ-
 ἔσθ' τὸ Οἰνίως, καὶ διὰ τὲ το,
 σὺν τινὰ ἰσθρῶν, καὶ αἰνυπέ-
 σαιον τὴν ἀλκίαν, ἰπποδῶν
 ἰδί τὴν χάραν αὐτῶ; ἄρα ὅρ-
 τὰ τοιαῦτα λίγων σι Ομηρῶ
 πίπθης; Ζεὺς βάβαι, ἡλίον,
 ὦ δῶι, αἰθέρι τοῦ πλῆθ' ὅ-
 ἱπαινεῖν τὸν Δάμιον· ἰδὲ
 ὁμίτῳ ἀπορροίῃ ἰσκι-
 δίσει γούῳ, καὶ ὑπερίμει,
 καὶ δῶις ὅσῳ ἀπορρίψων
 τὴν ἀσπίδα, καὶ ὅλῳ πῶρι-
 βλίπῃ οἱ παρρηδὺς ἀπεδρά-
 σεται. Τί. ὁ δ' Εὐριπίδης
 ἄρα σὺ δὲ καὶ λίγων τὴν γῆν,
 ὁρίαν αὐτὸς αἰαλίσκασμι-
 νῶ τὰς δῶις ἰδί τὴν σελήν,
 δεικνύῃ σώζεσθαι μὲν τὸς
 χρηστὸς τῶν ἡρώων, τὸς πο-
 νεῖς δ', καὶ τὴν ἀνδραγα-
 γιὰν αἰετίζοντας; Δά.
 ἀλλ', ὃ γρηγοράτε φιλεῖ-
 σθαι Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποι-
 ῶντες εἰ ὁπλῶν πωρῶσαι

causam introducētis dū perspicuē indicat illorū auxilio bo-
 nos ex heroibus servari, improbos aut propter impietatem
 crudeliter perdi? D A. Ἀ Atqui Timocles philosophorum
 generosissime? si hæc facientes poetæ Tragici te persuase-
 runt,

diēta uisū sunt, quemadmo-
 dum ipsa nimium querula
 indignanter et malignē iu-
 lerit, quòd sola ad epulas cō-
 uivales ab Oeneo vocata
 non fuerat: ac propterea a-
 prum inusitata magnitudi-
 nis ac roboris inauditi in re-
 gionem illius immisit. Nun-
 quid ergo talia legentem te
 persuasit Homerus? I V P.
 Papa: quanta turbæ ac-
 clamatio, ὃ superi consecra-
 ta est Damin collaudanti-
 bus: nosse uerò hæsitanti ὅ-
 perplexo similis esse videa-
 tur. Proinde animo meticu-
 loso turbatus subirepidat,
 ac planè † clypeum se abie-
 cturum, baud obscure præ-
 se fert. Et iam quidem cir-
 cumfert oculos, ubinam ē
 turba elapsus aujugiat.

TIM. Proinde neq; Eu-
 ripides quicquam sani ubi
 dicere uidetur, quoties in
 dicere uidetur, quoties in

ρίσι, ἀνὰ κνήδου ἐν βάτῳ, ἢ
 ἢ τει Πῶλον ἢ Αἰγυόδαμον, ἢ
 Σάτυρον, ἢ γὰρ αἱ σελήνη
 τὰ τότε, ἢ τὰ πρὶς ὧπα τ' ἑ-
 ὄν αὐτὰ, ἢ τὸς ἱμβάτας, καὶ
 τὰς ποδάρτας, χιτῶνας, ἢ χλα-
 μύδας, ἢ χειρίδας, ἢ περι-
 σφιδία ἢ σωματίαι, ἢ τὰ ἄλ-
 λ' ἐκείναι σκευήματα τῶν ῥα-
 γωδίων· ἐπὶ δὲ ἢ γυμνότητος
 εἶμαι, ἢ πᾶσι ἑαυτὸν ἐπὶ-
 ταν δ' Εὐρυπιδεὺς, μηδὲν ἰπαιγύ-
 σης εἰ χρέας, τ' ἀραμάτων
 τὰ δονῶντά εἰ δέ γ' ἄλλοι αὖ-
 τὸ ποτε παρ' ῥοκίαν ἐκείνους. Ο-
 ρᾶς τ' ὕψος, τὴν δ' ἀπαιρεῖν αἰ-
 θέραι, καὶ γὰρ πόρρις ἔχονθ'
 ὕψους ἐν ἀγκάλας, τῶν τοῦ νό-
 μισι Ζῶα, τὸ δ' ὕψος ἐκείνους. καὶ
 πάλιν Ζῶα· εἴς τ' ὅτι Ζῶα,
 ὃ γὰρ οἶδα, πάλιν δὲ τὸν αἰθέρα, ἢ
 τὰ τελευτᾶ. Τί, ὅτι δὲ ἀπαν-
 τῶν αἰθέρα, ἢ τὰ ἐκείνους ὅτι
 πᾶσι τῶν, δῶν ἐκείνους, καὶ
 καὶ πᾶσι τῶν, δῶν ἐκείνους. Δᾶ, ὡ-
 γι, ὡ Τιμόκλεις, εἴ τι με εἰπὼν
 σαι

runt, necessum est aliterum
 ex his duobus consequi, ut
 aut Polum, & Aristodemum,
 & Satyrum deos esse existi-
 mei, aut deorum personas
 esse hac ipsa, nempe calce-
 os ac tunicas, ad pedes usque
 porrectas, & chlamydes,
 & chirothecas, & uentri-
 culos, et corpuscula Baliaque
 id genus innumera, quibus
 illi tragediam exornare so-
 lent: quod ego absurdissimum
 esse arbitror. alioqui per se
 quoties nulla necessitate ur-
 gente suam in fabulis opi-
 nionem explicat. Audiuit si-
 ne unquam & hac prolata
 ab illo liberet. Videi super-
 num simul & immensum
 aethera. Terram humidis cir-
 ca tenentem in brachijs. Il-
 lum Iouem arbitrare, nec non
 hanc deam. Et rursus: Quo-
 cunque Iupiter deus sit, neo-
 scio, nisi quod Iouem sermo-
 ne vulgi audiuerim. T I M.

Proinde & omnes homines & gentes turpiter decipiuntur
 deos esse existimantes, eorumque dies festos magna religione
 celebrantes. D A. Euge, ὁ Τιμόκλεις, quoniam in memore

Bee s riam

παρὰ τῶν ἑκτὰ ἑὸν ἐκμιζόμε-
 νον, ἃς ὧν μάλα σιωπῶσι
 τίς αὖ, ὥς γιγνέμεν δίδασκεν ὁ
 παρὰ θῶν λόγος πῶς ἴχνη.
 πολλὰ γὰρ ὁ παραχρῆ, καὶ ἄλλοι
 ἄλλα ἐκμίσσοι· Σκύθαι γὰρ
 Ἀκινάκη δύνοντες, καὶ Θρά-
 κες Ζαμόλξει διδραχίτη αὐ-
 θρώπῳ, ἐκ Σάμου ὡς αὐτὰς ὤ-
 κνυσι· Φρύγες δὲ Μίων, καὶ
 Αἰθίοπες Ἡμόρῳ, καὶ Κυλλή-
 νιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι Γε-
 ριτόρῳ, καὶ Πέρσαι Πυρί, καὶ
 Αἰγυπῆσι Ὀδατι, καὶ τῶν μὲν
 ἄλλων κενὸν τοῖς Αἰγυπῆσι
 τὸ ὕδωρ· ἰλίκαι δὲ, μίμνε-
 ναι μὲν ὁ βῶς βίος, Πυλο-
 σιῶται δὲ πρέμνον, καὶ ἄλ-
 λους ἰβὶς ὁ λεονόδαια, καὶ
 ἄλλους κυωνίφαλα, ὁ ἄλλο-
 ρος, ὁ κίβηκος. καὶ ἴτε κα-
 τὰ πόδας, τοῖς μὲν ὁ διξίος
 ὤμῳ βίος, τοῖς δὲ κατ' αὐτὴν
 πόδας ἀκρόσιον, ἄτῳρ καὶ ἄλλοι
 λοιπὸν κεφαλῇς ἡμίτερον, καὶ ἄλ-
 λους ποτόσιον ἑρσμιῶν, ὁ γὰρ
 βίος. ταῦτα πῶς ὁ γίγνεται
 δεῦς ἐστὶ, ceteris uero eregionē habitantibus sinist' . I-
 tem alijs dimidia pars capitis, alijs poculum Samium,
 aut catinus. Nonne haec tibi uidentur risu prosequenda

riam mihi reuocasti gentiū
 opinionē quam de deys ob-
 tinent. Ab illa uero maxime
 licet intelligere, quān et ni-
 hil firmum et stabile in se
 habeat quae de deys fertur o-
 ratio. Multa enim est et con-
 turbata opinionum confu-
 sio, ac planē abj alia opinan-
 tur. Siquidem Scythae Acio-
 naci sacrificant, Thracēs
 Zamolxidi homini fugitia-
 uo, quē ex Samo ad eos dela-
 tum esse cōstat: Phryges au-
 tem Lunae, Aethiopes diei,
 Cylleny Phaleti, columbae
 Assyrijs, Persae igni, Aegy-
 ptijs aquae: ac omnibus qui-
 dem Aegyptijs aqua pro deo
 communiter colitur. Cete-
 rum priuatim Memphitis
 quidem bos deus est, Pelu-
 siois uero cepe. Iam alijs
 ciconia aut crocodilus, alijs
 cynocephalus, aut feles, aut
 simia. Praeterea uicatim
 his quidem dexter humerus

esse,

ἄνθρωπε, ὦ καλὲ Τιμόκλειε; Μῶ.
 ἀκίλιγον, ὦ δῖοι, ταῦτα πά-
 ρα ὕψην εἰς τὸ μῦθος, καὶ
 ἀκρεβῆς ἀνταδύσειδάι;
 Ζοῦς, ἔλιγδ' ὦ Μῶμι, καὶ ἱππο-
 τίμας ὀρθῶς. καὶ ἵππῳ παρὰ
 σωμαὶ παρὰ βῶσκα δαῖα αὐτὰ,
 ὅν τ' ἐν ἱπποσὶ λίνδυον δια-
 φύγεμεν. ΤΙ. ἀλλ', ὦ θεοῖς ἰ-
 χέρι σὺν, τὰς χρυσῆς, καὶ
 προαγορεύσεις τ' ἰσομέλιον,
 εἴν' ὄργην αὖ ἔποιε, ὦ θεῶν
 καὶ τ' πρηνείας εἰς ἰκάνει; ΔΑ.
 σιῶπυσον, ὦ ἄριστε, παρὶ τῶν
 χρυσῶν, ἐπεὶ ἀνέσμεαί σε,
 τίν' αὐτῶν μάστιγα μινυῖ-
 δαι ἀξίη; ἄρ' ἰκάνει, ἐν τῷ
 Λυδῷ ὁ γυβὶς ἰχθυος; ἢ
 ἀκρεβῆς ἀμφόκτες ὄν, καὶ δι-
 σπρίσωπα, εἰς εἰς τ' Ἑρμῶν
 ἔναι, διττοῖ, καὶ ἀμφετορῶν
 ἔμεναι, καὶ πρὶς ἰσότηρεν αὖ
 αὐτῶν μῆ. ἔστι γὰρ φήσιν, ὅ
 τί μάλιν, ὁ Κρόνος διαβῆ-
 ς Ἀλφειοῦ, πῶς αὖτ' ἀρχὴν, ὅ πῶς
 Κρόνος καταλύσει; καὶ τοὶ ἐν
 δαίμων ταλάντων ἰ Σαρδια-
 νὲς ἰκάν' ἱλίδ', τὸ

Cræsus traiecit Hale, suū ipsius, an Cyri imperium subuer-
 surus est? Attamen nō paucis talentis Sardonū illud exitiū

esse, ὦ bone Timocles! MO.
 Nonne prædicebam ὅ δὲ ἱ-
 sta omnia uentura in propa-
 tulum, ac fore ut exacte in-
 dignarentur? IVP. Dixi-
 sti, ὦ Mome, et nos recte ob-
 iurgasti. Ego uerò his om-
 nibus diligenter emendatis,
 mederi conabor præsentis
 uitato periculo. TIMO. Z
 Atqui tu, ὦ deorum hostis a-
 cerrime, oracula ὧν rerum
 futurarum prædictiones, cu-
 ius opus esse dices? nōne
 deorū, eorundemq; providē-
 tia? D A. Tace uerò de ora-
 culis uirorum optime, alioq;
 ex te quæram, cuius rei gra-
 tia illorum potissimū men-
 tionem feceris. N Nunquid
 illius gratia, quod Pythius
 Lydo respondit? Quam ue-
 rò cauidē sermone usus est
 ancipiti: cuiusmodi sunt
 quædam Mercuriales imao-
 gunculae duplices, et utrinq;
 similes, ad quamcūq; uiam
 partē te uerteris. An potius

hocem

ἀμφιδήξιοι τέτοια πῶς ἴπρια
 πο. Διῶ. αὐτὰ περ, ὃ δεινὸν, ἀνὴρ
 διψόχεται λίγων, ἃ ἰγὼ ἰδὼ
 δίσκῳ μάλιστα. πῶ νῦν ὁ Λα-
 λῆς ἐμὶν ὑπερφύλλος; ἀπολό-
 γησον αὐτῷ ὑπερφύλλῳ περὶ
 [αὐτοῦ]. Ζῆντος. οὐδ' ἐμᾶς ἐπισφάτ-
 νεις, ὦ Μῶμι, ὅτι ἐν κακῷ νῦν
 ἐπιτιμῶν. Τί, ἔραϊα περ-
 σῆς, ὃ ἀλιτῆρι Δέμῳ, μόνον
 οὐχὶ τὰ ἴσα αὐτῷ τῶν θεῶν ἀ-
 ναρίπαις τῷ λόγῳ, καὶ βλα-
 μῆς αὐτῶν. Δέ. ὃ πάντας
 ἰγὼγῃ τὰς βωμῆς, ὦ Τιμό-
 κλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐ-
 τῶν γίγνεται, ὃ ἐν μιᾷ μέτρῳ
 καὶ ἀνωδίας μιστοὶ αἶσι; τὸς ἵ-
 ἐν Τάφροις ἢ Ἀρτίμιδος ὁ Δι-
 ως ἀνὴρ ἰσθμῶν ἐκ βλάβης ἐπὶ
 ὑπερφύλλῳ ἀναρίπαις μένεις, ἰφ' ὧν
 τὰ αὐτὰ ὃ περὶ τῶν θεῶν δύ-
 χα μὲν ἔχαιρι. Ζῆντος. τὸ τί πῶς
 θεῶν ἐμὶν τὸ ἀμαχὸν ὑπερφύλλῳ
 περὶ, ὅς δα μόνον ὁ δεινὸς ἐ-
 νὸς φέρεται, ἀλλ' ὃς ἀμάξιος
 non ilibenter funditus eversus uiderem, super qua ipsa uir-
 go conuiuia magna alacritate agitare solet. IVPIT. Vnde
 uero nobis hoc insuperabile malum obijcitur? Quam nulli
 deorum parcat hic uir, nullius numen reueritus, sed tan-
 quam ex plaustro magna libertate omnes carpit ac la-

uocē hanc ambigam mero-
 catum est. MO. Hæci-
 psa, ὁ superi, uir iste comme-
 morat, quæ omnium maxi-
 mē perimui. Vbi nunc no-
 ster est festiuus ille Citharæ-
 dus? Quin profectus tuam
 exijmationem ipse iueris,
 obiecta refellendo? IVP.
 Tu quidem nos maci. MOME, nequaquam in tem-
 pore nunc obiurgationibus
 increpans. TIMO. Vis
 de qualia facias, ὁ scelerate
 Dami, qui prope modum eo-
 psa quoque deorum simula-
 cra una cum aris non uere-
 ris subuertere. DA. Non
 omnes aras subuertere cupio,
 ὁ bone Timocles. Quid
 enim mali adferunt, si thy-
 miamatum odore et fra-
 grantia plena sint? Cate-
 rum Diana aris quæ in
 Tauris substructæ feruntur,
 cerat,

παρρησιαίεται, καὶ μαρτυρεῖ.
 ξῖνος, ἐστ' αἰεὶ, ὅστις καὶ ἐκί.
 ΜΩ. καὶ μὴν εὐλογεῖ αὖ, ὦ Ζεῦ,
 τὸς αἰατίσσι νόστοις ἐν ἡμῖν.
 καὶ περὶ τὰ χαῖα πρὸς αὐτὸν
 θρηνησέτω, ἅψιται καὶ τῶν ἑο-
 ρυφάων τιμῆς. Τίς δὲ βρον-
 τῶν τε αὐτῶ τῷ Διὶ ἀνέστη,
 ὦ Διέμαχι Δάμι; ΔΑ. καὶ
 πῶς ἐμὴν εὐροτῆς ἀνέστη,
 ὦ Τιμόκλει; ἡ δὲ Ζεὺς ἐ-
 βροντῆ ἔστι, αὐτὸν αὖ ἀμεινὸν ἀνέ-
 στες, ἐκείνῳ πῶς περὶ τῷ Διὶ
 ἀφ' ἑγμῶν, ἵππεσ' ἵνα Κρέ-
 τος ἤκουστος, ἀλλὰ ἡμῖν δι-
 γμῶται, τὰς περὶ τιτὰ ἑορῶν
 κενύσας, καὶ πύλῳ ἱφιστύνει,
 διελευσάσας ἐκείνῃ βροντῇ
 ὅς αὐτὸν Ζεὺς, τίς τῶν πᾶ-
 λων. ΜΩ. τίς τ' ἐγὼ περὶ πύ-
 λῳ ἡπιταμῶν ἄρῶντα τὴν αἶ-
 θρῶν. τίς δ' αὖ, ὦ Ζεῦ, ὥχρια
 καὶ ἡμῖν, καὶ συγκροτῆς τὰς
 ἐκόντας ὑπὸ τῷ ῥόμῳ; ΔΑ.
 ῥῶν χεῖρ, καὶ τῶν τεινέων
 αἰετῶν

indicantem non amplius Io-
 nem tonare, sed iam olim fato functū esse. M O. Enimue-
 rō hoc iam multo ante nō ignorabā hominē dicturū. Quid
 ergo Iupiter ita albescens expalluisti, ac dentes præ ire
 more concuisti? Bonum habere animum conuenit, ac tales
 homines

lacerat, nulloq; discrimine
 in uniuersos debacchatur,
 iuxta sonitū atque innocen-
 tes? M O. At qui per pau-
 cos inter nos reperies, ὦ Iu-
 piter ἀ culpa immunes. Sta-
 tim uerō progressus homo
 unum ex optimatibus inua-
 surus est. TIM O. Ne-
 que Iouem ipsum audis, ὦ
 deorum impugnator, cien-
 tem tonitrua? D A. & B
 quoniam pacto, ὦ Timocles,
 non audirem tonitrua? Cae-
 terum num ciens tonitrua
 sit Iupiter, ipse melius calles
 qui in deorum immortalū
 concilio quondam conuerso-
 sans, inde hic delatus es.
 Quanquam illi qui hic ex
 Creta frequenter cōmeant,
 longē alia nobis atque tu cō-
 memorare solent, sepulchri
 quoddam illis ostendi, iux-
 taq; positam columnam
 indicantem non amplius Io-

ἀνθρώπων καταφρονῶν.
 Ζεῦ. τί λίγαις, ὦ Μῶμι, κα-
 ταφρονῶν; ὃ γάρ γε ὅσον ἀκέρ-
 σει, καὶ ὡς συμπεπνομένη
 εἶσιν ἔδει καὶ ὑμῶν, καὶ ἀ-
 πάγει αὐτὰς, ἀναδυσάμενος
 τῶν ὧτων, ὃ Δίμει; Μῶ.
 ἀλλὰ σὺ, ἐπὶ τὰς αἰ Ζεῦ βι-
 λήσῃς, σιγῶν χρυσείῳ κα-
 λῆς, ἀπαστας αὐτὸς αὐτῇ
 ἕρῃ γαίῃ ὀρύσῃς, αὐτῇ τε βα-
 λῆσιν. Τι. ἐπὶ μοι, ὦ κατὰ οὐ-
 ραν, πῶς λούκας ἔδει ποτὶ;
 Δί. καὶ πολλὰ καὶ, ὦ Τιμό-
 κλει. Τι. ἐκὼν ἔφισσιν ὑμῖς τό-
 τε δ' αὖτε, ἱμπίτων τῇ ὁδῷ
 οἱ, καὶ ἱμπίταις τὰ ἀνάγαια, ὅ-
 οὐ ὄριον τῶν; ἐκὼν ὅσα ἡ γῆ
 τῇ ἱφίστῃ, καὶ ὡς πῶς νῆων;
 Δί. καὶ μάλα. Τι. αἶτα ὅ τῶν
 μὲν ὅσα αὖ ἱπταί, καὶ ἑυδρινα-
 μέν, τὸ δὲ ὅλον τῶν, ἀκὼν ὅ-
 ποτεν εἶα, καὶ ἀντιμῶν.
 τῶν φέρειν; Δί. ἰδὲ σιωπο-
 ῦν ταῦτα, ὦ Τιμόκλει, καὶ
 ἰσχυ-

assistens gubernaculo, nauim regendo seruauit? D A. Ma-
 xime. TIM. Deinde nauis nullo modo, nisi gubernare-
 tur, posset progredi: tu uero uniuersum hoc omne citra
 gubernatoris & ducis operam temere sursum ac deorsum
 ferri

homunciones magna men-
 te contemnere. IVPIT.
 Quid ais, ὦ Mome, conte-
 mnere? Nonne uides, quan-
 ta hominum frequentia ista
 differentem audiat, tum
 quemadmodum iam persua-
 sa ista de nobis constanter
 credat, iamq; illos senten-
 tia sua dissidentes abducit
 a Damis ab aure reuin-
 ctos? MO. At tu Iupiter,
 quando lubitum est, aurea
 ex alto demissa catena, o-
 mnes illos una cū terra &
 Oceano baud difficulter
 sursum trahere poteris.

TIM. Dic mihi homi-
 nū sceleratissime, nūquā-
 ne nauigasti? D A. Ac se-
 penumero, ὦ Timocles. TIM.
 MO. Proinde nōne fere-
 ba id temporis uos uentus
 illapsus in carbasum, ac pup-
 pim propudit, aut remigā-
 tes: cæterum unus superne

ἰσχυρῶς τῷ πικρῷ λόγῳ.
 ἀλλ', ὃ ἐμφιλίττατι Τιμό-
 κλει, τὸν μὲν ἐνδερρότῳ ἰ-
 κῶνον ἔδωκεν αὖ, ἀὰ τὰ συμ-
 φέροντα ἐπινέοντα, καὶ πρὸ
 τοῦ ἡμεῖς πικρὰ συμβαλέμεθ' ἔχον
 καὶ προσάττοντα τοῖς ταύ-
 ταις, ἀλυσιτιλῆς δὲ, ἐδὲ ἀ-
 λογοῖν ἔδωκεν τι ἔχον ὃ καὶ, ὃ
 μὴ χρεώδους ἔω αὐτοῖς. ὃ δὲ
 σὸς ἐν τῷ κυβερνήτῃ, ὅμ τῇ
 μεγάλῃ ταύτῃ ἐκὶ ἰφιστάμεθα
 ἀξιοῖς, καὶ εἰ σωτηρίας αὐ-
 τῷ, ἐδὲρ σὺλόγῳ, ἢ δὲ κατὰ
 τὴν ἀξίαν διατάττοισιν· ἀλλ'
 ὃ μὲν πρότερον, ἢ τύχει, εἰς
 τὴν πρῶτον ἀποτίταται, εἰ
 πόδους δὲ εἰς τὴν πρῶτον ἀμ-
 φότεραι, καὶ χρεώδους μὲν αἰ-
 ἰσχυρῶς ἰσχύει, ὃ χλωῖον
 δὲ μελεῖται. καὶ τὰ μὲν ὅ-
 φρα κατὰ γράφην, τὰ δὲ ἰ-
 ξάλα τῆς νῆος, ἢ μερῶν. ὃ αὖ
 τῷ τῶν νηυσὶν ἰδὲ αὖ τὸν
 μὲν ἀργὸν καὶ ἀειχρῆν, καὶ
 pedes ad proam. ipsæ aut anchoræ nonnunquam sunt au-
 reæ, cætera pars plumbea. Quin etiam inferiora navis co-
 lore variegata sunt, porro superiora inuenuſta atque in-
 formia. Præterea ipsis ex nautis cernere est hunc qui-
 dem inertem, ὃ ab omni arte nautica alienum,

ferri existimas? D. A. Ergo
 significanter & ista Timo-
 cles atque firmiter exem-
 plo corroboras. Scdenim, ὃ
 decorum amantissime, guber-
 natorem illū quidem uidi-
 ſti nunquam non ea quæ ex
 usu sunt nauigantium, conſi-
 derantem animo, ac ante
 tempus neceſſaria adornan-
 tem, neque non nautis quæ
 factu sunt conducibilia, im-
 perantem. tota uerò nauis
 nihil habet inuile, aut te-
 mere importatum, quod il-
 lorum alicui neceſſitati non
 ſit addictum. Cæterum
 tuus ille gubernator, cui
 tu magnæ illius nauis regen-
 dæ curam attribuis, ὃ et
 ius conuauis nihil cum ra-
 tione, nihil ex dignitate or-
 dinant aut inſtituunt: ſed ſi
 fuerit rudens ad puppim uſ-
 que protenditur, utriq; uerò
 ὃ ad

ἄτελλον πρὸς τὰ ὄργα, δι-
 μοιρίτω ἢ ῥιμοιρίτω, τὸν ἢ
 κατακλυμβῶσαι τι αἶνον,
 καὶ ἰδὲ τὴν ἑσπέρην ἀναπ-
 λῶσαι ῥήδιον, καὶ αἰότα
 τῶν χρησίμων ἵατα, μόνον
 ταῖον ἀνελίμν προσταγμέ-
 νον. τὰ ἢ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐν
 πηλάταις, μαστιγίαν μὲν τιν-
 ναῖν περιδρία, πρὸς τὸν ἐν
 βόρῳ τῶ καὶ ἑμῶν, καὶ ἐν
 ραπιδόμῳ, καὶ ἄλλαν λι-
 ταιδίον, ἢ παρὰ λείαν ἢ ἰσπύ-
 σον ἐκ σπριμώμενον, καὶ τὰ
 ἄλλα δὲ νῆος καταληφτά,
 χρίστας δὲ πολλὰς, ἐν μν-
 χῶ τὰ σκέπτει τρυχωρήμε-
 νος, καὶ ἐκ τῶν πρὸς αὐτῶν
 βίαν χαρίων καταμύσει.
 ἐννέσσορ γὰρ, ἵππος Σω-
 κράτης μὲν καὶ Ἀριστίδης
 ἱπποῖσι, καὶ Φωκίων, ἐν δὲ
 τὰ ἄλλα διαρκῶς ἔχοντες,
 Portō autem nō pauci spectata cū gratiā tum pro-
 bitatis uiri in secessu carinae in angustum locum coacti ab
 improbiōribus, & quantum ad ueritatē & rectam uiuen-
 di rationem attinet, deterioribus, indignis modis calcantur
 pedibus. O Considera uerō apud animum tuum, quem-
 admodum Socrates & Aristides & Phocion nauigant,
 qui ne uictu quidem necessario pro sufficienti copia instru-

et ad labores obeundos me-
 ticulosum, dimidia aut ter-
 tia parte dracmæ dignum.
 At uerō eū qui ad urinandū
 sit impiger, & ad excurren-
 dum ad antennas usq; appo-
 situs, quiq; ad gubernandū
 utilia omnia ad unguē calle-
 at, hunc exhauriendæ tantū
 sentinae destinatū esse uide-
 mus. Eadem quoq; rerū fa-
 cies circa eos est, qui à remi-
 gādo immunes sunt, ubi uer-
 bero quispiam cæteris bono-
 re & præsidētia prælatus
 iuxta gubernatorem sedere
 atq; coli conspicitur. Mox
 alius quispiā cinædus spur-
 cissimus, aut impiatus parri-
 cidio, aut cōtaminatus sacri-
 legijs, præ alijs habitis bono-
 rijs ueneratur, & nauis
 summa apprehendit fasti-

ἂλλ' ἀποτάνω τὰς πύλας δου-
 ράμενοι, ἂδ' ἐμὴν τῶν σπ-
 εῖδων, πλὴν τὸν αὐτὸν. ἵν'
 ἴσῃς δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας καὶ
 Μειδίας καὶ Σαρδανάπαλος
 ἐν βυζῶντι, καὶ τῶν ἑσθ' ὅ-
 αὐτὸς καταπύουσι, τοιούτῃ
 ἐν τῇ νηὶ οὐ γίγνεται, ἢ σοφώ-
 τατι Τιμόκλῃ, διὰ τὸ τοῦ αἰ-
 σασγίου μυσία. ὃ δὲ τις κυ-
 βερῇται ἱφίστας ἱέρα, καὶ
 διητὰ, γὰρ ἱκάσα, πρῶτον γὰρ
 ἂν αὐτὸν ἡγήσοιτο, εἴ τινας εἰ χρη-
 τοί, καὶ οἱ τινὲς οἱ φαῖλοι τῇ
 ἱμπλιόντων. ἔλατα ἱκάσῃ
 κατὰ πῶν ἀξίαν τὰ προσέ-
 κεντα ἀπίνεμεν αὐτῷ, χάρα-
 τος πῶν ἀμείνῃ τοῖς ἀμείνο-
 σι παρ' αὐτὸν αὐτῷ, πῶν καὶ
 τῷ δὲ τοῖς χάρατ' καὶ οὐσί-
 τος ἴσῃ, οὐκ ἀμείνῃ καὶ συμ-
 βύλας ἱππίσσοι αὐτῷ. καὶ τῶν πα-
 τῶν εἰ μὴ πρῶτον, ὃ πρῶ-
 τος ἐπιμειλῆς ἀπιδίδεικται
 αὐτῷ,

structi fuerint, neque pedes
 in nudas tabulas per sen-
 tinam potuerunt extende-
 re. Contrà quanta in o-
 mnium rerum ubertate &
 affluentia Callias atque Mi-
 dias & Sardanapalus
 molliter & luxuriose vixe-
 rint super omnes homines
 aduersus illos expuentes. E-
 iusmodi uero in tua naui cō-
 tingunt, ὃ sapientissime Ti-
 moeles, propter quod etiam
 infinita sūt naufragia. At-
 enim si gubernator quis-
 piam assistens uideret, ac
 ordine singula faciendā im-
 peraret, primū quidem ne
 quaquam ignoraret, qui bo-
 ni, qui item mali essent ex
 nauigantium numero. De-
 inde cuique pro sua digni-
 tate conuenientem prouin-
 ciam obeundam traderet,
 & locum melioribus in su-
 periore parte naui apud se
 obtinendum deligeret, infra uerò deteriorem peioribus.
 Præterea præstantiores quoque in consilium socios sibi ada-
 iungeret: tum ex nauis, quo quisque foret cū manu tum
 mente promptior, illi quidem prora regendæ curam dele-
 garet;

αὐτῷ, ὃ τοῖσι ἀφ' ἑκαστοῦ, ἢ πάντων
 πρὸ τῶν ἄλλων· ἰδὲ ἰσχυροὶ,
 καὶ ῥάθυμοι ἵπποι· αὐτὸ τὸ
 καλοδίη προτάκει τῆς ἐμί-
 ρας, τὴν κεφαλὴν. ὅπουσι, ὃ
 θυμῶσι, τὸ τῆς νιῶς τῆτο
 παράδειγμα λιπιδωδύα πω-
 ριτῆράφει, κακῶ τὸ κυβερ-
 νήτα τιτυχηκίε. ΜΩ. ταυτί
 μὲν ἔδε κατὰ ῥῶν προχωρῶ
 τῷ Δάμει, καὶ πλοῖσισι
 αὐτῷ τὴν νικῶν φέριτα. Ζεύς.
 ἐρῶς, ὃ μῶμι ἐκίλει. ἰδὲ
 ἰσχυρὸν ἰ Τιμοκλῆς ἐπι-
 νῆ, ἀλλὰ τὰ κεινὰ ταῦτα,
 καὶ κατ' ἐμίραν, ἀλλὰ ἰπ' ἄλ-
 λους ἀνδράσι πᾶσι ἰ-
 πατοῖσι. Τι. ὅκῃ ἰπὴ τῆς
 νιῶς τὸ παράδειγμα ὃ πάνυ ο-
 ρεῖ ἰσχυρὸν ἰδοῦσι εἶναι· ἄ-
 κροισι δὲ τὴν ἰρᾶν, φασιν, ἄγ-
 κροισι καὶ ἰσχυρὸν ἰδοῦσι μυχῶ-
 νι ἀνδράσι. Ζεύς. τί ποτε
 αἶψα καὶ ὄρα; Τι. ἰδοὺ γὰρ, αἱ ἀνδ-
 ραὶ ταῦτα συλλογίζονται,
 exemplum de naui productum; parum firmum & ue-
 bemens tibi iusum est; audi iam nunc P sacram (quod
 aiunt) anchoram, & quam nulla machina perturbu-
 ris es. I V P I T. Quidnam dicturus est? TIMO.
 Etenim & dubie enim cognosces nunquam ista syllogismis pro-
 babilibus

garet, huic laterum tuendos
 rum officium daret: porro
 autem alteri in omnes im-
 perium credidisset. Cate-
 rum ignavi segnities per
 diem quinquies casi in uino
 culis emendarentur fusti-
 bus. Quare, ὁ admirande pe-
 riculum est ne exemplum
 quod de naui adduxisti, sub-
 uersum sit, quippe quod gu-
 bernatorem malum & im-
 peritum natum sit. MO.
 Hæc quidem P ex uoto ac
 iuxta fluxum succedunt
 Damidi, & iam plenis ue-
 lis fertur ad uictoriam.
 I V P I T. Recte putas, ὁ
 Mome. Etenim nihil firmi
 Timocles excogitat, sed com-
 munia illa, & protrita, &
 quotidiana, quæ nullo ne-
 gocio reselluntur, alia alijs
 agglomerando ingerit. TI
 MO. Proinde quando e-
 xemplum de naui productum;
 parum firmum & ue-
 bemens tibi iusum est;
 audi iam nunc P sacram (quod
 aiunt) anchoram, &
 quam nulla machina perturbu-
 ris es. I V P I T. Quidnam
 dicturus est? TIMO.
 Etenim & dubie enim
 cognosces nunquam ista
 syllogismis probabili-
 bus

ὅς ἢ πῶς αὐτὰ δυνατὸν εἶναι
 εἰρήναι. εἰ γὰρ αἰεὶ βωμεῖ, ἀ-
 σὶ καὶ διῶι· ἀλλὰ μὴν αἰεὶ βω-
 μεῖ, αἰεὶν ἄρα καὶ διῶι. τί
 πρὸς ταῦτα φέε; ΔΑ. τὸ
 πρότερον γιλάσω ἂν πόρον,
 ἀπεκρινέμαι σοι. ΤΙ. ἀλλ' ἔγωγε
 καὶ δόλῳ παύσαιμαι γιλάω· ἀ-
 πὶ δὲ ἐμῷ, ἐπεὶ σοὶ γιλάσοιμην
 ἰδοῖς τὸ ἀεὶ μένον ἄναι. ΔΑ.
 ὅτι ἢ καὶ αἰδοῖαι, ἀπὸ λιπῆς
 κρύπτει· ὅς ἂν φαρμάκος σε πλὴν
 ἄγνοω, καὶ ταῦτα, ἵφαι δὲ
 σεν. Τὸ γὰρ ἄναι διῶι, τὸ βωμεῖ
 ἄναι σωδῆσαι, ἰσχυρὸν οἷα
 πειθέσθαι ἀπ' αὐτ' ὅρμαι-
 νον· ἢ μὲν αἰεὶ ταῦτα φέε
 ἔχον ἀπὸν ἰσχυρὸν, ἀπὸν-
 μεν ἦδ' οὐ. ΤΙ. ἐμολογῶν τοί-
 νυν ὅτι ἴσθαι πρᾶσιόν; ΔΑ.
 ναί, ὦ Τιμόκλεις· οὐ γὰρ,
 ὥς περ εἰ καὶ τιτῶν βιαζόμενοι
 ἰδοὶ τὰς βωμεῖς ἡμῖν καταπύ-
 ρειναι, ὥτι νῦν πλὴν ἄγνοω
 τί

babilibus collegero, e-
 num aliqua ratione ea con-
 futare queas. Etenim si
 sunt aræ, sunt etiam dyæ: at-
 qui sunt aræ, sunt ergo e-
 tiam dy. Quid habes quod
 ad ista uel mustites? D A.
 Vbi prius ad satietatem ris-
 sero, respondebo tibi. ΤΙ.
 M O C L. At uideris nun-
 quam ridendi finem factu-
 rus: attamen effare obse-
 cro, quam ob rem ista tibi
 dicta tam ridicula uisa
 sunt? D A. Propterea
 quod non senseris à tenui
 chordula anchoram tibi ef-
 se alligatam, præsertim sa-
 cram existentem. Siqui-
 dem ex hoc quod conuin-
 ctim inferre postulas, pro-
 pterea deos esse, quia aræ
 sunt, firmam existimas im-
 pressionem te fecisse. Quo-
 circa quando aliud te ne-

gus habere firmitus, abeamus in præsentia. T I M O.

Fateris ergo prius ex arena discedens, te uictum esse?

D A. Ita. T profecto, ὦ Timocles: tu enim quem admo-
 dum ἢ qui ad supplicium repetuntur ab aliquo, ad aram
 nobis conjugisti. Itaque per sacram illam anchoram ego

τῶν ἰδρᾶν, ἰδὼν σπῆσαδ' αὖ
 ὄδῳ πρὸς σι, ἰπ' αὐτῶν τι
 τῶν βωμῶν, ὡς μανίτι πρὸς
 τούτων ἔριζομεν. Τί. εἰς πο-
 θύνα ταῦτα πρὸς ἱμὶ τυμβῶν
 ρύχει καὶ μαρὶ καὶ κατὰ πύ-
 σι, καὶ ματιγία καὶ κλέαρμα.
 ἔγχε' ἰσμήν, ἔτι τοῦτο καὶ πα-
 ρὸς αἱ, πῶς ὃ ὁ μήτερος σι-
 περνοῦτε; ἔς καὶ τ' ἀδελφεῖν
 ἀπικτείνας, καὶ μεχόσεις, καὶ
 τὰ μετὰ κίον διαφθόρους δι-
 χνύτασι, καὶ αἰαιοχνοτίτασι.
 μή ποῦγε δ' ἔρ, ἵως καὶ παρ
 ἡμῶν πολλὰς λαλῶν ἀπὸ λῆγας.
 ἤ. ἂν γὰρ σι τὸν τῶ ἰσχυρῶ
 ἀποθραύσω, παμμίχρον ἔσ-
 τα. Ζούε. ὁ μὲν γὰρ, ἔ
 διώ, ἀπασιν, ὁ δ' ἀπολύει καὶ
 διόρμην, ἔ φέρον κατὰ τὸν
 φῶντα τὸν δάμιν, καὶ ἵκει
 πατάξεν αὐτὸν τῶ ἰσχυρῶ
 ἔς τῶν ἰσχυρῶν. ὁ μὲν δ' ἔτι
 παμμίχρον

iam oblatuſ ſacrīs aduerſus
 te libare conſtitui, ac ſuper
 ipſis quidem aris, ne poſt-
 hac de his amplius conten-
 damus. TIM. Iſta & quidem
 cauillariſ illudendi mihi gra-
 tia, mortuorum deprada-
 tor ſceleſte, execrande, ma-
 ſtigia, propudium. Neque
 enim nobis compertum eſt
 quo patre natus ſis: quomo-
 do autem mater tua laſciua
 meretrix. pudicicia in qua
 ſtu habueris, ſcimus: tū quē-
 admodū fratris cæde ac ſan-
 guine manus tuas impraue-
 riſ: qui mulieres ingenuas
 mæchis inſaminiſ conſtipra-
 re, ipſos uerò iuueſces cor-
 rumperere ſoles, homo gula
 ac uentri deduiſſime, atq;
 impudentiſſime. Ne igitur
 fūga te prius ſubducas quàm
 à me acceptis plagis conti-
 nus abieris. Iam enim hac teſta tibi uulnus incutiam, o-
 mnibus modis ſcelerato ac nefario exiſtenti. I V P I O
 T E R Alter quidem, ὁ δὲ. reſu ac cæcinnii deſſuens diſ-
 cedit, alter uerò à tergo ſequitur, affatim ingerendo conui-
 cia, cauillis inſultanti Damini nō perſerens. Plancq; caput
 illius teſta obherberaturus eſſe uidetur. Cæterum uos quid
 ſuper

πρὸς μὲν αὐτὸς τέτοις: Ερ. ἄρα
 δῆς ἐκάνό μοι ἰλασμένους ἐ-
 ρυκίνου δακνῆ· Οὐδὲν πῶ-
 πονβας δακνῆ, αὐτὸ μὲν πρὸς
 ποιῆ. τί γὰρ πρὸς ἐκέρμινος
 κελῶν, εἰ δὲ λίγαι αὐθροποι πρὸς
 πρὸς μελῶν ταῦτα, ἀπαιῶσαι:
 πολλοὶ γὰρ εἰσιν εἰ ταῦτα πάντα
 γινώσκουσιν, πλείους ἑλλῶ-
 νων, ὁ πολὺς λαὸς, καὶ ὁ οὐρα-
 φᾶξ, βαρβάροι τε πάντες.
 Ζεῦ. ἀλλ', ὦ Ερμῆ, τὸ τοῦ
 Δαρίου πάντων καλῶς ἔχον ἴ-
 σιν, ὁ ἄπρ' ὅτι τὸ Ζωπύρου,
 ὅτι καὶ αὐτὸς ἰδὲ λαίμω ἄρ' ἴσ-
 να τοῦτον ἔχον, οὐρ τὸν Δά-
 μιν, σύμμαχον, ἃ μυρίαί μοι
 Βαβυλωνίαι ὑπὸ χέρων.

super his rebus faciendum
 consulitis? M B R C Præcla-
 re mihi illud Comicus dixisse
 uidetur: Graue passus es, ni-
 bil boni si consulas. Quam
 enim hoc nostris rationibus
 admodum nocere potest, si
 pauci homines persuasi eam
 de nobis opinionem obtinen-
 tes abierint? Sunt enim per-
 multi diuersum sentientes,
 plures profectò quàm Græ-
 ci, nimirum promiscua illa
 vulgi multitudo, insuper
 omnes illæ gentes barbaræ.
 IUPITER R. Atqui ὦ Mer-
 curi Darij illud quod de
 Zopiro * dixisse memoria
 prodi. em est, nimum pul-

chrese habet. Quare ego quoque unum talem præopta-
 rim à me stare auxiliarem socium potius,
 quàm infinitas Babylon.ii
 mihi superesse.

ANNOTATIONES,
GILBERTI COGNATI
Annotationes.

ARGUMENTVM.

Hic loci Lucianus concilium deorum arduis de rebus (de religione enim controuertitur, & ἰδωλεμαχία, quod omnibus undique in conuentibus nostra tempestate sit) suo quodam naso depingit. Sed quàm hic dialogus cùm nostri temporis & moribus, & hominibus non omnino dissimili argumento conueniat, ego equidem meam in præsentia non interposuerim sententiam, sed omnium ad eundem iudicij acrimoniam in medio relinquam: id tantum addere libet, omnibus penè retroactis seculis idololatriam fuisse sugillatam.

a O' Iupiter.) Exordium ab attentione & rei magnitudine, quam ipsis etiam uerbis exprimit. b In acie nouacula.) ἰπὶ ῥομφαίᾳ, proverbiali figura dicitur, cùm res est in summo discrimine, & presentissimum imminet periculum. c Polus aut Aristodemus.) Histrionum sunt nomina, ut infrà. d De prouidentia.) Res & cardo totius negocij. e Quid igitur.) Deliberatio de concilio cogendo. f In concionem ueniant.) Gellius libro 18. capite 7. docet concionem tria significare, uidelicet locum suggestumque unde uerba fierent: item significare cœtum populi assistentis: item orationem ipsam, quæ ad populum diceretur. Sic M. Tul. in Oratione quæ inscripta est contra concionem Q. Metelli docet: Ascendi, inquit, in concionem, concursusque populi factus est. Hic concio pro uerbis & oratione accipitur, quam habuit Metellus. g Ergo Deum.) Concio indicitur carmine. h In sedes col loca.) Ordines seu classes deorum, & confessus eorundem. i Priores.) Magni dii ebore, aurum & argento sculpebantur: ac plebei & minuti, qualibet materia fingeantur, ligno nonnunquam, & luto. k Atqui hoc ne uiquam.) Faceta fictio, qua tamen hominum quoque mores perstringit, apud quos ubique illud: τὰ θεῶν ἡμιθεῶν τὸ ποιεῖν καὶ χεῖρον. l Atamen ut uides.) Contentio de concessu Græcorum. m Ex qui hoc.) Ita & nostri prælati rixantur. n Ex monte Penthele.) Penthele pagus Atticus fuit, ad tribum Antiochidem pertineas, ut Stephanus & Penthelicus mons ibidem, ubi La
comie

comiz fuere, ut Pausanias in Atticis. o Praxiteli.) Vide Plinium lib. tertio, cap. sexto. p In extremis sedentem.) Inter Zeugitas Græcè, quæ tertia classis Atheniensium erat. Solon autem Athenas in quatuor classes distribuit, ut inquit Plutarchus in Solone, in Pentacosiomedios, Hippida, Zeugitas & Thetas. Testatur etiam Aristoteles libro 2. Politicorum. Ad illas allusit Lucianus. q Colossus.) Rhodium intellige, de quo Plin. lib. 34. cap. 7. Is septuaginta cubitis altus erat, hoc est iuxta Fest. Pompeium, pedes centum & quinque, cuius pollicem uix pauci potuerunt amplecti. r Arqui.) Mercurius multilinguem se negat, quæ sit callentissimus omnium linguarum, & decorum interpres. s At quod.) Amplificatio negocij ex consternatione animi. t Conuentus enim.) Contentus intelligitur multitudo ex compluribus generibus hominum contracta in unum locum, aut iudicij, aut supplicationis, aut gratulationis gratia. u Pro magna.) Oratio Iouis ad deos omnes, qua causam consilij conuocati exponit. Exordium ab attentione ex prima Olythiacæ Demosthenis sumptum. x Hericæim.) Narratio. y Itaq; Timocles.) Semina argumentorum disputationis sophistarum. z Risu Sardonio.) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident τὸν ἰκκαῖον ἰσχυρῶς, id est omnino inscium. Sed iuxta Luciani sententiam Sardonius πικρὸν, id est amplum significat, ubi quis ore uehementer diducto ridet. Eundem γέλως στυγροῦ πικρὸν quidam appellant. i. risum concutientem, cui quidam interpretamento suffragatur ipsius etymologia uocabuli ἰκκαῖον τοῦ στυγροῦ τοῖς ὀδόντας, quodd dentes aperiat. atq; renudet, cuiusmodi risus esse solet eorum, qui non ex animo rident. Idem in Asino: σαρδανικὸν γέλωτα ἰσχυρῶς. i. Sardonicè ridentes aiebant. A Non præiudicandum.) Qui indignum iudicarent causam indictam damnatum iri. B Non modica.) Amplificatio à periculo. C Periculum.) Ab incommodis. D Super tantis.) Sententia, siue petitio per epilogum, consultandum esse. E Audi.) Preco sententias euocat, & alludit ad morem Atheniensium. F At uos.) Refert hunc uersum Hom. Iliad. 7. G Proinde.) Oratio Momi mordax, qua deorū obiurgat securitatem, eamq; causam esse dicit totius huius mali & contemptus. H Bonos.) Et hæc hodie multi offendunt. Socordii in puniendo malos, & prouehendo

Eff 4 bonos

sententia. *6* Quinquam. *7* Reprehensio ex repugnantibus.
γ Non sapit. *8* Confutat sententiam Momi ab absurdo. *A*
Prædicens. *9* Alia occasio ex personæ officio, qua Apolli-
nem de victoria uaticinari iubet. *κ* Etenim. *10* Alludit ad
historiam Cæti quæ est lib. primo Herod. *ζ* Percepe. *11* O-
rasculi Apol. super victoria carmine descripti. *α* Ego ue-
rò. *12* Hercules fortissimū consilium. *δ* Hercules. *13* Confutatio
à consequentib. periculis & incommodis. *14* Ad hæc ipsam quo-
que porticū. In ea portico illorū effigies & tota Marathonis
pugna depicta erant, ut Pauf. testatur. *κ* Ac nunc. *15* Patiens oc-
casio mutandæ sententiæ. *λ* Ego enim. *16* Parascue à perio-
sona ex Aristoph. *μ* Fuge testem. *17* Hermes ἑρμῆς ἰσορῆς
his ideo dictus est, quod in medio foro simulachrum eius lo-
cari soleret, est enim eumentium & uendentium deus, & res uena-
les ut plurimum in foro exponi consueverunt. Eius templum
fuit apud *α* *α* *α* porticū. *18* uariam, ut & annotant Pauf.
19 Ingens quiddā. *20* Nova occasio, qua relicto consilio, ipsos so-
phistas iam attendentes auscultatū eūt. *ζ* Quocirca horæ.
Homerus cæli horas oliuias fecit, *21* *22* de his Lucian. in
orat. de Sacrif. *23* Quid uerò ais. *24* Disputatio Damidis & Ti-
mothei Sophistica, de deorum providentia & administratio-
ne. *α* Nullūne. *25* Thema disputationis seu propositio. *β* I-
pso rerum. *26* Remm & naturæ ordo deorum providentiam
arguit. *κ* Tu quidem. *27* Confirmatio, Damidis à diuisione. *τ*
Homeru. *28* *29* *30* *31* *32* *33* *34* *35* *36* *37* *38* *39* *40* *41* *42* *43* *44* *45* *46* *47* *48* *49* *50* *51* *52* *53* *54* *55* *56* *57* *58* *59* *60* *61* *62* *63* *64* *65* *66* *67* *68* *69* *70* *71* *72* *73* *74* *75* *76* *77* *78* *79* *80* *81* *82* *83* *84* *85* *86* *87* *88* *89* *90* *91* *92* *93* *94* *95* *96* *97* *98* *99* *100* *101* *102* *103* *104* *105* *106* *107* *108* *109* *110* *111* *112* *113* *114* *115* *116* *117* *118* *119* *120* *121* *122* *123* *124* *125* *126* *127* *128* *129* *130* *131* *132* *133* *134* *135* *136* *137* *138* *139* *140* *141* *142* *143* *144* *145* *146* *147* *148* *149* *150* *151* *152* *153* *154* *155* *156* *157* *158* *159* *160* *161* *162* *163* *164* *165* *166* *167* *168* *169* *170* *171* *172* *173* *174* *175* *176* *177* *178* *179* *180* *181* *182* *183* *184* *185* *186* *187* *188* *189* *190* *191* *192* *193* *194* *195* *196* *197* *198* *199* *200* *201* *202* *203* *204* *205* *206* *207* *208* *209* *210* *211* *212* *213* *214* *215* *216* *217* *218* *219* *220* *221* *222* *223* *224* *225* *226* *227* *228* *229* *230* *231* *232* *233* *234* *235* *236* *237* *238* *239* *240* *241* *242* *243* *244* *245* *246* *247* *248* *249* *250* *251* *252* *253* *254* *255* *256* *257* *258* *259* *260* *261* *262* *263* *264* *265* *266* *267* *268* *269* *270* *271* *272* *273* *274* *275* *276* *277* *278* *279* *280* *281* *282* *283* *284* *285* *286* *287* *288* *289* *290* *291* *292* *293* *294* *295* *296* *297* *298* *299* *300* *301* *302* *303* *304* *305* *306* *307* *308* *309* *310* *311* *312* *313* *314* *315* *316* *317* *318* *319* *320* *321* *322* *323* *324* *325* *326* *327* *328* *329* *330* *331* *332* *333* *334* *335* *336* *337* *338* *339* *340* *341* *342* *343* *344* *345* *346* *347* *348* *349* *350* *351* *352* *353* *354* *355* *356* *357* *358* *359* *360* *361* *362* *363* *364* *365* *366* *367* *368* *369* *370* *371* *372* *373* *374* *375* *376* *377* *378* *379* *380* *381* *382* *383* *384* *385* *386* *387* *388* *389* *390* *391* *392* *393* *394* *395* *396* *397* *398* *399* *400* *401* *402* *403* *404* *405* *406* *407* *408* *409* *410* *411* *412* *413* *414* *415* *416* *417* *418* *419* *420* *421* *422* *423* *424* *425* *426* *427* *428* *429* *430* *431* *432* *433* *434* *435* *436* *437* *438* *439* *440* *441* *442* *443* *444* *445* *446* *447* *448* *449* *450* *451* *452* *453* *454* *455* *456* *457* *458* *459* *460* *461* *462* *463* *464* *465* *466* *467* *468* *469* *470* *471* *472* *473* *474* *475* *476* *477* *478* *479* *480* *481* *482* *483* *484* *485* *486* *487* *488* *489* *490* *491* *492* *493* *494* *495* *496* *497* *498* *499* *500* *501* *502* *503* *504* *505* *506* *507* *508* *509* *510* *511* *512* *513* *514* *515* *516* *517* *518* *519* *520* *521* *522* *523* *524* *525* *526* *527* *528* *529* *530* *531* *532* *533* *534* *535* *536* *537* *538* *539* *540* *541* *542* *543* *544* *545* *546* *547* *548* *549* *550* *551* *552* *553* *554* *555* *556* *557* *558* *559* *560* *561* *562* *563* *564* *565* *566* *567* *568* *569* *570* *571* *572* *573* *574* *575* *576* *577* *578* *579* *580* *581* *582* *583* *584* *585* *586* *587* *588* *589* *590* *591* *592* *593* *594* *595* *596* *597* *598* *599* *600* *601* *602* *603* *604* *605* *606* *607* *608* *609* *610* *611* *612* *613* *614* *615* *616* *617* *618* *619* *620* *621* *622* *623* *624* *625* *626* *627* *628* *629* *630* *631* *632* *633* *634* *635* *636* *637* *638* *639* *640* *641* *642* *643* *644* *645* *646* *647* *648* *649* *650* *651* *652* *653* *654* *655* *656* *657* *658* *659* *660* *661* *662* *663* *664* *665* *666* *667* *668* *669* *670* *671* *672* *673* *674* *675* *676* *677* *678* *679* *680* *681* *682* *683* *684* *685* *686* *687* *688* *689* *690* *691* *692* *693* *694* *695* *696* *697* *698* *699* *700* *701* *702* *703* *704* *705* *706* *707* *708* *709* *710* *711* *712* *713* *714* *715* *716* *717* *718* *719* *720* *721* *722* *723* *724* *725* *726* *727* *728* *729* *730* *731* *732* *733* *734* *735* *736* *737* *738* *739* *740* *741* *742* *743* *744* *745* *746* *747* *748* *749* *750* *751* *752* *753* *754* *755* *756* *757* *758* *759* *760* *761* *762* *763* *764* *765* *766* *767* *768* *769* *770* *771* *772* *773* *774* *775* *776* *777* *778* *779* *780* *781* *782* *783* *784* *785* *786* *787* *788* *789* *790* *791* *792* *793* *794* *795* *796* *797* *798* *799* *800* *801* *802* *803* *804* *805* *806* *807* *808* *809* *810* *811* *812* *813* *814* *815* *816* *817* *818* *819* *820* *821* *822* *823* *824* *825* *826* *827* *828* *829* *830* *831* *832* *833* *834* *835* *836* *837* *838* *839* *840* *841* *842* *843* *844* *845* *846* *847* *848* *849* *850* *851* *852* *853* *854* *855* *856* *857* *858* *859* *860* *861* *862* *863* *864* *865* *866* *867* *868* *869* *870* *871* *872* *873* *874* *875* *876* *877* *878* *879* *880* *881* *882* *883* *884* *885* *886* *887* *888* *889* *890* *891* *892* *893* *894* *895* *896* *897* *898* *899* *900* *901* *902* *903* *904* *905* *906* *907* *908* *909* *910* *911* *912* *913* *914* *915* *916* *917* *918* *919* *920* *921* *922* *923* *924* *925* *926* *927* *928* *929* *930* *931* *932* *933* *934* *935* *936* *937* *938* *939* *940* *941* *942* *943* *944* *945* *946* *947* *948* *949* *950* *951* *952* *953* *954* *955* *956* *957* *958* *959* *960* *961* *962* *963* *964* *965* *966* *967* *968* *969* *970* *971* *972* *973* *974* *975* *976* *977* *978* *979* *980* *981* *982* *983* *984* *985* *986* *987* *988* *989* *990* *991* *992* *993* *994* *995* *996* *997* *998* *999* *1000*

Græci simplici vocabulo *πίταρχος* uocant timidos, & in bello fugitivos, nimirum à clypei iactu. Id eugnomini Demosthenes in prælio quodam emeruit: tam ignauius in bello, quàm in concionibus iniustus, de quo nobis facta est mentio postea in Parasito. Cleonymus apud Aristophanem in Fucis *ἀπειθαρχός* appellatur. Plato libro de Legibus duodecimo, declarat *πίταρχος* nomen multo probrosissimum esse. Desertoris pœna est apud eundem Lucianum in Nauigio seu notis, ubi plura annotauimus. *α* Euripides.) Aliud ab autoritate Euripidis. *A* Atqui Timocles.) Confutatio ex consequentibus. *B* Aliaque id genus.) Opponit alios eiusdem locos, quibus deos confutat. *Γ* Vides supernum.) Carmina Euripidis, Iouem nihil esse. *Δ* Omnes homines.) Tertium argumentum à consensu gentium. *Ε* Nihil firmum.) Confutat à diuersitate opinionum, quæ ostendit nihil certi id esse de quo opinantur. *Ζ* Atqui tu.) Quartum argumentum ab effectu. *Η* Nanquid illius.) Confutatio à qualitate & natura eorundem. *Θ* Haud omnes aras.) A crudelitate sacrificiorum. *Ι* Neque Iouem ipsum.) Aliud argumentum ab effectu. *Κ* Quònam pacto.) Confutatio à causa, & Iouis sepulchro ac morte. *Λ* Abducat ab aure reninctos.) Notum est de Herculis Ogmij catena auribus hominum inserta, quæ eos circumducebat ex Luciani opusculo, ad quam hic uidetur alludere Iupiter. Herculis autem Gallici & Mercurij catena prouerbiali specie usurpatur ab autoribus, pro inuictæ eloquentiæ homine, quo quò uelit lingue lenocinio auditores rapere & transducere possit. Herculem uerò eundem cum Mercurio existimauit Druidarum religio, & Aegyptiorum schola. *Μ* Dic mihi.) Aliud argumentum à simili. *Ν* Euge significanter.) Confutat similitudinem ex repugnantia per inuersionem. *Ξ* Considera uerò.) Subiicit exemplum doctorum. *Ο* Sardanapalus.) Sardanapalus rex Ninie Persicæ regionis, delicijs usque adeò effremmatu fuit, ut inter Eunuchos & puellas ipse puellari cultu desiderare sit solitus. *Ρ* Hæc quidem ex uoto.) id est secundo æstu. Momus deos inculat, quod negligant res mortalium, sinentes eos ueluti prono flumine quolibet ferri. Metaphora sumpta à nautis, quibus facilius cursus, cum flumen, aut etiam maris æstus secundus est. *Ρ* Audi iam sacram anchoram.) id est, argumentum

mentum insolubile, & quam nulla machina; perrupturus es, quamque nulla vi queas abrumpere. Metaphora est translata à nautis, qui maximam & validissimam anchoram sacram uocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Ea uisimur, quoties ad extrema præsidia confugitur. Idem rursum utitur in Fugitiuis, & iam usus est in Apologia. & Haud dubitè.) Argumentum à signis, per hypotheticum syllogismum. Perstringit autem obiter Stoicum disputandi genus. & Ita profectò.) Illusio à uoce. & Ista quidem.) Epilogus Timoclis per conuicia. Rursum autem ingenia istorum hominum notat, qui cùm per ueritatem quod uolunt efficere nequeant, tandem ad uim & contumelias confugiunt. ♦ De Zopyro.) Zopyrus Darij regis amicus erat, qui sibi nares & aures conscidit, & omne corpus flagris crucentauit, ut his argumentis Babylonij fidem faceret se Dario malè uelle, à quo tam immaniter esset acceptus. Itaque Babyloniorum ciuitatem ingressus, eam Dario prodidit. Vnde Darium dixisse ferunt, se unum Zopyrum integrum malle, quam centum Babylonas capere. Et oblato malo granato, tantum optauit sibi Zopyrorum, quantum ibi granorum, inesset: ut narrat Herodotus libro tertio, & Plutarchus in Apophthegmatis.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ

τις ἐν τῇ παρσίτῃ.

DE PARASITO, SIVE QVOD

ars sit Parasitica.

Vincentio Obsopæo interprete,

ARGVMENTVM.

Didascalici generis Dialogus, in quo cõtendit ac docet, Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principio ex distinctione artis ostendit, singulis eius partibus

cum

cum Parasitica comparatis, uidelicet quoniam & sua ac certa principia habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem uitæ utilem, nempe uoluptatem, exerceatur. Quod autem uoluptas utilis uitæ finis sit, auctoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quod hic finis parasiticæ magis proprius quàm Epicureorum philosophiæ sit, comparatione studiorum, ac uitæ utrorumque probat. Deinde uerò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse, primùm in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & causis aliarum artium, cum ijs quæ huic arti accidunt. Postea teoriam etiam philosophiæ & rhetoriæ, & utpote artium exterarum summis, & maximè laudatis antepone: Primùm, quia illæ incertæ, alijs aliter de illis sentientibus atque tradentibus, parasitica autem ubique eadem ac certa sit. Deinde quia nusquam repetiantur parasiti affectasse philosophiam aut rhetoricam: contrà autem parasiticam, rhetores ac philosophi plurimi. Postremò ab usu eorum qui artes has sectantur & profitentur, duplici uidelicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philosophos & rhetores inutiles & ineptos esse, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem, parasitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, & item ex historijs probat, addita etiam hypotyposi, qua parasitum ad prælium parantem & expedientem se se describit. Præterea & priuatam atque domesticam utrorumque uitam inter se comparat, multo meliores atque etiam beatiores esse parasitos ostendens, quàm uel rhetoras uel philosophos. Sub finem ipsam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipsius nominis honestatem etymologia & analogia defendit.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ

Παρασίτου.

TYCHIADES,

Parasitus.

ΤΙ ποτε ἄρα, ἦ Σίμων,
 εἰ μὴ ἄλλος πύθρῳ περ,
 καὶ ἰθαυέσθῃ καὶ δόλῳ,
 τίχνην ἵκανός τις ἐπίστασ-
 ται, καὶ ὅς τις οὐκ ἐπὶ τῇ ἐσσι καὶ
 ἄλλῳ χρῆσται· σὺ δ' ὅς τις ἐσι-
 κῇ, ὅς τις οὐκ ἐπὶ τῇ ἐσσι, καὶ οὐ
 αὐτὸς ἢ αὐτὸς ἀπὸ νόμου, καὶ ἄλλῳ
 μεταδοίη; ΠΑ. ποῦς τῶν τε ἰ-
 στωτέρων, καὶ ΤΥΧΙΑΔΗΣ, ἐπὶ τῇ ἐσσι
 ἀλλ' ὅτι ποῦ δὲ σε φησὶ τῶν ἰστω-
 τῶν. ΤΥ. ἴστω καὶ τίνα τυγχά-
 ναι ἐπὶ τῇ ἐσσι καὶ τίχνην, οὐκ
 μυστικόν; ΠΑ. καὶ οὐκ. ΤΥ. τί
 δὲ, ἰστωτῶν. ΠΑ. ἐπὶ τῇ ἐσσι
 τῶν. ΤΥ. ἀλλὰ γινώσκεις;
 ΠΑ. ἐπὶ τῇ ἐσσι. ΤΥ. τί δ' ἴστω
 τῶν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ το-
 σῶτον ἀπὶ τῇ ἐσσι, ἴστω καὶ ἡ
 κίβητις. ΠΑ. ἴστω μὲν, καὶ οὐκ ἐπὶ
 τῇ ἐσσι, καὶ πᾶσι. ὅτι μὲν οὐκ ἐπὶ
 τῇ ἐσσι, ἀλλὰ οὐκ ἐπὶ τῇ ἐσσι.

ΠΑΡ. Ne illius quidem. ΤΥC. Atqui e Geometria? ΠΑΡ.
 Nequaquam. ΤΥC. Quid autem, Rhetorica? Nam ἡ φι-
 λосоφία e studio usque adeo abhorretur, quantum ipsius uitij
 contagiū a philosophia alienū est. ΠΑΡ. Atque etiam, si fieri
 potest, adde quiddam amplius. Proinde ne animum indu-
 cas hoc

Quid tandem in cau-
 sa est Simo, quod
 cum alijs homines, si-
 ve serui et sint siue ingenui,
 quisque artem quandam cal-
 leat, qua cum sibi ipsi, tum a-
 lijs e sunt utiles: tu uero quā-
 tum ego perspicio, nulli rei
 aut negotio intentus es, un-
 de aut tu aliquem fructum
 caperes, aut alteri benigne
 impertiendo, adiuumento
 esse possis? ΠΑΡ. Quid hæc
 tua sibi uult interrogatio, ὅ
 Tychiades? nondum enim ca-
 pio. proinde planius ac ma-
 nifestius me interrogato.
 ΤΥC. Estne aliqua ars,
 cuius tu sciens et peritus es,
 uidelicet e Musica? ΠΑ.
 Non per locum. ΤΥC. H.
 Quid autem, e Medicina?

φημι γὰρ κακὸν εἶναι, καὶ χά-
 ρον, ὃ οὐ δοκῶς. Τυ. καί, ἀλλὰ
 πούτῃς μὴ ἴσως τὰς τέχνας
 ἐκ ὀφθαλμοῦ διὰ μίγνῃς αὐ-
 τῶν, καὶ δυσκολίαν τῶν δι-
 αφορισμῶν τινά, τικτονικῶν
 ὃ σπουδατικῶν; καὶ γὰρ ὁ δὲ
 τὰλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ
 καὶ τοιαύτης αὐτῶν διηβολῆς τί-
 χης. Πα. ὁρῶς λίγαις, ὃ Τυ-
 χιάδης ὁ δὲ γὰρ τούτων ὁ δὲ μι-
 ας ὁ δὲ ὅμων ἐμί. Τυ. τί-
 σθ' ἐν ἰτίαις; Πα. τινθ';
 ὥς ἰγὼ εἶμαι γενοίας, ὡς ἂν
 μάθεις, καὶ σὶ ἰπαιήσας εἰ-
 μαι. ὁρῶ γὰρ μὴ ὃν κατερδεῖν
 φημι ὁ δὲ, ὃ καὶ σοι λέγω ὃν
 ἔχω ἀπὸν. Τυ. τίνα καὶ τῶν;
 Πα. ὅπως με δοκῶ τὸς πρὸς
 καὶ τῶν ἰπαιήσας εἶναι λί-
 γης. ὅτι ὅτι τέχνης μὴ τίνα
 ἰπταμαι, ὡς ἀρχαὶ ὁ δὲ σοι γι-
 γνώσκαι. ἢ μὴ διὰ τούτου κα-
 λιπῶς με ἔχει. ὡς τίνα, αὐ-
 dico, tamen si illam oratione explicare mihi non perinde
 promptum sit. TYC. Quam tandem dicis? PAR. Non-
 dum mihi uideor super illa orationes satis studiosè exer-
 cuisse. Quod autem unius alicuius artis non rudis sim, hoc
 planè iam nosse potes. Quare nihil est quod hoc nomine
 mihi fies infensor. Quamcunque autem teneam, alio

cas hoc te mihi ignorantè
 exprobrare: fateor enim
 me ignauum esse, atque et-
 iam tua opinione longè pe-
 iorem. TYC. Sanè, sed bas-
 sce fortasse artes propter il-
 larum magnitudinem atque
 difficultatem non perdidici-
 sti: at ex popularibus illis
 quam tandem tenes? num
 architectonicā g, aut sūtri-
 nam? Neq; enim ea est verū
 tuarum conditio, ut non ta-
 lis alicuius artis egeas admi-
 niculo. PAR. Rectè dicis, ὃ
 Tychiade. neque enim ul-
 lam illarum calleo. TYC.
 Quam igitur aliam? PAR.
 Quam? Profectò, ut mea est
 opinio, generosam, quam et-
 te, si pernoueris, laudaturū
 planè existimo. Eandem
 uerò opere atque te ipsa,
 perpulchrè obire posse me
 temporè

τις ἀκούσῃ. ΤΥ. ἀλλ' ὅκ' αὐτί-
 θυμαι. ΠΑ. τό γ' ἔτι τέχνης πα-
 ράδοξον ἵ-νε φανῆται σοι ἄ-
 νίσσασθαι. ΤΥ. καὶ μὴν διὰ
 τοῦτο σπεύδω μαθῆναι. ΠΑ. ἂν
 σὺ βίῃς, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥ. μὴ δα-
 μῶς, ἀλλ' ὅσον λίγη, ἢ μή πορ' ἂν
 ρα ἀισχυῶν. ΠΑ. ὅ παραιοίτι
 κῦ. ΤΥ. καὶ τα εἰ μὴ μάταιοί τε
 τίς, ὦ Σίμων, τέχνῳ ταύτῳ
 φάιν' αὐ; Π. ἴγ' ἔτι. εἰ δέ σοι μαί-
 νειται δοκῶ ἔμμενισαν ἄλ-
 λῳ ἐπίσταθ' ἰτέχνῳ αὐτῷ,
 αἰτίαν ἑνὶ μοι τῷ μανίᾳ
 δοῦναι, καὶ με τῶν ἰγνυμένων
 τῶν ὅσων ἀφίει· φασὶ γὰρ τῷ
 δαίμονι ταύτῳ, τὸ μὲν ἄλλο
 λα χαλπιῶν εἶναι τοῖς ἰχοῦσι,
 περὶ τῷ δὲ τῶν ἀμαρτη-
 μάτων αὐτῶν, ὡς πορ' ἀιδά-
 σκαλον, ὃ παλαιόγον τέ-
 ταν ἀναλχημείῳ εἰς αὐτῷ
 τὰς αἰτίας. ΤΥ. ὅκ' ἔνδ' ὦ Σί-
 μον, ὃ παραιοίτικὴ τέχνη ἵ-
 σί; ΠΑ. τέχνη γὰρ, ἡ ἥ-
 γ' αὐτῶν δομειουργία. ΤΥ.

tempore audies. ΤΥC. Ve-
 rum ego omnis moræ impa-
 tiens sum. ΠΑR. Fortasse si
 audires, ἢ inopinata tibi
 ars mea uideretur. ΤΥ. At-
 qui propter hoc ipsum tan-
 to impensius scire laboro.
 ΠΑR. Alio tempore tibi ex-
 ponetur, ὦ Tychiade. ΤΥC.
 Nequaquam, sed iam quan-
 cunq; tandem pernocti exo-
 ponito, nisi adeo te pudeat.
 ΠΑR. Parasiticam. ΤΥC.
 Et quis ita uesani atq; demē-
 tis est animi, ὦ Simo, qui
 hanc artem esse prædicet?
 ΠΑR. Ego. Si uero ob hoc
 ipsum quod aliam artem nō
 teneam, tibi insane ui-
 deor, huius ipsius causam
 mihi putato fuisse insaniam,
 meque iam durum increpan-
 di finem facito. Aiunt ἢ e-
 nim hanc deam cum aliis
 difficilem esse habentibus,
 tum quod delinquentes er-
 ratorum excusare soleat, quasi horum omnium magi-
 stram atque autorem culpam uniuersam in se transferen-
 tem. ΤΥC. Ergo Simo Parasitica ars est? ΠΑR.
 Hanc ars; atque ego illius auctor & inuentor sum. ΤΥC.
 Proinde

καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; ΠΑ. Πῶς
 οὐ συνδίδας, ὦ Τυχιάδην. ΤΥ.
 ἀλλ' ἐκ ἰδρυθῆναι, παράσιτον
 οὐκ ἔστι καλῶν; ΠΑ. ὁ δὲ αὖτις
 αἰσχυρίζομαι γὰρ ἄν, ἢ μὴ λίαν
 γοῖμι. ΤΥ. καὶ εὖ Δία, ἐπέταυ
 σὶ βλαχμίαν γυναικίην, τῶν
 ἐκ ἐκτεταμένων τῶ, ὅτι χρεῖστα
 μάστιγ, ὁ παράσιτος, Αἰλίου
 νότι φήσας. ΠΑ. πῶς μάλισ-
 ταν τότε λήγουσθαι ἱμέ, ὁ Φα-
 δίων ἀγαλματεστέρ; χάρις
 γὰρ τῇ τέχνῃ ὅσον τι ἔστιν,
 ὁ Φαδίων ἔχει τὸ Διί. ΤΥ.
 καὶ μὴ ἐκείνῳ μετ' ἀποποιῶν
 πρὸς τὰς γῆρας πᾶμπαν.
 ΠΑ. τὸ πόθεν; ΤΥ. ἐκ τῆς ἐστ.
 τελευτῆς ἀνέστη, ὅσπερ ἴδῃ,
 ἐπιγράφου μὲν Σίμωνι παράσι-
 τος. ΠΑ. καὶ μὴ αὖ ἱμοὶ μέγα
 λον χρεῖστα, ὅτι Δίωνι ἐπιγρά-
 φων φιλοσόφῳ. ΤΥ. ἀλλὰ σὺ
 μὲν ἴπας χάρις ἱαλόμε-
 νος, ἵδῃ ὁ μινεῖν μετ' ἱαλόν.
 οὐκ ἔστι δὲ ἄν καὶ πῶς ἄλλω
 ad te in epistolis, hunc tibi adyciamus titulum: Simoni para-
 sito. P A R. Atqui impensius mihi gratificaberis, quā si hoc
 titulo nobis scripseris, in Dioni philosopho. T Y C. Quantū
 tu quidem hac compellatione gaudere soleas, mihi parum
 cura est. Sed ὅτι aliud quiddam absurdi considerandum

Proinde tu parasiticus es
 P A R. Tu quidem Tychi-
 ade, probro me afficis.
 T Y C. Atqui non eru-
 bescis te ipse Parasitum
 compellando? P A R. Sane
 uero: pueret enim
 me, nisi dicerem. T Y C H.
 Atque per Iouem, si tibi no-
 tores esse uelimus, erga ali-
 os te ignorantes, quod tibi
 nomen esse testabimur? num
 Parasitum te esse affirma-
 bimus? P A R. Hoc nomi-
 ne compellantes longe ma-
 gis me oblectabuis, quā si
 Phidiam & statuarium me
 esse dixeris. Quippe mea
 arte non minus gaudio, quā
 in si Phidias Ioue a se fabri-
 cato gauisus est. T Y C. At
 qui hoc mihi attentius consi-
 deranti, res perridicula per-
 spectā est. P A R. Quanam?
 T Y C. Si externe scribes

ἑταίρῳ. ΠΑ. τίνα μὲν; ΤΥ. αἰνεῖ τὰντῶν τῶν ἄλλων τέχνης ἱκανατέρων, ὥστε ἰπιδόντων δαίνονται τις, ὅτι ποῖά τις αὐτὴ τέχνη ὄσῃ, λέγειν, εἴτε γραμματικῇ, ἱατρικῇ, ποσειδονικῇ. ΠΑ. ἰγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδι, πολὺ μάλιν τὰντῶν, ὅτι πᾶσι ἐτόλμαν τέχνῳ φαίμεν αὐτῷ, ἀλλὰ δὲ σοὶ φίλον ἀνέστη, καὶ ὅστις ἔσται, λέγοιμι αὖν, καὶ πρὸς πάντας αὐτοὺς ὡς ἰφίλω αὐτῶν, ἰπὶ τούτῳ παρθενοδασμῷ ὄσῃ. ΤΥ. αἰνεῖ σμικρὰ δὲ, τοῖς ἀκαθίστοις διόισιν. ΠΑ. ἴδε δὲ, πρῶτον πρὸς τὴν τέχνην, ὅτι σοὶ δοκῶ, ὅτι τις ποιεῖ ὅσα τυγχάνει, τῷ γίγναι σκοπεῖμεν. ὅτι σοὶ γὰρ ἱκανοῦς ἀνέστη μὲν αὐτῷ τῶν κατ' αὐτὴν τέχνης, ἀπὸρ αὐτῷ ἐρῶν μετ' ἑαυτοῦ αὐτῷ. ΤΥ. τί ποτ' ὅν ὄσῃ τέχνη, ὡς ἰπιδάσθαι; ΠΑ. πάντων ὅν. ΤΥ. μὴ σοῖσιν ὡς καὶ λίγα καὶ αὐτῶν, ἀπὸρ αὐτῷ. ΠΑ. τίχνη ὄσῃ, ὡς ἰγὼ

venit. PAR. Quódnam? TYC. Num & hæc in aliarum artium numero nobis recensenda sit, ut interrogante quopiam cuiusmodi ars sit, respondeamus, veluti de grammatica aut rhetorica interrogati solemus, parasitica? PAR. Ego uero Tychiade, longè iustius hanc quam profiteor, quā ullam aliam artem dicendam esse contendo. Quod si tibi iucundum est auditu, ut opinor fore, sententiam meam explicare non gravabor, quanquam ad hoc non admodum, ut antè dixi præparatus aut instructus sum. TYC. Tamei si sint exigua, veritate tamen præcellent. PAR. Age, sub initium artem ipsam, quo finitionis genere describatur, ad calculos expendendam reuocemus. Ad hunc enim modum speciatim, & alijs artibus pensitandis, asseque-

mur, num & hanc rectè teneamus. TYCH. Quid ergo ars est, ut compertum habeas? PARAS. Ars est, ut e-

γῆ διαμνησθῆναι οὐδὲ τίς
 οὐδ' ἀνέσται, οὐδὲ μαζὶ καὶ
 ταλέσων ἰγγιγνυμένων
 οὐκ, πρὶς τίτῳ. οὐδὲ οὐχὶ
 σὺν τῷ ἰππῷ βίῃ. Τῷ. ἴσο
 θῶς ἰκάνει ἐκ ἀπέναντον, οὐδὲ
 ἀπικνυμένης οὐκ, π. α. αὐτὸς δὲ μὴ
 τίχῃ τῶν ἀπέναντον ἐπα
 γραπτῶν, τί αὖ ἄλλο, ἐπεὶ
 αὐτὸ τίχῃ αὐτῷ. Τῷ. τίχῃ
 γὰρ, ἀπὸ οὐτῶς ἔχει. π. α. γί
 γναι δὲ, καὶ ἵκασιν τοῖς τῶν
 τίχῃς ἐδῶκεν ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 τῶν παρασίτων, αὐτῶν δὲ
 σκεπῶν, καὶ ἐπεὶ αὐτῶν
 ἀδύ. ἀλλὰ μὴ, καθάπερ αὐ
 πονεῖν χύρῳ διαμνησ
 ναι, μὴ σκεπῶν ἀποδείξῃ
 ται. δὲ τῶν αὐτῶν καὶ ταύ
 τῳ, ὡς περὶ καὶ πᾶσαν τί
 χῃν, οὐδὲ μαζὶ καὶ ταλέ
 σων πρῶτον μὲν τὸ δὲ καὶ
 ἴσον καὶ διαμνησιν, ὡς αὖ
 ἐπὶ τῷ αὐτῷ γινώσκουσιν αὐ
 τῶν, καὶ οὕτως παρασίτων ἀρ
 γῶν, ἐκ αὐτῶν μεταγινώσκου
 σιν. ὡς αὖ, ἀργυρονομία ἰσχυρῶς
 τῶν

datum sit enim ab re atq; ita, αὐτῶν παρασίτων ἐκ οὐδὲν, baud
 quaquam parnitate. Aut ducenti: q; argentarioi seu numu
 larios

go memoria teneo, quodam
 sapiente viro audito, prae
 ceptionum exercitatum cor o
 prehensio, ad unum exitum
 una utilem pertinentium.
 TYC. Recte sonē illius
 auditi verba cōmeministi.
 PAR. Iam si horum om
 nium periticeps est Parasiti
 ca, consentaneum est
 hanc nihil aliud quān artem
 habendam esse. TYC. Ita
 profectō ars habenda est, si
 quidem hac ita se habue
 rint. PAR. Age iam sin
 gillatim ad omnes artis spe
 cies parasiticam accommo
 dantes, nam oratio illi con
 sonet. considerabimur sed
 non quemadmodum pullae
 utio sae dum pulsantur, ne
 maligne resonet. Oportet
 itaque et hanc, quemad
 modum omnes artes prae
 ceptorum inuentionem in se
 comprehēdi. Principiō enim
 prauidere atque discerne
 re quā aptus et accommo

ἐν τῷ φέροντι ἵκαν, ὁπρὶν ἰ-
σῶτο διαγυγίσκων τὰ τι βί-
βουλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῶν γὰρ αὐτῶν τέχνης
διακρίνουσιν τὸς τι βιβύλας τῶν
αἰτέριων, καὶ τὰς ἀταλῆς, καὶ
σχύτα, ὅσπρ τῶν νομισμά-
των, καὶ τῶν ἀνθρώπων φα-
νερῶν δόξας ἔντων· αὐτὰ
μάλιστα ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐρι-
πίδης καταμίμνεται λίγην,
Λυδίων δ' ἴτη χρετὸν κα-
κὸν διαδιδουσι, οὐδὲς χαρ-
ατὴρ ἐμπίφυκα σώματι, ὃ δὲ
καὶ μάλα ἐστὶν παρσίον τι
χρετὸν ὥφονον, ἔστι καὶ τὰ
οὗτοι ἄδουλα καὶ ἀφροὺ μά-
λα τῶν μωτικῶν γυμνάζει,
καὶ εἰδή. τὸ δὲ γινώσκοντα
λόγους λίγην ὅσπρ ἀνὰ καὶ
πράγματα πράττειν, δὲ ὅν
οἰκίσονται καὶ ἀνέστατον ἵαν-
τον τῷ φέροντι ἀποδείξει, ἃρ
ἂν σωίσαι καὶ καταλύειν ἱρ-
ρὰ μὲν ἀνὰ σι δονῶ. Τυ. καὶ
μάλα, π. τὸ δὲ γινώσκοντα ἱερὰ
βίβουλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῶν γὰρ αὐτῶν τέχνης
διακρίνουσιν τὸς τι βιβύλας τῶν
αἰτέριων, καὶ τὰς ἀταλῆς, καὶ
σχύτα, ὅσπρ τῶν νομισμά-
των, καὶ τῶν ἀνθρώπων φα-
νερῶν δόξας ἔντων· αὐτὰ
μάλιστα ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐρι-
πίδης καταμίμνεται λίγην,
Λυδίων δ' ἴτη χρετὸν κα-
κὸν διαδιδουσι, οὐδὲς χαρ-
ατὴρ ἐμπίφυκα σώματι, ὃ δὲ
καὶ μάλα ἐστὶν παρσίον τι
χρετὸν ὥφονον, ἔστι καὶ τὰ
οὗτοι ἄδουλα καὶ ἀφροὺ μά-
λα τῶν μωτικῶν γυμνάζει,
καὶ εἰδή. τὸ δὲ γινώσκοντα
λόγους λίγην ὅσπρ ἀνὰ καὶ
πράγματα πράττειν, δὲ ὅν
οἰκίσονται καὶ ἀνέστατον ἵαν-
τον τῷ φέροντι ἀποδείξει, ἃρ
ἂν σωίσαι καὶ καταλύειν ἱρ-
ρὰ μὲν ἀνὰ σι δονῶ. Τυ. καὶ
μάλα, π. τὸ δὲ γινώσκοντα ἱερὰ

larios artem quandam ha-
bere, qua norint adulterina
nomismata à probis sagaci-
ter deprehendere: hunc au-
tem extra artis adminiculū
discernere posset adulteri-
nos homines & probos,
praesertim cum ueluti no-
mismata, hominum mores
cuiusmodi sint, non statim
patcant. Eadem hac & sa-
piens reprehendit Euripi-
des, dicens:

At quo malus noscendus
est mortalibus,

Innatus est nulli chara-
cter corpori.

Ex quo & multo praecleari-
or Parasiti ars esse cslendis-
tur, qui res ita obscuras &
abditas magis q̃ uaticinan-
di peritia perspicit & co-
gnoscat. Nosse uerò sermo-
nes proferre accommodos,
easq; facere per quae in fami-
liaritate adiungitur, quib-

bus semet quàm beneuolenti-
ssimum suo alumno esse osten-
surus sit, nunquid non singularis intelligentiae, atq; inuenti-
onis uebementissimae tibi documentum esse uidentur?

TYG. Admodum. PAR. Porro autem in ipsis conui-

οἷσιν αὐταῖς, ὅπως πάντες
ἀπὸ τῆς πλὴν ἰσχύος, καὶ παρὰ
δοκιμῶν ἴδῃ μὴ τῶν αὐτῶν αὐ-
τῶν ἡκτιμελῶν τῆς ἰσχύος, αἰσ-
τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάτ-
τιδαι εἶναι; Τυ. ἂν δα μὲν. Πα.
τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρε-
τὰς καὶ ἡλικίας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ
τῶν σιτίων πολυπραγμοσύ-
νην, ἀτίχῃ τινὸς εἰναι σοὶ δο-
κῆ; καὶ ταῦτα, τὸ γυναικεί-
ον πλάττειν ὅτι σοὶ λέγου-
ντο, Τὸ μέλλειν ἴστας οἰ-
σθαι, μὴ μαγερικῶς εἶναι,
συνδύμους θύνας ἀνυρε-
ρα ὁ ἡρίσις, ἐτι γὰρ μὴ ἐκ τῆς
ἡκαταλῦψης μέγα, ἀλλὰ οὐ
γυνυμνασμελῶν ὅτιν ὁ παρὰ
σιτικῶν, μάστιγι αὐτῶν ἐκ τῆς ῥα-
δίας. καὶ μὴ γὰρ τῶν ἀλλῶν
τιχῶν ἡκαταλῦψης, καὶ ὁμι-
ρας καὶ τύκτας, καὶ μέγας καὶ
ἐν αὐτῶν πολυαῖναι ἀσυγγύ-
μνασθαι μέγας, καὶ ἔμμε-
ναι ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς
ἡκτιμελῶν αἰ τῆς καὶ αἰ δὲ
nos saepe numero in exercitata permanent, non tamen ar-
tes ipsae apud possidentes depercutunt. At uero Parasiti cog-
nitiones nisi quotidie in usu sunt atque exercitio, perdunt non
artem solam, ut opinor, sed ipsum quoque artificem. Para-

uis ut abeat per omnia plus
habens, eosque exuperans
qui eam artem sua negligen-
tia sibi non parauerunt, an
hoc citra rationem & sin-
gularem sapientiam Parasiti-
tum facere posse arbitrari?
TY. Nequaquam. PAR.
Quid autem? nosse obsonio-
rum ciborumque uirtutes
& uitia, num tu rudis? &
indocti cuiuspiam curiosita-
tem esse existimant? praefer-
tim Platone generosissimo
ita dicente: Qui s conuiuiis
epulis accepturus est, nec rei
coquimarum scientiam habu-
erit, eius in adornando con-
uiuio pertenuis est iudicium.
Quod autem Parasitica non
cognitionem solam, sed e-
xercitationem quoque sibi
uendicet, inde perdisces faci-
lime, quoniam aliarum ar-
tium cognitiones, & dies et
noctes, & menses & annos

Parasiticae

τῇ παρασίτῃ καταλύει, ὡς
 μὴ καὶ ὑμῶν εἴη ἐν γυ-
 μνασίῳ ἀπώλυσιν ὁ μόνον,
 οἶμα, τίς τυχὼν, ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸν τὸν τυχόντα. τί γὰρ μὴ
 πρὸς τὴν τιλῶν δύχρετον τῷ
 βίῳ, μὴ καὶ μακίαν ἢ καὶ ἰσχύος.
 ἐγὼ γὰρ τὸ φαγῶν καὶ τὸ πινῶν ὁ-
 δὴν δύχρεσι τὸν οὐδὲν κωλύει
 τῷ βίῳ εἶναι, εἰ γὰρ γὰρ αὐτὸν τὸ
 ταῦτά. ΤΥ. πάντως μὴ εἶναι.
 ΠΑ. καὶ μὴ εἰς τοῦτον τὴν
 ὅσον ὁ παρασιτικός, ἐπεὶ τὸ
 ἐλάττω, καὶ ὁ ἰσχύς, ὡς
 τυχὼν μὴ μὴ δικαίως αὐτῷ,
 ἀνάγκη εἶναι τὴν ταύτην.
 ΤΥ. ἀλλὰ ἴσως. ΠΑ. ἀλλὰ
 μὴ τοὶ εἰς ἀτυχίαν ὅσον· ὁ
 γὰρ ἀτυχὴς εἰς πᾶσι εἰς
 ἡγεμονίᾳ τῷ ἡγεμονίᾳ. φέρει
 γὰρ, ὡς ἡγεμονίᾳ οὐ σιαντῶ
 καὶ ἡγεμονίᾳ, καὶ χαίρει,
 μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θῆναι αὐτόν. ΤΥ. εἰς τὴν ΠΑ. τί δὲ
 ποιεῖ, ὡς τῷ μὴ ἔχον τυχὼν, εἰ
 ὅς διωκόμενοι οὐδὲν ἑαυτοῦ.
 ΤΥ. καὶ μάλα. ΠΑ. εἰς καὶ
 δὲν ὁβσται· ἀνὰ τὸν ἀνὴρ, καὶ οὐκ ἔστι
 ποιεῖς. ΤΥ. Σανὲν ὁ. ΠΑ. Προμδε ἀνὴρ
 ὁβσται, καὶ οὐκ ἔστι. ΤΥ. Ἀδμόδον. ΠΑ. Εἰς
 ὁβσται, καὶ οὐκ ἔστι.

sitica uerò utilitatem ad
 unum aliquem uitæ exitum
 tendentem, uerco ne insa-
 nia sit perquirere. Ego
 uerò quam edere et bibere
 re, in uita mortalium ni-
 hil inuenio utilius aut præ-
 stantius, et citra quod uis-
 ta non potest subsistere.

TYC. Maxime. PAR.

Atqui ne eiusmodi quidem
 res est parasitica, eiusmodi
 pulchritudo est, aut fortitu-
 do, ut ars nulla esse uideatur,
 sed quedam uis atque
 potentia. TYCH. Vera-
 dicis. PARAS. Verum
 neque arte caret. Quod
 enim arte caret, nullo mo-
 do possidenti est conducibi-
 le. Age enim si tibi ipse na-
 uim in mari commisisses flu-
 ctibus atque procellis ingru-
 entibus, gubernandi impe-
 rito, num euasurus es inco-
 lumis? TYCH. Minime
 gentium. PAR. Quid tan-

οὐδ' αὖ. Τὸ. ἐπὶ δ' οὐ γὰρ μοι
 δίκαιον ἐρίσασθαι τίς σε αὐτὸ
 τίχου. αἶψ' ἰκάνῃ σκέπῃ,
 μὴ πρὸς ἰνίαι τῶν φιλοσόφων
 μάχη σοὶ περὶ τὰ τίλους ἢ
 πᾶρα. καὶ μὴ ἀπέχρη γι,
 ἀλλ' ὅτι αὐτὸ αὐτὸ τίλῃ δὲ
 δαιμονίαι καὶ πρασιτικῆς.
 φανῇται δὲ οὕτως· ὅ γὰρ σο-
 φίς Θανρῶ, τὸν τὰ πᾶσι
 τὸ βίον ἐκκαλῶν, ὡς ἄρα μα-
 κρῶ, καὶ ἡλιότες εἰς μό-
 νῳ· οὐ γὰρ ἐχρήσα, φασί,
 τίλῳ χρηστῶν ἐμμελῶν,
 ἢ ἔκαστον ἐκκαλῶν μὲν ἔχον
 κατὰ δαίμον' ἀπαυτῶ, πᾶρα
 ὅτι πᾶσι βέλτερος οἶον, καὶ
 ἡριῶν, μὲν δὲ ἡριῶν ἄ-
 φύτων οἶον ἔχον φασί, καὶ
 ἐχρήσα πᾶσι. καὶ οὕτως
 ἰκάνῃ τὰ τὰ δαιμονίαν, μακ-
 ρον τίς αὐτὸ γνῶμεν πᾶσι
 φανῇται, ὡς λέγον, τὰ.
 τοῦ τίς μακρῶτερον ἰσχυρῶ-
 στερον αὐτῶν ἔχον ἔχον τι,
 ὅτι οὐ φασί, ὅτι τὸ πρασι-
 τικὸν ἀδμῖται, sententiam suam longè pleniorē sper-
 tioremq; hisce verbis facit, perfestine subiiciens

Hic finis nobis pulcherrimus esse videtur.

Haud aliud ex his, beatum ac felix, quàm parasi-

© 33 4 100

uoluptas. ΤΥC. Videre
 mihi uiam artem præclaram
 definisse. Illud tamen etiam
 atque etiam considera, ne
 aduersus philosophos alio-
 quos de x sine tibi oritur
 pugna atque contentio. P A
 R A. y Atqui abundè surfi-
 cit hanc esse finem & feli-
 citatis & Parasitica: ne-
 que aliter apparet. Siquidē
 Homerus ille sapiens Para-
 siti uitam admirans tanquā
 solam beatam atq; felicem,
 ita inquit:

Haud ego finem ullum
 meliorē uel rā arbitror esse,

Quàm si mente omnis
 populus letetur ouanti:

Iuxta autem mensæ sint
 pane cibisq; repleta,

Atque pocillator dul-
 ce ē cratere falernum

Fundens, distribuat per
 pocula parua bibendum.

Iam quasi parum cumulatē

τῶν δὲ δαίμων νομίζω, καὶ
 μὴ ἰδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ
 περὶτίθαι τέρας τὸς λόγους,
 ἀλλὰ τῷ σοφιστάτῳ τῶν ἄλλων.
 καὶ τοι γὰρ ἡπείθεαιτο Ὀδυσ-
 σεύς τὸ κατὰ τὸς Στωικούς ἐ-
 πακτῶν τίλῃ, ἰδυῖν τε ταῦτα
 τὴν λίγην, ὅτι τὸν φιλεπὶ-
 τῆν ἀνύγκησεν ἐκ τῆς Λέ-
 μνου, ὅτι τὸ ἴδιον ἔμπροσ-
 σεν, ὅτι τὸς Εὐλώας φεύγον-
 τας κατῴσχετο, ὅτι εἰς Τροίαν
 ἀφῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώ-
 σαι, καὶ κακὰ, καὶ Στωικὰ
 ῥῆκν' ἰδὼς, ἀλλὰ τότε ἐκεί-
 νι τότε τίλῃ χαρίσθαι. ἀλ-
 λὰ μὴ καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικου-
 ρέων βίῳ γυνέμεναι αὐτῷ,
 ὡς καὶ τῇ Καλυψοί, ὅτι αὐτῷ ὁ
 πύργος ἐν ἀργίᾳ τε βιοτόθεν,
 καὶ βυφᾶν, καὶ βινῆν τίλῃ Ἀτ-
 λαντῇ θυγατρίδι, καὶ λινῶν
 πάσας τὰς λύπας λινέσκει, ἰ-
 δίωσι δὲ πᾶσι τὸτο τὸ τίλῃ χα-
 ρίσθαι, ἀλλὰ τὸν τῶν πα-
 ρασίτων βίον, ἰναλόντο δὲ

αὐτοὺς

scendere, neque non rebus quas animi libido ferebat, in-
 dulgere: illius pulcherrimi finis memor est, sed cum a-
 pud Phæacis parasitum egeret. Vocabantur autem
 tunc

tari existimans. z Sedenim
 hæc uerba non cuilibet ē
 uulgo attriuit, uerum om-
 nium sapientissimo. Et sanē
 si Vlyssi fuisset in animo Sto-
 icos secuto laudare finem
 uirtutem, potuisset illud di-
 cere quando A Philoeteten
 ex Lemno adduxit, quando
 Troiam subuertit, quando
 Græcos B fegam adornan-
 tes compescuit atque deli-
 nuit, quando Troiam ingres-
 sus est, se ips: C indecoris uul-
 neribus flagellatum affici-
 ens, ac sordido et planē Sto-
 ico indumento amictum. At
 tunc huius pulcherrimi fi-
 nis nusquam commemorat.
 Caterum ne tunc quidem
 cum in Epicureorum uita
 constitutus apud uenustissi-
 mam Calipso uersaretur,
 illi'que liceret in ocio uo-
 luptuosē & molliter ui-
 uere, ac in omnibus deli-
 cijs Atlantidis lectum con-

δαυτομένους, οἱ παρ᾿ αἰσιν τῶν
 τι. πᾶς ὅν λήγει· πάλιν γὰρ
 ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐ-
 πῶν. ὁ δὲ γὰρ εἶον τι ἀκέραιον αὐ-
 τῶν, μὴ πολλάντις λεγομένο-
 νων, δαυτομένους κατὰ μέτρον
 ἔξαισι. καὶ, παραπλήθειαι ῥά-
 πεισαι σίτη καὶ λιγῶν, ὅ γι μὲν
 ἐπὶ καὶ ἐφ' ἡμέραν ἀνασχέ-
 τας ὑφ' ἡμέραν τὸ τῆς πα-
 ρασιτικῆς τίλῃ, τῆς κατ' αὐ-
 τὴν δόξαν μορίας τίλῃ αὐτὸ
 πεισθῆναι, καὶ ὅτι καὶ πῆ τὸ πρᾶ-
 γμα ἔστι, καὶ ὁ δὲ ἐπὶ ἐπὶ κέρ-
 μιναι τὸ ἑλθόν, ἀλλὰ τῷ παρ᾿ αἰ-
 σιν, αὐτὸν μάλιστα αὐτὸν ἔχει ὅς
 γὰρ αὐτὸ ἑλθόν, πρῶτον μὲν,
 τὸ τῆς σαρκὸς ἀόκλυτον, ἐπει-
 τα τὸ μὴ θερμὸν καὶ παραχρῆ-
 ναι ψυχῇ ὑπὸ πᾶσι. τὰ
 τῶν τείνων ὁ μὲν παρ᾿ αἰσιν
 ἐκπύει τὴν τυγχάνουσαν, ὁ δὲ ἐπὶ
 κέρει ὁ δὲ ἐκπύει, ὅ γὰρ ῥά-
 τ' ἐπὶ σκέματι γὰρ, καὶ πό-
 σιν ἀπερίαις, καὶ μεγάλαις ὀ-
 δαῖς, καὶ ἀποσηματικῶν, καὶ πρῶ-
 των

tunc temporis parafiti Dæ-
 tymones. Quomodo enim
 dicunt? Dignum enim est ut
 iterum atq; iterum suauissi-
 morum uersiculorum recor-
 daremur. neque enim ad sa-
 lietatem audiri possunt, nisi
 saepius repetantur:

Dætymones sedcant ex
 ordine.

Et;

Iuxta mensæ adsint epu-
 lis & carne repleta.

Porro D Epicurus ni-
 mium impudenter hunc fi-
 nem detractum parasuica,
 ad felicitatem suam detor-
 sit. Quod autem hæc res
 non abijt à furto, quodque
 Epicuro uoluptas nihil ca-
 re sit, sed parasito, ita potes
 colligere. Ego uoluptatem
 existimo primū tranquil-
 lum statum corporis: deinde
 neque mentem ulla pertur-
 batione aut molesta cura,
 onerari. Horum utrunque

parasitus assequitur, Epicurus autem ne alterutrius qui-
 dem sit particeps. Etenim cum curiosè satis de habitu tero-
 ra, de infinitis mundis, de magnitudine solis, atq; distantijs,

των τεχνῶν, καὶ πρὶ τῆ ἐμῆς,
 εἰ τι αἰσιν, ἢ τι ἡμῶσι, καὶ πρὶ
 τοῦ αὐτοῦ τίνος καὶ σελήμην,
 καὶ διαφροσύνης πρὸς τι
 ναι, ἢ μέντοι ἐν ἀνθρώποις,
 ἀλλὰ καὶ ἐν περὶ μέντοι οὐρανῶν ἐ-
 χέμεν. ὁ δὲ παρὰ τοῦτο,
 πάντα καλῶς ἔχον οἰόμενος,
 καὶ σπουδάζει μὴ εἶναι πῶ-
 τὰ ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μη-
 τὰ πλείονα ἀδύναται καὶ γὰρ ἴσως
 ἢ εἶναι αὐτῷ ταῦτα παρρη-
 χιωμένῳ, ἰδίῳ, καὶ κοινῶς
 καὶ ἑαυτῷ, ἀφαιέει τὸ πλε-
 ον καὶ τὰς χεῖρας, ὡς ἀφ'
 οὐρανῶν εἰδὲ τὰς σελήμην ἐ-
 ποπλεῖν ἀναδελφῶν μὲν καὶ κα-
 τὰ πάντα μόνον ὁ δὲ παρὰ τοῦτο
 καὶ τὸ εἶναι ἐπικύρῳ, ἀλ-
 λὰ καὶ κατ' ἰδίῳ. ὁ γὰρ ἐ-
 πίκορϋς ἔτι, ἔτι: ποτὶ ἔτι
 εὐφροσύνης, ἢ τι φεγγῶν ἔχει, ἢ εἶ-
 ῶ μὲν ἢ καὶ ἔχει, ὅχι ἔπος εἶ-
 δῶσι εἰσόντες, ἀλλ' ὁ δὲ εἰσόν-
 τας ἢ ἔχει, ἢ τι παρὰ τοῦτο,
 εἰ τι παρὰ τοῦτο. ὁ μὲν ἐν

de primis elementis atq; e-
 niā de dyt, siue sint siue non
 sint, deq; ipso sine perucilio
 gans, nunq̃ non digladiari
 solet semper cum aliquibus
 contentusq; dissidens: non
 humanis solū, sed et mun-
 danis vexationibus atteri-
 tur atque consumitur. At
 praesens bonū omnium se-
 curus, omnia bene se habere
 existimans, credensq; hoc
 meliori loco esse non posse
 quā sint, cum multa seuo-
 ritate et animi tranquillie-
 tate, nullo istiusmodi nega-
 rum scrupulo illi facessente
 negotium, edit suavis-
 simē, ac dormit soporibus,
 porrectis et manibus et
 pedibus. quemadmodū Ulysses
 patriam nauigans
 Atqui non propter illa tan-
 tū nulla in re Epicurus
 voluptatis potior, sed e-
 tiam propter haec. Quippe
 Epicurus ille quicumq; tandem fuerit ille sapiens, aut ha-
 bet quod edat, aut non. Sinon, ille quidem uelut mo-
 se uiuet minimē: uelut ne uiuet quidem. Sin autem ha-
 buerit, habebit aut à seipso, aut ab alio. Itaque si ab
 alio

παρ' ἄλλε τὸ φαγὼν ἔχει, πα-
 ρασιτὸς ἔστι, καὶ οὐχ ὡς λί-
 γαι· ἢ δὲ παρ' ἑαυτὸ, ὅχι ὀ-
 δίως ἵκοντα. ΤΥ. πῶς ὅχι ὀ-
 δίως; ΠΑ. εἰ γὰρ ἔχει τὸ φα-
 γῆν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ ταῖς, ὅ
 Τυχιάδῃ, τῷ ἰοῦν ἢ δὲ παρ'
 ρακελαῖδῃ αὐτῷ, καὶ ἄ-
 λην πρὸς δὲ τὴν μάλιστα
 βίοντα καὶ ἑλπίων, τὰς
 ὑγιεινὰς ὀρίξας ἀπάσας
 ἀεὶ παρ' αὐτοῦ, ὅ τί γῆς; ΤΥ.
 ἡμῶς δὲ καὶ. ΠΑ. καὶ τῷ
 μὲν οὐχὲν λιγυροῦς ἵσκει
 τὰ τοιαῦτα, τῷ δὲ ἐλίγῃ, καὶ
 μάλιστα, οὐκ ἔστι, πῶς πῶς ὅχι
 αὐτοῦ οὐδὲ γινώσκω, ὅχι ἱκανοὶ
 τε τὲ τὰς, λίγῃ δὲ τῷ ὀ-
 δίῳ. ἀλλ' ὅχι μὲν ὅχι πρὸς
 οὐδὲ, ὅχι παρ' αὐτοῦ οὐδὲ ὀ-
 δίως τὰς ἑλπίων καὶ ὀ-
 δίως, διὰ τὸ καὶ τὸ ὀδύνη
 οὐδὲ, τί δὲ παρ' αὐτοῦ; οὐδὲ πῶς
 ἡμῶς τῶν πραγμάτων, nulla supererit copia. Itaque
 si pauper fuerit Epicurus, sapiens esse non potest,
 neque unquam voluptatis finem sibi propositum conse-
 quetur. Sed ne dives quidem copiosa pecuniae dominus,
 cui per facultates suas cupiditatibus prolixè suppedita-
 re atque inservire promptum est, praefixum volupta-
 tis finem nanciscetur. Quid ita tandem? Propterea
 quod

alio quod edat habuerit, pa-
 rasitus est et ille, et non is
 quem se superòe uenditat.
 Sicut à seipso, uoluptuose nō
 uiuit. TYC. Quomodo ue-
 rò nō uoluptuose? PAR. Si
 enim superueniet illi apud
 seipsum uictus copia multa,
 ὅ Τυχιάδῃ, eiusmodi uitā
 consequi necesse est. Vide
 uerò qualia: oportet enim
 eum qui uoluptate ducemol-
 luer et delicate uicturus
 est, omnibus incidentibus
 cupiditatibus abundè indul-
 gere. Aut quid tu ais? TYC.
 Et mihi idem uidetur. PAR.
 RAS. Proinde ei qui rei sa-
 miliari amplius instructus
 est, fortasse unde libidinem
 suam expleat, non aegrè sup-
 petet: atque astutè atque re-
 nuer minimus erit opibus,
 nulla supererit copia. Itaque
 si pauper fuerit Epicurus, sapiens esse non potest,
 neque unquam voluptatis finem sibi propositum conse-
 quetur. Sed ne dives quidem copiosa pecuniae dominus,
 cui per facultates suas cupiditatibus prolixè suppedita-
 re atque inservire promptum est, praefixum volupta-
 tis finem nanciscetur. Quid ita tandem? Propterea
 quod

αὐάγῃ, τὸν ἀναλίσκοντα
τὰ ἑαυτῇ πολλὰς ὑπερίπλεον
ἀκρίβειαι. τότε μὲν, τῷ μαγεί-
ρῳ κακῶς σκευάσασθαι τὸ ἔσ-
θαι μαχόμενον, ὃ δὲ μὴ μά-
χητο, φῶλα παρὰ τῷτο ἰδί-
οντα τὰ ἑστία, καὶ τὸ ἑστία ὅ-
τι δὲ μὴ τῷτο δέ, τῷ οἰκονομῶν
τὴ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ κα-
λῶς οἰκονομεῖν, μαχόμενον.
ὃ δὲ οὐτὸν; Τὸν, ὃν Δία
ἐκείνῳ δεικνύει. Πᾶσι. τῷ μὲν
ἐπικύρῳ πάντα συμβαίνειν
ἐκείνῳ, ὅτι ἐκείνῳ τούτῳ
τὰ τίλῃς· τῷ δὲ παρασίτῳ ὅ-
τι μαγείρῳ ὅτιν, ὃ χαλιδί-
ον, ὅτι ἀγρίον, ὅτι οἰκνέ-
μεν, ὅτι ἀργύριον· ὅτι δὲ
ὅτι ἀπικυόμενον ἀχρὶ δέ, καὶ
καὶ πάντα ἔχον, ὅτι καὶ φά-
γει, καὶ πόσι μόνον ὅτι ὅ-
τι μαγείρῳ, ὅτι ἐκείνῳ ἀνάγ-
κει, ὅτι ἐκείνῳ. ἀλλ' ἔτι
μὲν τίχῃ ὅτιν ὃ παρασιτι-
κῶς, ὅτι τούτων, καὶ τῶν ἄλλων
propter incuriam irascere iur, neq; ager, neq; villicus, neq; argen-
tum, quorum nomine famuli excusationem perferens dole-
ret: & tamen omnia habet, ut edat & bibat, soli illi nul-
la re existente qua ut Epicurus perturbaretur. Iam quod
ars sit parasitica, & ex his iam dictis, atq; alijs satis superq;
osten-

quod necesse sit eū qui sum-
ptum de suo fecerit, in mul-
tis atque adeo odiosis illabi
molestias. Iam enim illi cum
coco rixandū erit, quod pa-
rum opiparē atque appara-
tē edulia adornauerit. Aut
si citra rixam coci negligen-
tiam dissimulanter habue-
rit, tum ferculis inconditis,
& minimē delicatis uescia-
tur, ac per hoc sperata uo-
luptate priuatur. Aut iam
illi cum domus praefecto re
familiarē indiligenter ac-
curante delitigandum est.
An uerō haec ita se non ha-
bent? TYCHI. Per Io-
nem idem quoque mihi uide-
tur. PARRAS. Haec ergo
omnia ut Epicuro accidant
necesse est. itaque nunquam
uoluptatis sine miser ille po-
tietur. At uerō parasito ne-
que cocus est ullus, cui pro-

ἐκαστὸς διδασκταί· λοιπὸν ὅ-
τι καὶ κρίτου, διακρίων, καὶ
ταῦτα ὅχι ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶ-
τον μὲν, ὅτι καὶ πασῶν δια-
φέρει τῶν τέχων, ὅτι, ὅτι
καὶ ἴδιαι ἰαῖσται. καὶ μὲν
ἐν ἀπασίν εὐτε διαφέρει πα-
σας, ὅτι τέχνης ἀνάγκη, πρῶτον
γενεῶν μαθήσιν, πόνοι, φόβος,
πληγὰς, ἀπὸ ἐκ ἑστῶν ὅτι ἐκ
αὐτῶν ἀποδύξαιτο· ταύτῃ δὲ τῶ
τέχνῳ, ὅτι ἴδιαι, μόνῳ ἑκά-
στῳ μαθῆναι αὐτὸ πένος. τίς γὰρ
ἀπὸ δαίμων ποτὶ ἀπὸ τοῦ κλά-
ου, ὅσπερ τινας ἐκ τῶν δι-
δασκαλῶν ὁρῶμεν; τίς δὲ
ἰδίῳ δαίμονι ἀπὸ τῶν, ὅσπερ
συνεργῶν, ὅσπερ εἰς δι-
δασκαλῶν φοιτῶντες; καὶ
μὴν ὁ μὲν παρὰ τὸν ἑαυτοῦ,
αὐτὸς ἰδίῳ δαίμονι ἔρχεται, μά-
λιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης.
εἰ δὲ ἴας ἄλλας τέχνας μαθεῖ-
ναι, μισοῖν αὐτὰς, ὅτι
ἴδιαι

ostensum est. Reliquum F
est, ut planum faciam quā-
sit etiam omnium optimas
hoc quidem non simpli-
citer, sed primum declarabo
quā communiter omnes a-
lias artes sua G anteire sole-
at praestantia: deinde quā
etiam privatim praecellat
ceteras. Communiter ad
hunc modum praestat alijs.
H Etenim uniuscuiusque ar-
tis studium, discendi adduce-
re laborem, timorem ac ver-
bera necesse est, quae qui nō
deprecetur, nullus unquam
inventus est. Hanc uero ar-
tem cuius ego professor sum
solam, ut uidetur, licet sine
labore perdiscere. Quis e-
nim unquam à conuiuiο stens
digressus est, ueluti quospiā
uidemus puerulos à praece-
ptorib. discedere? Quis pro-
ficiscens ad conuiuium, un-
quam tristis atque seuerus conspectus est, quemadmodum
illi qui ludos literarios frequentare solent? Atqui para-
situs sua sponte, atque adeò uolens ad cœnam uadit, ar-
tis consequendae omnium cupidissimus. Ceteri uerò qui
alijs artibus perdiscendis nauant operam, easdem profe-
quuntur

ἔνιοι δὲ αὐτὰς ἀπεδιδράσκου-
σι. τί δὲ, ὃ ἡμῶντε ἰννεῦσά-
σι δᾷ, ἵτι καὶ τὰς ἐν ἰσάνας
τάς τέχνας περιήϊονται,
εἰ πατέρων καὶ μητέρων τὰς
τοῖς τιμῶσι μάλα, εἰς καθ'
ἑμῶν καὶ τὸν παράσιτον,
καλῶς οὐ Δία ἱγρᾶψεν ὁ πᾶς
λίγαντόν, δότι αὐτῷ φαγῶν
ἢ ἱγρᾶψεν ἑρῶς, μὴ δότι.
οὕτω τὸ πρῆγμα καὶ ἵστιμον,
καὶ ἵστιμον αὖ μίγα φαίνεται. καὶ
μὲν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὑπερ-
βόλον ἔχουσι, μετὰ τὸ ματῶν καὶ
τὰς καρπὸς ὁδῶν ἀπολαμβάν-
ουσι· πολλοὶ γάρ, καὶ ἔρβουσι αἱ-
μιῶν ἐν αὐτῷ. ὃ δὲ παρσιτι-
κὸν, μόνον τὸ ἄλλων. οὐδὲς ἀπο-
λάσκει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ
ματῶν, καὶ ἅμα τι ἄρχεται,
καὶ ἐν τῷ τέλει ἔσται. αἱ μὲν τοῖς
τὸ ἄλλων τέχνων, ὃ τινος, ἀλλ'
καὶ πᾶσι, καὶ μόνον τῷ ῥο-
φῶν

quantur odio, ita ut nonnul-
li aufugientes, artes suas
summo detestatione repudi-
ent. Et cur non hoc quoque
considerandum tibi venit,
quod eos qui in alijs artibus
fecissent aliquod operæ pre-
cium, parentes huius potissi-
mum honorare solent, qui-
bus parasitum quotidie co-
bonestant. Elegantes, ita
me Dii amant, inquirunt, pu-
er pinxit literas, date illi
quod edat. Malignas litera-
rum notas descripsit, nihil
date illi. Adeo res & bono-
re pensanda, & supplicio
punienda esse videtur. Quam
etiam cum ceteris artibus
ita comparatum est, ut pri-
mum hoc posterius habe-
ant, postquam iam multo su-
dore paratae sunt. dulcem &
et expletivum voluptatis fru-
ctum subministrant suis cul-

toribus. ad quam rem multa est via. nec minus aspera. Cæ-
terum solo ex omnibus parasitica statim invidenter discen-
dum arte sua fruuntur, ac simul atq. incepta fuerit, quanto-
cunq; est in quaestu. Præterea reliquæ artes non solum aliquid,
sed omnes simul, tantum victus cōquirendi gratia laudantur
sunt

φλὺ γυγέασιν· ἡ δὲ πρῶτος
 τῶ, οὐκ ἔχει τι πρὸς τὴν ἀ-
 μα τὴν ἀρετὴν αὐτῆς· ὅ-
 ἃν ἴσως. οὐκ ἔστι γὰρ γυ-
 γυγῆ, ὅ τὸ γυγυγῆ ἴσως, καὶ
 ὅ ἴσως τικτάνεται, ὅ τὸ τε-
 κταίνεσθαι ἴσως; ὅ δὲ πα-
 ράσις τῶ οὐκ ἔστι μὲν τοῦ
 αἵματος, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ὁρ-
 γαν ὅτιν αὐτῶ, καὶ ὅ ἴσως γίγν-
 η. καὶ μὴ ἴσως ἐν ὅσῳ ὅτιν
 ὅτις ἐν ἰσότητι, ὅτις ἐν ἴσῳ
 λειπὴς ἴσως ὁργανίμηναι,
 ὅ τὸ ἄλλο χρόνον τικτάνεται
 σι, μίαν δὲ, ὅ δὴ μίαν τὴν
 οὐκ ὁργανίμηναι ἴσως καὶ αἰ-
 πόλως ὅ τὰς ἴσως, τὰς
 ὅ ἴσως ἴσως διακρίνει,
 καὶ ὁργανίμηναι, λίγονται τὸ
 τὴν δὲ πρῶτον τὸ μὴ
 τὰς ἴσως ὁργανίμηναι ἴσως
 ἀγα. πᾶσαι γὰρ ἀνοήτοι
 αὐτῶ εἶναι τῶν διῶν, ἵτις
 μὴ βυλόμεναι τὰς ἀλλὰ τὴν
 γνῶσις κατὰ τοῦ, ἀλλὰ τοῦ
 τὰς dies festos agere soleant, ὅ τὸν
 ore letari dicuntur: at parasitus ferè singulos semper
 triginta dies agit in ocio. Omnes enim dies illi videntur
 sacri deorū numinibus. Præterea quibus consilium aut ani-
 mus est, reliquis uti artib. cū aliqua laude et existimatione,

sunt: ac parasito ætucum
 parata est alimentorum se-
 lux copia, simul atq; artem
 exorsus fuerit. An uerò non
 animaduertis agricolam ag-
 gros colere non colendi gra-
 tia, ὅ fabrum fabricare
 non fabricandi gratia? At
 parasitus nihil sectatur al-
 lud, sed hoc ipsum quod
 illi negotium est. ὅ cui
 ius gratia ei negotio inten-
 tus est. At hæc cui obscura
 sint, neminem esse arbi-
 tror, quod ἡ qui reliqua-
 rum artium exercendo tra-
 ctant commercia, per o-
 mne tempus afflictī labori-
 bus uiuunt ærumnosē atque
 infelicitè, ac uix unum at-
 que alterum diem festum
 per mensem agunt, proo-
 pterea quod ciuitates alias
 quidem per annum, alias
 per mensem indicla solenni-
 tate tunc animo remissio-
 re letari dicuntur: at parasitus ferè singulos semper
 triginta dies agit in ocio. Omnes enim dies illi videntur
 sacri deorū numinibus. Præterea quibus consilium aut ani-
 mus est, reliquis uti artib. cū aliqua laude et existimatione,

καὶ ἐλεγευσίας χρῶνται, καὶ
 θάπορ εἰνοῦντο πολυποσί-
 αις δὲ καὶ πολυσιτίαις ἐκί-
 τιν ἀφρικανέμηνον μεμβά-
 νειν. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι,
 χωρὶς ἐργαλείων ἐδιδάμωσι τῶ
 ἐκαστομέλει ἐπιστητῶν διδάσκου-
 νται· οὔτε γὰρ αὐλῶν ἐνι χρο-
 ρῆς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄ-
 ρου λύρας, οὔτε ἵππους χω-
 ρῆς ἵππων· αὐτὴ δὲ οὕτως ἐ-
 τιν ἀγαθὴ, καὶ ὅ βέλτερον τῶ
 τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ἐκάρχη με-
 διὰ ἔχοντι ἵππον, γένοιται αὐτο-
 τῇ. καὶ ὡς ἴσκει, τὰς ἄλλας
 τέχνας μεμβάνομεν, μεθ' ὧν
 διδόντες, ταύτῃ δ', λαμβά-
 νοντες, ἵτι τῶν μὲν ἄλλων τέ-
 χνων ἡσὶ διδάσκαλοι τινὲς·
 τῶν δὲ χρηματικῆς πόλεις,
 ἀλλ' ὥσπερ ὁ ποιητικῆς, κα-
 τὰ Σοκράτην, ἢ αὐτὴ τινὶ μοι-
 ρα παραγίγνεται. καὶ ἡμεῖς δὲ
 οὐκ ἴσμεν, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέ-
 χνας

illi tenui frugaliq; victu &
 potu utantur necesse est, tan-
 quam qui morbis decubunt
 impliciti. Nā qui victu pau-
 lo copiosiore, potuq; largio-
 re semet munit et oblectat,
 ille studio minime est accom-
 modus. Accedit his, quod re-
 liquæ artes sine instrumen-
 tis, magistro suo nihil fru-
 ctus afferre possunt. Neque
 enim citra tibiā tibia ca-
 nere, neq; citra lyram psal-
 lere, neque absque equo e-
 quitare quisquam potest.
 Porro hæc usque adeo bona
 est, adeoq; non onerosa ar-
 tifici, ut omnibus etiam in-
 strumentis carenti, tamen
 victum largè suppeditet,
 easq; commodissime uti pos-
 sit. Et sicut videmus, alias
 artes perdiscentes, magis-
 tris mercedē persolvimus:
 hanc autem discentes, præ-
 mium accipimus. Præterea aliarum artium omnium sunt do-
 ctiores quidam & professores: ceterum qui parasiticā tra-
 dat aut doceat, nullus est: sed quemadmodum & poësis iuxta
 Socratem, & ipsa quidem fato quodam accedit. Quine-
 tiam illud apud animum tuum expendito, quod alias artes

aut

χρᾶς ἐδιδύετο δὲ ὡρίοντες
 ἐ δυνάμει διαπράττειν,
 ταύτη δὲ ὅσι χρῆσθαι καὶ ἐν
 ἰδίῳ, καὶ ὡρίοντι. Τυ. πᾶν
 μὲν εἶναι. Πα. καὶ μὲν τοι, ὦ
 Τυχιάδε, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
 δεκτοί μοι ταύτης ὑπὸ θυμῷ,
 αἱ τὴ δὲ ἐδιδύεσθαι ἴσθης. Τυ.
 τί δὲ, ἐχέει τὰ ἀνέξια λαμ-
 βάνοντες ἀδικῶ σοι δεκ-
 τοί; Πα. πῶς γὰρ ἔ; Τυ.
 πῶς εἰ μὴ παράσιτος τὰ ἀλ-
 λότρια λαμβάνων, ἐκ ἀδικῶ-
 μόνος; Πα. ἐκ ἴκω λίγην
 καὶ μὲν τῶν ἄλλων τεχνῶν
 αἱ ἀρχαί, φθινύει τινὲς καὶ
 εὐτελεῖς ὄντι, τῆς δὲ παρα-
 σιτικῆς ἡ ἀρχὴ πᾶν γυν-
 νάει τις. τὸ γὰρ ἐρυλλόμενον
 τὸ τοῦ φίλης ἐνίμα, ἐκ ἄλ-
 λότε ὑρεῖται, ἡ ἀρχὴ παρα-
 σιτικῆς. Τυ. πῶς λίγην;
 Πα. ὅτι ἀδύς ἐχέειν, ἡ ἀγνώ-
 τα αὐτοῦ ποτε, ἀλλ' ἐν σωφρο-
 νίᾳ, καὶ δὲ πρὸς καλῶς, ἀλ-
 λά δὲ πρὸς δόξῃ, εἶμα, τῶν
 ἰλλὸν ἀμειβόμενον, non inueneris aliud q̄ parasitica esse
 auspiciū. ΤΥ. Quomodo dicis? P A. Quoniam nemo inimicū
 aut ignotū hominē, sed ne mediocriter quidem familiare
 ad cœnam uocat: sed necessarium est, ut antē cūm illo ami-

aut iter facientes aut nauigātes exercere nequeamus,
 hac uerò uti licet et in iti-
 nere, et inter nauigandum.
 ΤΥ. Admodum profectō.
 P A R. Atqui, ὦ Τυχιάδε,
 reliquæ artes omnes huius
 opem mihi desiderare ui-
 dentur, hac uerò nullius al-
 terius egens est adminiculo.
 ΤΥ. Quid autem? nōne
 qui alienas res accipiunt, tibi
 iniuste egere uidentur?
 P A R. Et quī non? ΤΥ C.
 Quomodo ergo parasitus
 aliena accipiens, solus extra
 iniusti noxiam habendus est?
 P A R. Huius quæstionis
 causam tibi non possum
 reddere: uerū aliarum ar-
 tium principia plerumque
 sunt uilia atque simplicia,
 parasitica autem principii-
 um admodum generosum
 et illustre est. Etenim omni-
 bus modis iactatum ac tritū

H b b citant

γυγιάζει φίλον ἵνα κοιμηάται,
 σπινθῶρ καὶ ῥαπίδες, καὶ
 τῶν τῆς τέχνης τέλει μυστη-
 ρίων. ἰγὼ γὰρ πελάκι ἐ-
 πι-ατιῶν λέγοντα, ποτα-
 πὶς δὲ εὖτε ἐφίλῃ, ἔστι δὲ
 βιβρωλερ, ἐδὲ πιπεκι μὲν ἑ-
 μῶν ὡς διακονοῖ τὸν συμπί-
 ποντα καὶ συνοδίσοντα, μένερ
 πιστὸν ὁ γυμνάσιον φίλον. ἵτι γι-
 μνὸν ἡ βασιλικὰ τὰ τῶν τέ-
 χνων ὅσων αὐτῇ, μάστις αὖ
 καὶ ἰα τῶν δὲ ἡμισα. τὰς
 μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐμέ-
 νερ ἀποκαταδόντων, καὶ ἰδρὺν
 τῶν, ἀλλὰ τὴν Δία καὶ ἡμέραν,
 καὶ ἰσχυρὸν ῥογάζονται, καὶ πρὸ
 ἀμύλη διδασκί τῶν τεχνῶν. ἐν
 παρὰ σπινθῶρ μεταχειρίζουσι
 τὸν αὐτὸν τεχνῶν, ὡς βασι-
 λὺς ἐπιτακόμεν. ἰνὸν
 μὲν γὰρ τί δὲ λέγειν περὶ τῆς
 οὐδαμόνως αὐτῶν, ἵτι δὲ μέ-
 νερ, ἰα τὰ τῶν σπινθῶν, καὶ
 ἵτι σπινθῶν καὶ σπινθῶν, ἵτι
 σπινθῶν, ἀλλὰ τὴν ἀσπινθῶν, καὶ
 τὰ ἀσπινθῶν πάντα νῦν. ἵτι
 τα σπινθῶν. Homerum, neque ullam plantam M inserit
 manibus, neque terram utrius aratro, sed cura arationem,
 cura seminem omnia parasitando consequitur. Præterea

citiam contraxerit, quàm eo-
 um libationis & mense par-
 ticipem fecerit, atque ad hu-
 ius artis mysteria admisserit.
 Audiui ego sæpenumero di-
 centes quospiam: Cuiusmo-
 di ille amicus est, qui neque
 edit neque bibit unquam no-
 bisum? quasi cum qui unum
 cibum capiat atque comibi-
 bat, solum fidum amicū esse
 existiment. Quòd autem ars
 sit omnium præstantissima,
 inde facillimè poteris co-
 gnoscere. Etenim artes relio-
 quas non tantū grauter la-
 borantes, et sudore perfluē-
 tes, sed per Iouē sedentes aut
 stantes exercēt, quasi arti-
 bus seruiliter mēcipati sint:
 ac parasitus ueluti addic-
 to mēcipio sua arte utitur, ue-
 luti rex accumbens, ociosus
 ab animo. Illa autem quor-
 sum recensere attinet, certis-
 sima solentis parasitice
 documenta, quòd solus iux-

rbetor

πλὴν βέλτερό τι καὶ γινώσκω,
 καὶ χαλκία ἰδὼν ἠσπάζει τὴν
 ἑαυτῆ τέχνην ὀργάζεσθαι, ἰ-
 αύν τι ποιοῦν, ἰαύν τι καὶ μισ-
 ροί ἔ· παρασιτῶν δὲ ὁδὸν
 ἀνίσταται, ὃ μὲν ὦν, ὃ πο-
 νοῦν. Τυ. παπῆ, οἶον καὶ
 μακροτέρων τῶν παρασιτι-
 κῶν; ὥστε καὶ αὐτὸς ἦδε βέ-
 λιστα δεκτὸν με παρασιτῶ-
 ῖναι αὐτὸ τῆς, ἵε εἰμι. Πα.
 ὥς μὲν τοῦτω ἡμεῖς πάντων
 διαφέρει, ἀποτίχεται με δε-
 κτὸν· φέρε δὲ, ὥς καὶ κατ' ἰ-
 διακινέσθαι διαφέρει οὐκ αὖ-
 μῆν, τὸ μὲν δὲ καὶ βαρυτέρως
 τίχεται παρὰ τὰς αὐτῶν,
 αὐτὸν δὲ, καὶ μᾶλλον πᾶς
 καταφύγει τὸ ἀξίον αὐτῶν
 τίχεται, ὅτι γὰρ μὲν τῶν μεγί-
 των καὶ καλλίστων τέχων δια-
 φέρε, δευτέρων, ὁμιλοῦνται
 γὰρ αὖ πρὸς πάντων, τὸν
 τι βέλτερόν καὶ τὴν φιλοσο-
 φίαν, ἥς διὰ γένεσθαι, καὶ
 ἰδὼν-

rhetori aut mathematico
 aut fabro arario nihil obsta-
 re uideo quo minus artē suā
 exerceat, etiam si improbus
 fuerit aut morio: porro au-
 tem parasitum agere nemo
 potest, qui aut stultus fuerit,
 aut improbis moribus. ΤΥ.
 Παρὰ: cuiusmodi rem ostē-
 disti esse parasiticam? Itaq;
 et me iam ea inuasit libido,
 ut parasitus esse cupiā pro
 eo qui nunc in præsens sum.
 P A R. Itaque^N quemadmo-
 dum omnibus alijs artibus
 potior sit parasitica commu-
 niter, abundē mihi demon-
 stratum esse opinor: O age
 nunc deinceps quomodo pri-
 uatim quoque excellat sin-
 gulis, considerabimus. Vt
 autem hanc cum mechani-
 cis aut manuarijs artibus cō-
 feram, ineptum mihi esse uī-
 detur, aut potius eius qui bre-
 uisce artis dignitatem indi-

gnis modis subuerteret. Sed illud potius, quomodo maximis
 atque pulcherrimis sua præstantia exuperet, demonst ran-
 dum est. Est autem in confesso apud omnes, rhetoricam at-
 que philosophiam cæteris longē celebriores haberi, quæ

ὁπότε μὲν ἀποφύνομεν τὴν
 οὐκ ἐκείνου γὰρ καὶ τῶν
 ἀποδείξωμι τῶν παρασιτι-
 κῶν πολὺ ἡρατῶσιν, σχολῇ
 δεικνύει τῶν ἄλλων τεχνῶν
 διῆκει προφάνης ἔστι, καθ-
 ἡρ ὁ Ναυσικάα τῶν θόρα-
 κωνίδων. καὶ μὲν ὅν ἄμ-
 φότερ διαφάνει, καὶ τῆς ῥήτο-
 ρικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας, τῶν
 κατὰ τὴν ὑπόστασιν· ὅ-
 ῤ γὰρ ὑφίσταται, αἱ δὲ δ. ἔτι γὰρ
 καὶ τῶν ῥητορικῶν, ἢν τι καὶ τὸ
 αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν
 τεχνῶν, οἱ δὲ τὸν ποσόν, ἐτί-
 χουσι, ἄλλαι δὲ ἡκατοτεχνῶν
 ἄλλαι δὲ ἄλλοι, ὁμοίως δὲ
 καὶ τῶν φιλοσοφῶν, κατὰ τὰ
 αὐτὰ, καὶ ὁσαύτως ἴχουσιν.
 ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικύρου δια-
 σκῆ τὰ πράγματα ἴκην, ἑτί-
 ρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στωικῆς, ἑ-
 τέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημεί-
 ας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περι-
 πατῆς, καὶ ἄπ' ἄλλων, ἄλλως ἄλλων
 αὐτὰν quandam artis seu imposturam esse existimant, a-
 liud aliud. Haud alia est hominum de R philosophia dispu-
 tantium opinio. Aliter enim Epicuro res philosophica ha-
 bere videntur, aliter Stoicis, aliter Academicis, secus quoque
 Peripateticis. Et quid multis opus est? Omnino alius aliam

plerique propter generosi-
 tatem atque cognitionem
 omnibus anteponunt. Pro-
 inde posteaquam ostendero
 ὅτι bis longe potiore esse
 parasiticam, satis consta-
 bit eandem quoque cæteris
 artibus uniuersis longe late-
 que præstare, ueluti Nau-
 sicaa corporis uenustate at-
 que proceritate omnes præ-
 cellebat famulus. Equidem
 communiter utrasque excel-
 lenter anteit, ὅτι rhetori-
 cam, ὅτι philosophiam: P-
 rimum quantum attinet
 ad artis subiectam. Illa e-
 nim subsistit, hæc uero mi-
 nimè. Neque enim de rhe-
 torica eadem omnium est
 sententia, neque eandem i-
 dem omnes esse sentimus,
 sed nonnullis ars esse uide-
 tur, nonnullis ab arte seiun-
 ta. Plerique Quædam præ-
 uitatem quandam artis seu imposturam esse existimant, a-
 liud aliud. Haud alia est hominum de R philosophia dispu-
 tantium opinio. Aliter enim Epicuro res philosophica ha-
 bere videntur, aliter Stoicis, aliter Academicis, secus quoque
 Peripateticis. Et quid multis opus est? Omnino alius aliam
 rem

ἀξιὸν τῶν φιλοσοφῶν εἶναι· ἢ
 μέχρι γινώσκω, ὅτι οἱ αὐτοὶ γοῶ-
 μεν ἡρατῶσιν, ὅτι αὐτῶν ὁ
 τίχνη μία φαίνεται. ὃς ὢν δι-
 λυότι τι μαίριθαι κατιλά-
 πται· ἀρχὴν γὰρ φασὶ μὴ
 εἶναι τίχνην, ὅς ἐστιν ἰσχυ-
 ρότατος, ἢ καὶ τίς δύναται ἀ-
 ρυθμητικὸν μὴν μία εἶναι καὶ ὁ
 αὐτὸς καὶ δὲ δύο, παρὰ γὰρ ὁ-
 μῆν, καὶ παρὰ Πόδαςαι τις-
 σκράδον, ἢ συμφωνίᾳ τῶν
 καὶ παρὰ Ελλῶσι καὶ Βαρβάρους·
 φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φέρεται ὁρῶμεν, καὶ ὅτι τὰς ἀρ-
 χας, ὅτι τὰ τέλη σύμφωνα
 πάντων· Τὸν ἀλλ' ὅτι λέγει,
 μίαν μὴ γὰρ τῶν φιλοσοφῶν
 εἶναι λέγεσθαι, αὐτοὶ δὲ αὐτὰς
 ποιεῖσι πολλὰς. Πᾶς καὶ μὴν
 τὰς μὴ ἄλλας τίχνας, ἢ καὶ
 τι κατὰ τούτους ἀσύμφωνον
 εἶναι τὰ παρὰ ἑαυτοὺς, συγγνω-
 μεν ἀξιῶσαι, ἢ καὶ μίαν τι δε-
 κῶσι, καὶ αἱ κατὰ αὐτοὺς αὐτῶν

ἐκ

rem philosophiam esse con-
 tendit & comminiscitur:
 & ad hunc usque diem ne-
 que illi suam obtinent sen-
 tentiam, neque ars illorum
 una esse videtur. Ex quibus
 omnibus hanc mihi conie-
 cturam facere licet, quod
 statim sub initium illam ar-
 tem esse negem, cuius nulla
 est substantia: quoniam cur
 tandem arithmetica una
 esse uidemus, quam quod bis
 duo & apud nos & apud
 Persas sint quatuor, nec dis-
 crepant hæc neque apud
 Græcos, neque apud Barba-
 ros? At philosophias varias
 atque multiplices esse uide-
 mus, præterea neque fines
 neque principia illarum cō-
 cordare. Τὸ γὰρ C. Vera dicis.
 Etenim unam philosophiā
 esse asseueranter affirmant,
 ipsi uerò multarum sunt au-

liquis artibus quanquam nonnihil discreparet, quisspiam
 uerò! progressus illud ignoscendum esse contenderet,
 propterea quod alioqui perfectæ essent, earumque co-
 gnitiones non forent ambiguae aut mutabiles: certè illæ

ἐν αἰσὶν ἀμετάπλητοι, πρὸ
 οὐκτις αὖ εἷν. φιλοσοφίας
 δὲ τις, ὡς ἀναγκάσει, αἰδὼ
 πρὸς τὴν μίαν εἶναι, καὶ μὴ
 δι' ὁμοφρονος αὐτῶν ἑαυτῇ
 μέλλου τῶν ἐργαίων. μία γὰρ
 ἐκ ἐστὶ φιλοσοφία, ἐπεὶ δὲ ὅτι
 καὶ ἀπὸ τῶν ὅσων· πολλὰ δὲ
 ὁ δυνάμεται εἶναι, ἐπεὶ δὲ ὅτι
 ὁ φιλοσοφία μία, ὁμοίως δὲ
 καὶ πρὸς τοῖς ὑπερτάτοις τῆς
 ῥητορικῆς ταῦτα φαίνεται αὖ
 τὸ γὰρ πρὸς ἑκὸς πρὸς αὐτὸν
 ποιεῖ μὴ διγὰρ ἀπασταί,
 ἀλλὰ μάλλον εἶναι φανερόν.
 τίς γὰρ, ἀπὸ δὲ τῆς μεγίστης
 τοῦ καὶ τῶν ἀρχῶν εἶναι τῶ
 τίς, ὁ μία κατέλαψεν ἐκ ἐ-
 στὶ. τὸ γὰρ βούλει, τὸ τί καὶ
 τὸν αὐτῶν ὅτι, καὶ τὸ καὶ
 πρὸς αὐτῶν μίαν εἶναι, τὸ
 τὸ αὐτῶν αἰσῶν τὸ ἵστα μέν
 αὐτῶν ὅτι, ὁ καὶ τὸ πρὸς αὐ-
 τῶν ὅτι ἔχει, ὁ καὶ καὶ
 ἵν' εἴσῃ καὶ ἵν' ἐκ τῶν μίαν
 ὅτι

ex illis aestimanda sit rhetorica, ac nondum fateri u-
 nam esse, omnem eius quod quaeritur, tollit essentiam.
 Porro S autem ipsa parasitica non perinde se habet, sed
 & inter Græcos, & inter Barbaros sui nunquam
 disti-

repudiandus non esset. At
 philosophiam quis tanquā
 necessariā sustineret unam
 & simplicem non existen-
 tem, ac ferè ubique ipsam
 secum discrepantem, lon-
 gè magis quàm instrumen-
 ta quæ sunt diversissima? Sic
 quidem non est una philoso-
 phandi scientia aut ratio,
 postquam innumeras esse
 conspicio. Multæ autem
 esse non possunt, quando-
 quidē philosophia una est.
 Non disparia de rhetorica
 quoque substantia quissiam
 dicere possunt. Nam de una
 re proposita omnes non i-
 dem sentire & dicere, sed
 super præceptionibus diver-
 sis pugnare sententijs, docu-
 mentum est certissimum, ne
 principium quidem illius ar-
 tis esse probabile, cuius non
 est una cognitio. Etenim
 quærere quid potissimum

ἴδι, καὶ κατὰ ταῦτα καὶ ἁ-
 σκότως. καὶ ἂν αὖ ἔπειτα τις
 ἔλπει μὲν τὸς δι, ἐτέρως ὅ-
 τος δι παρασιτῶν, ἐδὲ ἁ-
 εῖρως ἰσχυρ, ἢ παρασίτου
 τινος, εἴη Στωικὸς ὃ Ἐπικύ-
 ραι, διγμῶτα ἔχοντες διά-
 φερα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαν-
 τας ἰσχυρία τὸς ἴδι, καὶ συμ-
 φωνία τῶν ὀργῶν, καὶ τὸ τι-
 λος ὅτι ἰσχυρὸς διὰ ὃ παρα-
 σιτικὴ ἰσχυροσύνη κατὰ γι-
 γνῶσι, καὶ σοφία εἶναι. Τυ. καί-
 νυ μοι δοκεῖ ἰσχυρὸς ταῦτα ὁ
 ρηκίνας. ὡς ὅτι καὶ τὰ ἄλλα χά-
 ρων ἴδιον ὃ φιλοσοφία τῆς οὐ-
 τιχῆς, πῶς ἀπελευθέρω-
 ται. ἀλλὰ ὁ αὐτὸς πρῶτον ὁ-
 πᾶν, ὅτι φιλοσοφίας μὴ ἐδὲ
 ποτε ἡράδην παρέστω, πα-
 ρασιτικὴ ὅτι πᾶν πᾶσι ἐπε-
 λυμένον αὐτὸς μεμνησύνεται
 φιλοσοφίᾳ, καὶ μίχρη γινώσκον-
 σι. Τυ. καὶ τίς αὖ ἔχει αὐτὸν
 φιλοσοφίᾳ, παρασιτικὴν ἐπε-
 λυμένον.

est, nullū parasitum unquā philosophiam amasset: at para-
 situs ex desiderio per multos accessisse philosophos, testantur hi-
 storici: quo desiderio etiā nunc tenentur. T Y C. Et quomodo
 nam memorare potes philosophos, qui parasitica operamur

disimilis est, sed una atque
 eadem parasitandi ratio ubi-
 que. Neque quispiam dixe-
 rit aliter hos, aliter illos e-
 xercere parasiticam. Neque
 sunt inter parasitos, ut ui-
 des, discrepantium sectarū
 auctores, cuiusmodi sunt aut
 Stoici, aut Epicurei, dogma-
 ta habentes pugnantia: sed
 una omnibus apud omnes
 est professio, operumq; et
 finis concordia. Itaque nō
 mihi uidetur, periculum esse
 ne ex his omnibus à me ad-
 ductis, parasitica quoque
 sit singularis et præcipua
 quedam sapientia. T Y C.
 Videre mihi ista sufficien-
 ter differuisse. Quod T au-
 tem et in alijs philosophia
 tua professione parasitica
 deterior existimanda sit,
 quomodo planius facies?

P A R. Ergo illud mihi sub
 iunum dictū pernecessariū

διάσονται; ΠΑ. οὐς τινὰς
μέλει τοι, ὦ Τυχιάδε, καὶ οὐ γι-
γνώσκωμ, ὅταν γινῇ ἀγνοεῖν
ἐξέμῃ, ὡς κατὰ τινος αὐτοῖς
ἀσχυρὸς ἐστὶν οὗτος γιγνώσκει-
ναι, ὅχι τιμῆς. ΤΥ. ἔμα-
τόν Δι', ὦ Σίμων', ἄλλα καὶ
ἐφόδρα ἄπορῶ, εἴτε τι περὶ
εὐρείας ἀπῶμ. ΠΑ. ὦ γρη-
ναῖ, σὺ μοι δευῖς ἀνέκω
ἄναι καὶ τῶν ἀναγραφέντων
τῶν ἐν αὐτῶν βίος, ἐκὰ πέν-
της αὖ καὶ ἐπὶ γινώσκει, οὐς τι-
σας λίγας, διότι. ΤΥ. καὶ
μέλει τοι νῦν τὸν Ηρακλῆα πο-
θεῖς διὰ ἀκρότητος, τίς ἐστιν.
ΠΑ. ἰγὼ σοι δείξω, καὶ κατα-
ξῶ καὶ τὸν οὐρανὸν ἐξ ἧς φαν-
λῆς, ἀλλ' ὅμ' ἰγὼ δεῖν τὸν ἀ-
ρίστην, καὶ ἂν ἡμεῖς πῶς. Αἰ-
σχίνης μέλει τοι ὁ Σωκράτης
ἂν, ὁ τὸν μακρὸν καὶ ἀπῶν
διαλέγεται γράφει, ὅτι πο-
τε

dederint! P A R A. Eos
quidem, ὦ Tychiade, quos
neq; tu ignoras, sed data o-
pera me quoque ignorare ci-
uilitur simulis, ueritus ne ea
ex te dedecus illis potius quā
honorem conciliem. T Y C.
Non per Iouem hoc mihi in-
mentem uenerat, ὦ Simo: at
tamen uehementer animi
pendeo quosnam ei rei un-
quam seruientes possis pro-
ducere. P A R A. O' genero-
se, equidē tu mihi rudis
imperitus esse uidēre eorum
qui philosophorū uitas me-
morie proditas ad posteros
transmiserunt: omnino e-
nim eosdem quos dico lege-
re potuisses. T Y C. Atqui
per Herculem iam mirabili-
ter audire gestio qui tan-
dem illi sint. P A R A S. E-
go V tibi eosdē demonstra-

bo, & nominatim perstringam, & quidem nunimē
malos aut infimę conditionis philosophoi, sed ut ego
opinor, serē ex omnibus pręstantissimos, & de quibus
hoc uel suspicari indignum facinus esse putasses. Enimue-
rὸ Aeschines ille Socraticus, longē illis & lepidis dialogis
summo sermonis nitore atq; mundicia cōscriptis, semel ue-
nit in

ἄς Σικελίαν, ἡγομένης αὐτὸς, ἔπειτα εἰ δύναιτο δι' αὐτὴν γυναικὶ Διονυσίῳ τῷ τυραννέει· καὶ τὸν Μιλτιάδην αὐτογνόν, καὶ δόξαν οὐδοκίμῳ κιναισιπέρ ἡγάδοντο ἐν Σικελίᾳ, παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διαφειλῶς ἐρῶσαι φράσκει. τίς, καὶ Ἀριστιππὸς ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τ' ἀκρίμων φαίνεται σοὶ φιλοσόφῳ; Τυ. καὶ πάντων. Πα. καὶ εὐτὶς μὲν τοι, κατὰ τὴν αὐτὸν χεῖρον, διαφείβῃ ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ, πάντων γὰρ ἀμίλλαι τῶν παρασιτῶν αὐτὸς οὐδυνίμω παρ' αὐτῷ. καὶ γὰρ ὅν παῖδων τι τῶν ἄλλων πρὶς τίῳ τέχνῳ οὐφύει· ὥστε τὰς ἐφ' ὧς ποῖς ἐκμετρεῖται παρὰ τῶν ὁ Διονυσίῳ, ὥς παρ' αὐτῷ μαθησόμενος. εὐτὶς γὰρ τοι δοκῇ καὶ κερμεῖναι τίῳ τέχνῳ ἀξίως, εἰ δὲ πλεόντων ὁμῶν ἐγερναιταί, καὶ αὐτοῖς

nit in Siciliā, eosdem unā secum ferens, ut si quo modo fieri posset, eorū opera Dionysio tyranno immoresceret. Tandem uerò lecto Miltiade, uisus sibi non mediocre adiunxisse & laudem & opinionem, reliquum tempus permansit in Sicilia parasitans Dionysio, Socraticis disceptationibus longum ualere iussis. Quid autem? nōne & Aristippus ille Cyrenæus unus ex præstantibus & eximij philosophi tibi esse uidetur? TY C. Maximè. PAR. Et ille per id ætatis Syracusis uersatus est parasitando apud Dionysium. Itaque ex omni parasitorum numero ille in maximo precio habitus fuit apud illum. Erat enim præter cæteros ad hanc artē singulari prædus industria: quare & coquos quotidie ad illum misitare solitus est Dionysius, quò apparatus tanto magistro artem perdiscerent culinariam. Ille sanè uidetur etiam artem pro dignitate excoluisse. Quinctiam Plato uester generosissimus, & ipse non a-

μὲν γὰρ, ὡς περὶ αὐτοῦ, παρασι-
 τία σποδίζονται, ἰδιαιτά.
 παράσιτον δὲ ὁ δαίμων ἔχει φρά-
 σαι, φιλοσοφῶν ἰδιδύσαντα.
 καὶ μὲν τοὶ εἰς τὴν ἰνδοκίαν,
 τὸ μὲν πενήτην, μὲν δὲ διψῶν,
 μὲν δὲ πικρῶν, ταῦτα ὁ δαίμων
 ἄλλω ὑπάρχει, ὃ παράσιτος.
 ὅτι φιλοσοφῶν ὅς αὐτὸς πολε-
 μῶς καὶ πικρῶν καὶ πε-
 νήτας ὄρεται, παράσιτον γὰρ.
 ὃ δὲ αὐτὸς ἐν παράσιτῳ, ἄλλὰ
 δυστυχῆς τις, ὃ πῶς καὶ αὐτὸς
 ἔρωπῳ, ὃ φιλοσοφῶν ἰμῶ.
 Τυχ. ἰκκῶς ταῦτά γε. ὅτι
 δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφύκει
 φιλοσοφίας καὶ φιλοτιμίας ὃ
 παρασιτικῆς, ὡς ἰνδοκίαν.
 αἰς: Πα. αἰσῶν, ὃ βλάπτει,
 λαίρῃ τὰ τῶν αὐτῶν βίος,
 ὃ μὲν τις ἀφῶν, αἰμα, ὃ δὲ
 αὐτὸς πολεμῶν, ὃ δὲ τὰς πα-
 ρὰ αὐτῶν, φασὶν γίνεσθαι
 τὰς τέχνας, καὶ τὸς ἔχοντας
 ταύτας, ὃ καὶ τὸς αἰς.
 πρὸς τὸν δὲ, ὃ δὲ αὐτῶν, οὐκ ὡς
 na tempora, ὃ optime, alia quidē pacis, ut opinor, alia uerò
 belli. iam in his omnibus modis necessariū est, artes cuiusmo-
 di sint manifestas fieri: sed & illi necessum est, ut se aperiāt
 qui artib. sunt imbuti. Primū aut si ita tibi videtur, tempus

quemadmodum parasitica
 operam dederint, ostendit
 parasitum uerò nemo un-
 quam potest producere qui
 philosophandi captus sit de-
 siderio. Et sanè si felicitas
 putanda est, neque fame dis-
 cruciari, neque siti urgeri,
 neque algore torqueri: hæc
 nemini alteri quàm parasiti-
 to supplicunt. Itaque philoso-
 phorum non parum multos
 quissiam inuenerit & al-
 gentes grauitè & esurien-
 tes, parasitum uerò nequa-
 quam. Aut alioqui parasitus
 habendus non esset, sed infe-
 lix quissiam, aut mendicis
 circumforanem, aut euam
 philosopho similis. TYC.
 Hæc equidē tibi satis super-
 que disputata sunt. At philo-
 sophia atq; Rhetorica etiā
 reliquis potioreni esse para-
 siticam, quomodo cōproba-
 būs? PA. δ. Sunt in uita huma-
 na tempora, ὃ optime, alia quidē pacis, ut opinor, alia uerò
 belli. iam in his omnibus modis necessariū est, artes cuiusmo-
 di sint manifestas fieri: sed & illi necessum est, ut se aperiāt
 qui artib. sunt imbuti. Primū aut si ita tibi videtur, tempus
 belli

μὲν τὸν ἔργον πολέμου καὶ τὸν
 τίνων αὐτῶν μάλιστα χρῆσι-
 μώτατοι, ἰδίᾳ τὶ ἵκανα αὐ-
 τῶν, καὶ ποιεῖ τῇ πόλει. Τῷ
 ὡς ἂν μέγιστον ἀγῶνα παταγ-
 γίλλῃ τῶν ἀνδρῶν, καὶ ἵνα
 γὰρ πόλεως γὰρ κατ' ἑαυτῶν
 ἔννοον, ποιεῖ αὐτὸν εἰς συμβα-
 λόμενον παραοίτη φιλόσο-
 φον. ΠΑ. ἵνα τίνων μὴ πό-
 λευ θυμαίῃς, καὶ τὸ πρᾶ-
 γμά σοι δοκῇ χλοῦναι ἄξιον.
 φέρει, προτυπωσάμεθα παρ-
 ὅμων αὐτοῖς. ὑγγίλλῃ μὲν, ἀ-
 φνίδιον αἰς τὴν χώραν ἱμε-
 βλαπέναι πολέμους αὐτοῖς ἃ
 ἐγγίλλῃ ἱππίζειν, καὶ μὴ πρᾶ-
 γμαρῶν, ἵνα δὲ ἀπομείλῃ τὴν
 γλῶσσαν τὸν στρατὸν ἃ παρα-
 γίλλῃ ἀπαντας αἰς τὸν κα-
 τέλευτον τῆς ἐν πόλει, καὶ δὲ
 χωρῶν τῆς ἄλλης, ἵνα δὲ τῆ
 τῆς φιλοσόφου τίνος, καὶ ῥή-
 τορος, καὶ παραοίτος. πρᾶ-
 τῶν τίνων ἀποδυσωμῇ αὐ-
 τὸν

agros nostros devastet atq; depuletur. At ὁ dux belli de-
 nunciat, ut ad delectū faciendū iuvenes cōfluant, alij uerò
 discedāt. Sint αὐτὸν inter hos nonnulli, et philosophi, et rhe-
 tores ὁ parasiti. Itaque initio abiectis uestimentis, exui-

belli subducta ratione excu-
 liamus, ὁ qui nam ingruē-
 te bello omnium maxime
 tum sibiipsis privatim, tum
 Reipublicæ sunt utiles. Τῷ.
 Quam non mediocriter uiro-
 rum certamen annunciat?
 Et ego iamdudum apud me
 ipse video, cogitabundo a-
 nimo mecum considerans,
 cuiusmodi futurus sit philo-
 sophus cum parasito compa-
 ratus. P A R. Ne uerò ni-
 mia capiaris admiratione,
 ne' ue bancrem cauillo aut
 subfannatione dignam exi-
 stes: age hoc totum ex-
 pressis typis oculis nostris
 subiciemus. • Annuncia-
 tum est, ex improvise hostes
 in regionem irruptionem fe-
 cisse: per necessarium autem
 est collecta manu illis exire
 obviamineq; enim per socor-
 diam committendum est, ut
 impune abactis pecoribus

ἴσμεν αὐτὸς, αὐκῶνα γὰρ
 τοὺς μιλούντας ἐπὶ λίσσῳ, γυν-
 αμῶσαι πρὸ τῶν. Διὸ δὲ
 τοὺς αὐδρας, ὡς γυναικὶ καὶ
 ἑκάστῳ, καὶ δυνάμει τὰ σῶ-
 ματα, τοὺς μὲν τρέφω αὐτῶν,
 καὶ ἰσθῶς, ἰδίῃς δὲ ἀντιπῆ-
 ρι ὡς πρὸς πικρὰ, ὡς πρὸς
 ὑδαρματικὰ παραμένει.
 ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
 σκεδίασεν, καὶ ὠβριμόν, καὶ
 κίνη, καὶ φράγματα, μὴ γι-
 λείον ἢ λίγαν, δυνάσασθαι φέ-
 ρει αὐθρόπας, ὡς πρὸς ἰκέ-
 νας, τινὲς διωκόμενοι ἀνελύ-
 ψως. ἄβρα δὲ πάλιν μετα-
 βάς τὸν παράσιτον, ἐπὶ ὅς
 τις φαίνεται. ἂν ἔχῃ μὲν τὸ
 σῶμα πρῶτον πρῶτος, καὶ τὸ
 χρῶμα ἑλόν, ὃ μίλας δὲ, ὃ-
 δὲ λόντος τὸ μὲν γὰρ γυναι-
 κί, τὸ δὲ δυνάμει πρῶτον.
 ἵππα θυμωδῶς, δυνάμει βλε-
 πῶν, ἐπὶ ὅς ὅμως, μέγα καὶ
 ὕψους· ὃ γὰρ καλὸν, δυνάμει
 πῶτα καὶ ὅλῳ ὀφθαλμῶν αἰ-
 νίμιν muliebre esset, illud servile. Deinde animosus quoque,
 terrible quiddam obtuens, vultu minaci & rubicundo,
 quod parasitorum est proprium. Neq; enim consultum fa-
 ctu videtur, hominem meticulosum, aut femineis oculis

mus nos. Quippe q̄ armis in-
 duendi sunt, ante se denu-
 dent necesse est. Proinde in-
 tentis oculis spectata, ὁ genero
 se, unūquenq; ex ordine, ha-
 bitoq; delectu probato cor-
 pora. Itaq; illos propter vi-
 ctus indigentia baud dubie
 visurus es tennes atq; pallio-
 dos, & planè corpore horri-
 do, quasi iam confecti sine
 vulneribus. Qui ergo nō sum-
 mē foret ridiculum, affirma-
 re eiusmodi viros perferre
 posse certamen, aut pugnam
 statariam, aut impressionē,
 aut pulverem atq; vulnera,
 qui curatione aliqua refocil-
 landi sunt? At iam contrā ab
 illis regressus, parasitū quo
 corpore appareat, contem-
 plare. Nunquid nō * ille mē-
 bris prædus est planè gla-
 diatoris, & colore vivo at-
 que iucundo, neq; nigro, ne-
 que rursus per albo? Hoc eo
 præditum

πόλεμον φέρειν. ἄρ' ἔχ' ὁ τεύ-
 τ' ἡμῶς μὲν γίνοιτ' αὖ,
 καὶ ῥ' ὅπλιται καλῶς δὲ
 καὶ εἰσπράττοι καλῶς; ἀλ-
 λα τί δὴ τὰυτὰ ἐκάζειν, ἰσ-
 χύσας αὐτῶν περὶ δόγματα
 τα; ἀπλῶς γὰρ εἶπ' αὖ, ἰσ-
 χύμεν τῶν πάντων ῥητόρων
 ὁ φιλοσόφων ἢ μὲν ἔδιδ' ὅλως
 ὑπὸ μνησὶν ἴξω τὸ τάχους περ-
 ιλάειν, εἰ δὲ τις καὶ ἀναγ-
 καθῶς περιδιδάσκει, φημι
 τῷτι λυψαυτὰ πλὴν τάξιν, ὑ-
 ποστρίψει. Τυ. ὡς θαυμάσια
 πάντα, καὶ ἔδιδ' ὑπὸ σφύ-
 ριν. Πα. λέγω δὲ ὅμως,
 τῶν μὲν τοιούτων ῥητόρων ἰσο-
 κράτης ἔχ' ὅπως εἰς πόλεμον
 ὁδηγεῖ ποτε, ἀλλ' ἔδιδ' ὡς δὲ δι-
 κασθέντων ἀνδρῶν, διὰ δειλίαν,
 εἶμαι, ἔτι καὶ πλὴν σφύλων διὰ
 τῷτι εἶχε. τί ἴτι, ὅχι εὐμά-
 δας ῥ' καὶ Αἰσχίνους καὶ Φίλο-
 κράτους, τῶν δὲ δίδ' αὖ, οὐδὲν τῇ
 καταγγυλίᾳ τὸ φιλίππου περ-
 ιτρο Ἰσοκράτους, ne semel quidem in bellum egressus est, at ne
 in foro quidem iudiciali unquam orationem habiturus ascē-
 dit, propter animi pusillanimitatē. Opinor uero & ob hoc
 ipsum illi uocē defuisse. Præterea nonne & Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim cōsternati, bellū phi-

præditum in aciem produ-
 cere. Nunquid non igitur
 istiusmodi sit elegans et
 uiuens armatus, elegans et
 tiam si honestē in prælio ce-
 ciderit? Sed quorsum istis
 collationibus uimur, cum il-
 lorū exempla nobis in prom-
 ptu parata sint? Ut enim
 simpliciter quæ sentio elo-
 quar, priorum ὁ ῥητόρων
 atque philosophorum para-
 tim extra murum in bellum
 progredi nunquā ausi sunt.
 Quod si quis etiam necessa-
 riō coactus militatum egres-
 sus est, illum ego desertā a-
 cie turpiter aufugisse dico.
 T Y C H. Quam admi-
 randa omnia, & quā ni-
 hil exiguum aut mediocrē
 polliceris? P A R A. Ni-
 hilo secus tamen orationem
 semel exorsus expediam.
 Equidem, ex ῥητόρων nu-
 mero Ἰσοκράτους ne semel quidem in bellum egressus est, at ne
 in foro quidem iudiciali unquam orationem habiturus ascē-
 dit, propter animi pusillanimitatē. Opinor uero & ob hoc
 ipsum illi uocē defuisse. Præterea nonne & Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim cōsternati, bellū phi-
 lippo

λήμα, τὴν πόλιν πρῶτα, καὶ
 οὐκ ἔφατο αὐτὸς τῷ Φιλίπ-
 πῳ, καὶ διελύκεσαν Ἀθηναῖοι
 αἱ τὰ ἱκέσιν πολλοὶ μέλρη·
 ὡς ἔγιντο καὶ ἄλλοι Ἀθε-
 ναῖοι κατ' αὐτὰ ἱππία, καὶ
 κενότ' ἢ αὐτοῖς ἡ φίλῃ. ὁ
 Ὑπερίδης δὲ καὶ Δημοσθένης
 καὶ Λυκούργος· οἳ γὰρ διακρί-
 νοντο ἀνδριότατοι, καὶ τὰς
 ἱκανότητας αἱ ἐρυθύνοντο,
 καὶ πολλοὶ μέλρη τῷ Φιλίπ-
 πῳ, τί ποτε ἀπηνάσσοντο
 γυνῶν ἢ τῷ πρὸς αὐτὸν
 πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν
 καὶ Λυκούργος οὐδ' ὄξυλ-
 ον, ἀλλ' οὐδ' ἴσως ἑτοίμοι
 μῆκος μιν εἶναι παρακύ-
 ψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἰντα-
 χίδιοι κἀθλωτο, παρ' αὐ-
 τοῖς ὅδε πολλοὶ μέλρη, γυναι-
 κίδια καὶ προβαλόμενα
 σωτὴρ ἦν. ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φαῖς αὐτῶν, ὁ ταῦτ' ἄγαν ἢ
 τὰς ἱκανότητας συνήχθη, φι-
 ληπῶ

obsidionem perferentes, sententias atque senatuscon-
 sulta componentes. Sedenim ἃ ἀντεστάναν ἰσχυροῦς αὐτοῦ
 que coryphaeus, nempe Demosthenes, cuius pro con-
 cionibus incipit acribus subinde occidere moris erat, ἢ Phi-
 lippo

λιππὸν γὰρ ὁ Μακεδόνων ἐπι-
 θρῆν, ἰδοὺ ἐδὲ αὐτὸς ἀπὸ δού-
 λου πρὸς αὐτὸ τίς περ, τομῆσας
 περιβῶν ἐπὶ τῷ Βουωτίῳ,
 πρὶν ἢ συμμίσξειν τὴν στρατὸς
 ἀσπίδα, καὶ θυμὸν αὐτοῦ ἐπὶ χερσὶν
 ῥίψας τῷ ἀσπίδα, ἰφθύμην.
 ὃ δὲ λίπε ταῦτα πρὶν τὸν δῖον
 κτερεῖν ἑλάνε, πάντοτε γὰρ
 μέντοι, ὅχι πᾶσι Αἰθιοπίαις,
 ἀλλὰ Θρᾷξ καὶ Σκυθῶν, ἰδοὺ
 ἰκάνει τὸ λάβαρμα ἦν: Τυ-
 χιῶν ταῦτα, αἷμα γὰρ
 μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λίγους
 ἀπὸ κακῶν, ἐπὶ τῷ καὶ ὃ τί δὲ
 περὶ τῶν φιλοσόφων λίγους.
 ἔχοντες δὲ τὰς αἰτίας, ὡς ποῦ ἰκάν-
 οντες, ἔχοντες αἰτιάζονται. ΠΑΡ.
 τοὺς πάντας, ὃ Τυχιῶν, οἱ πε-
 ρὶ τῆς ἀνδρείας ἐσθὺς καὶ δια-
 λυόμενοι, καὶ καταφθίνοντες
 τὸ τῆς ἀρετῆς ἔντα, πολλοὶ
 μάλιστα τῶν ῥητόρων φασκε-
 νται διαλείπειν καὶ μαλακώ-
 σθαι, οὐκ ἔστι δὲ οὕτως πρὸς
 Τυχιᾷ, qui quotidianis dissertationibus multa de forti-
 tudine disputare consueverunt, uirtutis nomen nunquam
 non in ore habentes, multo quàm rhetores apparent suga-
 ciores, ignauiores, atque etiam effeminatiores. Ad hunc
 uerò modum rem considera. Principiò quidem nemo est

lippus Macedonum exiliū,
 à quo ne mancipiū quidem
 aliquis emere sustineret: au-
 sus uenire in Bœotiam, prius
 quàm uterq; exercitus com-
 mixtus ad manus deueniret:
 abiectō enim clypeo ausuo-
 git, magna cū ignominia at
 que dedecore. An ei hæc ap-
 tea neminem cōmemoran-
 tem audisti, quæ nedum A-
 theniensibus pro certo com-
 perta sunt, sed & Scythis et
 Thracibus, unde illud piacu-
 culū profectū fuerat. TYC.
 Ista equidem mihi cōpertē
 nota sunt. At illi quidem fue-
 runt rhetores, quibus studio
 fuit concionari, & causas
 perorare, non uirtutem ar-
 mis exercere. Quid autē de
 philosophis habes quod di-
 cas? Neq; enim hos quemad-
 modum illos accusare potes
 ignauiae. PAR. Illi equidem
 usquam

τὸν μὲν ἐκείνους ἴσως ἀπὲρ
 ἔχει φιλόσοφον ἢ πολὺ μᾶλλον
 τιλοῦται· ἔτι γὰρ ἐλθὼν
 αὐτὸν ἰσρατοῦσαντο, ὃ ἀπὲρ
 ἰσρατοῦσαντο, πάντες ἴφν-
 γον. Ἀντιόχου μὲν ὅν, καὶ
 Διογένη καὶ Κράτη, καὶ Ζή-
 νων, καὶ Πλάτων, καὶ Ἀισχίναν,
 καὶ Ἀριστίναν, καὶ πάντες ἄλλοι
 ὅμοιοι, ὅτι ἡδὲν παρὰ
 ταῖς. μόνον δὲ τομύσας
 ἑλθὼν αὐτὸν τὴν ἐν τῇ πόλει
 μάχην, ὃ σοφὸς αὐτὸν Σπάρ-
 ταν, φεύγων ἐκείνους, ἐπὶ τῇ
 Πάρνῳ, αὐτὸν τὴν Ταυρίου
 παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ
 γὰρ αὐτὸν ἀπειρότονον ἰδὼν,
 μετὰ τῶν μεραυλλίων κα-
 διόμενον ὁρᾷ, καὶ σι-
 ρισμάτια πρὸς αὐτὸν τοῖς ἐν
 τυγχάνουσιν, ὃ ἀνδρὶ Σπαρ-
 τῶν μάχεσθαι. Τὸν δὲ γρη-
 οῦν, ταῦτα μὲν ὅν καὶ παρὰ
 ἄλλων ἰκνυμένῳ, ὃ μὲν δια-
 σκώπῃ αὐτὸν καὶ ἐκείνους
 βολόμενον, ὅτι ἂν τὴν τι μὲν
 δεῖν, χαριστέως τῇ σιωπῇ
 τὸ ἴσα ἰσὺς οἷον, ὃ γενερότε, memorata accepi ab alijs, quib-
 us per Iovem nequaquam voluntas erat hac illis illudendi
 gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratie arti tuæ

usquam qui pro certo asfir-
 mare posset, ullum philoso-
 phum in bello oppetisse: aut
 potius in uniuersum nunquam
 meruere stipendia, aut si me-
 ruerunt, omnes audiat tuba
 aufugerunt. Equidem Anti-
 sthenes, et Diogenes, et Cra-
 tes, et Zeno, et Plato, et
 Aristobanes, et Aristoteles,
 et illa uniuersa philosopho-
 rum turba, nunquam uiderunt
 acti. Solus autem sapiens ex
 illorum numero Socrates sum-
 pta fiducia in bellum quod
 ciuitati fuit aduersus Lace-
 daemonios, exire ausus, fuga
 inde salutis consulens, ex Para-
 nethe in Tauri palastram
 diuertit. Existimabat enim
 sibi longe fore tutius atque
 ciuilius sedenti cum puerulis
 studiosè exornari ac unà ser-
 monē sociantes sophisticis
 captiunculis illaqueare, quā
 cum uiro Spartano manus
 conferere. T V C H. Ego ue-

τύχῃ καταψύλλεσθαι τῶν
 ἀνδρῶν. ἀλλ' ἢ δακῶ, ὅδ' ἔ-
 φθι, καὶ εὐ τὴν παρὰσι-
 τον, ἐπεὶ τις ὅστις ἐν πε-
 λῶν, καὶ λίγι, καὶ ὅτις
 λέγεται παρὰσιτος τις γι-
 νῆσθαι τῶν παλαῶν. Παρα-
 καὶ μὲν, ὃ φιλότατος, εὐδὲ
 ἀνύκτο Ομήρου, εὐδὲ καὶ
 πάντων ἰδιώτης τύχη, ἐ-
 πὶ τὴν ἐκείνῃ παρὰ αὐτῇ
 τὸς ἀρίστους τῶν ἑρῶν πα-
 ρασιτους ἵσταται. ὅ, τι γὰρ Νῆσ-
 τος ἐκείνῃ, εὐδὲ τῆς γλώτ-
 τας, ὅσπερ μὲν ὁ λόγος
 ἀπὸ τῆς, αὐτῇ τὸ βασιλικὸν
 παρὰσιτος ἔω. καὶ οὐτὶ τὴν
 Ἀχιλλίαν, ὅσπερ ἰδέσθαι τι,
 καὶ ἔω τὸ σῶμα γυναικεία-
 τος, καὶ δεικνύσθαι, ὅτι
 τὴν Διμήδην, ὅτι τὴν Αἴαν-
 τος ὁ Ἀγαμέμνων εὐτὴς ἵπαι-
 νῆσι, καὶ θαυμάζει, ὅσπερ
 τὴν Νέστορα. εὐδὲ γὰρ δίκην
 Αἴαντος δύνχεται γυνῆσθαι αὐ-
 τῇ, οὐτὶ δίκην Ἀχιλλίαν.
 πᾶσαι δ' αὖ ἰαλυνύσαι πῶν
 Τροίαν, ἢ τειούσους, ἐπεὶ
 nim decē Aiaces sibi dari exoptat, neq; decē Achilles. Quip-
 pe iam olim Troiam funditis excisam cepisset, si eiusmodi
 decem

conciliare uidere, tantos uir-
 ros falsis contumelijs afficio-
 endo. At si uidetur, ac mi-
 bi cuiusmodi uir parasitus
 in bello sit expecti, ex nun-
 quid omnino ex ueteribus il-
 lis quissiam parasitus fuisse
 credendus est. P A R. Atqui,
 ὁ amice, nemiñ usque adeo
 Homericæ poescos rudens
 atque imperitum esse existis-
 mo, neque si prorsus à liteo-
 ris alienus aut idiota fuerit,
 qui nesciat apud illum ex
 heroicis omnium prostan-
 tissimos parasitos esse. Siqui-
 dem π Nestor ille, à cuius lin-
 gua perinde ut mel fluebat
 oratio, regis parasitus fuit.
 Sed neque Achillē, quem ad-
 modum ex uidebatur: erat
 que corporis forma atque ui-
 ribus excellentissimus: neq;
 Diomedem, neque Aiacem
 Agamemnon tantis laudi-
 bus extulit et admiratus est,
 quanto laudis testimonio or-
 nauit Nestorem. Neque eo-
 nim decē Aiaces sibi dari exoptat, neq; decē Achilles. Quip-
 pe iam olim Troiam funditis excisam cepisset, si eiusmodi
 decem

ἔν' οὖν ὁ ἐπαράσιτος, καὶ
 παρ' ἑξῆς ὅς τ' ἐρατιώτας
 ἔχει δίκαια. καὶ τὸν Ἰδομενέα,
 τὸν τοῦ Διὸς ἱγγονοῦ, πα-
 ράειτον Ἀγαμέμνονος ὁμοί-
 ωσι λίγαι. Τυχ. ταῦτα μὲν
 καὶ αὐτὸς ἐπίσημα· οὐκ ἔστι
 γὰρ μὴ δυνάμει γιγνέσκειν
 οἷος δὲ τὸ ἀνδρὶ τῷ Ἀγα-
 μέμνονι παρόδοιτο ὅσαο.
 ΠΑΡΑ. ἀναμνέσθης, ὅ γ' ὅρ-
 ναι τῶν ἐπ' αὐτῶν ἱκανῶν, ὅν
 παρ' αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὶς
 τὸν Ἰδομενέα λίγαι. Τυχ.
 πάλιν· ΠΑ. Σὲρ δὲ πάλιν
 δίκαια αἰὲν ἔσθ'· ὅσ' ὁρ-
 ναι οἷον, ἐν ἐνὸς αὐτῶν.
 ἐν ταῦτα γὰρ τὸ αἰὲν πάλιν δὲ
 παρ' ἑξῆς, ὅς ἐστι τὸ ποτὶ-
 σθαι διὰ πάντας πλεονέκτους
 καὶ τῷ Ἰδομενέῳ, καὶ μαχευέσθαι
 καὶ λαδούδουσι, ἀλλ' ἐν αὐτῷ
 τῷ δίκαια τῷ ἑξῆς μέντοι σικυδῶν
 πάλιν καὶ ὅς τ' ἐπ' αὐτῶν βασιλεῖ, ὅς
 ὅς ὅσ' ὁρ' αὐτῶν λαοῖς ἐρατιώ-
 ταις, πρὶς ὁμοίαις τιναῖς
 πρὸς καλεσμένους. ὅ γ' γὰρ
 Αἴας

cū rege cœnâdi facultas cōcessa fuerit, sed nō perinde ut a-
 lijs militib., certis quibusdā dieb. ad mensam uocatis. Etenim

decem alios milites, cuiusmo-
 di parasitus ille fuerat, quan-
 quam iam p̄ confectus senio,
 habuisset. Quin etiam Ido-
 meneæ Iouis filium eadem
 ratione Agamemnonis para-
 situm fuisse confirmat.

TYC. Hæc equidem ὁ ip̄o
 se non ignoro. Nondum ta-
 men mihi, intelligere uideor,
 quomodo illi duo heroes
 Agamemnonis parasiti fue-
 rint. P A R A. Perlege ὁ γε-
 neroσε uersiculos illos quib.
 bus ip̄se Agamemnon Ido-
 meneæ alloquitur. TYC.

Quosnam dicis? P A R A.

Semper tibi plenior unū
 Stare solet cyathus, uelut
 ὅς mihi, quando bibendi

Est mens ut potes. —

Inde quod dixit, semper ple-
 nioram adstare cyathū, non
 ita accipiendum est, quasi
 semper poculum uino plenū
 Idomeneo ὅς pregnantī ὅς
 dormienti sit propositū, sed
 q. illi per omnem uitam solū

Αἶαντα, ἰπὶ καλῶς ἰμνευμέ-
 χης· τῷ Εκτορί, ὃς Ἀγαμέ-
 μνονα διερ' ἄγαν φασί, κατὰ
 τιμὴν ἀφικνέσθαι ἐφ' ἡτέπα-
 ρα τῷ βασιλῇ δαίπτε, ὃ δὲ το-
 δομῆνός τε καὶ ὁ Νίστωρ ἰσαμί-
 ραι σπουδάζοντες τῷ βασιλῇ,
 ὡς πῶτός φασι. Νίστωρ ὅ πα-
 ράσιτός μοι δεινὰ τῶν βασι-
 λῶν μάιστα τυχόντες, καὶ
 ἀγαθὸς γαίωδαι· ὃ γὰρ ἰδὼν
 τὸν Ἀγαμέμνονα· ἀξιάδαι
 τῆς τύχης, ἀλλ' αἰεὶ σέθεν ἰδὼν
 κακῶς καὶ ἐξελθὼν, δυνά-
 μιν δὲ πύσσεια σάδαι παρὰ
 σιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνονα ἀ-
 πύσσει. Τὸν δὲ τοὶ μὲν γυνάϊ·
 ὁ παρὰ σιτῶν· αἱ δὲ καὶ ἄλλαι
 τινὰς εἶδαι, παρῶ λίγαι.
 Πάρα, τί γάρ, ὦ Τυχεάδου, ἐπὶ
 καὶ παρὰ σιτῶν ἔτ' Ἀχιλλεύς πα-
 ράσιτ' ἰδὼν, καὶ τὰντα, ἰδὼν· εἰ
 τ' ἄλλων ἑλλάνων φασί· τί-
 ρ'·

Aiacem quòd singulari cer-
 tamine congressus cum He-
 ctore optime se gesserat,
 proceres ad Agamemnonē
 diuinum coenatum abduxis-
 se commemorat, tanquam
 propter uirtutem in pugna
 editam honoratum, admo-
 dum fera cæna apud regem
 apparata. At uerò & Ido-
 meneus atque Nestor ferè
 quotidie cum rege cœnita-
 bant, ut idem auctior testa-
 tur. Porro Nestor regum
 parasitus mihi fuisse uide-
 tur multa arte industrius.
 Neque apud Agamemno-
 nem primùm hanc parasi-
 tandi artem exorsus est, sed
 multis retrò temporibus a-
 pud Cæneca atq; Exadium.
 Visus uerò est neque parasi-
 tandi finem antè fecisse,
 quàm Agamemnon diem su-
 um obiit. T V C. Equidem

ille præclarus & insignis fuit parasitus. At si quos alios id
 genus heroum parasitos fuisse nosti, hoc mihi nominatim
 explicare ne pigeat. PARAS. Quid igitur, ὦ Τυχία-
 δε, nōne & Patroclus Achillis parasitus tibi fuisse uide-
 tur, præsertim cum nullo aliorum Græcorum fuerit de-
 te-

ρῶμα, κακίας ὦν : ἐγὼ γὰρ
 ἔδωκα αὐτῷ δούλῳ τῷ Ἀχιλλείῳ,
 τιμωρῆσθαι τοὺς ἄλλους,
 αὐτὸ χάρις εἶναι. τόν τι γὰρ
 ἔκτορα ῥέξεν ἅτας οὐλάς,
 καὶ παρὰ τῆς νασσίδος ἔσσυτο
 χέμενον, ἔτ' ὀβίον, καὶ
 τῷ Πρωτοκλῆϊ εὐχὴν ἔδωκε
 βασιλεύειν ἰστέον. καὶ τοὶ ἰο-
 πιδάτουρ αὐτῆς ὀχλοὶ φανό-
 τασται, ἀλλ' οἱ τὸ τελέμενον,
 Αἴας τε καὶ Τούρκος, ὁ μὲν
 ἰππικὸς ἀγασθός, ὁ δὲ τοξότης.
 καὶ πολλὰ μὲν ἀπίντεται βάρ-
 βάρων, ἵπποι δὲ οὗ τῶν καὶ Σαρ-
 πεδόνα, τὸν τῷ Διὶ υἱὸν ἐπα-
 γάσσεται τῷ Ἀχιλλεῳ, καὶ ἀπὶ-
 θανέῃ ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐμίσσεται,
 ἀλλ' αὐτὸν μὲν ἔκτορα Ἀχιλ-
 λεύς ἀπίντεται, καὶ ἵπποι, καὶ αὐ-
 τὸν Ἀχιλλεὺς παύει, τὸ δὲ πα-
 ράσιτον Διὶ καὶ Διὶ αὐτὸς ἐμίσσεται.
 καὶ τελευτῶν δὲ, φωνᾷ ἀ-
 φῆκτο, ὅχλῳ δὲ ὁ γυναικώτατος
 ἔκτορα, προσπίπτον τὸν Ἀ-
 χιλλεῖα, καὶ ἱκτεάνην, ἵππος
 αὐτὸν παρασίτον, ὃς Ἀπόλλων καὶ δύο χυρὶ ὀκείδον. Ἀ-
 χίλλης μὲν τὰς φωνὰς ἐδίδετο, καὶ ὅσους γενεσιότατος Ἡ-
 κτορ ἔλεγε, Ἀχιλλεῦς suppliciter precebat ut + cadauer eius

deterior aut ignavior, ne-
 que animi neque corporis
 dotibus, tamen si iuvenis exi-
 stens? Nibi equidem nulla
 in re ipso Achille videtur fu-
 isse inferior, ex eius operi-
 bus coniecturam facienti.
 Etenim. Hectorē per-
 ruptis portarum obicibus, ac
 intra munitionem iuxta na-
 ves pugnātem, fortissimē
 repulit, & Protesilai na-
 vim iam incensam & ar-
 dentem exinxit, quanquā
 in ea essent nō ignavissimi:
 verum Telamone nati &
 Ajax et Teucer, alter hastā
 strenuus, alter arcu valens.
 Multos præterea ex Barba-
 ris neci dedit: inter quos &
 Sarpedonem Iovis filium A-
 chillis parasitus peremit.
 Prostratus uerò occubuit ne-
 quaquam ut alij, sed ipsum
 quidem Hectorē uita spo-
 liavit Achilles, at Achillem
 φ Paris, unus unum. Porro
 duo χυρὶ ὀκείδον. Ac

ὁ νεκρὸς αὐτῷ τοῖς οἰκείοις ἀε-
ποδοῖν, ἀλλ' εἴπαι εἰκὺς ἀφ' ἡ-
ναι παρ' ἑστέον, τίνας δὲ ταύ-
τας; τοιοῦτοι δ' εἴ ποδ' μοι ἰάνη-
σιν ἀντιβόλῃσάσθαι, πάντες καὶ
τῶδ' ὅλωτο, ἰμῶ ὑπὸ δακρυ-
μέλει δὲ. Τυ. ταῦτα μὲν ἰκανὰ
ὅτι ἢ μὴ φίλῳ, ἀλλὰ παρ' ἑσ-
τέῳ ὅμ' ὁ Πάτροκλος ἔστι Ἀχιλ-
λῆος, παρ' ὃ λῆγαν. Πα. αὐτ', ὅ
Τυχεάδε, τὸ Πάτροκλον, ἐτι πα-
ράσσις ὅμ' ἔν λῆγοντά σοι πα-
ρίξῃσθαι. Τυ. δοῦμασ' ἂν λῆγαι.
Πα. ἄκκι τοῖσι καὶ τῶν τῶν ἰ-
πῶν. Μὴ ἰμὰ σῶν ἀπαύσῃ
τιθῆμεν καὶ ὅμ' Ἀχιλλῶ, ἀλλ'
ὅμ' ὡς ἰβ' ἀφ' ἡμῶν, ἡ ὅμ' οὐ
πρόοις δόμοις, καὶ πάλλιν
ἀπαύσῃ, καὶ νῦν μετὰ ἡμῶν
φύσιν, ὁ Πάλλιν Εὐφροσύνην
καί τις, καὶ σὺν ἑστέον ἐν ἡμῶν
ἐν ταῖσι παρ' ἑστέον ἄλλος. ἂ
μὴ τοῖσι φίλον ἰβ' ἡμῶν τὸν
Πάτροκλον λῆγαν, ἡ αὖ αὖ-

Sicut ante domi nutriti iuxta una.

Et rursum eodem in loco:

Nam me susceptum Peleus studiosus aiebat,

Nomine meq; tuum noto Theraponta uocavit.

Hoc est, parasitum esse uoluit. Etenim si Patroclum A-
chillis amicum dicere uoluisset, haud illum therapon-
ta no-

stis sepeliendum redderet;
sed quales par est parasitum
expirantem emittere. cuius
modi tandem?

Si mihi uiginti duro in
certamine tales

Ante occurrissent, curo-
ctos ego cuspide caesos

Strauissem leibo.

TYC. At de his quidem a-
bunde satis multa uerba fe-
cisti. Ceterum Patroclum
nō amicum, sed Achillis pa-
rasitū fuisse, quo pacto te-
statum facies? P A R. A Ip-
sum, ὁ Τυχεάδε, Patroclū
quod parasitus fuerit, dicen-
tem tibi exhibebo. ΤΥ C H
Admiranda dicis. P A. Au-
di igitur hosq; uersiculos:

Ne mea Pelida condi pa-
tiare seorsim

Ossa, sed amborum sinē
uno tecta sepulchro,

πὴν ἰνέμαζι θράπνεντα. ἰαυὸν
 θρῶ γὰρ ὅν ἐ πάρεκαθ'.
 τίνας τοίνυν λίγα θράπνε-
 νας, αἰ μὲν τὰς δούλας, μὲν
 τὰς φίλας, τὰς παρσίτους δὲ.
 λυόντι, ἢ καὶ τὸ Μυριόνω, τὸ
 Ἰδομενίου καὶ αὐτὸ θράπνεντα
 ἰνέμαζι, οὕτως, ἡμῶν, καλε-
 μένων τίτι τῶν παρσίτων.
 σκόπει δ', ὅτι καὶ ἰνέχουθα τὸ
 Ἰδομενίου, οὗτος ἔντα ἦν, καὶ
 ἀφ' οὗ λίαν ἀτάλαστον Ἀργεῖ,
 Μυριόνω δ', τὸ παρσίτον αὐ-
 τῷ. τί δ' ἔχει καὶ Ἀργευσίτην, δε-
 μοτικὸς ὢν, καὶ πίνον, ὁ σπῆρ
 Θεκυδίδης φησὶ, παρσίτου
 ὢν Ἀρmodius; τί δ', ἔχει καὶ ἱ-
 ραστὴς; ἑπαικῶς γὰρ οἱ πα-
 ράσιτοι, καὶ ὄραται τῶν ῥι-
 φάντων εἶναι. οὕτω τοίνυν
 πάλιν ὁ παρσίτου πλὴν Ἀ-
 θηναίων πάλιν τυραννί-
 σιν, αἱ ἐκδορίαν ἀφ' ἧς, καὶ
 οὐκ ἔστιν χαλεπὸν ἐν τῇ ἀγα-
 ρῇ, μετὰ τῶν παιδικῶν. οὕτως
 ῥ' ὁ τοιοῦτος ἐν τῷ, μάλα ἀ-
 γαστὸν παρσίτου ὄσων. οὐ-
 δὲ δὲ τοῖον τινα ἐπάξας
 tatis monumenta spectabilis. Illi equidē cū tanta uirtute cla-
 ruerint, tamē parasitos agebant. Tu uerò quonā animatū

ta nominasset. Erst. n. Pa-
 troclus liberalior, q̄ ut Achil-
 lis seruus dici sustinisset.
 Quos igitur dicit esse thera-
 pontas, qui neq; serui sunt,
 neq; amici nēpe parasitos;
 quo nomine ^Ε Merionē
 Idomenei theraponta cōpel-
 lat. Atque ita tunc parasi-
 tos dictos esse, planē conie-
 ctura auguror. Quinetiam
 hoc considera, quam ob rem
 Idomenca Iouis filium non
 dignatus sit r Marti aqua-
 lem dicere, uerū Merio-
 nem eius parasitū. Nōne
 uerò ^Ε Arystides uir popu-
 laris existens ^Ε pauper,
 ut inquit Ἀ Thucydides, pa-
 rasitus fuit ^Ε Armodij; nōn
 ne ^Ε amator? Sane enim
 parasiti suorum alumnorū
 peramantes. Huius itaq; pa-
 rasiti opera, Atheniensium
 Reipub. tyrannide oppres-
 se libertas iterum recupe-
 rata est. Et ^Ε nunc in foro

stat aeneas inter reliqua ciui-

ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον·
 ἢ γὰρ ὅτε μὲν ὄψινται ἀρε-
 στικὰ μέλη· ἔξουσιν, αὐτὸν
 πῶς πρὸς ταξίν, καθάπερ καὶ
 ὁ Δουλιχὸς ἔξισι· ὁ γὰρ, ἀλλ'
 ὅτε τὸν παρὰ μάχῃ δαίφκον
 ἵσταται, καὶ σὺν δὲ ἀμαρτωλῶν
 μάχῃ δαίφκει, καὶ ἐν ἀλλοτρίᾳ
 τιμῇ χρεόν, ὑπὲρ δαίφκει, ὁ μὲν
 τις ἀπελθὼς ἀρμέζει τὸ κρά-
 σος, ὁ δὲ βαρύνει ἐν δόλῳ, ὁ
 δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑπερδύω
 τὸ πολέμῳ, ῥίμει· αὐτὸν δὲ
 ἰδὼς τὸν μάχῃ φαιδρῶ τῷ
 πρὸς ὅπῳ καὶ μίτῃ τῶν ἐξ ὅρων,
 σὺν δὲ ἐν πρὸς αὐτὸν διαγωνίζε-
 ται· ὁ δὲ ῥίμει αὐτὸν, ἐπι-
 δύνει ὑποτίτταται τῷ παρα-
 σίτῳ, καὶ αὐτὸν αὐτὸν, ὡς πρὸ
 ἑλίας τὸν Τεύκρον, ὑπὲρ τῷ
 σάκῃ καὶ ὅπῳ. καὶ τὸν δι-
 λῶν ἀφαιμῶν, γυμνίσκει
 ἑαυτὸν, τὸν σκίπτει· δόλιον
 γὰρ ἱκνῶν μάχῃ σίμει, ὁ
 ἑαυτὸν· ὁ δὲ δὲ καὶ πρὸς πρὸς
 ῥίμει ἐν πολέμῳ, ὁ καὶ ἐν
 αὐτῷ δὲ πρὸς ἑαυτὸν λαγχάζει, ἐν

στρα-

tus, quàm seipsum tueri incolentem. Quòd si etiam in bel-
 lo casus parasitus occubuerit, neque imperatorem, neque
 militem

animo parasitum in bello
 esse putas? Nonne h sub
 initium talis curato probè
 corpore sumpto ientaculo
 prodit in acie, quemadmo-
 dum· O Vlysses fas esse
 contendit? Quippe cui sta-
 tim sub auroræ exortum
 pugnandum erit, ille prius
 cibum sumat necesse est. Et
 quo tempore alij milites,
 præ metu, hic quidem ga-
 leam diligenter adornat, il-
 le thoracem curiosè induit,
 alius aliud quiddam ma-
 lum belli suspicans trepi-
 dat: parasitus uultu pror-
 sus bilato· exporrecto
 indulget epulis: ac mox
 postquam in aciem progres-
 sus est, inter primos fortis-
 simè dimicat: cæterum qui
 alit parasitum, tum in or-
 dine subsequitur, quem il-
 le non secus atque i Ajax
 Teucrum, clypeo defendit.
 Cupit enim impensius suum
 seruare alium parasiti-

σφατιώτης αἰσχρότης, μεγά-
 λω τιῶντι νικῶν, ἢ ὡσπερ ἐν
 συμποσίῳ καλῶ κατακει-
 νώως ἄξιόν γι, φιλοσόφῳ ἢ
 κρῶν ἰδῶν, ἴστω παρανέμνον
 ξυρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πα-
 γύριον ἔχοντα, προτιθιπέτα
 τ' μάχης, ἀδύρῃ αὐθροπον.
 τίς ἂν αὖ καταφρονήσει ταύ-
 τας τ' πέλιμας, ἴτε ὑπασπιστάς
 αὐτ' ὅτω κακοδαίμονας τ' ῥῶν;
 τίς ἢ ἂν αὖ εἰπάσαι, χιρῶς ἢ
 κομῆτας ὀργῶν αὐθροπίσιν
 ἡμετέροις, τίω πόλιν ἀπορ-
 σεν συμμάχων, τὰς ἐν τῇ ἡρο-
 κτῇ κακέρχης ἐπιλῦσαι ἴω πο-
 λίμῳ; τοῖσδε μὲν ἐν πολίμῳ,
 πρὸς ῥήτορας ἢ φιλοσόφους ἡ-
 σίμ οἱ πᾶσαισι, ἐν ἑρῶν ἢ
 ἴσοστέον μοι δοκῇ ἢ διαφύγῃ
 παρασιτικῇ φιλοσοφίας, ὅσον
 αὐτῇ ἢ ἑρῶν πολίμῳ, ἢ πρῶ-
 τον, ἢ δοκῇ σκολῶ, ἢ τὰ ἑ-
 ἡρῶν χερῖα. Τυ. ἄπω

ξυρίαι

lo esse precij? Tales equidem sunt in rebus bellicis pa-
 rasiti, cum philosophis atque rhetoribus comparati. Cæ-
 terum et in pace, tantum præcellit philosophiam, para-
 sitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primum, si ui-
 detur, pacis loca atq; studia contemplemur. TY. Nondum

lili & teneo

ξυνίημι ἢ, τι τοῦτό πως βί-
λῃται, οὐκ ἔμμελ' ἂν ἴμωι.

Παρ. οὐκ αὖρ ἀγορὰν καὶ δι-
καστήρια, καὶ παλαίστρας καὶ
γυμνάσια, καὶ κωπηγίαια,
καὶ συμπύσια ἔγωγε φάσκω
αὖ, πάλιν χαρία : Τυχ.
πένυ μὲν γάρ. Παρ. ὁ τοῖο
πῶς πράσσῃς εἰς ἀγορὰν
μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πά-
ρῃσιν, ὅτι, εἶμαι, τοῖς συ-
μπύσιαις πάντα τὰ χαρία
πάντα μᾶλλον προσέκει,
καὶ ὅτι ἂν μὲν μὲν ὅτι τῶν
ἐν ταύταις γιγνόμενων· τὰς
δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυ-
μνάσια καὶ τὰ συμπύσια διώ-
κει, καὶ κομᾷ μόνον ἔστι.
ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλέει
ῥ' ἢ ῥύτωρ ἀπελθε, ἄξιον
συγκριβῶναι παρκοίτην τῷ
σώματι : ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ
ποῦτον ἐφθάρῃ, ἢ αἰσχύνῃ
τοῦ χαρίου μᾶλλον ἔστι ; καὶ
μὲν γὰρ ἔραμ' αὖ τούτων οὐδὲν
αὖ ὑπερβαίνει ἐνρίον ἰμέσιν γάρ,
ὁ δὲ

parasiti corpore ? Aut quis illorum conspectus in gymnasio,
non potius probro atq; dedecore locum afficeret ? Atqui ne
in deserto quidem illorum quispiam irruentis alicuius beluae
impea

teneo quid haec tua sibi velit
oratio. consideremus tamē.

PARAS. Igitur forum et
iudicia, et palaestras, et gy-
mnasia, tum uenationes et
symposia ego ciuitatis loca
esse dixerim. TYCHI. Et
recte sane. PARAS. Quod
autem parasitus in forum
causas acturus non prodit,
quodque in iudicijs nulli cli-
entulorum uocatus patronus
praesidē est: hanc ego subesse
causam opinor, quod ista lo-
ca magis sycophantijs et ra-
bulis illis forensibus pateant
atque conueniant, quodque
nihil moderati in illis fieri
soleat: palaestras uero atque
gymnasia una cum sympo-
sijs parasitus frequentat se-
dulō, quibus solus ille orna-
mento est, atque decori. quo-
niam quisnam philosopho-
rum aut rhetorum exutus ue-
stimentis in palaestra, dignē
componendus esset cum pa-

ὁ δὲ παράσιτος· αὐτὰρ ἐπεὶ οὖν
τα μὲν, καὶ δίδχεται βαλίας,
μυμναστικῶς αὐτῷ ἐν ταῖς δαί-
πνοις καταφρονῆν, καὶ ὅτ' ἔλα-
φ· ἅτι οὖν αὐτὸν ἐκπλήττω
πικρῶς, ἀλλὰ ἔκρ' ἐστ' αὐτῷ
ἐοῦν· τὸν ὀδύντα βύχην, καὶ ὁ πα-
ράσιτος· ἰδὲ τὸν σὺν ἀντιβύ-
χῃ, τὰς μὲν γὰρ λαγῶς διώ-
κει μᾶλλον τῶν κυσῶν, ἐν δὲ
δὴ συμπόσιον τις αὖ καὶ μᾶλλον
λήσεται παρὰ σίτῳ, ὅτε πάν-
τες οὗ ἰδίοις; τίς δὲ αὖ μᾶλλον
δυσφράσεται τὰς συμπότας,
πότερ' ἢ ποτε αὐτὰς ἄδων καὶ
σκύπτον, ὃ αὐδρῶπι· μὴ γι-
λῶν, ἐν βίβωσι καί μιν, αὖ
γλῶ ἐρῶν, ὥσπερ ἰδὲ πίνε· ὅ-
χι συμπόσιον θῶον; καὶ ἔμεν
γινόντ', ἐν συμπόσιον φιλόσο-
φει τοιοῦτον ὅστις, εἴη ἐν βαλ-
κίῳ κύων, εἴη δὲ πύτα ἀφ' ἑ-
λίου, ἵα αὐτῷ ὅδε βαλίζωμεν ἔ-
βιον ἔπαρσιν συνεπύοντο
ἄμα καὶ παραβάλλοντο ἐν ἄ-
νθρωποις, πρῶτον τοίνυν ἴδω τις αὖ
νίσσει; *Ac mihi profecto tu
cur esse philosophus, quod co-
possi habitis, ad ipsam parasiti-
cientes atq; comparantes illi*

impetum sustineret: at para-
situs earundem vim atque fe-
rociam fidenter expectat,
ac sine negotio compescit,
quippe qui easdem in conui-
uijs contemnere didicerit.
Sed neque ceruus neque sus-
setis inhorrescens parasitum
conterret, sed sue aduersus il-
lum dentes acuate, parasi-
tus aduersus suam contra a-
cuit terribilis. Cæterum le-
pusculos magis insectatur,
quàm ullus canis uenaticus.
Porro autem in conuiuio quis-
cum parasito certamen susci-
peret, aut iocos ciente, aut
comedente? Et quis magis
conuiuiarum trificiam di-
scutit? an ille canillans ri-
diculus, & ludens dictoribus:
an homo potius nihil ridens,
in sordida tritaq; lacerna ac-
cumbens, terram tristis in-
tuens, quasi ad luctum, non
ad symposium iuocatus ue-
re quiddam in symposio uide-
ris in balneo. Sed age istis
uitam nos conferamus, exen-
Primum igitur quis est qui
non

οὐ μὴν παρκοίτεον, ἀλλὰ λί-
 ξας καταφρονήντα, καὶ ἄλλοι
 μίαν αὐτῶν, ὧν οἱ ἀνθρώποι
 εἰσιν. πρὸς ῥήτορας ὅ καὶ
 φιλοσόφους ἔνδοξοι αὐτοῖς, ὅ τι-
 νὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὲρ τῶ-
 ν καὶ λίξας βιβνται, καὶ ὁ
 δόξας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τὸ
 αἰσχρὸν ὄντι, ὅτι ἀργυρίον. καὶ
 ὁ ῥῆ παρκοίτεον οὕτως ἔχει
 πρὸς ἀργύριον, ὡς ἐν αὐτοῖς
 ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγί-
 ασις ψαλίδας ἀμύλας ἔχει,
 καὶ ὁ δὲ αὐτῶν διὰ δια-
 φάνειαν τὸ χενσίον τὸ πυρίον.
 οἷον μὲν ῥήτορας, καὶ ὁ δὲ
 κίτρινον ὄντι, καὶ οἱ φιλοσο-
 φῶν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ
 οὕτω διακρίνεται παροδοιμῶ-
 νος, ὡς τῶν μάστιγα τοῦ δὲ
 δικιμῶντων φιλοσόφου (πρὸς
 ῥῆ γὰρ τῶν ῥητόρων, τί δὲ λί-
 ξαν;) ὁ μὲν ἀνέστην δι-
 κῶν, ἀλλοῖς ἰπὶ αὐτῇ ἰάκω, ἀλ-
 λ' ὁ δὲ μετὰ σφιστῶν, οἷον
 πρᾶντι τὸς μαρτυροῦντας.
 maximam sibi nunc conciliarent ὅ
 opinionem, ὅ
 auctoritatem philosophi. De rhetoribus quid multa attinet
 dicere? cū ille corruptus largitionib. causam orare soleat,
 alius dicēdi artē proficiens a discipulis mercedem exigit.

non uidet parasitū unquam
 non contemptorem esse glo-
 riæ, quippe cui nihil curæ
 est quam de se homines opi-
 nionem obtineant? At uerò
 ipsos rhetores atque philoso-
 phos non saltem illorum
 aliquos, sed in uniuersum
 omnes, fastu atque gloria
 transuersos agiquispiā in-
 uenerit, ac non tantum glo-
 riæ deditos, sed quod adhuc
 turpius est, argenii succentis-
 simos. Sedenim parasitus
 hoc erga pecuniā affectus
 est animo, quo non aliquis
 negligentiore erga lapillos
 passim proiectos in littore
 animatus est. Ac nihil illi
 inter aurum ὅ ignem ui-
 detur esse discriminis. Rhet-
 ores autem, ὅ quod ab-
 surdum est, etiam illi qui phi-
 losophiæ professione se uen-
 ditant, tam auidè argento
 inbiant, quasi hac ratione

Tertius

ὁ δὲ παρὰ τῇ βασιλείᾳ παρὶς
τῷ συνῶντι ἐμὸς μεδὼν αἰ-
τῆς, καὶ οὐκ ἀσχεύωντος. ἵτι περ-
σβύτας αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀπεδω-
μῆς, καὶ μετὰ τοῦτο, καὶ ἀπὸ
τοῦτο οὐκ οὐκ ἀσχεύωντος·
καὶ ἐπὶ αὐτῇ τῇ ἐκείνῃ ἀσχεύ-
οντα, ὅτι μεδὼν ἐλαμβάνει.
τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐμὸν ταῦτα
περὶ τῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλ-
λα πάθη, εἰς τὴν λήπαι καὶ ἐρ-
γῶν καὶ φθίνας, καὶ παντοί-
ας ἀδύνομίας. ἐγὼ μὲν παρὰ
τοῦτο ἴκω τῶν ἐξ ἡμῶν ἀπὸ
τοῦ· ὅτι γὰρ ἐργάζονται διὰ
ἐξουσίας, καὶ ὅτι οὐκ ἴσιν αὐ-
τῷ ὅτι ἐργάζονται. καὶ ἐὰν ἀγα-
νακτῶσιν διὰ τὴν, ὅ ἐργάζονται
τῷ χαλεπὸν μὲν, ὅ δὲ σκυ-
θῶν ἐξ ἡμῶν ἀποργάζονται,
μᾶλλον δὲ γινώσκω, καὶ οὐ
φράνεται τὸς ἐμὸν. ἀλλὰ
τῷ γινώσκω ἐκείνῃ πάντων, ἵτι

Tertius à rege similiter præ-
mium flagitat, non ob aliud
nisi quòd cum illo conuerſa-
tionē faciat: nec pudore ſuſ-
funditur. Eſt præterea alius
qui iam ætate conſectus,
non ob aliud peregrinè proſi-
ciſcitur, quàm ut lucrum fa-
ciat, aut ſtipendio mereat,
non aliter atque Indus qui
ſſiam aut Scythia captiuus.
Neque eundem pudet nomi-
nis, quòd merces ſit illud
quod accipit. Non o ſolū
uerò his uitis eos inuenies
obnoxios, ſed ſunt adhuc a-
lii degeneris animi affectus,
quibus ſunt pleniffimi, nem-
pe moleſtæ perturbationes,
iracundia, inuidia, ac
omnis generis concupiſcen-
tiæ. Parasitus autem his o-
mnibus uacans affectibus,
neque irafeſcit, propter animi tolerantiam, tum etiam
q̃ illi nemo ſit cui irafeſceretur. Atq; etiā ſi quando uictus mē-
tis impotentia indignatur, nihil tamen mali aut iniuriæ, i-
racundiæ impulſu deſignat perperā: quin potius riſum o-
mnibus eius excandiſcentia excutit, ac oblectamēto eſt con-
uerſantibus. Minime uerò omniū perturbatur, triſticia aut
ulla mentis moleſtia diſcruciatur. Etenim tam præſens illi
para-

εἰ τίχνην παρασκουάζουσι
 αὐτῷ, καὶ χρηρίζονται, καὶ ἔχουσιν
 ὑπερβόητον λυπηθεῖν. εἰ γὰρ καὶ
 καὶ ἄλλοι αὐτῷ, ὅτι εἰ καὶ, ὅ
 τι εἰκίτος, ὅτι γυνή, ὅτι παῖ
 δος, ὅν διαφθειρομένων, πάν
 τος ἀνάγκη ὅτι λυπηθεῖν τ
 ἔχοντα αὐτὰ, ἵνα πάντα ἀ
 πέλκυσται. ἰδιόθυμι. ὅτι ὅ
 τις, ὅτι χρημάτων, ἀλλ' ἂ
 νὶ ὁράων τινός. Τυ. ἀλλ', ὅ
 Σίμων, αἴκισ γι' ἰνδία φρο
 νῆς λυπηθεῖν αὐτόν. πα. ἀ
 γνοῖς, ὅτι τυχεῖς ἀν, ὅτι ὅτι ἀρ
 χῆς ἰδὲ παρὰ σκεῖς ἵσιν εἰ
 τῷ, ὅτι ἀπορῆ φροῦς ἰδὲ
 γὰρ ἀνδρῶν, ἀπορῆ ἀν
 δρίας ὅτι ἀνδρῶν ἰδὲ φρο
 νίμης, ἀπορῆ φροῦν ὅτι φρο
 νίμης. ἄλλως γι' ὅτι παρὰ
 σκεῖς αὐτῶν. πρέκασται ὅτι ὅ
 ρον πρὶ παρὰ σκεῖς ἵσιν ἔν
 τῷ, ὅτι μὴ ὄντῷ. ἂν δὲ μὴ ὅ
 ἀνδρῶν ἄλλως, ὅτι παρὰ σκεῖς
 ἀνδρῶν ὄντῷ, καὶ ὅ φροῦν
 μῶν, παρὰ σκεῖς φροῦν ὄντῷ, καὶ
 ποῖται. Nos enim de eo qui re ipsa parasitum agit, loqui
 mur, non de eo qui solum parasiti nomen falso obtinet. Iam si
 fortis non alia ratione, quam praesente fortitudine fortis, et sa
 piens praesente sapientia sapiens habendus est: sequitur, neque

parasitica suppedilat aduer
 sus omnes molestias remedi
 um, ut nulla etiam causa e
 xistat quamobrem afficia
 tur tristitia. Neque enim illi
 sunt opes, neque domus, neque
 famulus ullus, non uxor, non li
 beri, quibus pereuntibus habere
 tem disruciari animo omni
 no necesse est, si bonum iactu
 ram fecerit. Atqui neque gl
 ria ullius est appetens, neque
 opulentiae: sed nec formosum
 quenquam desiderat. TYC.
 Veruntamen, o Simo, plane
 consentaneum est, illum ob
 victus indigentiam pertur
 bari animo. PAR. Ignoramus,
 o Tychiade, statim initio
 hunc non esse parasitum, qui
 cumque laborat victus inopia.
 Neque enim o fortis, inopia
 fortitudinis fortis perhiben
 dus est: neque sapiens, sapi
 entia penuria sapiens putan
 dus: alioqui parasitus esse non
 possit. Nos enim de eo qui re ipsa parasitum agit, loqui
 mur, non de eo qui solum parasiti nomen falso obtinet. Iam si
 fortis non alia ratione, quam praesente fortitudine fortis, et sa
 piens praesente sapientia sapiens habendus est: sequitur, neque
 parasitum

φοβᾷται γὰρ ὁ δῖος Ὀδυσσεύς. φι-
 λοσόφους δὲ πολλοὺς εἶδεν ἐν
 γῇ, ὁ δὲ θεὸς ἐν τῷ Διόνῳ, τίς αὖ
 ἐν βουκόλοισιν ἔσται; ἔσται γὰρ
 ἔχουσι, καὶ εἰς βασιλείαν ἀπιδόν-
 τός, καὶ ἐπ' ἀρετῆν. παρὰ τοῖς
 τοῖς μὲν τοῖς ὁδῶν ἔχει κατὰ γο-
 ρῆσαι μισθίων ὅτι βίαν ἢ ἀρπα-
 γὴν, ὃ ἀλλὰ τι ἀδίκημα ἀ-
 πιδόντες ἐπὶ ὁδοῖς τείσονται, ἐκ αὖ
 εἰς παρὰ τοῖς, ἀλλ' ἐκ τούτων
 ἐκ τῶν ἀδικῶν, ὅτι ἀμείνων
 οὐκ ἔστι, ἀλλὰ τὸ ἀδίκημα
 τι, καὶ τότε μεταλαμβάνει
 τὸ ἀδίκημα. ὅτι πρὸς δὲ
 ὁ κακὸς, ὁ τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ
 φανερὸν εἶναι λαμβάνει, εὖ
 τὸς, εἰ μὴ, ὁ παρὰ τοῖς, ἐκ
 τι ἀδικῶν αὐτὸ μὲν τότε, ἐπὶ
 ὁδῶν, ἀπὸ βίαν, ἀνὰ λαμβάνει
 ναί, ὁ ἀδικῶν, ἀδίκημα
 ὅτι τοῖς τοῖς ὁδοῖς καὶ φιλο-
 σοφῶν ἀφ' ἑνὸς ὁ μόνος ἰσχυρὸς
 αὐτοῖς

nihil enim prorsus uspiam
 gentium metuit. At ego sa-
 penumero uidi philosophos
 nullius periculi ne suspicio-
 ne quidem existente arcus
 apparantes. Semper enim
 baculis & armati incedunt,
 atque etiam si quando in
 balneis lotum abeunt, aut
 uocat, ad prandium. Nullus
 uero est, qui parasitum aut
 adulterum, aut uolentiam, aut
 rapinam, aut alterum cuiuspi
 am delicti insimulare possit:
 quoniam qui talibus uitis esset
 contaminatus, iam non am-
 plius parasitus foret perhi-
 bendus, sed se ipse grauissi-
 ma iniuria exponeret. Ita-
 que adulterium flagitiose
 committens, una cum perpe-
 trato delicto etiam flagitij
 nomen incurrit. Quema-
 dum autem qui impro-

bis fuerit, non bonus sed malus habendus est: sic quoque pa-
 rasitus si quid turpiter in se admiserit, illud ipsum quod fue-
 rat abiecit, assumit autem id quod deliquit per flagitium.
 Ceterum eius generis praua facinora permulta extant à
 philosophis & rhetoribus turpissime perpetrata, quæ non
 nobis tantum comperta sunt, utpote quæ nostro tempo-

αὐτοῖς γινώσκει καὶ ἡμᾶς,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολο-
 γημύνα ὑπομνήματα ἔχοντες
 οὐκ ὀλίκων ἀπολογία ἢ γὰρ
 Σωκράτης ὄντι, καὶ Λισσίαν καὶ
 Ὑπρίαν καὶ Δαμαστίαν, καὶ τῶν
 πλείων σχεδὸν τι ῥητόρων καὶ
 σοφῶν παρασίτου ὅτι ἔστιν ἀ-
 πολογία, καὶ ἔστι τις ἀπὸν δι-
 αλω πρὸς παρασίτου τινι γι-
 γραμμένον. Τῶν. ἀλλὰ τὴν Δία,
 ὅτι βίβη τὸ παρασίτου κλά-
 σιν ὄντι τὰ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν
 φιλοσόφων, ὅτι θάνατον φαύ-
 λότερον. ΠΑ. πάντων μὲν οὐ
 τὸ κατὰ τὸν, παρακλῶ δὲ λα-
 μόνιστον. φιλοσοφῶν μὲν γὰρ
 ἰσχυρὸν ἀκασταί, καὶ τὰς πλά-
 ντας, κακῶς κακῶς ἀπολαύον-
 ται τὰς ἢ ἐν καταδίκῃς ἐκ-
 λυνταί ὅτι τὰς μεγίσταις ἀ-
 δικήμασι, φαρμάκων, τὰς δὲ
 μεταπραδύντας τὸ σῶμα ἄ-
 ρωσας, τὰς ὅτι ἀπὸ δυσκαρίας φθι-
 νούσιν.

exploratum habemus, philosophos ferè omnes, aut il-
 lorum maximam partem, malo extinctos esse exitio,
 nonnullos condemnatione iudicij in maximis flagitijs ma-
 nifestò deprebensos, & sumpto veneno: alios toto cor-
 pore exustos, plerosque urinandi difficultate absumptos;

¶ ¶ ¶ alios

re saltem designata forent,
 sed libris editis relicta monu-
 menta habemus: eorum faci-
 norum quorum illi auctores
 extiterunt. Extat apologia
 Socratis, extat Aeschinias, at-
 que Hyperida, neque nō De-
 mosthenis. Ac ferè pluri-
 morum rhetorū atque phi-
 losophorum defensiones e-
 tiam hodie leguntur. At nul-
 la extat parasiti apologia,
 nec ullus est qui pro uero
 affirmare possit, parasito
 iniuriarum scriptam esse
 dicam. ΤΥC. At Υ per Io-
 uem parasitus meliori quā
 rhetores atque philosophi
 uiuendi conditione fruatur,
 fato tamen deteriore abse-
 mitur. PAR. Equidam lon-
 gè diuersum est quod dicis:
 nam & fato multo felicio-
 re functus ē uiuis migrat pa-
 rasitus. Quippe compertè

ἵπποι αὖδ' ἀλάργον, οὕτω καὶ
 πλάσι⊗ αὖδ' ἀπράσιτοι, ἵα
 πενός τις, καὶ οὐτιλὺς φαίνε-
 νται· καὶ μὲν ἔμ' πλάσι⊗ πα-
 ράσιτον πλάσι⊗ ἔδεικται κα-
 σμῆναι, ἀλλ' οὐ τίς ἔδιδνα δ'⊗ αὖ-
 τῷ ἔσθ' ὡς οὐ φρε, τὸ παρα-
 σιτῶν, ἱκανὸν δακνόντι, ὡς
 ἐφάττεται χάρινα. ἔπειτα γι-
 μῶν τῷ πλάσιῳ τὸτο δυσσιτι-
 λὺς ἔστι, τὸ τρίτον τὸν πα-
 ράσιτον, ὃ γὰρ μὴ τὸ νο-
 σμῆναι καὶ αὐτῷ, καὶ ἀσφα-
 λεια πολλὴ ἐκ τῷ τῷτο δορυφ-
 ρίαε ὑπάρχει· ἔτι γὰρ μάχης ἔκ-
 δινει αὖ ἵππε ὑπὸ χαρῆσιν τῷ
 πλάσιῳ, τῶν ὀρέων περιστῶσα.
 ἀλλ' ὁ δ' αὖ ἀποδάνει φαρμά-
 κων ὁδὸς, ἔχον παράσιτον·
 τίς γὰρ αὖ ἰατρὸς ἐπιβου-
 λῶν ἵππῳ, τῷτο φρεδιδόντος καὶ
 περιπίνοντος; ὅστις δ' πλάσιος
 ὑπὸ κασμῶν μέσση, ἀλλὰ καὶ
 ἐκ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ καὶ
 τῷ παράσιτον σῶσται. οὕτω
 μὲν ὁ ἀπράσιτος διὰ φιλο-
 τανδεντε ἀπὸ παρασίτου ὀρναται, sed
 εἰς quoque opera à maximis pe-
 riculis tuum cōservatur. Ita enim parasitus propter chari-

equus sine pbaleris leuiori
 sic etiam diues egregiè et
 ampliter nummatus, longè
 apparet sine parasiti satelli-
 tio humilior atque contem-
 ptior. Atqui parasitus quo-
 que non parum ornamento
 est diuiti, diues parasito nō
 item. Alioqui neque probū
 est, ut tu sis, huic parasita-
 ri, ut præstantiori deterio-
 rem. Quòd autem opulento
 utile sit parasitum alere,
 præterquàm quòd ornāmē-
 tum non uulgare illi adiun-
 git, etiam securitatem mul-
 tam parasiti præsentia et
 comitatus diuiti suppeditat.
 Neque enim quispiam teme-
 rè pugna adoriatur diuitē,
 qui hunc illius lateri assi-
 stentem conspexerit. Sed ne-
 que metuendum est cum ve-
 neno periturum, qui parasiti-
 um conuiuium habuerit.
 Quis enim auderet insidys
 petere quempiam hoc præ-

τεργίσῃ, πάντα κινέουσι ὑ-
 πομύσῃ, καὶ ἐκ αὐτῆς παρακα-
 λῶσι τὸ πλεῖστον παύειν μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντων αἰ-
 ρῶτα συμπαύειν. ΤΥ. Πάντα
 ταῦτα δεκῶς, ὦ Σίμωνε διον-
 ξυβῶν, ὑπερβύσῃς ἐδὲν τῆς
 σπουδῆς τῆς τέχνης, ἔχῃ ὡς ποῦ καὶ
 τοὺς ἱερὰς ἀμιλλήματος ὧν,
 ἀλλ' ὡς ποῦ αὐτὶς ὑπὲρ τῆς με-
 γίστης γυμναστικῆς λει-
 πῶν, ἢ μὴ αἰσχρὸν αὐτὸ τὸ ὀ-
 σσημαίνειν τῆς παρασιτικῆς,
 ἡβίλου μαδῶν. ΠΑ. ὅρα δὲ τίς
 ἀπόκρισις, ἵνα σοὶ ἰκανῶς λή-
 γῃ δαίμων, καὶ περὶ πάν-
 των αὐτὸς ἀποκρίσθαι πρὸς
 τὸ ὀρυζόμενον, ἢ ἄρτια εἶα.
 φέρε γὰρ, ἥ σίτην εἰ παλαιὴ
 εἰ καλῶς. ΤΥ. ῥεφλῶ. ΠΑ.
 τίς, τὸ σιτῶναι ὅχι τὸ ἰδίον.
 ΤΥ. καί. ΠΑ. ἐπεὶ καὶ καλεῖται
 τὰ τὸ παρασιτῶν, εἰ ἐκ ἄλλ-
 οῦ ἔσθῃ. ΤΥ. τότε γὰρ, ὦ Σίμωνε,
 ὅτε μὴ αἰσχρὸν φαίνεται. ΠΑ. φέ-
 ρε δὲ, πάλιν ἀποκρίσθαι μοι πό-
 cabulo. P A. Quid autem, σιτῶναι, νόνη αλερε. T Y. Sane
 ueró. P A R A S. Est ergo in confesso, neque aliud esse pa-
 rasitari. T Y C H. At illud ipsum Simo est, quod tur-
 pe esse apparet. P A R. Age iterum mihi responde, quid tibi

tatis affectionem qua diuitem
 ex animo cōplectitur. omni-
 bus semet obiecit periculis.
 Neque tantū concedit solum
 cibū sumere, sed unā quoq;
 edens exoptat oppetere. T Y.
 Omnia mihi, ὦ Simo, satis di-
 sertē differuisse uideris, nec
 quicquam quod ad artem tue
 am commēdandam pertinet
 pratermisisti: neque ut tu di-
 xisti, ad hanc rem in exerci-
 tatus accessisti, sed planē o-
 mnium instructissimus atq;
 exercitatissimus. Ω Quod re-
 liquum est, scire gestio an pa-
 rasiti compellatio nō turpis
 & dedecorosa habenda sit.
 P A. Vide quod responsum
 à me exigas, si sufficienter su-
 per his uerba tibi fecisse ui-
 deor. Responde uerò mihi
 uicissim ad quæstionē, si re-
 ctē factum existimas. Age
 σίτην prisca illi quo uocant
 nomine? T Y. Alimentu uo-
 cabulo. P A. Quid autem, σιτῶναι, νόνη αλερε. T Y. Sane
 ueró. P A R A S. Est ergo in confesso, neque aliud esse pa-
 rasitari. T Y C H. At illud ipsum Simo est, quod tur-
 pe esse apparet. P A R. Age iterum mihi responde, quid tibi
 disci-

εὐρίην σὺ δὲ καὶ διαφύειν, καὶ
 περιμελέειν ἀμφὶν, τίτι-
 ρον αὖ αὐτῷ ἔλαιον, ἄρα γὰρ τὸ
 πλῆν, ἢ τὸ παραπλῆν; Τυ.
 τὸ παραπλῆν ἔγωγε. Πα. τί
 ἦ, τὸ βίχαιν, ἢ τὸ παραβί-
 χαιν; Τυ. τὸ παραβίχαιν.
 Πα. τί ἦ, τὸ ἐκπύειν, ἢ τὸ
 περιεκπύειν; Τυ. τὸ πε-
 ριεκπύειν. Πα. τί ἦ, τὸ ἀντι-
 τίσειν, ἢ τὸ παρααντίσειν;
 Τυ. τὸ παρααντίσειν. Πα. ὅ-
 κειν ὁμοίως ἢ ἔλαιον καὶ τὸ ἐ-
 δίειν μᾶλλον τὸ παραεἶναι.
 Τυ. ὁμολογῶν ἀνέγκη, καὶ σὺ
 λοιπὸν, ὥσπερ εἰ πᾶσι δὲ, ἀ-
 φίξεμα καὶ ἰὼν, καὶ μετ' ἀρι-
 τερ, μαθησέμεν τὴν τέ-
 χην, οὐδ' ἂν με αὐτῷ διδάσκει
 διδάσκειν ἀφτόντι, ἢ καὶ καὶ
 πρῶτον μαθητὴς σὺ γίγνη-
 μαι. φασὶ ἦ καὶ τὰς μετέρας
 μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν
 εἰρην.

discriminis esse videtur, aut
 utrisq; propositis utrum ele-
 cturus esses, num navigare,
 an adnavigare? TY C. Ego
 quidem eligerem adnaviga-
 re. P A R. Quid autem, cura-
 rare, an adcurrere? TY. Ad-
 currere. P A R. Quid autem
 equitare, an adequitare?
 TY. Adequitare. P A R.
 Quid autem, iaculari, an ad-
 iaculari? TY C. Adiaculari.
 P A. Proinde non alia quoq;
 ratione pro edere parasi-
 tari sat scio quoque eligeres.
 TY C. Velim * nolim sen-
 tentiæ tuæ refragari nō pos-
 sum. Ac te quidem in poste-
 rum, veluti pueri, & sub au-
 roram & a prandio acce-
 dam, arti tuæ perdiscendæ
 operam daturus. Tu vero eo-
 andem docebis citra inui-
 diam, ingenuè, quoniam pri-

mus tibi ero discipulus. Perhibent autem & ma-
 tres primam prolem adamas-
 se impensum.

ANNOTATIONES. GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM.

Lucianus hic in argumento ἀδύσατος ἄνθρωπος, exercendi ingenij gratia lufit, quod ueteres sophistas facere solitos esse scribit Gellius, ut ostenderet nihil esse tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile, & nihil esse tam horridum, tam incultum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur, teste Cicerone. Persuadet autem & astruit, parasiticam esse artem non inhonestam & incommodam, si quis ea rectè uti nouerit. Cuius usum si quis requirit, à Terentiano Gnathone discat, ut quicquid dixerint homines, laudet: & si quid negarint, neget, & illis ustrò arrideat. Denique ipsemet sibi imperet omnia assentari, quando hic questus nunc est longè uberrimus: donec etiam multo usu abstrusiora huius artis mysteria cognoscat. Nemo iam ueritatis est patiens amplius, quia acerba auditu est. Deponat itaque omnem illam priorem emassuerat, libertatem, ac prater genum suum omnibus. Euge illud dulcisonum occinat, & illud: Dixi pulchrè, prater ea: Facit, lepidè, laudè, nunquam uidi melius. Breuiter ut homo erit, ita morem gerat, ita se ad eius mores attemperabit. Parasiti porrò nomen apud ueteres honorificum erat, ac minime ignominiosum. Id quod ex Plutarcho licet intelligere. Sic enim ille scribit in Solone: Ἰδοὺ δὲ τὸν ἀρχαῖον, καὶ τὸ πρὸς τοῖς ἀρχαίοις τὸν πρὸς τοῖς ἀρχαίοις ἀρχαῖον: id est, Est autem & hoc à Solonis institutis in publico, plebi conuiuium exhibere, quod is appellat ἀρχαῖον, quasi dicat: ad cibum sumendum accumbere. Athenæus item lib. 6. Diogenes Laertius, auctoritate Polemonis Samij, Heraclidis, Mopseatis ac aliorum copulatum, ostendit parasiti nomen non aspernandum, nec inglorium apud ueteres extitisse, quod & ex varijs & antiquis inscriptionibus probat, quarum & hæc una fuit, Ἰδοὺ δὲ τὸν ἀρχαῖον ἀρχαῖον. Cetera studiosus apud Athenæum inueniet. Huc pertinet quod Thomas magister scribit in Athenis: ἀρχαῖος ὁ τὸς ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἰπὸς ἀρχαῖον, ἀρχαῖος μὲν τὸς ἰπὸς τοῖς ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος: id est, parasitos non tantum appellabant Attici adulatores

adulatores illos qui apud diuitum mensas nutriuntur, sed & eos, qui ob rem egregie gestam publico sumptu in Prytaneo alebantur. Cuius & interpres Aristophanis in Equitibus meminit, αἰδῶ μὴ τῶν ἰκίοντα μᾶλλον id est, ne musicam quidem scio. Apud eundem in Avibus Sycophanta similiter excusat suam professionem: τί γὰρ μάλα, οὐκ ἴστω μουσική: id est, quid quæso facerem, quando fodere nescio. Idem in Vespis: εὐχρηστέ, ἔλαβον ἴστω μουσική: id est, ignosce, neq; enim canere edoctus est, quasi dicat, reliquarum imperitus artium, furto tantum rem parat. Diogenes cum uideret mures ad mensam suam accurrentes, exclamabat: Ecce & Diogenes suos habet parasitos. Legitur Epigramma Ioan. Alexandri Brasisicani nostri, quod cum huius dialogi argumentum ferè habeat, hic dignum duxi ut ascribatur.

*Quæ Plauti scortum, nitidi quæ Gnatho Terenti,
Per cuneos multo sape lepore mouent.
Omnia nempe assentari quæstum esse probatum:
Tum digiti ad crepitum cuncta negare leuem.
Esse etidem iucundum alienam inuisere mensam:
Vsq; adeo mulier uina aliena placent.
Luciani illa hilaris Simon dum singula confert,
Longe equidem melius, fusius atque docet:
Immo etiam expressum uideas de musca elephantum,
Adde & Socraticis cuncta probata modis.
Vsq; adeo nihil esse potest tam uile iacensq;
Quod non ingenij tollere dona queant.
Ingenium credas imponere posse Colosso,
Pigmeum adiuncti uiribus eloquij.
Cætera Lucianus per se tibi dicet abunde,
Dum narq; miscet seria nobisq; iocum.*

a Sive serui, sive ingenui.) Summa personarum diuisio hæc est. Serui aut nascuntur, aut fiunt. Nascuntur, qui ex ancillis nostris nobis gignuntur. Fiunt aut iuregentium, id est, ex captiuitate, aut iure civili, ueluti quum homo liber maior uiginti annis, ad participandum precium se uenundari passus est. Ingenui sunt, qui simulac nati sunt, liberi sunt, nondum seruitutis iugum experti, ut Libertini.

b Tum alijs sunt utiles.) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἄλλα πακίνο δὲ σὲ ὑδουμένην. ἐτί καὶ ὁ καὶ οὐχ αὐτῷ μόνον γίγνηται, ἀλλὰ τῆς γένεως καὶ τὸ μὲν τι καὶ πατρὶς μισύεται, τὸ δὲ τι οἱ γέννησάντες, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι: id est, uerū, & hoc te considerare cōuenit, neminem omnino nostrū sibi solum natum esse, sed ortus nostri partem sibi patriam uendicare, partem parentes, partem etiam amicos. Quam sententiam & Cicero in Officiis sua retulit. c Videlicet musicæ.) Antiquitās nihil eruditum habebatur sine musica. Vnde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primū instituebantur iuuenes Athenis, teste eodem Luciano in Gymnasijs. d Medicinæ.) De huius artis excellentia, uide Abdicatum Luciani, paulo ante finem, & Erasmi nostri Encomium medicæ artis. Homerus Iliad. A. cū medici dignitatem explicare uult, ait:

ἓν τὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάσι & ἄλλων. id est,

Vnus homo medicus multis equandus honore.

e Geometrix.) Hanc Lucianus in Hermotimo uocat admirandam. f Nam à philosophiæ studio.) Philosophiæ hypotyposis graphica habetur in Piscatore: laus, in Nigrino. g Architectonicam.) Architecturam disciplinam tanquam libero homine dignissimam, Vitruuius libro 1. capite 1. multis laudibus euehit. Architecturam porro pulchræ domus, habemus in Encomio domus. h Inopinata.) Id est, admirabilis. Cicero libro 3. Academicarum quæstionum 4. paradoxa interpretatur admirabilia, Quintilianus lib. 9. Inopinata. Extat hoc nomine libellus Ciceronis inscriptus. Hæc autem quia discrepant ab opinione populari, admirabilia uidentur. Vide Aul. Gellium libro 10. cap. 12. i Insaniam deam.) Pulcherrimum ac uerè Lucianicum commentum. Nam quemadmodum Homericæ quidam horæ omnem noxam ac perniciem in Athen reijciunt, ita insanus si quid parum rectè fecerit, statim habet cui peccatum imputet, nempe insanix, quæ mystas suas nonnunquam à grauib. supplicijs liberat. Quiddius Tesisphoni furis comites adiungit, Insaniam, Terrorem, & Pauorem. k Phidiam statuariū.) Phidias Atheniensis fuit statuarius insignis: floruit autem Olympiade 83. Plin. lib. 34. Naturalis historiæ. l Phidias Ioue à se fabricato.) Pomponius Meli libro 2. In Achaia, inquit, quoddam Pisis Oeno-

mai, Elis & numen delubrumque Olympij Iouis, certamine Gymnico & singulari sanctitate, ipso tamē simulachro quod Phidiz opus est, maximē nobile. Plinius de Ioue Olympio: Quē nemo, inquit, æmulatur: propter scilicet excellentiam. Et alibi, hoc est lib. 36. Phidiam, inquit, clarissimum esse per omnes gentes, quæ Iouis Olympij famam intelligunt, nemo dubitat. Sedenim de Ioue Olympio omnia plena: nam non modò poëtæ, sed & cæteri scriptores, ut Vitruvius, ut Strabo lib. 8. ut Valerius Maximus lib. 3. capite De fiducia sui: & Macrobius libro 5. Saturnalium. Phidias cum simulachrum Iouis Olympij præstantissimē absolvisset, interrogatus ex quo exemplari vultum Iouis tam insigniter expressisset: respondit, se Homericis versiculis tanquam magistro usum fuisse. Extant autem ij Iliad. α.

ἢ Ἐλευθέρῳ οὐκ ἔστιν ὀφρῖον μὴδ' ἄλλο τι λυγρὸν.

De Phidia alia quædam annotauimus in Imaginib. m Dion philosopho.) Dion Alexandrinus natione, præcipuam in philosophia laudem est consecutus. De cuius præstantia lege Suidam Philostratum in Sophistis, & Synesium in libello de laude Caluitij. Huius quoque mentionem fecit Lucianus in Peregrino. n Ad hunc enim modum speciatim.) Hoc Plato docet in Cratylo, & post eum Cicero noster lib. 1. Officiorum. o Ars est.) Confirmatio à finitione artis, quæ est apud Aristotelem libro 6. Moralium. Hanc Diomedes libro 2. Ciceroni adscribit. Hac proposita parasitus argutissimē inde colligit, Parasitice esse artem. Deinde probat minorem, secundum partes finitionis. p Ollæ uitiosæ.) Ut ærea uasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Itaque Diogenes aiebat sibi uideri mirum, quod cum ollam aut opperculum non emerent homines nisi pulsū ac tinnitū exploratum, in emendo homine solo aspectu essent contenti: significans hominem nulla ex re melius cognosci quàm ex oratione. Ut igitur qui uas fictile teruncio parant emere, digito pulsant, atque ex tinnitu reddito dignoscunt, sit ne integrum, probe argillæ, ac bene coctum: ita priusquam minis emanet hominem, oportebat ad dicendum prouocare, atque ex oratione deprehendere qualis sit. Huc allusit Persius Satyra tertia:

-- Sonat vitium percussa malignè.

Kkk ; Respon-

Respondet uiridi non cocta fidelia limo. Et rursus in s.

... Pulsu dignoscere cantus

Quid solidum creper, & picta telluria lingua.

q Argentarios, seu nummularios.) Ἀργυροπία argentarius, vulgò mensor & mēlarius, à Græcis λομφοπία, & nūmularius & trapezita ferè idem significāt, nisi quòd argentarius maior negociator dicitur in Pandectis, de edendo, qui multorū pecunias acceptas custodit, quū opus fuerit redditurus, & cuius officium publicum est. Plaut. in Cure. nummularium & trapezitam pro eodē accipit. Argentarius porro non tam is qui pecunias publicas exigit est, quā argēti opifex. Vide Alcia. lib. 1. ca. 24 Parerg. r Adulterinos homines.) Quod simplex nō est, neq; sincerum, id uulgato uerbo Græci ἀῖσδαλον uocant, hinc ducto uocabulo, quod aliud præ se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ καὶ δὲ τὸ δῆλον, uel φ Athenienses ob summū in Chios odiū, si cui malè uellent, huius nomen nomisma solent insculpere, addita litera, ijsq; in terrā abiectis dīra impre cari παρὰ τὸ τοῖς χροῖς βλάσι πῆρ. Sed propriè nummū subtra tum ἀῖσδαλον appellant. Et ἀῖσδαλα in sinceritatē seu corruptelam, uelut Aristoph. παρὰ τὸ ἀσιν δὲ τὸ βλάσι ἀῖσδαλα. i. corruptionē uitæ ademit plurimam. Et ἀῖσδαλον corrupte re fūco, & qui pallent ἀῖσδαλα καὶ ἀσιν appellant, φ aliquid morbi uitæq; subesse uideat. s Qui cōuuiat.) Hæc Plat. sententia extat in dial. qui inscribit Gorgias, siue de Rhetor. t Quod arte caret.) Socrates in Gorg. Plat. μὴ δὲ ἔχει πῶς αἰτία, ἵνα δὲ τίχῃ τὸ καλόν. u Finem) ὅσον finem interpretatur, pro quo definitionem trahim. æ De fine.) Huc pertinent ea quæ Cic. scribit in lib. de Finibus bonorū & malorum. y Acqui abundē.) Comprobatio finis ab auctoritate Homeri quæ est Odyss. in principio. z Solentim.) Amplificatio testimonij à circumstantijs. A Philoſteten. i Est apud Philoſtratum in Heroicis & Homer. in catalogo Nautæ meminit. B Græcos compescunt.) Homerus Iliad. α. τὸν δὲ ἄρχοντα πῶς αὖτε πῶς αὖτε πῶς αὖτε, &c.

C Indecoris uolantibus. Hoc ipsum Ph. loſtratus in Heroicis commemorat. Et apud Ouid. libro 3. Metamorph. Ajax in Ulyssē ianctitur. D Porro Epicurus.) Conſtatatio Epicu reorū finis æ uoluptatis à studiō & cura illorum & finitiōne uoluptatis. E Porre cū & manibus.) Homerus Odyss. α. α. α. α.

αὐτὸς δὲ ὡς ἡμεῖς ἀλλ' ἡσπασσάμενοι χεῖρ' ἀντάσσομεν.

F Reliquum est.) Transito per diuisionem. G Sua antea-
re præstantia.) Conatur ostendere, parasiticā omnib. artibus
præstare, idq; uariè ab accidentibus, effectu & fine cõsistat,
& primū in genere H Etenim unuscuiusq; artis studium.)
Aphthon. in Chria : Isocr. doctrinæ radices amaras esse dice-
cebat, fructus uerò dulces. Amator, inquit, eruditionis à labo-
ribus auspiciatur, sed laboribus desinentibus inutilitatē, quod
quàm philosophicè dictū ab eo sit, hinc licet perspicere. Qui
enim bonarum artium amore capiuntur, hū sanè cum pro-
fessoribus ac studiorum ducibus conuersantur, ad quos ac-
cedere formidolosum est. Et pueri quidem nunquam me-
tu uideant. Succedunt præceptoribus pædagogi formida-
biliore, qui etiam priusquam uerberent timentur. Hiero-
nimus in primum Hieremix caput : Et quomodo nux siue a-
mygdalum amarissimum habet corticem, & testa durissima
cingitur, ut detractis austerioribus & duris, fructus dulcissi-
mus reperiatur : sic omnis correptio, & labor continentis,
amara quidem uidetur ad præsens, sed fructus parit dulcissi-
mos. Vnde & uetus illa sententia est, Literarum radices a-
maræ, fructus dulces. Chrysostomus in Epistolam ad He-
bræos, Homilia trigesima : Etsi uirtus amara sit, tamen fru-
ctus profert dulciores, ut in arboribus cortex penè semper
amarus & asper est, fructus autem ipsi suauitate iucundi sunt.
Hieronymus aduersus Rufinum : Literæ marsupium non se-
quuntur, sudoris comites sunt & laboris, sociæ ieiuniorum,
non saturitatis, continentis, non luxuriæ. I His potissimū
honorare.) In eandem sententiam Horat. dixit :

— *Olim dant crustula blandi.*

Doctores, elementa uelint ut discere prima.

K Multo sudore paratæ dulcem fructum subministrant.) Si-
milem sententiam protulit Hesiodus 1. Georgicā : Asperam
esse ad uirtutem uiam dicens, acumen uerò molle. Nam idem
quod Isocrates docuit, Hesiodus enim uiam, Isocrates autem
radicem appellauit, diuersis uerbis eandem uterq; sententiā
demonstrantes. Vide adagium : Difficilia quæ pulchra. Cic. Vir-
tutem sudori diu immortales anteposuerunt, longa autem est
& ardua uis ipsa, & aspera primū, ubi in cacumen ueniam
est, facilis est, quæ dura extiterat. Basilus de exhortatione
ad Ba-

ad baptismum: Quis dormiens trophæum fixit? quis in delicijs ac tibijs corona fortibus uiris debita ornabitur? Nullus minimè currens brauium assequetur. Labores gloriam pariunt, & angustiz periculaque coronas promerentur. L. Poetis.) Plato in dialogo cui titulus Ion, siue de furore poetico, Lucianus in Encomio Demosthenis in principio. Atque huc facit illud Ouidij:

Est deus in nobis, agitante calescimus illo.

M Plantam inserit manibus.) Est locus Homeri Odyss. 9. de Cyclosum & Insularum fortunatarum terra:

Οὐτ' ἄν τις ἔσθ' ἡρώϊον οὐτ' ἀποδότην,

Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπερα καὶ ἀνίστοια πάντα φῶς ἔχουσι. id est,

— Nec manibus terra plantaria surgunt,

Vomere nec segetem proscindunt: quin ea cuncta

Nulla semente, & nullo nascuntur aratu.

De ijsdem insulis Horatius in Odis:

Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,

Et imputata floret neq; uinea.

Hinc sumptum est & natum, ut quæ citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπερα καὶ ἀνίστοια contingere dicantur.

N Itaque.) Epilogus. O Age nunc deinceps.) Transitio. Hactenus in genere cum omnibus artibus comparavit parasiticam & speciatim philosophiæ ac rhetoriæ præfert.

P Primum quantum.) Argumentum à certitudine & constantia artis, collatione cum utraq; facta. Q Plerique.) Quintilianus lib. 2. cap. 17. & Plato in Gorgia. R De philosophia opinio.) Hoc elegantissimè docet Max. Tyrius Platonice serm. 19. Nimirum quosdam philosophiam artium omnium constantissimam in multos populos distraxisse, &c. S Porro autem.) Collatio parasitiæ.

T Quod autem.) Aliud à signo & studio sectantium. V Ego tibi.) Exemplo philosophorum, qui parasiticam sectati sunt, quorum omnium mentionem facit, quos Lucianus hæc commemorat. Suidas in dictione αἰγίως. Idem Laertius, qui inter dialogos Aeschiniæ scribit, Miltiadis titulo quendam inscriptum fuisse. X Aristippus.) Genere Cyrenaicus, maximè uoluptarius fuit, canis regius à Diogene nominatus, quæ essentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, uel ut alij, Platonem dixisse tradunt: Tibi

sol;

foli & chlamydem & uestem reijculam ferre datum est. Eras enim ei ingenium facile, ut se accommodaret loco, tempori, personæ, & omnem euentum sine tristitia ferebat. Vitam eius Diogenes Laertius describit libro 2. Chlamys autem grammaticis uestem purpuream significat. Itē Valerius Maximus libro quarto, capite tertio. Et Horatius lib. 1. Epist. ad Sænam,

*Si pranderet olus patienter regibus uti
Nollet Aristippus si sciret regibus uti,
Fastidiret olus. --*

Y Nicias) Siquidem à Syracusanis in carcerem coniectus sibi mortem consciauit, ut Plutarchus & Iustinus copiosè scribunt. Lucianus ad Siciliam allusit, in qua Plato parasiticam infeliceiter exercuit: Nicias autem aduersa cum fortuna pugnavit. Z Aristoxenus Musicus.) Musicus dictus fuit à patre, Musici præcipuo magistro, autore Suida. Stephanus de Urbibus in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse patria Tarentinum, quem & inter celebres Pythagoricos commemorat. Hunc etiam Cicero & Gellius sæpe citant. α Nelei parasitus.) Hunc Athenæus lib. α. Aisynosophistḗn: inter eos reges commemorat, qui bonorum uoluminum immensam copiam, ac inestimabiles thesauros congefferint. β Euripides apud Archelaum.) Hoc abundè docet Suidas & Gellius libro 15. Is cum in conuiuio formosum Agathonem amplecteretur deosculareturque, cui iam barba prouenire cœperat: Archelaus amicis dixit: Ne miremini, nam pulchrorum etiam autumpus pulcher est. Ciuilitate excusauit amicum apud amicos. Pausanias in Græcia Attica (qui primus illi liber est) eum recenset inter eminentissimos quosque uiros, qui cum regibus familiariter uixerunt. Siquidem apud Polycratem Siciliæ tyrannum uixit Anacreon, cum Hierone Aeschylus & Simonides, cū Dionysio qui posterior tyrānus fuit in Sicilia, Philoxenus, cum Antigono Macedonum rege, Antagoras Rhodius & Aratus Solensis, &c. γ Anaxarchus apud Alexandrum.) Huius extat hæc improba ad Alexandrū uox, qui, ut Arrian. prodit, consolaturus Alexandrum, uino & iræ, consultoribus pessimis succumbentem, atque se ob Clitinecem discruciantem: Antu Alexander sapientes, inquit, ueteres ignoras, ideo assidentem Ioui iusticiam fecisse, ut quicquid à Ioue decretum

fecitum-

fancitumque foret, id iure factum videretur? Ita magni acta & gesta regis primum quidem ab ipso rege, deinde ab alijs iusta censenda sunt. Sed mea utique sententia, si approbentur ista, ut ab sapiente ac uerè prorsum enunciata, bone deus quantum inde crumpet malorum? Qui calamitatum laxabitur sinus? Documento sit ipse Alexander, quem ita Anaxarchi præcepto imbutum proditur memoriz, ad id uersaniz productum ut iam diuinos sibi deposceret honores. Quid ita adulanter insinuas Anaxarche, assidere Ioui iusticiam. Imò uerò si coniectatio non me fallit, non assidet iusticia Ioui: sed ipsa iusticia est, ac fas ipsum, & legum uetustissimus omnium, ac perfectissimus. Ita certè ueteres prædicant, edocentq; absque iusticia nec ipsum quidem Iouem rectè posse imperare. Ea uerò iuxta Hesiodum incorrupta uirgo est, pudoris ac castitatis, utiliumq; conturbernalis. Proinde reges item *αἰδῖος*, id est, castos uenerabilesque nuncupare poeta solent. Hinc ergo colligendum, regiam facultatem esse sublimam, præcellentem, multis uirtutibus circumseptam constipatamque, curis innumeris anxiam, & omnino uitam censerì laboriosissimam, si incumbentem oneris magnitudinem rectè metiaris, gerasque pro ratione & dignitate. Proinde Seleucum regem dicere solitum scimus: Si multi scirent quantum sit negotij, tantummodo tot epistolas scribere ac legere: nec humi proiectum diadema tollerent. Quin & Philippus in regione speciosa castra metaturus, cum moneretur illic non esse pabulum pro iumentis: O Hercules, inquit, qualis est nostra uita, si etiam ad asinorum commoditatem uiuere cogimur? Certè Anax ueteribus rex dicebatur, quod Plutarchus tradit & repetit Eustathius, quia anacos dicitur medela, quod ille subditorum cura incumbat. Anaxarchi meminit etiam Laertius & Theodorus Cyrensis Therapeutices libro octauo. (Sunt in uita) Ab uisum eorum qui ipsas profitentur, oratione per diuisionem temporum belli ac pacis. (Annunciatum est.) De tempore belli: & quales circa hoc philosophi ac rhetores. (At dux belli denunciat ut ad delectum faciendum iuuenes.) Qui de militari disciplina libros posuerit reliquere, eos haud serè quencquam minorem septè aut decem annis, aut sex & quadraginta maiorem. milisix & tyrologio adscribi uoluisse constat. Idq; à Seruo Tullio ue-

rere censione tantum fuisse primum, quod ano subsequente à Caio Graccho lege sacra sancitum fuit. Causa autem hæc est, quod citra eam ætatem aut supra, uelut immaturos aut præduros, & effatos militiæ rudimentis minimè idoneos putarunt. Ideo uetus constitutum erat, iuvenes nisi post pubertatem, & primo flore ætatis dum per ætatem laborem militarem ferre possent, florentes uiribus, & ex urbana, sæpius agresti iuuentute rusticis operibus duratos, militari sacramento & muneri adigere, singulosq; militiæ per numerum in iuniorum tabulis adscribere, qui catalogi dicti: illosque ex corporis habitudine si apti militiæ, si lato pectore, si ceruice erecta, si fortis & strenuus: quæ species, qualisq; uigor, & quod robur uirum foret internoscere, ut illorum forti fidelique opera reip. uti possit. Nam nimis pinguem, deformem aut mancum, desidem aut uecordem, tanquam minus utiles militiæ non adscribebant. Quippe Cato Censorius pinguem militem uelut reipub. incommodum iure incescit: cuius inter guttur & inguen cuncta subuentris dominio forent. In qua semel adscriptus nisi propter demerita exautoratus foret, ipso nolente deleri nequibat. In quo id sedulo cauebatur, ut primum militiæ uinculum putarent, sacramenti religionem, secundum, singulorum amorem uelut inexplicabilem nexum, cum his qui unæ morerent: tertium, deserendi nefas. Εἰς τὸν κατάλογον. Suidas: κατάλογος ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατιεύειν, καὶ ἡ ἐξαρθροποίησις τῶν τινῶν ἐφ' αὐτὴν ὑπογραφῶν τῶν ἐκκαταλελειμένων τὰ τέματα, id est, Catalogus est descriptio illorum, qui in militiam delecti sunt, siue connumeratio aut album, in quo describuntur militum nomina.

* Nunquid non.) Collatio Parasitorum. & Priorum philosophorum atque rhetorum.) Demochares dixit, quemadmodum nemo possit è thymbra, siue satireia facere bonam lanceam, ita nec è Socrate probum militem. Sentiens militibus convenire ferociam, quæ Socrates esset omnium iniuriarum tolerantissimus. Quidam hoc tribuunt Cræti. Vide Athen. lib. 5. Dipnosoph. Equidem ex rhetorū numero Isocrates.) Notū est, Isocrati defuisse τὸ λῆμα τῆς φωνῆς μεγίστον, τὰ βαρύνοντα τοῦ ῥήτορος (ut inquit Dionysius) & gerenda igitur repub. abstinere coactus est. Hinc dixit, se mille drachmis docere: sed à quo ipse doceretur audaciam & uocis magnitudinem

gnitudinem illi se decies mille drachmas numeraturum. Is foreases causas fugisse testatur in oratione de permutatione saccultatum, cum inquit: Me uero nemo unquam uidit, nec in conciliabulis, nec in iudicijs, nec in prætorijs, nec apud arbitros: sed ita hæc omnia fugio, ut nullus ciuis alius. Cicero in Bruto, siue de Claris oratoribus, dicit eum forensi luce caruisse. Sed eam gloriam inter parietes aluisse Suidas ὁ δὲ μὴ τὸ φωνῆς πλὴν ἀπορίας δίκας οὐκ ἔπαυε, id est, propter uocis defectum causas non egit Tzetzes διυλίστατο δὲ ἀνθρώπων δὲ ἰσοδράτης πρὸς τὸν. i. Isocrates omnium hominum timidiss. Percontanti quis fieri posset, ut quum ipse non esset ad dicendum accommodus, alios redderet idoneos? Quoniam cores, inquit, ipsæ quidem secare non possunt, ferrum tamen reddunt acutum. Hoc uidetur imitatus Horatius:

-- Fungar uice cotis, acutum

Reddere quæ ferrum ualeat, exors ipsa secandi.

a Demades, Aeschines, Philocrates, Hyperides, Demosthenes, Lycurgus, Isocrates.) Hos omnes antiquos rhetores simul Athenis ætas una tulit, quorum uitas posteris reliquit Plutarchus, de quorum dicendi charactere abundè Hermogenes περὶ τοῦ πολιτικοῦ λόγου. Cicero de Claris oratoribus. Quintilianus libro primo. Plutarchus quoque in Phocione hæc longè fusiùs describit. A Antesignanus illorum atque coryphæus.) Nempe Demosthenes: quod & Plutarchus scribit in Demosthene. Demosthenis claritatem atque uirtutem memoriz, animis quæ hominum cõmendauit etiam Lucianus in Encomio Demosth. μ Philippus Macedonum exitum.) Verba sunt ex Philippijs Demosthenis, qui ad dicendum, quàm pugnandum instructior fuit. » Abiecto clypeo aufugit.) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη, id est, bona fortuna. Attamen cum ad pugnam uentum esset, ilicet proiecto clypeo aufugit. Id quum illi probre daretur, quod πῖστος esset, elusi euulgato uersiculo:

Ἄνθρωπος δὲ φεύγων ἐπὶ πάλιν μαχίσσεται: id est,

Vir qui fugit, rursus redit integrabit prælum.

Indicans utilius esse patriæ, fugere quàm prælio mori: mortuus enim non pugnat, at qui fuga quaerit salutem, potest

in multis prælijs paræ usus esse. Græcis autem prouerbiali conuicio dicuntur ἡτάρωδες, ignaui ac timidi, qui que in re cie locum deserunt. ac clypeum obijciunt. Usque adeo uero probrosum habebatur antiquis clypeum abijcere, ut Lacedæmoni Archilochum è finibus suis iusserint excedere, quod scripsisset, satius esse clypeum abijcere, quàm interire, teste Plutarcho in Apophthegmatis Laconicis. Id Archilochi distichon refertur ab Aristophane in fabula cui titulus, σιγῆς, estque huiusmodi,

Ἄω ἰδὲ μὴρ σαύων τις ὁ γὰρ λατοῖ, ἢ κατὰ θάλασσαν.

Εὐτὸς οὐκ ἔμειπεν ἐκ λατοῖ οὐκ ἔδωκεν. id est,

Sic ut aliquis gaudet Satorum ego quod bene pulchrum

Deserui nolens, inter opaca ruo.

Interpres admonet, Sator esse Thraciæ populos, aduersus quos bellans Archilochus sedit, abiecto clypeo. Cuius exemplum postea secutus est Demosthenes, cui Aeschines in apologia obijcit, ἡς ἡν γὰρ ἐν λαυπεταῖς id est. quod illi dies esset datus ob desertum ordinem. At ille cum qui diem ipsi dixerat, ad extremum adegit diem, occiso eo Aristarchi præsidio, quemadmodum ibidem criminatur Aeschines. § Solus autem sapiens. Athenæus libro quinto de philosophis. In Socratis innumeras τοῦδε εἰρηστικὰς descripsit. • At uidetur. Contraria exempla parastorum. π Nestor ille. Huic Homerus, ut tria secula, ita pluriquàm molliam quandam facundiam effundit. Sic enim ait in Iliad. α.

— Τοῖσι δὲ Νίσωρ

Ἡδυνῆς δὲ πρὸς ἀντὶς πύλινος ὁ γέγραπτος

Τοῦ καὶ σπὲ γλώσσῃς μέλιτι γλυκὺν ῥέει ἀνδρῶν.

Poëthos assurgit Pylus dux ille disertus

Nestor, cuius ab ore fluit uox melle liquenti

Dulcior —

Quem locum imitatus Theocritus, autore Plutarcho, scripsit in Bucolicis,

Ὅτι καὶ οἱ γλυκὺ μοῦσα κατὰ σέματι χέειν ῥέει. id est,

Propterea quod in os illi prae dulce Camena

Infudit nectar. —

§ Iam confectus. Illi tres ætates attribuit Homerus Iliad. α. & in Odyss. 3.

30 ANNOTATIONES.

Τρις γὰρ αἰ μὲρ θασίῃ ἀναβῆσαι γυνὴ ὀϊλέῃ. id est,
Illum iam exegisse hominum tria secula fama est.

Et Iovénalis:

-- Atq; juos iam dextra computat annos.

Tertiam ætatem indicans. σ Idomeneus atq; Nestor.) Illi β.

Νέστωρ μὲν πρῶτος αἰς ἰδὲ μὲν κ' ἐνακτα. &c.

τ Apud Cænea atq; Exadium.) Nestor Iliad. lib. κ. dicit se cū
 præstantissimis viris uixisse. nēpe Perithoo, Drionie, Cæneo
 & Exadio. Sic autem, inquit, καὶ αὖτ' ἐξάδην τε, &c. υ Ete-
 nim Hectorem.) Hæc omnia Homerus describit luculenter
 Iliad. lib. κ. φ At Achillem Paris.) Id quod Quint. Calaber
 lib. γ. Paralipomenon i. derelictorum ab Homero, & Ovid.
 lib. ιι. Metam. elegantissimi describunt. χ Duo viri.) id
 est, Hector & Euphorbus. † Cadaver eius.) Iliad. χ. sic:

Σῆμα δὲ οὐκ ἔστιν ἱμέρδ' ἔμμεναι παλιν, &c.

ω Si mihi viginti.) Iliad †. cum sequentibus versibus. Α I-
 psum, ὦ Τυχιάδε.) Comprobatio ab etymologia appellatio-
 nis. Β Merionem.) De Merione quis & qualis fuerit, vide
 Hom. Iliad. †. Γ Marti æqualem.) Iliad. γ. & in catalogo na-
 vium. Δ Thucydides.) Locus in sexto est ubi ὀρίστε γινώσκω
 ὅτι τῶν ὀστώδεων ὁ πολίτης, pro ἀκροπολίτης πολίτης ponit,
 pro πύργου, μισθῶ. Cæterū latenter parasitū per Aristogoniam
 ianuit. ὀρίστε γινώσκω, & γινώσκω vicinus prandio: quē-
 admodum παρὰ τῷ, ἢ παρὰ & σ. ἰσθ. Ε Armodij.) Armo-
 dij coorisē meminīt Thucyd. lib. 6 belli Pelop. Ζ Et nunc
 in foro stat.) Antipho Rhamnusius, quum apud Dionysium
 quereretur, quod xxi genus esset omnī optimum? Ex quo,
 inquit, Athenienses statuas fecerunt Harmodio & Aristogi-
 toni. nimum liberē significans tyrannos i medio tollendos.
 Nam ob electo tyrannos Athenienses illas statuas crexerūt.
 Autor est Philostratus in Soph. lib. 1. Hoc, in metallis memo-
 ria, Diogeni Cynico ascribit. Η Νέανε sub initium.) Effi-
 catio parasiti ad prælium evasit. Θ Ulysses fas esse contem-
 dit.) Ulysses Iliad. lib. ιι. multis verbis ostendit, militem ieiunū
 nequaquam in aciem esse adducendum. Ad hæc Theocrit. in
 Syrac. τὰς μὲν γὰρ πύργους οὐδ' ἐστὶν. Impera iatur. Cicero scri-
 bit populo ieiunū nihil esse latius aut alacrius. At diversum
 tenet Lucianus, dum inquit:

-- Negat plebs ieiunū timere.

I Noq

I Non secus atque Ajax.) Homerus Iliad. 6.

Τὴν αὖτε δὲ νύκτα ὅλην πηλαίεον τὰς τεταυρῶν
στῆ δ' ὅρ' ὅτι αἰαντες οὐκ ἐν τελαμῶνι δαυ.

K Caterum in pace.) Transiit ad tempus pacis, & quis in eo
usus rhetorum, philosophorum & parasitorum. A Parasitus
non in forum prodit.) Anacharsis Scythae dicebat forum ef-
se locum mutui hominum fraudibus ac rapinis destinatum.
Notans mores uendentium, per fas nefasq; luera uenantium.
Phalaris in libello de Euenore esse forum dicit ὁ ἐν ἑὸν γὰρ
παρὶδ ἐστὶ, ἰμπίορων regionem. Ex quo arbitror Marc. Ca-
zonem censuisse, forum muricibus sternendum Sed & mode-
ratus Columella. Ne caninū quidem, inquit, si, ut dixi re ue-
teres, studium praestantius, locupletissimum quemq; allatran-
di & contra innocentes, ac pro nocentibus neglectū, & maio-
ribus, & nobis etiam concessum intra mœnia & in ipso foro la-
trocinium. Quod nisi cupedijs suffarcinatus, & ferentarijs
onustus libellis pergat, quibus dorophagos explicas, sordi-
dasque ac nummarios, luditur opera, &c. Qui plura de fori
uituperatione uolet, legat Cælij cap. 9. libri lectu bonum anti-
quarum uicesimi octauo. M Quod canis in balneo.) Vti-
tur eo adagio Lucianus in Sermone aduersus indoctum, li-
bris tumentem, ut enim in balneo nullus est omnino cauum
usus, sic philosophus in conuiuio prorsus est inutilis.

N Sed age.) Vita priuata & domestica. Z Primum igitur.)
Ambitio, & auaricia. O Non solum.) Affectus & perturbatio-
nes animi. P Ignoras.) Obiectio. Q Neq; enim.) Elusio
à communis. Z Baculis armati incedunt.) Pallum, pera, ba-
culus Cynicorum insignia sunt. Herculi enim se similes dice-
bant, quod baculum ferrent, ut ille clauam, uerū etiam quia
eum in totum se imitari profitebantur. T Nullus uero.) A-
dulteria, rapinae, &c. publica crimina. Y At per Iouem.) Exi-
tus uitæ & mors, quam exhibet cū exitu rhetorū & philosopho-
rum. + Sumpto ueneno.) Athenienses Socratem Apol. ora-
culo omnium mortalium sapientissimum iudicatum, ueneno necari
ab ijs eodem supplicio Phocionem esse interemptum qui boni ap-
pellationem meruit, Aeschines autem & Socratem ab Atho-
nienſibus ueneno sublatū refert, qd Cn. & unū dē tyranis,
popularis status euerſorib erudiſſet. De eius accuſator b. &
morte, plura annotauimus in his accuſato. Erga Themisto. 16

LII 2 quoque

quoq; Aristen, Alcybiaden, Tyrtaum, Homerum, & alios per multos viros illustres, Athenienses fuere ingratissimi & crudelissimi, ut autor est Laertius. X Hæc equidem.) Commendatio parasites ex locis fiscalibus. * Gygis opulentiam.) Ex Suida, Herodoti Clio, Cicerone Offic. Justinus primo, notissimus est Gyges, quem locupletissimum fuisse ex Strabonis quoque l. & c. A. scimus. Q Quod reliquum est.) Quod etiam nomen parasi honestum, ab etymologia & analogia. * Velim nolim.) Conclusio.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ, ἢ ΑΠΙΣΤΟΝ.

PHILOPSEUDES, SIVE

Incredulus.

Thoma Moro interprete.

ARGUMENTUM.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spectris, & mortuorum animis, an ex uidelicet super terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit, ostendant: cuiusmodi & hodie quædam superstitione atq; illusionibus demonum vexati plerique credunt. Quamquam autem alia quadam ratione adductus Lucianus (cum enim intelligo sub Tylosidis persona sententiam suam hæc exponere) omnia ista pro nugis & imposturis ducat, nempe Democriti auctoritatem (ut ipse inquit) secutus, qui animas à corporibus segregatas nihil esse censuerit, illa tamen interim contendit, quæ & nostræ ætatis ac religionis homines saniores paulo, ac pravis superstitionibus minus dediti plerique sentiunt: uidelicet spectra atque phantasmata huiusmodi omnino nulla esse, aut si quæ etiam sint, demonum illusiones quasdam esse, quæ veritate ac rectis opinionibus munitis haudquaquam nocere possint. Deinde autem & magicas vires, & incantationes, non aliud quam meras præfugas esse, quibus imperitorum oculi ac mentes circumue-

circumveniantur. Fingitur autem res apud Eucratem philosophum agi, quod videlicet iterum philosophorum vanitatem persequatur, ut qui veritatem ac sapientiam apud alios professantes, ipsi interim apud sese nugis & incredibilibus huiusmodi rebus animo adherant, nullis certis rationibus innitentes, sed febricitantium apparitionibus ac somnijs, & meris amicularum fabulis fidem dantes. Tota enim confirmatio philosophorum exemplis & apparitionibus constat, quæ Tychiades partim ridendo, partim ab inconsequentibus & causarum defectu diluit. Exordium ab admiratione sumitur, quæ ille affectum mentiendi in plerisque præsertim philosophis & sapientiæ professoribus nulla probabili causa impellente, miratur. Tulus ab utraque parte impositus est, hinc ab eo qui rebus huiusmodi fidem negat: illinc, ab ijs qui mendacia talia astringunt, & ex ijs quasi quandam voluptatem captant.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ
ΦΙΛΟΚΛΕΟΥ.

TYCHIADES AC
Philocles.

EΧΕΙ ΜΕΙ, ὦ ΦΙΛΟ-
ΚΛΕΥ, ἄπαρ, τί πο-
τε ἀπὸ τοῦτο ὄντι, ὃ
τοὺς πολλοὺς ὡς ἀδύνατον
τοῦ ψεύδεσθαι πείθειται,
ὡς αὐτοὺς τοιοῦτον μάλισ-
τὸν λίσσεται, καὶ τοῖς τὰ
κεῖνός τε ἀνθρώποις μάλιστα
πείθειται τοῦ τοῦτο; ΦΙΛ.
ΠΛΑ, ὦ ΤΥΧΙΑΔΕ ὄντι, ὃ
τοὺς ἀνθρώπους τοιοῦτος ἀπὸ
καὶ τὰ ψεύδεσθαι λίσσεται, ὡς τὸ
χρῆσθαι ἀποδεικνύεται. ΤΥ-
ΧΙΑΔΕ, πρὸς ἑαυτὸν λέγειν,

POtes mihi Philocles
dicere, quidnam id
tandem sit quod mul-
tos in mentiendi cupidita-
tem adducit, ut pariter gau-
deant quoniam & ipsi nihil se-
ni loquuntur, & isti qui ta-
lia narrant, maximè ani-
mam intendant? PHIL.
Multa Tychiade sunt, quæ
nonnullos mortales mentiri
compellant, quia in rem xi-
dent conducere. TYCH.
Nihil ad rem hoc, ut dicat
LII : περ

οὐδὲ πρὶ τούτων ἔρμαιον, ἐπὶ
 πένου τῆς χρέας ἔμελλε ψῶ-
 Διτα. συγγνώμης ταιγα-
 ραὺν αὐτοὶ γὰρ μέτεον, καὶ
 ἰπλάσσου τινὲς αὐτῶν ἄξιον,
 ὁπόσοι δὲ πελαγίους ὀβριπύ-
 τισσαν, ἢ ἱππὶ σπασίῃ τῇ
 τεινύτῃ φερμαίνῃ ἰχθύσσαν-
 τοις τῆς Δαυείας, εἰς πολλο-
 λὰ καὶ Δαυαυὶς ἰπώϊα, τῶν
 τὴν αὐτῶν ψυχῶν ἀπύμνηστον,
 καὶ τὴν πόλιν τῶν ἰερέων.
 ἀλλὰ πρὶ ἰκέτερον, ὃ κῆρι-
 σεν φημι, εἰ πῶτε αὐτῶν τῶν
 χρέας τὸ ψῶλλον πρὶ πηλο-
 λου τῆς ἀνδραγίας τιδίετο
 ὁ δὲ μῦθος τὸ πρᾶγματι, καὶ
 διεβίβασεν ἐπὶ ἰδμενικῇ προ-
 φησίᾳ ἀνθυγίας. τούτου
 οὐκ ἴδμεν ὁ Διτα, τίς δὲ ἀν-
 γαδίῳ τούτῳ παύσειν. φι-
 λῶντες. ὃ πῶς κατεπα-
 νήκασι ἔλα τινὲς τεινύσσου-
 ντες, ἢ ἐμφορῶν ἔρπει ὁ-
 τὸς ὅτι πρὸς τὸ ψῶλλον:
 Τυχίαδες. καὶ μάλα πολ-
 λὰ ἄσπερ αἱ τεινύται. φιλο-
 κλής. τί δὲ ἔρμαιον, ὃ κῆρι-
 σεν χρὴ αὐτίκῃ ἔναι αὐτοῖς φά-
 ρος τὸ μὴ ἀντιθεῖν λίγαν; ἀγχι τὸ ἔλαττον αὐτῶν τὸ βέλτερον προτι-
 γόντα.

neque enim de his rogabā,
 qui quam usus postulat, mē-
 tiuntur. Venia nimirum hi,
 imò laude plerique cotinē
 digni sunt, quicūque vel ho-
 stes perfellerant, vel ad salu-
 tem tali quoque pharmā-
 co usi sunt in necessitatibus,
 cuiusmodi multa Ulysses eti-
 am fecit, ut ὅτ' vitam suam,
 ὅτ' sociorum reditum redi-
 meret. Sed de illis uir opti-
 me dico, qui nulla necessita-
 te mendicium ipsum uerita-
 ti longē anteponunt, ipsi re-
 uidelicet delectati, atque in
 ea sine ulla idonea occasiō-
 ne uersati. isti ergo scire cu-
 pio cuius com nodi gratia,
 istud agant. PHILLO. An
 alicubi tales aliquos iam de-
 prehendisti, quibus hæc insi-
 ta sit menticandi libido?
 TYC. B. quidē admodum
 multi sunt huiusmodi. PH.
 Quid aliud ergo in causā
 sit quod mentiantur, nisi de-
 mentia? si quidem rem peso-
 simam optime loco proco-
 gunt.

ῥῆτα. Τυχὸν ἴδιν τίτε, ἰσά-
 πεινὲς αὐτῷ σοὶ δάξαιμι,
 σιωπῆς τὰ ἔα, καὶ τίω γνό-
 μῳ διαμαρτῆς, ἐκ οἷο ἰ-
 σως ἰσχυρόταται τούτῳ τῷ κα-
 κῷ, καὶ φιλοφροσύνῃ οὕτως,
 ὥς ἀντιᾶδαι μὲν, ἀπειροῦτοι
 αὐτοῖς ἀφίεναι τὰ πάντα,
 ἔρως γάρ ἐμεναι αὐτοῖς τι, καὶ
 τὸς ἐντυγχάνοντας ὁρᾶν
 πάντες, ἰσχυροὺς μὲν γὰρ τὸς
 παλαιούς, πρὶ ἡμῶν οὐκ ἔστι
 εἶναι τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κλέ-
 σίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὶ
 τούτων τὸς Πανταῖς, καὶ τὸν
 Σμύρνον αὐτὸν, καὶ δῖον αὐ-
 τῶν, ἱγγράφῃ τῷ ψαύματι
 λιγυροῦσιν, ὥς μὲν μόνον ἰ-
 ξαπατῶν τὰς τότε ἀκρίβειας
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν
 ἀκρίβειαν τὸ ψαύειν, ἐκ
 ἀπὸ τοῦ ἐν ἡμετέροις ἰσ-
 σιν, καὶ μὲν οὐκ οὐκ ἀπὸ τοῦ
 ἡμῶν γὰρ πεισθέντες ἀντιᾶδαι
 αὐτοῖς αὐτῶν ἰσχυρῶς, ἐπὶ-
 ταν οὐρανὸν τοῦ μῶν, καὶ πρι-
 μῆτας ἀπὸ μὲν ἀπὸ γυναικῶν,
 καὶ τὸ γὰρ ἐκ πᾶντασιν,
 καὶ τίω ἰσχυρῶς πᾶσι βί-
 βαντι, ῥεβελανεν, αὐτὴν ὅλην τὴν

ptant. TYC. Hoc nihil est.
 nam ego tibi multos osten-
 deram ad cetera prudētes,
 ac sapientia mirabili: ne-
 scis tamē quo pacto captos
 hoc malo, mendacisq; stu-
 diosos, ad id ut ego certē
 molestē feram, quod viri to-
 les, omnibus ceteris in re-
 bus optimi, gaudent tamen
 & se, & eos in quos incide-
 rint, fallere. Nam & veteres
 illi, id quod tibi novum est
 quān mibi, Herodotus, Cle-
 siāsque Cnidius, atque his
 superiores, denique Home-
 rus ipse, viri celebres, men-
 dacis etiam scriptis uteban-
 tur, ut non solum eos faller-
 rēt à quibus tunc audiebant-
 tur, verum usque ad nos eti-
 am mendacium per manus
 traditum perveniret, in pul-
 cherrimis versibus metris-
 que servatum. Ne ergo sæ-
 pe illorum versuum nomi-
 ne subji pudet, si quando
 cæli fictionem, ac Prome-
 thei vincula recenseri, Gi-

ἴσων τὰντα, κορεῖς τινὲς, ὃ
 μαρτυροῦντο νομίζειν τὸ πείθεσθαι,
 ὃ Τριπτόλιμον ἰλάσσει διὰ τὸ
 ἀφ' οὗ, ὡς δὲ δρακόντων ὑπο-
 πτόσθων, ὃ πάντα ἔκαστον δὲ Ἀρ-
 καδίης, σύμμαχον ἐς Μαιο-
 ραθῶνα, ὃ Ωρεΐθυαν ὑπὸ τοῦ
 Βορέου ἀνερπαθῶνα, ἀνιο-
 θῆς ὅτις γινεσθαι ποιεῖται αὐ-
 τοῖς ἰδιόξει, οὕτω περιέχει
 καὶ ἀλλότῳ πράγμασι πεί-
 σισιν. ἐπεὶ τοῦτο ἰδιόπρατὸν
 τοῦ ψεύδεσθαι. οὐκ. ἀλλ' οἱ
 μὲν ποιεῖται, ὃ Τυχιάδην,
 καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγενέ-
 μαι τυγχέουσιν αὐτοῦ, οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τοῦ μύθου τὸ πρῶτον ἵπασ-
 γωγότερον οὐκ ἔχουσιν αὐτῶν
 τὸν τῆ γραφῆς, οὐδ' ὅτι μέλι-
 λισσα δίδονται πρὸς τοὺς ἀ-
 κροατάς. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ
 Θεβαῖοι, καὶ αἱ τινὲς ἄλλοι,
 σιμωτέρως ἀπεργάζον-
 ται τὰς παρὰ τὰς ἐν τῶν
 ποιόντων. αἱ γὰρ οἱ ἀφίλοι
 τὰ μὲν ὅλην τὴν ἐκ τῆς
 ἑλλάδος, ὅθεν αὐτοὶ ἐκλήσονται
 μὲν τὰς παρὰ τὰς αὐτῶν
 δι-

credat, sed ea prudenter e-
 xaminans, Corcebi cuiu-
 spiam, aut Margitæ exio-
 simet esse, si quis aut Trio-
 ptolemum credat in alatis
 draconibus per aerem ve-
 nitum esse, aut a Pana-
 quendam ex Arcadia in
 Marathonēuenisse auxilio,
 uel a Orithyiam à Boreā
 raptam esse, impie nimirū
 hic atque insanus videatur
 eis: quippe qui tam manife-
 sta uerāque non credat. us-
 que adeo obtinet mendacium.
 PHIL. At poetis Tychia-
 de, urbibusque fuerit fortas-
 sis ignoscendum: nam illi de-
 lectationem illam quæ ex
 fabula proficiscitur, ut quæ
 maxima sit illecebra, poe-
 matibus suis immiscens, quæ
 potissimum erga auditores
 opus habent. Athenienses
 uero, Thebanique, et si qui
 sunt alij, patriæ suæ plus
 maiestatis ex huiusmodi fig-
 mentis conciliant. Quod si
 quis fabulas auferat è Græ-

cia, nihil obliuerit quò minus earum narratores fane

διαφύγῃ, μηδὲ ἀμείδι τ
 εἶναι τὰ λοιπὰ ἀπὸν ἰδεῖν
 οὐδέν, εἰ δὲ μελεμίας ἴσῃ
 καὶ τοιούτης ἀγίας, ἵμμε
 χαίροντι τῷ ψεύσματι, παρ
 γίλασι ἀκόπως ἀκούειν αὐ
 τοῦ. οὐ λίγας ἰγὰ γὰρ παρὰ
 Εὐκράτους ἦν οἱ, τῷ πάνυ,
 πολλὰ τὰ ἄπειρα καὶ μυρία
 αὐτῷ ἀκούει· μάλλον δὲ μετα
 φόδ' ἀγορεύειν ἀπὸ ὧν, ὅχι
 μέν, ὅ φησὶν τὸ πρῶτον· οὐ
 τὴν ἑκ' ὀβελίῳ, ἀλλὰ μὲν οὐ
 παρὰ αὐτῷ Εὐκράτους ὁρῶντας,
 πολλὰ τὰ ἄπειρα καὶ ἀέκοντα
 ἀκούοντες. ΦΙΛΑΪΤΙ, ὅ Τυ
 χιάδης, ἀξιώσεις ὁ Εὐκράτης
 εἶσι. καὶ ὁ δὲ αὐτὸς εἰδὲ παρὰ
 οὐρανῷ, ὅς ἐστιν αὐτῷ, ὅτι οὐδὲ
 βλῶν πάντα καὶ ἀκούων, ἰ
 σχυρτέρως αὐτῷ, ἵτι καὶ φίλα
 σέβει· ἵνα ὧν τὰ πολλὰ, ἵνα
 μέντοι αὐτῷ καὶ ἄλλοι τινὲς ψευ
 δολοῦν ἀκούσαι παρὰ αὐτῷ, ὅχι
 παρὰ αὐτῷ τι τοιοῦτον τοιού
 τον. ΤΥ. ὅ γὰρ ἰδὼν, ὅτι αὐτῷ,
 εἰα ἢ ἄπειρα, ὅπως ὅ αὐτὰ ἴσῃ
 πᾶσι, ὅς ὅ καὶ ἰσχυρτέρως τοι

TYCH. At nescis amice qualia referebat: tum ea quàm
 constanter asserbat: præterea quàm sanctè in plerisque
 iurabat,

intereant, quando iam ne
 mo futurus sit hospitem,
 qui verum vel gratis audi
 re velit. At si qui nulli tali
 causa, gaudent tamen men
 dacio, hi omnino ridiculè
 merito videantur. TYC.
 Rectè dicis. nam ego protin
 us ab Eucrate illo celebri
 uenio, ubi multa incredibi
 lia ac fabulosa quum audiso
 sem, imò uerò medio in ser
 mone discessi, non ferens
 narrationem tam supra fi
 dē, sed me uelut furie quæ
 dam abegerunt, dum mon
 strosa multa atque absurda
 referrent. PHI. Atqui Ty
 chidae uir gravis Eucrates
 est, & nemo certè credide
 rit illum tam promissa bar
 ba, uirum sexagenarium,
 & qui præterea sit pluri
 mum in philosophia uersa
 tus, sustinuisse ut aliū queo
 quam audiret se præsentē
 mentientem, nedum ut ipse
 talē quēquam audeat.

πλήττει, παρανοήματα
 τὰ παλαιὰ ἢ ἴσμεν καὶ ἀπο-
 βίοντα ἐν αὐτοῖς, ποικίλα
 ἔχοντα, ἅρτι μὲν, ὡς μ. μ. ἴσμεν,
 καὶ ἴσμεν ἢ ἔκαστον ἐκείνῳ, ἅρ-
 τι δ', ὡς γὰρ οὐ, ἅρτι τοῦτον
 χρόνον ἐκείνου μιν, καὶ τῇ
 αὐτῇ γυναικὶ τινι πείσαν
 περιτίλλων· ἰδὼς ἄτεκα
 διεγύγτο. ΦΙ. τίνα ταῦτα,
 πρὶν τῆς ἐξίτης, ὦ Τυχία-
 δε; ἴδμεν γὰρ ἀδελφεά, ὥς τις
 να τίς ἀναστρέφεται καὶ ἡλικία
 καὶ τῇ πόλει ἰσχυρῶς. ΤΥ.
 ἀνδρα μὲν καὶ ἀλλοτρίῳ, ὦ φιλό-
 κλει, πρὶν πρὶς αὐτὴν, ἀ-
 ποτι πολλὸν τὴν σχολὴν ἔ-
 γειναι. τῶν δὲ Λευκίχου
 συγγενέων ἀνέωρα (ἰτα-
 ρῶ δὲ μοι, ὡς εἶδον) ἀκούσας
 παρὰ τὰ παλαιὰ, ὡς παρ' εὐ-
 κλείῃ ἰούρῳ ἀπείλει, νο-
 σούσθαι ἰδὼς καὶ ἄλλῳ, ἀμ-
 φοῖν ἴναι, ὡς καὶ τῷ Λι-
 οντίχῳ συγγενέῳ, ὡς
 καὶ ἰσμεν (ὁ γὰρ ὁμοῦ
 γὰρ, ὡς νῦν) παρ' αὐτοῖς
 μοι πρὶς αὐτόν. οὐρίσθαι δ'
 ut ὦ Leontichum convenirem, ὦ Bucratem uiderem
 (ἔγωγε Bucratem αὐτὴν quod egrotaret) ad eum pervenio. Ac

iurabat, ad motis etiā filijs,
 adeo ut ego quum eum re-
 spicerem, varia mecum cogi-
 tarem, interdum quidem il-
 lum insanire, neque animo
 constare: interdum vero ita
 cogitabam fugisse me quod
 impostor esse, ac tantum
 temporis sub leonis pelle ri-
 diculam quandam simiam
 circumtulij: et adeo absurda
 narrabat. PHI. Quæ nam
 illa per Larcs sunt Tychia-
 dei nam cupio cognoscere
 quānam præfigiaturam
 sub tam longa barba occu-
 luerit. TYC. Solabam quo-
 dem etiam alios Philocles
 aliquoties eum interficere,
 si quando videlicet multo o-
 cio abundarem. Hodie vero
 quum opus esset mihi con-
 vento Leonticho (est autē,
 ut scis, amicus mihi) edoctus
 à puero eum se ad Bucratē
 mane cōtulisse, ut eū morbi
 inspiciendi causa uideret:
 amborum nomine, nempe
 Leonti-

ἐπὶ δὲ αὐτῇ, καὶ τοὶ βούοντες
αὐτῇ, καὶ διατρεφόμενα τὴν μίαν
ἐν αἰσῶν, ἰππότερ. καὶ ὁ μὲν
λασιγενὲς μὲν ἔσται, μὴ ψεύ-
σαιμι τὸν ποδῶν αὐτῇ, ἀπολο-
γνοῦμαι τὰ συμβέβηκτα, ὡς
ἀγνοῶσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς
ἰππῶν ἴματιν, ἀρεμῶν ἔλεον
μὲν, ἰκαλὺς μὲν πλοῖον, εἰ μὴ
δὲ ἰππῶν γὰρ ἔστιν ἔτι δὲ τὸ
σώματ' ἔστι μὲν πρῶτον
νότον, ἔστι δὲ καὶ δεικνύοντα,
ἴτι δὲ καὶ ἔρασαντι τινὰς ἰακο-
ποι ὑπερβαλλόντων, ὁ γὰρ Κλέ-
δωμ' ἔστι τῶν, φασὶ, τῇ ἀρε-
τῇ καὶ αἰσῶν μὲν ἔστι χαμῖ-
θον ἔστι ἰππῶντα τὸν μὲν ἄλλοι, εὖ-
τε φρονέουσιν, ὡς πρῶτον
ἰππῶντα εἰς ἄρμα λίσσονται,
ἀρετῇ ἀπὸ αἰσῶν, ἔστι πρῶτον
ψῆν πρὸ ἰππῶν οὐκ ἔστι, αὐτῶν καὶ
ταῖς ἰππῶντα, ὡς ὡς λίσσονται,
ἴππῶν οὐκ ἔστι, ἴππῶντα, ἴππῶν
καὶ αἰσῶν. καὶ τὸ πρῶτον οὐκ
πρῶτον ἔστι, ὡς γὰρ ὁ ἴππῶν
ἔστι, καὶ ἴππῶντα μάλιστα ἰπ-
πῶν

virginis adhuc, & nondum inita. & res quidem magis
est hoc pacto credibilis: uelox enim cerua est, maxime que

quam me conspiceret: quan-
quam interim dum ingrede-
rer, uociferantem cum ac
uocem intendentem audie-
ram: tamen ego admodum
curiose cauens ne pedes eius
tangerem, ubi me uulgario
bus istis uerbis purgaui tam
quod eum agrotare nesciue-
rim: quod ubi rescissem, cur-
riculo uenerim: ad sedi pro-
pe. Et illis quidem sermo
iam de morbo erat, & quæ-
dam iam antè dixerāt, quæ-
dam uerò etiam tunc nar-
rabant: præterea medica-
menta quædam quisq; pro-
ferebat. Cleodemus igitur
Si quis ergo (inquit) sinistra
manu tollens humo muste-
la dentem, sic interfecit & ut
antè dixi, in leonis pellem
alligauerit, nuper excoriati
ac deinde circum crura po-
suerit, illico sedatur dolor.
Non in leonis pellem, inquit
Dinomachus, ut ego audiui,
sed in ceruæ potius femellæ

uult

τὸ πῶδός, καὶ ἡ λίσυς ἀλκιμὸς
 ᾧ, καὶ τὸ λίπ' αὐτῇ, καὶ ὁ χῶρ
 ὁ διξία, καὶ αἱ φίχοντες ἐν τῇ
 πύγῃ αἱ ὀφθαλμοί, μεγάλα
 δύναντο, ἢ τις ἐπίστατο αὐ-
 τοῖς χρῆσθαι μετὰ τοῖς εἰσέαι
 ἐπιδόξῃ ἐκάσθω. πῶδός δὲ ἴκα-
 σιν ἐπίστα ἐπαγγέλλεται. καὶ
 αὐτοῖς, ὅδ' ὅς ἐκ λίσυς,
 ὅτι πάλιν ἐγγύς, ἰλά-
 φη χρῆσθαι τὸ δόγμα εἶναι, διό
 τι οὐκ ἴλαφ' ἐπαγγέλλεται. δι-
 τὸς αὐτῶν σοφῶς τὰ τοιαῦτα
 μεταδίδοται, ἀπὸν ἀκνῆ-
 ρος εἶναι τὸ ἰλάφῃ τὸς λίσυ-
 τας ἀμύλα, ἴφῃ, καὶ αἰρῶσιν
 αὐτὰς δύναντες. ἐπὶ τῶν οἰ-
 κῶν, ὡς ἰὸ ἀπὸν τὸ
 λίσυ. ἰγὼ ἦ, οἰκῶν γὰρ, ἰ-
 φῶ, ἐπιδόξῃ τισι τὰ τοιαῦτα
 πάλιν, ὅ τῶν ἐξωθῶ
 πρὸς τὸμασι, τὸ κακὸν ἐν δό-
 διαί, βούλῃ: ἰγὼ λαοὺς ἰδὲ τῶ
 λόγῳ με, καὶ δόξῃ ὅσων κατε-
 γνῶκόν με πολλὰ πλὴν ἀ-
 νοίαν, ἰπὸ μὲ ἐπιστάμεν τὰ
 πρὸς δόξῃ, καὶ πρὸς ὅ-
 αὐτοῖς ἐπὶ τῶν αὐτῶν
 ἡν δὲ ἀντιλαμβάνονται, qui aperisimas res i-
 gnorarent, & quibus nemo qui sapiat, contradicat

valet pedibus: & leo quidē
 fortis est, pinguedōque eius,
 ac manus dextra, pilique
 qui recti ē barba prominēt
 magnam vim obtinent, si
 quis uti noverit cum pro-
 prio cuique carmine: at pe-
 dum curam minimē polli-
 centur. Et ipse quoque, vi-
 quit Cleodemus, olim sic pu-
 tabam cervina pelle uten-
 dum, propterea quod cerna
 uelox esset. at nuper uir qui-
 dam Libycus, peritus profe-
 ctō in rebus huiusmodi, con-
 trā me docuit, cervis osten-
 dens uelociiores esse leones:
 quippe qui e. m., inquit, etiā
 persequendo capiunt. Lau-
 dabant qui aderant, tan-
 quam rectē dixisset Liby-
 cus ille. Tum ego: Putatis,
 inquam, incantamētis qui-
 busdam sedari talia? aut fo-
 ris adnotis appendiculis,
 quum intus malum gresse-
 tur? Riserunt hunc sermonē
 meum: & palim in me ma-
 gnam

μὴ ὅχι οὕτως ἔχον· ἐμὲ τῶν
 ἰατρῶν Ἀντίγονος ἰδίῃ καὶ με-
 τ' ὁδῶναι τῆ ὁμοιότητος μετὰ
 λαοῦ καὶ ἑμὲ αὐτὸν, εἶμαι, βου-
 λῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τῆ Εὐκράτου μετὰ
 τῆ τύχης, αἷμα δὲ παραγγίλ-
 λων ἀποχρίσθαι, καὶ λήθαι κα-
 εἰσέσθαι, καὶ ἔλκεα ὑφαίρειν
 πῶς τότε, ὅ γινώσκουσιν οὐ-
 πομπὰς αἵμα, τί λήθεις, ἔ-
 φη, ὦ Τυχιάδην, ἄπιστον αἰσά-
 σαι δοκῶ, τὸ ἐν τῶν τοιού-
 των γίγνησθαι τιναὶ ὠφελά-
 αι ἢ τὰ νοσήματα; ἔμενι,
 ὡς δ' ἰγὼ, ἢ μὴ πάντων πλὴν
 εἶναι καὶ ὅτι μετὰ αὐτῶν, ὡς
 πιστεύουσιν τὰ ἔξω, καὶ με-
 δὲν κοινοποιῶντα τοῖς ἐνδοῦς
 ἐπιγνώσκουσιν τὰ νοσήματα,
 μετὰ ῥευμάτων, ὡς φατὶ, καὶ
 γυναικας τινὲς ἐνδοῦς, καὶ
 πλὴν ἰατρῶν ὡδὲν ἴσμεν πρὸς
 σαρτάρματα· τὸ δ' ἐκ αὐτῶν γίνε-
 σθαι, ὅ δ' ὅν ἢ τῆ Νιμφῆς λίσσο-
 ντες τὸ δόγμα ἰσχυροῦς τῶν ἰα-
 τρῶν καὶ ἄλλας μυθολογίας· ἰγὼ
 γὰρ αὐτῶν τὸν λίσσοντα αἰσῶν
 πολλὰ καὶ χυλόνεσσιν ἅπ' ἀν-

hel in Nemei leonis pellem sedecim mustelas integras in-
 suctu. Ego projectō leonem ipsum ē doloribus saepe clau-
 dicantem

quin sic se habeant. At meo-
 dicum certe Antigonus delea-
 tari mihi visus est hac ro-
 gatione mea. Iamdudum au-
 tem neglectiui habitum fue-
 rat, opinor, quum epem Eu-
 crati ferre ex arte uillet, de-
 nuncians uidelicet uino ut
 abstineret, atque oleis ne
 uesceretur, & uigorem ani-
 mo omnino minueret. Cleo-
 demus ergo subridens inte-
 rim: Quid ais, inquit, Tychi-
 adē incredibile tibi uidetur
 esse ut ex rebus huiusmodi
 parentur quaedam aduersus
 morbos remedia? Mihi cer-
 te uidetur, inquam ego: nisi
 naribus adeo mucejis sim,
 ut credam ea quae foris ap-
 plicantur, nihilque cum his
 quae morbi excitant, intus
 communicant: per uerbula
 tamen, ut dicis, ac prae-
 stigium operari: & quae
 appenduntur, sanitates in-
 mittere. id profecto nun-
 quam fieri posse, nec si quis

γενόμενος, ἢ ὁλεκλήριον τῷ αὐ-
τῷ δυνάμει· πάντων γὰρ, ἰδιώ-
της, ἴφαι Δυνόμαχος, αἱ, καὶ
τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐμὸν σοὶ ἐν
μαλῶν, ἢ τινὰ ῥόπον ἐφί-
λα ἴης νοσήμασι προσφθόμι-
να. ἡ δὲ μοι διακῆς ἐστὶ τὰ προ-
φαινόμενα αὐτῷ παραδείξασθαι
πάντα, τὴν ἢ πρὸς πυρρῶν
τὰς ἀποπεμπὰς, καὶ τὴν ἴφαι
τὰς καταβίβας, καὶ βιβόμενος
ἰάσεται, καὶ τὰλλα, ὅποσα καὶ αἱ
γραφαὶ ἔδωκεν αὐτῷ, αἱ ἴφαι
τα γίνονται ἀπάντα, τί δὲ πο-
τε ἐχέει πάντα οἰκόν γίνεσθαι
ἐκ τῶν οἰκίων; ἀπὸ τῶν οἰκίων, ἡ
δὲ ἴφαι, συμπαράν, Δυνόμα-
χος, καὶ ἄλλοι, φασὶν, ἰατρὸς ἐ-
στὶν· ἐπεὶ γὰρ, αἱ φῆς, τὰ
πάντα δὲ καὶ μετὰ τοιαύτης δυνά-
μειος γινόμενα. ἡ γὰρ μὲν
πάσχει, πρὸς τὸν ἰατρὸν τὸ
λόγον, αὐτῷ φασὶν ἔχει γί-
νεται, τὴν πυρρῶν καὶ τὴν οἰκί-
ας· διδόντες δὲ ὄνομα διοπι-
στον, αἱ φῆς βαρβάρικῶς καὶ
διὰ τῶν ἴφαι καὶ βιβόμενος δρακί-
τονος, ἵτι σοὶ γραφὴν μὴ τοι

dicantem uidi in uniuersa
sui ipsius pelle. Nimum i-
diota es, inquit Dinoma-
chos, neque unquam tibi cu-
ra fuit, ut disceres quonam
modo res istiusmodi aduer-
sus morbos quum adhiben-
tur, conferunt: ac mihi uide-
ris ne notissima quidem ista
recepturus, febrium uideli-
cet istarum profligationes,
quæ certo quodam ambitu
recurrunt, tum serpentum
demulsiones, ac bubonum
sanationes, & cætera quæ
cunque annis etiam iam faci-
unt. quod si illa sūt omnia,
quid tandem non putabis
hæc etiam similibus rebus
fieri? Infinita congeris, in-
quā, Dinomache, clauum-
que, ut aiunt, clauo extrudis,
Neque enim constat ea quæ
commentor, eiusmodi uiri
fieri. Quamobrem nisi redo-
dita ratione persuaferis pri-
mum natura fieri posse, ut
febris tumorque uereatur,

quæ-

ἀγγέλου ἔστι, σὺ μὲν ἰσχυρὸς, ὃ
 αἰεὶ ἐδαιόμαχον, τὰ ἰατρικὰ
 ταλίσματα, ὃν βίος ἀσθενέστερος
 εἴη, ἢ ἐν μὴ οἰητὰς ἰασίαις εἶναι
 οὐκ ἔστιν ἐπὶ ἰσχυρῶν ἀνιστάμενον
 γιγνέσθαι. ἢ ἢ, ὡς δὲ ἴσως, μὴ
 λυγρὸν ἀφίπτεται· ἡ δὲ γὰρ ἀδύναμις,
 ἢ βίον ὄντων, ὅμως τὰ ταῦτα
 ἴσως δὲ εἶναι. ἰσχυρὸν ἢ βίος
 οἶδεν, ἢ ἰασίαις καὶ τὸ ὅ, καὶ ἢ
 ὡς ποιῶσι τὰς ἑλπίδας, καὶ
 φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀνι-
 στάμενοι. ἢ γὰρ Ἀσκληπιοῦς αὐ-
 τὸς, ἢ αἱ παῖδες αὐτοῦ, ἢ πρὸς
 φάρμακα πάλαι εἶναι ἰσχυ-
 ροὺς τὰς νοσήσας, ἢ ἰσχυρὸς
 ἢ μυγῆλαις ὡς ἀπὸ πόντου. ἢ
 τῶτον, ἢ οὐδὲν, ἢ ὡς ὅτι μὴ
 θαυμάσιον τι διγύσσεσθαι· ὡς
 ἢ ἰσχυρὸν μὴ ἀνίσταται, ἀμφὶ τὰ
 τίς τῶν καὶ δύναιτο σκεῆθαι,
 ἢ αἱ δὲ τὸ ἀγγέλου τὸ πα-
 ρεῖ. Μίδα δὲ τὸν ἀμπλαγγόν,
 ἢ ἰσχυρὸν ἢ τὰ ἑλπίδας οἰκίστην
 ἢ ἰσχυρὸν, ἀμφὶ πάλαι
 σαρὰ ἀγασσά, ὡς ἢ ἰσχυρὸς δὲ
 χεῖρας, ἢ ἰσχυρὸς δὲ οἰκίστην
 meum venit nunciatus ei. Midam uitis cultorem feruum,
 etiam alij in rebus robustum atque industrium, circa f ple-
 num iam forum à uipera morsum iactare iam putre-

quacunque retulisti. Tu mi-
 bi uideris, inquit Dinoma-
 chus, quā ista dicas, ne de-
 os quidem esse credere. Si-
 quidem putas fieri non posse,
 ut per sacra nomina re-
 media morbis offerantur.
 Hoc, inquam ego, uir opti-
 me, ne dixeris. nihil enim
 prohibet quo minus, etiam
 si maxime dij sint, ista ta-
 men sint uana. Ego uero
 deos colo, & medelis eo-
 rum uideo, & leuamenta
 quæ laborantibus cōferunt,
 pbarmacis uidelicet atque
 arte medica restituentes. I-
 taque & Aesculapius ipse e-
 imusque posteri saluaria pbar-
 maca admouentes medebā-
 tur ægrotis, non leones aut
 mustelæ circūligantes. Mit-
 te hunc, inquit Ion. At ego
 uobis mirabile quiddā nar-
 rabo: Eram adhuc adolesc-
 centulus, annos natus ferme
 14. quum quidam ad patrē
 Minn jactā

τα τὸ σῆμα. ἀναδόντι γὰρ αὐτῷ τὰ ἑλέματα, καὶ ταῖς χερσὶ περιπλέκοντι, περισπύσαντες τὸ βαρὺν δακνῶν κατὰ τὸ μέγαν δάκτυλον. καὶ τὸ μὴ φθάσαι, καὶ καταδιῶαι αὐθιγὸς ἢ φασί, καὶ εἰμώμενον, ἀπελευθερῶν ἢ ἀλυσόμενον. ταῦτά τι ἔρ' ἀπαγγέλλεται, καὶ τὸ Μιδάμ' ἰσχυρῶς αὐτὸν ἐκείνῳ σῆμα δὲ καὶ τῶν ἑμεδῶν περιπομφόμενον, ἵλαν ἠδὲ ἀκρότατον, πλεῖστον, μνησκοντα τὸν ἐπιφάνειαν, ἐλπίον ἔτι ἱμνήοντα. λελυπημένον δὲ τῷ πατρὶ τὸ φίλον τι παρὸν, ἑρπετα, ἴρα· ἵνα γὰρ σοὶ αἰδῶν Βαβυλώνιον τὸ Χαλδαῖον, ὅτε φασιν, αὐτίκα μίσσημι, ἔτι ἰάσεται τὸ αὐθιγον, καὶ ἵνα μὴ διατρίβῃ λίγυν, ἥντιν' ἐ Βαβυλῶνι, καὶ αἰτίηται τὸ Μιδάμ', ἵνα δὲ τινὶ θάλασσαν τὸ ἰόντα τὸ σώματι, ἔτι καὶ περιπαυτέσαι τῷ πιδιτιθῆναι παρὸν λίγυν α.

καὶ τὸ
 re ueneno quadam incantatione, et ad pedem eius opopenso iurginis defunctae lapillo, quem ē columna exciderat. Atque istud quidem haecenus forsā mediocre fuerit.

facto crure. Benim dum digaret palmites, ac uallis circumplicaret, adrepentem bestiolam maximum ei pedis momordisse digitum. Tum illam quidem illico au fugisse, et sese rursus in latebram condidisse. Illam uero ciulare perditum ē doloribus. Haec ergo quum nunciarentur, iam Midam ipsum uidebamus lectica domum ē confectis apportari, inflatum totum, liuidum, ac superficis tabescentem, uix iam spirantem. Pater ergo quum id moleste ferret, amicorum quospiam, qui tum forte aderat: Bono animo es, inquit. Ego enim uirum quendam Babylonium ex Chaldaeis quos uocant, protinus huc adducam, qui sanabit hominem. et ne diem narrando conteram, uenit Babylonius, ac Midam

reslituit, effugato ex corpore

τὸ τῆς τέλει ἐκείνης· καὶ
 τοῦτο μὲν ἴσως μύθον· καί
 τοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀνέμι-
 νεν τὴν σκίμπεδα, ἵφ' οὗ ἐ-
 κινήμετο, ὅχλητο ἔς τὴν ἀ-
 γρὴν αὐτὴν, τοσούτῃ ἔειπε·
 αὐτὸς ὡς κῆρ· καὶ ὁ τυλίτῃς
 ἰκάνεν λίθον· ὁ δ' ἰκάνει κί-
 λη ἰποῖκος δισπίστα ὡς ἁ-
 ληδόν· ἔς γὰρ τὴν ἀγρὴν ἰλ-
 λειν ἔειπε, ἰπασπάρ ἰφρατι-
 κή τινα, ἰν βίβλου παλαιᾷς,
 ὀνόματα ἰσθὰ θάψαι καὶ ἀφ-
 ῶν λαβαγνίσας τὰν τόπον,
 περιωδὸν ἔς φῖς θύλακ-
 ον ἴσα ὡς ἰφριτὰ ἰντὸς τῆ
 ὄρων· ἔπειτα ὡς ἀσπρίλ-
 πόμῃροι πρὶς τίω ἰφωδὸν,
 ἴφας πολλοὶ, καὶ ἀσπίλδον
 καὶ ἰχθυαί, καὶ δρῆσαι
 καὶ ἀκρίτιαι, φρυγίαι καὶ
 φρυγίαι ἰλῆπται δὲ ἰς ἀρά-
 κων παλαιᾷς, καὶ γὰρ,
 εἰμαι θύφρυνσαι μὲ ἀντά-
 κῃ, παρακρίσας τὴν προ-
 τὰ γυμνατ· ὁ δ' μάγ· ἐκ ἰ-
 φου παρῆναι ἀκρίτων, ἀκρί-
 να τινὰ τῆ ἰφριτ· ἰντὸς τὸν
 γρηγορήσας, πρὸς βούτιον
 ἰπασπάρ

fuerit. Tum Midas iam ipse
 sublato in quo allatus erat
 scabello, discessit in agrum:
 tantum potuit incantatio,
 et columnaris ille lapis. At
 idē iste Babyloniam alia præ-
 terea diuina planē fecit.
 Nempe in agrum projectus
 manē, quum pronianciasset
 sacra quædam ex uetusto
 codice septem nomina, sulo-
 phure ac facē lustrato loco,
 in orbem ter obambulans,
 serpētes omnes inuitos ex-
 ciuit quicunque intra eam
 regionem erant. Veniebant
 ergo tanquam ad incanta-
 tionem tracti serpentes mul-
 ti, atque aspidēs, et uipe-
 ræ, et cerasæ, et iaculi,
 phryniq̃ue, ac phrysalī. relin-
 quebatur autem unus dra-
 co annosus, prorepere, ut o-
 pinor, ob senectū non ua-
 lens, qui non fuerat audiens
 dicto. At magus, Nō adsunt
 omnes, inquit. Tum unum
 quendam ex serpentibus,
 cum uidelicet qui natu mi-
 nimus erat, selectum legas

M m m 2 tum

ὅχλῳ καὶ βιάδιον· οὐ ταῦτα, ὡς
 δ' ἔγωγε, εἶδον τὸν Ὑπέρβωρον
 αἶδρα πητόμενον, ὃ ἰδίῃ ἔβ-
 δατο βιβέκοιτα· καὶ μάλα, ὃ
 δ' ἐγώ, ὑπερδιδυμίστην γυμνασ-
 τινά, εἰς μάλα σφαιροῖσι ἔπι-
 δίστατο. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦ-
 τα τί χροὶ καὶ λίγην, εἰς ἃ ἴπποι
 δαίκνυντο ὄρετας ἐπιπυμπῶν,
 καὶ λαίμονας ἀνάγων, καὶ νε-
 κρῶς ἰώδας· πύκνα δὲ καὶ καλὰ,
 καὶ τὴν ἐνάτην αὐτῆς ἰσχυρὰ
 περιτὰς, καὶ τὴν σιλώλειαν ἁπ-
 τασπῶν· ἔγωγε γὰρ διηγέομαι
 ὁμῶς, ὃ ἴδον γυμνῶντα ἑπὶ
 αὐτῇ ἐν τῇ λαυκίᾳ τῇ ἀλεξιμένη.
 ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίης, τὸ πα-
 ρὲς ἐπιθεῖναι τοῦ, περὶ αὐ-
 τῶν τὴν ἰδίαν, ὑπάρχοντος χρυ-
 σίδος τῆς Δημωτίτης θυγα-
 τρός· ἡμῶς δὲ διδασκάλῳ ἰ-
 χροῦτο περὶ τῆς ἡγούρας, καὶ
 ὃ γὰρ μὴ ὁ ἴδιος ἰκνῶτο· ἀλλὰ
 σφόδρα σφαιροῖσι, ἀπαντα αὐ-
 τῷ τὰ τῶν παρρησίων ἐπίστα-
 τοις καὶ ἐκτελεστοῖσι καὶ τῇ
 αὐτῇ αἰσῶνι, καὶ τὴν φυσικὴν
 ἀκρίβειαν

ἑρηνάμην περδιδίκατο, ὡς qui octo ex decem quum es-
 set annorum, iam absoluerat Analytica: tum physicam
 Nimm s auscul-

que lentè ac sensim? Tunc,
 inquam ego, ista uidebas, ui-
 rum Hiperboreum uolan-
 tem, cui super aquas ambu-
 lantem? Et maxime, inquit
 ille, carbati. u. induit, quo
 calceamenti, genere illi po-
 tissimum utuntur. Nam mi-
 nutula ista quid attinet re-
 ferre, quæcunque fecit, quo
 pacto amores immiserit, ac
 demones exegerit, mortuos
 que marcidos in uitam reuo-
 cauerit, atque Hecaten ip-
 sam palam conspectibus ex-
 hibuerit, lunamque e cælo
 detraxerit g? Quin ego uo-
 bis referam quæ ab eo fieri
 conspexi in Glaucia Alexio-
 di filio. Glaucias hic quum
 patris nuper defuncti sub-
 stantiam suscepisset, Chry-
 sidem amabat Demæneti
 filiam: ac me quidem præ-
 ceptore in disciplina uteba-
 tur: ac nisi amor illi à stu-
 dio deduxisset eum, uiuer-
 sum Peripateticorum doctrinam

ἀπερίσπιν μετακλυθεὶς ἔς τι-
 λῶν. ἀμυχανῶν δὲ ἵμῃς τῷ
 ὄρωτι, μίωθαι μοι τὸ πᾶν. ἰ-
 γὼ δὲ, ὡς πορ εἰπὲς ὧν, δια-
 δάσκων ἴστα, τὴν ὑπερ-
 βόριον ἐκείνου μάγον Ἄγνῳ
 πρὸς αὐτὸν, ὡδὲ μὲναις τέλει
 σι μὲν τὴν παρκενταία (ἵνα γὰρ
 πρετελίῃσαι τὴν πρὸς τὰς θυσί-
 ας) εἰς καὶ δὲ δὲ δὲ, ἀ τὴν χεῖρ
 χρυσίδα. ὅς τῃ αὐτοῖς μὲν τὴν
 ῥύσαι τὴν σιλήνῳ (ἵνα γὰρ
 ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ τοιαῦτα
 τιλῶν γὰρ) ὁρῶν τὴν ἐν
 ἱάμῳ. ἵππῳ αὐτῶν τινὲς δὲ
 αἶσαι πρὸς μίωσαι τὴν αὐτῶν
 κάλῃς ἑμῖν, πρῶτον δὲ τὴν
 Λαφινίαν τὴν πατρίδα τὴν
 ἑλκωνίαν, πρὸ ἐπὶ αὐτῶν τι-
 λῶν. ὁρῶν αὐτῶν ἵππῳ
 ἐπὶ τὴν ἵππον, καὶ ὡς γίγνεται,
 τὰ τοιαῦτα ἵππῳ ἵππῳ
 αὐτῶν ὄρω. μετὰ δὲ, τὴν ἑ-
 πὰ τὴν τὴν αὐτῶν, ἵππῳ
 μὲν τὴν κέρβον, καὶ τὴν
 σιλήνῳ ἑλκωνίαν. πᾶν
 μετὰ τὴν δὲ δὲ, καὶ ἄλλοι
 αἶα

eduxit, afferentem unā Cerberum: tum lunam detra-
 xit, multisimae quoddam spectaculum, & quod alijs
 alijs

auscultationem in finem us-
 que percurrerat. Amore ta-
 men victus, mihi rem o-
 mnem significat. Ego uero,
 quemadmodum par erat,
 quippe qui praecipior etā,
 Hyperboreum illum ma-
 gum ad eum ducō, condu-
 cō. Hū quatuor illicō minis in-
 manum datis (oportebat eo-
 nim praeparari quiddā ad
 sacrificia) tū sedecim prae-
 rea, si Cbryside pouratur.
 Ille uero crescentem obser-
 uans lunam (nam tunc ut
 plurimum huiusmodi sacra
 peraguntur) fossam cum ef-
 fodisset, in aperto quodam
 loco domus, sub die circa
 mediam noctem euocavit
 nobis primū quidem Ana-
 κην Glauciae patrem, an-
 te septem menses uita defun-
 ctam. Succensibat autem
 ob anorem senex, atq; in-
 dignabatur: tandem tamen
 ei permisit ut amaret. Po-
 stea uero Hecaten quoque

ἄλλοιόν τι φάσται ἴμελλεν. τὸ
μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικίῃ
αὐτοῦ ἐκείνῳ ἐπιδιδόντο, ὅτε
βῆς ἰγίοντο πάγκρατος, ὅτε
σκόλαξ ἰφάντο. τίμῳ δ'
ἔν τ' ὑπερβόρῳ ἰα περὶ τοῦ
ἐν τῷ τῷ ἀνὰ πλάσσει, ἡμι-
τι, ἴφῃ, καὶ ἄγρ' Χρυσίδα. καὶ
ὁ μὲν περὶ δὲ δὲ πλάσσει. καὶ μὴ
τὰ μικρὸν δὲ ἰπὶς αὐτοῦ πλάσσει
τὴν θύραν ἰπὶς αὐτοῦ. καὶ ἄσπιδος
καὶ περὶ ἄλλας τὴν γλαυκί-
ας, ὡς αὐτὸς ἰμμάτισται ὁρῶ-
σιν, καὶ σιωπῶν, ἄγρ' αὐτὸς ἀλ-
κίονος ἡμίσηται ἡμίση-
των. τότε δὲ ἔτι σιωπῶν αὐ-
τῷ πλάσσει τὸν ἑρῶν, καὶ ὁ ἑκεί-
τε ἰδὼν αὐτὸ τῆς γῆς, καὶ τὰ
ἄλλα φάσματα ὁφειλόμενα, καὶ
τὴν Χρυσίδα δὲ πλάσσει αὐτὸν
περὶ αὐτὸν περὶ αὐτὸν τὸ λυ-
κίον. αὐτὰ αὐτὸς ἰδὼν, ὡς τυ-
χέει, ὡς αὐτὸς ἰπὶς αὐτοῦ, αὐ-
τὸς περὶ ἰπὶς αὐτοῦ ἰπὶς αὐτοῦ
σιμα, ὡς αὐτὸς, ὡς δὲ ἰγὼν ἰ-
πὶς αὐτοῦ γὰρ αὐτὸς, ὡς αὐτὸς αὐ-
τὸς αὐτὸς ὁ συγγνώμη, ἡμίση, ὡς
μὴ

aliud apparebat. Primum
quidem muliebrem formā
referebat: deinde in uac-
cam formosam uertebatur:
postremo uerò catula uide-
batur. Hyperboreus ille tan-
dem quum finxisset quendam
ἐκείνῳ Cupidinem: Abi, in-
quit, atque huc perducas
Chrysidem. Ac lutum qui-
dem protinus euolabat: pau-
lo post autem affuit illa, pul-
santi ostium. Tum ingressa
Glauciam complectitur, e-
um quā in sanissimē depe-
riens: *ἔτι* cum eo uersata
est quoad gallos canentes
audiuimus. Tum uerò luna
subuolabat in cælum, atque
Hecate subijt terram, cete-
rāque spectra disparuerūt:
ἔτι Chrysidem tandem e-
misimus circa ipsum ferme
diluculum. Hæc Tycbiade
si conspexisses, baudqua-
quam amplius dubitasses
esse multa in carminibus ἰο-
στis cōmoda. Bene dicis, ino-
quam ego. credidisset e-

quidem, si uidisset ea: nunc uerò ignoscendum mihi puto,

Nunc & si quas

μὲ τὰ ἴσμεν ὑμῖν ἐξυδερκῆν
 ἔχει. πλὴν ἀλλ' εἶδαι γὰρ τίω
 χρυσίδα, ὧν λίγαι, δραστὶ
 γυνῆται, καὶ πρὸς ἄλλοις, ἐχέ-
 ρω δὲ, τίν' ἔστιν ἰδιόθεν το-
 ῖα αὐτῶν ἔχει παλαιὰ πρὸς-
 βούτῃ, καὶ μάγῃ ἔχει ὑπερβο-
 ρίων, καὶ σιλόων αὐτῶν, ὧν ἄλλοι
 οἱ δραχμῶν ἀγαστῆρες ὑπερ-
 βορίαι διωκτῆρες ὧν. πάντες γὰρ
 ἐκδιδούσι πρὸς ταύτῃ τίω ἡ-
 ποδῶν ἢ γυνῶν, καὶ τὸ ἱναστίον
 τοῖς φάσμασι πίπτουσι. ἰσῶ-
 σα μὲν γὰρ, ὧν ψόρεο αὐτοῖς
 χαλκῶν οἱ ἄλλοι, σίφουσι καὶ
 ταῦτα γὰρ ὑμῶν φασι, αὐτῶν ἢ,
 αὐτῶν γυνῶν καὶ ψόρεο, ὅρα τῶν
 πρὸς τῶν ἔχει. ἄλλως τε καὶ ἴσμεν
 μάγῃ αὐτῶν ἔχει μάγῃ, ἢ διωκτῆ-
 ρων αὐτοῖς δραστῶν πρὸς τῶν
 παλαιωτάτων γυναικῶν, καὶ
 τὰ πάντα ἴσα παρ' αὐτῶν λαμ-
 βάνουσι, ὃ ἢ τῶν ἄλλων μόνον,
 πάντες οὐκ ἐλάττωσιν ὧν, τὰ αὐ-
 τῶν ἰσῶσιν ὁρᾶσθαι. γι-
 νῶσαι ποιεῖς, ὅρα ἔστιν, ἀπὸ τῶν
 ἁπάντων. ἰγὼ γὰρ ἔστιν αὐ-
 τῶν ὁρᾶσθαι

celli avidus, Glauciam amoris compotem fecerit. Ridi-
 culè facit, inquit Ion, qui nihil credis. Ego te libenter

si qualia vos videtis, aculé
 perspicere non possum: ve-
 runtamen Cbrysidem illam
 quam dicis, novi, mulierem
 planè meretricem, ac facio-
 lem: nec video sanè cuius
 gratia ad illam egueritis lu-
 tco illo legato, magnèque ex
 Hyperboreis usque, atque
 ipsa insuper luna, quippe
 quam uiginti drachmis du-
 cere in Hyperboreos usque
 potuisses. mirificè enim sese
 offeri ad hanc incantatio-
 nem mulier, et contrariè
 quiddā phœbris istis habet.
 Nam ea quidem æris ferri-
 ue sonum si audierint, fugio-
 unt (nū id vos predicatis)
 illa uerò si argentum uspiā
 sonuerit, accurrit ad tinnio-
 lum. Præterea ipsum etiam
 magum admiror, quod cū
 ditissimas mulieres in amor-
 rem sui posse elicere, atque
 ab eis solida talenta suscipe-
 re, is tamen ob quatuor mi-
 nas, admodum tantilli lu-

ἄνθρωποι, τί πρὶς τὰς φῆς,
 ἴσσι τὰς δαιμονιώτας ἀνελ-
 λάττῃσι τὸ δαιμόνιον, αἰνοσα-
 φῶς ὁρᾷοντες καὶ τὰ φάσμα-
 τα, καὶ τὰντα ἅν' ἡμῖν χρὲ λῆ-
 γειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασσι τὸν
 Σύρον, ὃ ἐκ τῆ Παλαιστίνης, ὃ
 ὡς τῶν σοφιστῶν, ἴσσι πα-
 ρα τὰς αὐτῶν ἐπιπλοῦσαι πρὶς
 τὴν σιδήρῳ, καὶ τὸ ὀφθαλ-
 μὸ διατρίβοντας, καὶ ἀφ' ὧν
 περιπλαμύσει τὸ τόμα, ὁ-
 μως αἰσῆσαι, καὶ ἀπεπνε-
 πει ἀρτίως ὡς μὲν μεγάλα
 ἀπαλλοτρίως τῶν δαιμόνων, ἵππ
 διατρίβοντας καὶ πνεύματι, καὶ
 ἄνθρωποι, ἵππ ἀνελκύνουσιν
 αὐτὸ τὸ σῶμα· ὁ μὲν τῶν αὐ-
 τῶν σιδήρῳ, ἵππ αἰμῶν ὃ ἀπε-
 κρινεται, ἐκ τῶν αὐτῶν βροχί-
 ριστον, ὃ ὅσον αὐτῶν χυτὶς ἢ, ἵππ
 τῇ, καὶ ὅσον ἵππ αὐτῶν ἵππ αὐτῶν
 πον. ὃ ὅσον ἵππ αὐτῶν, ὃ ὃ μὲν
 πνεύματι, καὶ ἀπὸ τῶν δαιμό-
 νων τὸ δαιμόνιον. ἵππ γὰρ καὶ
 ὃ ὅσον ἵππ αὐτῶν, καὶ ἵππ
 πνεύματι τῶν χυτῶν, ὃ μὲν,
 καὶ

ergo rogauerim quid de his
 respondeas, qui demoniacos
 liberant erroribus, adeo
 manifestè spectra illa caro-
 minibus eicientes. Atque
 hæc me dicere nō opus est,
 uerūm omnes nouerunt, Sy-
 rus ille ex Palestina, qui ha-
 rum rerū artifex est, quā-
 multos moriales suscipiat
 qui ad lunam concidant, o-
 culosque distorqueant, spu-
 mæque os oppleant: quos ta-
 men erigit, ac sanos remit-
 tit, magna accepta merce-
 de diris eos malis liberans.
 Venim quum iacentibus in-
 stet, rogaueritque unde sint
 in corpore ingressi, egrotus
 quidem ipse tacet: dæmō
 uerò respondet, aut lingua
 Græca loquens, aut barba-
 rica, aut undecumque fuerit
 ipse: & quomodo & unde
 intrauit in hominem. Ille ue-
 rò adiurans eum, ac nī pa-
 ruert, minitans etiam, ex-
 pellit abigitque dæmonem.

Quin ego quoque dæmonem quendam exeuntem uidi, ni-
 grum certè, & colore fumidum. Non magnum erat,

Nam s. in.

ρὶ τῷ αὐτοδραμόντι, ἢ δ' ἔτι ἡ
 εὐαρέσκει, ἀπασί τῆς ἐπὶ
 τῆς οἰκίας, ἴσαι τὸν τοῦ φα-
 νήμενον καὶ παρὰ καὶ τῆς
 οἰκίας καὶ γόρτοι τῷ τοῦ παρ
 ἑμὲ μόνον ἀκούσας αὐτῶν, ἀλλὰ
 καὶ παρὰ τῶν ἑμὲ τῶν ἀ-
 παύτων. ποῖα, ὡς δ' ἔγωγε, αὐ-
 δραμόντι; ἀχίωρα καὶ, ἴσθι,
 αἰσιῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἰσχυρότα,
 πάγκληρον αὐτοδραμόντα, Διο-
 μέδην ὄργον τῷ πόνθρπι-
 πῶνι μὲν τὸν Διονυσίου, αὐ-
 τῷ δ' ἔγωγε, φῆς, τὸν ὑδρικυ-
 φῆτα κατὰ τὴν χρῆμα φησὶ
 πῶνι, ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐτῶν
 Διονυσίου, ὑφ' ἑμὲ ἀνελάνθον
 πα τῷ ἰσχυρῷ, ἰσχυρότα φωνασ-
 φασομῶν μετὰ τῆς βασιλῆς;
 ἀνελάνθον, ἢ δ' ἔτι, ἰσχυρῶν
 μύρτων ὄργον ἐν καὶ τῷ
 τόθρῳ, ὁ Διονυσίου, ἐν αὐ-
 γῆς ἀδὲ τὸν παρ αὐτῶν φωνῆ,
 τὸν διαδύμενον τῶν ἰσχυ-
 τῶν τῇ ταύτῃ τῇ παλιν-πολυ-
 κλῆτα γὰρ τῷ τοῦ ἔργου. ἀλλὰ
 ποῖα μὲν ἐπὶ τὰ Διξία αἰσιέν-
 των ἀφ' ὧν, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτί-
 Πολυκλείου ὅρις ἐστ. ὑερὺν ἐπὶ
 καὶ ἀ dextra sunt egredi-
 entibus, omitte, inter quas et tyrannicida illi stant, Cruce

statua, inquit Eucrates, quæ
 omnibus qui in domo sunt,
 singulis noctibus apparet
 tum pueris, tum adolescenti-
 bus, tum senibus, hoc, in-
 quam, non à me duntaxat
 audieris, verum etiam à no-
 stris omnibus. De qua sta-
 tua, inquam ego? Non uidi-
 sti (inquit) quum ingredere-
 ris, statuam quandam in a-
 trio collocatam, senè quàm
 pulchram, opus Demetrii,
 qui statuas humana specie
 fingere consuevit? Nonne
 illam dicis, inquam, quæ di-
 scū iacit, quæ inclinata est
 ad emissuri gestum, reflexa
 in eam quæ discum fert, al-
 tero pede modicè inflexo,
 quæq; se erectura uideatur
 unà cū iactū? Non, inquit;
 nam unum est ex Myronis
 operibus ille disci iactator
 quæ dicis. Sed nec eam quæ
 est ei proxima: eam loquor,
 cui tenet caput uinctum
 est, formosam illam: nam id

Nescio e

οὐτοι αὐδρῶν ὄν. τί δ' ἔμ
 ηγὶ ἄλλαι περὶ αὐτὰ ἱσταντο
 τὴν ἑκαστὴν οἷον τῇ οἰκίᾳ·
 ἰσθδὸν τάχιστα, ἴφρ, νύξ γί-
 νεται, ὃς ἵκαταβας ἀπὸ τῆς
 βάσιος, ἴφρ ἡΐτανκί, πόρτοι-
 σιν ἢ πύλαις πᾶσι οἰκίᾳ, καὶ
 πάντις ἰνδοιχάντοισιν αὐτῶ,
 ἰνδοι καὶ ἄδοντι, καὶ ἐκ ἰ-
 τιν ἢ τινος ὁδίου σφ' ἰκρί-
 σιδαι γὰρ χερὲς μένον. ὃς πα-
 ρόχιστος, μεδὲν ἰσοχέουσαι τὸς
 ἰδόντας, καὶ μὴ καὶ λήνται τὰ
 πολλὰ, καὶ παῖσαι δὲ ὅλας νο-
 κτεῖ, ὥστε ἀνέσθ' ἔσθλατ' ὅ-
 ψεσθ' ὅντ'. ὅρα τί τινω, καὶ δ'
 ἰγὼ, καὶ ὅχι γάλαχ', ἰσάν-
 δριαι, ἀλλὰ Τάλως ἐκρὺς, ὃ
 ἔμινος ἢ καὶ γὰρ ἰσάντος χαλ-
 κῆς τις καὶ, ὃς κρύπτει πόρτοι
 αὐτοῦ. καὶ καὶ χαλκῶ, ὃ εὐνο-
 τος, ἀλλὰ ξύλινος ἰσπρίστος, ὃ-
 διν αὐτὸν ἐκάλυψε ἡ Δεμε-
 τριε ὅρην αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸ Δαι-
 δάλες τυχευμάτων. Δεμε-
 τριε γὰρ, ὡς φησὶ, ἀπὸ τῆς βά-
 σιος καὶ εὐτ'. ἴρα, ἴφρ, ὃ τυ-
 χάδω, καὶ σὲ μεταμέλει τὸ
 σκῆμ.

tiam ista fugit. Vide, inquit, ὃ Τυχιάδε, ne te possitas
 como

quæ tantum valeat. Quid-
 nam ergo aliud facientem
 eam vident omnes qui in
 domo sunt? Quum primùm
 nox est, inquit, hæc ἐ base
 descendens in qua steterat,
 in orbem totam domum
 circumit: & omnes occu-
 runt ei interdum etiam ca-
 nenti: nec quisquam est
 quem unquam læserit. di-
 uertere enim tantum opore-
 tet. illa uerò præterit nihil
 intuentes infestans, quin et
 lauat sæpe, & tota nocte
 ludit, ut ex ipso aquæ strepi-
 tu licet audire. Vide ergo,
 inquam ego, ne forte nō Pe-
 lichus hæc statua sit, sed Ta-
 lus potius Cretensis, qui a-
 pud Minoem fuisse dicitur.
 nam, & ille æreis quidam
 Cretæ custos erat: quòd si
 non ex ære, sed ex ligno fa-
 cta esset, nihil eam probi-
 beret quin non opus Deme-
 trij, sed una potius ex Dæ-
 dali machinis esse uideatur.
 ἐ base namque, ut ais, es

σπώματ' ὅτ' ὄρου. ἰδαι.
 γὰρ οἷα ἱπποδὸν ὁ τὸς δειλὸς ὑ-
 φιλόμεν', εἴς τε κατὰ τῶν
 νυμφῶν ἱκάνον τίθειμεν αὐ-
 τῶ. πάνθ' αὖτε ἱχθῶν, ὅτι μιν
 ἔφθ, ἰσρίσουλόν γένετα. πῶς
 ἔν αὐτῶν ἠμύατο, ὦ Εὐκρα-
 τίδι; ἰδὼ γὰρ ἀκούσας, ὦ
 καὶ ὅτι μάλιστα ἔτισι Τυχιά-
 δας ἀπιστῆσαι. πολλοὶ, ὦ δέ-
 δε, ἱκετοῖς ἐβόλ' ὡς τὸς τοῖν
 πολεῖν αὐτῶ, καὶ ἄλλα νε-
 μίσματα ἱνὰ ἀργυρᾶ πρὸς τὸ
 μικρὸν, πορῶ ἱκεταῖς μελίσ, καὶ
 πῶταλα δὲ ἀργύρας, εὐχὰς τι-
 νὸς, ὦ μίθ' ἱπὶ τῇ ἰάσει, ἐπὶ
 σοι δὲ αὐτῶν ἱπασσάντε πνυ-
 ριτῶ ἱχθῶν. αὐτὸς ὅτι μιν λί-
 βος τις εἰνήτας καταράτ',
 ἰσπασίμεν', ὅτ' ἱπὶ χέρυ-
 σι νυκτὸς ὑφελίθ' αὐτὰ πάντα
 ἱκάνον, καὶ ὑφάλιτε, κατα-
 βιβάνετα ὅδ' αὐτὸς τρέσαι τὸ αὐ-
 δρίαντα. ἱπὶ ὅτι ἱπασσάντε ἰά-
 χινα, ἱγὼ πρὸς ἱσπασσάντε
 ὁ πῶταλα, ἱπὶ ὅπως ἠμύατε,
 καὶ κασιφάσαι τὸ λίβω. δὲ

ὅλοι

cellexit sacrilegio se compilatum Peliclus, uide quo pa-
 do sese uilius est, atque furti prodidit Libycum. To-
 la no-

scommatis huius pœniteat.
 Noui quidem ego quid, illi
 eueniret quia obolo surri-
 puit, quos ei nouilunio quo-
 que suspendimus. Proxius
 atrocias, inquit Ion, oportee-
 bat accidere: quippe qui sa-
 crilegus erat. quomodo er-
 go illum ultus est ὁ Ευκρα-
 τες? Nam audire cupio, etiā
 si quammaximè Tychiades
 iste diffusus est. multi, in-
 quit ille, ad pedes eius oboli
 iacebant, aliāque item num-
 mismata quaedam argen-
 tea ad crurum eius affixa cera,
 ac laminae quoque argen-
 tea, nota cuiusque, aut mer-
 ces ob senationem eius qui
 ab eo liberatus esset quum
 febre detineretur. At erat
 nobis seruum quidam Liby-
 cum sceleratus, equorum cu-
 rator. Hic noctu aggressus
 est ea auferre omnia, abstu-
 litque, digressam iam quē
 obseruasset statuam. At
 quum primum reuersus in-

Δις γὰρ τῆς νυκτὸς παύσας
 ἐν κύβητι τὴν αἰχλὴν, ἔβλεψεν
 ὁ δαίμων ἰδωμένος, ὅσοις
 λαβύρινθον ἱμῆσαν,
 ἔχον δὲ κατὰ πόδας, ἔχον τὰ
 πόδας, γυρομένης τῆς ὀμίας
 ῥαυτῆς· ὅστις τότε μὲν πλοῦτος
 ἐν ἐλπίσιν ἔλαβεν αἰσῶν, οὐ
 πολλὴν δὲ ὑποβίοντες χρόνον, κα-
 ποὶ κακῶς ἀπὸ βασιλῆος, ματι-
 γόμενος, ὡς ἔλπιε, κατὰ
 τὴν νύκτα ἰκέσθην, ὥστε καὶ
 μύλωνες ἐν τῇ ὀπῇ σκο-
 φαίνεσθαι αὐτῇ ἐπὶ τῷ σώ-
 ματι. περὶ ταῦτα, ὦ Τυ-
 χάδην, καὶ τὸν Πύλαρχον σκώ-
 πει, καὶ μὲν, ὅσοις τὸν Μί-
 νου ὁλιμῶντιον, παραπαί-
 σον ὕδης δίκην, ἀλλ', ὦ Εὐκρά-
 τος, ὡς δὲ ἐγὼ, ἐστὶν αὖτε ἰχθυὶς
 καὶ ῥαχιδίς, τὸ δὲ ἔργον Δι-
 μέτριος ἢ Λαμπρινῶν ἀρ-
 γασμῶν ἢ, ἢ ἑσπερίαις τις,
 ἀλλ' ἀνθρωποποιεῖς ὧν, ὅτι πε-
 τι φοβέσθαι τὸν ἀνδριάντα
 Πυλάχην, ὅν ἐδὲ ἴοντα πάντες ἰ-
 διόμεν, ἀπὸ μακρῶν τὰ μετ', ἐπὶ
 νύκτις Ἀντίγονος ἢ ἰατρὸς ὁ
 Πικραῖος, ὦ Εὐκράτης, ἰπ-
 ποκράτης δὲ ῥαχιδίς, ἴσον

ta nocte atrium obambu-
 labat in orbem miser, e-
 xire non ualens, tanquam
 in Labyrinthum incidisset,
 quoad orta die iam depre-
 hensus est ea tenens quae
 furto abstulerat: ac tū qui-
 dem comprehensus, plagas
 non paucas recepit, nec tē-
 poris multum superstes ma-
 lus malè perijt, uapulans, ut
 dicebat, singulis noctibus
 adeò ut uibices postridie ap-
 parerēt in corpore. Inquit,
 post ista quoque Tychi-
 ades Pelichum ride, ac me
 tanquam coactaneum Mi-
 noi tam delirare puta. At ὁ
 Eucrates, inquam ego, quā-
 diu es erit es, operisque
 plastes Demetrius Alope-
 censu fuerit, qui non deos,
 sed homines fingere consu-
 uit, Pelichi nunquā statuā ue-
 rebor quippe qui nec ipsum
 etiā uiuentē, si mihi minare-
 tur, admodū timuissē. Ad
 hac medicus Antigonus: Et
 mihi ὁ Eucrates, inquit, Hip-
 pocratus est magnitudine
 ferme

παχυνάει τὸ μύδιον, ὅς μὲν
 νεοπαῖδας ἢ θειάλεις ἀπο-
 σβῆ, πρίναι τὴν εἰκίαν ἑλῶ
 ἐν κήλῳ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυ-
 ξίδας ἀναρίπνυ, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγχίω, καὶ τὴν δύ-
 ραν πρίναι, καὶ μάλιστα
 παῖδας τὴν θυρίδα ἐπὶ βάλω
 μίδα ὡς κατὰ τὸ ἵππον ἵνα-
 σον αὐτῷ θύειν. ἄξιόν γάρ,
 ὡς δ' ἴσῳ, καὶ ἱππεύτας ἂ-
 δεῖ διαρίε θύειν αὐτῷ, καὶ
 ἀγανακτῶ, ὡς μὲ κατὰ κα-
 ριν ἀφ' ἑῶν τελέων ἵππων,
 ὅν ἴδῃ ἀγαπῶν, ἢ τις ἵναγι-
 σασθαι αὐτῷ, ἢ μάλιστα αὐτῷ ἐπι-
 σπῶσθαι, ἢ ἐπιφρονῶσαι τὴν
 διφραλίαν; ἀλλὰ τοῖς νῦν, ἵπποι δ'
 Εὐπράτοι, τότε μὲν καὶ ἡδὲ μαρ-
 τύρων, ὅς πρὸ ἵππων κίετο ἄδελφον.
 ἡτύχων μὲν ἀμφὶ φρυγίην
 τοῖς τοῖς ἵπποις, ἡδὲ καὶ ἀμφὶ τὴν αἰγίαν
 μισθόντες τὴν ἐμῶν, φρυγίην
 τὰς ἀφῆς τὰς ἱππίας, κατ'
 ἑμαυτὸν αὐτὸν τὴν ὕλην ἀπῆλυν,
 μεταξὺ φροντίζων τῇ, καὶ ἀνα-
 σκεπτόμενος. ἵπποις ἡδὲ καὶ ἵπποις συ-
 σκεπτόμενος, τὸ μὲν πρῶτον ὕλην
 ἀβίβαν, cogitans interim quiddam atque conside-
 rans. Ac postquam in saltū perueni; canum primò latra-

fermè cubitali: qui tunc
 duntaxat quā lucerna ex-
 tincta sit, totam in orbem
 domum ambit, perstrepens,
 ac pyxides euertens, phar-
 ma:que commiscens, at-
 que ostia circumuertens:
 maximeque si quando sacri-
 ficia pratermittimus, quib-
 us in singulos annos ei sa-
 crificamus. Postulat ergo,
 inquam ego, etiam Hippo-
 crates medicus iam ut sibi
 sacrificetur: indignaturque
 nisi in tempore iustorum sa-
 crificiorum epulis accipia-
 tur: quem nimirum dece-
 bai boni consulere si quis ei
 libauerit, aut mulsū in-
 sperferit, aut caput corona-
 uerit? Audi ergo, inquit Eu-
 crates, istud certè etiam te-
 stibus probauero, quod ante
 te annos quinque uidi. Bras
 fermè uindemia tempus. E-
 go uerò in agrum circa me-
 ridiem uindemiatum dimis-
 sis operarijs; in syluam so-

αἰσῶς, προσῶχον αὐτῷ γί-
 ροντες αὐδρόν, ἰαυόμενοι δὲ
 ῥιπῇ, ἥρμα προσκυῶντες ἅ-
 πσι ἀπὸ βαρὺν καλεσθῆναι, ὁμι-
 παλαιάσας γυνῶνας, Γίγαν-
 τῶν τε μορμολύκων. ἰγὼ δὲ
 ὑπερόνμιταξὺν, οἷσι ὄντες αὐ-
 πει, ὅπως τὴν ὁμιλίαν ἰδὼν σο-
 φία, καὶ ὑπὲρ πολλῶν θαυμάζου-
 σαι, μέν τῃ πολλῇ, καὶ τῇ πύ-
 γυνι διαφύροντες τὴν βρισηῦ.
 πᾶσι δὲ ἄλλα καὶ αὐτῶν ἰκάνων
 δούκισσά τριαι πρὸς τὸ ψόδες.
 ὁ γὰρ Δινόμαχος, ἀπὶ μιν, ἴ-
 φος, ὁ Εὐκρατής, οἱ λεῖονες ἡ
 θῶ πυλῖναι τὸ μέγιστον ὄσων.
 ἰλιφάντων, ὁ δὲ ἴς, ὑψηλότι-
 ροι τὴν Ἰνδικῶν, καὶ μέλας καὶ
 αὐτοῖς, καὶ λάσσι, πινυκῶ
 καὶ αὐχμῶσι τῇ λήχῃ. ἰγὼ
 μὲν ὅν ἰδὼν ἴσιν, αὐατρί-
 φος ἄμα πῶσφραγίδα, ἰώ-
 με ὁ Ἀραβὶς ἰδὼν, ὡς τὸ αἶ-
 σον τὰ δακτύλα. ὁ ἰκάνει δὲ,
 πατάξας τὴν δρακοντίαν
 ποδὶ τοῦ δαφῶ, ἰπείσοι
 χάσμα παμμέγιστον, ὅλι-
 γον, quod Arabs mihi dederat, sigillo. Hecate ergo per-
 cussa draconicis illis pedibus solo, biatum effecit ma-
 ximum, qui immani magnitudine penitus aequa-

te inbiantes auscultabant
 eam, viri senes, tanquam
 natibus traherentur, ado-
 rentes apud sese tam incre-
 dibilem Colossum, mulie-
 rem semistadiale, Gigan-
 tem quoddam Mormoly-
 cian. Ego uero considera-
 bā interim cuiusmodi erant
 hi qui cum iuuenibus sapi-
 entia nomine uersentur,
 uulgoque in admiratione
 habeantur: quum sola nimi-
 rum canitie barbāque ab
 ipsis differant infanti-
 bus, ceterum etiam illis ipsis fa-
 cilius ductiles ad credenda
 mendacia. Dinomachus er-
 go, dic mihi, inquit, Eucra-
 tes, illi canes dea, quanta
 magnitudine erāt? Elephan-
 tis, inquit ille, proceriores
 Indicis, nigri et ipsi, uirsu-
 ti que, sordido squalidoque
 uillo. Ego igitur quum uide-
 rem, repositi, inuerso proti-
 nus in interiorem digiti par-
 tem, te

καὶ Τάρταρον τὴν μέγιστον, ἃ
 ταῦτά μεν ἰδίην ἀμείνω
 νηὶς τὸ αὐτό. ἔγὼ δὲ παρεύσας
 ἐπὶ κούφῃ λαβίμην, ὅτι δυνάμε-
 τινος, πλεονεξίας, ὡς μὴ σκοποδινύσας ἐμπύσει
 μεῦδ' ἐκφυγῶ, ὅτι τῶν
 τὰν Ἀδὸς ἀπαστὰ τ' ἐπερφα-
 γέοντα, τὴν λίμνην, τὴν Κέρ-
 βερου, τὰς τιμῆς, ὅτι γυναι-
 ζομένων αὐτῶν. τὴν γὰρ παρὰ
 γὰρ εἶδον ἀνελθὼς, αὐτὰ ἐκ-
 ταῖς ἐν ἀμπεχόμενον, ἰσχύς
 αὐτὴν κατεβάψαμεν. τί δὲ ἰ-
 πρατῶν, ὁ ἴωρ ἔφη, ὁ Εὐκρα-
 τὴς, αἱ ψυχαί; τί ἄλλω, ὅτι ὅς
 ὁ ἡγεταὶ φύλας καὶ φέρει, με-
 τὰ τὴν φίλων καὶ συγγενῶν δια-
 κρίσειν μεῦδ' ἔσθ' ἄσφαλας ἡ-
 γανόμενοι; αὐτεγγίστεον
 ἔν τε, ὅτι ὅς ὁ ἴωρ, οἱ ἀμφὶ
 τὸν Εὐκράτην τὸν ἰσχυρὸν πλά-
 τωνα, καὶ τὸν παρὰ τῶν ψυ-
 χῶν λόγῳ, οὐδὲ μὴ καὶ τὸν
 Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλά-
 τωνα εἶδον ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν
 Σωκράτην ἔγωγε, ὅτι ὅς, ὅτι
 τῶν σαφῶς, ἀλλὰ ἀπᾶν, ἰ-
 ψὺν Πλάτωνα καὶ εἶδον ἐν τοῖς νεκροῖς; Socratem (in-
 quit) vidi, neque illum tamen evidenter, nisi quod inde con-

ret Tartarum. deinde pau-
 lo post abiit in eum desili-
 ens. Ego uerò præsente ani-
 mo porrecta ceruice incli-
 natus, inspexi apprehensa
 arbore quapiam quæ uici-
 na stabat, ne obortis mihi
 tenebris ac uertigine, in ca-
 pui præceps inciderem: de
 inde conspexi ea quæ in ina-
 ferno sunt omnia, Pyriphle-
 gethontem lacum, Cerbe-
 rum, manes: adeò ut quos-
 dam etiam eorum agnosce-
 rem. Patrem ergo meum
 manifestè cernebam adhuc
 his ipsis amictum quibus eū
 sepelivimus. Quid agebant
 (inquit Ion) ὁ Eucrates ani-
 μά? Quid aliud, inquit ille,
 quàm per tribus familiis-
 que cum amicis cognatis-
 que versantur, in Asphodeo
 collocati? Contradicant er-
 go etiam nūc (inquit Ion)
 Epicurei sacro Platoni, e-
 inῆ; de anima rationibus.

At tu nōne Socratem etiā

ὅτι φαλακρὸς ἦν πρὸς τὸν ἀνέστη
 ὢν, βλέπωντα δ' ἐκ ἰγνύριον·
 χρὸν γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους αὐ-
 τῶν ταλαθῆ λίγην. ἄμα γὰρ
 ἔγνω ἔκαστα ἀκροῦντος ἰώρα
 καὶ, καὶ τὸ χάσμα σιωπῆν, καὶ
 τινὲς τ' ἐκ τῶν ἀναβῆντος
 με, καὶ πυρρῆας ὅτος ἐν αὐτῇς,
 ἐπίσταντο, ἔπειτα τὸν μιν
 πόντον τ' χάσμα τ'. ἀπὶ πυρ-
 ρῆας, εἰ δ' αὖτε λίγην. γὰρ δὲ, ἴφην
 ὁ πυρρῆας, καὶ ὁ λακὸς δ' ἔκαστα
 διὰ τ' χάσμα τ', καὶ πῶρ τε
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τ' ἀφ' ὧν με
 ἰδόντες, καὶ γὰρ ἰγνύριον, ἰδὲ με
 ἔκαστα τ' μάρτυρ' εἶναι
 ὁ λακὸν καὶ τὸ πῶρ. ἐκ δὲ λα-
 μῖν δ' ἐκ τῶν, ἐπειτα, ὅτι αὖ-
 τοις αἰσάτα ταῦτα εἰδόντες· ἰο-
 καὶ καὶ αὐτὸς ὁ πρὸς τοὺς νό-
 στας, τοὺς δὲ τε ἰδὲ αὖ-
 μιν, ἰπὸς καὶ πῶρ δὲ με, καὶ ἰδὲ αὖ-
 πῶρ Ἀντίγονος εἶναι τ'. ἰδ-
 ὶναι τ' ἐκ τῶν ὁμοῦ, ὅτι πῶρ-
 τος, εἶναι καὶ πῶρ σφαιρῶν
 τ'. ἀπὸ τῶν δὲ με ἀπελ-
 πόντες ἐκ τῶν ὁμοῦ, ἐπὶ καὶ
 σφαιρῶν τὰς ὁμοῦ, ἐκ τῶν
 μιν.

Omnes ergo me relinquentes solam, clausis foris ma-
 nebant.

ieci, quoniam celum ac
 ueneticosus erat. Platonem
 uere non cognoui: nam a-
 pud amicos nimirum uera
 fateri oportet. Simul ergo
 atque ego omnia conspexi,
 & hiatus coxit, & ex fa-
 mule meæ quidam quæren-
 tes me, atque in his Pyrrhi-
 as hic, superuenire hiatus
 noncum plenè obducto. dic
 Pyrrhia, an non uera nar-
 ro? Per Iouem (inquit Pyr-
 rhia) & latratum audiui
 per hiatus: & ignis quo-
 dam à face mihi suffulgere
 uidebatur. Tum risi ego
 profectò, teste latratum i-
 gnemq; in cumulum adden-
 te. Tum Cleodemus: Haud-
 quaquam noua ista, inquit,
 neque alijs inuisa uidisti.
 Nam & ipse haud ita pri-
 dem quam agrotarem, tale
 quiddam conspexi. Prospi-
 ciebat mihi curabatq; Anti-
 gonus hic, ac septima dies
 erat, febrisq; o qualis in-
 cendio certè uehementior.

μῦθον· ὅτω γ' ἐκίλευσας, ὦ
 Ἀντίγονι, εἴ πως διακείω δὲ
 ὕπνον ῥίπιθαι. τότε δ' ἐφί-
 σταί μοι νεώτερος ἑταῖρος
 τι, πάγκρατος, λανθὼν ἰμά-
 τιον ἐφ' ἐβόλευε· ἅτα δ' ἄ-
 νατόρε, ἄγε διὰ τινος χά-
 σμετ' ἐς τ' Ἀδύα, ὥς αὐτίς
 καὶ γυνώσκω Τρύτανα ἰδὼν
 καὶ Τίτυον, καὶ Σίσυφον, καὶ τὰ
 ῥ' ἄλλα τί πῦρ ἴσμεν ἄνθρωποι· ἵ-
 ππ' ἢ κατὰ τὸ δικαστέον ἰ-
 γνίμεν (παρ' αὐτῶν καὶ ἑλὼκαδ' ἔ-
 καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι καὶ αἱ
 Ἑρμηνεύς) ὁ μὲν τις, ὅσπερ βα-
 σιλεὺς ὁ πάλαιος, μετὰ δὲ κα-
 θ' ἑσθ' ἐπιγινώσκουσιν τὴν κα-
 ξόμενον τὰ ἐνέματα, ὅς τ' ὅδε
 ἐπ' ἡμεῶν τ' ἴσθ' οὐκ ἔστι
 ὄντα, ὅς τ' παλαιότερος ἡμῶν φέ-
 ρων, παρ' ἡμεῶν αὐτῶν, ὅς τ' πάλ-
 τιν ὅ γε καὶ ἴσθ' αὐτῶν, καὶ πρὶν
 τ' ἀγαγέμεν, ἔκαστος πάλαι
 παλαιός, τὸ νόμα αὐτῶν, ὅτι
 ἀπίται, αὐτῶν δ' ἔστι χαλκία Δα-
 μῶν ἄγε, ἔσθ' καὶ τ' ἄρ' α-
 κτερ ἔδωκεν. ἡ γὰρ ἄσμενος
 ἀνδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἔδε-
 at ergo. Tu uero fabrum Demylum adduc: iam siquidem
 ultra colum uiuit. Tum ego letus recurrens, ipse quidem

nebant. Sic enim iusseras
 Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tunc igitur
 astitit mihi iuuenis
 quidam uigilanti, pulcher
 admodum, ueste circum-
 mictus candida. Ac me quā
 excitaſſet, per biatum quae-
 dam ducit ad inferos, sicuti
 illi. ὁ cognoui, Tantalum
 quum uiderem ac Tityum
 Sisyphumq;. At cetera uo-
 bis quid commemorē? Post
 quam uero ad tribunal per-
 ueni (aderat autem et Aea-
 cus, et Charon, Parcaque
 atque Brinyes) quidam uo-
 lut rex (Pluto certe mihi ui-
 debatur) affedit singulorū
 nomina percensens, qui mo-
 rituri erant, quos diem iam
 uitae praescriptum prae-
 teriſſe contigerat. Iuuenis er-
 go me adducens illi exbi-
 buit. At Pluto tunc incandu-
 it, et ad eum qui me duce-
 bat: Nondum illi comple-
 tum est stamen, inquit. abe-
 tum est stamen, inquit. abe-

ἀπύρετον ὦν, ἀπόγγαλον δὲ
 ἄσπετον, ὡς τινὲς ἔλεγον Δεμύ-
 λου. ὡς γὰρ τότε καὶ ἡμῶν ὄντος,
 οὐδὲν τι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπύρε-
 τος γίγνεται, καὶ μετὰ μικρὸν ἡμέ-
 ρου οἱ μαγὺς ὀδονομήσαντες ἐπὶ
 αὐτῷ. Τὸ δὲ μαγιστὸν, ἔπειτα ἄν-
 τίγονος; ἰγὼ γὰρ οἶδα τινὰ με-
 τὰ ἀνοστήσαντα ἡμέραν. καὶ ἰτάφει,
 ἀναστάντα, ἔδραπέδοντες καὶ
 πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπὶ αὐτῇ,
 ὅτι ἀνέστησαν. καὶ πῶς, ὦ δὲ ἰ-
 γὼ, ὡς ἔκαστος ἡμῶν ἐπὶ ἐ-
 μύσει το σῶμα, ἔτι ἄλλως
 καὶ ἄλλοις ἐπὶ ἄλλοις; αἱ μὲν τι-
 νὰ γὰρ ἐπιμαρτίῳ οὐ γινώσκου-
 ρά πού τις. ἅμα τὰ ὅλα λεγόν-
 των ἡμῶν ἐπιστάσαντες οἱ τοῦ
 Εὐκράτους ὑπὸ ἐκ τῆς παλαι-
 αρας. ἡ μὲν ἔστι καὶ ἰφύμενος, ἡ
 καὶ ἰπτόρος ἀμφὶ τὰ πρῶτα καὶ
 ἀδικαίῃ. καὶ ἡ σπασάμενος
 ἡμῶν, ἡ καὶ ἰπτόρος ἐπὶ τῆς ἡμέ-
 ρας, πρὸς τὸ παρὲν, ἡμῶν καὶ ἡ
 σικιμίδου θρόνον. καὶ ὁ Εὐ-
 κράτης, ὡς πρὸς ἀναιμωδίαν
 πρὸς τὴν ὄψιν τῆς ἡμέρας, οὕτως

iam febre liber eram denū-
 ciabam uero omnibus quod
 Demylus esset moriturus.
 Manebat autem nobis in
 uicinia egrotans etiam ip-
 se nonnihil, ut renunciatum
 est. Ac paulo post audimus
 ciuium eorum qui luge-
 bant eum. Quid miri est, in-
 quit Antigonus? Ego cete-
 rim quendam noui post ui-
 gesimum diem quam sepul-
 tus est, resurrexisse. Nam
 hominem et antequam mor-
 reretur, et postquam re-
 surrexit, ipse curavi. Et quo
 pacto (inquam ego) in die-
 bus uiginti neque tabuit
 corpus, neque præterea fa-
 me corruptum est, nisi for-
 tassì Epimenidē quempiā
 tu curasti? Hæc quum dice-
 remus, protinus ingrediebā-
 tur Bucratis filij, et palastra
 redeuntes. Alter quidē iam
 ex ephebis excesserat, alter
 uero annos natus erat circi-
 ter quindecim. Tum salutatis nobis iuxta patrem adsidebāt
 in lecto, ac mihi quidem sella illata est. Tum Bucrates tan-
 quam ἐκ conspectu filiorum admonitus: Sic bis frui mihi
 continua

ὀναίμην, ἵψα, ἴατον, ἐπιβαλὼν
 αὐτοῖν τὴν χῆρην, ὡς ἀληθὲς, ὃ
 Τυχιάδου, πρὶς οἱ ὄρω. τὴν μα-
 καρίτιον μὲ γυναικα τὴν τέ-
 των μητέρων, πάντες ἱεσιν,
 ἵπαι ὑγῆπυσα· ἰδύμεθα δὲ,
 οἱ περὶ αὐτὴν ἱεραξοί, ἡ ἴα-
 σαν μόνον, ἀλλ' ἵπαι καὶ ἀπὸ
 νη, τὴν τε κέσμον ἀπαστα συγ-
 κατὰ καύσαι, καὶ τὴν ἰαδῆτα ἡ
 ἴασα ἱεραξοί. ἰδύμεθα ἡ μετὰ
 τὴν τε ἰαδῆτα ἡ μέρων, ἵπαι μὲν
 ἱεραξοί καὶ ἰαδῆτα καίτοι, ὡς περ
 νῦν, ἱεραξοί παρὰ μὲν ἱεραξοί
 τὸ γὰρ ἵπαι. ἀπὸ γὰρ ἵπαι
 γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τὸ πλάτος
 τὸ ἱεραξοί ἵπαι ἡ εὐχίας. ἵπαι
 εὐχίας δὲ μετὰ τὸ ἡ εὐχίας
 εἴτε αὐτὴ ἱεραξοί, καὶ καὶ ἱεραξοί
 ται παρὰ ἵπαι, ὡς περ νῦν εὐ-
 κρατίδης ἵπαι, ἀπὸ γὰρ ἵπαι
 τὴν ἵπαι τὴν ἵπαι, ἡ αὐτὴ
 καὶ ἵπαι ἡ ἵπαι παρὰ ἵπαι, καὶ
 παρὰ ἵπαι ἡ ἵπαι τὴν περὶ τὴν
 ἡ ἵπαι. ἵπαι δὲ, ἡ ἵπαι ἡ
 εὐχίας, ὡς ἵπαι, παρὰ
 παρὰ

contingat, inquit, simulq;
 manum ei iniecit, ut apud
 te Tychiades uera narra-
 bo. Felicis memoria uxo-
 rem meam horum matrem
 nouerunt omnes quo pacto
 dilexerim. Nam declaravi
 his rebus quas in eam feci,
 non modò dum uiueret, uo-
 rum etiam postquam uita
 functa est, quippe qui mun-
 dum eius uniuersum, uelut
 qua dum uiueret oblecta-
 batur, in rogam illius inieci-
 rim. Septima uerò post
 mortem die, ego quidē hic
 in eundem lectum incumbe-
 beam, quemadmodū nūc,
 lectum eum mihi commit-
 tans, quem de illa concepe-
 ram. Legebam enim tacit-
 us Platonis illum de anima
 libellum. Ingreditur inter-
 rim Demænate ea ipsa, at
 que adsidet iuxta, quem-
 admodum nunc Eucra-
 tides hic, minorem desi-
 gnans filium. Hic uerò

illico tremuit admodum pauciliter, ac dudum ad nar-
 rationem pullebat. Ego uerò (inquit Eucrates) ut conspexi,

πλακῆς, αὐτῇ ἰδιάνευον ἀο-
νακηνύσας. ὃ δὲ εὐκ' ἄχρη-
στῶ, ἀλλ' ἤτιθέμι, ἔτι τὰ
ἄλλα πάντα χρησάμενος
αὐτῇ, θάτορον τῆν σαυδά-
λιν, χρυσὸν ἔντεον, εὐκα-
τακύνουμι· αἰσὶ δὲ αὐτὸ
ἔφακ', παρὰ πρὸς ἑπὶ τῇ
λεῖβω, καὶ διὰ τοῦτο ἡμῶν
εὐχ' οὐδ' ὄντος θάτορον μέ-
νον ἰκαύσαμεθ'. ἔτι δὲ ὁμῶν
διαλεγόμενον καταράτορον τι
ἡνωδίου, ὑπὸ τῷ πλινθ' ὄν,
μεταίων ὑλάκτορος· ὃ δὲ
ἔφανιδεν πρὸς τῷ ὑλακῶ.
τέμελ' οὐ σαυδάλιν οὐδ' ὄν
ὑπὸ τῇ λεῖβω, καὶ κα-
τακύνουσι ὅσον. ἔτι ἀπιστῶν,
ποῦτε, ὦ Τυχιάδην, ἄξιον
ἰσχυρίσιν οὔσι, καὶ κατὰ
τῷ ἡμῶν ἰκάνει φαντο-
μεύεις· μὴ δὲ, ὡς δ' ἔγωγε,
ἰπὶ σαυδάλιν γὰρ χρυσὸν ἔν-
τεον πυγὰς, ὡς πρὸς τὰ παρο-
δία, παύειν ἄξιον αὐτῶν
εἰ ἀπιστιῶντες, καὶ οὕτως ἀ-
σασχιστοῦντες πρὸς τῷ ἀ-
λθέειν. ἰπὶ ταῦτα ὁ πύδα
γαρινὸς Ἀρίγνωτος ἡσυχάζει,
resistant. Interea Pythagoricus intrabat Arignotus co-

amplexus eam singulatim
lachrymabā. Illa uerò me
uociferari non patiebatur,
uerum incusabat me, quòd
quam ei fuisset in reliquis
gratificatus omnibus, ē san-
dalijs aureis alterum non
cremaueram. superesse au-
tem id dicebat, quòd sub ar-
ca ceciderat: atque ob id
nos quom nō inueniremus,
alterum tantum cremaue-
ramus. Nobis autem adhuc
differentibus, sceleratissimus
quidam caniculus qui mihi
in delicijs erat, in lecto cu-
bans allatrabatice uerò ad
latratum euauit. At sanda-
lium sub arca reperiū est,
posteaq; a nobis incensum.
At hæc etiam Tychiades
recusabis credere, quā tam
sint euidentia, quotidieque
obseruentur. Per Iouem, in
quā ego, digni fuerint qui-
bus aureo sandalio nates
puerorum more feriantur,
si qui ista non credant, atq;
usq; adeò impudenter uero
matu

[illegible]

matus ille, ab aspectu uenerabilis. Nosti illum doctrinae nomine celebrem, qui cognominatur sacer. Atque ego quidem ut cum conspexi, respiravi: hoc ipsum quod prouerbio dici solet, aduenisse mihi ratus, nempe securim quampiam aduersus mendacia. Occludet, inquam, eis ora uir sapiens, adeò monstrosa narrantibus, atque prorsus, iuxta uulgatum illud adagium repente Deum immissum esse mihi hunc à fortuna putabam. Hic uerò postquam adsedit, assurgente ei ac cedente Cleodemo, primum de morbo percontatus est, scq; audisse dicebat Eucratem ià se melius habere. At quidnam, inquit, inter uos philosophamini? Nam interim dū ingrediebar, subauscultaui, re quampiam pulchra conuer-
santes, quàm ut huic adae-
monstrans, ut demoner
natâque, ac mortuorum anis

παλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνο-
 υνται οἷς ἰδέναι· ἰγὼ μὲν
 ἔρ' ἐρυνέρισσα, καὶ λάττω ἱερου-
 σα, καὶ Διῶδες τὸν Ἀρίγνωτον.
 ὃ δ', ἔφα, ἔφη, ὦ Εὐκρατέω, μὴ
 τάτο φασὶ Τυχιάδες, τὰς τῶν
 βιάνων ἀποθανόντων μύνας
 ψυχὰς πορευομένων εἶναι ἢ τις
 ἀπὸ γῆς, ἢ ἀπὸ τῆς θάλασσας
 φαίτω, ἢ ἀπὸ τοῦ αἵματος, ἢ ἀπὸ
 τοῦ γὰρ τῶν βιάνων τούτων ἀπὸ τοῦ
 θρόνου τῆς βίης, τὰς δὲ τῶν κα-
 τὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐνί-
 τι. ὡς γὰρ τάτο λίγη, ἢ πάντων
 ἀπὸ βλάστης φάσαι. μὰ Δι', ὃ δ'
 ἔειπε Διονύμαχος, ἀλλ' οὐδὲ
 ὅλως αὐτὰς τὰς τριάντας, οὐδὲ
 σιωπῶντας ὁρᾶν εἶναι. πῶς
 λίγαι, ἢ δ' ἔειπε ὁ Ἀρίγνωτος,
 ἀλλ' οὐδὲ ἀπὸ τῶν ὡς ἐμοί, ὃ δ' αὖ-
 τοι τῶν γίγνεται δοκῶ, καὶ
 ταῦτα, πάντων ὡς ἀπὸ
 ὁρῶντων: ἀπελιδύμεναι, ὡς
 δ' ἰγὼ, ὑπὲρ ἑμῶ, ὃ μὴ πι-
 στεύω, διότι καὶ ὁρᾶ μόνον
 τῶν ἄλλων, ὃ δ' ἰγὼ μὴ, καὶ ἰγὼ
 τῶν αὖτε Λυκαίων, ὡς αὖτε ὡ-
 μῶς. ἀλλὰ, ὃ δ' ἔειπε, ὡς πρὸς
 δό. καὶ σὺς ὅσων ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
 ἐτεδίδισεν, quemadmodum ὡς nos. Atqui, inquit ille,

mihi super terrā obambula-
 re, & sese, quibus libitū fue-
 rit, ostendere! Ego igitur e-
 rubui, uulnonq; deiecti reue-
 ritus Arignotum. At ille, Vi-
 de (inquit) Eucrater, num
 hoc dicat Tychiades, eorū
 tantū qui uolenter inte-
 rierint, animas errare, ueluti
 si quis suffocatus, aut capi-
 te truncatus, crucis suffo-
 xus fuerit, aut alio quopi-
 am istiusmodi modo ē uita
 discesserit: eas uerò quae fa-
 tali morte naturalique dis-
 cesserint, haudquaquā am-
 plius oberrare. Nam si hoc
 dicat, non usque adeo absur-
 da dixerit. Per Iouem, in-
 quit Dinomachus, ne esse
 quidem istiusmodi, nec prae-
 sentia cerni putat. Quid ais
 inquit Arignotus in me tor-
 uē aspiciens, nihil horum
 tibi uidetur fieri? praesero-
 tim quū omnes (ut ita di-
 cam) uideant! Ignosces, in-
 quam ego, mihi, si non cre-
 do. nam solus omnium nō uideo. quod si uidissem, profectō et
 credidissem, quemadmodum & nos. Atqui, inquit ille,
 si quando

ἐς Κόρινθον ἔλθεις ἄρ' ἴν' αἰ-
 τῆν ὃ Εὐβατίδης οἰκίαν· καὶ ἐν-
 πεσὶ δὲ σοι δαχθῆ παρὰ τὸ
 Κράνεον, παρὰ δὲ ἐς τὸ
 πλῆν, λίγυ πρὸς τὸν θυμὸν
 Τίβιον ὡς ἰδύμεις ἰδῶν, ἴδ' ὅ-
 τιν δαίμονα δ' οὐδαμοῦ τις ἀ-
 ρίγνωται· αὐτοῖς δὲ ἀπαύται,
 καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκίαν
 πλῆν οἰκίαν ἰσχύοι. τί δὲ τῶ-
 τε ὧ, ὃ Ἀρίγνωται· ὅρ' ἴδ' εἰς
 κράτες, αὐτοῖς δὲ ὧ, ὃ δ' ἐς
 ἐκ πολλῶν ἐπὶ δαμάτωρ, ὃ δὲ
 τις οἰκίαν, αὐτοῖς ἐκπα-
 γνὸς ἐφ' ὅσον, ἐν δὲ χεῖρας ἐπὶ
 τιν· φεῖ δὲ καὶ παραχρῆμα
 φάσματ'· οὐλοῦνται δὲ ἐν ὃ-
 δῳ, καὶ ὃ εἰς ἡμέρας, καὶ ὃ-
 λωι, ὃ δὲ ὧ δ' Ἀρίγνωται πα-
 ραδῶν ὡς αὐτοῖς. ἐν δὲ ἰπὶ
 [αὐ]τῶν ὄντας, [αὐ]τῶν δὲ λαβῶν
 (οἱ δὲ μοι Αἰγύπτῳ μάλ' αἰ-
 πολλὰ πρὸς τὸν ὄντα) ὄντα
 ἐς πλῆν οἰκίαν πρὸς πρῶτον ὃ-
 πνον, ἀποδύσιντ' ἐν δὲ
 καὶ μόνον ὡδὲ λαβῶν, ἐπὶ
 ἐπὶ ἐμὰς οἰκίαν, ὡς ὄντα, ἐν
 πρῶτον κακῶν, ὡς ὄντα, ἐν
 hortante hospite, ac ferme detinente, postquam didicerat
 quò iturus essem, in certum, ut putabat, exitum. At ego

siquando Corinthum ve-
 neris, roga ubi sit Eubati-
 dae domus. Atque ubi tibi
 fuerit indicata, nempe cir-
 ca Craneum, in eam ingres-
 sus, dic ianitori Tibio, velle
 te videre unde demonem
 Pythagoricus Arignotus
 quum adduxisset, abegerit,
 ac deinceps habitabilem
 domum reddiderit. Quid
 nam hoc erat Arignote? ro-
 gabat Eucrates. Inhabitalis
 erat, inquit ille, diu pro-
 pter terricula. quòd si quis
 inhabitasset, expauescens
 illico fugiebat, exactus à
 quodam horrendo ac terri-
 bili spectro. Deciderat er-
 go iam, tectumq; rumpeba-
 tur, neque quisquam erat
 omnino qui in eam ingredi
 fuerit ausus. Ego uerò ubi
 hæc audiui, libellos sumens
 (sunt autem Aegypti nubi
 de talibus rebus admodum
 multi) ueni in domum cir-
 ca primam uigiliam, deo
 sumpta

δι' αὐχέναν λαβὼν, μόνῳ ἑ-
 σίρχομαι, καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ
 οἰκῷ κατεβῆς τὸ φῶς, ἀ-
 νιγνύσκειν ἑσυχῶ, χαμᾶι
 καθιζόμενος, ἰφίσταται δὲ ὁ
 δαίμων ἐπὶ τινὰ τῶν πελῶν
 ἥκιστα νομίζων, καὶ διελθὼν
 καμὶ ἐλπίσαν, ὥσπερ τὰς ἄλ-
 λας, αὐχμηρὸς καὶ κομύτης, καὶ
 μιλάτορος ἢ ἴσους. καὶ ὁ μὲν
 ὤδῃ τὰς, ὑπερᾶντο μὲν παστα-
 χόβου προβάλλων, ἢ ποδὺς
 κρητύσει, καὶ ἄρτι μὲν λῦαν, ἄρ-
 τι ἢ ταῦρ' ὡς γινόμενος, ὁ δὲ
 αὖν. ἐγὼ ἢ προχρησάμενος
 πῶς φεμὸς δὲ τὰ πῶς ἐπὶ ῥέ-
 σιν, Αἰγυπτίᾳ δὲ τῷ φωνῇ, συ-
 νήκω κατὰ δὲ αὐτὸν ἕως τε
 παγώνισαν σκαταῖς οἰκῷ κα-
 τῷ, ἰδὼν ἢ αὐτὸν, εἴ κατὶ δὲ,
 τὸ λατρεῖν αὐτῷ αὐδόμενος. ἰωδὺς
 ἢ πάντων ἀπὸ γυναικῶν, καὶ
 περὶ δὲ δούρας με δεινότερον,
 λαβὼν τὰς ἄλλας, προελθὼν
 ἀπροσδέκτως ἅπανσι, πρὶς δὲ
 με τῷ Εὐδατῖδι, δούλῳ γυναικῶν
 τοῖς αὐτῷ, ἵτις λαβὼν αὐτῷ,
 καὶ

sese reperturos putantibus, prae-
 ter omnium spem progrea-
 diens, Eubatidē adeo, scilicet illi annuncians q. prae-
 ram sibi

sumpta lucerna, solus ingre-
 dior, atque in vastissimo a-
 trio collocato lumine, hu-
 mi sedens tacite legebam.
 Adest uero demon ille, cū
 quopiam ē vulgo se con-
 gressurum ratus, ac me quo-
 que, quemadmodum alios
 perterriturum, squalidus,
 hirsutus, ac tenebris nigris
 or. Atque hic quum adsta-
 rei, undique me adfultim
 petens tentauit si quā posse
 set expugnare, ac modo in
 canem, modo in taurum,
 modo in leonem uerteda-
 tur. At ego correpto in ma-
 num quammaximē horre-
 do carmine, simulq. uocem
 imitatus Aegyptiam, et in-
 cantans eum, in domicilij
 tenebrosi angulum quen-
 dam compuli. Ac quum ani-
 maduertissem ubi se in ter-
 ram condidit, tum destiti.
 Mane autem desperanti-
 bus uniuersis, ac me quem-
 admodum alios mortuum

αὐτὸν ἀδελφεύοντα ἴδεν ἔφη τὴν
 εἰκασίαν εἶναι αὐτοῦ, καὶ παραλαβὼν
 αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πελ-
 λῶν (ἀσυνταγῶν τὸ παραδέξασθαι
 ἔνθα) ἐκείνου ἀνταρῶν ἐπὶ
 νόμῳ τῷ, οὐ καταδύνανται
 τὴν ἀρετὴν αἰσχροτάτην, οὐκ ἔ-
 π' ἔστιν ἡλικίας ἀνέλικτας καὶ
 σκαρῆα, καὶ ἐπεὶ οὐκ ἐπιδέχεται,
 ἀντιπρὸς ὅτι ἐργασθὲν κατερω-
 ρημῶς τῆς τιμῆς, ἴωλεθ,
 μὴν τὰ ἑσθ' ἐκαστὸν σχῆμα οὐκ
 κέμελεθ. ἵκεν ἄνθρωπος ὃς ἐν ἰθά-
 φῃ ἀνιόντος αὐτοῦ, ὃς οἰκίαν
 ἢ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο ἵνα
 χαλεπὸν ἦεν τῶν φασμάτων.
 ὡς ἢ πάντα ἀπὸ τοῦ ἐκείνου,
 αὐτὸς δαμνῶν τὴν σφίγαν, καὶ
 ἀπασιν ἀδελφισμῶς, ὅθεν ἔ-
 ἴτι τ' ἀπὸ τῶν, ἵε δὲ κατὰ
 γνωσκίμῳ πολλὸν τὴν ἀντίαν,
 τοῖς τοῖντοῖς ἀπιστῶντες, καὶ
 πάντα ἀργυρῶντες ἀγνοῦντες. ἵ-
 γὰρ ἢ ὅμως ὁδὸν ῥίονας ὅτι
 τὴν νόμον, ὅτι τὴν δόξαν τὴν
 πρὸ αὐτοῦ, τί τὸν ἴφω, ὃ Ἀ-
 ριγνῶτι, καὶ οὐ τοιοῦτος ὅσα
 ὁ μόνος ἰσχυρὸς τ' ἀληθῆς, καὶ
 πρὸ

ac spectris liberam domum
 iam liceret incolere. Atque
 illum assumens, aliosq; mul-
 tos (sequebantur autem hu-
 ius inopinata rei gratia)
 quum ad locum duxissem
 ubi condentem se demonia
 conspexeram, iussi ut sumo-
 ptis ligonibus matulisq; suf-
 foderent. Atque ubi id fece-
 rant, inuentum est fere ad
 passum defossam cadauer
 quoddam marcidū, ossibus
 tantum humana specie co-
 herentibus. Illud igitur ef-
 fossum sepeliuimus, domus
 uero postea turbati prodi-
 gis desijt. Hæc ubi narrauit
 Arignotus uir prodigiosa
 sapientia, ac reuerendus o-
 mnibus, nemo erat ex his
 qui aderant, qui non multā
 mihi imputaret insaniam,
 qui talia non credam, nar-
 rante præsertim Arignoto.
 Ego tamen nihil ueritus ne-
 que comā, neq; illam quam
 de eo habebant opinionem:

Quid hoc, inquam, Arigno-
 te? Etiam tu talis eras, in quo mihi sola spes fuit, sumo-
 plenius

πῶς μὲν οὖν καὶ ἰσχυροτέρως·
 τὸ γὰρ τοῦ λέγειν ἱκάνει, αὐ-
 θραδέως ἑμὶν ὁ θεσπεσίος, πεί-
 ρεται. οὐδὲ γὰρ, ὃ δὲ ἐς ὃ Ἀρί-
 γωντος, ἢ μὲν ἡμῶν πιστεύει
 λέγουσι, μὲν Διονυσίου, ὃ
 Κλειδίου τούτου, μὲν αὐτῶ
 Εὐκράτη, φόβῳ, ἀπὶ τίνα πε-
 ρὶ τῶν τοιούτων ἀξιωματι-
 σθῶν ἔγῃ, ταύτων ἑμὶν λέ-
 γοντα: καὶ δὲ, ὡς δὲ ἔγῃ, μά-
 λα θαυμάσιον αὐτῶν, τὸν Α-
 βδηροδότην ἱκανὸν Διονυσί-
 ον, ὃς οὕτως ἀπὸ ἰκάνει
 μολὴν οὖν τῶν συνήθων
 τοιούτων, ὡς γὰρ καὶ καθή-
 ξας ἑαυτὸν ἐς μέγα, ἔξω πῶ
 λῶν, ἰσχυρὰ δυνάμει γρά-
 φων καὶ σωτήριον, καὶ νύ-
 κτωρ, καὶ μὲν ἑμὶν, καὶ
 τῶν τῶν τοιούτων ἀριστοτέρων
 βολόμενοι αὐτῶν καὶ δυνάμει
 λαμβάνει νικητῶν, ἰσχυρὰ
 λαίνα καὶ προσωπίς ἐς τὰ κρα-
 νία μιμημένους πρὸς αὐτοὺς
 αὐτὸν πρὸς αὐτοὺς καὶ πῶ-
 νη τῇ βίᾳ αὐτοὺς ἀντι-
 ὅς ἔστι ἰσχυρὸν πρὸς αὐτοὺς

οἱ

consilirent, crebro subsilientes: hic neque eorum commen-
 ta pere-

plenus ac simulacris? Il-
 lud ergo nobis in te, quod
 dici solet, evenit, ut the-
 saurum quum speraveri-
 mus, carbones offenderi-
 mus. At tu, inquit Arigno-
 tus, si neque mihi credis nar-
 ranti, neque Dinomacho,
 aut huic Cleodemo, neque
 ipsi Eucrati, dic age, quem-
 nam digniorem cui bis de
 rebus fides habeatur, existi-
 mas, qui nobis dicat cōtra-
 ria? Per Iovem, inquam ego
 virum apprimè mirabilem,
 Abdera oriundum illum De-
 mocritum, cui tam firmiter
 erat persuasum eiusmodi ni-
 bil esse in rerum natura
 posse, ut quum se in moni-
 mento extra portas clausis-
 set, ibique degerat dies noc-
 tesque scribens atque compo-
 nens, iuvenesque cum qui-
 dam illudere cupientes, ac
 perterrefacere, nigra ueste
 in modū cadaveris ornati,
 ac personis in capita affi-
 cti consistentes illum cir-

οὐκ αὐτῶν, εἴτε ἔλθῃσι ἰού-
 βλησι πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ με-
 ταξὺ γράφων, παύσασθαι, ἴ-
 σθαι, καί ποτε τοῦτο βεβαίως
 ἐπίστασθαι μηδὲν εἶναι τὰς ψυ-
 χὰς εἶναι, ἔξω γεγενημέναι τῶν
 σωμάτων. τοῦτο φησὶ, ὃ δὲ
 ἐστὶν Εὐκράτης, ἀνείκτερον τινα
 αὐτὰ καὶ τὸν Δαμίουκτερον
 γινώσκειν, ἢ γὰρ οὕτως ἐγγίνωσκον.
 ἔγωγε δὲ οὐκ αὖτε καὶ ἄλλοι
 διευκρίνομαι, αὐτοὺς παθόντων,
 οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας τάχα
 γὰρ αὐτὰ οὐ, ὡς Τυχιάδης,
 ἀκούων προσβιβασάμενος πρὸς
 τὸν ἀλκιβεῖον τὰ διευκρίνομαι.
 ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆ-
 γον, ἐπὶ νύκτι, ὑπὸ τῷ πα-
 τέρει ἐπὶ παιδείας προσέειπεν
 ἀπιστάμενος, ἐπιβόμους ἐς
 Κίπῳ ἀναπλάσσειν, ἐπὶ
 ὅθῃ ἐπὶ τὸν Μίμνονα ἰδόντων,
 ἀκούσας τὸ λαύματιν ἰκάνον
 ὅχουοντα πρὸς ἀνίσχοντα ἢ
 ὅλιον. ἰκάνον μὲν ἄνθρωπον, ὃ
 κατὰ τὸ ἑσπέρην τοῖς πολλοῖς
 ἁσιμόν τινα φωνῶν, ἀλλὰ
 μοι καὶ ἰχθυόσῃ ὁ Μίμνονας
 non hoc vulgari modo quo audiunt alij sonum quem-

ta pertinuerit, neque eos
 omnino respexerit, sed in-
 ter scribendum, desistite, in-
 quit, ineptire. Ad eò firmi-
 ter credidit animas nihil
 esse postquam e corpori-
 bus exierint. Hoc ceteris,
 inquit Eucrates, demen-
 tem quempiam virum esse
 Democritum, si quidem sic
 existimavit. Ego uero uobis
 etiam aliud referam,
 quod mihi ipsi contigit,
 non quod ab alio accepe-
 rim. fortassis etiam tu Ty-
 chiades quum audieris, con-
 pelleris accedere, ipsa nato-
 rationis ueritate coactus.
 Quum in Aegypto uersa-
 rer adhuc adolescens, a pa-
 tre uidelicet doctrinae gra-
 tia transmissus, cupiebam
 nauigio profectus in Co-
 rptum, illinc adiens i Memo-
 nonem, miraculum illud au-
 dire, eum uidelicet sonum
 reddentem ad orientem so-
 lem. Illud igitur audiē-
 tem audiunt alij sonum quem-
 priam inanem, sed mihi oracula etiam edidit Memnon
 ipse.

αὐτὸς, αὐαίξας τὸ σῶμα ἐν ἱ-
 πσι μὲν ἰπῆα, καὶ ἔτι μὲν πρὶν
 τὴν ῥῶ, αὐτὰ αὖ ὑμῖν ἔπον-
 ναίηκε. κατὰ δὲ τὸ ἀνάπλεον,
 εὐτυχῶ ὑμῖν συμπλέων Μιμ-
 φίτας αὐτῶν, τῶν ἱερῶν γραμ-
 ματίων, θαυμάσιος τὴν σο-
 φίαν, καὶ τὴν παιδείαν πα-
 σαν εἶδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἰάο-
 γιτο δὲ ῥῖα καὶ εἰσεσὺν ἔτα ἰν
 τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ἀκικί-
 ναι, μαγούων παιδοδιδέμενος
 καὶ τῷ Ἰσίδος. Πανκράτιον, ἱ-
 φκ, λίγαις, δὲ Ἀρίγραις, ἡμὸν
 διδασκάλον, ἰδὼν αὐτὰρα ὄν-
 ρα μιν ἰν ἁδούοις, νοήματα,
 ἐκαστῶς ἐκλῶσιζοντα, ἐπιμή-
 κη, σιμὸν, πρόχειον, ὑπόλα-
 πτον τὰ σκίλη. αὐτὸν, δὲ δὲ
 ἰκάνειν τὸν Πανκράτιον. καὶ
 τὰ ῥῖ, πρῶτα ὁ γινώσκων ὅτις ῥῶ,
 ἰπὸς δὲ ἰώσαν αὐτὸν, ἡ παρὶς ὁρ-
 μίσαι μὲν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ
 πρὶ πολλὰ τινάστα ὀργαζόμε-
 νον, καὶ δὴ καὶ ἰπὶ κρονιδά-
 των ὀχόμενον, καὶ σωτῆρτα
 τοῖς θαρίοις, τὰ δὲ ὑποπλήσαν
 πα καὶ εἰκόντα τὰς ἁρῖας, ἱ-
 γνων

versantem: illas vero reuerentes cum, candidisq; aduantes,
 agno-

ipse aperto ore septem uer-
 sibus: quod nisi esset super-
 uacaneum, ipsos nobis uero-
 sus recenserem. Inter nauig-
 andum uero incidit in nos
 una nauigans uir Memphi-
 ticus quidam ex sacris illis
 scribis, mirabili sapientia,
 et qui uniuersam Aegy-
 ptiorum doctrinam calle-
 bat. Dicebatur, autem tres
 ac uiginti annos in adytis
 subterraneis mansisse, ma-
 giā interea doctus ab Iside.
 Pancratem dicis (inquit Ae-
 rignotus) præceptorem me-
 um, uirum sacrum, rosam,
 lineis indutum, doctum, pu-
 req; lingua Græca loquen-
 tem, procerū, sinum labijs
 promissis, cruribusq; grac-
 libus. Illum ipsum, inquit il-
 le, Pancratē. Ac primū qui-
 dem quis esset ignorabā: at
 postquā uidi eū, si quando
 in portū appulissetis, cum
 alia multa miracula facien-
 tem, tum crocodilis insiden-
 tem aguisse, et cum seris

τὸν ἰδὲν τινα αὐτῶν. ὃν
 τὰ κατὰ μέγαν φιλοφρονέ-
 μεν, ἡλίου ἰταῖς αὐτῷ,
 καὶ σωφύας γυμνῶν, ὅτι
 πάντων ἰκτεῖνες μετὰ τῶν ἀ-
 πορρήτων. καὶ τίλ, πᾶσι
 μετὰς μὲν οἰκίτας ἀπαστας
 ἐν τῇ Μιμφίδι καταλιπὼν,
 κίτῃ δὲ μόνον ἀκολοθεῖν
 μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπαρ-
 εον ὅμῃς τῶν διακτενομέ-
 νων· καὶ τὸ μετὰ τῷ τῷ οὕτω δι-
 σκεῖν. ἰπείδῃ ἵλασι μὲν ἵς τι
 καταγύγειν, λαβὼν αὖτ' αὐτῶν
 τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ὃ τὸ νό-
 ραθρον ὃ καὶ τὸ ὑπὸρον, περι-
 βαλὼν ἱματίοις, ἰπείδῃ τινα
 ἰπυδῶν, ἰπείδῃ βαδίσει, τοῖς
 ἄλλοις ἀπασιν κῶβρυπρῶναι
 δεκνῶντα. τὸ δὲ ἀπὸ τῶν, ὅδῃ
 τὴν ἀπὸ τῶν, καὶ ὡφύνα, καὶ
 ἰσκούαζ, καὶ ἵς πάντα διξίως
 ἀκρίτα, καὶ διακτεῖτο ὅμῃς.
 αὐτὰ δὲ ἰπείδῃ ἄλλῃ ἵς τῆς
 διακτενίας, αὐτῇς ἡρόθρον
 τὸ πέραθρον, ὃ ὑπὸρον τὸ ὑ-
 πόρον, ἄλλῃ ἰπυδῶν ἰπεί-
 δῃ, ἰπείδῃ αὐτῷ, τῷ τῷ ἵς πάντων
 ἰσπε-

agnovi sacrum quæpiam
 virum esse : paulatimque
 comitate mea me in eius
 amicitiam ac familiarita-
 tem insinuaui, adeo ut o-
 mnia arcana mihi commu-
 nicaret. Ac tandem mihi
 persuadet, ut famulis omni-
 bus in Memphide relicto, se
 solus sequeretur. neque enim
 disjunctos nobis ministros
 atque ex eo tempore sic via-
 tam duximus. Quum in di-
 versorium quodpiam venire-
 mus, homo accepto pistillo,
 scobinâve, aut pessulo, vesti-
 bus implicans, quum in id
 carmen quoddam dixisset,
 effecit ut ambularet, utq; a-
 liis omnibus homo videre-
 tur. Illud ergo abiens, et a-
 quam hauriebat, et canth-
 arabat, instruebátque, at-
 que in omnibus commodè
 subserviebat ministrabat-
 que nobis. Deinde postquã
 iam satis huius ministerij
 fuit, scobinam rursus scobi-
 nam, ac pessulum pessulum,

aliud recitans carmen, recedebat. Hoc ego vehementer

ἰσπελακὺς, ἐκ ἄχου ἵππυς ἰκ-
 μέθου παρ' αὐτῷ· ἰδόνκατι
 γὰρ αὐτῷ, καὶ τὴν πρὸς τὰ ἄλλα
 προχαίρειται· ἄρ'· μὴ δὲ
 παρὶ ὁμίῃ λαβὼν, ἰπὺν κα-
 σατῆς ἰπιδῆς, ὡς ἵππιδου-
 λαβῶν, σχιδὸν ἰπ σποτατῷ ὑ-
 ποτάς. καὶ ὁ μὲν ὤχιτοῖς τῷ
 ἀγορᾷ, ἰπταλάμῃ τῷ ὑ-
 πῖρ, ἃ ἰδὲ παιᾶρ· ἰγὼ ἵπ-
 τῷ ὑτράϊαν, ἰκῶντι κατὰ
 τῷ ἀγορᾷ πρᾶγμα ἰπιδουμέν,·
 λαβὼν τὸ ὑπὸρον, σχηματί-
 σαι, ἰμῖως ἰπιδῶν τὰς συν-
 λαβὰς, ἰκῶντι ὑδροφῆρ. ἰ-
 παρὶ ἵππιδουλάμῃ τῷ ἰμῖ-
 ρια, ἰκῶντι· πῖπασο, ἰφῶ,
 καὶ μῖκτι ὑδροφῆρ, ἄλλ' ἰδὲ
 αὐτῆς ὑπὸρον τὸ ἵππιδι μῖ-
 πῶντι καὶ ὑδῆρ, ἄλλ' ὑδροφῆ-
 ρη αὐτῇ, ἄχρη δὲ ἰπιδουλάμῃ ὑ-
 μῖρ ὑλᾶται· τῷ ἰκῶντι ἰπ αυ-
 πῶν, ἰκῶντι ἄμῃπῶν τῷ πρᾶ-
 γματι (ἰδὲ δῖαν γὰρ, μὴ ὁ παγο-
 κρᾶτες ἰφῶντι καὶ ἀντακτῆ-
 ρη, ἰπιδρ καὶ ἰγῖντι) ἰκῶντι λα-
 βὼν, διακῶντι τὸ ὑπὸρον καὶ
 δῖος μῖπῃ τῷ ἰκῶντι τὸ

conatum nō reperiebam quo
 pacto ab illo expiscarer.
 Nā id mihi inuidebat, quan-
 quam in alijs esset facilli-
 mum. At quadam die in an-
 gulo quodam tenebricoso
 clam illo delitescens, subau-
 scultavi propius incantatio-
 nem illam. Erat autem tri-
 syllaba. Tum ille quum pi-
 stillo mandasset quæ curan-
 da erant, abiit in forum. At
 ego postridie illo apud fo-
 rum occupato, acceptum pi-
 stillum quum ornaassem, syl-
 labas illas simili modo pro-
 nuncians, aquā iussi ut hau-
 rirer. Tum impletam am-
 phoram quum tulisset: Desi-
 ste, inquam, neque aquam
 amplius haurito, sed rursus
 esto pistillum. At illud mihi
 haud amplius iam obtempe-
 rare uolebat, sed aquam
 hauriebat, continuè, quoad
 hauriendo totam domum
 nobis impleret. At ego quā
 resistere huic rei non uale-
 rem, timebam autem ne Pancrates reuersus (id quod e-
 tiam euenit) irasceretur, correpta securi pistillum in duas
 partes

μήρῳ, ἀμφὶ γὰρ λαόντα,
 ὑδρεφόρει, καὶ αἰδ' ἵκτε
 δύο μὲν ἱγύνοντο οἱ δὲ ἀκού-
 ναι ἔμ τούτῳ, καὶ ἱ παγ-
 κράτης ἱφίσταται, καὶ συ-
 νάει τὸ γυνώσκον, ἐκείνῳ
 μὲν αὖθις ἐπείησιν ἔνθα, ὡς
 πρὶν ὡς πρὶν τῆς ἐπιδόσεως αὐ-
 τὸς δὲ ἀπολεπὼν μὲν, λα-
 βὼν, οὐκ εἶδ' ὅπου ἀφαιέ-
 ῃσιν, ἀπὸ μὲν, οὐκ οὐν, ἵφθ
 ἱ Διονόμαχῳ, εἶδ' αὖτ' ἱ
 πάντες αὐδραπὴν ποιῶν ἐκ τῆ
 ὑπέρου: οὐκ αὖτ' ἱ εἶδ'
 ὁμοίως γὰρ οὐκ οὐν γὰρ ἱ
 τὸ ἀρχαῖον εἶναι τί μὲν ἀγνο-
 οῦν, ὡς ἀπὸ γίνεσθαι.
 ἀποφύγει, ἀλλὰ δὲ αὖτ' ἱ
 μὲν ὑδραπὴν ὡς πρὶν οἰκίαν
 ἱπποκλονμὲν, οὐκ οὐκ οὐκ,
 ὡς δὲ ἱγὼ, τὰ τοιαῦτα τι-
 ρατολογεῖσθαι, γὰρ οὐκ οὐκ
 αὐδραπὴν: οὐκ οὐκ ἀλλὰ ἱγὼ
 μαρτυρῶν τῶν ἱγὼ, ἱ
 ἄλλον ἱγὼν ὑπερβάλλει
 τὰς παραδόξους τὰς, ἱ
 βρὰς διαγύσει, μὲν πρὶν ἱγὼ
 τὴν ἱγὼν ἱπποκλονμὲν δὲ αὖτ'
 πρὶν, ἱ ἀλλοτέρων μὲν οὐκ οὐκ
 μάρτυρ. φησὶ δὲ αὖτ' ἱ γὰρ οὐκ οὐκ

partes dissecto. At utra-
 que pars amphoram sumēs
 hauriebat aquam, iamque
 unius loco duo mihi ministri
 esse cœperunt. Interea Pano-
 crates superuenit, ac re in-
 tellecta, illas quidem in li-
 gna rursus, quemadmodum
 ante carmen erāt, mutauit.
 At ipse me clanculum relin-
 cto, nescio quò clanculum se
 subducens abiit. At possis i-
 stud etiam nunc, inquit Di-
 nomachus, hominem ex pio-
 stillo facere? Per Iouem, in-
 quit ille, dimidia ex parte
 scio: nam in priorem formā
 nunquam à me restitui po-
 test, postquam semel aquari-
 us esse coeperit. si d. d. d. d. d.
 da nobis domus esset aquæ
 iam impleta. Non desistitis,
 inquam ego, huiusmodi mô-
 strosa narrare uiri fines?
 Alioqui horum saltem adole-
 lescentium gratia incredibi-
 les istæ ac terribiles fabulas
 aliud in tempus omittite, ne
 clanculū terroribus ac pro-
 digiosis fabulamentis imple

μάθητε αὐτὰ ἐκ τῆς ἀποστολῆς, καὶ
 διὰ πάντας τὸς βίβλους ἐκτελέετε
 πάντα, καὶ φιλοφρονέσθε τοὺς
 ποιήσαντας τὰς ἐντολὰς ταύτας ἐν
 συμπλαύσει. οὕτως ἐπιμνησάμενοι,
 ἡ δ' ὅτι ὁ εὐαγγέλιος, ἀπὸν πλῆθος
 μαθητῶν. τί γὰρ σοι, ὦ
 Τυχάδης, πρὸς τῇ τοιαύτῃ δο-
 καῇ; λέγω δὲ χρυσμῶν καὶ θυσφά-
 λων, καὶ ἴσα θυφορέμῳ ἰνδὸν
 ἀναβοῶσιν, ὃ δὲ ἀδύτῳ ἀκύν-
 η, ὃ παρὲν ἐμμεῖρα φθιγ-
 γομένη, πρὸς σπίναν τὰ μέλλον-
 τα; ὃ δὲ λαοὶ καὶ ταῖς τοιαύτοις
 ἀπιστοῦσι; ἰγὼ δ', ὅτι μὲν καὶ
 διακτύλιον τινα ἰσθμὸν ἔχον, Ἀ-
 πόλλωνος τὸν πυθῖον ἀνίστα-
 ι. τυπύσσει τῇ σφραγίδι,
 καὶ οὗτος ἐκ τῶν ἀπολλωνοφθιγγι-
 ται πρὸς ἐμὲ, ὃ λέγω, μέ σοι
 ἀπιστὰ δόξω πρὸς ἐμαυτὸν με-
 γαλοχρῆσθαι. ὃ δὲ ἐν Ἀμφιλό-
 χῳ τί ἔκχεα, ἐν Μαλλῷ, τοῦ
 Ἡρώτος ἐκδοραλισχέντος
 μοι, καὶ συμπλαύσαντος ὅ-
 πρ' ἐμῶν, καὶ ἡ ἡδὲ αὖτις
 τὸς, ἰδίᾳ ὑμῖν ἀπὸν, ἅτα
 ea quae apud Amphilo-
 mecum diu differente, deum
 te, tum quae ipse mihi, nolo

ἔξῃς, ἃ ἐν Περγᾶμιν ἑίδον
 καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁ
 πέτι γὰρ ὁ Αἰγύπτῳ ἐπανήσαν
 εἰκαδὴ, ἠκόντων τὸ ἐν Μάλῳ
 τοῦτο μαντικῶν ἐπιφανέστατον
 τι καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ
 χρᾶν ἰσαργῶς, πρὸς ἵππος ἀπο-
 κρινόμενον, οἷς αὖ ἐγγράψαι
 τις εἰς τὰ γραμματέων, πα-
 ραδόντῳ προφύτῃ, καλῶς αὖ
 ἔχειν ἐκποσάμενον, ἐν παράπλῃ
 παραβλῶσαι χρεῖται, καὶ τι
 πρὸ μνησέων συμβουλεύ-
 σασθαι τῷ δυνάμει. ταῦτα ἴτι
 τοῦ Εὐκράτους λέγουσι, ἰο-
 δὼν εἰ τὸ πρᾶγμα προχω-
 ρήσαν ἱμελλῇ, καὶ ὥς οὐ πε-
 ρὶ μικρὰς ἐκέρχεται τῆς πόρε
 τὰ χρεῖται τραγῳδίας, οὐ
 δεινὸν εἰδὼς δὲν μὲν αὖ
 τιλίγαν ἔπασι, ἀπολιπὼν
 αὐτὸν, ἴτι διακρίνεται ὁ Αἰ-
 γύπτῳ ὡς τῷ Μάλῳ (καὶ
 γὰρ σιωπῶν ἴτι μὲν ἀχθόνται
 παρόντι, καὶ ἀπὸ ἀντισε-
 φιστῶν ψευδμάτων) ἀλλ' ἰ-
 γὼν ἔπειτα, ἴφῳ, λόντιχεν
 ἐπιμύσειν· δέομαι γὰρ αὖ
 τῷ

dine quæ uidi in Perga-
 mo, quæ audiui in Patas-
 ris. Itaque quum ex Aegy-
 pto redirem domum, audi-
 remq; illud in Mallo uatici-
 nium apertissimum simul ac
 uerissimum esse, tamen si
 oracula dare, ut ad rem re-
 spondeat his quæcunq; pro-
 phetæ quispiam in schedu-
 lam inscripta tradiderit, re-
 cense me facturum putavi, si
 dum præternavigarem, ex-
 perirer oraculum, deumq;
 de futuris quippiam consule-
 rem. Hæc adhuc Eucrate di-
 cente, quum uiderem quàm
 longè res esset processura,
 quodq; non breuem incepis-
 set de oraculo tragœdiam,
 ratus non expedire uti solus
 contradicerem omnibus, re-
 linquens eum ex Aegypto
 adhuc in Mallum navigan-
 tem (nam quæ intelligebam
 molestam illis esse præsentem
 meam, utpote qui dissen-
 tirem, reselleremq; eorum
 mendacia) Atqui ego ab eo,

inquam, quæsumus Leontichum. nam opus habeo cunctis.

πῶ τι συγγεῖται, ὑμῖν δὲ,
 ἡπὲρ εὐχόμενα ὑγῶδι τὰ κν-
 ρώπεια εἶται, καὶ αὐτοὺς
 ἔδωκε τοὺς δυνεὶ παλῆτε συ-
 νιπτοφυμένους ὑμῖν τῶν μυ-
 θελογουμένων. καὶ ἄμα λίσ-
 γων ῥήτρην, εἰ δὲ ἄσμενοι, ἰ-
 λουθρῶς λαβόμενοι, ἀτί-
 σκω, ὡς τὰ ἄλλα, αὐτοὺς, καὶ
 ἐνιφορευόντες τῶν ψευδμάτων.
 τοιαῦτα σοι, ὦ Φιλόκληρε, πα-
 ρὰ Εὐκράτει ἀνέσται, ἥκω, νῦν
 τὸν Δία, ὅσπερ οἱ τοῦ γαστρί-
 κους κρόντου, ἰμπιφυσμίο-
 υς τῶν γαστρῶν, ἰμῖτον Διό-
 μωρ. ὁ δὲ ὡς δὲ ἐν ποτὶν
 ἰδίᾳ πολλὰ ἰπριάμην λοβίσα-
 σόν τι φάρμακον, ὃν ἔκτισα,
 ὡς μή τι ἕκαστον ἐργάσεται με-
 ῖν ἡμῶν αὐτῶν ἰνιμηρεῖσα.
 τέρσασθαι γοῦν, καὶ δαίμονας,
 καὶ ἑκάττας ἐρᾶν μοι Διὶ.
 Φί. καὶ αὐτοὶ, ὦ Τυχιάδε,
 τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσαν τῆς
 διεγνώσεως· φασὶ γὰρ τοὶ μὲν μό-
 νον λυγρῶν, καὶ τὸ ὕδωρ φο-
 βῶσθαι, ὅπως αὖ οἱ λυγρῶν-
 τες λιγροὶ δάκνουν, ἀλλὰ

ἡμῶν

ἔσθαι, quoscunque rabidi canes mordcant, necnon etiam si
 quem

eo congregari. At uos, quando
 quidem parum sufficere uo-
 bis res humanas putatis, ip-
 sos etiam deos denique in fa-
 bularum uobis partem uoca-
 te. Atque hæc simulac dixi,
 discessi. Illi uero alacres iam
 libertatem nacti, ut est ueri-
 simile, mutuo sese epulis acci-
 piebant, ac mendacis ingur-
 giabant. Talibus, ὦ Philo-
 cles, apud Bucratē auditi,
 uenio per Iouem inflato uen-
 tre, non aliter quam hi qui
 musto poti sunt, opus habēs
 uonitiu. Tum libenter ali-
 cunde magno emerem phar-
 macum aliquod quod mihi
 obliuionem induceret corū
 quæ audiui, ne me nonnihil
 earum rerum lædat inba-
 rens memoria. nempe mon-
 stra, demones, atque Heca-
 tis mihi uidere uideor.

PHIL. Quin mihi quoque
 ὦ Tychiade tale quiddam
 hic sermo tuus attulit. aiunt
 etenim non solum in rabiem
 uerti, atque aquam formi-

λέγῃ τινα ἢ δειχθεὶς αὐθρο-
πῇ δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύν-
εσθαι τὸ δόγμα, καὶ τὰ αὐ-
τὰ κῆλ. τῷ φοβῆται. καὶ οὐ
τείνον ἵστας αὐτὸς, ἢ εὐ-
πράτius δειχθεὶς ὑπὸ πολλῶν
ψευδμάτων, μεταδιδωκί-
ναι καὶ τοῦ δόγματος, εὖ
τω διακρίνον μετὰ τὴν ψυχὴν
ἐρίπλεσσε. Τυ. ἀλλὰ δαρρῶ-
μερ, ὦ φιλάτε, μέγα τ' τοιού-
των ἀλιξίφάρμακον ἔχοντός
τιν' ἀλῆθειας, καὶ τὸν ὅτι πᾶ-
σι λόγον ὀρθόν, ὃ χρημύτους
ἑμᾶς, ἡδὴν οὐ μὴ παράξῃ τ'
λεπτῶν καὶ ματαίων
τεύτων ψε-
υδμάτων.

quem mordicis homo mor-
sus momorderit, illum moro-
sum quoque nō minus cani-
no ualiturum, atque cum eo-
tiam eodem modo formida-
turum. Quin tu ergo uideris
quum sis ipse apud Eucra-
tem à multis mendacijs mor-
sus, mibi quoque morsum il-
lum communicasse, adeò mi-
bi mentem demonibus im-
plcuisti. TYC. At bono a-
nimo sumus amice, quum
magnum aduersus huiusmo-
di rei remedium habemus,
ueritatem, rectamq; omni-
bus in rebus rationem: quo
si utamur, nullis huiusmodi

manis stultisq; mendis hīs turbabimur.

GILBERTI COGNATI AN- notationes.

ARGUMENTVM.

Philopseudes non sine Socratica ironia totus uersa-
tur (id quod titulus ipse declarat) in ridenda coarguendaq;
libidine: dialogus nescio certè lepidiorne an utilior. in quo
non ualde me mouet, quod eius animi fuisse uideretur, ut non
satis immortalitati suæ confideret, atque in eo fuisse erro-
re, quo Democritus, Lucretius, Plinius, plurimiq; iidem alij.

Quid enim mea refert quid sentiat his de reb. Ethnicus quæ in præcipuis habentur fidei Christianæ mysterijs? Hinc certe fructum nobis offeret iste dialogus, ut neque magicis habeamus præstigijs fidem, & superstitione careamus, quæ passim sub specie religionis obrepit: tum uitam ut agamus minus anxiam, minus uidelicet expauescentes tristitia quæpiam ac superstitione mendacia, quæ plerumque tanta cum fide atque auctoritate narrantur, ut Augustino viro gravissimo, hostique mendaciorum acerrimo, nescio quis nam ueterator persuaserit, ut fabulam illam de duobus Spurinis, altero in uitam redeunte, altero descedente, tanquàm rem suo ipsius tempore gestam pro uera narraret, quam Lucianus in hoc dialogo, mutatis tantum nominibus, tot annis antequam Augustinus nasceretur irrisit. Quo minus mireris, si pinguioris vulgi mentes suis figmentis aficiant ij, qui se cum demum rem magnam confecisse putant, Christumque sibi deuinxisse perpetuo, si cõmenti fuerint, aut de sancto aliquo viro fabulam, aut de inferis tragediam, ad quam uetula quæpiam aut delira lachrymetur, aut puida inhorrescat. Itaque nullam ferè martyris, nullam uirginis uitam prætermiserunt, in quam non aliquid huiusmodi mendaciorum interuerint: piè scilicet. alioquin enim periculum erat ne ueritas non posset sibi ipsa sufficere, nisi fulciretur mendacijs. Nec ueriti sunt eam religionem contaminare figmentis, quam ipsa ueritas instituit, & in nuda uoluit ueritate consistere: nec uiderunt utique adeò nihil huiusmodi fabulas conducere, ut nihil perniciosius officiat. nempe ubi admixtum subolet mendacium, ueritas illud minuitur ac labefactatur auctoritas. Vnde sæpe mihi suspitio suboritur, magnam huiusmodi fabularum partem, à uariis ac pessimis nebulonibus conficiam, quibus studium fuit, partim ex incauta, simplicium potius, quàm prudentium credulitate, uoluptatem capere, partim fabularum fictarum comærcio, fidem ueris Christianorum historijs admere: quippe qui frequenter quædam, his quæ in sacra scriptura continentur, tam uicina cõfingunt, ut faciliè se declarent, ad ludendo iussisse. Quamobrem quas scriptura nobis historias diuinitùs inspirata cõmendat, eis indubitata fides habenda est: ceteras uerò ad Christi doctrinam tanquam ad Critolai regulam applicantes, cauere & cum iudicio aut recipiamus, aut respuamus, si carere uolumus,

nolumus & inani fiducia & superstitiosa formidine. Nolo hæc damnatæ magiæ, cuius inventorem Mercurium ferunt, vanitatem, seu potius impietatem pluribus coarguere: ne rem per se satis detestandam, in dubium vocare videar: nèue uno ex-
cuso capite, innumerabilia (quòd de Lerneæ peste legitur) mihi denuò obtruncanda exoriantur. Sunt enim istius imposturæ mille species, milleque ludificandi modi.

a Nam veteres illi.) Veteres Græcos, præcipuè quæ Herodotum, Ctesiam, quæ Cnidium, atque his superiores, & Homerum denique etiam scriptis mendacia conservasse testatur, nò modò ut ad eos, quib. sua ipsi recitabant, sed ad posteror quoque, quasi per manus tradita, pulcherrimis verbis, metrisque servata pervenirent. Idem cùm in campis Elysij diversa nocentium genera gravissimis pœnis affici se vidisse referat, acerrimè eos qui in vita mentiti essent, apud illos puniri ait, quorum Herodotum Ctesiamque principes ponit facetissimè, a quo se id aucto speciasse subiungens, quippe qui nullius sibi mendacij esset conscius. De ijs scriptoribus Luciani iudicium non est improbandum: cùm & alij Græci complures in eadem fuerint sententia, Straboque ac Diodorus Siculus non semel eos nugatos asserant, quorum auctoritati innixus Iuvenalis ita de Græcis historicis scribit decima Satyra:

— Creditur olim

Velificatus Athos, & quicquid Oracia mendax

Audet in historia, -- &c.

Demetrius Phalereus in libel. de Elocutione, Ctesiam, quem carpit Lucianus, meritiò poetam dicendum dixit. b Athenienses.) Isocrates & Pausanias Erichthoniù Vulcano & Terra generatum opinantur. c Pana quendam.) Pan, cùm Athenienses duce Miltiade, cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Græcis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocritus in Syringe, & plura annotauimus in dialogo Panos & Mercurij.

d Orithyam.) Orithyam Erechthei Athenarum regis filiam, rapuit Boreas: raptam tulit in Thraciam, & ex ea Zeten & Calain suscepit. Homeri scholiastes ad calcem Odysseæ & Apollonis primo Argonaut. e Aesculapius.) Socrates moriens Phædonem admonuit, ut voto se liberans Aescula-

O o o ; pig

pio gallum perfolueret, perinde quasi sumpto pharmaco, iam sanitatis beneficium sentiret cum exiret e corpore, unde omnes animi morbi scatent ac pullulant. Putabatur enim hic deus salutem hominibus conferre. f Circa plenum forum.) Quod maxima olim populi, circa horam (ut antiqui illi numerabant) sextam, id est meridiem, in foro esset frequentia, hoc à Græcis hominibus tempus ἐμφιπλάτυνας ὥρας vocabatur. g Lunam e cælo.) Incantatrices Lunæ cursum etiam remorari credebantur, ut Virgilius:

Carmina uel cælo possunt deducere Lunam.

h Mulierem.) Hecates descriptio, de qua in Mortuorum dialogis, & in Necyomantia. i Adiens Memnonem.) Neque dubium est, quin è toto ferè terrarum orbe omnes ad hunc Memnonem uidendum audiendumque concurrerint huiusmodi rerum studiosi. Namque ut Aelius Spartianus testatur, Seuerus Imperator è Parthica expeditione reuertens, quum Syriam & Aegyptum, aliasque quasdam regiones lustrasset, gratam sibi eiusmodi peregrinationem propter religionem Dei Serapidis, animaliumque ac locorum (ut eius uerbis utar) nouitatem fuisse semper postea ostendit: quando & Memphim, & Memnonem, & Pyramides, & Labyrinthum inspexit. De Memnone etiam aliquid in Toxaride annotauimus.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ALLOGVTIO, SEV BACCHVS;

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Præfatio quædam est, quales & nostri homines in enarrandis auctoribus, aut alijs rebus tractandis, ipsis operibus præmittere solent. Et extant sanè etiam Ciceronidâ ad uicem exemplum compositæ. Monet autem Lucianus auditores suos, ne solùm compositionis nouitatem in scriptis suis spectent, nè-ue ideo pro paruis aut contemnendis illa habeant, quia comica ac satyrica quædam sub dialogi grauitate tractet: sed ma-
gis

gis ipsam rem spectent: ne idem illis, quod India olim, acci-
dat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem, & à re militari alie-
num contemnunt. Deinde autem & ueniam precatur ætati, si
paulo uerbosior & loquacior nonnullis fortè uideatur, factū
suum etiam hęc collatione quadam Indorum cohonestans. O-
mnino autem multum gratiæ habet huiusmodi præfatione,
sive cui allocutiones eas uocare magis libet, ubi collationi-
bus atque similibus suis ipsa hypothesis aptè respondet.

Ο Τὸ Διόνυσος ἰπ' ἰο
δοῖ στρατιᾶν ἑλκον
(ἡρώων γὰρ ἔδωκε, εἰ-
μαι, καὶ μῦθον ἱμῶν διηγῆσα-
σαι Βακχικῶν) φασὶν ἰτὼ κα-
ταρραῖναι αὐτὸ τὰ πρῶτα
ἵδε πῶς ῥά περ τὸς ἱκέτ', ὅτι κα-
ταγυῖαν ἐπέμψεν, μάλλον ἢ
ἑλκῶν τῶν τέλειαν, ὡς αὐτίκα
μέλα συμπαταῖσι μέλες ὑπὸ
τῇ ἰλιφάντῳ, εἰ αὐτίτ' ἀφαι-
ῖται γὰρ, εἰμαι, τῶν σκεπῶν
ἀλλόκοτα ὑπὸ τῆς στρατίας
αὐτοῦ ἀγγιλλέμεν. ὡς ὁ
μὲν φάλαγγ' αὐτῷ, καὶ εἰ λά-
χει, γυναικῶν ἄν' ἰαγέρωνδ'
καὶ μεμνηται, ἡμεῖς ἰταμῆα
καὶ, τὸ βίβλας ἰταμῆα ἀδελ-
τά

Q Vo tempore Bac-
chus aduersus In-
dos dūcere exer-
citum instituit (nihil enim
prohibet, ut mea fert opi-
nio, fabulam uobis Bacchi-
cam percensere) ferunt us-
que adeo cum initio ab In-
diæ incolis fuisse contem-
ptui habitum, ut accedentē
etiam subsannarent. Magis
autem temerariam illius au-
daciam misera uone prose-
quendum esse opinabātur,
tanquam æctutum ab ele-
phantis proculcandum, si
acie instructa illis occurrif-
set. Siquidem inaudierāt,
ut ego existimo, ab explora-

toribus, absurda & monstrosa de illius exercitus rea-
nunciantibus, quemadmodum eius phalanx & co-
hortes ex mulieribus insanis & furentibus collectæ
forent, ibyrso redimitis, pelles ceruinæ indutis, & bac-
chas

τάτινα μικρὰ ἔχουσιν, ἀσίδε-
ρα, λιτρίπιστα καὶ τῶτα,
καὶ τινὰ πολυάρια κῶρα, βομ-
βῆτα, ἃ τίς μόνον προσέψα-
τε (ἀσπίσι γὰρ ἄνα ἔν καὶ τὰ
σύνπαντα) ἰδίῳσι δὲ τινες ἀ-
γρίῳσι νασίσκουσι ἱστῶνα, κομ-
οῦσι, λώρδακα ἐρχομένους, ὅρας
ἔχοντες λώρδαται, οἷα τοῖς ἀρ-
τι γυναικῶσιν ὀρίφεισι ὑποφύ-
ται. καὶ τὸν μὲν τραχυλά-
τιον αὐτῶν ἐφ' ἀρμάτοις ἐχά-
δου, παρδάλιον ὑπερδουμίο-
νον, ἀγίονον ἀπελθῶσι, ἃ δ' ἐπ'
ἐλίγον χυθῶντα τῶν παρὰν,
λωρδοφίρον, βέρβυσις ἱστῶσα
τομλόν, μίτῃ τῶν πόρκων
ἀναδιδυμένον ἐν πορφύ-
ρει, καὶ χρυσῇ ἱμβάδι. ὑποστρε-
πυγῶν δ' ὄνομα, ἵνα μὲν τινὰ βρα-
χὺν προελόντων, ὑπόπαχυον,
πρυγᾶτορα, ὀνίσσιμον, ὅτα μι-
γάλα ὀρθία ἔχοντα, ὑπερ-
μυτάρθουσι ἱπποκλέμενον,
ἐπ' ὅν τὰ πολλὰ ἱπποδόντα

ἐν

duos alios, a iouum quidem brevis statura senunculum,
corpore, perobeso & uentricoso, sinijis naribus defor-
mem auribus magnis & arrebtis, tremulum, scipioni
inuitentem, papiam asellum ut plurimum equitantem,
amictum

stus quospiam paruas ge-
rentibus nulla acie ferri a-
cuminatum, & illos ex thyr-
so confectantium scuta quae-
piam leuia, & resonantia
si quis saltem uel leuiter at-
tigisset. Quippe clypeis assi-
milabant & tympana. esse
praeterea in exercitu iuue-
nes quospiam agrestes &
nudos, qui saltarent corda-
ca, caudas habentes & cor-
nua, qualia ferè boedis re-
center natis solent succe-
scere. Ipsum autem ducem
illorum in curru uehi iuno-
ctis pardalibus, imberbem
admodum, ac ne tantillum
quidem per genas herbeo-
scente barbitio pubescen-
tem, cornigerum, racemis
coronatum, mitra purpu-
rea comam inuolutum, ac
aureos cothurnos indutum.

Ceterum secundus ductan-
di exercitus partes obire

ἰσχυροὺς, καὶ τῶν πάντων
 πῶς αὐτοὺς τινὰ συνταγματάρ-
 χων αὐτῶν. ἰσχυροὶ δὲ, τῶν
 πῶς αὐτοὺς, ῥά γὰρ τὰ ἐν
 θανάτῳ, κομίστην τὰ σέ-
 λε, κίεστα ἔχοντα, βαλυνώ-
 γηνα, ὀργίλων καὶ θυμικῶν,
 ἀκρίβει μὲν σύμμετρα φέρον-
 τα, τῇ δὲ αὐτῇ δὲ ῥά βλῶν καμ-
 πύλῳ ἰσχυροὺς καὶ πορε-
 σκιστῶντα ἔλκον τὸ φρεσὶ
 καὶ τὰ γυναικῶν ὅτι φοβῶ-
 νται αὐτὸν, καὶ οὐκ ἔστι
 μακρῶς τὰς κίεμας, ὅτι
 πρὸς αὐτῶν, καὶ βλάπτει αὐ-
 τοὺς δὲ ἀκρίβει καλῶν αὐ-
 τῶν ἐν δὲ αὐτοῖς. τὰ δὲ ὅτι
 ποίεσται ἀκρίβει αὐτῶν
 πρὸ τῶν γυναικῶν, καὶ δι-
 σκῶνται ἵτις ἵστανται τὰ ῥί-
 ματα, ὅτι αὐτοὺς γὰρ τινὰς
 αὐτῶν αὐτοὺς. τὰ αὐτὰ δὲ ἵστανται
 καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκρίβει
 τῶν ἰσχυρῶν, ὅτι τὸ αὐτῶν, καὶ
 ὅτι αὐτοὺς ἀκρίβει ὁ βασιλεὺς
 τῶν αὐτῶν

diocoras esse planè videbant. Hæc cum Indi & rex il-
lorum speculatoribus annunciantibus cognovissent, su-
blatis, ut par erat, cachinnis ridebant: namque nequaquam
contra exercitum egressi, aut instructis ordinibus ob-
viarunt.

amissionem crocoto, & buno
vehementer fidum illius in
ordinanda acie socium. Al-
terum uerò b hominē mon-
strosū, inferioribus corpo-
ris partibus hircum referen-
tem, crura crinitū, & cor-
nigerum, profunda insuper
barba insignem, iracundū,
& animo ad furorem pro-
penso præditiō, altera ma-
nu ferentem fistulam, dex-
tra uerò incuruum baculū,
semet attollentem, ac tota
castra circumsaltantē, quē
mulierculæ exterrere so-
lent, comāq; uento diffusā
concutere quoties accesserit,
neque non uociferari
Euobe: quo nomine, ut mihi
coniecturam facienti uisum
est, dominum suum compel-
lant. Itaque greges à muli-
ribus iam discriptos esse,
& oues adhuc uiuentes di-
laniatas: quippe illos cru-
t. Hæc cū Indi & rex il-
nciantibus cognouissent, su-
ridebant: nāque nequaquam
aut instructis ordinibus ob-
iung

τιδαι ὄφειν, ἀλλ' ἅπρ' ἄ-
ρα τὰς γυναῖκας ἱπαφύσαν
αὐτοῖς ἃ πλεοῖον γίνονται,
σφοῖσι δὲ καὶ νικᾶν ἀσχερὲν
ἰδίαι, καὶ φινέειν γυναικα
μικρότα, καὶ βαλύνειν ἀφ-
χοντα, καὶ μένουν σμηκρὸν
γυρόντων, καὶ ὁμιτρατιώτῳ
ἄλλων, καὶ γυνεῖται ἐρχο-
ντες, πάντας γυναικας. ἰπᾶ
δὲ ὑγγίλλῃσιν πυρπολῶν ὁ θῖος
ἔλα τῶν χώρων, καὶ πᾶ-
σαις αὐτῶνδρους καταφύ-
γων, καὶ ἀσπῆτων τὰς ὕ-
λας, καὶ ἰν βραχὺ πᾶσαν
τῶν Ἰνδοῦν πύρρως ἱμπε-
ρατοῦ· ἐπὶ γὰρ τοῖς Διο-
νυσιακῶν τὸ πῦρ, παρῶν
αὐτῶ ἑλῶν τοῦ ἑρᾶνου· ἰν
ταῦτα ἔλα σκευδῇ ἀνιῶν-
σανον τὰ ὄπλα, καὶ τοῖς ἰ-
λιφωτοῖς ἱπποσάφωτοῖς καὶ
ἑγγαλιτῶσαντοῖς, καὶ τοῖς
πύργους ἀσπιδιμῶναι, ἰπ' αὐ-
τοῖς ἀντιπύρρως, καταφρο-
νῶντο μὲν καὶ τότε, ὁργισῶ
μῶναι ὃ ὅμως, καὶ σὺνρίψαι
σπῶν-

ciem, etiamdum hostilem exercitum extremè contem-
nentes, & iracundo animo ferocientes, neque non ele-
phantis

uiam procedere illis delibe-
ratum erat, sed reputabant
si comminus mulierculæ in
eos impressionem ac impe-
tum essent factura, illis &
vincere turpe esse, & muli-
eres insanientes neci dare
venâ cum duce effeminato,
ac sene modico & uinoso,
adunēto etiam alio semini
ro milite, nudisq; saliatori-
bus per omnia ridiculis, fa-
cinus esse parum memora-
bile. Postea uerò quàm Bac-
chus regionem incendijs de-
uastare, & uirgineis ci-
uitates igne absumere, ac
sylvas incendere annuncii-
atus est, iamq; in breui tem-
poris spacio tota Indorum
regio flammis conflagraret
(etenim ignis Baccho iam
usque à fulmine paterna
sunt arma) ibi iam citra mo-
ram armis induti, coactis
elephantibus & infrenatis
& iurribus desuper positis
aduersus illos mouerunt a-

πρὸ δὲ δοντὸς αὐτῷ στρατοπέ-
 λῳ τὴν ἀγένην ἐκῆνεν φρασ-
 τελάτῳ, ἵππῳ δὲ πλεσίῳ ἐγί-
 γορτε, καὶ ἴδον ἀλλήλους, οἱ
 μὲν ἰνδοὶ, προτάξαντες τὰς
 ἱλίσκοντας, ἱππῶν τῶν φά-
 λαγγα, ὁ Διόνυσος δ' ἦ, τὸ μί-
 σον μὲν αὐτὸς ἄγει, ἔκ δ' ἄρ' οὖν
 ἦ αὐτῷ τὸ Διφίλῳ μὲν ὁ Σαλπ-
 νὴς, τῷ δὲ δυνάμει δ' ὁ Πανὺν ἄγει
 τε. λαχαγεὶ δ' ἔχει ταξίρχῃ,
 Σάτυροι ἱγκυλῶντες ἵππων. καὶ
 τὸ μὲν σὺν θυμῳ ἡὺν ἄπασιν τὸ
 εὖ οἱ. δὴ δὲ δὲ τὰ τύμπανα
 ἱπαταγῶν, καὶ τὰ κύμβα-
 λα τὸ πάλαι μὲν ἰσόμενοι.
 καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν
 τὸ ἕλμας, ἱππῶν τὸ ἔρπον.
 καὶ ὁ τῷ Σαλμῶν ἐνθ', ἱππῶν
 λαὸν τι ἐγείναται. καὶ αἱ Μαινά-
 δες οὖν ἐλελυγῆ ἱππῶν δυνά-
 αὐτοῖς, δράκοντας ἐκείνων
 ναι, καὶ τῶν δυνάμεων δ.
 πρῶν ἀποσυμμεῖναι τὴν σι-
 ληνῶν. οἱ ἰνδοὶ δὲ καὶ ἱλίσκον-
 τες αὐτῶν, αὐτὶνα ἱππῶν
 εἶδον,

uerò c Menades cū ululatu factō in eos impetu incursarūt,
 succinctæ draconibus, atque ex summis thyrsis ferrū denu-
 dantes. Indi autem c elephantes illorum illicò declinan-

pñantis comminuerē atque
 proterere properantes ipsis
 cum castris imberbem illū
 imperatorem. Postquam ue-
 rò propinquiōres facti sunt
 cū utraque acies utrique es-
 set spectaculo: Indi locatis
 ante exercitum elephantis
 phalangem addegerunt. Cæ-
 terum Bacchus ipse in meo
 dio strenui imperatoris fun-
 gebatur officio, cuius dex-
 trum cornu Silenus, sinistrū
 Pan regebat. Porro autem
 Satyri manipulares consti-
 tuti ordinibus instruendis
 erant intenti. Signum omni-
 bus erat Euboie. Statim ue-
 rò percussa tympana instre-
 puerūt, ipsæq; cymbala clas-
 sicum cecinerunt. Ac c Saty-
 ris quispiam correpto cor-
 nu carmen quod Orthium
 dicitur, occinebat. Tum Si-
 leni asellum hianti atque di-
 ducto victu martiū quiddā
 atq; terribile derudijt. Ipsæ

τὸν, οὐδὲν ἔδωκεν ἑσμευέσθαι
 γὰρ, οὐδ' ἐν τῷ βίαιον γρά-
 δω ὑπεμάκοντο· καὶ τί-
 λῃ, κατὰ κρήτῃ ἱαλύνε-
 σαι, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπο-
 γαγῆναι ὑπὸ τῶν τῶν καταγι-
 λωμένων ὄργῳ μαζόντων, ὡς
 ἢ κ' ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀ-
 ποῦς καταφροντῶν ξένων τρα-
 πεσίαν. ἀλλὰ τί πρὸς τὴν
 Διόνυσον ἔτῃ ὁ Διόνυσος;
 ἀπὸ τίς αὖ. ἔτι μοι Διῶσι
 (καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ μὲν
 κορυβασιῶν ἢ τολίως μινύ-
 σιν ὑπελάβητι, ἀ τὰ μὲν ἀ-
 κήρῃ τοῖς θύοις) ὁμοίον τι πά-
 σχον οἱ πολλοὶ πρὸς τοῖς ἱα-
 τῶν τῶν λέγον τοῖς ἰατρῶν ἰα-
 πάντες, ἴσον καὶ πρὸς τοῖς
 ἱμῶν. αἰμῶν γὰρ Σατυρι-
 κα, καὶ γυναικῶν τινα, καὶ κο-
 μικῶν κομικῶν παρ' ἱμῶν ἀ-
 κούειν, τοιαῦτα πεπιτάνο-
 πασι οὐκ οἶδ' ἔτι δίδαν αὐ-
 τοῖς ὑπὸ ἱμῶν. οἱ μὲν οὐδὲν
 πλὴν ἀρχὴν ἀφίχονται, ὡς
 οὐδὲν δίδον παρίχον τῇ αἰ-
 τα

de me opinionem induerunt. Alij ne exordium quidem asse-
 quantur, quasi nihil necesse sit praebeere uinosis & la-
 sciuis

tes, nullo seruato ordine
 in fugam se dederunt, ne-
 que intra teli iactum confi-
 stere sustinuerunt. Ad po-
 streum autem omni ui-
 capti atque subacti sunt,
 & captiui abdukti ab ijs
 quos paulo ante contēptim
 subsannauerant, re ipsa ex-
 perti quā non oportuerit
 prima statim fama addu-
 ctos, peregrinum exercitiū
 contēnere. Sed quid ad Bac-
 chum ille Baccus, dixerit
 aliquis? Quia permulti mihi
 uidentur (ac per Gratiā
 uos oro, ne me insanire aut
 prorsus temulentum esse su-
 spicemini, si mea cum Dijs
 immortalibus contulero) i-
 dem erga orationum noui-
 tates cū Indis perpeti, quem
 admodum & erga meas.

Existimantes enim Satyri-
 ca & ridicula quaedam ni-
 miumque comica apud nos
 audiri, talibus fidem habuē-
 re: atq; baud scio quam illi

Τα δώματα ευκαίνοισι, ἢ σκη-
 πόμεσι Σατυρικοῖς, καταβάν-
 τας ἀπὸ τῶν ἐλκεσάντων. οἱ δὲ, ὡς
 ἰδὼν τοῦτό τι ἔκοντο, αὐτὶ δὲ
 κατὰς οἴκους ἀνέαντο, ἵνα ἂν
 τὰς ἐπαυλὰς τελευτῶσι, τῷ πα-
 ραδείῳ τῶν πραγμάτων τιβο-
 ρυθμίσαι. ἀλλὰ δαρδύων ἱππο-
 γυνεὺς αὐτοῖς, ἵνα λυγρὴν γῆν,
 ὡς πρὶν ποτὶ, πῶ τι δι-
 πῶν ἐβλήσασιν ἐπιδὼν πελ-
 λῆαι καὶ ἀναμνησθῶσιν εἰ
 παλαιὸν συμπέσαι δώμων καὶ
 νῦν τῶν τότε δώρων, καὶ μὴ
 καταφρονήσασιν τῶν Σατύ-
 ρων καὶ Σαλλωῶν, πῶσι δὲ
 ἱερεῖον τὸ κρατὺς τῆς τέχνης,
 ἰνὸς ἀρχούσιν καὶ αὐτοῖς, καὶ
 πολλὰς μὲν ὑμῶν δρῶν τὸ
 σῶσι, αὐτοὶ μὲν οὖν (ἰλυσί-
 ρον γὰρ ἀπὸν) ποιῶντων ἱε-
 ρεῖα φιλῶν. ἰγὼ δὲ, ἱπποδύ-
 πορ ἵτι ἐν ἰνδοῖς ἱερεῖον, ἱε-
 ρὸν καὶ ἄλλο ὑμῖν διευθύνει
 αὐτὸς τῶν ἱερέων, εὐχὰς πο-
 δίσουσιν ἵνα αὐτὸ, ἵνα ὦν
 quid animo suo gratum fuerit, faciant. at ego postea-
 quam adhuc in India peregrē uersantur, statui & a-
 liud quiddam earum rerum quae illic aguntur, quod non
 ualde à Baccho abhorrebit, neque à praesenti instituto

sciuis mulierculis, & sal-
 tationibus Satyricis ab ele-
 phantis descendentes. Alij
 uerò, tanquam alicuius rei
 gratia uenisset, ibyrsi lo-
 co inuento ferro, neque sic
 laudare audent, inaudita
 rei nouitate perterriti. At
 ego fidenti animo illis an-
 nuncio, quòd si in praesen-
 tia quoque, ut antea facere
 consueuerunt, festiuitatem
 spectare saepe uoluerint, ac
 ueteres compotores recor-
 dati fuerint conuiuiorum
 Bacchanalium tunc tempo-
 ris celebratorum, neque Sa-
 tyros aut Silenos contem-
 pserint, sed aequo largius ad
 satietatem usque ex crate-
 re illo hauserint: & illos
 Bacchico numine afflatos
 indecorè insanituros, neque
 non persaepe nobiscum Euo-
 be dicturos. itaque illi (libe-
 rum enim est audire) quic-
 quid
 Ppp ali-

τὸ ἀρχαῖον ἀναβρίχουσι. τὸ μὲν
 τοι παραδεξόμενον ὕμνον ἔ-
 πομ. ὡς γὰρ ἀτιμῶς ὁ γέρων μετα-
 ταξὺ καταλείπει ἐν διηξήσει τὸν
 λόγον, διώτῃ ἡλίας ἑωλυν-
 θῆκε ἡδὲ πῶρας αὐτὸν ἱππο-
 ξυμβῶν, ἵε νύκτα πικρῶν, αὐδισ-
 ῖ καὶ οὐκ ἐπιπλήν, ἀπὸ πῶρος ἡλ-
 γοντα ὁ μὲν αὐτὸν κατέλειπε.
 ταῦτά μιν κατὰ τὸν Μῶμιν
 αἰετὶ μαυτὸν ἀπὸ κώφου, καὶ
 μὰ τὸν Δία, ἵπκον ἱππὶ πα-
 γάγοιμι τὸ ἡδὲ μάλιστα ἱππὶ πα-
 γὰρ ἡδὲ κατέτι τῷ μύθῳ ἱππο-
 κα. ὅτι ὡς μὲν τι παραπλάσι-
 μος, ὁ μὲν αἰτία· ἡ δὲ πικ-
 ρυτὰ δόξαι τὰ λεγόμε-
 να, ἡ Σηλῶς
 ἀρα ὅν τι-
 λως.

affabulationem adducam. Iam enim haud dubie videtis me
 fabulae esse persimilem. Quare, si quibus in rebus delin-
 quentes hallucinati sumus, in causa fuit ebrietas.

Sin prudenter & cordate dicta sunt quae
 produximus, constat Silenium no-
 bis fuisse placatum &
 propitium.

antiquum morem redeunt,
 Caterum quod inter haec
 maxime omnium admiran-
 dum est, nondum exposui.
 Quod si senex imperfecta
 quam incboavit orationem
 reliquerit, neque, solis oc-
 casu interueniente, & tem-
 poris angustia exclusus, ean-
 dem ad finem deduxerit, de-
 gustata iterum in annum
 subsequentem aqua, deinceps
 caetera percarrens o-
 rationi incchoatae adiungit,
 quae superiori anno dicen-
 tem non in tempore, desti-
 tuerat ebrietas. Istis ego me
 ipse scōmanibus Momi in-
 star ludere uolui. Et per Io-
 uem, nequaquam amplius

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Unum quidem.) Sileni descriptio, de quo Diodorus Siculus in quinto tradens, Bacchi studiorum formatorem fuisse asserit. Frase etiam in Alcibiadis Sileno. b Hominem monstrum.) Pan Bacchi socius, & particeps rerum-gestarum, in expeditione Indica dicitur fuisse miles & dux belli: fuit studio & amore rerum militarium incensus. de quo supra in Panos & Mercurij dialogo habuimus, & in Pseudomante. c Menades.) Mulieres bacchantes. à Græco verbo *μαινομαι*, id est insanio. Hæ passim capillis instar furentium celebrabant Bacchanalia.

ΠΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, ἢ ΠΕΡΙ
Ἀποφράδος.

PSEUDOLOGISTA, SIVE DE
Apophrade, hoc est die atro.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Inuectiua est in eum à quo derisus fuerat quòd Apophradis uerbo usus esset, ipsumq; dici atro comparasset. Continetur autem tota oratio deabus partibus, quarum priore ostendit, nomen Apophradis Græcum, & usitatum Græcis esse, & se rectè eo usum quoque esse: idque exemplis aliorum, qui similibus nominibus etiam alios nefarios ac detestabiles probrosè appellarunt. In altera autem uitam & mores, & item sermonem ac dicendi genus illius insectatur, ostendens illum meritò ac dignè ista uoce cognominari, utpote atrum ac detestabilem, & ab alijs quoque similibus antea appellationibus eodem modo passim notatum: afflicta etiam prosopopœia linguæ expositantis cum illo super abusu & sœdo ministe-

Ppp 3 cio

rio cui adhibeatur. Exordium longius paulo est ad attentionem ad id deatē perueniens, eaq̃ data interim & benevolentia iustitiae tuae, ab exemplo Archilochi, qui se eodem modo ultus fuerit post exordium prologopoeia. Elinchus & Menandri prologus inducitur, qui argumentum rei & occasionem sermōi huius exponit. Titulus alter ē materia de qua tractatur, alter ab ipso qui accusatur effectus, sive opere sumptus est, quod falsū de voce Apophradis indicat, eamque quasi perpernam ac barbaram dēnotat. Esi enim Aegyptiis examinatur, ἑσπερίος & ἑσπέρης seu ἀσπερίος, ut Hesychius indicat.

S C H O L I A.

Ἐσπερίος ἢ ἑσπερίος fortissimè quod rudere significat, & ἄλλος ἑσπερίος ἄλλος. μ. ἄλλος uoce etiam Aristophanes utitur pro sumi & nequam unde hic ἑσπερίος ἄλλος. ἑσπερίος pro perorare videtur ab affectatoribus poni. ἑσπερίος, fortassis pro ἑσπερίος. Vnde ἑσπερίος ἑσπερίος Prologus. ἑσπερίος ἑσπερίος, obsecrum an ἑσπερίος, eum oculorum partem quā pupillam cingit, significat, accipientem pro manu, ut faciunt puelli & petri oculum ab eodem uoce eam sibilant, & ornamentum mulieris significat, ἑσπερίος ἑσπερίος est manibus contritiare papillas mulieris, id quod ἑσπερίος quoque per se significat. Logia. Mercurius cognomine dicitur quasi & bene uoce perites. De salere Fraus in Proverbijs, De Philo uide supra in Amoribus quoque mentio facta est. ἑσπερίος ἑσπερίος & ἑσπερίος ἑσπερίος, obscenarum rerum uerba sunt, & moribus Lesbiorum & Phœnicum tempta. Tarsarum, arx sive castellum fuit Arguorum, ut Suidas. Pollux, Philastus. ἑσπερίος ἑσπερίος, Alterum amicorum, id ē ἑσπερίος nomen est, eum ἑσπερίος, masculino genere poatur ἑσπερίος nomen uocato dicitur pro ἑσπερίος, non pro ἑσπερίος. ἑσπερίος ἑσπερίος, Trium mensium temporis, uolo, effundo. In quibus dicit affectat Actius uideri, & nuntios confundit, & uerbis obsoletis utitur, Bis Coracis. Alludit ad significationem & ἑσπερίος ἑσπερίος, corui. Fuisse autem Tilius & Corax primū inuentore arti Rhetorices, ut & Cicememinit. Euripides dicere solitus.

Versiculi Euripidis sunt in Bacchus, ἑσπερίος

ἑσπερίος ἑσπερίος ἑσπερίος ἑσπερίος
ἑσπερίος ἑσπερίος, &c.

[illegible]

currerent. Atque igitur cum male à quopiam ulorū audiret, dice-
dam eis comprehendisse hominem alius: comparas seipsum

AT quòd ignora-
bas nomen a Apo-
pbradis (hoc est ei
ei atri), quous facile patet.
Quomodo enim accusares
me ceu barbarum lingua
ob hoc quòd de te dixi, Apo-
pbradi similem esse te (nā
mores tuos memini mi cum
tali die conferre) nisi pror-
sus ne audisses quidem no-
men hoc? Ego uerò ipsam
quidem Apopbradem, quid
sibi uelit, quidque significet
paulo pòst docebo te. In
praesentia autem Archilo-
cho illud tibi dico, quòd ui-
delicet etiam aia b com-
prehenderis, si modò de poe-
ta quodam iambico Archi-
locho audisti aliquando, qui
genere quidem Parisius fac-
rit, ceterum homo supra
modum liber & durax, ne-
que conuicti iri unquam ue-
ritus, cui si quammaximè
molestus futurus esset, qui
in iamborum ipsis octum

πῶς τὸν γίγνω ἰδὼ τῇ ἀπο-
 φράδι λεχθεῖσιν, ὥς αὐτὸς μὲν
 Σκυθῶν καταφρονεῖ, & γί-
 νεται, καὶ μὲν ἀπαίδευτος & ὢν,
 καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν
 πολλοῖς ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐνο-
 γον παρὰ σοφίᾳ τὴν κατὰ σῶ λό-
 γον ἀνδρὶ ἰσχυρόν, καὶ ἰσ-
 κοῦν σε ἀκριβὲς εἰδῶσι, καὶ
 μὴ σὺ ἐπισταμενὸν τὸ μὴ εἶ-
 χι πάντα εἰσπεῖν. μάλλον δὲ
 λευγέσαι, ἢ πράττειν νόμιμον
 καὶ μὴ ὁμολογεῖν καὶ νῦν, ἰδὼ
 πολλοὺς τοῖς πρὶν ἰκάνειν.
 καὶ τὴν μάταιον ἴσως, καὶ πρὶν
 τὸν, ἐν παιδείᾳ νέμω παρὰ
 σοφίᾳ πρὸς σὺν ἥτις γὰρ αὐ-
 τὸς ποτὶ βελτίων γίνετο
 πρὸς πῶς ἐπιτιμῶν, ἢ μά-
 λον, ἢ ἁπλῶς & μεταπαίδε-
 σαι, καὶ τὴν σοφίαν καὶ ἁπλῶς
 ἀπαξ αὐτοῖς συνάδει γράμι-
 νος. ἔτι ἀνὰ τινα νομίζω
 τὸν ἀγνοῶντα εἶναι τὰ ἐπὶ σῶ
 ταμίᾳ, καὶ ἢ γίγνω

risum istum tunc labijs tuis
 inmisisse, quādo Apophra-
 dis huius mentio facta est:
 quò uidelicet ipse quidem
 Scythijs manifestior fieres,
 quò indoctus summopere
 esses, & communia hæc
 & ante c. pedes posuisti
 ignorares, principium au-
 tem commodum atque a-
 ptum orationis cōtra te in-
 stituendæ suppeditares ho-
 mini libero, & iam olim fa-
 miliariter te, idē; exacte no-
 scienti, nihilq; uerituro quo-
 minus omnia forās eloqua-
 tur imò uerò præconū mo-
 re proclamat, quacunque
 agis noctu & interdū, eti-
 am adhuc nunc post multa
 illa superiora ac uetera. At
 qui frustra fortassis & su-
 peruacuum fuerit, certo al-
 que erudiendi modo, ad te
 dicendi libertate uti. Ne-

que enim ipse unquam melior futurus facilis ex ea ob-
 iurgatione, non magis quām scarabæus si monitus sit,
 ut ne amplius in stercora huiusmodi uolueret, cum iūc sce-
 mel istis assueuerit. Neque etiam quenquam esse arbitror,
 qui adhuc ignoret ea quæ tu ausus aliquando fueris, quāq;

ΓΡΡ 5 homo

θεῶν καὶ πατρῶσιος θῶς, οὐχ
 ὁ ἀσκητάς, τῶν ὑπὸ τῶν
 σκωλιῶν ἀναδανόντων, μέντοι
 ὑμῶν ἰχθύες, τοῖς διδασκί-
 τῶν γλῶττιον αὐτοῦ, πάντα
 καὶ ἀλόγως, καὶ σαφῶς δι-
 ξίστηται, ὅπως ὑμῶν σιῶσι-
 δι. χαρίζομαι τοῦτο γίνεσθαι
 αὐτῷ, ἡ βέλτερος ὑμῶν προ-
 σελῶν οὐτὶς διηγάται
 τοῖς ὑπατάς σύμπαντα τοῦ
 δράματός τὸν λόγον. ἄγχι τι-
 τῶν, ὡς προλόγων καὶ δαιμόνων
 ἀρίστη ἰαγχι, ἵνα ἵπως σα-
 φῶς προδιλάξῃς τὸς ἀκού-
 τας, ὡς ὁ μάττω, ὡς φιλαπ-
 χθονέως, ὡς αὐτοῖς πο-
 σὶ κατὰ τῶν παρεμίων, ἵπ-
 τῶν διὰ τὸν λόγον ἀπλωτέκα-
 μῶν, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶν τι ἄμ-
 νύμῶν, καὶ τὰ λοιπὰ μι-
 σσηντὸν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῇ
 βδελυρίᾳ. πάντα μὲν ἀπὸν,
 καὶ σαφῶς προδιηγασάμενος,
 ἔλως ἀπὸ τοῦ ποδῶν, τὰ
 δὲ ἄλλα ὑμῶν κατὰ λινῶν με-
 μνησμένα γάρ σι, καὶ διηλύ-
 ξαμεν

fatius, ac planè elocutus, propitijs abi iterum è medio, cæ-
 tera uero nobis relinque. imitabimur enim te, & coargue-

tatis, & libertatis deus,
 bandquaquam obscurissi-
 mus ille quidem eorum qui
 in scenam ascendunt, solis
 nobis inimicus qui linguam
 ipsius formidatis, & scien-
 tem omnia, & planè enar-
 rantem, quorumcumque no-
 bis conscius est. Piansione
 igitur hoc fuerit, si ille uolu-
 erit, ante nos ingressus, ex-
 ponere auditoribus unuer-
 sam fabulæ rationem. Pro-
 inde age ὁ Prologorum at-
 que decorum optime Elen-
 che, uide ut planè doceas at-
 que informes auditores,
 quod uidelicet non frustra,
 neque odij conciliandi gra-
 tia, neque enim illotis, quod
 aiunt, pedibus ad orationē
 hanc peragendam accessi-
 mus: sed cum ut prius
 quiddam ulcisceremur, tum
 quia illud quod commune
 est, hominem ob maliciam
 ac uanitatem odio prosequi-
 mur. Atque hac sola præ-

ξεμῶν τὰ πειλὰ, ὥς παρρη-
 σίας τι καὶ ἀνυθείας ἵσταται, μη-
 δὲ αὐτὴν ἀποκρίσσει, μέγα δὲ ἰ-
 μὴ πρὸς αὐτὸν ἰπαινεῖται, ὃ
 φίλτατος ἱεὺς, μέγα τὰ ἱερὰ
 προσέειπε προσηχὴς αὐτῷ· ὃ
 γὰρ ἄξιον, διὰ τοῦτο, ἵτις τίμασαι
 ἱεθεῖον τὸς πρὶ τῷ αὐτῷ κατα-
 πύοντι λόγῳ, ὃ γὰρ σεφιστὴς οὐ
 τὸ εἶναι λίγαν, ὃ πρίω γὰρ
 ἦν φησὶ τὰ ταῦτα, ἵς Ολυμπίᾳ
 ποτὶ θεῷ, λόγῳ τινὰ πρὶ πᾶ-
 λῶ συγγραμμέων ἐπιεικῶς
 μὲν τοῖς παναγυρισταῖς. ὡς
 δὲ ἐκθέτεις τῷ συγγράμματι·
 ἐπιεικῶς καὶ καλῶς, ὃ οὐ
 πό τι τὸ Ἀθηνάϊον, εἶμα μὴ
 τίχῃ τῷ ἐν Ελευσίῃ τελευτῇ,
 ὡς βέλτε γὰρ, ὅτι ἱεὺς αὐτὸς
 ἐπιεικῶς πρὸς τὰ ταῦτα ποτὶ
 καὶ Εὐροπῇς γιγνέσθαι. ἐτύχα
 νι δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸ Αἰ-
 σώπε καλῶς, συμφερτικῶς ὡς
 ἐν ποικίλῳ ἀλλοτρίῳ πρὶ
 οὐδὲν βέλτε γὰρ δὲ μὴ ὡς ἀ-
 ξιω λίγαν, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦτο καὶ
 εὐδὲν ὅτι ἵψα Πυθαγόρας diceret, ante ea tempora etiam Bu-
 phorbū fuisse. Ceterū erat oratio ea ipsius iuxta Acso-
 pi graculū collecticia, ex uarijs alienis pennis cōsarcinata.
 Itaq; cū uellet baudquaquā frivola ac uana dicere uideri,

mus pleraque, ut & uerita-
 tis & libertatis gratia ne-
 mo te accusauit sit. Neo-
 que uerò me, ὀ optime, ap-
 pud ipsos commendaueris,
 neque rursum quæ illi ada-
 sunt, præffuderis temerè.
 Non enim dignum est, De-
 um cum sis, in os tibi uenire
 uerba de rebus execrabilio-
 bus ad id ac detestandis fac-
 cienda. Nam Sophista at-
 que impostor iste dicendo
 (hæc iam prologus inquit)
 Olympiam aliquando uen-
 nit, orationem multo iam
 antea conscriptam recitatu-
 rus his qui ad solennem luo-
 dorum celebritatem conue-
 nerant. Erat autem argu-
 mentum eius scripti Pytha-
 goræ prohibitum, aliquan-
 do ab Atheniensibus com-
 municare, ut opinor, cum
 his qui Eleusinia sacra pera-
 gebant, tanquam barbarus

τὰ ἐν τοῦ βιβλίου, δῆτα τῶν
 συνόντων τοῖς (ὧν δὲ ἐκ Πα-
 τρῶν ἱκανῶς, ἀμφὶ δίκας ἐ-
 χον τὰ πολλὰ) ἱκανοὶ αὐ-
 τῶν τινὰς ὑποβίβας ταῖς λό-
 γοις, τὴν πυθαγόραν αὐτῷ
 περιλιῶσαι καὶ εὖτως αὐτῷ ἱ-
 ποθεῖν, καὶ συνίπαισι τὰ βλα-
 βρὴν ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ
 πυθαγόρου ἱκανῶν λόγων. ὧν
 δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔμνησάν
 ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἀπεκρίσει,
 συνόντων, οἷον ἀκὸς, ἐκ πολ-
 λοῦ ἰσχυμμελὲς καὶ μεμλι-
 σμήνα, ἢ καὶ ἴτε μάλιστα ὁ
 ἀδωσχωτικὰ εὖσα, ἰσχυμ-
 νι, καὶ χάρα ὠριγι, καὶ συν-
 γωγίστε αὐτῷ· γίλας δὲ πε-
 λὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων. καὶ
 οἱ μὲν ἴς τὸν πατριὰ ἱκανῶν
 μεταξὺ ἀπὸ βιβλίου, ὑπὸ
 δόλοιο, ὥς εὖ λέλειψι συμ-
 πράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργ-
 γίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γυμνί-
 ζοντο

ex notis ac familiaribus quē-
 dam rogat (erat autem ho-
 mo ille Patrensis genere,
 circa lites & actiones soa-
 renses plerumque versatus)
 ut postquam dicendi argu-
 mentum aliquod postulaf-
 set, Pythagorā ipsi statim
 subjiceret. Ac ita tum fecit
 homo ille, & persuasit the-
 etro, ut orationem illam de
 Pythagora audirent. Erat
 igitur, id quod consequens
 tum fuit, iste quidem ad ar-
 gendum & exprimeridum
 gestu sermonem, valde inco-
 rptus, & à ratione alienus,
 connectens & agglome-
 rans, ut patet, ea quæ lon-
 ge antè meditata atque ex-
 exercitata habuerat, tamen-
 si impudentia, quæ quàm
 maxima erat, auxiliabatur
 quoque, ac manum porri-
 gebat, & cum eo unà cer-
 tamen obibat. Rîsus au-

tem ab auditoribus undique multus. Ac alij quidem ad
 Patrensem illum interea aspicientes, significationem
 dabant quòd baudquaquam clam ipsis esset quòd illius o-
 pe fallacia & techna hæc composita esset; alij aut etiam
 ipsa

μᾶλλον δὲ ἔτι ἀπὸ τῆς μεγάλης
 νεμεσίας ῥίτη· ἐν ἧς οἱ Ῥωμαῖοι
 κατὰ τὸ ἀρχαῖον δόγμα
 τι κῆρ' ἔχουσιν ἅπαντες· τῶν
 τοῦ δόχου τιμῆς, καὶ οὐνοῦ,
 Νουμᾶ τῷ βασιλεῖ κατασκευασ-
 μένης τῆς ἰσχυρίας αὐτοῖς,
 καὶ πῶς δύνασσι τοῦτο· οὐδὲ ἐν
 ἑκείνῃ μάλιστα τῇ ἐμέρᾳ χρη-
 ματίζουσι τοῖς δόχμοις· ἐν
 ταύτῃ τείνουσι τῶν, καὶ ἰσο-
 μῶν, ὅτε τι γιγνώσκουσιν ὁ-
 λυμπία· καὶ οὐδὲ τῶν ὑπο-
 βολιμαίων πυθόγῳ· ἰδὼν προ-
 σιόντα τὸν κατὰ πῶτον καὶ
 ἀλαζόντα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων
 λόγων ἐπιχειρῶν (ἐτύχασεν
 δὲ καὶ τὸν ῥόπον ἀνεβῆκε
 διδῶν αὐτοῦ, καὶ πῶς ἀλ-
 λῶν ἀσέλγους, καὶ μαγίαν
 τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἔδει-
 το, καὶ ἃ ποιεῖν κατέλειπε)
 ὅρα ἡμῖν, ἵνα πρὸς ταῦτα τῶν
 ἡρώων, ἐκβίβωμεν τὸ δυνα-
 τώτατον τῆς διαμαρτίας φα-
 νῆς· ἵνα πῶς ἐδίδωκε ἡμῖν.
 ῥῶν, ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσιν.

τὸτ

lum relinquere. Nam homo iste obuiā nobis factus, uidetur
 suauissimum huius diem in apothradem nobis conuertere.

Quo

imò uero tertia dies à noui-
 lunio magno, quando Ro-
 mani iuxta ceterum consue-
 tudinē & ipsi preces quas-
 dam pro toto anno faciunt,
 & sacrificia peragunt pro
 eo ac ipsis rex Numa sacri-
 ficando ritus hos constituit,
 persuasitq; sunt quòd eo po-
 tissimum die uotis ac preci-
 bus Dii uacent, atque ani-
 mum aduertant. In hoc igi-
 tur festo, & calendis solen-
 nibus ridens Olympie tum
 ille, sub Pythagora isto sup-
 positicio conspicatus acce-
 dentem execrabilem & ar-
 rogantem istum alienarum
 orationum histrionem (no-
 rat autem & mores eius e-
 xactē, & reliquam nequi-
 tiam, atque impuritatem ui-
 ta, & quæ facere dicere-
 tur, & quæ faciens depre-
 hensus fuerat) tempus ad-
 quendam amicorū inquit,
 uobis est discedere, atque
 hoc inauspicatum spectacu-

τοῦτ' ἀκούσας ἰσοφίτης πῶς
ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ
ἀλλοτρίον τῶν Ἑλλήνων ὄνο-
μα, ἰγίλα δούδης, καὶ τὸν αὖ
ἄρα τὸ πάλα ἰκέειν γίλω-
ν, ὅ μιν ὦντο, ὡς γὰρ ὦντο, καὶ
πρὶς ἀπαντας ἑλίσσιν, ἀπο-
φράς. τί γ' τοῦτό ἐστι, καρπός
τις ἢ βοτάνη τις, ἢ σκαῦτον;
ἀρὰ τῶν ἰδιωμίνων ἢ πιστομέ-
νων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἰγὼ γὰρ
ὅτι ἤκουσα πῶποτε, ἔτ' αὖ οὐ
νῦν ποτὶ ἐγώ, τί καὶ λέγει. ταῦθ'
ὁ μὲν ὦντο κατὰ τούτοις διη-
ξήσας, καὶ πάλιν ἰπῶν τῇ
ἀποφράδι τὸν γίλον, ἰαλύν-
θης δὲ λατ' αὐτῷ τὸ ὄσπερ
τιμῆς ἀπαλῶσιν ἐκφί-
ραν ἐπὶ τὰ τῶν, τὸν δ' ἔτι λέγον
συνίγραψεν, ἰμὶ προσεσπίμο-
ψας ὁμῖν, ὡς δείξει τ' ἀειδι-
μεν σοφιστῶν, τὰ μὲν τ' Ἑλ-
λησιν ἀγνοῦν, καὶ ἰάσας αὖ
εἰ ἐπὶ τῶν ὀργαστῶν καὶ
τῶν κατωτέρων ἰδύσιν. τῶν-

τα

ἰμὶ igitur gratia orationem hanc scripsu is qui me huc ad
uos præmisit, ut uidelicet ostenderet, celebrem istum sophi-
stan, cōmunia illa Græcorum, & quæ illi etiam qui in offi-
cinis atq; tabernis sedent, scire solent adhuc ignorare. Hæc

Quo audito sophista ille
mox uerbum Apophradis,
ueluti peregrinum atque
alienum à Græca lingua ri-
dere cœpit, & hominem
pro superiore illo risu uicif-
sim uetus est, ut quidem ipse
putabat, & ad omnes dice-
bat: Hui Apophras? quid
hoc autem est? fructus, an
berba aliqua, an instrumen-
tum? num igitur comeditur,
an bibitur? quid tandem est
Apophras? Nam ego qui-
dem neque audiui unquam,
neque intelligo facillè quid
nam etiam sit quod ille di-
cit. Atque hæc tamen ille
quidem putabat se contra
hunc ualde acerbè dixisse,
ac multo adeò risu Apo-
phradē ipsam arripiebat:
ceterum non animaduerte-
bat quòd interim extremū
contra seipsum inscitia te-
stimonium proferebat. Hu-

Περὶ

τα μὲν ἰσχυρῶς. ἰσὼ δὲ (ὅ-
 δε γὰρ αὐτὶς παρέρωτα ἔδρα-
 ματ' τὰ λοιπὰ) δὴ καὶ αὖ-
 ἄλλω τὰ ἐκ τῆς Δελφικῆς ῥησιδ'·
 ἔδω λίγαν, εἰς μέγαν ἵεν τῇ
 παρῖδι, εἰς ἣ τὰ ἐν τῇ Παλαι-
 στίνῃ, εἰς ἣ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς
 ἣ τὰ ἐν Φοινίκῃ ἢ Συρίῃ, ἔτα
 ἰξῶς, ἢ ἐν Ἑλλάδι ἢ Ἰταλίῃ, ἢ
 ἠδὲ πᾶσι, ἢ ἐν Ἑβραίων, ἢ
 πρὸ βασιλευσάντων τ' ἀπορί-
 ας τ' οὐκ, ἢ κορυφῆς ἢ κορυ-
 νῆς τ' ῥόπης. ἰπὲρ γὰρ κατὰ πῶ-
 πραιμίαν, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο
 δὲ ἰμιθέω, καὶ ἐν ἣ σοι
 αἰεταὶ τὰ σουτ' κακὰ· μά-
 λον ἢ τὰ ὅσα μὲν μεθίστω, ὡρῖ-
 ἣ τ' ἀποφράδ' ὡς ὅτι δ' ἐν. ἢ
 πὶ γὰρ μετὰ πρὸς πᾶσι δέμοις, ἢ
 γρηγοράδος ἢ ἀνδρῶν, πᾶσι
 μεμπτόν, ἢ γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδὲ
 νομα ἔστιν ἰδοῦν, ἢ ἀποφράδ'·
 νῦν δ'· ὅ γὰρ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἢ
 δὲ ἢ ἀλλὰ πρὸς ἰσχυρὰ καὶ μά-
 αὐτοὶς ἀπὸ τῆς πρὸς καλῶς ἢ
 ὁρᾶται ἢ ἐκὼς ἢ ἰσχυρὰ·
 prebendendum ac risu dignum uidetur nomen Apo-
 pbradis. Non enim mehercle Græcorum proprium erat;
 sed alicunde ex Gallorum, aut Thracum, aut Scytharum
 commixtione uelut comessabundum introductum

Henus Elenchus ille. Ego uē-
 rō (iam enim ipse ad reli-
 qua fabulæ peragenda ac-
 cedo) merito debebam ue-
 luti ex Delphico tripode tā-
 δὲ illa addere, qualia uide-
 licet facta tua in patria fue-
 rint, qualia in Palaestina,
 qualia in Aegypto, qualia
 in Phœnicia ac Syria, atq;
 exinde deinceps in Græcia
 & Italia: & postremò
 quæ nunc Epbesi facis, quæ
 quidem recordiæ istius tuæ
 quasi quoddam summariū
 sunt & caput, & coronis
 morū. Postquam enim iux-
 ta prouerbium, Ilcēs cum
 sis, tragēdos conduxisti,
 tempus iam est ut propriæ
 tuæ mala audias. Imò uetò
 nondum etiam, sed de Apo-
 pbrade prius. Nam dic mi-
 bi per Pandemum, & Ge-
 neyllidem, & magnā mā-
 trem, quo tandem modo re-

ωι, μήτε τὰ ἱερὰ ἰφρουγγύ-
 ται, μήδ' ἔλκε τι τῶν αἰετί-
 ων τελευτῇ, αὐτὰ ἀποφράτ-
 τήμεθα. ἰνυμῖδ' αὖ τούτο ἄλ-
 λου ἰπ' ἄλλαις αἰτίας. ὃ γὰρ
 αὐτὸ ὑπὸ τῶν μάχης με-
 γάλων, ἵσταται ἐν ἑαυτῷ ἰκί-
 νου τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ
 τοιαῦτα ἐπιπύουσαι ἀπρά-
 κτους καὶ ἀκέρους τῶν ἐνέ-
 μων πρὸς ἑαυτοὺς εἶναι, ὃ καὶ τὸ
 Δία, καὶ τοὶ ἀνθρώποι ἴσασιν, καὶ
 ἱερεῖον γινώσκοντα, γινώσκοντα αὖ-
 δ' αὖτε παῖδες, καὶ ἀ-
 ναδελύσσοντα τὰ τοιαῦτα, μη-
 δε τὰ πρὸ τούτων εἰδότες. καί-
 ου γὰρ τὰς ἀρετὰς τοὺς λοιποὺς,
 ἑὴν ἐκμάχου αὐτῶν, πᾶσι ἑμὶν
 αἰσῶν ἴσασιν. πῶς οὖν γὰρ, ὃ αὖτε ὅτι
 τὰ καὶ γὰρ ἄλλα ἑμὶν ἀγνοή-
 σαι, συγγνώμη, ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ
 πολλοῦ πᾶσι, καὶ δὲ ἄλλα
 ἴσασιν ἱερεῖς, πᾶσι ἀποφράτ-
 τήμεθα αὖ, ἄλλαις αἰτίαις.
 ἐν γὰρ τούτοις καὶ μένιν ἀπ' αὐ-

de enim heus tu? Nam cetera quidem etiam si ignora-
 re ignoscendum sit, ea uidelicet quæ extra cōmunem uiam
 posita, & obscura hominibus priuatis atque indoctis sunt:
 diem tamē atrum, etiam si uolueris, nominare aliter quàm
 Apophrada non poteris. Nam hoc unū ac solum nomen o-

neque lites in foro disceptā-
 tur, neque sacrificia pera-
 guntur, neque quicquam ex
 orum quæ more & auspicio
 solent, tractatur: is di-
 es Apophras siue ater dici-
 tur. Atque huiusmodi dies
 apud alios alijs de causis in-
 dicti sunt. Aut enim pugna
 aliqua magna ac graui su-
 perati sunt, ac dies exinde
 tales quibus cladem eam ac-
 cepere, pro nefastis & in-
 auspiciatis ad res legitimas
 gerendas habendos censue-
 runt: aut miberere etiam.
 Atqui ineptum fortassis &
 intempestiuam utique tam
 fuerit dedoceri, ac denuū
 discere talia utrum senem
 adeo, ne illa quidē quæ his
 priora sunt, scientem. Pro-
 inde hoc omnino reliquum
 est, & si didiceris ipsum, o-
 mnia exinde nobis scies. Un-

ταυτὸν ἴσμεν, φασί τι. ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ἐνιμάτων καὶ μὲν λικτικὰ, τὰ δ' ἄλλα, ἐπὶ οὖσα αὐτῶν μὴ σωθῆναι τοῖς πολλοῖς ὥς μὴ τὰ ῥήτορι μὲν τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὴν ῥητορικὴν τῶν σωφιστικῶν τὰ ὅσα. ἐγὼ δ' ὅτι βίβλιν τι, πρὶν μὲν οἰσθῆναι ταῦτα περὶ οὗ ἀπὸν, ἡμεῖς τε· ἰσχυρὸν γὰρ, ἰσχυρὸν ἢ κατὰ τὰ Περσέων ἢ Κλαυδίων ἢ Βακτριῶν πάριον διαίτησαι σοι, ὥς ἰσχυρὸν τὰ λιγύρεσσιν, καὶ οὐκ ἰσχυρὸν ἢ δὲ αὖ, τῶν δ' ἄλλων ἐλπίσιν, οἶμαι, καὶ Ἐλλὰ δὲ γὰρ τὴν σωφιστικὴν καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνον τινὰς πολλὰ ἐν ῥητορικῶν τῶν αὐτῶν φωνῶν, τότε ἐν τῇ μάστιγι τὸν μαδαντικὸν λόγον οὕτως ἀέ, καὶ πρὶν ἀπὸν αὐτῶν λιγύρεσσιν. ἢ πρὶν αὖ καὶ τὸ πρὸ ὁμοῦ ἰσχυρὸν μὲν τὸ ἐν ὁμοῦ, ἢ μὴ καὶ ταῦτα ἐν διακρίσει ἰσχυρὸν, ξίνα

in lingua sua, hoc nomen inter præcipua mansit, hoc modo semper et ab omnibus ipsis dictum. Ac si nec commemorarem etiam eos qui ante nostram ætatem eodem nomine usi sunt: nisi et isto modo perurbaturus te essem, peregrini-

um positum esse dixerit quissimum. At uero uetustorum uerborum alia quidem usurpanda sunt, alia autem non item, quæcunque eorum uidelicet non ita multis consuetæ atque usitata sunt, ut ne perurbemus audientem, et uulneremus intelligentium aures. Ego uero, uir optime, si ad te quidem uerba fecissem, de te ita dicēs, peccassem fortassis. Decebat. n. decebat inquam, aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum uerbis consuetis ac patriis tecum loqui, si intelligere deberes quæ dicerentur, et audiendo uoluptatē aliquam capere. Cateris autem Græcis, opinor, secundum Græcam linguam conuersari decet. Unde etiā Atticis per successionē temporum multa uariantibus

Ξυπερὶ καὶ ἄγνωστα ποιῶν καὶ
 ῥητόρων καὶ συγγραφέων ὀνόμα-
 τα διαβιών. μᾶλλον ὃ ἂν ἰγνώ-
 σαι τὰς ἀπορίας ἔρω, πάντως
 γινώσκουσιν· ἀλλὰ σὺ μοι ἵνα τῶ
 παλαιὰ δέξας ὃ ἐν χρημελίᾳ
 τῷ ὀνόματι, χρυσὸς, φασὶν, ἐν
 Ολυμπίᾳ σταθεῖ. καὶ τοι ὅστις
 γόρων ὢν, καὶ ἀφ᾽ ἑξὶ τὰ τοιαῦ-
 τα ἄγνοῖ, δοκῇ μοι, ὅτι καὶ Ἀ-
 θῶσαι πόλεις ὄντι ἐν τῇ Ἀττικῇ,
 καὶ Κόρινθος ὡδὶ τῷ ἰσθμῷ,
 καὶ Σπάρτα ἐν Πελοποννήσῳ,
 μὴ Ἀθήνας. λοιπὸν ἴσως, ἵκαν-
 οὖ σοι λίγην, ὥς τὸ μὲν ἴσως
 ἦδης, πῶς ὃ χρῆσιν αὐτοῦ ἄ-
 καιρον ἡτιέσθην. φέρει δὲ, καὶ ὑ-
 πὲρ τέτα πρὸς οὐ ἀπολεγέσο-
 μαί τὰ ἑκείνα· σὺ ὃ πρόσχες
 τὴν νῦν, εἰ μὴ πάντων ὀλίγον σοι
 μίλην τοῦ μηδὲν ἄδυνατον, εἰ εἰ
 πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡο-
 μῶν ἀπὸ ῥήψεων ἐς τὰς οὐδὲ
 μοίους ἵκασθαι τὰς τέτι· ὅσα
 γὰρ καὶ τέτι, ὥς τὸ ἄνευ, βδελύ-
 ροι τοῦτο ἐς τὰ ὅδε, καὶ μα-
 ροί,

peregrina & ignota tibi
 poetarum, oratorum & hi-
 storiarum uerba recensēn-
 do. Imò uerò ne ego quidem
 tibi eos dicam, qui illud u-
 surparunt, omnes enim no-
 runt: sed tu contrā si mihi
 unum aliquem ex ueteribus
 ostenderis, qui nomine boe-
 usus non fuerit, autem, ut
 aiūt, in Olympia statueris.
 Atqui si quis senex adeò &
 etate confectus, huiusmodi
 ignorat, uidetur idem mihi
 quòd Athenæ ciuitas est At-
 ticæ, & Corinthus in I-
 sthmo, & Sparta in Pello-
 pōneso, ignorare. Superest
 igitur fortassis illud tibi ut
 dicas, ipsum quidem nomē
 apophradis nosse te, cete-
 rum usum eius ut intempe-
 stium accusasse. Age itaq;
 & de hoc respondebo
 tibi consentaneum: tu uerò ao-
 nimum aduerte, nisi onini-
 no parui facis si nihil scire

uidearis. Nam & ueteres huiuscemodi multa ante nos in
 eos qui tibi similes erāt tū, iactarūt. Erant enim tūc quoq;
 (ut est uerissimile) moribus abominabiles quidam, & imo

πρῶτον καὶ δυσφημῶ ἡλικίαν
 οἰσμάτι, ἐν ἀρχῇ δ', καὶ ἐν ἐσ-
 ραίᾳ καὶ ἡδὲ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
 ἐκείνῳ τῷ ἁπαντῶν ἵσταί τις
 ἰδεὶ λαίναδον καὶ ἀπόρρητα ποι-
 ῶντα καὶ πᾶσχοντα, ἰαίσημεν
 ἡδὲ τὸν καὶ ἀπερρώγῳτα, καὶ
 μονοειχὶ τὸν ὄνομα τῷ ἄρχοντι αὐ-
 τῶν δομαζόμενον ἀπ' ἡλικίας,
 γόντα, ἰσθόρνον, ἐκείνον, κύο-
 φοντα, βαρύνον, μὴ φύειν. μὴ δ'
 εἰπάσθαι τὰς ἀπερρώγας ἡμι-
 ρας; ἀλλ' ἵκησθαι τελευτῶν αὐ-
 τῶν γένεσι, καὶ ἵκησθαι τὸν αὐ-
 τῶν εἰδῶν τὸν οὐκ ἔχοντα, ἵκησθαι
 μὴ καὶ φρονῶν ἐπὶ τὸν καὶ δε-
 κῆν, ὅτι μὴ ἀπολυταί σου ὁ
 λόγος τῶν ἄρχων. ἀλλὰ πάν-
 τας αὐτοὺς καὶ πᾶσι τοῖς. αὐ-
 τοῖς καὶ ἐκείνοις, καὶ ἀντι-
 σκευὴν τῶν αὐτῶν ἀντα, τίς τι-
 σὶ δρῶν; τοῖς πολεμῶν τοῖς
 οἰοῖς; (καὶ ἐκείνους γὰρ ἀρχὸν δι-
 κῆν) ἀλλ' ἵκησθαι ἐκείνους τὰς
 πρώτας οὐκ ἔχοντες, καὶ ὡς πᾶ-
 ρας αὐτοὺς τὸν οὐκ ἔχοντα
 καὶ τὸν στρατιώτη, συμπληρῶν

ρ.

nabula. & quo pacto tradideris te ipsum perduo illi mili-
 ti, & cum eo una turpissime ac flagitiosissime eberrave-

auem, & in foribus. & in
 primo egressu. & mane pri-
 mo totius anni, si quis uideat
 cinædum, & nefaria perpe-
 trantem pariter & pati-
 tem, notum ob hæc. et emer-
 uatum, & tantum non ipso
 nomine quæ agit, præi-
 rentem, deceptiorem, præsti-
 giatorem, periurum, pestem,
 catastam, barathrum: non
 effugiat, neque taleni dici
 atro comparet? An uero tu
 talis non es? Haudquaquam
 negabis. si modo noui forti-
 tudinē tuam istam, qui cer-
 te & animum attollere ob
 hæc mihi uideris, uidelicet
 quòd ubi gloria ista rerum
 tuarum non prorsum perie.
 Sed omnibus notus es, &
 passim celebris. Quòd si au-
 tem etiam contra ieris, &
 inficiaberis talē te esse, cui
 quæso credibilia ista dicet?
 An ciuibus tuis? nam hinc
 ordiri æquum est. ac no-
 runt illi prima tua incu-
 nacula, & quo pacto tradideris te ipsum perduo illi mili-
 ti, & cum eo una turpissime ac flagitiosissime eberrave-

Q q q 4 ris,

ρα πάντα ὑπεριτῶν, ἄχρι δὲ
 εἰ, τὸ τὸ λέγου τῶτο, γὰρ
 πολυσχιδὲς ὄργασάμεν, ὅς
 ὄξισσι, ἡλεκτά μίμνεταί, ὥς
 τὸ αἶψος, ἃ πρὶς τὸ διαφρον
 ἰναιενιδίου, τοῖς ἐρχομέναις ὑ-
 ποκριμέναις, καὶ σωτα-
 γματαρχαί ἀφ᾽ ἑαυτῶν εἶναι. ἔδωκε
 γὰρ πρὸ σὺ αὖ ὑπερίσταναι
 τὸ διαφρον, ἔστι αὖ ὑπερίσταναι
 ὅ, τι τῶνομα τῷ δράματι, ἀλλ
 λὰ σὺ κοσμίως πᾶν, χρυσῶς
 ὑπερίσταναι ἔχων, καὶ ἰδὼτα τυ-
 ραννικῶ, πρῶτον αἰμαίνου, σὺ
 μὲν αὖ αἰτέου παρὰ τοῦ
 διαφρον, στεφάνους κομίσου,
 καὶ κρέττω ἀπὸν ὅλα τιμώ-
 μεν, πρὶς αὐτῶν. ἀλλὰ
 νῦν ῥήταρ, καὶ σφίτερος, καὶ
 διὰ τῶτο, ὡς πέδονταί ποτε
 πᾶσι τοῖσι καὶ σὺ ἰκάνει,
 τῶτο δὲ τὸ ἴδιον ἢ φραγδίατ,
 εἰς ὅς ἡ ἡμεῖς ὄξισσι δακῶσι, δι-
 σῶσι ἢ εἰς ἑαυτῶν πρὸ χειρὶν ἀ-
 πασιρ ἀδύς τῃ, ἐκάν, ἢ τὸ
 τι, καὶ μετ' ἰκάνει. τὴν γάρ τι
 talia de te illi, istud ex Tragedia uidelicet, Et solem gemi-
 num, ὅς duplices se ostendere Thebas putabunt: ὅς in
 promptu atq; in ore tum omnibus statim notum illud erit:
 Hiccinē ille, qui tum? ὅς quæ post illa sequuntur. Proinde

ris, omnia obsequens ac pe-
 tiens, donec te, iuxta pro-
 uerbum, pannum lacerum
 detritum ὅς confectum ex-
 truxit. Etiam illa memine-
 runt, ut est consenianum,
 quæ in theatro adolescens
 egisti, quando saltatoribus
 ac minis subseruiebas, ὅς
 in ducendis ordinibus seu
 choris quasi quidam dux es-
 se cupiebas. Quippe nemo
 ante te theatrum ingredie-
 batur, nemo ne nomen qui-
 dem fabulæ quod esset, re-
 nunciabat, sed tu ornate ad
 modū, subligatis aureis cre-
 pidis, ὅς indutus ueste ty-
 rannica, ante ceteros imo-
 mittebaris, qui beneuolenti-
 am à theatro postulares, co-
 ronâs ferens, ὅς cum plau-
 su rediens, honore tandem
 ab ipsis affectus. At nunc
 orator es, ὅς sophista: ὅς
 ob hoc si audiât aliquando

ἢ αὐτοὺς οὐ ποιῶν, ἐκ ταῖς
 οὖν τὸ παράπαν, ἢ δ' ἐπιχαι-
 ράζῃς αὐτοῖς, ἀλλὰ φύγεις
 ἐκὼν παρ' αὐτῶν· ἔτι χῆμα κα-
 κῶν, ὅτι βόρει ἀργαλίῳ, ἀλλὰ
 καλλίστῳ ἢ μεγίστῳ τ' ἢ φει-
 νικῇ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλπίσθαι
 καὶ τοῖς ἡδέσι καὶ μινυμεύουσιν
 τ' πάσαις ἐκείνων συνεῖναι, βε-
 βῆκε ὡς ἀληθῶς ἴσθαι σοι. καὶ τὰ
 τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ αὖ αἰ-
 διώμενος σὺ; τί δ' αὖ ἀσχερὲς
 ἔγχεσθαι τ' ὑστάτων; ποιῶν
 καὶ ἢ καὶ κτήματα ἡνάσθαι μι-
 γάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσπερον
 ἐκείνῳ πυργίῳ, ὡς τ' ἔκινω-
 πῶς πῖθον, τίς Διὸς αὐλῶν
 ἔνθα πρὸς αὐτό. τὰς γὰρ οὐ
 λίτας ἑδάμῃ ἑδάμῃς μεταπέ-
 σθαι αὖ, μὴ ὅχι τ' ἀπ' αὐτῶν
 βέλτερά τ' αὐτῶν σιγήσῃς, ὅντι
 δὲ καὶ αὐτὸν ἀπ' αὐτῶν τῇ πέλει.
 τὰ γὰρ δ' αὖ τὰς ἄλλας τὰς ἐν
 τῇ Συρίᾳ προσλάβει ἑμψύ-
 φας, ἢ λίγους μὲν ποσειδῶν,
 μὴ δὲ ἰππείων βιβιωδίσαι σοι.

Et ipse recte facis, qui o-
 mnino non ascendis ad illos
 neque in patriam crebro
 uenturus, sed fugis illam ul-
 trò: quanquam neque byeo-
 me malam, neque astate
 molestā nimis, sed pulcher-
 rimam et maximam omni-
 um in Phœnicia ciuitatum.
 Nam coargui, et cum his
 qui uetera illa sciunt ac me-
 minerunt, conuersari, la-
 queus reuera tibi est. Sed
 quid ista frustra nugor?
 Quem enim tu unquam ueo-
 rius iueris? aut quid turpe
 putaueris eorum etiam quæ
 extrema sunt? Audio autem
 et possessiones esse tibi a-
 pud illos magnas: nimirum
 miseram illam turriculam,
 cum qua Sinopensis illius
 dolium collatum, Iouis atri-
 um uideri queat. Proinde ci-
 uibus quidem tuis baudqua-
 quam ullo modo persuase-
 ris, ut non omnium detestabilissimum te credant, et com-
 mune adeò totius ciuitatis dedecus. Fortassis autem et
 ceteri habitantes in Syria, eadem de te cum illis testabun-
 tur, si te dicis nihil mali aut reprehensione dignum fecisse.

Q q q 5 Nam

ἡράκλει, ἢ μὴ Ἀντιόχεια
 καὶ τοῦτο αὐτὸ εἶδον, ὅτι
 πρὸς Θαρσέον ἕκαστα ἰάντων
 νικασίαν ἀπαγαγόν, ἀλλὰ
 καὶ ἀνδρῶν αὐτῶν, αἰσχρὸν
 ἴσως ἰμοί. πάλιν ἀλλὰ ἴσασί
 γιν, καὶ μίμνῳται οἱ τότε ἄ-
 ρισ ἰδισσόντες, καὶ σὶ μὴ ἱε-
 γόνου συγκαθήμενον ἰδόντες,
 ἑκάστην ὃ εἶδα ἰ, τι καὶ ποιῶ-
 ντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἰδὲ
 σμιν τις ἄ. ἀλλ' εἰ ἐν Αἰγύ-
 πτῳ ἴσως ἀγνοοῖς, εἰ μὴ
 ἴσῃ ἐν Συρίᾳ θαυμαστὸς ἄλλως
 ἰκέτους ὑποδιξάμενος φεύ-
 γοντα, ἰφ' εἰς ἄπορ, καὶ τῶν
 ἑματιοκαπύλων διωκί-
 νων, παρ' ὧν ἰδῶται πολυ-
 τιλῆς πρὸς μόνον, ἰφ' ὅδῃ
 εἶχες. ἀλλ' ἐκὶ λᾶτῃ σοι ἡ Α-
 λειάνδρῃ σὺν οἶδον, ἰδὲ μὴ
 Δῖ' ἰχρὸν Ἀσπίδα ὅτι Ἀντι-
 χῶς ἐκρίδαι αὐτῶν. ἀλλ'
 ἦτι ἀπολασίαν γυμνίαν, καὶ
 ἢ αἰσχυρῶς σοι ἰκᾶ' ὁπμα-
 νίαν, καὶ τᾶς μετὰ τᾶς
 μέγαν, καὶ ἐπὶ πάντων ἀνά-
 λυσιν

teruitas ista tua manifestior, et turpitudine flagitiorū misa-
 nior illic fuit, et nomen ob hæc magis, et super omnia cao-
 pus

Nam mehercle Antiochia
 quidem etiam ipsum istud
 opus vidit, quando adole-
 scentem illum Tharse veni-
 entem abduxisses. Sed et
 detegere ipsa inbonestum
 fortassis tibi fuerit. Verum
 tamen norunt et memine-
 runt illi qui tum adstabant
 vobis, atque aspiciebant te
 quidem in genu inclinatam,
 illum autem nosti quid facie-
 entem quoque, nisi omnino
 perpetua rerum oblivione
 laboras. At in Aegypto illi
 fortassis non norunt te, qui
 te post præclara ista in Sy-
 ria certamina, fugientē in-
 de ob ea quæ modo dixi, su-
 sciperunt, cum te vestiarum
 insequerentur, à quibus ve-
 stibus preciosis comparatis,
 viaticum tum habebas. Sed
 non minus Alexandria quo-
 que conscia tibi est. Et per-
 louem baudquaquam poste-
 riorem eam Antiochia cen-
 seri decebat, nisi quòd pro-

λυπτὸν ἔστι λιθαρίον. ὡς μὲν
 οὐδ' αὖ ἐπίτρεψέ σοι, ὁ Ζαΰ-
 ρης γιγναιμὲν μολίον τοιοῦ-
 τον ὀργάσασθαι, καὶ βου-
 θῆς αὖ κατίσχετο τελευτᾷ·
 μιθυσθῆναι αὖτ' ἐν τῇ ἀ-
 ρίστει Ρωμαίων· τοῦτομα δὲ
 αὐτὸ δόθηκε ἀπιστοῦσθαι
 μοι, καὶ ταῦτα, πρὸς πάν-
 τας ἀδελφούς ἐν λίγῳ. ἐκεί-
 νος τίνων, τὰ μὲν ἀλλὰ,
 ὅποσα ἔτελλ' ἐν τῇ σωκυρίᾳ
 τωλεμνόντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ
 λίγαν; ἀλλ' οὐκ ἔστι κατί-
 λαβὴ τῷ μαρκίῳ, τῷ εἰνοχῷ,
 τοῦ εἰνοπίωνος ἐν γόνασι καί-
 μενον, τί οἶα, ἐπίτρεψε αὖ-
 σοι μὲν εἶναι πειθέτορ, αὐτὸ τὸ
 ἔργον ὁρᾷ; εὖναι, εἰ γὰρ μὲν πα-
 ράπασι τυφλὸς εἴην, ἀλλ' ἰ-
 δέωσι τῶν γνώμων, αὐτίκα
 ὁβελίσσαι τῆς οἰκίας, καὶ κα-
 θάρσιόν γε, ὡς φασί, πείριον
 αὖν ἐπὶ τῇ σῇ ὁδόφ'. Αἰχμα
 μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πάσαι μπε-
 πλαται τῶν σῶν ὀργων, καὶ εἰ
 ἴω' αὐτοῖς δόξας, καὶ ὁσαύτι
 εἰ

chania quidem et Italia tota referta est operibus tuis, & ja-
 m ea quæ ob illa cōsecuta est. et sanè gratulor tibi ob tanti
 præclaram

put adaptum. Unus tantū
 fuit qui crederet tibi inficiis
 eunti, quod nihil tale com-
 misisses: ac postremus auxi-
 liator tibi fuit, is qui stipen-
 dium dabat, vir inter præci-
 puos Romanorum. Nomen
 autem ipsum permittes mi-
 bi ut taceam, & hoc apud
 omnes eos qui sciunt quem
 dicam. Ille igitur cætera qui-
 dem quæcunque sustinuit in
 conversatione illa à te per-
 petrata, quid attinet dicere?
 At verò quando te depre-
 bendit in genibus adolescen-
 tuli pocillatoris Ocnopionis
 iacentem, quid putas? credi-
 dit ne tibi talem te non esse,
 cum ipsum opus aspiceret?
 Haudquaquam opinor, nisi
 prorsus cæcus fuit: uerum a-
 pertam uoluntatis atque a-
 nimi significationem dedit,
 cum te statim ex adibus eie-
 cerit, & eis exprobramentis
 quibusdam lustrauit post
 exitum inde tuum. Nam A-

τῆς δυνάμεως. ὅτι πρὸς τοὺς
 θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐ-
 φῆσιν υἱῷ πράξιμένα ὑπὸ
 σοῦ, ἡμῶν δέγω, ἐπεὶ ἀνέβη-
 ναι, πῶς ἢ καὶ αὐτὸς ἐχούμαζον,
 αἰ τὰ πρῶτά σοι ἤλπισα. καί
 ται καὶ νῦν ἐν ταῦτά, καὶ τὸ πρὸς
 τὰς γυναικάς προσέμαθόν.
 οὐ πρὶ πόλεως, τῷ τεύχε, καὶ
 ἀπὶ μοι, ἀποφράδα ἰστομάζου-
 σθα; ἀλλὰ τί πρὸς Διὸς, καὶ
 φιλεῖσαι τῷ τέματι προσίτι
 ἀξιώματα ἡμῶν ἐπὶ ἡμῶν
 τίς ἐργεῖ; τότε γὰρ τὸ ὑ-
 βριώτατον σοῦ, καὶ μάλα
 σο, πρὸς οὐκ ἔκιστα χεῖρ, καὶ
 τοὺς ἡμιπυλῆς, οἵτις ἡμῶν ὡς
 καὶ καὶ μάλα τὰ κακὰ τῷ σοι τέ-
 ματι ἀπολαύει, τὸ βάρβα-
 ρον τῶν ἰστομάτων, τὸ βαρὺ
 ἐλφύου, τὸ ἀκρυτον, τὸ ἄτακ-
 τον, τὸ πᾶντα ἀμύσει, καὶ
 τὰ τεύχεα· φιλεῖσαι δὲ οὐκ
 πρὶ τούτοις μὴ γίνετα, ὅ ἀλλο-
 ξίκεται. ἀσπίδα μάλιστα ὅ
 ἔχιδνα φιλεῖσαι, ἀμύσει δὲ
 γμαῖα, τὸ κινδυνεύει καὶ
 ἄλγος

lorum avertere Hercules. Nam scutum potius aut uiperam
 osculari satius fuerit, quod in morsu ibi omne periculū
 omni

præclaram laudem. Quare
 ad eos qui mirantur ea quæ
 nūc Ephesi abs te geruntur,
 illud equidem dico quod uo-
 rissimum est, quod mirum
 foret si non mirarentur, si
 prima illa tua opera nos-
 sent. Atqui nouum hic istud
 uidelicet cū mulcibus quo-
 que addidicisti. An non con-
 gruum igitur, dic mihi fue-
 rit, hominē talem Apophra-
 dem appellari? Sed quid,
 per Iouem? num etiam oscu-
 lari ore insuper uoluisti nos
 ob talia facta? Istud igitur
 contumeliosissime facis, et
 maxime erga eos quos mini-
 me decebat, sectatores tuos,
 quibus satis fuerat illa solū
 mala lab ore tuo percipere,
 uerborum uidelicet barbarie-
 riem, et uocis asperitatem,
 et indiscretam atque inor-
 dinatam enunciationem, et
 à Musis omnino alienam, et
 id genus alia: osculari autē
 etiā te supra hæc, absit, omnia

ἀλγῆμα, καὶ ἰατρὶς ἀσπλῆ-
 θος ἰατρίμωρον, καὶ ἡ τοῦ φι-
 λήματος, καὶ ἡ ἰδύωντος, τίς αὖ
 ἡ ἰσοείς ἢ βωμὸς προσήλθαι;
 τίς δὲ αὖ θῖος ἱπποκρίτης ἔτι
 εὐχόμενος; πόσων περὶ ῥαυτα-
 ρίαν, πόσων ποταμῶν δαί; καὶ
 ποιεῖται ποτὶς ἢ κατιγίλας
 τῇ ἄλλαν καὶ δοίμασι καὶ ῥήμα-
 σιν ὄργα τελευτᾶ καὶ τελευτᾶ
 καὶ ὄργασι μὲν. καὶ τίς ἰγὼ
 ῥῆ ἀποφράδα μὴ αἰδῶι, ἡσυχῶ
 πέμνω αὖ μάλλον, ἔχων αἰ-
 σῶν ἀρνηθῆναι αὖ. εἰ ἡ δὲ
 ῥητὴσαί: ἡμῶν, ὁρμηλὴ γυνε
 λήγοντα, καὶ ῥοπημαδύταται,
 καὶ ῥοπηματῶν, καὶ Ἀδελφῶν,
 τὸ Ἀδελφῶν ἰδύων μὲν, καὶ αὐτὸ
 κρατῶν καὶ σφραγισμῶν, καὶ
 χαρβυλαμάδων. κακὸν κακὸν
 αὖ λόγι. Ἐρμῆς ἐπιβίβας
 ἐκ αὐτοῖς ἀδύοις, τοῦ γὰρ ταῦ-
 τα τῶν βιβλίων ἀνρίσκει;
 ἢ γὰρ αὖ πῶς τέχνη τῶν καλῶ-
 μων τίς ποιεῖται κατεργα-
 γμῶν, οὐκ ἔτι καὶ ἀραχτίων
 μιστῶν, ἢ περὶ τῶν φιλανιδος
 βίβλου ἡμῶν scripta reperis? In angulo fortassis a-
 licubi alicuius ex pœciis istis talemo frigidioribus defos-
 sa, sive et araneis oppleta; aut alicubi ex libris Philenidos,

omnis dolor, & medicus
 accersitus facile illum depu-
 lerit: à tuo autem osculo,
 & ueneno isto, quis quæso
 uel ad sacra uel ad aras ac-
 cederet? Quis autem deus
 exaudiret etiam precan-
 tem? quàm multa lustratio-
 nibus, multâq; fluminibus
 opus foret! At talis ipse cum
 sis, derides alios ob nomina
 ac uerba, cum tu interim fa-
 cinora talia ac tanta perpe-
 trare soleas. Atqui ego qui-
 dem si Apophradis uocabu-
 lum ignorarem, erubescere
 potius: necdum si dixis-
 sem, inficias irem. Te uerò
 nemo nostrum accusauit ad-
 huc, quòd βερμηλὴς dixe-
 ris, & ῥοπημαδύταται, &
 ῥοπηματῶν, & ἀδελφῶν, pro
 Αἰθνας desidero, & αὐτο-
 κρατῶν, & σφραγισμῶν, et
 χαρβυλαμάδων. Malū te ma-
 le perdat Mercurius Logio-
 us, unā cum ipsis uerbis. Vo-
 bi enim huiusmodi scripta reperis? In angulo fortassis a-
 licubi alicuius ex pœciis istis talemo frigidioribus defos-
 sa, sive et araneis oppleta; aut alicubi ex libris Philenidos,
 quos

εὐλαταρ, ὅς σε διὰ χειρὶς ἔχει,
 σοῦ μὲν τοι, καὶ τοῦ σοῦ πάλ-
 ματι & ἄλκιον, ἵππο δὲ τοῦ σί-
 ματι & ἱμνῶδον, τί φαίης
 αὖ, ἢ οὐ ἢ γὰρ ἔτι καὶ ἐπὶ δυνά-
 τεσσιν ἐπικαλίστατον (εἰ-
 μὲν γὰρ εὐταρ) ἀδινύμα-
 τος, ὃ τὸ μέγιστον, ἐ-
 βριως δυνάει; λέγουσα ἰγώ
 σι, ὦ ἀχρῖσι, πάντα καὶ ἀ-
 πειρὴν παραλαβῶσα, καὶ βίον
 διακόνον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν
 τοῖς θεάτροις εὐδαιμονῶν ἰ-
 ποῖντα, καὶ ᾧ Νίνος, καὶ δι-
 Νυτίου, ἕτα μετὰ μικρὸν
 Ἀχιλλεὺς τεβήσα' μετὰ ταῦτα
 ἔ, παῖδας σου ἐλαβὼν καὶ διδά-
 σκοντα μακρὰ χρόνον δόσκον.
 Ἔτι ὃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις τὰς
 σοὶ λέγουσι ἐπικαλίστατον,
 σφιστὶν ἔντα δόκον ἵστα-
 σα, καὶ πῶς μὲν οὖν προσέ-
 κουσιν δεξάμεν παῖδας, τί
 τίνας τε καὶ πόσους ἔχον ἵκα-
 λον τε καὶ τὰ μετὰ τούτοις, καὶ
 ἰδὼτά, εἰς ἰδὼτά, γὰρ αὖτε αἰ-
 σχροτά, καὶ ἐπὶ γυῖα κατὰ-
 πόντους; εἴχ' ἱκανὰ μοι τὰ
 ἐπὶ μὲν σε μετὰ τούτοις, & ἐνίαν-
 γισ μὲν μανδὰτα quaedā
 turpissima, et ministeria execratione digna? Non satis mihi

quos in manibus crebro ha-
 berant tamen te atque o-
 re tuo digna. Quia autem o-
 ris mentionem feci, quid di-
 ceres quaeso si te in ius voca-
 ri lingua? Fingamus enim
 hoc paulo, ut te in iura, aut
 quod modis paulo foret,
 contumelia accusaret, ita di-
 cens: Ego te, ingratisime,
 pauperem atque inopem su-
 scepi, & victu quoque
 carentem, primo quidem
 in theatris celebrem feci,
 nunc quidem Ninum, nunc
 autem Menochum, deinde
 paulo post Achillem quo-
 que exhibens. Post haec au-
 tem docentem pueros syllā-
 bas n. clere, longo tempore
 alui. Jam autem & alienas
 istas orationes uelut in sce-
 na exhibentem, sordidissimam
 uideri feci, tamq̃ gloriam
 tibi, quam minimè conuenie-
 bat, adaptavi. Quid igitur
 tantum habes quod imputa-
 re mihi possis, ob quod aded

sunt

ἐπὶ τῇ ἑμέρᾳς ὄρα, ψεύδασθαι
καὶ ἐπισημαίνω, καὶ τοὺς τοσού-
τους ὕβρεις καὶ λόγους διατελέω,
μᾶλλον ἢ τὸν βόρβορον τῶν λέ-
γων ἐκείνων ἐμῶν; ἀλλ' οὐ-
δὲ νυντὺς τίς καταλαίμενα
σφραλὴν ἄγειν ἴσῃ, ἀλλὰ μὲν
σοὶ πάντα ποιῶ, καὶ παύ-
μαι, καὶ μένομαι, καὶ αὐτὴ
γλώσσῃς, ὅσα καὶ χερσὶ χρῶ-
μαι δι' ἡγνοίας, καὶ ὅσους
ἀλλοτρίων ὑβρίζεις, καὶ ἰδιόκλυ-
σεις τοσούτους ἑκαυτῷ. λαλῶ
μοι ἑγώ γε ὅτι μένεις, τὰ δὲ
τοιαῦτα ποιῶν καὶ πάσχειν,
ἄλλοις μίσησι προσέτακται·
ὥς ὅφρα καμῇ τις, ὅσους
τίς τῇ φιλομέλει, ἐκ τῶν
μπαρμώτρων γούμῳ μὲν αἰ-
γλήτῃ τῶν τὰ τέκνα κατὰ
ἀνδρακτόν, πρὸς δὲ τῶν, ὅν τι
καὶ τούτοις ὁ γλήτῃς, ἰδίᾳ αὐ-
τῇ φρονίᾳ λαβὼσα, καὶ τὸ ὅτι
να σωήγῃς ἐπικαλισσάμενα
τί αὐτὴ ἀποκρίναται αὐτῇ; ἐκεί-
να δὲ πλοῦτοι, ἀ καὶ πρὸς τὸν
γλῶσσον ἐναγχεῖ ἑρπύλλῃ
σοι, ἐπιπραγμειῶν ὅλη τῷ
ἴσῳ

Glaucom nuper abs te dicta sunt, cum ille te ob opus iam
actum

sunt ea quæ per diu sūt ope-
ra nefaria, mentiri puta, et
peierare. Et tot nugis at-
que ineptiis exhaustire: imò
multo ceterum uerborum isto-
rum euomeret: sed neque no-
tum me miseram ocium duce-
re sinis, sed sola ego omnia
tibi facio, et proculcor, et
contaminor: ac lingua per-
inde ut manu uiri decreuisti,
et quemadmodum alienā
contumelia afficis me, tan-
tiq; malis obruis. Loqui,
meum opus solum est: talia
autem facere ac pati, quæ
tu cogis, alijs partibus iniun-
ctum est. Quare utinam et
me aliquis, cum philomela il-
lam, excussisset. Nam mihi
beatiores illorum linguæ ui-
dentur, qui liberos suos de-
uorant. Huiusmodi, per
Deos, igitur si lingua dice-
ret, propria aliqua assum-
pta sibi uoce, ac barba una
uelut patrona aduocata,
quid quaeso responderes i-
psi? illa scilicet quæ et ad

ἄργον ἀτιμώμενον, ὥς ἂν τὴν
 τὴν ἰσχυρὰν ἐν βραχὺ, καὶ
 γινώσκουσιν ἅπαντες γινώσκουσιν.
 πόθεν αὖ οὕτως περὶ τὸν ἴ-
 πον τοῖς λόγοις γινώσκουσιν; ἀ-
 γαπτερὸν δὲ, ὁποσούτω ἐλα-
 σὲν καὶ ἐννομασίῃν ἔναι, ἔ-
 ται καταριθμήσας αὐτὴ τὰς
 πολλὰς οὐκ προσηγορίας, ὁ-
 πόσαι κατὰ ἴθιν προέλα-
 φαι. ὁ καὶ θαυμάζει, ὅτι τί-
 νος ἀπεφράδα ἰδυσχρόπτοι
 ἀκούσαι, ἵπ' ἑκάστου δὲ τοῖς
 δυνάμεσιν οὐχ ἡγαυόκτας.
 ἐν Συρίᾳ μὲν ριδοδάφην
 ἐκαθήμεν, ἵπ' ἣ δὲ, οὐ τί-
 νος Ἀβελῶν, ἀσχυρόμας δὲ
 γυνῶν, ὥς τὸ γὰρ ἵπ' ἑμῶν,
 ἄσπετος ἔτι ἴστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ φραγμὲς ἐς τὰς κ-
 κούσας τὸ πᾶν τὸν ἑμῶν, ὅ-
 τι ἰνυπὶ μεταξὺ, ἵπ' γὰρ ἑ-
 ξυρδὸν αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 σινυάγην· πρὸς ἄλλους τῶντι. μὴ
 κρὶ γυνῶ φασιν ἀποπειγῶν
 σι, αὐτὴ τινὶ τῶν φραγμῶν
 ἵπ' τιν.

verò angina dictus es: quod per se manifestū est. Nam aūnt
 te propemodum suffocatū esse, cū in nautā quendam craso-
 fiorem ex his qui in onerarijs atque maioribus navibus sunt,
 hici-

actum accusaret, quod ob
 hoc celebris brevi tempore
 et notus omnibus factus
 esses. Vnde ergo ita cele-
 bris? ob orationes ne reddi-
 tim? At sufficit quomodocū-
 que clarum ac celebrem ef-
 se, deinde connumerare ip-
 si multas istas appellatio-
 nes, quas passim apud vari-
 as gentes adeptus es. Quo
 magis etiā miror quod cum
 Apophradem audieris, e-
 grē tantopere tuleris, ob il-
 la autem nomina nihil in-
 digneris. Nam in Syria qui-
 dem Rhododaphne voca-
 tus es: quamobrem autem,
 ita me Minerva amet, eru-
 besco dicere. quare quanti
 quidem in me est, obscuritas
 etiam maneat. In Palæsti-
 na autem, sepi nomine, ob
 barbæ opinor spinositatē,
 quoniam inter opus punge-
 re solebat. adhuc enim ton-
 debas ipsam. In Aegypto

λήγοντα ψυχρολογῶν. οὐ δὲ ἔ-
 κύκλωψ, ἀναπνέσας τοσό-
 μα, καὶ ὡς ἴνι, πλατύτατον
 λυχνῶς, ἐνέχευτο φλάμην·
 ἔκ' αὐτὸ τὴν γνάθον. μάλα
 δὲ, ὥσπερ ὁ Χάρυβδις αὐτοῖς
 παύσαι, καὶ πηδάλιους καὶ ἰστίους,
 ἔλαμψε τῶν καταπιῶν τ' οὐο-
 τιν. καὶ ταῦτα ἰούρων καὶ ἔλαι-
 ωαρίων δὲ ἑτάσσει τὴν ὕψι
 γαῖαν μία τῶ ἀπυλογία, ὃ μέ-
 θε, καὶ ἴε' τ' ἀκρατον ἐνέφουγε.
 τοῖσιν δὲ καὶ τισὶ τοῖς δού-
 μασι πλατῶν, αἰσχύνε τὴν ἀ-
 ποφράδα· πρὶς δὲ τῶν ἀπὸ μοι,
 τί πάσχεις, ἵππειδ' ἀνὰ κῆκ' ἀνα-
 λήγουσιν οἱ πολλοὶ, Ἀλκυονίδας
 Ἰάνουσι, καὶ Φοινικίαν; ἄρα
 καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὴν ἀποφρά-
 δα ἀγνοῖς καὶ ἴσ' ἀτάχα' περ
 ἐπαιτῶσαι πρὶς αὐτῶν; ὃ
 πάντα μὲν δὲ τὸ σμύρρετον
 εἶδα, τὴν ἀποφράδα δ', ὡς ἀ-
 γνῶτα, μόνω ἀτιμάζεις, καὶ
 ἀποκλείεις τὸ καταλόγῳ τῶν
 δομάτων; ἴσ' ἂν μὲν ἢ μὴ πῶς
 ἡμῖν τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ

An hæc quidem ut consuecta familiaria nosti: Apophradem
 aut ut solam ignotā improbas, et à catalogo uerborū tuo-
 rū excludis? Proinde nō indignas pœnas nobis exoluis, sed
 etiam

uerba faciamus, frigidiora
 quoque paulo hæc dicere.
 Tu uerò Cyclops ille, didu-
 cto ore, et quā lausimè
 licebat, bians, sustinebas ab
 illo tum occaecari tibi ma-
 xillam. Imò uerò quemad-
 modum Charybdis quæte-
 bas unā cum ipsis nauis et
 clauis et uelis totum illum
 absorbere Vin, h siue Ne-
 minem. Atque hæc tum aspi-
 ciebant etiam cæteri qui a-
 derant. Deinde postero die
 una ea tibi defensio erat, e-
 brietas, et ad merum cono-
 fugiebas. His igitur ac tali-
 bus nominibus opulentus cū
 sis, pudore afficeris erga A-
 pophradem. Per deos itaq;
 dic mihi, quo pacto afficeris
 cum illa quoque dicunt ple-
 tiq; Ἰανουσίαν et Φοινικί-
 αν· num igitur et hæc per-
 inde tu Apophradem igno-
 ras, et existimas fortassis
 etiam laudari te ab ipsis et

μέγρη καὶ εἰ γυναικὶν τίς ἐ-
 πορεύετο· ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν, ἰ-
 παλέ τινα γάμον ἐκ κοῦρκου
 μετὰ δὲ ἐτόλμηςας, ἢ μάλα
 ἱκανοσμένῃ πάντα ἰβήτι
 τῇ ἱκίει γυναι, ἐκ αὖ προσή-
 μων, ἴφκ, αὐδρα, καὶ αὐτὴν αὐ-
 δρὸς διόμενον. ἅτα ἐν τοῖς-
 τοῖς οὐτε σοὶ οὐκ ἔμεινεν μίλει,
 καὶ γὰρ, καὶ τῶν ἄλλων κα-
 ταπύσεις; ἀκότως· ὁ γὰρ αὖ ἄ-
 παρ τῶν ὁμοῦ σοὶ λέγειν δύ-
 ναίμεθα. πῶς; τίς αὐτὰς ἐν
 λέγει μετὰ τὸν αὐτὸν, ὡς ἐπὶ
 μὲν τὰς ῥῆς μετὰ, αὐτὴν ἴ-
 φκ, ῥίαντα αὐτῶν. τὴν δὲ
 Θιόπομον, ἡδὲ τῷ Τρικαρά-
 νω κρήνῃ φαίει, ῥιγὰ-
 χνι λέγει καθήκοντα αὐτὸν
 τὰς πρὸς τὰς πόλεις· καὶ
 πάλιν, ἱβήαντα αὐτὸν
 τὴν Ελλάδα, καὶ ἡναι κρήνῃ
 ἐν τοῖς λέγει. πρὸς γὰρ καὶ
 λυχνὸν ἄψας, ἱβήαντα αὐτὸν
 τὴν, εἶμαι, ἀποκαλέτα· καὶ
 ἀλλὰ μετὰ, ὡς ὁδὸν μετὰ αὐτῶν
 ἄξιον, ὁ μόνος ἱκίει, ἱβήαντα
 paulo ante· ὡς lucerna accensa quærebis fratrem quen-
 dam, ni fallor, mortuum. ὡς alia infinita, quorum ne men-
 tionem quidem facere dignū est, excepto solo illo, quod qui

etiam muliebri consortio,
 ὡς ad Gynæcæa usque no-
 tus es. Nuperrimè igitur cū
 nuptius quasdā Cyzici am-
 bire ausus esses, probè admo-
 dum explorata omnia ha-
 bens optima illa mulier re-
 spondit: Haudquaquam, in-
 quiens, virum cum accepe-
 ro, qui ipse quoque viro indi-
 get. Et tamen in talibus re-
 bus cōstituto tibi, adhuc ver-
 borum cura est, ὡς rides cō-
 spicisque ceteros. Meritò sa-
 nè. Neque omnes similia ti-
 bi dicere possumus. Unde e-
 nim, aut quis adeò in verbis
 audax foret, ut contra tres
 adulteros pro gladio triden-
 tem postulet? De Theopom-
 po autem ob Tricaranum
 in iudicio agēte, dicat tricū-
 spide oratione ipsum confe-
 cisse ciuitates præstātiores.
 Et rursus tridente interfe-
 cisse ipsum Græciam: ὡς es-
 se Cerberū in oratione. Nā
 Rrr 2 audie

ἀνδρατὸν ἀπιμνημόνευεν.
 πλείους τις, εἶμαι, καὶ δύο πίνυ-
 τὸν ὅσων ἰχθύων, αἷτα μεταξὺ
 πρὸς τὴν πλείονα λίγων, ἀπί-
 κταυσε, ἴφαι, δάττορον τὴν πι-
 πύτων. γιλασάωντων δὲ, ὡς τὸ
 ἀκίε, τὴν πρίντων, ἰπασσέβα-
 μιν. ὅτι δὴ οὐ, καὶ ἀνατιθέμε-
 ναὶ τὸ δινμαρταμλόν, εὐ-
 μύρουω, ἴφαι, ἀλλὰ ἄτρεμ αὐ-
 τῶν ἀπίκταυσε. ἰὼ τὰ ἀρα-
 χῆα, τὸ φίλον μύσιν, καὶ τὸ
 ἀνλωεμία, καὶ τὸ πῖταμαι, καὶ
 τὸ ἰκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα ἡ-
 λὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἰπασσέβα. ἂ
 ῥῆ γὰρ ἰὼ δὲ τὴν πρίντων ἰκχύνειν
 νῦν πῖταμαι, ἀδράστια φίλα,
 ὅτι αὐτὴν ἰνὴ δίσταμι. συγ-
 γναστὰ γὰρ, ἡ τις λιμὼ πῖταμαι
 μύσιν, παρακαταθήκας πᾶρ
 αὐδρὸς πῖταμαι λαβὼν, αἴα ἰπ-
 ὠρησσο, ἢ μὴ μὴ πῖταμαι
 ναι, ἢ αἴ τις ἀνασχίωτης αἰ-
 τῶ, μᾶλλον ἢ πῖταμαι, καὶ λα-
 πιδυτῶ, καὶ τιλωτῶ. ἢ δὲ λίγων
 τῶντα φέρον. γὰρ ἡ δὲ, ὅτι
 ἀπαστα ἀμύνανται τῶν ἀ-
 πορίας. ἰκχύνει δὲ ὅτι ἰπασσέ-
 τιν,

do depellere inopiam. Sed illud intolerabile tandem, pau-
 per

audierunt, memoria retulē-
 re. Dives quidam opinor,
 et duo pauperes erant ino-
 ter se inimici: postea de diui-
 te loquens, occidit, inquit,
 δάττορον τῶν πινύτων. Ridē-
 tibus autem, ut par erat, ἵς
 qui tum adcrant, corrigens
 uidelicet tu, et id quod er-
 rationem erat, restituēs: Haud
 quaquam, subijcis, sed ἄτι-
 σον αὐτῶν occidit. Omitto
 antiqua illa: puta φίλον μύ-
 σιν, et ἀνλωεμία, et πῖτα-
 μαι, et ἰκχύνειν, et quae al-
 lia praeclara in orationibus
 tuis effulgent. Nam quae pau-
 pertatis causa facta, ὁ cba-
 ra Adrastia, nemini expro-
 branero. Ignoscēdum enim,
 si quis fame coactum, depōsi-
 to à ciue accepto, decierarit
 se illud haudquaquam accē-
 pisse: aut si quis impudenter
 postulat, imò uerò mendicat
 et furatur, et publicano-
 rum more rapit: haud equi-
 dem ista dico. Neque enim
 inuidia ulla est quoquo mo-
 do

τὸν, ὡς οὐκ ἐστὶν ἔτι, ὡς μὲν
 τὰς τοιαύτας ὁδοὺς ἐκχῆν
 τὰ ἐκ τῆ ἀναισχυρίας πρὸς
 γνῶσιν. πολλὰ γὰρ καὶ ἐπὶ
 νῦν μετὰ δώσεις πάλιν ἄσπε-
 ρον σὺ πεπραγμένον, ἵππῳ τῷ
 Τισίῳ πάλιν τυχόντων ἰδὼν, ὡς τὸ
 δισκάρηκε. ὁ δὲ γὰρ αὐτὸς ἐ-
 ποίησας, ὁ ἀρπάξας τὸ αὐτὸ
 τὰ ἐκείνους πρὸς τὴν γῆρας ἔ-
 λκοντα. ὁ δὲ διὰ τῆ Τισίᾳ, αὐ-
 τὸ τῆ βίβλιν, ὡς οὐκ ἔστιν καὶ
 πρὸς τὴν δόξαν, ὡς οὐκ ἔστιν
 ὡς. πολλὰ ἐπὶ ἔχον ἀπὸ
 τὰ μὲν ἄλλα ἐκ τῶν ἀφῆμι σοι,
 ἐκ τῶν δὲ μέντοι πρὸς τὴν πρῶ-
 τῇ μὲν ταῦτα, ὡς οὐκ ἔστιν φιλῶν, καὶ
 μὲν παύσασθαι τοιαύτας ἐκ
 τῆ παρρησίας, ἐκ τῶν δὲ μεκίτι.
 ἀπαγορεύει γὰρ ὁ σοφὸς, ὡς πάλιν αὐ-
 τὸν ἐπὶ τὸν τὸν ταῦτα ἐκ τῆ
 βίβλιν καλῶν, καὶ φιλοφρονέ-
 σαι πρὸς τὴν, καὶ ἔφωρ τῷ αὐτῷ ἁ-
 πλῶς. ἀλλὰ μὲν δὲ ἐκ τῶν ἰσῶν,
 τὸ αὐτὸ τοῖς λόγοις φησὶν ἡμεῖς,
 καὶ ταῦτα, πρὸς τὸν ἐπὶ τὸν πρὸς
 τὸ ἀπεφράδα σοι ἔργον ἀμύ-
 νει τὸ νόμον. ὡς οὐκ ἔστιν
 que illud, ob uerba uidelicet
 multis ante opus ad eam ip-

per cum sis, in solas huiusmodi voluptates omnia ea profunderere, quæ per impudẽnam istam acquiris. Nisi si quid utique etiam laudare mihi concesseris admodũ urbanè abs te factũ, quando cum Tisiæ artem noris, bis Coracis opus ipse peregristi, subreptis stulci illius senis triginta aureis. Ille autem propter Tisiam pro libro septingentis & quinquaginta drachmas exoluit, deceptus uidelicet. Multa adhuc alia possem dicere, sed tamen cætera quidem uolens remitto tibi: illud autem solum adhuc uerbis addam. Age ista quidem fac ut tibi lubet, necue desieris huiusmodi in te ipse debacchari: ab illo autem caue. Non enim piũ aut fas est, eandẽ Vestam, eos qui talia committunt, inuocare, & amicitiam præbire, eademq; obsonia attingere. Sed ne secularidq; cum his qui tibi nomen os effecere. Ac postquam

R R 3 semel

ἅπαρ φίλων παρανοήσας
 ὡς ἔρξεται, ἡ κῆρυκα, εἰ δὲ
 καὶ ἄφελος, τὸ μὲν χρῆσθαι
 πάντας, καὶ τὸ πειτρίσθαι
 μόνον ἡμῶν. οὐ μὲν γὰρ τόσους
 πειτρίσκει, ἅπαν τὸ σῶμα διο-
 ραποσύειν. εἰ δὲ μετὰ νε-
 σκῆς τοιούτων, τί σοι βάλιτ; κα-
 θαρὰ καὶ λῆπ καὶ ὁλεθρὰ ἰσχυρά
 ἴσθαι, καὶ μετὰ ἰσχυρὰ βίαις;
 ἡμῶν σοι μόνον σοφὸν, καὶ πο-
 λυαῖα, καὶ τὸ μετὰ μιλάσθαι
 ὡς περικλυμμάς εἰς τὸ βέλιν-
 ρίας. φάσκει δὲ αὐτὸ πρὸς Δίον
 ἡμῶν τῶν καὶ μάλιστα τῶν πύ-
 γων αὐτὸ, μετὰ μείζους ἔτι,
 μετὰ ὑβρίους, αἱ μὲν γὰρ νουσί-
 ζι, καὶ οὐκ ἐκείναι τὸ καὶ μὲν ὑμῶν
 γὰρ ἄρα γινώσκουσιν, καὶ μετὰ ἄγχιον, καὶ
 θηριώδους. ἔρξας ὡς ἄμεινον ἡμῶν
 σοι, ἀκίνητον τὸν Καμαρίνα
 ἔσθαι, μετὰ καταγλιχῶν τὸ ἀπι-
 φράδες, ὅσοι ἀπεφράδα τὸν
 βίον ἰδὲν ἰσχυροῦς. εἰ ἔτι προ-
 δα

semel admonitionem amicā
 exorsi sumus, etiam illa, si vi-
 detur, abs te amoue, unguen-
 to puta canos istos inunge-
 re, et pice sola illa quæ sciri
 uelli. Nam si morbus quidē
 aliquis urgeret, totum cor-
 pus curandum foret: nunc
 autem cum nihil agrotas tu
 huiusmodi, quid attinet
 pura ac lenia et glabra illa
 tibi reddi, quæ ne aspici qui-
 dem fas erat? Illud ubi unctū
 relictum est, qui doctrinam
 ac sapientiam præ te feras,
 cani uidelicet, et non am-
 plius nigricare. Id tanquam
 operculum quoddam mali-
 cia ac detestabilitatis istius
 sit. Proinde parce ipsis per-
 louem, cum in hoc, tum ma-
 ximè in barba ipsa, neque
 polluis hanc amplius, neque
 contumelia afficias: aut si
 prorsus hoc nequeas, nocte

saltem, et in tenebris interdiu aut apage. est enim omnino
 ferum, ac bestiale. Vidēsne quanto satius fuerat tibi! Cama-
 rinam immotam relinquere, neque Apophradem deridere,
 quæ tibi Apophradem et atram totam uitam reddiderit?
 An etiam amplius aliquid desideras? Nam quod ad me at-
 tinet,

Δῆτις, ὡς τό γι' ἡμῶν εὖ
 ποτ' ὑλέψα. ἔδωκε γούῳ
 εἶδεν, ὡς ἔλλω πῶν ἱεροπά-
 σον, διότι ὁ παπᾶλεμα καὶ
 ἑναιδ', ὑπερήσαν, ἃ τῆ
 αὐτῆς δακτύλῃ, καὶ τῆ δὲ τὸ
 ἀρχαῖον μιλάμεν, ἀριμὸν
 μὲν ὡς οἱ ἀποβίψαντο, ἵσως
 ἔδωκε καὶ τὰ ταῦτα γιλάσῃ, τὸ πα-
 πᾶλεμα καὶ τὸ ἑναιδ', ὅσ-
 οπρ' αὐτῶν ἀνίγματα, καὶ γρί-
 φος ἀκίσε· ἀγνοῖα γάρ σοι
 τῶν σῶν ὅρων τὰ ἐνέματα,
 ὥστε ὅρα ἔδωκε καὶ τὰ ταῦτα συνο-
 φαστῶν, ἃ μὴ ῥιπλῇ καὶ τι-
 ῥαπλῇ σοι ἔκπεφρεν ἱππῆτι
 κερ. αὐτῶ δ' αὖν σταντὲρ ἱππῶν
 πᾶσι· ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐρι-
 πίδης λίγην εἶπεν, Ἀχαιῶ-
 νων τεμάτων, καὶ Ἀφροδί-
 τῃ καὶ αὐτῆς τὸ τίμα, δυ-
 τυχία γίγνεται.

præclarus ille Euripides dicere solitus fuit: Oris

indomiti, & stulticiæ & iniquita-

tis finis, infelicitas esse

consuevit.

tinet, nunquam quicquam
 deficiam. Nondum igitur
 scis quòd totum attraxisti ti-
 bi plaustrum, cum conuenie-
 ret, ὁ παπᾶλεμα (id est o-
 mniferiam sceleratis) atque
 cinæde, uereri te si quis ho-
 mo birsutus, & iuxta anti-
 quum illud, Melampygos,
 acerbè solum intueretur te.
 Fortassis iam hæc quoque
 ridebis, παπᾶλεμα quod di-
 xi, & cinædum, perinde ut
 ænigmata quædam & gri-
 phos audiens. Ignota enim
 tibi sunt tuorum operum no-
 mina. Quare licet tibi iam
 etiam hæc cauillari, nisi tibi
 tripla atque etiam quadru-
 pla Apopbras iā parta est.
 Accuses autem teipsum ob
 hæc omnia, licet. Nam ut

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Apophradis nomen.) Apophradis uocabulum in usu esse. Menochus enim Comicus fabulam cōscripsit, cui titulus est ἀποφρᾶς id est, dies inauspicatus. ἀποφρᾶς ἡμῶν, id est nefasti dies. Olim uocabantur inauspicati, & quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines execrandos & abominande malicie ἀποφρᾶδες appellarent, teste uersiculo:

ἀνδρῶν αὖ ἀποφρᾶς, ὅτι βλάπωρ ἐπιστῶρ:

Homo nefastus, & ore perfidum tuens.

Eadem est autem Græcæ uocis etymologia, quæ Latinæ, γὰρ τὸ φρᾶ. (w: quod hanc dictionem ἀποφρᾶς perinde ac barbaram usurpasse Lucianus notatus est à quodam, quam uel hoc uno argumento ἡλλωκοτάτην probare possemus, quod eam Plato ῥήτωρ ζ in ore habuerit. Item Plutarchus & Dionysius Halicarnas. . b Ala comprehendisse.) Archilochus poeta Iambographus, & ad maledicendum egregiè instructus, ad hunc modum respondisse fertur cuidam, à quo fuerat conuicio prouocatus: ἔτι τῇ γὰρ ἀλῆς οὐκ ἔλασας id est, cicadā ala corripuisti, & memini mē ex usu tuo prouocasti. Est autem huius insecti mira quædam & prodigiosa loquacitas, maxime effervescente sole. Ergo quemadmodum si cicadā naturā garrulam ala prehendas, clarius obstrepet, ita si poetico homini præbeas similitudinis occasionem, non modò non tacebit, sed clarius obstrepet, & omne bilom chartis illinet atris. Proinde Platonem aiunt admonuisse, ne quis hominem poetam sibi faceret inimicum. Et Horatius:

— *Genus irritabile uatum,*

dixit Strabo libro m. dicit ex Paro natum esse Archilochum. Est autem Paros Cycladum una in mari Aegeo. c Ante pedes.) Passim obuia Nam ante pedes esse dicitur, quod obuiū, quodque præsens adest, uel imminet. Terrent. Istud est sapere, non quod ante pedes modò est, uidere: sed etiam illa quæ futura sunt prospicere. d Iuxta Aesopi.) Aesopi graculus dicitur qui aliena sibi usurpat, aliorumque bonis sese uendicat. Extat Aesopi Apologus inter alios. e Cothurnum.) Hoc nomine notatus fuit Theramenes, de quo Xenophon libro x,

broz. f Lypaen.) Α λυπὴ uidelicet deducta uoce, quod mo-
lestare & uexare significat. g Nam nos & claudos.) Cū uario
superstitionum genere priscorū hominum animi à pueris sta-
tim imbuerentur, tū ea mira in modum illos stulticia occupa-
bat, ut si deformi cuiquam uiro Aethiopi, Eunuchō, manē do-
mo exeuntes primū occurrerent, inauspicatum omen pute-
rent. Idem alibi, *Δυσχεύωντες τὴν καὶ δυσχεύοντες χάμα, ἢ τις ἴσῃ*
ἑαυτῷ ὡς ἴσῃ τις οἰκίᾳ Eunuchum fortē fortuna uiderit, existi-
mat. Apianus Alexandrinus *ἱμῶν λῆρ* Δ. Plutarchus in Bruto:
Imperator quoque Adrianus ex Mauri occurſu maximam ſi-
bi calamitatem impendere præſaguit. Eadem quoque infe-
ſti uanitate, ſepulchra declinabant. Ammianus lib. 31. Aedi-
cijs nullis unquam recti, ſed hæc uelut ab uſu communi discre-
ta, ſepulchra declinant. Hodie ſunt, qui ſic monachos auer-
ſantur, ut eorum aſpectum non ferant, eos crebrō *κακῶν οἰκίᾳ*
εμ uocitantes. h Vtin, ſiue neminem.) Cū Polyphemus
ab Ulyſſe lumine priuatus eū percuſtaretur, quod ei nomē
eſſet, *οὐτις* (inquit) *ἱμοίῳ ἔρομ' ἴσῃ*, ut tradit Odyſſ. Hom.
i *λεσβίῳ*.) *ἢ λεσβίῳ*. Hoc Latini capitibus illudere, aut
econtrā ore morigerari appellant. Sunt qui pro polluere
aut conſpurcare accipiunt. Sumptum à moribus Lesbiorum.
Erasmus in Chiliad. k *φαικίλῃ*) Dicebantur uulgō pue-
rorū obſcænis amoribus dediti. Ortū eſt autē adagium à ſpur-
ciſſima Phœnicum libidine, quam Græci meritō *αἰῶντος μίſῃ*
nominant, in primis Plutarchus in uita Cæſaris. l Cama-
rinam immotam, &c.) Id eſt, malum tibi non accerſere, uel cœ-
num admodum contingere ſœtidum. Natum eſt adagium à
palude iuxta oppidum eiſdem nom nis in Sicilia. Hæc quum
olim peſtem genuiſſet, uenit eam Deus moueri penitēs, ora-
culo conſulto. Illi non obtemperantes diuinæ reſpon-
ſo, eam repurgarunt. Ceſſauit quidem peſtis, ſed
per eam ingreſſis hoſtibus pœnas negle-
cti oraculi dederunt. Vide E-
raſmum in hoc a-
dagio.

DISSERTATIO CVM HESIODO,

*Luciani, & Hesiodi:**Vincentio Obsopæo interprete.*

A R G V M E N T V M.

Caullatio quædam poetarum est, qua Hesiodum uanica-
eis atq; mēdacijs coarguit, quòd cū iactauerit se à Musis ac-
cepisse munus hoc, ut carmine celebraret & præterita, & quæ
futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, uaticinatus
fuerit: siue hoc inuidia quadam fecerit, communicare nolens
alijs quæ ipse accepisset: siue uanitate aliqua, qua cum nihil ta-
le à Musis didicisset, ad uulgus tamen huiusmodi de se iacta-
rit. Ad hanc accusationem fingitur postea, Hesiodus respon-
dere, ac primum translatione tueri sese, qua cōmuniter poe-
tæ omnes uti solent, causam eius rei in Musas reijciendo, si
quid nouum, aut incredibile, aut cuius euentus consecutus
non sit, carminibus suis fortè insertum habeant. Nam id instin-
ctu illo atque poetico furore fieri, & multa sæpe, metrorum
quoq; gratia, dum in cursu opus est, eodem spiritu illo assu-
mi, quorum ratio interdum reddi satis non possit. Deinde au-
tem & absolutè se defendere, recitando ex carminibus suis
quædam, ubi futurorum rationem & prædictionem nonni-
hil attigerit. Quæ tamen iterum refutans Lucianus, postero-
ra quidem ostendit non satisfacere definitioni & officio uati-
cinandi, cū quiuis agricola eiusmodi quoque possit, qualia
ille prædixerit: priora aut quæ de poetico furore, & de Mu-
sarum instinctu respōdit, aliquo modo recipit. Porro fabula
unde occasio caullationis huius nata est, in principio Theo-
goniæ habetur. Ibi enim de seipso ait Hesiodus, pascenti sub

Helicone oues, astitisse Musas, & dato scepro ex Iau-

ro, inspirasse canendi uim, ita inquit, καὶ τότε τὰ

ἱερὰ μῦθαι, πρὸς ἡμᾶς: hoc est, ut carmine

celebraret futura pariter

& antea.

A T

Αλλὰ ποιντῶ μὲν
 ἄριστον ἀνὰ σὺν, Ἡ-
 σίοδε, καὶ τὸτε πα-
 ρὰ Μουσῶν λαβὼν μετὰ τῆς
 δάφνης, αὐτὸς τι δεικνύεις,
 ἢν οἷς ποιῆς (ἰσθία γὰρ καὶ
 σιμετὰ πάντα) καὶ ὑμῖν πρὸς
 σέο μὲν οὕτως ἔχειν, ἵκανον ὃ
 ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δὲ ποτὶ
 προσπῶν ὑπὲρ σαυτῶ, ὥς διὰ
 ἔτε λάβεις τῶν θεοπισίων καὶ
 νῶν ἡ δὴ πᾶρὰ τῶν θεῶν, ὅ-
 πως κλέεις, καὶ ὑμνοῖσις τὰ
 περικλυθῆτα, καὶ θεοπίστει
 τὰ ἰσόμενα. [Δάττορον μὲν
 καὶ πάντων ἐντιλῶς ὀφείλωτας,
 θεῶν τε γένεσις διηγόμενος,
 ἄχρη καὶ τῶν πρώτων ἱερί-
 των χάους, καὶ γῆς, καὶ ἔρανος,
 καὶ ἄρωτος, ἵτις ὃ γυναικῶν
 ἀρίτας καὶ περαινέσεις γυν-
 γικῆς, καὶ ἴσα περὶ πλησ-
 δων, καὶ ἴσα περὶ ἑμμεῶν
 ἀρίτων καὶ ἀμάτι καὶ πλοῦ, καὶ ἰο-
 λωτος, τὰ ἄλλα ἀπάντων· ἵατι
 ρον ὃ, καὶ ὁ χρησιμότερον ὡς τῶ
 βίῳ

cumque ad ortum et occasum uergiliarum, et arationis
 ac messis et nauigandi tempora attinent, breuiter o-
 mnia alia pulcherrimè exequutus es. Alterius autem, quod

A Troctam præstan-
 tissimum esse te He-
 siode, et hoc ip-
 sum à Musis unà cum lauro
 te accepisse, cum ipse palàm
 in his quæ à te edita sunt in-
 dicas (sunt enim diuina, et
 admirationis plena omnia)
 tum nos rem ita se habere
 constanter credimus. Illud
 tamen non iniurià nos in-
 certet pendentes animi, qui
 nam te de teipso prædicta,
 quasi propter hoc diuinum
 illum cantum à deabus acce-
 peris, ut celebrares ac laudi-
 bus illustrares præterita, et
 futura prædiceres. Quippe
 alterum excellentèr admo-
 dum exulisti, Deorum gene-
 alogiam percensendo, ad us-
 que primos illos, nempe cha-
 os, et terram, et cælum,
 et amorem. Præterea au-
 tem heroidum matrona-
 rumq; uirtutes, tum rei rusti-
 cæ instituta, ad hæc quæ-

βίῳ παραπλήν, καὶ βίῳ δω-
 ριάς μᾶλλον ἰσικίς. λίγῃ ὅ-
 τινι τῇ μάλιστα πρᾶξι γινώ-
 σιν, ἢ τῇ ἀρχῇ θᾶπτερον
 σκας, ἀλλὰ τὸ μὲν ὅτι τὰ πᾶν
 λίθῃ παραδιδώσας, ἢ ἀμὲν
 οἱ ποιῶσι καὶ τὴν Κάλχας-
 ταν, ἢ τὴν Τέλιφον, ἢ τὸν Πολύ-
 δον, ἢ καὶ οἷα μινυσάμε-
 νον, ἢ καὶ διὰ τὰ Μουσῶν τὰ
 τε τύχῃ τε, ἢ καὶ πρὸς
 σπῆρον, ἢ ὅτι ἄλλοι χρῆνται
 διωκόμενοι, ὅτι ἀνάγκη σοι, τῇ
 φρενὶ τῶν κατὰ μὴ γι-
 γνῶσιν ἰνιχάσαι. ἢ γὰρ ἰψό-
 σον, ἢ καὶ πρὸς ἡμῶν, ἢ
 ὡς ἐπερχομένων σοι τῶν Μο-
 σῶν, καὶ τὰ μέγιστα προλι-
 γον διώσασαι. ἢ αἱ μὲν ἴδε-
 σαι, ἢ ὅτι ἐπὶ σκεπτοί, οὐδὲ
 ἐπὶ φέροντα ἀπεκρύπτεις, καὶ
 ἐπὶ ἰσχυρὰ φυλάττεις τῶν
 Μουσῶν, ἢ μεταδιδόναι αὐτοῖς
 τῶν διωκόμενοι ὅτι γράπτῃ μὲν
 σοι καὶ τὰ πρᾶντα πολλά,
 ἢ αἱ.

futurorum scientiam tibi praeftiterunt, tu uero inuidiae
 morbo adductus, acceptum minus à uirginibus celas, &
 in sinu seruas conditum, neque illius egentes participes
 reddere uoluisti. Aut ea de re multa tibi conscripta sunt,
 sed

& multo intervallo homi-
 num uita erat accommoda-
 tius & utilius, Deorūq; mu-
 nificentiae conuenientius,
 dico autem futurorum prae-
 dictionem, ne principium
 quidem attigisti, uerum cum
 pariter prorsus obliuioni tra-
 ditam silentio inuoluisti, nul-
 lo modo tua poesi aut Cal-
 chanta, aut Telephum, aut
 Polydum, aut Phineam imita-
 tus: qui cisi uaticinandi peri-
 tiam à Musis non sunt con-
 secuti, multa tamen prae-
 xerunt, nec eosdem piguit
 respondere euentibus. Ita-
 que harum trium causarū
 unate fuisse praepeditū &
 implicitum ualde uerisimile
 est. Aut enim mentitus es,
 quanquam dictu acerbum
 hoc sit, Musas tibi fuisse pol-
 licitas, fore ut futura quae
 praedicere. Aut illae, quem-
 admodum pollicebantur,

ἔδιδες ὃ ἀντὶ τοῦ βίου παρα-
 δίδωκας, ὅτε εἶδες ὅς ἐν ἑα-
 ρίῳ τινι ἄλλῳ ταμιεύμενος
 τὴν χρῆσιν αὐτῷ. ἡ μὲν γὰρ
 γὰρ ὅτι τελέμεναι αὐτῷ ἐπὶ
 ὅς καὶ μῖσαι δύο σε παρί-
 ξαν ἐκείχμεναι, τὸ μὲν ἴσ-
 ασαι, ὃ δὲ ἡμῶν δὲ πάντα
 λίσσασθαι τὴν ἐκείχου. ἡ
 γὰρ δὲ τὴν τῶν μάλιστα γινώ-
 σκων, καὶ ταῦτα, πρὸς τὴν αὐ-
 τῷ ἡμῶν ἐπὶ ἐκείχου.
 ταῦτα οὖν παρὰ τὴν ἑα-
 ρίαν, ἡ παρὰ αὐτῷ ὅς μῖσαι
 οὐ τίς αὐτῷ; κρίνον γὰρ αὐτῷ,
 ὅσπερ εἰ δὴ δὴ δὴ δὴ δὴ δὴ
 αὐτῷ, οὐτὶ δὲ καὶ ἡμῶν τὴν
 φίλοι, καὶ μακρὰς αὐτῷ.
 μετὰ πάσης ἀλαθείας δὴ γὰρ
 δὴ παρὰ ἡμῶν ἴδε, καὶ λένει
 ἡμῶν τὰς ἀπορίας. καὶ ἡ
 οὐ μὲν μοι, ἡ βίαισι, ἡ ἀλ-
 αὐτῷ ἀπορίας ἀπορίαν δὴ
 καὶ παρὰ ἀπάντων, ἡ μὲν
 δὴ τὴν ἡμῶν ἀπορίαν, ἡ ἡ-
 καὶ ἡμῶν ἡμῶν, ἀλλὰ τὴν ἡμῶν.

καὶ

facile ac promptum responsum respondere super omni-
 bus quæ me interrogasti, nimirum nihil eorum quæ mi-
 bi carminibus decantata sunt, meum esse, sed Musarum.

sed quæ nondum in lucem
 edidisti, baud scio in quod-
 nam tempus aliud horum
 usum promendum reseruās.
 Illud autem nullo modo au-
 sim dicere, quod cum Musæ
 duas res se tibi præstaturas
 promiserint, alterum reddi-
 derunt, dimidium autem pro-
 missionis negando retracta-
 rint. Dico autem rerum fu-
 turarum cognitionem, ma-
 xime verò ista priores in
 promittendo paries obinen-
 te. Itaque hæc ipsa alicui ab
 alio potius quàm à te perdis-
 scenda sunt Hesiodo. Valde
 enim consentaneum est, quæ
 admodum Dei bonorum lar-
 gitores sunt, sic & nobis
 amicis atque discipulis ue-
 stris quam uerissimè ipsæ de re-
 bus certitudinem exponere
 quæ uobis notæ sunt, ac o-
 mni nos animi hesitatione
 liberare. HESIODVS.

Poteram equidem, ó bone,

καὶ ἰχθῦν σὶ παρ' ἰσότην
 τοὺς ἡγισμοὺς τῶν τιμω-
 μένων καὶ τῶν παρακλησι-
 μένων ἀπακτῶν. ἰγὼ δ' ἰσὺς
 μὲν ὅν' ἰδὼς ἐπιστάμεν· ἴ-
 γω δὲ τοῦ ἔμμεν καὶ πειμαί-
 νων, καὶ θηλαίωνων, καὶ
 βδελύων, καὶ τῶν ἄλλων,
 ὅσα ποιμένων ὄργα καὶ μα-
 θήματα, δίνουσι αὖ ἄλλοι ἀ-
 πολεγεῖσθαι· αἱ δὲ αὖ τὰς
 αὐτῶν δωρεάς, οἷς τι αὖ ἐ-
 θύλωσι, καὶ ἰφ' ἴσων αὖ οἶον-
 ται καλῶς ἔχειν, μεταδιδά-
 σκιν. ὁμοίως δ' ἐκ ἀπορήσων πρὸς
 οἷς καὶ ποιητικῶς ἀπορρογίας·
 ἂν γὰρ, οἷμαι, καὶ παρὰ τὴν ποί-
 τῶν, ἢ τὸ λιπρότατον ἀκρίβ-
 λογισμῶν, ἀπακτῶν κα-
 τὰ τὴν συλλαβὴν ἰσότητι ἰ-
 σότητι πάντων τὰ ἡμετέρων,
 ἡδὺν ἢ τι ἢ τῶν τῆς ποιή-
 σιας ἐρίων παρὰρρῶν λάβη,
 πικρῶς τοῦτο θητάμεν. ἀλλ'
 αἰδέσθαι ὅτι πολλὰ ὁμοίως, καὶ
 τῶν μύθων ἴσως καὶ τῆς
 οὐφονίας, ἰσχυράμεν. τὰ
 δ' καὶ τὸ ἰσὺς αὐτὸ πολλὰν,
 λαῖα

bil superuacuum interfere. Quaedam uero ipsius carminis
 tenor

Et equum fuerat, ut ab illis
 dictorum neque non omisso-
 rum rationem postulasses.
 Ego uero super his quae mihi
 priuatum explorata sunt
 comperta, dico autem peco-
 ra pascendi et regendi, et
 a stabulis agendi, et mul-
 gendi rationem, tum etiam
 si qua sunt alia pastorum o-
 pera et officia, me rectissi-
 me tueri possim: ceterum ip-
 sa dea sua munera quibus-
 cunque uoluerint, et quan-
 tum ea recte tribui posse e-
 xistimauerint, praestare con-
 sueuerunt. Neque enim opi-
 nor oportere a poetis ad ui-
 num usque leuia quaeque per-
 scrutanter postulare, ut sylla-
 batim omnia exactissime
 et dicta et scripta sint. Et
 si in cursu poeseos aliquid
 per imprudenciam influens,
 poeta memoriam sefellit,
 illud perpendere acerbum
 est. Sed non ignorandum est,
 nos poetis metrorum et
 concinnitatis gratia nonni-

λῆα ὄντα, οὐκ ἴδ' ἵππας πα-
 ριδίξατο· οὐδὲ μίγιστον, ὅν
 ἔχευεν, ἀγαθὸν ἀφαιρῆ ἄ-
 μάς, λίγω δὲ τίω ἐλσὺθι-
 ρίαν, καὶ τίω ἢ τῷ περὶ
 ὄρουσιν. καὶ τὰ μὲν αἰ-
 λα εὐχ' ἔφατ', ἴσα τῆς περὶ-
 σσιως ἡμετέρας σκευδαλάμους
 δὲ, καὶ ἀκαύθας τινὰς ἱ-
 κλίγας, καὶ λαβὰς τῇ συ-
 νοφασίᾳ ἴαται. ἀλλ' οὐ μὲν
 ἐστὶ τῶντα σὺ, οὐδὲ κατ'
 ἡμῶν μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
 ἄλλοι τὰ τοῦ ἐμοτέχου τοῦ ἱ-
 μεῦ Ομήρου κατακνίσουσι, κα-
 τὰ αὐτῷ κριθείη καὶ μάλι-
 στα μικρὰ ἄτιστα διξιόντες. αἱ
 δὲ καὶ χεῖρ' ἐμὴν χερύσσει-
 λα τῇ αἰτίᾳ τίω ἐρρετάτῳ ἀ-
 πολογίαν ἀπολογισαῶμαι, αὐτὸ
 γινώσκεις, ὅτι τὰ ἔργα μακρὰ
 καὶ ἐμὸς αἵμας. εἴη γὰρ, ὅσα ἰν-
 τῷ ποιήματι τούτῳ μακρο-
 τέρως ἢ προφητικῶς προ-
 τείνω περὶ αἱμῶν, ἵνα ἀποδείξω
 καὶ ἀλλόθεν τὴν ἰσχυρίαν καὶ κα-
 τὰ ἡμετέραν περὶ τοῦ μελέων, καὶ
 τῶν

tenor sexnumero plana
 et polita existentia, haud
 scio quo modo recipiat. Ate-
 nim tu maximo quo praedia
 ti sumus bono nos violenter
 dispolias, nempe libertate,
 ac ea qua in fingendo uti-
 mur facultate. Alios equidē
 ornatus poeseos, quibus pas-
 sim culta et compta est, nō
 perspicis: palos autem et
 spinas quospiam excerpis,
 ac ansas intentandae sycο-
 phantiae studiosē rimaris.
 Atqui hoc tibi non soli stu-
 dio est, neque me solum inse-
 ctaris, sed et alij non pau-
 ci eadem in Homero colle-
 ga meo flagellant et ca-
 lumniantur, impensē tenuia
 et extremē modica quae-
 am calumniantes. Porro au-
 tem si causa cedentem me
 oporteat rectissimam in me-
 dium afferre defensionem:
 age, o amice, perlege Ope-
 rum et Dierum opus a me
 conscriptū. Planē enim com-

peries quāta in eo ipso poemate ē uatidico et prophetico spi-
 ritu praedicta sint, successus manifestante laborū recte atq;
 tanpe-

τὴν παρακλημένην τὰς ἑμι-
ας. καὶ τὸ, οἶσιν δ' ἐν φεσμῷ,
παύροις διὰ τὸ εὐερεῖν. καὶ πάλιν,
ἵνα ἀγαθὰ πόρῃται τοῖς
ἀρχαῖς γιργῶσι, χρῆσιμὰ ἔσται
ἐν τῷ βίῳ μαντικῇ νομίζοιτο.
Λυ. τὸτο μὲν ἔν, ὃ λαοματὶ Η-
σίωδῃ, καὶ παύν ποιητικὸν ἔ-
ρεται σι, καὶ ἰκαλυθούσιν ἰσι-
κας τίω τ' Μουσῶν ἐκίπνυται
αὐτὸς ἰδ' ἀπολεγῆσθαι ὅ-
πως τ' ἰπῶν διωκέμεθα. ὅ-
μως ὅτι ταύτῃ τίω μαντι-
κῶ παρὰ σὺ καὶ τ' Μουσῶν πε-
ριμελούμεθα, ἰπὰ τῶν τοιχῶ-
τα, πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν
οἱ γιργῶι, καὶ ἀρίστα μαντεύ-
σονται αὐτοῖς ἡμῖν πόρῃ αὐτῶν,
ἔτι ὕσαντο μὲν τὸ δῶ, εὐθὺς
λῶ ἔσται τὰ ἀράγματα, ὡς δὲ
αὐχμὸς ὀπιλάει, καὶ διψή-
σουσι αἱ ἀρουραὶ. ἰδιώτα μὲν
χαρὺ μὴ ἔχῃ λιμὲν ἰπικου-
θῆσαι τῷ δίψῃ αὐτῶν. καὶ
ἔτι εὐμεινῶντο δόρυς, καὶ
ἀρόν

ram irrigavit, manipuli uberes proueniant: si Solis ar-
dores sata exusserint, & arua sitierint, nihil obflare
quominus & fames illorum sitibundam siccitatem sub-
sequutura sit. Tum quod aestate media terra aratro
sabi-

tempestiue factorum ac omis-
sorum dispendia. Et illud:
Demessas in corbe feres in-
tra borrea frugis,

Et te spectabunt mirantes
trunca pauci.

Ac rursus, quanta bona con-
sequantur tui & agros reo-
ctē & in tempore colentes.

Et hoc sane utilissimum in
uita uaticinium esse existi-
matur. L V C. Enimvero
hoc, o admirande Hesiode,
nimium pastoraliter à te di-
ctum est, & uerè Musarum
inspirationem mihi referre
uideri, quando ipse uersicu-
los tuos aliter tueri nequeas.

Nos autem eiusmodi uatici-
nationem neque à te neque
à Musis expectabamus, quo-
niam talia longè certius no-
stri nouerunt agricolæ, ac
nobis de illis quam optime
uaticinarentur, fore ut si Iu-
piter largis imbribus ter-

ἡμὶ μόνον λίγων· προσφῶ
 γὰρ, καὶ προβοπιῶ, καὶ αἰὶν καὶ
 παλίας καὶ λάφους, καὶ ῥίπας
 Διὸς Διελφικῆς, ὅτι αἶψα θυμὸν
 ἔκλυες προσφῶ τις ὕστερ
 προσίτι, ἢ χαλαρῶς, ἢ ἐν
 ἐπίαι· ἢ μικρὸς ὑδραπιστῆς
 τῶ τοιάτῳ, καὶ τὸ ἴτι γιγνέσθαι
 μαστικώτερον, ὅτι καὶ ἑρμῆ
 μιτὰ ταῦτα, ὡς τὸ αἶνός, ἐπι-
 γρησῶνται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοι
 αὔτα, ὅν γελοιὸν αἶψα μίμνῃ
 θαι. ὅτι τὰς μὲν τεισῶτας
 ἀπὸ λαγίας καὶ μυθίας ἀφῶ,
 ἡμῶν δ', ἢ ἄρνας ἐν ἀρχῇ, ἢ
 σὺς παραδελχῶσαι ἀξίον, ὡς
 ὑδρὶ ἡδὲ τῶν λιγοτέρων, ἀλ-
 λά τις ὑμνῶν ἐκαμένει· ἴτι
 ποίησεν τὰ μίτρα, ἢ πάντ' ἰ-
 δι' ἡμῶν βίβας· ἴσα. ἢ γὰρ
 αἶψα τὰ μὲν ἐπιτίλιν τ' ὑπὸ χα-
 μείων, τὰ δ' ἀπὸ ἀπὸ μὲν
 παρῶν.

abs te dicta sunt, noueris, sed afflaues quāspiam diuinus sug-
 gessit tibi uersiculos, neque ille admodum firmus exi-
 stens. Siquidem quaedā promissorum non
 plenē perfecta reddidit, quaedam
 uerò inabsoluta pro-
 fus reliquit.

illi adscribere uoluerit, &
 ille me quoque uatem rectis-
 simē dicere poterit: prædi-
 cam enim & uaticinabor
 uel sine aqua Castalia, &
 lauro, et tripode Delphico,
 quod si quis hyberno gelu se-
 uiente, & ad hanc loue plu-
 ente & grandinante nudus
 obambulauerit, hunc algor
 non modicus inuasurus est:
 & quod adhuc priorem ua-
 ucinā certitudinem longē
 exuperat, calores quoq; hy-
 berna frigora subsecuturos
 aliaq; id genus permulta,
 quorum meminisse ualde ri-
 diculum est. Quare eiusmodi
 & apologias & uaticini-
 a missa facito: illud autē
 quod initio dixisti, fortasse
 indignum non est suscipere:
 nempe quod nihil eorū quæ

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

Hic Hesiodum de se multa narrantem inducit, cuiusque opus solum Operum & dierum, ut uerè rusticum non uatem re-
censè festiua suo more illudit. Quanquam enim profiteatur
ἐν τῷ ποίησι μὴ ἀνδρὶ ἀλλὰ θεῷ ἔμμεναι, τὰ δὲ καὶ τὰς ἀνθρώπων ἀρετὰς ἐν-
ταμιχθὲν τὰ μὲν σάτιδικα, sed præcepta duntaxat de moribus
& agricultura leuia & peruulgata tradit.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ.

TRAGOPODAGRA:

Ioanne Sinapio interprete.

• ARGUMENTVM.

Argumentum fabulæ tale est. Peragunt encomium & lau-
des Podagræ, sacerdotes, potestatem deæ carminibus cele-
brantes. Ad quorum inuocationem cùm ipsa quoque dea
adesset, suumque nomen ut insuperabile & inuictum præ dica-
ret: nunciatur interea medicos quosdam Syros deam contem-
nentes, ac uires ipsius eleuantes, medicinam à patre uidelicet
acceptam, contra illam uulgò polliceri. Indignata itaq; dea,
arrogantiamque ac temeritatem hominum non ferens, immis-
sis tortoribus suis, miserè illos excruciare atque uexare cœ-
pit. Qui cùm medicina sua frustra adhibita doloris uthe-
mentiam atque aserbitatem ferre non possent, supplicantes deæ,
uictos sese, artemque suam nullam esse confitentur. Exorata
igitur dea tortores suos reuocat, ac uictrix palmam refert.
Proloquitur podagricus quidam, malum & cruciatum immé-
dicabilem detestans. Fabula uerò in uniuersum idem illud in-
nuit, quod Ouidius cùm inquit:

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

tum quòd & uanitatem Iudæorum ac Syrorum non nihil tas-
xare uidetur, ut qui contra omnes morbos quantum-

uis incurabiles, medicinam pollicerentur:

quale & hodie quidam ex eadem

gente uulgò fa-

ciunt.

ΠΟΔΑΓΡΟΥ, ΧΟΡΟΥ,

Ποδάγρας, Αγγίλις, Ια-

τρῶν καὶ Βα-

σαύων.

PERSONAE:

Podagricus, Chorus, Podas-

gra, Nuncius, Me-

dici, Tor-

tores.

LOQVITVR PODAGRICVS.

Trimetri Iambici.

Ω Στυγὴν ἔσμι', αἰ βί
 οἷε συγόμενον,
 Ποδάγρα, πολυσύναι

κτι, Κωκυτὲ τίκνον.

Ὡς Ταρτάρῳ λούθωσιν ἢ βα
 ρυσκίαις,

Μίγαιρ' Ερινύς γαστρός ἐξί-
 γάσκατο,

μαρσίαι τ' ἐξίβριψι, καὶ πικρῷ
 βρέφει

ὡς χαλκῷ ἰσχυρῶς Αλκιδῶ
 γάλα.

τίς τίῳ Δυσάτυμον οἱ Δαιμό
 νων ἄρα

ὡς φῶς αὐτῶν; ἔλθον αὐτῶν
 ποιε βλάβῃ.

αἰ γὰρ τιθνῶσιν ἀμπελανεμά-
 των τίσις

βροτῶν ἐπεδῆ, τῶν ἰδρασσῶν
 ἢ φάει,

ὁ Τάνταλον πιτῶσιν, ὁ δ' ἰ-
 ξίονα

Ο Triste nomen, ὁ
 dysodibile,
 Podagra 2, lachry-

mosa, Cocytus sata,

In Tartari specubus opacis
 edita,

Brinnys utero quam Megæ
 ra suo tulit,

Et uberibus aluit, cuique
 parula

Amarulenta, in os lac Alc-
 elo dedit.

Ergo quis abominabilem
 te demonum

Produxit in lucem exitio
 mortalibus?

Quod si luunt errata ma-
 nes mortui,

Si luce commissi rationem
 nox petit,

Nec Tantalus siti, nec Ixion
 rota

Volubi-

βροχῇ τριβέτην, ἔδῃ Σίσυφον
 πείρω
 ἰδὲς ὠλαΐην ἰν δόμοισι στα-
 τίως,
 ἀπλῶς δὲ πάντας τὰς κακῆς
 διδραπέτας,
 τοῖς οὖν πρὸς ἅπλην ἀφ' ἑρμῆ
 δέσιν πόνοις.
 ὅτ' μὲν τὸ λυπρὸν, καὶ τὰ λείπον-
 ρον δέμας,
 χειρῶν ἅπ' ἑκρῶν, ὡς ἑκρας
 ποδῶν βάσιν,
 ἰχθὺς φάουλῃ, καὶ πικρῇ χυμῇ
 χαλῆς,
 πνέουσι βιάειν τῷδε δια-
 σφίγγον πόρος
 ἵστασι, καὶ μιμνῶδες ἱππότεσσιν
 πένουσι.
 σπλάγχθων δὲ ἵπ' αὐτῶν, διὰ
 πυρὸς ῥίχαι κακῶν,
 δίνουσι φλογμῶν σάρκα πυρὸς
 καίεντο,
 ἰπὸς ἑρυντὴρ μιντε Αἰτναίου
 πυρὸς,
 ὃ Σικελὸς αὐλῶν ἀλιπὸρ δια-
 σφάγῃ,
 ἵπῳ δυσειδέεσσιν ἑμμετρίῳ
 μέγῃ,

σέβας

Volubilis, nec Sisyphus one
 re lapidis
 Cruciatibus in Stygij fuit Di-
 tis domo:
 Tuus sed omnes omnium sce-
 lerum reos
 Aptare decuit membrifra-
 gis cruciatibus.
 Ut corpus affectum et
 fatigatum meum
 Manibus ab extremis ad in-
 finis pedum
 Plantis, sanie tetra, fluen-
 teq; felles
 Per membrabile, et impe-
 tuoso flamine,
 Suis ubique stringitur mea-
 tibus
 Porisq; clausum me premit
 doloribus.
 Per ipsa currit ignea pe-
 stis viscera,
 Carnemq; uorticibus popu-
 latur ignium,
 Aetnae uelut crater facibus
 exestuant:
 Aut Siculae uallis aequorea-
 rum rupium,
 Aestibus inuolubilibus, ubi
 fluctuant

σέραγγε περὶ τῶν σκοπιῶν ἡλῶ-
ται ἡλυθῆν.

ὦ δυσὶν μαρτῶν πᾶσιν αὐτῶν
ποιεῖν εἴη,

ὥς αἰ μάττω σε πάντῳ ἀμ-
φιβάλλειν,

ἑλπίδι κατὰς μὲν βασιλέ-
μῃσι.

Mulcere medicariq; cupimus, fallimur.

Sinuosa ruinas unda scopu-
lorum ferit.

O omnium mortalium
opinionibus

Incogitabile malum, ut o-
mnes perditē,

Quicunque kana spe stolidi,
te leniter

CHORVS.

Dimetri catalecticici cænes.

Χε. ἀνὰ Δίνδυμον Κυβέλει,

Φρύ, θεῖον ἐλάνυω

ἁπλῶς εἰκάζειν Ἀττι,

καὶ πρὶς μὲν ἑρῶν,

Φρυγίᾳ καὶ ἑρῶν Τμώλῳ,

ἡμῶν βεῖσι Λυδί.

παραλῶν δ' ἅμρι ῥῶν
κίρσι

ἡλιαδῶν, κρατὶ ρυθμῶ

νίμῳ δὲ καρυχασί.

ἡλῶν ἢ βρίσκῃ σάλαγγ,

Ἀρὶ κρύκῃ δὲ

πυλαμῶν Ἀττι.

ὡμῶν ἢ σοὶ πελάγῃ,

πρὶς τῶν ἑρῶν ἢ ῥῶν,

μὲν τελεμῶν ἡμῶν,

ἢ

μεντε κερ, βεῖσι:

Iuga Dindymi Cybeles

Pbryges uelant hoc,

Tenro frequentare Atti

Scient, moanq; fisti

Pbrygē, super iuga Tmo-
li

Comon celebrare Lydi.

Et perciti furore

Resonant sui in armis

Euantis orgia rhythmis

Cretensibus c Coryban-
tes.

Clangit quoque tuba dura

Marti, modulans tumultus

Depressa bellicosos.

Sed nos tu podagra

Mysæ, tibi sacramus

ὅτε πάρε χλοοτέρους
 ποταμοὶς τίβηαι λαμάν,
 ζυφύρε ἢ δασύρα ποταμοὶς
 ἀπαλῶς ποταμῶν ποταμοῖς,
 αἰ δὲ δασύρα κατ' αἰ-
 νου
 μάρτυρ' ὅρα χλοοτέρους,
 καὶ νύκτερος κατ' ὕλην,
 τὸν ἰσχυρὸν δασύρα
 Αἰθῆς γόοις ἀνδρῶν.
 Vbi tristibus philomela.

Vbi graminifera passim
 Herbis uirere prata,
 Et in arboribus tenellæ
 Zephyro reflante frondes
 Inceperint uigere,
 Male nupta; cum per aedes
 Hominum strepens & birū-
 do,
 Nocturna perq; lucos
 Ictyn gemit, querelis

PODAGRICVS.

Trimetri Iambici.

Πο. ὅμοι ποταμῶν ἀγῶνι, ὃ ρί-
 τα ποταμοῖς
 ποταμῶν ἀγῶνις βάνηρον, ὃς
 ποταμῶν
 βάνηρον ποταμῶν, καὶ κατὰ πο-
 ταμῶν
 ἰσχυρὸν τὸ βάνηρον ὡς ἐπιτύχον
 ποταμῶν.
 ἰσχυρὸν τὸ βάνηρον γῆρας δασύρα
 ποταμῶν,
 καὶ δασύρα ποταμῶν τὸν ἰσχυ-
 ρὸν ποταμῶν.
 ποταμῶν δ' ἀπ' ἰσχυρῶν ποταμῶν
 ποταμῶν ποταμῶν,
 ποταμῶν ποταμῶν ab oculis excutens caliginem,

O agritudinis opifer
 & comes mea,
 O tertij gerens c Bacule ui-
 cem pedis,
 Tremulum mibi suffalcium
 oro gradum,
 Iterq; diriga, leuia & ue-
 stigia
 Firmes pedum, possint ut in-
 niti solo.
 Age miser ex stratis tua mē-
 bra corripe,
 Et culmen ædium relinquo
 umbratule,

μελὲρ δ' ὄρασι, καὶ πρὶς ὀλίον
φάσθ',

ἀβόλατον αἶσαν πνεύματι
φασίης ἀπώσεν.

δυνατὸν γὰρ ὅσα ἔτο πρὸς πῆμα
πῆμα φάσθαι,

ὅς οὐ γίγνηται σύγκλητος, ὀλίγον
λίχα,

ἀνδρῶν ἐν ἀγρότεσι τάρταρον
λίμας.

ψυχὴ μὲν ἔν μοι καὶ προθυμία
πᾶσα,

βᾶσας ἀμάχη καὶ βύρας ἡρ
μελέων,

λίμας δὲ σπέρμα ἔχ' ἐπικριτῶ
πρόβου.

ἔμολε δ' ἐπ' αἶψα θυμὸς γιγνώ-
σκων, ὅτι

πῶχες ποδαγρῶν, πᾶσι πα-
θῶν μὲν αὖ βίῃ,

καὶ μὴ δύνανται, τότε ἰν' ἐν-
αγρῶν τίθει.

καὶ δ' αὖ-

τίθεντ' γὰρ οἱ δὲ βάντρα θυμῶν
τῶν χοροῖν,

ἐκέρχον φύλλοις ἀκτῖας παρ-
τασιφῶς,

τίνα δαυμένον ἔχοντι λιμᾶς
πῶχον;

Quisne demonum celebrant festum chorum?

Prodi foras, & ad rutilum
Solis iubar

Auram serenam spiritu læ-
to trabe.

Ter quinque præteritis
nunc solidi dies,

A sole cum procul in tene-
bris abditis

Incomposito in lecto cu-
bans distorqueor.

Adest animus, adest uolens
in sapius

Vt in pedes me conijciam,
fores petens,

Sed corpus imbecille uota
deserit.

At enim propera mea mens,
quoniam te non latet

Egena uita podagrici, qui
cum uelis

Obambulare, non queat, ui-
uentium

Hunc exiit numero, & re-
fer inter mortuos.

Sed eia.

At qui ueniunt hic qui bacu-
los manibus mouent?

Capita coronati folijs sunt
Ætææ,

μῶν φείβη παῖδ', σὺν γράϊρε
σε σίβας;

ἀλλ' ὅ γ' ἴφοντα Δελφίδος φύλ
λαφ Δάφνης.

ὅ μὲ τις ὕμνοῖ· Βακχέων ἱερὰ
μάξιται;

ἀλλ' ὅκ' ἔπεισι λυσίνα σφρα-
γίς κόμης.

τίνας παῖδ' ὁμῖν, ὅ ξίται βιβύ-
κατι;

αὐδάτη, καὶ πρὶν ὅτι συμφορτῶ
λίγην.

τίς δ' ὅσον, ὡς ὕμνοῖσι, λίξαι
ὡ φίλοι;

Χο. σὺ δ' ὅσον τίς, ὅ μὲς ἢ τί-
των προσφύγει;

ὡς γὰρ σε βάνηται καὶ βέσις
νύκτιν,

μύστω ὁρῶμεν τῆς αὐμῆτος
δύας.

Πο. εἰς ὅμι καὶ γὰρ εἰ ἡἷς ἰ-
πάξιται.

An Phœbe Pæan numc ex-
tollunt tuum?

At Delphica nulla cingit il-
los laurea.

An fors canitur laus aliqua
Bacchanalium?

Sed non adest signum comis
hederaceum.

Age qui, uel undenam ueni-
tis hospites,

Exponite nobis, ueraq; fa-
teamini;

Et quam deam celebretis a-
mici, dicite.

CH O. At tu quis es, uel
unde nos interrogas?

Vt enim baculus gressuq;
nobis indicant,

Mysten uidemus insupera-
bilis deæ.

P O D. Unus quidē ex e-
go sum, deam non dede-
cens.

CHORVS.

Dimetri partim catalectici, partim
acatalectici.

Χο. τὰν μὲν Κυπρίαν Ἀφρο-
δίταν,

Venerem sacre deam
Cypri

§ § § § Ex

παλίν τε προπύλαισιν ἀπ' αὐτῶν
 ἔδρ' ἔχοντες,
 αἰὲθ' ἰν' αὐτῇ κρήνῃ κρημαίνοντες,
 αἶψ' ἐνὶ κύμασι Νηρέϊδες.
 Τῶν δ' Ὀκεανὸς παρὰ Παιονίαν
 εὐκλείης Πάριον Ὀλυμπίου
 λαοκτόνον, δούρειο κύκλῳ
 ἦσαν ἱετρώμενο Τηθύς.
 περὶ φάσιν ἡ κρατὶς ἱμάφθη,
 ἐλόμενοι κέρως ἄρ' ἔμενον φανέ,
 Κρόνιδας, μὲν' ἀριστὸν Ὀλυμ-
 πίων,
 ταὐτὴν γυναικίδα μιν Ἀθηνᾶν.
 τῶν δ' ὁμιτρώων τὴν Ἰλίδαν,
 ὁ γένοντο παρὰ Παιονίαν ἀγκά-
 λους,
 πρῶτον ἐλόμενον Ὀφίων.
 ὅτ' ἱπποδάμοιο μὲν σπένδιον φάος,
 αὐτὰρ ἰὼν λαμπαίνετο ἥως,
 καὶ παμφαῖς αἰὲς εἴλας,
 τότε καὶ Παιονίαν ἱερὰν κρή-
 ναν.
 ὅτ' ἔτι λαγόνων σε τιμῶσα
 μήτηρ, Κλυτὴ τὸν ἔλεον,
 ἑγύλασεν ἄπασιν εἴλας ἱερῶν,
 μὲν δ' ἐκείνην δίδωκε αἰε-
 τῶν.
 πῶν δ' ἀνυλαγίταις ἐνὶ μα-
 ρίῃς,
 ἑκατέρωθεν ἰβήσαντο πλάται.

Ex ætheris ortam semine
 Nutriuit in æquoreis aquis
 Nereus decentē fabricans,
 Iunoq; coniunx ὦ φο-
 ρον
 Tonantē, uirga candida,
 Apud Oceani fontes uagis
 In sinubus educata
 Nutrice fuit à Tethydet
 Summoq; uertice cerebri
 Est uerginis interritam
 Enixus indolem, pater
 Cœlestium Saturnius,
 Virtute claram Palladem.
 Sed hanc deam beatam
 Primam cubitis Opbion se-
 nex
 In delicatis protulit.
 Cum desset tenebrosa lux,
 Et orta lucifera fuit
 Aurora, iubarq; lucidum
 Solis: pedagzæ tum simul
 Apparuit potentia.
 Te prodeuntem ex ilibus
 Pirææ, statim Clotho abluuit
 Toimq; risit ætheris
 Fulgor, tonitruq; serenum
 Cœlum, lætus at aluit
 Hanc in papillis lacteis
 Largus pater ipse Pluton.

P O D A-

PODAGRIVS ET CHORVS.

Πε. τίσι δ' ἔν τελευτᾷς ἰργιά-
σαι προσπόλεις;

Χο. ἔχ' αἶμα λόβρον προσχύου
μὲν ἀπὸ στόματός σιδήρου
ἔριχες ἀφίπτε λυγίστην τρο-
φᾶσιν αἰχλῶν,

ἔδ' πολυκρήτους ἀσπράγγλους
πίπλουγινῶτα,

ἔδ' ὠμὰ λάνιστα κρία σιτέμι
βατάρων. (πρὸς αὐτὸς

ἔτι) πρὸς αὐτὸς ἔχει βρύα τὸ λι-
κὲς πολυκίλαδες κίαντες ἔδ' ἄδ' ἰ

λάδαισιν ἔδ' ἔδ'.

τίτι δ' αὖ μάλιστ' ὅξυ βίβ' ὡς
πυγμύσας,

ἀφροῖς, κρύφιστον, διδινὲς ὑπὸ
μοχλῶσι γήινον,

πίδα, γένον, κατόλιν, ἀσπράγγα
λιν, ἰσχίον, μηρὸν,

χῶρον, ὠμοπλάτας, βραχίονας,
κέρωνες, καρπὸν,

ἰδίον, ὀπίσθιον, φέρον, κρατὲρ,
ποροὶ μαλάσας,

μέχρις αὖ ἔδ' ὡς τὸν πέτερον ἄ-
πορυστὸν κίαντες. (μάλιστ' ὡς

πε. αἶς ἀφ' αὐτῶν, ὡς τὸ κατόργιον

Inflamat, emollit, dea donec iusserit

Aufugere morbum, & esse modum doloribus.

POD. Ergo uisus & ego, nescius licet, fui

POD. Sed qualibus sa-
cris ministros excitat?

CHO. Nihil cruoris ab
ore ferri fundimus,
Nec ulla seta de cervice uel-
litur, (sonantibus,

Nec terga talis perstrepunt
Nec frustra crude pasci-
mur carnis bouum.

Cum uere florem tenuis ul-
mus germinat, (merula,

Et insidet ramis loquacula
Acuta tunc mystis sagitta
figitur

Per membra, clam, latens,
& intima penetrans,
Pedem, genu, cauiorū; nodos
osium,

Talosū; coxarumū; uerte-
bra, seniores,

Manus, scapulas, & bra-
chia, & imas artuum

Cauernulis, tumidasū; digi-
torum bases:

Omnia uorat, depascitur,
urit, occupat,

ἑσθλὸν ὑπάρχον, τοῦ γὰρ ἐνί-
του πρῶτον μὲν

δαίμων φανῆσθαι, οὐδ' ἂν ἰγὺ
μύσσει ἱμῶ

θμῶν κατὰ γῆν, τὴν ποδαγρῶν
ἔλκον μὲν.

Solum podagricis modulaturus melis.

*Deae sacrae numine tali
percitus;*

*Ergo benigna veniat appa-
rens dea,*

*Simulq; cum Mystis, & ego
hymnos ordiar*

CHORVS.

Dimetri.

Χε. σὺ γὰρ ᾤδῳ, καὶ δόξῳ
μῶ ἴσθαι,

καὶ πᾶσι ποδαγρῶν εὐφραδῶν.
ἴδῃ, πρὸς θυμῶν ἡλιτοχρῶν
βαίοντα δαίμων, ἐνίμπαντι βᾶ-
σιν τετραμελῶν.

χαίρειν μακάρων πολυπρα-
γῶν,

καὶ τοῖς πρὸ πάσης ἡσυχίας
ἰσθῆναι,

ἱμῶντι φασγῶν δόξας ὅς πᾶσι
λύσειν ἔχουσιν,

τοῖς δ' ἀεφῶντι ὄρεται.

*Trāquilliter igitur & sine
Ventis sit æther, quilibet*

Laudes canat podagricus.

En strata diligens dea,

Suas ad aras aduenit

Baculo gradum sufficiens.

Salve deum mystima,

Tuasq; benigna respice

Letante lumine famulos,

Huiusq; ueris tempore

Paulum dolores mitiga.

PODAGRA.

Trimetri Iambici.

Πο. τίς τίς ἀνίσταται μὴ δὲ
σπεῖν πόντον,

ἐν δὲ πᾶσι ποδαγρῶν τῶν χε-
ρῶν βεγγῶν;

*Quis est hominum, cui non
ego insuperabilis*

*Regina morborum Pod-
gra nota sum?*

Quam

ὥς τε λιβάνων ἀτμίς θιάσῳ
 σκίπτει,
 ὅτι χερσὶν αἶμα βωμίσις παρ
 ἱερύρεσσι,
 ὅ ταις διαδο παρικριμὲς ἀγάλ
 μασι.
 ὥς τε ἱππῶν φαρμάκους δι-
 κῆρ' εἶναι,
 πάντων ἰατρὸς τῶν ἐν ἱεροῦ
 βιῶν,
 ὅ παρ' ἱ Φοῖβε πολυμαθὲς,
 Ασκληπιός.
 ὃ ἰδὼν ἰφὸν πρῶτον ἀνδρῶν
 ποιεῖ γένος,
 σολμῶσι πάντες τὸν ἐν ἱερῷ
 λόγον εἰς ὅσον,
 εὐκλῆντας αἰ φαρμάκων τι-
 χνύματα.
 ἄλλος γὰρ ἄλλῳ ἵπ' ἱμὶ παρὰ
 ἴσιν εἴχεται.
 φίβισιν ἀνύγλασσα καὶ οὐλο
 τά μιν,
 καὶ φύλλα θεοδάκνου καὶ νε-
 μαίαν σὺν δράχνῳ,
 ἄλλοι πρῶσιον, εἰ δ' οὐκ ἀμ-
 γύσσονα.
 ἄλλοι ἐνιδας φίβισιν, ἄλλοι
 σὺμφυτον.
 ἄλλοι φανὸς φέρουσι τὸς ἐν
 τιλμάτων.

Quam nulla ibura, nulla su-
 migatio,
 Nec fesus apud aras cruor,
 aut donaria
 Suspensa templis diuitum
 placabilem
 Reddunt: nec ipse uincere
 summis omnium
 Praeae decorum medicus artis
 sua potest,
 Apolliniue filius Aescula-
 pius.
 Ex quo siquidem mortali-
 um fuit genus,
 Omnes meas reuindere vi-
 res gestiunt,
 Omnemq; uirbant pharma-
 corum industriam.
 Plantaginem terunt, ἀπὸ γὰρ
 semina,
 Folisq; lactucarum, ὅς τε
 greste reption,
 Et marrubiū, amnicolamq;
 potamogeitonā.
 Αἱ δ' Cnidas terūt, αἱ δ'q; syno-
 pbyton.
 Lentas αἱ δ' de stercore le-
 ctos illinunt.

Hos

ταφύλλω

παρυλίτεον ἰφθῖν, εἰ δὲ φύλλα
 π. φ. σικκῶν,
 ὑποκύνων, μένιστον, βικλῖν,
 σίδισ,
 φύλλων, χιθων, ῥίζαν ἑλκιδῶ
 ρον, τίφρον,
 πῶλον κατ' εἶος, γυρίων, καλ-
 λαμφοκόνον,
 λυπαχρεσίονων ἑκκιδῶν, γύμν-
 ῳ ἑκκιδῶν,
 ἑκκιδῶν ἀπὸ φθῶν φύλλα, γύ-
 ψον ἰκκιδῶν.
 σικκιδῶν ἑκκιδῶν αἰγῶν, αἰγῶν
 πικκιδῶν,
 ἑκκιδῶν κακῶν, αἰγῶν ἑκκιδῶν
 λῖβον.
 ἑκκιδῶν φθῶν, κακῶν, σικκιδῶν,
 κακῶν, γαλῶν,
 βαρῶν, ὑλῶν, ῥαγῶν,
 φθῶν, αἰγῶν.
 πῶλον μέταλλον ἑκκιδῶν
 ῥαγῶν,
 τίς ἑκκιδῶν, πῶλον ἑκκιδῶν
 δῶν.
 ῥαγῶν ἀπὸ φθῶν, κακῶν,
 αἰγῶν.
 Cuius metalli non pericla sumpta sunt?
 Quis non probatus humor est mortalibus?
 Aut cuius inexplorata lacryma est arborum?
 Animalium omnium ossa, petri, tergora,

Adeps,

τίμα, αἷμα, μυελός, ἔξθ', ἀπὸ
πατθ', γάλα.

πίνουσιν εἰ ᾧ τὸ διὰ τῶν ἁ-
ρῶν ἔκθ',

εἰ ᾧ τὸ δι' ἐκτὸς, τὸ ᾧ δι' ἐκτὸς
πλάνου.

ἔκθ' ᾧ, πίνουσιν τὴν ἱερὰν, κα-
θαίρεται,

ἔκθ' ᾧ, ἀειδῶν ἐπιβιτῶν
ἡμπαίτῃ.

καθάρθ' ἱστορεῖ μὴδὲν ὁρᾶν
λατῶν.

ὁ ᾧ ὁραπείαν ἔχει παρὰ τὴν
ἑαυτοῦ.

ἐν ᾧ τῶν πᾶσι μάλιστα
λίγος,

καθάρθ' ἱστορεῖ τῶν ταῦτα, καὶ πα-
ρῶν μὴ

ἀπὸ ἁπαντῶν μᾶλλον ἱστο-
ρεῖται,

τῶν ᾧ φρονέει μὴδὲν ἀντίφρον
ἡμῶν,

ἑπὶ τὴν ἑαυτοῦ, διμμεῖς τι γί-
γνεται.

ἐν ᾧ μεταλαβὼν τῶν ἡμῶν μὴ
παρῶν,

παρῶν μὴδὲν ἀπὸ τῶν ὁρᾶν
ἀποδέχεται,

τὸ πᾶν ἁπαντῶν, ὁρᾶν πᾶν
λίγος λόγος.

Adeps, cruor, medulla, loti-
um, merda, lac.

Bibunt alij numero quater-
no pharmaceutum.

Alij per octo, perq; septem
plurimi.

Alius bibens sacram, repur-
gari studet,

Aut carminibus animum ad
bibens illuditur.

Iudæus excantat fatuum na-
tus alium.

Rursus alius à fonte remedi-
um petit.

Sed omnibus illis nil ἔστι
si plorare impero:

Et sic facientibus uel irri-
tantibus

Occurrere solco magis ira-
cundior.

Qui uerò contra me nihil
eius cogitant,

Illis facilem ἔσομαι tractabi-
lem me præbeo.

Nam qui meis communicat
mysterijs,

Primum quidem statim bo-
na uerba dicere

Docetur, oblectareq; sali-
bus ἔσομαι iocis

Disce q;

πᾶσι δ' ἰσῆται μετὰ γένει.

Τὸ καὶ πρότερον.

ἔτε ἡδὲ λυβὰ φέρει καὶ λα-
τρεῖται.

ἄλλω γὰρ, ὡς ἄνθρωπος ὁμοῖός,

ἔστι ἐμὲ ἰγὼ,

βαίνουσ' ἐπ' ἀνδρῶν κρᾶτα, καὶ

βάσει ποδῶν

ἀπαλὰς ἔχουσα, παρὰ δ' τοῖς

πολλοῖς βροτῶν,

Ποδάγρα καλῶμαι, γινυμένου

ποδῶν ἄγρα.

ἄλλ' ἔπε μύσαι πάντες ἰσ-

γίον ἡμῶν,

γῆραίειδ' ὕμνοις τίω πόικυ-

τον Διόν.

Sed agite Mystæ, quæ mea colitis sacra,

Celebrate laudibus insuperabilem deam.

Dictisq; facit se salutantem
solet.

Deinde cum gestatus intrat
babea,

Fit ridiculus, sit & volaptas
omnibus.

Aten h enim quam dixit Ho-
merus, illa sum

Ego, per hominum capita
molliter ambulans,

Plantas pedum teneras ha-
bens: ueruntamen

Pleriq; me mortaliū poda-
gram uocant,

Quoniam pedum capturâ
sum, ποδῶν ἄγρα.

CHORVS.

Dimetri Anapaestici.

Χρὺς ἀδαμαντίνου ἔστι ἔχουσα
λίδα,

πολυδυνῆς, ὀβριμέθυμι θιά,

ἑλὼν σὺν ἰσθμῷ μόρεσσιν ἐν-

πᾶσι.

μύγα δ' ἐρ κρέττο, δαβιόφρου

Ποδάγρα,

Ταὸ καὶ Διὸς ἐκὼν πύρεσσιν ἔλκε:

Quam Iouis horret pernix telum;

O nympha ingenium ad
damantinum habens,

Multi potens, animo dea ue-
lido,

Audi uota tuorū supplicū.

Magna potentia, uis tua ma-
gna,

O regina opulenta Podagra,

Quamq;

Φοβία δ' ἴσ' ἐν κατ' αἰὲς βα-
 λάντ,
 Φοβία βασιλὺς ἰσθμῶν Αἰ-
 λας,
 Ἐπιδ' σμοχάρη, κατακλινέβα-
 τος,
 ἐκλυσοδρόμα', βασσαστρα-
 γάλα,
 σφηγεπρησιπύρα, κογισαψί-
 δάφα,
 δοιδυκροόβα, γονυπλαυσσυχρὺ
 πνα,
 παρικενδυλεπυροφίλα,
 γονυκαμψιπικυρὲ ποδά-
 γρα.

Quamq̃; profundī fluctu
 pelagi
 Trepidant, quān quoque
 trepidat, sceptrā
 Qui gerit infera Stygius
 Pluton,
 O i gaudens nodis, leſtia
 grada,
 Curſuctans, talorum tor-
 trix,
 Calcicrematrix, malebumi
 tangā,
 Oſitremenda, genuſfraga,
 pernox,
 Articulus cruciandi cupida

Curui genuſflexa, potens Podagra.

Trimetri Iambici.

PERSONAE.

Nuncius, Podagra, Medici, Tortores.

Αγ. Διόποινα, καὶ ῥ' ὧς ἐν
 σαρ ποδῇ,
 ἄκρε (πῶ) γ' ἀπ' ἰτ' ὤσιν φέ-
 ρω,
 ἀλλ' ἔτι πρᾶξις τῶν λόγων
 οὐκ ἐμπροσθ',
 ἵγ' ὧς, ὥς ἱταφας, ὅριμ' ὡς
 δὲ
 πῶς ἴχθ' ὄν' ὡς, πᾶσι καὶ ὅρ' ἵν'
 τὰς δόμας,

NVN. Domina per op-
 portuna te fers obviam
 Audi, neque enim tibi nunci-
 um fero frivolum,
 Sed socia verbis ipsa res ad-
 iungitur.
 Nam civitates, ut statueret
 undique
 Lento pede uestigans, tibi
 scrutabar domos
 Τίς συνέστα

μαλᾶν πόλιν, ἢ τις σὸν ἐτι
μᾶ κρείττος· (φρίσσοντα)

ἀλλ' ἔτι πρὶν ἄλλων θυχέον ἄδον
βικημένον, αἶσασι, σῶν βίᾳ
χρῆται,

δύο δ' ἔτι τὴνδε φῶτι, ταλαίρῳ θρά-
σσα,

ἰφθαλίῳ παλῖσι, καὶ κατημένῳ
τῷ,

ὥς ἂν ἔτι σὸν κρείττος σιδή-
σμιον, (οἷον βίᾳ)

ἀλλ' ἑλπίων βροτῶν οἱ τέρε-
δεσθ' κρηταῖς συνοχμάσας
δυσμῶν πόδα

πρὸς ἰαίους ἔπει, τὰ δὲ διαπύ-
σας δύν.

Π. ὅς κραιπνὸς ἔπλεσ' ἀγγέλων
ἀνστήσει,

τίς δ' ἔτι καὶ γὰρ ὄρεα δυσέλατον
ἀπὸν,

ἔπειτα σαρφῶς μίνυσον, ὡς ἰο-
δὸν ἰάχῃ.

Αγ. πρῶτον μὲν ἑλπίων πότι
βαλμῶν κλίμακκ,

βόλων φέμεσσι διαλύταισι
ἀρμυγῶν,

Duros & inuios reliqueris, explica,

Clareq; refer, ut celeritatem intelligam.

N V N. Quinque graduum scalas reliqui primitus,

Tremulas quoque, luxatis trabium compagibus.

Constitas, ut adverterem si
quis tuam (te coleret,

Potentiam non debito mo-
Aliosq; tuarum vim manuum
sat repperi

Regina domitos, mēte bona
quiescere.

Isti sed audaces duo, confi-
dentia

Ereti sua nō desuerūt dicere
Ac deicere, vim tuam uene-
rabilem

Non esse, sed exortem uo-
lunt mortalium

Te generis ac uitæ. Reli-
gans igitur pedes

Mox fascijs, uehementer ap-
properans, die

Iam denique quinta ueni,
lassus itinere.

Nam tota fermē duo stadia
pertransij.

P O D. Quam subito a-
des o nuncie uelocissime?

Sed cuius obsecro regionis
terminos

Deinde

ἕως ἀπὸν παραδράμη φρενέ
λατῶ·

μότοι γὰρ ὦν οἶς, ταχὺ βί-
χαν ἔκιδρον.

Πο. ἐκ αἶς μάττω, βίλτισι, πρᾶ-
ξις ὅδ' αἶσιν

ἀρβῆς πικρῆς, τῇ ᾗ οἱ προ-
θυμία

ἰσμοσιμῶς αὐτις κήσιν χαί-
ον.

ἴσα δὲ σὺ δώρεμα θυμῶν
ἔξῃς βικτίας παρῶς ἑσθλῶν
πάνων.

ὁμῶς ᾗ μαρτὶ καὶ θυῖς ἔχθι-
ται,

τινὸς πῖτ' ἔνδον, καὶ τίτῃ πε-
φυκτόν,

πειμᾶτι πεδᾶγρας αὐθαγῆ-
λᾶδω κρέτα,

οἷ δ' ἰκρινίδας οὐδ' ἐκείσιν
βίαν:

λίγῃ, ὃ ἑλπίσται καὶ γὰρ ἑσθλῶν
ἰγῶ

ἰδέματα πλάγεις, καὶ γὰρ ἰπὶ
σποτῇ σιφί.

Πρίανῳ πεδᾶγρας, πεδᾶ-
γρὸς ὦν ἑλπίσται.

ἴσων δ' Ἀχιλλῶς, πεδᾶγρὸς
ὦν, ὃ πελῶν.

Perijt Achilles podagricus ille Pelai.

Donec citis quadriga transi-
ret rotis.

Mystes enim tuus nequibamus
currere.

P O D. Non gratis hæc re-
lē tibi res gesta sit,

Mi nuncie. tuæ namq[ue] prom-
ptitudinē

Parem rependam gratiam
precio pari.

Atque hoc adeo gratum tibi
sit præmium,

Posthac triennio semel mo-
dò leues

Tentare te nostros dolores
perferam.

Sed uos scelesti, dijs ὅ-
ινυισσῖσι,

Quinam, uel à quibus paren-
tibus editi, (tentia,

Audetis ebriti podagra pe-
Cuius superare uim nequit

Saturni?

Hec dicite pessimi: quoniā
heros ego

Quamplurimos domui, sapi-
entes ut sciunt:

Priamus pede celer ille, cas-
nitur podagricus.

δ Βιλλοβορβόντες, ποδαγρὶς
ᾧ, ἰκαρτόβρι.

Θαῦρον δωάτης, Οἰδίπτε, πο-
δαγρὶς ᾧ.

ἔκ τ' Πελοπίδων, ποδαγρὸς ᾧ
δ Πλεσθένος.

Γοῖαο τ' υἱός, ποδαγρὶς ᾧ,
ἔρχε σίλῃ.

Ἄλλ' ποδάγρης, Θιαγαλῶν
ᾧ ἡτιμῶν,

ὅς ἐπ' αἰπρῶ ἰπποὶ πρωτοσίλας
ἰρμάχε,

ὅμως ποδαγρὸς ᾧ, καὶ περὶ
ἔρχε τίλῃ.

Ἰθάκῃ αἰάκτα, Λαορτιάδῃ
Οδυσίῃ (φρυγίτις.

ἵγ' ἂν κατίπτεται, ἐκ ἡλαιοῦ
ὡς ἔτι χαρῆσεν τῷ, ᾧ δυσδαί-
μονος.

ἰσὼ πάλῃ δι' ἡλαιοῦ, εἰς δι-
δράκτι.

ἰα. Σύροι μὲν ἰσμελὲς, ἰα Δαμα-
σκὴ τῷ γίνεσθαι.

λεμῶν ἢ πειλῶ, καὶ πρὸς κατὰ
μῆνοι.

γῆν καὶ θάλασσαν ἰφίπεμλε
πικρὰ μῆνοι,

ἔχοντες ἢ χρίσμα παρὰ πόδα-
τον τόδῃ,

Habemus autem quod pater unguentum dedit,

Et Bellerophontes podagri-
cus me pertulit.

Podagricus ὁ Thebanus
erat dux Oedipus,

Et ex Pelopidis podagricus
erat Plesthenes:

Et filius Pœantis etiam po-
dagricus (alius celer

Dux præfuit classi. fuit ὁ
Dux Thessalorum, qui si-

mulatque praelio
Victus ceciderat Protefila-

us, præfuit
Classi, podagricus licet ὁ

eger foret.

Uthacæ quoque principem
Laertiæ filium
Ulysses, ego, non spina ne-

cuit trigonos.

Nunquam ergo gausuri ὁ
calamitosissimi,

Pœnā patiamini meritū ue-
stri parem.

M B D. Syri quidem gene-
re Damasceni sumus:

Multa fame uerò coacti ὁ
inopia,

Terram ὁ mare peragra-

mus, errantes, uagi.

ἢν ὃ παρ' ἡμεῶν ἀλγόντων
πίνε.

Πο. τί δὲ τὸ χρίσμα, καὶ τίς ὁ
σκοπὸς, φράσει.

Λα. μὴ τις μὴ σιγᾶν ἔρκεται
ἐν φράσει,

ἢ λοιδία ἐνέσονται ἵπτι-
δι πάρος,

εἰ ἱταξὶ καὶ ὅντι φαρμάκῳ μὴ
γα διενεῖ,

ὃ καὶ σὶ πάρος οἶδ' ἄγρια-
μύθων.

Πο. ἴπ', ὃ καταφύγεται, ἢ κα-
κῶς ἐλπίσθαι,

ἴσται τίς ἢ γὰρ φαρμάκῳ ἀρ-
σεν τίς;

ὃ χρίσας οἶδ' ἂν τὴν ἰαλὴν πᾶσι
σας βίαι;

ἀλλ' ἂν τὴν δὲ σύμβουλον σου
θάμ. θη,

καὶ σιγᾶσθαι, εἰ φαρμά-
κον διενεῖ

ἐκ φάρμακον πίνοντι, εἰ ἱμαί
φλεγοῖ.

Διόν', ὃ σκυρῶσαι, πᾶσι-
βος περὶ ὧν.

βίαι, πᾶσι τοῖς ἱμαί
βακχονμάτων,

πᾶσι δὲ ἄλλοις, καὶ οὐ μὴν
πᾶσι δὲ ἄλλοις

Per hoc mala consolamur
aegrolantium.

P O D. Ced' ὃ, quod unguē-
tione quis illius habuit?

M E D. Sacrum tacendi
mihi iurandum datū,
Me talia dicere tibi planē
non fuit,

Nec ultimum morientis edi-
ctum patris,

Qui iussit hanc celare nos
vini pharmaci,

Quod scientem te quoque
sciri compescere.

P O D. An igitur, ὃ exe-
crabiles, malē perditū,

Vilius usquam tanta vis est
pharmaci,

Meam quod inunctum vini
sciat compescere?

Sed sine, paciscamur age ta-
li fide,

Et experiamur anne uirtus
pharmaci (mea mea.

Futura si superior, an flammā

Huc ὃ seuer a statim undi-
que conuolantia

Tormenta, praesides meae
uesaniae. (finis

Oculus adeste, tuq. soleas in
Pedum

φλίγμαινι τὰς οὖς, δακτύλων
ποδῶν ἄχρη.

σὺ δ' ὅ σφυροῖς ἐμβάων, σὺ δ' ὅ μὲν
ῥῶν ἄπο,

ἰς γόνατα λάβε πικρῶν ἰχθῶ
ῥων βάλλε, (ἦτι,

ὕμειν δ' ἡ χειρῶν δακτύλους λυγροί
βά. ἰ. δ', ὡς ἱταξας, πάντα σοι
διδράσκων.

καὶ σὺ δ' ἰσθύνετο οἱ ταλαίπυροι
μήγα,

ἅπαντα γῆα προσβολῇ τριβλῇ
μῆροι.

το. φέρει, ὡς εἶσι, μάθε μὲν αὖ
φικίτατον,

ὡς χειρῶν ὕμειν φάρμακον
τά. ἰ. φιλῶ.

ὡς γὰρ σαρῶν τά. ἰ. δ' ὅτι αὐτί-
ξων ἰμέι, (μὲν χέουτε,

λυσίον γῆαν, αὖ μὲν ὡς αὖ-
ἰ. δ' ὡς, ἀφαινε, πύμα. ἰ. δ' ὡς

τὰς βάθ.

κα. ἰ. δ', κίπριται, καὶ χαλῶ φῶ
γμὲν ὡς ὡν.

οἱ μὲν παπῶν γε, ἰ. δ' ὡς, δὲ ἰ. δ'
λυμαι,

ἅπαν ὡς παρμα γῆαν ἀσκή-
πω κακῶ.

Podagricus. Heu probo dolor, heu tabesco miser atq; pereco.
Omnia populiatur membra mea cæcum malum.

Pedum, sub ipsos usque digi-
tos urito:

Tu calcibus insili, profun-
dam tu riges

A feminibus ad genua ta-
bem felleam:

At vos manuum repente fle-
tite digitos.

T O R. En imperata sin-
gula tibi fecimus.

Iacent, miseriq; clamitan
grauissimè,

Per omnia torti membra tu-
is complexibus.

P O D. Nunc agite ὅ βο-
spites, uideamus optimè,

An illud uos nunc mune-
bit hoc pbarmacum.

Nam si palam aduersum fu-
erit illud mibi,

Mundum relinquens, abdi-
tos terra sinus

Subibo, & infimos abyssos
Tartari,

Obscura & ignota omni-
bus mortalibus.

M E D. En unximus, leuat
neque dolores tamen.

ἢ Ζεὺς ἑορᾶν τῶν αἰνῶν
βίῃ.

ἢ δὲ δαλίας τῶν μάντων
λευδῶν.

ἢ δὲ τροχὸν λαίλαπτος τέρα
βίῃ.

μή κάρχαρον περὶ μὲν δῶγμα
κέρβερης.

μή τις ἰχθύνος ἰτε ἀμφιβίων
τις.

ἢ διαβρυχὸς ἰχθὺς ἐν γαῖᾳ σὶ
πᾶσι.

ἢ λίαν αἰσῶσα φάρμακον γὰρ
ἔστι μὲν.

ἢ τ' ἄλλο δύναιτο σὺν ἀνθρώποις
σὺν δρόμον.

ψύχοις ἢ πάσαις πᾶσι λῆναι
νικᾶν βροτῶν.

Πο. πᾶσι δὲ βάσαναι, καὶ πᾶσι
μὲν μὲν.

ἢ μετασθέντων αἰς ἑμὲ δῶμα
μὲν.

γίγνεται ἢ πᾶσι, ὅτε μὲν
νικᾶν.

ἀντικτὸς ὅσα, φαρμάκων ἢ
πᾶσι.

Non Iuppiter fert tale telus
fulminis.

Non ulla sic procella saevit
aequoris.

Non impetiosi tanta vis est
turbini.

An asperos sustineo morsus
Cerberis?

Num vitus Echidnae mem-
bra mea depascitur?

An tunica sanie tincta Nes-
si sanguinis?

O dea misere: nam neque
meum pharmacum,

Nec aliud inbibere poterit
cursum iuvam.

Victrix sed omnium omnia-
bus es suffragis.

P O D. Desinite nunc tor-
menta, dolores cedite:

Mecum quia coepta latis il-
los pavet.

Et norit unusquisque me so-
lam omnium

Macbrymabilem & imme-
dicabilem deam.

CHORVS.

Hexametri μέτροι & Anapestici Dimetri.

Κα. ὅτι Διὸς βροντῆς Σαλμῶν
ἔστι βίῃ.

Non his k Salmonei contem-
dere cunctos tonitribus,

Ausa

ἄλλ' ἔλασεν, ψολίσσῃσι δαμῆσαι
 διὰ φρίκα βίβει.
 ἂν ὄρισας ἰχάρῃ φείβῃ Σάτυ-
 ρ' ὁ Μαρσύας,
 ἥλλα λιγὺ ψαίρει πάντεσσι πορὶ
 ἄρμα πίτυρ.
 πίνῃ ὁ ἀμύντορ δι' ὄρεσιν το
 καὶ ἔχει Νιόβη,
 ἀλλ' ἔτι μυρομένη προχέει πο
 λὺ δάκρυ Σιπύλῳ.
 Μαιονίᾳ δ' ἀράχῃ Τελτανίᾳ
 δ' ὁ ἄλγος εἰς ὄρεσιν,
 ἀλλ' ὀλίγα σπένοντο, καὶ νύκτ' ἔ
 τι νόματα πλίνκῃ.
 ὃ γ' ἴσμεν μακάρεσσιν ὀρεῖσιν ἑσπ
 ἔσθ' ὅστις μὲν ὄρεσιν,
 ὡς Διὸς, ὡς Λατῆς, ὡς Παλ
 λάδ' ὅστις, ὡς Πυθί.
 ἔπειτα, ὃ πᾶσι δὲ φέρει ἄλλο
 γημα ποδάγρα.
 κῆρυ, ἰλαφρὸν, ἄδριμ, βρα
 χυλάκις, πᾶσι δὲ,
 αἰφρορ, αἰκλῆστον, ἐλγυδρα
 νίς, αἰπυρίπκτορ.

πολλὰ

Ausa Iouis, pœnas evadere
 salva potuit:
 Verùm animo repressa, re-
 penteq; subnec Dei
 Emigero Stygias detrudi-
 tur ista sub aquas,
 Nec satyrus Phœbo congres-
 sus Marsya tulit
 Inde voluptatem, cum diris
 pit undaque cutem
 Pythius illius, non prœmia
 grata referens
 Litis habet memorem, luc
 Et quoque facta | Niobe
 Namq; et adhuc lugēs Sipy-
 lum rigat uda lacrymis
 Mœonis in ad lites Ara-
 chne, quia Pallada vocat.
 Perdita, nūc scelus id testan-
 tia stamina plicat.
 Impar enim est diuorum af-
 fectibus humana uis:
 Ut Iouis, ut Latonæ, ut Pal-
 lados, ut Pythi.

Mites ergo feras cruciatum
 atque faciles,

O celebris, cunctisq; locis dea nota Podagra,
 Fecq; leues, & acutos, & breuiter noxios
 Absque dolore, nec intolerabiliter, bene suos
 Qui teneant fines, sint exiguumq; ualidi,

Ttt 5 Quiq;

πολλὰ μοῖραι τῶν ἀτιχείων
των.

μάλιστα ὃ πόνην καὶ τὸ εὖ
καθεύδει

τὰς ποδαγρῆντας παρμυ-
θεῖν.

ἔθρ' εὐθύμωι, ἢ συναύκταρι
λύσειδι

πόνην, ἢ τὰ δεκάβητ' ἐκίτε
λίαν,

τοῖς δ' ἀδεκάτοις πόνην ἰδὲν
δύει.

πᾶς ἀνιχίαν τῶν πασχόν-
των

ἡμπαζόμενον[⊕] καὶ σκηπτόμε-
νον[⊕]

τοῖον γὰρ ἴσον τίδ' ἐστι πρᾶγμα.

Quisquis es hic cui morbus gravis est,

Te ludi riderique feras.

Nam hæc huius ludi natura est.

Quique gradum non impedi-
ant facientibus iter.

Mulæ sunt formæ misero-
rum,

Sed podagricos soletur
morbi

Exercitium et consuetudo.

Quare æquanimiter nobi-
scum

On quotquot in hac estis
navi,

Cruciatu ex animo eici-
te.

Quod si quæ placeant, non
sunt,

Et iter non placitis dij inue-
niunt.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Podagra.) Morbus est qui initium à pedibus sumit, unde etiam nomen accepit. α=λαγρᾱ autem laqueum significat, quasi ποδὶς ἄγρᾱ, id est pedis captura. b Cocytosata.) Podager Podagram Cocyti filiam nominat, articularis morbi dolores impiorum cruciatibus non leniores esse subindicat. Aetnæ Serm. 12. ex cruditatibus ebrietate immoderato ac intempestivo rei Veneris usu, podagram nasci scribit. Extat incerti auctoris epigramma in hac libris. Epigram. Græcorum,

rum, in quo inuenies Podagræ naturam scitissimè descriptâ, nempe quodd unguentis, quodd uino, quodd coronis gaudet, quarum rerum omnium inopia laborant pauperes. Quæ de causa res πονηρὰ χράται ἀδελφὴν auersatur, hinc μισοπλήροσ appellat, id est, odio habentem pauperes, & tantum in locupletum ædes diuertit. Podagram hodie diuitum morbû vulgus quoque nostrum appellat, qua tamen eorum diuitiæ domantur, cûm quibus abundant, frui nequeunt. Sed hoc loco libet ascribere Podagræ & Aranæ apologum, à Cæl. Secundo Cutione nostro in suo Araneo cõfictum. Aranæ olim peregrè proficiscenti se Podagra comes adiunxit, tametsi paupibus ambiguit admodum ægrè illam sequeretur, iamq; diei unius itinere confectio, constitutû inter eos est, ut diuersum hospitem utraq; experiretur. ac Aranea oppidum ingressa, ueteris adhuc memor hospitij, in opulenti cuiusdam spaciosas ædes diuertit, ubi statim sua incipit tapeta, auleq; præpandere. adfuere protinus furæ quædam conuertentes, & quicquid crudita operatione texebat dissipantes, adeo, ut uix oculatas trygodæmonum scopas posset enadere: miser a planè, quæ in tanta rerum omnium affluentia sola egebat, atque in tam amplis ætrijs ne angulum quidem tutum inueniebat. Podagra uerò pedibus capta, cûm ultra progredi nequiret, in primas se eius oppidi catas dedit ubi nil non miseriarum experiri, apponere naturienti panis ater cum holusculo uix sale condito: in potum uappa propinari, nisi è proximo riuo petere mallet, unde sitim restingeret. Sic igitur accepta, lectum sibi poscit exhiberi. Torus ille pro plumæ culcitra, stramine plenus ostenditur. In eo suspirans & gemitunda, se utcunq; componit. Sed ô quàm malè membris mollibus & delicatis, cûm tam horridis stragulis, tam duris & barbaris uillis conuenit. Orto igitur angulo illo silere, quod omnia patrefacit. Aranea pariter & Podagra rursum conuenerunt: & prior Aranea magnopere de diuitis illius barbarie conqueita est: Podagra contra de hospitis sui egestate, duræque uictu multa commemorat, leum cum appellans. Aranea commonstrat liuidas uibices, quas senticosâ fulcrætenellæ cuticulæ impresserant. Qua de re posteaquam maturè deliberatum inter ipsas fuit, in hanc pedibus tententiam iuerunt, ut Aranea deinceps pauperum taber-

bernas & tuguria, podagra uero dicitur aulis, regumq; tur-
res incoleret. Itaque Podagra militum nequaquam memo-
mor, pederatim annosq; eum priam d' uictoria aggressus, ad o-
culi pedes procubuit. quam ubi conspexit hospes humanissi-
mus, Dixit boni quae sentate, quib; nomenibus exequitur, si fle-
rentur olores & culeitres, puluier, coralibusq; Miletis, si bi-
lum fulera replentur, feruet culina, omnes sunt in orbe ciui-
nistri, qui dapibus mensas onerent (ut Poeta uenit, uterq; &
pocula ponant. Huc capi pingues atque alkales, stellas, pa-
uone, coturnices, turtures, ficedulae, & anserilla quae lani-
superbiant cordibus, conuolant rhombos, feras, siles, &
praeterco. Lucina item conchalia, Abidena, ostrae, quae-
quid mare lautum & delicatam ruttat. Pecten candida, vi-
gra purpurea, rubella dulcia, tenera, caules, Cereba Falie-
na, Chio, Cretica plenis cracris insunduntur. Taceo men-
tas recundas à Tarentinis alias. la summa nobis desideratum,
nihil cupere uerem ac uelutatum non ex huius uirginitate tam po-
rens dicitur, est tam Podagra Bacchi Venerisq; filia, cum toto-
ribus suis Charitibus atque Gonagra, mollae quicquid. At A-
ranca pauperis domum intra peuit, totasq; orditur, centum-
manibus & pedibus incumbit, uenatq; uellas mūdhas, uelut
iam formidat casum, ut de arce breuiter, uacue in aula do-
minatur. ac ne erga sempiternum inprata uideatur, eum d'
Podagra infelix, est enim bellus illa admodum mūdho a, ut
quae conuenit non raro mentatur, humique terpat, sic uirginitu-
tam iuerat sit. Si quando tamen Aranca aliud agens, seu
callida, seu ingula in uideat, propitius, haud diu potest cum A-
ranca consistere. Non igitur mirentur dentes ociosi si uaries,
& hoc uno principē morbo affecti sepe decumbunt: cum
nec medicum, nec uera medicamenta admittere uelint, labo-
rem, indolentiam, frugalitatem. (Corybantus.) Cyceles cul-
tores fuerunt, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant,
alio nemine in finalem agente rabiem. (d' Hirundo.) Hi-
rundo sola annum in tectis uersatur, nullam adferens utilita-
tem: plus enim inepto garritu tædij adfert, quàm uoluptatis.
Est in minimis canora sed molesto quodā stridore obstrepi-
t. Baculos. Baculos ferunt Podagræ: quibus sustentantur.
& Quam nulla thura, Podagram nulla ratione posse curari,
plerique putarunt. De quo ingeniosus poeta:

Soluerat

Solvere nodo, in refert medicina podagram.

g Nale (plorare.) Notum est Græcos ita loqui solitos, ut
plorare iuberent cum quer. & se contumeliose dimitterent, ut
pluribus annotatum in præteritis. Præter plorare nāli.
Analogantes in Græco. *ἡ δὲ πόσις ἡ δὲ πόσις ἡ δὲ πόσις* & infra:
ἡ δὲ πόσις ἡ δὲ πόσις ἡ δὲ πόσις Iulianus usque est hac voce in primo Ne-
erorum dialogo. h Aten enim,) Ate dea noxæ, carni &
turbarum, quæ *ἡ δὲ πόσις ἡ δὲ πόσις*, id est, ualida & uelox,
longè antè præcurrat, & tam multa sufficiat mala, ut ijs sanan-
dis Aræi post sequentes nunquam sufficere possint. i No-
dis gaudens.) Nodolæ ab Ouidio & Horatio appellatur, ab
alijs lapidolæ, propter tumores, quia modum lapidis indu-
rantur. k Salmones.) Salmones Acolis regis Elidis filius,
quam diuinos honores & cultantibus currebat, Iouemq; stru-
cto æneo ponte, tonando & ridentiis fulminibus imitaretur,
ab eo fulminatus in insulam detrusus est. Vide Virgil. lib. 6.
Aeneid. & cum a Crispiano in principio Titonis. m Meco-
nis ad hres Arachne.) Parilla quædam Lydia olim fuit, nomi-
ne Arachne, quam Minerva nendi omne, suendi, texendiq;ue
artificium docuerat, quibus dotibus illa superbiens, negabat
se à Minerva doctam, ac eò processit arrogantix, ut Palladi
se non ueretur æquare, de amœnæ certamen uocare. Idcirco
indignata Dea uenit, uirginemq; acriter obiurgata, opus
miris imaginibus intertextum ac uariâ radio discedit. Quod
uirgo ægerat, è ferens, laqueo uitam finire decreuerat. Sed
Pallas illuc casum misera non quidem statim eam mori uo-
luit, sed ita tenuissimo funiculo pendentem in araneam trans-
formari.

Atque ita iuue quidem, pende tamen improba, dixit.

Lexq; eadem penæque sis secunda futuri,

Dicta tuo generi, serusq; nepotibus esto.

Meton. &c. --

Nam Lydia aliter uocatur Metonia. Ouid. lib. 6. Metamorph.

Metoniæq; animam satum intendit Arachne.

n Quotquot in hac celsis nauis.) Id est, in communi morbo &
periculo. Siquidem ad eos, qui eodem uehuntur nauigio, pe-
riculum naufragij communiter pertinet: neque magis opere
refert in prora sit, an in puppi, an in carina, cum nihilo ma-
gis ab-

gis absint à discrimine. Cicero Epistolarum familiarium secundo ad Curionem: Etsi ubicunque es, ut scripsi antea, in eadem es naui, tamen quòd abes gratulor. Idem alibi: Hoc miror enim, querorq̃ue, quenquam hominem ita pessundare alterum uelle, ut etiam nauim perforet, in qua ipse nauiget: hoc est, ut rempublicam euertat, cum qua sit etiam ipsi pereundum. Aristophanes in Vespis, *περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἔστι, τοῦ σκάφους ὅλη*, id est, de ciuitate est, naue de tota puta. Est autem familiare poetis à nauibus ad Rempublicam similitudinem mutuari.

Ω Κ Υ Π Ο Υ Σ.

Ο C Y P V S:

Iacobo Micyllo interprete.

A R G V M E N T V M.

Ωκύπτε, Ποδοκείρις καὶ Ἀσπασίας υἱὲς ἱγύνετε, κάλλει καὶ θωάμει διαφέρου, γυμνασίῳ τὶ καὶ λιμνηγασίῳ μὲν ἀμειλῶν, πηλλάκις ἢ διωρῶν τὸς ἰχθυήσας ὑπὲρ τοῦ ἀτίγκτου Ποδαγρῆαι, καταγύλα, φάσκωρ μηδὲν ἔλπει εἶναι τὸ πάθος. ὁ δὲ τῶν αἰγυονεκτῶν καὶ διὰ ποδαῶν ἀγρία, τῶν δὲ σὺντέτοις φέρονται, καὶ ἀρετμῶν, ὑπὲρ ἔλπει τίθειν ὁ θεός. ἡ μὲρ σὺν τῷ δράματι ἐπίσταται ὁ θεός. ἡ ἢ χερὶς συνίσταται ὁ δὲ ἐπὶ χερσὶν ποδαγρῶν, συνιστάμεν τὸ Ωκύπτε. Τὸ δὲ δράμα τῶν πάντων ἀτάκτων. Τὰ δὲ δράματα πρόσωπα, Ποδαγρῆαι, Ωκύπτε, Τριφῶν, Ιαφῶν, Πέν, Ἀγγιῶν.

V Ocyrus Podalirij & Aspasij filius fuit, pulchritudine ac uiribus præstans, gymnasiorumq̃ue & uenationum in primis studiosus. Hic cum sæpe uideret eos qui à rigida Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dictitans nihil esse prorsum, cur illi tantos dolores præ se ferrent. Indignatur itaque dea, ac pedes illius inuadit. Qui cum ab initio constanter ferret;

ac morbum detrectaret, tandem à deo totus profternitur, & fupinus decumbit. Scena quidem, huc actio fabulæ apud Thebas effe intelligitur. Chorus autem ex popularibus eius loci podagricis confutuitur, qui omnes Ocypum pariter coarquant. Fabula est ex his quæ pro ualde uulgaris habentur. Inter locutores fabulæ sunt, Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor, Nuncius. Proloquitur autem Podagra. Poema imperfectum & mendosum est, & ut Erasmus addit, ne micam quidem Lucianici salis habens.

Προλεγίῃς ὁ Ποδάγρα.

Δ Εἰνὲ ᾧ ἐν βροταῖσι,
 καὶ δυσόνομον
 ποδάγρα λέγεται,
 δεινὸν κύνδυνον·
 ἄλλω δ' ἐναρτύνει τὰς πόδας
 βρόχεις,
 ἄφθρυσιν ὠσδραμύσσει, μὴ νοσῶν.
 γὰρ τὸς πλεονέχων ἔω· ἰ-
 μὲν,
 καὶ μὴ λίγυνται ἀρμυρὰς τῆς
 συμφορᾶς·
 ἀλλ' ὥς ματαίαν πείρασιν
 ἰσοκυμῶντες·
 ἅπασιν γὰρ αὐτὸν βυβλάει ψόδος
 τιμῶν,
 ὡς ἰσίοπαυς, ὃ περιπόσει
 τα βάσιον,
 λόγον φίλοις, μὴ φράσαι τι
 αἰτία.

ὁ μὲν

G Ravis hominibus,
 & inauspicatis
 nominis

Podagra vocor, mortalibus
 dirum malum:

Quæ uinculis adstringo ner-
 uorum, pedes,

Ingressa clàm sub artuum
 compagines.

Ridere uerò soleo eos quos
 torqueo,

Dum proloqui ueram malì
 causam haud uolunt,

Aliamq; fictam in promptu
 habent, qua se tegant.

Qui libet enim se decipit mē
 dacio,

Luxatum alicubi, aut graui-
 ter allisum pedem

Dum dicitat, ueramq; caus-
 sam suppressit.

Quod

ὃ μὲ λίγα γὰρ, ὥς Λακῶν λα-
 βῶν τινὰς,
 χρεῖν ὅτι γ' ἔρπων μὲν ἔστι,
 ἡδὲ μὲν θύλῃ.
 πῶς τότε Λαμπαδῆς, ἐνιμάσας
 με τῶτομα,
 πᾶσι θρίαμβῳ, ἐμβλάτταντ'
 φίλοις,
 πόνῳ δὲ με συνδρογῶν ὅτι τ'
 Λακῶν.
 ὅγῳ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖς τὸν δῖον
 μένος.
 πῶς ἔμ' ἐλάττει με, καὶ φρενῶν
 καθάπτει.
 ὅτι τὸν ἀπασιν ἄτιμον πόνον
 κακῶν,
 ἔδωκε κακῆς γοῆς λαοδωρῶν βλα-
 σφημίαις,
 ἀλλὰ κατ' ἡμῶν πίμπρῃσι δυ-
 σφύμασι φρεσίν,
 ὥς Λακῶν ἐλπίσαντες ἱερὴν
 γαῖαν ἡμῶν.
 πῶς ταῦτα φλυαροῦ, καὶ λίγα τίς
 σὺ χάριν
 παύσαι, μὴ φέρῃς τῶν ἡμῶν
 χαλῶν.
 ὅγῳ δὲ Λακῶν γρηναῖον, ὅτι ἱερ-
 οῦς Ωκυπέτης
 φρενῶν κατ' ὁμῶν, μεδῶν ἄνθρω-
 πῶν τε λίγων,

Quod enim ipse celat, & la-
 tere alios cupit,
 Hoc tempus invito arguit eo
 post tamen:
 Ac tum domitus, ueroq; no-
 mine me uocans,
 Gestatur ab amicis, triumpho
 phus omnibus.
 At uero ad hanc rem adiu-
 tor est Labor mibi.
 Neque enim sine hoc ego so-
 la quicquam potuero.
 Proinde mordet me illud,
 & praeordia
 Tangit mibi, quod cum ille
 caussae sit omnibus
 Malorum, & omnes excru-
 ciet: nemo tamen
 Incessat ipsum maleficis cō-
 uicijs,
 Sed ab omnibus (ita est de-
 mentia)
 Me prosequuntur impreca-
 tionibus,
 Quasi hoc mea modo effu-
 gere possint uincula.
 Verum quid ista nugor, &
 non prolephas
 Quae gratia huc aduenerim
 ad nos, prolephas,

ΕΡΩΤΗ

ἔγὼ δ' ἔκ' ἐργῆς, ὡς γυνὴ διὰ
δογμῆν,

αὐτίδα κατ' ἵπτον ἀνδράπο-
τον ἀντίχων,

ὡς ἡὼ ἴθι' μοι, κενόελα πο-
δες πυχῆν.

Ἰδοὺ δ' ὁ δαίμων πόντος ἔχαι-
π' ἱερὸν τόπον,

ἔγὼ τίνω βάσιν ἐν γυμνασίῳ
πᾶν τίνω κατὰ,

ἢ δ' ὡς ἐρέμοισιν ἢ πάλιν κλέ-
ξας ἵχθ'.

πλοῦτος γένετα, παιδαγωγὸν
ἀδελφόν,

ἢ κληψίχελον πόδα τιθεὶς ἱ-
χθ' ἀνελόν,

δύσλ' ὅς αὐτὸς ἐν δόμῳ προ-
σέρχεται.

Ὡς. πόντος δ' ὁ δαίμων κατὰ πο-
δῶν οὐτ' ὅς παρῶν,

ἀφ' αὐμάτων, ἀβασί' ἄστα
τ' ὅς πόντος,

τῶν τοῦ γένους, εἰς τὴν ἐξέλι-
νται,

Sed biliosum agrè mouens captum pedem

Progreditur infelix domo ipsius buc foras.

OCYP. Vnde autem accersit iste per pedes mibi

Sine vulnere improvisus accidit dolor,

Qui neque gradi me, neque loco stare patitur?

Ἐν τῇ δὲ νερὸν περὶ, ut arcum olim solet

Iram euomens hanc intus
omnem, ut est, meam?

Nam cursor hic (si dñs pla-
cet) generosus,

Elatus animo prater alios
Ocyrius

Contemnit, & nullam esse
me demens ait.

Ego autem, ut mulier, ira
acerbè percita,

Illū vicissim acerbò & im-
medicabili

Adorta malo, ut mos est
meum,

Ἰδοὺ illicò talum pedis certo
petens.

Ac nunc quidem dirus la-
bor locum eum tenet;

Plantamq; terebrat infimā
stimulū suis.

At ille, ceu cursu aut palæo-
stra offenderit

Pedem, magistrum decipit;
miserum senem,

ἐν ᾧ πρῶτον, ὃ λίγος
βιάζεται,

τὸ δ' ὀυδέντων ἰσχυτέρ' ἐπι-
χρᾷ χρίνῃ.

Τρεῖς ἐπεὶ σπουδὴν, ἢ τίανεν,
καὶ πύρριον,

μὴ πῶς με πῖπτον καταβό-
λης σὺ χαλὲς ἦν.

Ὡκ. ἰδὲ καὶ αἴῳ εἰ δίχῃ βάρες,
καὶ πάθεμαι,

καὶ τὸν πονήντα πίδα τιθῶ,
καὶ καρτέρω·

συντόρῃ γὰρ αἰσχρῶ ἰν' παισὶν
αἰ,

ἵππεδ' ἵππεδ' ἀδύνατον, γογγύ-
ζων γόρῳ.

Τρεῖς μὲν, μὴ τι ταῦτα μὴδ', μὴ
με λυρόμεναι.

μὴ μ' ὥς εἶ ᾧ κόμῃ αἴ, τῷ
ἀδῶς, ὅτι

ἦν τῷ αὐτῷ αἴματι πᾶς γόρῳ
δὲν εἶ ᾧ.

πᾶς λίγος, τὸ πῶς αἴ
ἵππεδ' αἴματι,

ἵππεδ' ἐπὶ πρὸς ἑνὶ, σὺ δ' εἶ ᾧ
πῖπτον χαμαί.

Ὡκ.

Ac crede dicenti, ultimum hoc si subtraham,

Stabo senex, at tu iuuenis cades humi.

Ο C Y P. At in, parum si offenderis, senex, cadis,

Iaculator, inde dum sagit-
tas emouet:

Cogitq; tandem ut inique
proloqui.

Cedit dolentium ultimum
iam tempori.

N V T R. Attolle te ipsum
quaeso fili, & olleua,

Ne forte concidens pro eo
atque claudus es,

Tecum pariter & me tra-
bas prouum solo.

Ο C Y P. En teneo te absq;
pōdere, & tibi parco:

Aegro pedi insistens, dolo-
remq; opprimens.

Namq; iuniori turpe, pueros
inter, est

Obmurmurans minister, in
ualem senex.

N V T R. Ne ne quid huius
stulte, ne mibi obijce,

Ne fastuose me laceffe uti iu-
uenis, (quiuis senex,

Illud sciens, quod iuuenis est
Quoties necessitas & opus

hoc postulant:

Ωκ. οὐκ' αὖ σφαιλῆς, πίπτω
καὶ ἀπὸν^Θ ἢ γόμφων.

προθυμία γ' ἵν' γένοιτο παρὶ
κίττ,

πρὸς τὸν ἵππον ἐκείν' ὅστις αὖ
τεν^Θ. (εἴη ῥόπη

Τρ. τί μοι σφίγῃ, καὶ λίγῃς,

πίτ^Θ πρὸς λαθεῖν οὐκ οὐδὲ καί-
λιν βάσειν :

Ωκ. ἔρμευσιν ἀσπῶν, κῆρυ
ἢ τιβῶ πάλα, (πόνω.

ρίχων ἵππων, καὶ συνμίχθω

Τρ. πάλιν ῥίχ' ἵπποις ἄπην, ἢ
καθέμην^Θ (λίγῃς.

πύγῃσι τίλλω κέρων ὑπ' αὐ-

τ. κ. ἀκῶν παλάμων, ὡς δέλων
παριμβολῶ (τοῖς μοι.

βαλῶν, ἱππῶν γ' ὅτε δὲ πί-

Τρ. πῶ^Θ τρατιώτης γίγ-
κε, ἵνα παριμβολῶ

βάλλον οὐκ ἀπαγῆς : περικυ-
κλῶς ψαδολογῶν,

τὴν αὐτὴν ἡμῶς ἄχρηστὴν λέ-
γειν κατὰ

Et hoc, dolor cum nullus etiam
te premit.

Siquidem parata in senectute
luctas semper est.

Sed res ὅρ' ὅρ' in baud qua-
quam in eo itidem uigēt.

N V T R. Quid hac sophi-
sticando ineptias agis?

Quin potius unde morbus
hic causam pedis

Adusque plantam uenerit ti-
bi, differis?

O C Y. Dum cursitādo exer-
ceo me, atq; tibi lenem

Pono pedem, currens retor-
si, atque incidi

In hoc malum, implicitus
dolore quo uides.

N V T. 2 Denuò igitur cur-
re, uti monebat qui sedet

Barbamq; sub ionjore uellit
bispidam.

O C Y. Ergo ubi palaestra
exerceor, ὁ παρεμβολῶν

Dum iacere luctando uolo, hanc plagam tuli.

Hoc unque tandem credere uolo te mihi.

N V T R. At qualis ipse miles es, cedo, ut iacens

Parembolam, percussus hanc plagam feras!

Mendacium neclendo, falsa prae dicas.

Eadem ista diximus aliquando nos quoque,

V u u

2

Patendo

μαρτὶ λίγαντες τὴν ἀλήθει-
αν φίλων.

πῶ δ' εἰσὶν ἅπαντα δὲ
ἰπὸν ὃ δ' ἐλπίδας ἱμνῶς
διατρίβει.

Ἰα. ποῖ, καὶ καθύπευ κλεινὸν
Ωκύπην φίλοι,
τὸν πόδα πονεῖντα, καὶ βάσειν
παρεμύειν:

ἰατρὸς γὰρ ὦρ ἱκλινεὶ ὑπὸ φίλου
τινός,

πάσχοντα δεινὰ τῆτον ἀσά-
τη πάθει

ἄλλ' αὐτοῖς εὐταὶ ἰγγυὲς ἱμνά-
τιν ἱμῶν,

κἄται κατ' εἰνός ὑπὸ βί-
βλωμίνῃ.

ἀσπάζομαι σε πρὸς Διῶν, καὶ
οὖν *

εἰ τῆτο, λίξεν Ωκύπην τά-
χα. *

ἃ γὰρ πάθειμι τυχὸν, ἴσως ἴα-
σεμαι

τὸ δεινὸν ἄλγῃ, τὸ πάθει
τὴν συμφορὰν.

Ωκύ. ὅχι μὲν σὺ τῆς, καὶ πάλιν
συνέχευ,

σάλα-

Faciendo ueritatem amico ne
mini.

At nunc uides ut cuncta
Quassansq; facile intorquet
huc illuc labor.

MED. At ubi, ubi reperiā
inclutum Ocyrum, uiri,
Ex pede laborantem, &
uacillantem gradu.

Medicus enim cum sim, ex
amico quopiam

Audiui eum uebementer af-
fici male

Dolore, qui consistere pede
ipsum baud sinit.

Sed ipse hic propè iacet
ante oculos meos

Stratus supino per cubile
corpore.

Saluere iubeo per deos te,
ac tuum.

Quid istud Ocyreidic mibi
forsan

Si fortè enim cognoro, for-
san remedium

Adbibebo tam saevo dolori,
atque istius

Tantum mali causam leua-
bo scilicet.

OCYR. At me uides, c' ὁ Soter, & Soterichē

Τῆς

σάλπιγγ' αὐτ' ἔνομ' ἔχον,
σικτήριχ',

Δυνὲ πίν' μετὰ πόδες δα
κνῶ πακῶς,

Διὸν ἢ βῆμα, λῶχ' ἀπλῶν τι
βῶ ποδὶ.

Ια. πόδες; τί πόδες; μὴν οὐ
σερ, ἢ ποῖω βίβω;

μαθὼν γὰρ ἀλέθασθ' ἰατρὸς
ἀσφαλῶς,

Ὡρῆτον πρὸς σοι, σφάλματα
ἢ μὲν καλῶν.

Ωκ. Δρίμων τίς' ἀσπῶν ἢ τί
χέλω γυμναστικῶν,

δεντὼς ἐπ' αὐτῶν ὑπὲρ φίλων δ-
μαλίων.

Ια. πῶς ἔν' ἀπὸς ἢ παρίτι
φαιγμοσὴ,

τίπτε κατ' αὐτῶν, λῶχ' ἔχεις τίς'
ἐμβροχίων;

Ωκ. ὃ γὰρ εἶγω τὰ δόγματ' αὐτῶν
ἔριδιων,

δύμορφος ἄχρεστος αἰς πάλαι
λαί καλῶν.

Ια. τί ἔν' δονῆσαι, κατακτε-
σαι σε τὸν πόδα;

ὦν γὰρ παρὰ σκέμει, γιγνώ-
σκουσιν οἱ χεῖρ,

MED. Quid ergo tibi videtur? incidam pedem?

Nam si hoc feres, sciu licet quamplurimum

Tubæ ipsius nomen gerens,
Soteriche.

Sæuus dolor pedem mibi at-
rodit malè,

Gressumq; timide facio, et
haud planum pede.

ME. Unde, aut quid accidit
expedi, aut quibus modis?

Nam medicus audiens rem
ut est, dempto metu

Melius adit; non audiens, er-
rat fere.

O C Y P. Dion genere cur-
sus nescio quo exerceor

Arti studens gymnastica,
plagam tuli

Percussus à quodam meorū
equalium.

MED. Cur tristis igitur
cessat inflammatio

Locum per ipsum? aut cur
neque impositus habes.

Tinēlas salubri fascias a-
sspergine?

O C Y. Quoniā haud amo-
ex lana illigata vincula,

Vt quæ offerant deformitas
tem inutilem.

ὥς τὰς τιμᾶσι πλεόντων ἀ-
μέσως ἔσθω.

Ωκ. ποῖσιν, ἃ ἵκεται δὲ
ἐν ἵσθι,
δὲ δὲ δεινὸν ἐκ ποδῶν παύ-
σας πίνειν.

Ια. ἴδω σιδερέα κινὸν ἐπὶ φέ-
ρῃ τιμῶν,

ἰξῶσιν, αἰμώδεις, ἡμιστρίγ-
γυλοι,

Ωκ. ἴα, ἴα,

Τρο. σὺ τὸ τί ποιᾷς; μή τι
χεις εὐταρίας,

τιμᾶς σιδερέας κτείνῃς ἐπὶ
λαῶν πόνοι,

μεθὲν καταδῶς, προσέρχαι
κακὸν ποσὶ.

ψαδὸς γὰρ ἑλκυστὶς, ὅν ἀκού-
ου ἔργον.

ὃ γὰρ πάλαστρον ἢ ἀρόμωσιν,
ὥς λέγεται,

ἡσυχίαν ἐκλύει. ἔτι γὰρ ἀκού-
ει.

ἄλλος δὲ, ὅν τι πλεόντων ὕγιον
ἐν δόμοις,

παύσας δὲ πλεόντων, καὶ πλεόντων ἢ
πυλῶν.

καί.

Post autem edens multum, bibens miser,

Exhaustam tibi secādo fan-
guinem.

O C Y P. Fac quicquid in-
venire nunc poteris,

Ut me hoc pondus dolore
quān cito liberet.

M E D. Et sectionem acu-
tam, quā aris ferream,
Cruentibulam, semicurvā
infero tibi.

O C Y P. Hec, sine, sine.

N V T R. Soter quid agis
ut ne tibi Soteria

Contingat ulla, qui facinus
istud facis.

Addibere ferrisatum labo-
rem sustines?

Malumque nil planē sciens,
infernus pedis

Falsus etenim audisti opera
quae audisti modō.

Nam neque palaestra iste,
neque cursu, ut dicti-
tat,

Certando laesus est. id ex me
ergo audias.

Principiō enim salum qui-
dem venit domum,

ἑλόντι ὑπὲρ βεκτηπύου,
 ὑπὲρ μόνου,
 ἵπτα νυκτὶς διυπνίσκει, ἰ-
 κηαί κεν,
 οἱ δαίμονι πλεῖστοι, καὶ
 πάντας φέβει λαῶν.
 ἔλεξεν δ' οἱ μοι, πύρρον ἔχον κα-
 κῶν τόχον;
 δαίμων τάχα κρητὺν ἔχον πο-
 δὲ.
 πρὸς τῶντα, νυκτὶς ἀόκητος
 μόνου.
 ἰσχυρὰ πῦρρον ἰδὲ βλάσκει τὸν πύ-
 ρρον.
 ἰσχυρὰ δ' ἀλίκτηρ ἡμίρην ἰσχυ-
 ρισί,
 ἔτι δ' ὑπὲρ βεκτη, χῆρα βὰς ἰσ-
 χυρὰ πύρρον,
 βλάσκει, πύρρον, ἰσχυρὰ βὰς
 ἰσχυρὰ.
 ἔτι δ' ἰσχυρὰ κατὰ πύρρον πάντ'
 ἰσχυρὰ,
 τὰ δαίμονι κρητὺν τῆς τῶντα
 μυστήρια.
 Ως γὰρ μὲν ἀπὸ τοῖς λόγοις
 ἰσχυρὰ,
 ἰσχυρὰ μὲν τὰ πάντα, μυσ-
 τήρια δὲ πύρρον.
 matus omnis semper est,
 Nil iactitans non, ast opere praestans parum.

Solus, super lectum cadens,
 somnum capis:
 Ac deinde noctu expergesa
 Flus occipit
 Clamare quasi percussus a-
 liquo demone,
 Ut omnibus clamore coin-
 cuteret metum.
 Dicebat autem, Vnde hoc
 malum mihi? heu mi-
 ser.
 Fortasse daemon potitur ali-
 quis pede.
 Noctū in super solus quoque
 residens toro,
 Ceu praeo, lamēando pro-
 sequitur pedem.
 Ast ubi diem iam gallus in-
 tonat tuba,
 Accessit, & tristēm mihi
 imposuit manum,
 Plorans, febricitans, corpo-
 ri inuitens meo.
 Tibi uero, quae dixit prius,
 mentium est,
 Saeva haec uolens morbi te-
 gere mysteria.
 O C Y P. Verbis senex ar-

ἔ γ' οὐ πονῶν τι, καὶ φίλοι ψου-
δὲ λίγων,
παιῶντ' ἵσκει ματίχλω μας
σωμλίν.

Τρε. πλεῖστ' ἀπασταί, ἄλλα
δ' ὅς' ἄλλων ἰσκει,
λίγων πονῶν μὲν, ὅς' πονῶν,
ἔπω λίγαις.

Ωκ. πῶς ἂν φράσω σοι τ' πά-
θος τίον συμφορᾶν;
πῶσχω γ', ἔδην εἶδα, πάλιν
παιῶ μίτην.

Ια. ὅταν ἀφ' ἑμῆς δίχρα πινῇ
τις τὸν πόδα,
πλάσσει τὸ λοιπὸν, εὖτε θύει,
ἕρποντ' ἰδύει,
ἀδῶς τὸ δεινὸν, ὅς' οὐκ ἴσονται
κακῶ.

ἡγεῖν γὰρ μὲν ἀκμῶν ἴσται. *
ἢ πᾶν ὃ ἡγεῖ τὸν ἱσθμὸν ἀλγύ-
σας πόδα,

φένων δακρύσει, ἔν δ' ἐμὶ φρά-
σαι βίβω, (μὲν βίβει

τὸν ἱσθμὸν, καὶ βίβει, καὶ

Ωκ. τί δ' ἱσθμὸν γ', ἡπί, καὶ
τί ἡλγίστα;

Ια. ἵχει μὲν ὄνομα, συμφορᾶν,
γίμων δὲ πλάττει.

Ο C. Quod illud autē? quódue nomen habet? cedo.

N V T. Nomen quidem habet ἑ duplici factum malo.

Nam qui dolet, falsumq; a-
micis differit,

Simulis edenti masticben fa-
melico est.

M E D. Deludis omnes tu,
aliacq; alijs implicatus,

Dicens dolere te, ast ubi do-
leas, tacens.

O C Y P. Quónā ergo pa-
cto edisserā causā tibi

Huiusce morbi, qui doleo
graviter quidem,

Verūm nihil scio, nisi quod
doleo modò?

M E D. Atenim absq; causa
cū dolet aliquis pedem,

Posthac inania verba fin-
git, ut lubet,

Sciens grave illud, quo im-
plicatus est malo.

Ac nunc quidem consistis in
acie mali:

Vbi uerò ὅ alterum pedē
inualet doior,

Flebis gemens. at dicere unū
tibi uolo,

Hoc illud est, nolis, uelis, hoc
illud est.

O C Y P

Ωκ. οἶμαι, τί τίτω ; λίξον, ὦ,
Λίξμα, γόρυν.

Ια. ἔκ τ' τίπῃ ᾧ, εὖ πανταί, ἀρ-
χὴν ἔχον.

Ωκ. ποδὲς ᾧ, ἀρχὴν ὅτιμι ἔ-
χον, καθὼς λίγας.

Ια. τότῳ οὐ πρόδωκε ἰδίῃ τίλῃ
δαινὸν ἄγρον.

Ωκ. καὶ πῶς με τ' διγλώσσῃσι;

Ια. δαινέπῳ ὅσα· φάδιτ' γὰρ
ἔδωκε.

Ωκ. σωτὴρ τί λίγας, τί δέ μοι;

Ια. ἀφ' οὗ μοι μικρὸν, ὁ λίγας
οὐ χάριν.

Ωκ. τί δ' ἔστι δαινόν, ἢ τί συμ-
βίβηκέ σοι;

Ια. ὡς δαινόν ὑπάρχοντα πό-
νιν ἔλθε ποδός.

Ωκ. ἔκῃρ μοι δὲ πτόχων ἐ-
ξουτλήσῃ πόνον;

Ια. χαλὰς ᾧ, αὐτὸς ἔλινξεν ὅτι
μὴ φείδῃ.

Ωκ. τί δ' ὅτι χάριν;

Ια. ἀμφότερ ποδῶν σε συμπα-
ροδῶμαι μέν.

Ωκ. ὁμοί, πότερ μοι καὶ οὗτος ἀ-
σθενὴς πόνος;

Ια. ὡς δὲ ἄλλος, καί μοι συμ-
πάσχει κακῶς;

Etiam alterum pedem, huicq; compatitur malè

O C Y. Hec mihi, qd hoc dic
obsecro te, dic senex.

N V. Ab eo loco principium
habet, ubi nunc doles.

O C. Pedis igitur principium
habet, quantum dicis.

N V T R. Huic adde seuæ
nomen Agræ, Doricum.

O C Y P. Quo me ergo pæ
Ho miserum adhuc?

N V T R. Est seuæ nempe:
namq; parcit nemini.

O C Y P. Soter, quid ais?
quid me autem?

M E D. Sine me parū, stul-
te, tui ego gratia.

O C. Quid hoc mali aūt, aut
quid tibi accidit graue?

M E D. In graue malum
incidisti & incurabile.

O C. Proin claudicantiē nē
κρεῖτε hinc necesse me est?

M E D. At esse claudū, ni-
hil erat, nec hoc time.

O C Y. Quid peius autem?

M E D. Iacere utroque te
impeditum pede etiam.

O C Y P. Hec, unde nouus
inuasit hic mihi dolor

ὃ πῶς ἔλκε πίπῃ, μεταβ-
 ται δέλω;
 ἀνελάνομαι δὲ πολλὰ μετατῆ-
 ραι πίδα,
 ὑπὶ τοῦ, ἐποῖα βριφῶ, ἄφρον-
 φέλει μὲν τοῦ.
 ἀλλ' αὐτοῖς καὶ σε πρὸς δῖον,
 Σωτέρηχι,
 ἔπειρ' ἵχνη σὺ δυνάσται, μὴ
 δι' ὀφειλῶν,
 ἑρᾶπνοσιν ἐμᾶς, αἱ ᾗ μὲν, δὶοί-
 χαμαι·
 πάσχει γὰρ ἀφροῦς, κατὰ πει-
 δῶν τῆς δύναι.
 Ἰα. τὲς μὲν πλανῆται πόρρι-
 λῶν λόγους ἰγὼ,
 τὲς τ' ἰατρῶν τῶν ἐμειλόντων
 μένιν,
 ἔργον δὲ μεδὲν ἀδύτων οὐτέ-
 ριν,
 τὰ πάντα σοι πάσχειντι, σω-
 τίμας φράσιν·
 ἄφροστον ἔλκεν πρῶτον ἰε-
 πᾶβ' κακὸν·
 ἐγὼ σιδερίπλαστον ὑπελύον
 βᾶσιν
 ὃ τοῖς καπύργοις δούρην ἱαμῆ-
 ριν,
 δεινὸν ᾗ, καὶ κρυφαῖαν, αἱ
 πᾶσαι κακῶν,

Quōne penitus modo obri-
 gui ut ire hinc uolo?
 Formido uerò dimouere pe-
 dem nimis,
 Suius, quasi infans derē-
 pentē exterritus.
 Sed obsecro te per deos So-
 teriche,
 Ut si quid ars potest tua, ni-
 hil inuidens
 Medcāre mihi; sin minus, eo
 go pereō funditus.
 Nanque intus excrucior, do-
 leoq; per pedes
 Tanquam sagitta fixus ex
 arcu leui.
 MED. Equidem remota
 ambage uerborū procul
 Hac, qua medici alij solent
 uti modò, (re opem,
 Ipsaq; re nullam salutis fer
 Cuncta patienti breuiter ex-
 ponam tibi:
 Principio ineuitabile in ma-
 lum miser (perfidem
 Planē incidisti: nō enim cō-
 Ferroq; fictam pede subisti
 com pedem,
 Sed seuam & abditam o-
 mnibus prorsus malam,
 Cuius

ὅς ἐκ αὐτοῦ ἀφ' αὐτοῦ αἰτρώ
παρ φύσιν.

Ωκ. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, οἶμοι, οἶμοι,
τίσιν μοι βυπῆ τὸν πόδα
ἔρυσσεν πόντος :

ἔλθ' αὖτε χάρμε τὰς ἱμῆς πρό
τ' ὠσῶν,

ἰππῆα Σάτυροι βανχίζε κ' ἰ
λίναι.

Τρ. γίγαντες μὲν αἶμα, πάλιν ἰδὲ,
οἱ παύεσθαι,

ὃς τὸν πόδα σε χειραγωγῶ, πρὶν
ὄντι ὄν.

Cuius hominum natura nō
tulit enus.

O C Y P. Breu miser, uae
uae mihi,

Vnde hic mihi tacitus pedē
terebrat dolor?

Suscipite me manibus prius
quam concidam,

Perinde uti Satyri sub ulnas
Bacchicos.

N Y T. Equidem senex sum
at ecce tibi pareo iamē,

Iuuenemq; te longaeuus ipse
manu rego.

Cetera deficiunt.

GILBERTI COGNATI AN- notationes.

A R G U M E N T U M.

Inducitur hūc podagrosus iuuenis, qui tamen affectabat ni-
deri ἀνέμω, id est, celeripes. Is rogatus à sene, unde accidisset
pedis dolor, respondet se, cū magna celeritate curreret, dis-
traxisse talum, atque hinc esse cruciatum

a Denud igitur curre.) Alumnus hūc admonet Celeripedē
Podalirij filium, podagram qua discruciabatur infirmita-
tem, ut cursu malum dissimularer, aut pateretur sibi reme-
dium adhiberi. Quem locum sic uertit Hadrianus Lu-
nius: Vel desidens, euellere barbā sub tonsorum brachijs.
Porro uide de hoc loco Fraſin Prouerbio: Curre denud-
b Parembolē.) Quid Parembole inter Palaſtritas propriè sit,
alibi nō reperio. Videtur tamē æquiuocatione hūc uti, & prio-
re loco tacitam & subdolam luſantium interſtitionem pedā
ſignificare: posteriore aut uel uallū uel cohortem aut manum
ſubſidia-

subsidiariam, quæ in ipsa pugna cæteris omnibus inferitur de qua significatione Suidas & Hesychius neminerunt, & Pollux quoque: c. O Soter.) Id est Saluator: sic enim demulcendi causa medicum vocat, & Soterichus à Soter deducticium est, alijs quoque proprium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

DE SYRIA DEA:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Argumentum operis ipse titulus indicat. Describit enim Syriæ deæ & templum, & sacra, & effigiem quoque, factio narrationis initio à collatione reliquorum templorum sacræque quæ in Syria sunt. Ac primum quidem in genere commendat templum deæ huius à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde speciatim commemorat & de origine eius, quando videlicet, & à quibus conditum tradatur, & quænam ipsa dea esse à plerisque putetur. Post hæc de æde templi, à quibus ea extructa fuerit, quæ eius forma, qui situs sit. Item de signis ac statuis quæ tum intra ædem, tum extra uisantur. Postremò autem & de sacerdotibus deæ, de lacu & piscibus sacris, ad quos simulachra dentium ueluti per pompam quandam uisendi causa quotannis exeunt. Præterea & de Panegyricis euentibus qui ibi celebrentur, de Gallis, & eorum ceremonijs, de quæ sacrificandi ritu ac legibus, insertis suo loco & Antiochi & Combali historijs, quorum alter Stratonice nouercam amantissimè ob euitandam eiusdem rei suspensionem sibi ipsi uirilia præcedit. Atque in his nonnulla, ut uidelicet illa de arca Noe (quem Lucianus, ut cæteri Græci quoque, Deucalionem hic vocat) de Gallorum & sacerdotum purificatione, de uetito porcorum esu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum credi possit ex ludæorum observationibus ac sacris pleraque illa transumpta, sed tempore postea usque adulterata ac deprauata fuisse, siue hoc populorum uicinitate atque commercio factum

factum demus, siue Barbari isti ad eorū exempla quæ à Iudæis tunc cum in Assyria captiui erant, uidebant fieri, suos quoque ritus conformarunt. Assyriorum enim & hæc ciuitas fuit, in qua tam prodigiola dea culta est, ea parte quæ Cœlesyria à Plinio dicitur, condita cuius nomen Stephanus quidem Hieram, hoc est sacram absolutè, Strabo autem & Plinius uincta uoce Hierapolin uocāt, quod hinc Lucianus Ionica dialecto, qua per totam hanc descriptionem uitur, in polin Hieram, hoc est, ciuitatem sacram, per mōsin diuisit. Eandem autem & Bambycem i. Lem, & Edessam, quod posterius nomen Strabo addit, & à Syris ipsis Magog, ut Plin. habet, appellari tradunt, ipsamque deam quam Lucianus simpliciter Syriam uocat, proprio nomine Atergatin, & à Græcis Derceto quoque nominari scribunt. Ceterū de Atergatide non alienum opinor fuerit etiam illa huc apponere, quæ apud Athenæum leguntur, quando & ipsa ad uberiores intellectum eorum quæ hinc à Luciano dicuntur, nonnihil facere uidentur. Verborum eorum sententia hæc est: Antipater Tarsensis, inquit, professione Stoicus, libro *ὑπὲρ τῶν ἰσχυρῶν*, hoc est, de religione quarto, dici à quibundam tradit, quod Gatis Syrorum regina ita gulæ dedita fuerit, ut per præconem edixerit, ne quis piscem aliquem absque Gaude comederet. Per ignorantiam igitur plerosque Atergatin ipsam uocare, atque à piscibus abstinere. Mnaſſæas autē in secundo de Asia ita ait: Mili quidem Atergatis uidetur regina adeo intolerabilis fuisse, ac multatius populis suis imperasse, ita ut lege quoque cauerit illis, ne quem piscem ederent, sed ad ipsam affirrent, eo quod hoc cibi genere delectaretur. Atque inde etiam in sacrificijs solenne hoc mansisse, ut quoties deam precarentur, pisces illi argenteos aut aureos offerrent. Sacerdotes uerò etiam tota die ueros deæ pisces in mensis paratos ac coctos apponere, elixos pariter & assatos, quos ipsi postea sacerdotes deæ absumant. Ac paulo post idem addit, Atergatis autem, quemadmodum Xanthus ille Lydus tradit, à Mopso quodam Lydo capta unā cum filio Ichthye, in lacu Aiscalone contumeliæ causa submersa, & à piscibus deuorata est. Hæc Athen. lib. 8. Præterea neque illud omittendum uidetur, quod Edessam tradit Volaterranus eam esse urbem, in quam Tobias olim filiū suū ad Gabelum quendam, apud quem pecuniā deposuerat, mē-

τοῦ αἰγυπτίου. Πρῶτοι μὲν
 ὡν αἰγυπτίῳ, τῷ ἡμῶν ἰδμεν,
 Αἰγυπτίῳ λέγουσι διὰ τὴν
 νεκρῶν λαβάν, καὶ ἐκ δὲ αἰσῶν,
 καὶ τιμὴν καὶ πανηγύριον ἀπο
 δίδωσι. πρῶτοι ἢ καὶ ἀνόματα ἐκ
 ἰγνώσεως, καὶ λέγουσι ἰσὺς ἰσῶν,
 μετὰ ἢ πάλαι χρόνῳ, παρ
 Αἰγυπτίῳ λέγουσι Αἰγυπτίῳ ἰσ
 τῶν ἰσῶν, καὶ ἰσὺς καὶ νεκρῶν ἰσ
 γῶν, ἰσὺς τοῖς καὶ ἀγάμα
 τα ἰσῶν, καὶ ἰσῶν ἰσῶν.
 τοῦ δὲ παλαιῶν, καὶ παρ
 Αἰγυπτίῳ ἀξίως οὐκ ἰ
 σῶν. καὶ ἰσὺς ἰσὺς καὶ ἰσὺς
 ἰσῶν, καὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίῳ
 ἰσῶν, τῷ ἰσὺς πάλαι ἰ
 σῶν. τὸ γὰρ τῷ ἰσῶν, τὸ
 ἰσὺς τῷ ἰσῶν, τὸ ἰσῶν τῷ ἰσῶν,
 τὸ ἰσῶν τῷ ἰσῶν, ἀλλὰ
 τὸ ἰσὺς ἰσῶν, πολλὰ ἀρχαῖ
 αἰ, καὶ τῷ ἰσῶν ἰσῶν.
 ἰσὺς ἢ καὶ ἄλλο ἰσὺς ἰσῶν
 ἰσῶν. τὸ ἰσῶν ἰσῶν, ὡς
 μὲν αὐτοῖς λέγουσι, Αἰγυπτίῳ
 ἰσῶν. Αἰγυπτίῳ δὲ ἰσὺς ἰσῶν
 ἰσῶν.

ego dico, multo vetustior est, & Tyrius heros. Est aut et al
 lud templum in Phœnicia, magnū, quod Sidonē celebrāt.
 Astarte^b, ut quidem ipsi dicunt. Astarten aut ego puto L. n

nam

tionem incipiā. Primi itaq;
 hominum, quos nos scimus,
 Aegyptij, dicuntur & deo
 rum noticiam percepisse,
 & templa consiluisse, lu
 cosq; & cōuenius solennes
 edidisse. Primi autem &
 nomina sacra intellexerūt,
 & sermones sacros docue
 runt. Deinde uerò non mul
 to tempore post, ab Aegy
 ptij Assyrj doctrinam de
 dy accepērunt, & sacra
 templaq; erexerunt, in qui
 bus & simulacra posuerūt
 & statuas dedicarunt. An
 tiquitūs autē etiā apud Ae
 gyptios absque simulacris
 & statuis tēpla erant. Et
 sunt in Syria quoq; templa
 non multo Aegyptijs etate
 posteriora, quorum ego plu
 rima ipse uidi. Herculis uti
 que æquæum est illud uide
 licet quod Tyri est: non hu
 ius Herculis quē Græci car
 minibus celebrant: sed quē

πλωαίῳ ἱμεῖναι. ὥς δὲ μοί
 τις τῶν ἱερῶν ἀπαγγίτω, Εὐ-
 ρώπης ὅτι τῆς Κάδμου ἀδελ-
 φῆς. ταύτῳ δ' ἰδὲσαν Ἀγύ-
 νοις τὰ βασιλῆος θυγατέ-
 ρα ἰπειδὴ τι ἀφαιὺς ἰγγύοντι,
 αἱ φοιτιῶντες τῷ νοῦ ἰτιμύσαν-
 τε καὶ λέγον ἱερὸν ἰπ' αὐτῇ ἱ-
 λιξάν, ἵτι ἰδσαν καλὴν Ζῶς
 ἐπίθῃ, καὶ τὸ ἄλ' ἰς ταῦ-
 ρον ἀμειψάμενοι ἔρπασε,
 καί μιν ἰς Κρήτῳ φέρων ἀο-
 πίκτε. τάδ' αὖ μὲν καὶ τῶν ἄλ-
 λων Φεισίων ἤκουον· καὶ τὸ νό-
 μισμα τῷ Σιδώνιαι χρεῖται,
 πῶς Εὐρώπῳ ἰφίσημένῳ ἵχει
 τῷ τὰύρῳ τῷ Διὶ· τὸν δ' αὖ νο-
 ῶν ὅχ' ἱμελγῆσαι Εὐρώπης
 ἱμεῖναι. ἵχει δ' αὖ καὶ ἄλλαι
 Φοιτιῶντες ἱερὸν, ἐκ Λαυρίας,
 αἰεὶ Αἰγυπῆιον, τὰ δ' Ἡλιόπο-
 λιος ἰς πῶς Φεισίῳ ἀπικέσθαι.
 ἰγὼ μὲν μιν ἐκ ἱκώπα, μέγα
 ἔκ' ἐτόλμην, καὶ ἀρχαίῳ ὅτι. αἶδον
 ἔκ' ἰν Βυβλὶ μέγα ἱερὸν Ἀφρ-
 οδίτης Βυβλίνης, ἰν τῷ καὶ
 τὰ ἱεργὰ ἰς Ἀδωνίην ἰδόντι-
 ego quidem ipse nō uidi, sed tamen magnum etiam hoc
 perpetuū est. Porro et Bybli uidi templū magnū Veneris
 Bybliae cognomento, in quo et ritus quosdā in Adonidē

nam esse. Ceterū ut mihi
 ex sacerdotibus quidam nar-
 rauit, Europae illud est, Cad-
 mi sororis. Hanc autem fuisse
 se ferunt Agenoris regis fili-
 am: et postquam amplius
 non comparuit, Phœnices
 ipsam templo bonorant,
 et sermonem de ea sacrum
 euulgarunt, quod uidelicet
 pulchra cum esset, Iupiter
 amore eius captus fuerit, et
 mutata in taurum forma,
 rapuerit eam, et in Cretā
 inde abiens deportarit. Atque
 hæc quidem etiam à cæteris
 Phœnicibus audiui: et no-
 misma quoque quo Sidonij
 utuntur, Europam habet in-
 sidentem tauro, Ioui uideli-
 cet. Ceterū ipsam eadem
 non omnes consueunt Eu-
 ropæ esse. Habent autem et
 aliud templum Phœnices,
 non Assyrium, sed Aegypti-
 um, quod ex Heliopoli in
 Phœniciam peruenit: quod

peragunt

ἄνθρωποι δὲ καὶ τὰ ἑγυία.
 λίγες γὰρ οὖν αὖ τοῦ ὄρου τοῦ
 ἐς Ἀδωνίαν, ἐπὶ τῇ οὐδὲ, ἐν τῇ
 γῇ τῇ σφαιρῇ γυρίσας καὶ
 μέγιστον πᾶσι, τὸ πᾶσι
 τῇ γῇ τῇ οὐδὲ, καὶ ἐρμῶσι, καὶ
 ταῖς ἑγυίαις ἐπιτάλλουσι, καὶ σφαι-
 ροὺς μεγάλας πᾶσι ἀνὰ τὴν γῆν
 ἐρμῶσι, ἐπὶ τῇ ἀποτύφει
 τῇ τῇ, καὶ ἀποκαλύπτει, πρὶν
 τὰ γὰρ καταγγίλῃσι τῇ Ἀδωνίδι,
 ἵνα ἴδῃ τὴν οὐδὲ, μετὰ γὰρ, τῇ
 ἱερῇ οὐδὲ, ἵνα τὴν μὴ μολ-
 λοῦνται, καὶ ἵνα τῇ οὐδὲ πᾶσι,
 καὶ τὰς κεφαλὰς ἐρμῶσι,
 ἵνα Ἀγυῖαι, ἀπελευ-
 σῇ Ἀπὸ γυναικῶν γὰρ, ἵνα
 οὐδὲ ἱερῶσι, ἐρμῶσι, τοῖς
 ἑγυίαις καὶ ἱερῶσι, ἐν μὴ
 οὐδὲ καὶ πρὸς τῇ οὐδὲ ἱερῶσι,
 τῇ γὰρ ἀποτύφει ἀντίοι ἐρμῶσι
 παρακαλεῖται καὶ μετὰ ἐς τὴν
 Ἀφροδίτῃαν οὐδὲ γίγνεται, ἵ-
 να γὰρ ἱερῶσι, ἵνα Ἀγυ-
 αι παρὰ σφαιρῇ τῇ οὐδὲ τὴν
 Οὐδὲ τῇ Ἀγυῖαι, καὶ τὰ

peragunt. Cognoui autē
 ipse ritus eos. Dicunt igitur
 factum illud quo ab apro
 percussus Adonis fuit, in sua
 terra contigisse. Et in me-
 moriam rei verberantur an-
 nis singulis, Et d lamentan-
 tur, et ritus solēns peragūt,
 ac ipsis magni adeo luctus
 per totam regionem indi-
 cuntur. Post quā autem iam
 verberandi ac deplorandi
 finis factus est, principiū
 quidē inferias Adonidi per-
 agunt, perinde ac mortuo
 tum existenti, postea autem
 sequēti die Et vivere ipsum
 dicunt, Et in aetrem sur-
 sum mittunt, Et capita e de-
 tondent, quemadmodū Ae-
 gyptij quando apud ipsos A-
 pis mortuus est. Ex mulieri-
 bus autem quaecunque ton-
 deri non volunt, talem pœ-
 nam exoluant: unum quidē
 diem ad questum corpore

xxx bosco

καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ὄρχεσθαι, ἀλλάσσει ἢ μεταμύει, καὶ τὸ ῥόδον τὴν ἰσχυρὴν δίδει. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λήγουσι, ἡμεῖς δὲ τῆς αὐτῆς Εὐβλίου, ἀλλὰ δὲ δοκίμων λίγερ, ἐπὶ τῷ ἀπυγνῶστο τῷ πάθει αἰτίῳ. ἰατρὶς ἡ ὡς ἂν Ἀδωνις ὁ μεταμύει, ἢ ἔστι, διὰ τὸ Λίβανον ἔχειν, ἢ ἡ Λίβανος κατὰ ξαυρόγυνος ἔστι. αἰνῶμεν ἂν ἡμεῖς ἰατροὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἰσχυροὶ, τὴν γὰρ τῷ μεταμύει πειθεσθαι, ἵστανται ἐς τὰ μάλα πολλὰ, ἢ δὲ γὰρ μὴ αἰνῶμεν τὶς οἶσιν, καὶ τὴν δὲ τῷ πάθει οὐ τὸ αἷμα, τὸ λήγουσι, ἀλλ' ὁ χάρις αὐτῶν. ὁ μὲν οὖν Εὐβλίου ταῦτα ἀπυγνῶστο. ὁ δὲ ἀρκεῖως πάντα ἰατρὶς, ἡμεῖς μὲν δοκίμοι κατὰ δόξαν καὶ τοῦ αἵματος ὁ συντυχία. αἰνῶμεν δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐν Εὐβλίῳ, ἰδὲν ὁμῖρος, πρὸς ἡμῶν αὐτῶν ἀρχαῖς ἐν ἱερῷ Ἀφροδίτης ἱερῶν, τὸ Κινύρας ἱερόν· ἢ ἰδὲν τὸ ἱερόν,

num ex Bybli, itinere unius diei, cū audissem ibi antiquum templū Veneris esse, quod Cinyras dedicasset. Ac uidi sanē

et cruor illius in aquam delatus, fluminis colorem mutet, eidemque nomen praebeat. Atque haec quidem uulgo dicuntur: ceterum mihi uir quidam Byblius, qui uera dicere uisus est, aliam quamdam huius rei causam narravit. Dicebat autem hoc pacto: Fluvius hic Adonis, ὁ hospes, per Libanum deferatur. Libanus autem ipse terram habet admodum rubram. Ventī igitur uehementiores illis tum diebus exorientes, terram in fluvium deferunt, quae tum maxime minio similis est. ea postea illum cruentum uideri facit. Atque ita rei huiusce causa baudquaquam cruor est, uti ferunt, sed terra. Ac Byblius quidem tantum narrabat. Quod si autē uera ista dixit, mihi quidem uidetur diuinus adeo etiam uicti istum ortus indicere. Ceterum ascendī et in Liba-

ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ὦν. τὰ δὲ μὲν
 ὄντι τὰ ἐν τῇ Συρίᾳ ἀρχαῖα καὶ
 μεγάλα ἱερά, ὅσων ἡ ἰσχυρία,
 ἡμοῖσι δεικνύουσι, ὅτι τὰ ἐν τῇ ἰσχυρίᾳ
 πόλεις μάλιστα ἡμμελοῦσι, ὅτι οὐκ
 ἄλλα καὶ ἀγνῶτα, ὅτι χάρις
 ἄλλα ἰσοῦσι. ἵναι ἡ δόξα ἐν
 αὐτῷ πολυτελείᾳ, καὶ ἀρχαῖα ἀ-
 ναθήματα, καὶ πολλὰ θύματα,
 καὶ ξίαντα ἐκ περιπλῆ, καὶ ἐν
 αὐτῷ πάντα αὐτοῖσι ἡμμελοῦσι.
 ὁ δὲ οὐκ οὐδὲν ἔστιν παρὰ σφίσι ἱε-
 ρόφυα, καὶ ἱερῶν καὶ χρησμε-
 γαρίαι, καὶ βίβλιαι πολλὰς ἰσχυ-
 ρίας ἐν τῷ νόμῳ, καὶ αὐτῶν ἡ
 ἰσχυρία, καὶ πολλὰ ἡμμελοῦσι. καὶ μὲν
 καὶ ὅλως πόλεις, ἐν τοῖσι ἰσχυρίαι,
 πρῶτον ὄντι, πολλὰ γὰρ αὐτοῖ-
 σι ἀπικνύνται χρύματα, ἵνα τι
 Ἀραβίαι, καὶ Φοινίκαι καὶ Βα-
 βυλωνίαι, καὶ ἄλλα ἵνα Καπ-
 παδοκίαι, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέ-
 ρουσι, ἵνα δὲ Ἀσσύριοι. ὁ δὲ ἵ-
 σχυρία καὶ τὰ ἐν τῷ νόμῳ ἀσχυ-
 ρίας, ἰσχυρία πολλὰ, καὶ

feruntur ipsis opes tum ex Arabia, tum à Phœnicibus
 & Babylonijs, & aliæ item ex Cappadocia, & quæcumq;
 Cilices afferunt, & quæcumq; Assyrii. Vidi autē ego etiam
 ea quæ secretò in ædē posita sunt, uestes videlicet multas, et
 alia

templum, eratq; peruetu-
 stum. Atque hæc quidem in
 Syria sunt templa antiqua,
 & magna. Quæ cum mul-
 ta adeò sint, nullum tamen,
 quantum mihi videtur, ma-
 ius eo est quod in Sacra ciui-
 tate habetur, neque etiam
 ædes alia sanctior, aut ter-
 ra magis sacra uspiam est.
 Sunt autem & opera in eo
 preciosa, & donaria anti-
 qua, & miraculosa multa,
 & statuæ religiosa, & di-
 quoque ex ipsis manifestam
 adeò sui significationē dano-
 tes. Siquidem & sudorem
 ipsis emittunt statuæ, & mo-
 ventur, & oracula edunt,
 & clamor sæpenumero in
 ædē coortus est cum templū
 iam clausum esset, multiq;
 audierunt. Iam uerò & di-
 uinis inter ea quæ quidem
 ipse uidi, primū atque præ-
 cipuū est. Nam multa af-

καὶ ἄλλα, ἐκείσας ἀργυροῦ
 ὅς τις χρυσὸν ἀποκρίνεται. ἰσ-
 ται μὲν γὰρ καὶ πανηγύρεσσι
 ἑορτασταῖσι ἄλλοις ἀνθρώπων
 ποταμοῖσι ἀποδιδέχεται. ἰστο-
 ροῦντι δὲ μοι ἰτίων πύρι, ἐκεί-
 σα τῷ ἱερῷ ἔστι, καὶ τῶν θύων
 αὐτοῖ, ὡς τινα δεκτικοί, πολ-
 λοὶ λόγοι ἐλπίστοι τῶν εἰ μὲν
 ἱερῷ, εἰ δὲ ἐκρυφαῖσι, εἰ ἢ κατ'
 τὰ μὲν ἔδωκε, ἢ ἄλλοι βάρβα-
 ροί, εἰ μὲν τοῖσι Ἕλλησι ὁμο-
 λογίστουσθε, τὸς ἰγὼ πάντας
 μὲν ἱερῷ, δίδωμαι δὲ ἑορταῖ.
 εἰ μὲν ἄν ποτε Δουκαλίω-
 να τὴν Σκυθίαν τὸ ἱερὸν ἔστα-
 θαι λέγουσι, τῶν Δουκαλίω-
 να, ὡς ἔστι τὸ πολλὸν ὕδαρ ἰγί-
 νιτο Δουκαλίω. ἢ τῷ πύρι λέ-
 γει ἰν Ἕλλησι ἔκστα. ἢ Ἕλλη-
 νες ἐκὶ αὐτοῦ λέγουσι. ὅς ἢ μὲν
 θεῷ ὡς ἔχεται. ὡς ἢ γὰρ, εἰ
 πῶς αὐτῶν περὶ, ἢ πρῶτοι ἰγί-
 νοντες, ἀλλ' ἰκίον μὲν ὕδαρ, ὡς
 πάντες ὄλοντες, ὅτι δὲ γίνε-
 ιται τὸ δυνάμεν εἶσι, τὸ αὐ-
 τοῖ

alia quaecumq; argento aut
 auro seorsim deputata sunt.
 Nam festa quidem & solen-
 nes conuentus haud ullis a-
 lijs hominibus aequē multū
 peraguntur. Porro inquire-
 ti mihi de annis, quā diu
 templum hoc durasset, &
 de dea, quānam ipsi eam
 esse putarent, multi sermo-
 nes ferebantur, quorum alij
 sacri tradebantur, alij aper-
 ti ac plani erant, alij contrā
 valde fabulosi: rursus alij
 Barbari, alij cum Græcis cō-
 sentientes: quos ego omnes
 quidem referam, haudqua-
 quā autem approbo. Com-
 plures igitur Deucalionem
 Scytham illum tradunt tem-
 plum hoc consecrasse, eum
 puta Deucalionē cuius tem-
 poribus aquarum diluvium
 fuit. Cæterum de Deucalio-
 ne inter Græcos sermonem
 quem illi de eo referunt, au-
 diui. Habet autem sermo il-

le hoc pacto: Hanc hominū generationē quæ nūc est ab ini-
 tio haudquāquā fuisse, sed eam quæ tunc fuit, totā interiisse.
 Hos aut homines qui nūc sunt, secūdi generis esse, eius quod

ἐν γὰρ ὁμοῖται, πάντας ἰσο-
γίαι. ὃ δὲ πάντα ἰδόντες, καί
μιν ἐκίσινοντο, ἀλλὰ σφισι
μυῖα ἡ Διὸς φίλῳ ἔγινε-
ται, καὶ ἐν μὴ λάρνακι πᾶσι-
τόν ἐκλυσσάν, ἐς τὸ τὸ ὄριον
ἐπικράτη. τὰ μὲν Δουνα-
λίῳ σφίσι ἑλλῶσι ἱστορίαι.
σι. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται
λόγῳ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ ἱερῇ πό-
λει, μυῖα ἡ ἀξίῳ θυν-
μάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφισι ἑλλῶσι
χάσμα, καὶ μὴ ἔγινετο, καὶ
τὸ σῶμα ἐν τῇ κατεδείξα-
ται. Δουναλίῳ δὲ, ἐπὶ τὰ
ὄριον ἔγινετο, βαμοῖς τι ἴδιον,
καὶ ἐν τῇ τῷ χάσματι ἡ-
φαι ἄγιον ἰδέσθαι. ἐν δὲ
καὶ τὸ χάσμα ἔδει, καὶ ἐπὶ
ἐπὶ τῷ πᾶσι καὶ μικρῶν, ἡ
μὲν ἑν πᾶσι καὶ μὴ ἑν,
καὶ τοῖς δὲ ἔγινετο, ἐκ αἰῶν.
ἡ ἑν αἰῶν, μὴ ἑν ἑν σῶμα
ἡ δὲ ἑν ἑν τῷ πᾶσι, δὲ
ἐκ αἰῶν ἑν ἑν δαλάσας

ὅρα ἐστὶν ὑπὸ αὐτῇ, ἀδμοδὸν

exiguus quidam. Virum autem antiquius etiam maior fue-
rit, & nunc in tam parvū redactus sit, equidem nescio. Is
utiq; quem ego vidi, parvus est: si quum autem quo fidem hi-
storiæ huic faciāt, hoc peragat. Bis uno quoq; anno ex mari

quæcunque tellure pascun-
tur, bina ex unoquoque ge-
nere cuncta. Ille autem reci-
pit ad se omnia, atque ea ip-
sum haudquaquā lædebāt,
sed magna inter eos, loue i-
ta dispensante, concordia co-
rat, unaq; in arca omnes na-
vigat ant quamdiu aqua su-
perabat. Atq; hæc quidem
de Deucalione Græci tra-
dunt. De his autem quæ mox
consecuta sunt, fertur alius
quidam sermo ab his qui Sa-
cræ incolunt civitatem,
magna certè admiratione
dignus: quòd in ipsorum vi-
delicet terra biatus quidam
factus fuerit, ac totam illam
aquam absorberit. Deuca-
lion autem, ubi hæc ita fa-
cta sunt, & aras constituit,
& ædem supra biatum illā
Iunoni sacræ erexit. Ego
verò etiam biatum vidi, &

est sub æde illa, admodum

πέλα, πᾶσα γυνὴ ὄντι. πί-
 τισθε δὲ τῷ λόγῳ αὐτοῖσι
 οὐ κατὰ ἱμφανίδα, ἰχθύ-
 αι, χρῆμα ἰδὼν νομίζουσι, καὶ
 οὐκ ἐπὶ ἰχθύων ψάλλονσι. καὶ
 ἰνιδαι τοῦτ' μὴ ἄλλουσι
 σιτῶνται, πρὸς ὁρῶν δὲ μά-
 θω εἰ σιτῶνται, ἀλλὰ σφίσι
 οὐκ ἔστι ἰδέσθαι. τὰ δὲ γιγνώ-
 σκειν δὲ αὐτοῖσι πρὸς
 αὐτὰν Δερκετοῦ καὶ Σεμι-
 ράμιθ' ἵν' ἴδω, τὸ μὴ, ὅτι
 Δερκετὸς μορφὴν ἰχθύος ἔ-
 χει, τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιρά-
 μιθ' εἶναι ἰς πρὸς ὁρῶν
 ἀπὸνται. ἀλλ' ἰδὼ τὸν μὴ
 ὄντα, ὅτι Σεμιράμιθ' ὄν-
 τιν' ἔστι, τάχα κεν δίκαιον,
 Δερκετοῦ δὲ τὸ ἰδὼν ἱμνο-
 νᾶ, οὐδ' αὖτε πᾶσι δίδωμαι. ἰ-
 πᾶ καὶ πᾶσι Αἰγυπτίων ἰ-
 νιδίαισι, οἳ ἰχθύας οὐ σιτῶ-
 νται, καὶ τὰ δὲ οὐ Δερκε-
 τοῖ χερσίνονται. ἰπὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι λόγῳ ἰπὶ, τὸν ἰδὼ
 σιτῶν αὐτῶν ἔκοντα· ὅτι
 ὁ μὴ εἶναι, Ρίη ὄντι, τὸ δὲ ἰ-
 δὼν, Αἴψω πρὸς μα. Αἴψω δὲ
 γινῶ

ipsa dea Rhea sit, templum autem Attæ opus. Porro Attæ

ciuitate est, tota mulier est.
 Porro argumenta quibus
 huic narrationi fidem facio-
 unt, non ita clara habent.
 Pisces rem sacram existi-
 mant, neque unquam pisces
 attingunt. Deinde & aues,
 alias quidem edunt, colum-
 bam autem solam nō edūt,
 sed hæc sacra ipsis est. Et
 quod hæc ita fiunt, placet
 ipsis Dercetui & Semira-
 midis gratia fieri: alterum
 quidem, quod Derceto pi-
 scis formam habet: alterum
 autem, quod Semiramis ad
 postremum in columbā uer-
 sa est. At ego ipsam quidem
 eadem Semiramidis opus es-
 se, fortassis permiserim, Der-
 cetus autē sacram esse haud
 quaquam credo: quādo &
 apud Aegyptios nonnulli
 sunt qui piscibus non uescun-
 tur, idēq; in gratiam Derce-
 tus minime faciant. Fertur
 autem et alius sermo sacer,
 quem ego à sapiente quodā
 uirō audiui: quod uidelicet

ονται. τὰ δὲ μοι σύγκριτα
 μὲν δίκαια ἰμῶναι, ἀλλὰ
 ἢ οὐ, ἐπεὶ καὶ τῆς τεμνῆς ἄλ-
 λου αἰτίῳ ἦντοσα πολλὰν πε-
 ρετῆσαν. ἀνδάνει δὲ μοι τὰ
 λίγιστοι τὸ ἐξ πῶρι, τῶσι Ελο-
 λαοι τὰ πολλὰ ὁμολογούντων
 τῶν μὲν διὸν, Ἡρῶ δίκαιον-
 τῶν, τὸ δὲ ἔργον, Διονύσου τοῦ
 Σιμίλου ποίημα· καὶ γὰρ δὲ
 Διόνυσος ὁ ἐν Συρίῳ ἀπικνύει,
 ἡμῶν ἑδὼν, τῶν ἑλθόντων Αἰθιο-
 πῶν. καὶ ἐστὶ πολλὰ ἐν τῷ ἱερῷ
 Διονύσου περικτῶ σήματα,
 ἐν τοῖσι καὶ ἰαθῶντες ἐσθλὰς
 ρεῖ, καὶ λίθοι ἰατρῶν, καὶ ἰα-
 φάντων κίερα, τὰ Διόνυσου
 ὅς Αἰθιοπῶν ἦντοσα, καὶ φαλ-
 λαὶ ἢ ἰσθῶσι ἐν τοῖσι προπυ-
 λαίοις, δύο κάρτα μεγάλαι,
 ὡς τὸ ἐπίγραμμα τοῖον ἢ ἐπι-
 γίγραπται·

Τὸς διφάλλους Διόνυσος Ἡρῶ
 μῦθον ἀνέθικα.

Εμὲ μὲν οὖν καὶ τὰ δι-
 ἀρκεῖ. ἔτι καὶ ἄλλο, τί ἔστι
 ἐν τῷ οὐκ ἐπιτάσσον ἔργον.

Φάλο

tentur. Cæterum hæc mihi
 conuenientia quidem uiden-
 tur esse, uera autem nō, qua-
 niam de castratione aliam
 quoque audiui causam, mul-
 ta hac fide digniorem. Pla-
 cent uerò mihi hæc quæ de
 templo dicunt, in quibus cū
 Græcis consentiunt, deam
 quidem Iunonem putantes
 esse, ipsum autem opus Dio-
 nysii, eius qui ex Semele na-
 tus fuit. Nam & Dionysius
 in Syriam uenit, eo uideli-
 cet itinere, quo in Aethiopi-
 am est projectus. Et sunt
 multa in templo eius indicia
 quæ ipsum auctore compro-
 bant: inter quæ & uestes
 Barbaræ, & lapilli Indici,
 & Elephantorum cornua,
 quæ ille ex Aethiopia tulit.
 Etiam Priapi stant in uesti-
 bulis, duo admodum magni
 qui tali Epigrammate in-
 scripti sunt:

Ἦος posui Bacchus tibi Iu-
 no nouerca Priapos.

Ac mihi quidem uel ista sufficiunt. Cæterum deam &
 aliud, quo ritu uidelicet Dionysii sacra in aede peragant.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Φαλλοὶς ἑλλὰς δὲ Διονύσιον ἰ-
 γέρουσι, ἰδὲ τῶν καὶ ταύ-
 ρων τι φέρουσι, καὶ ἄρα μικρὸς
 ἐκ ξύλων ποικιλιούτος, μέγας
 λαοὶ δὲ ἔχοντες, κατωρθ-
 ῶν τὰς νευροσπάστας. ἔστι δὲ καὶ
 τόδ᾽, ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ
 νοῦ καθεύουσι μικροὶ αὐτῆς
 χάλκινῳ, ἔχει δὲ αὐτοὺς μέγα.
 τοῦτο δὲ μὴ ἀμφὶ τῷ οὐκ αἰσίου
 τῷ ἱερῷ μετέσθηναι. ἴδου δὲ
 ὅπως καὶ τῷ νοῦ ποικιλιούτος τι,
 ὅπως ἰστέον, καὶ ὅς τις μὴ
 ἐκτελέσας. ἀγνοεῖ τὸ τοῦ τοῦ
 πρὶν ἵεντα, καὶ ἡμεῖς τὸν
 αὐτὸν ἀρχὴν γινώσκοντες, ἀπὸ
 ἱεῶντος δὲ καὶ ἐκτελέσας χρο-
 νῷ ὁπότε, τὸν δὲ αὐτὸν ἵεντα,
 Στρατονίκας ἡμεῖς καὶ οὐκ
 μα, γινώσκοντες τὸ Ἀσσυρίων
 βασιλῆος. δόκει δὲ μὴ ὁ
 Στρατονίκας ἡμεῖς ἡμεῖς,
 εἰς ἀγνοεῖς ὁρῶντες, τὸ ὅτι
 ἀγνοεῖ τὸ ἱερῷ ποικιλιούτος. γὰρ
 μὴ ὁ συμμετρεῖ κατέλαβεν, ἀλλὰ
 χροῖον τὸ καὶ, καὶ χροῖον αὐ-
 κιστεῖ,

quæ à principio amata fuit, cuius amorem mediæ indicæ
 Asia deprehendit. Postquam enim ipsam arguendo hæc
 enaserat, datus animi, propterea quod illi malum

Priapos Græci (quos & Phal-
 los ipsi dicunt) Dionysio eri-
 gunt, in quibus et tale quid-
 dam portant, viros puta exi-
 guos ex ligno effigiatos, ma-
 gna virilia habentes. Vocan-
 tur autem h. Neurospasta
 hæc. Effigitur & hoc in tē-
 plo illo. Nam ad dextram æ-
 dis partem sedet exiguus uir
 ex ære factus, habens virile
 magnum. Ac tantum de illo
 quod ad conditores templi
 attinet, tradunt. Iam uerò
 & de æde dicam, & de si-
 tu eius, quo pacto ædificata
 sit, & quoniam illam ædifi-
 cauerit. Dicunt igitur ædem
 illam quæ à principio fuit,
 haudquaquæ eam esse quæ
 nunc est, sed antiquiorem il-
 lam quidem successu tempo-
 rum collapsam esse, hanc
 autem quæ nunc est, Strato-
 nices opus esse, uxoris regis
 Assyriorum. Velletur autem
 mihi Stratonice illa esse,

hoc

αὐτῶν, καὶ ἔον χίλιν ἰόντι.
 ἵκαστο δὲ ἀλγίων ὁ δὲν, καὶ εἰ
 ἦν χρεὶν πᾶν παρ' ἰδρύσσει,
 καὶ τὸ σῶμα δὲ ἡμῖν ἰμα-
 ραίνετα. ὃ δ' ἰσχυρὸς, ὡς ἂν μὲν
 ἰς ὁδὸν ἰμφορὶς ἀρρώστια,
 ἔγνω πῶς νοσοῦν, ἔρωτα ἰμ-
 μῆσαι. ἔρωτα δὲ ἀφαιρῶ
 πολλὰ συμῆμα, ὁφθαλμοὶ τε
 δὲ δρόσιν, καὶ φωνὴ, καὶ χρεὶν,
 καὶ δάκρυα. μαδῶν δὲ, ταῦ-
 τα ἰποῖν, καὶ ἢ τῇ δεινῇ ἔχῃ
 τὸ νύκτιον πῶς παρ' ἰδρύσσει, ἰ-
 κάλι δὲ τὸς αὐτὰ πῶς ἰνίλιν
 πάντας. ὃ δὲ τῶν μὲν ἄλ-
 ληρ' ἰσχυρὸν πάσταν, ἔρ ὁ
 γιμῆς μεγάλης, ὡς δ' ὁ μα-
 ρτὴς ἀπὶ αὐτοῦ, πῶς τε χρεὶν
 ὁ ἰατρὸς, καὶ ἰδρύσσει ἀρρώστια,
 καὶ ἔρωτα ἔχῃ, καὶ ὁ παρ' ἰδρύσσει
 ἰσχυρὸς. ἰα δ' ἔρωτα ἰμφορὶς, ἰμ-
 φορὶς τῇ ἰσχυρῇ τῇ ἔρωτα ἰ-
 ποῖν. καὶ μὲν ὁ δὲ ἰσχυρὸς,
 καλῶς τε παρ' ἰδρύσσει ὁ πα-
 τὴρ

hoc turpe uideretur, silentio
 rem premens, morbo decū-
 bebatur. Iacebat autem nullo
 quidem certo dolore affe-
 ctus, ueruntamen et color
 eius omnino immutabatur,
 et corpus indies marcesce-
 bat. Medicus autē ut ipsum
 aspexit, nullum manifestum
 morbi indicium præ se fe-
 rentem, amorem esse mor-
 bum cognovit. Amoris autē
 oculi multa indicia sunt:
 oculi uidelicet languentes,
 et uox, et color, et la-
 chryma. Quæ omnia cum
 ille in hoc animaduertiisset,
 huiusmodi quædam facit.
 Manu quidem dextera ado-
 lescentuli cor tenebat: eos
 uerò qui in domo erant, o-
 mnes intrò in cubiculum uo-
 bi ille decūbebat, uocabat.
 Ille igitur ceteris quidē in-
 gredientibus omnibus cum

summa quiete iacebat: at ubi nouerca adueniebat, tū demū
 et colorem mutare, et sudorem emittere incipiebat, tre-
 moreq; corripiebatur, et ei cor subsultabat. Quæ cum ita
 fierent, manifesta amoris indicia medico præbebant. Ac ip-
 sum hoc pacto sanitati restituit. Advocato adolescentis pa-
 tre,

τάδε δὲ μὲν ὁ δὲ πρὸς τὰ-
 δὲ (αὐτοῖς) αὐτὸς αὖ κοῖν
 γυναικὶς ἐφθέσκει, ὁ δὲ πα-
 ρὲς εὐταρίσκει ἐφθόνει, αἱ καὶ
 ταῖς μετὰ τούτοις ἐπιθύμει· ὁ γὰρ
 ἐνὶ τῷ συμφορῶν ἱμερῶν, τα-
 μετῶν ὁ παῖδας ἐλίσσει, ὡς δὲ
 τὰ δὲ ἐκ τῶν ἑκαστοῦ, τί τοι,
 ἴσθι, ἡμὶ λίσσεται; καὶ γὰρ τοι
 σὺ γυναικὶς παῖδες· τὰ δὲ
 ἐλίσσει ἡγῶν, πάντα ἔγω ψεύ-
 δας· πάντες μὲν τὰ τέκνοι,
 καὶ τῶ μὲν πατρὶ λίσσεται καὶ γο-
 νάσκει καὶ ἱερατεῖ ἔλκει, αὐτὸς
 δὲ ἡ τῶ Βαβυλωνίῳ χά-
 ρῳ ἀπὸ τῆς, καὶ πόλεως ἐν τῷ
 ἐφθέσκει ἐπὶ τῶν μετὰ τούτοις ἐ-
 πιθυμῶν, ὡς δὲ οἱ καὶ ὁ τελευ-
 τῶ ἐγίνετο. ὡς δὲ μὲν ὁ ἐκ τῶν
 ἐκ τῶν ἐγίνετο καὶ ἴσθαι, ὡς δὲ
 αὐτὸς Στράτονικα, ἡ τῶ πρὸ
 τῆς αὐτοῦ σιωπῆσαι, ἡ
 καὶ τῶν δὲ ἐλίσσεται, ὡς
 μὲν ὁ ἐκ τῶν ἐλίσσεται ἡγῶν
 τῶν τῶ ἐκ τῶν πόλεως, ὡς
 ἀπὸ τῶν, πολλά οἱ, καὶ κακὰ
 πάντα, ὁ δὲ τὰ πρὸ πρῶτα ἀδὲ
 tale uidit: Visa est ei luno iubere eadem illam in Sacra
 ciuitate extruere sibi, & si minus pareret, multa ma-
 la, ipsi comminari. Illa uero principio quidem nullam

nunc ista à me postulas? Tū
 ille ad hæc respondit, quòd
 neque ipse uxori unquā par-
 surus fuisset, neque filio salu-
 tem inuideret, etiam si no-
 uerca desiderio teneretur.
 neque enim parem iacturā
 esse, uxorem, ac filium amitte-
 re. Quæ cum medicus au-
 diffet: Quid igitur me, ino-
 qui, obtestaris? Etenim tu-
 a ille uxoris desiderio tene-
 tur. Et quæ ego tibi modò
 dicebam, omnia falsa fuere.
 Adducitur itaque bisce pa-
 ter, ac filio quidem & uxo-
 rem relinquit, & regnum:
 ipse uerò in terram Babylō-
 niam abiit, & ciuitatem su-
 pra Euphratem, cognomi-
 nem ipsi, condidit, ubi &
 mortem postea obiit. Atque
 hoc quidem pacto tum me-
 dicus amorem cognouit, &
 curauit. Stratonice uerò
 hæc, cum adhuc priori ma-
 rito cohabitaret, somnium
 somni

μίσω ὥς ἐν ἰπείνῳ, μετὰ δὲ,
ὥς μὲν μεγάλην νόσον ἔλα-
βι, τὸ πικρὸν δὲ τὴν ἑψιν ἀ-
πεγύσαστε, καὶ τὴν ἡβῶν
ἐλάσσετε, καὶ τὴν σφῆν τὴν
νύκτα ἐκιδέξατε, καὶ αὐτί-
κα ὅλην γεννηθῆναι ἐς αὐτὴν
ἐς τὴν ἰσθμὸν πόλεως ἰπείνης,
οὐρ δὲ οὐ καὶ γρήματα, καὶ
στρατιὴν πολλήν, τὸν μὲν
ὀικουμένην, τὰς δὲ τοῦ ἀ-
σφαλεῖς ἰσθμῶς, καλίστας δὲ
τῶν τῶν ἰσθμῶν φίλων ἐλάσσειν,
καρτὰ καλῶν, τὸν οὐκ ἐλα-
κύνει. ἔγωγε, ἔγωγε, ἔγωγε,
καμῶν, ἔγωγε ἔγωγε, φί-
λῳ τὴν μάστιγα φίλων ἰσθμῶν,
καὶ πᾶσαν ἰπείνην σφῆν
τι, καὶ οὐκ ἐστὶν ἐς ὅλην,
τὴν δὲ ἰπείνην, οὐκ ἐστὶν
κατὰ μεγάλην πόλιν, τὸ
σε δὲ ἰσθμῶν ἰσθμῶν ἰσθμῶν
μὲν. ἔγωγε τὴν μετὰ ἰπεί-
νην, καὶ ἔγωγε τὴν μετὰ,
στρατιὴν ἐκιδέξατε, καὶ ἔγωγε
πικρὸν ὡς ὅλην τὴν με-
γάλην ἰσθμῶν, πρὸς δὲ τὰς ἐκ
βαβυλῶν

peragere, & exercitui praesse. Ceterum ubi reuersus fue-
rit, magnis à nobis honoribus afficeris. Ad hac igitur Com-
babis

sonnij huius rationem ha-
buit: postea autem ut ipsam
gravis morbus corripuit,
& viro uisionem exposuit,
et lunonem placare cepit,
eodemq; se illam cōdituram
esse promisit. Ac statim ubi
conualuit, maritus ipsam in
Sacram ciuitatem misit, cū
ipsa autem unā & pecunia
as, & exercitum magnum,
partim aedificandi causa,
partim etiā securitatis gra-
tia. Vocato autem quopiam
ex amicis, homine adolescē-
te admodum formoso, cui
nomen erat Combabo: Ego
te, inquit, Combabe, utpote
probum, ex omnibus amicis
diligō maximē, & cū eb
prudentiam, tum ob bene-
uolentiam erga me tuam,
quam & praestitisti, laudo
in primis. In praesentia autē
opus mihi est magna fidei:
quare te uolo cū uxore mea
hinc profectū, & aedificiū
absoluere mihi, & sacra

βάλλει αὐτὴ καλίστα, πολλὰ
 ἀπακρίων μὲν ἐκπέμπων,
 μηδὲ πεισθεῖν εἰ τὰ πολλὰ
 ἰκνύσθαι μίσθων χρήματα, καὶ
 γυναικα, καὶ ἄρχειν ἰεῖν. τὰ δὲ
 ἄρρωδου, μέγατι εἰ βασιλευσὶν
 χρεῖν ὑπὲρ τοῦ Στρατο-
 νίκου γίνεσθαι, τὴν μὲν ἀπὸ
 ξανθὴν ἰαλὴν ὡς ἡ δαμάσκη-
 νος· ὅς ἡ ἰαλὴν δότωρ ἀ-
 πηλῇ, δότω εἰ χρεῖν ἐπὶ αὐ-
 τῷ, μετὰ ἡ ἀπὸ τῆς αὐτῆς
 τῆς αὐτῆς, τὴν μάλιστα
 αὐτοῦ. τυχὼν ἡ βασιλεῖς, ἡ τὴν
 ἰκνύσθαι αὐτὴν ἀπικνύται, καὶ
 πεισθεῖν χαρά, τῆς αὐτῆς
 εἰς τὴν δαμάσκη, τί μοι ταύ-
 τας τῆς πεισθεῖν; τί μοι ὁ
 δού, τῆς τῆς αὐτῆς ἀπὸ
 μοι; εἰ μὲν ἡ γυν, καὶ γυν.
 καὶ καλὴ ἡ ψυχή; τὸ δὲ μοι
 μεγάλην συμφορὰν ἰκνύται, ἡ μὲν
 ἡ γυνὴ πᾶσαν αὐτὴν κακὴν
 ἀποδίδωμι. τὸ μὲν χρεῖν
 γὰρ ἄρχειν ἀπικνύσαι, τὸ
 μοι πᾶσα πεισθεῖν ἰκνύται.

habui statim precari cepit;
 multis obtestans Regem, ne
 se mitterei, nec sibi crede-
 ret pecuniam multo suis fa-
 cultatibus maiorem, deinde
 uxorem, et opus sacrū.
 Caterum illud formidabat;
 ne quādo progressu tempo-
 ris zelotypia erga Stratonē
 cen ipsi pareretur, ut quam
 solus inde abduēturus erat.
 Caterum ubi illum baud-
 quaquam permouit, suppli-
 care iterum cepit, quo sibi
 spaciū septē dierum per-
 mitteret, ac deinde ubi ea
 perfecisset quibus maximè
 opus haberet, ablegaret.
 Quod cum facile impetrasi-
 set, domum suam abiit, et
 procidens in terram, huius-
 scemodi quædam cum fleu
 ciulavit: O me miserū, quò
 tibi hac fides? quò tibi au-
 tem uia ista, quam nunc po-
 strenū aspiciam? Adole-

πάδι ἀπὸν, ἀτελὴ ἰωὺ τὸ ἱ-
πεῖν, καὶ ταμὸν τὰ αἰδῶα, ἵς
ἀγγύων μιν γὰρ ἡατίδωντο,
οὐ μὲν τὴν ἀμα καὶ μάλιστα, καὶ ἀλ-
λασι θυήμασι, καὶ ἱππεὶα σφου-
γίδι, τίω ἱπτόν, σημανάμενος
τὸ ἱππῶμα ἱπτο. μετὰ δὲ, ὡς μιν
ἐδιδασκεῖν ἰδὼν, ἀπομύθετος
ἔς τιν βασιλῆα, πολέων πα-
ρώντων, ἰδὼν τὴν ἀμα τὸ ἀγγύ-
ον, καὶ λαοὶ ὦν. ὦ δὲ σπῆτα,
τὸ δὲ μετὰ μήλα ἡαμῶν, ἵπ-
ποισι ἐνίοισι ἀπὸ κλῆτος, τὸ ἱππῶ
παρὰ πῶν, καὶ ἱππῶν με-
γίστων ἱππῶν ἱππῶν, παρὰ σὺ
τὸ δὲ ἡαμῶν, σὺ δὲ μετὰ σφου-
γίδι ἱππῶν. τίς γὰρ μετὰ χου-
σὸ βασιλῆον, τὸ δὲ μετὰ ψυχῆς
ἡμῶν ἀντάξιον, σὺ δὲ αὖ δὲ
ἀπὸ κλῆτος, σὺ δὲ αὖτε ἀπὸ
σπῆτα. ὦ δὲ σπῆτα, ἱπ-
ποισι σφουγίδι ἱππῶν, καὶ τῶν
σι ταμῶν σφουγίδι ἱππῶν.
καὶ μάλιστα, καὶ ἱππῶν, τὸ δὲ
πὸ τῶν ἀσφαλῶν ἱππῶν ἵππων.

ἀπ.

Hæc ita effatus, se ipsum in-
utilem ac mæcum reddidit,
amputatisque uirilibus, in
angustum quoddam uasculū
ea inclusit, myrrha pariter
et melle, alijsq; odoramen-
tis additis. Deinde ubi et an-
nulo quem gestare solebat,
obsignasset illud, uulnus cu-
rabat. Postea uerò cum ipsa
iam tēpus uideretur ut pro-
ficisceretur, ad regem ueni-
ens, multis alijs presentibus
dat illi pariter et uasculū,
et dicit in hunc modum :
Hoc ego uasculum, Domi-
ne, inter preciosissima domi
repositum habui, idque in
primis amabam. Nunc au-
tem, quando magnum adeò
iter ingredior, apud te depo-
nam. Tu uerò fac ut tutum
ac custoditum mihi præstes.
nam hoc auro potius mihi
est, eodemq; precio cum ani-
ma ipsum æstimo: ut post-
quā rediero, saluum et inco-

lume iterum recipiam. Ille uerò acceptū alicro quoq; annu-
lo obsignauit, et quæstoribus asseruandū et custodiendum
tradidit. Cōbabis igitur post illa securum iter peragebas.

Cate-

ἄπικέμενοι ἥ ἔς τὴν ἱερὴν πύ-
λιν, σπασθὲ τὸν νεὼν οἰκοδό-
μου· καὶ σφίσι θρίαμβὰ ἐν τῷ
ἱερῷ ἐξελθόντες, ἐν τοῖσι ἀπὸ
βασιτῶν παρ' ἱεροβάβελ ὁρῶν-
των, ὁ Σ' ῥατονίκω γὰρ χρέον
ἰδὲ πάλιν σιωπῶντα μὲν πει-
θεῖσιν ἄρχοντο, μετὰ δὲ εἰ καὶ
καρτὰ ἰπικέμενατο, καὶ ἀγχι-
σιεῖ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει, τὴν Η-
ρῶν τῆς τῆς αἰτίᾳ ἰθιλουσιν
γινώσκει, Κομβάβελ ἰδὼν δὲ
ἴδοντα λαθίσιν μεθ' αὐτοῦ, Σ' ῥαο-
τονίκω δὲ τίσασθαι, ὅτι ὁ ῥα-
δίντ' ἔτι νεὼν ἐκώσχετο, ὁ ἥ τὰ
ῥα πρῶτα ἰσχυρόντι, καὶ τὴν τῶ
σιν ἱερῶν πύλιν· ὅτι εἰ τὸ κακὸν
μὲν οὐκ ἔστι ἐξίνοντο, ἐς ἱερὰ
εἰς ἱερὰ καὶ ἱερὰ καὶ ἱερὰ διδόν-
τες, καὶ Κομβάβελ αὐτοκλήντο,
καὶ εἰ πάλιν Κομβάβελ ἰδὼν, τί-
λῃ δὲ, ἀμνηστία ἐν τῇ συμ-
φίλει, ἀμνηστία ἐν τῇ ἐκείνῃ
τοῦ κακοῦ ῥα ὡς τὸν ἱερὰ ἐκεί-
νῃ malum illi hoc in maium
cessit, manifeste aded con-
ac Conibabum uocabat. A-
erat. Postremo autem cum i-
lo remedium inueniret, boni
illius uiam quaerere coepit.

Ceterum cum iam ad Sacram civitatem uenissent, eadem summa cura extruxerunt: atque ipsis dum in opera sunt, anni tres elabuntur intra quos illa quæ Combabum tantopere metuerat, euenire. Nã Stratonice, postquam ille multo iam tempore cū ea conuersaretur, amare illum cepit, mox etiã grauius in illum ex amore insanit. Et ferunt, qui Sacram civitatem incolunt, Iunonẽ eius rei causam extitisse: ac Combabum quidem ut bonum uirum haudquaquam latuisse: Stratonice autem ultam esse, eo quòd non statim ac faciliẽ ad eam illã promississet. Porro illa principio quidem modestẽ ac temperanter se gerebat, morbumq; celabat: postea uerò àm ut tegi silentio posset acciebatur, flebatq; continue. Ne illi tum omnia Combabus pia consilij nullum huic maam atq; idoneam cõpellandi oinde cum alteri quidem uili

λογίην ἱφολάσαστο, αὐτὴ δὲ
ἐπιχειρήσῃ ἡδύχο, αὐδυνίαι ἄν-
τιάδε, εἰνὼ ἰωντίῳ μεῖνσα-
σα, ἵς λόγας εἰ ἰλθῆν. ἅμα ὃ
εἰνὼ ἰσιόντι παρρησία τὴν ἰσθῶ-
χίται, καὶ ἡ ἀπετυχίη ὁ καὶ τα
αἰσχυρὴ, ἀλλὰ τῶν πρῶτον ἐ-
νωρ ἵνα τὰ ἵς ἀγνοῦντο αἰα-
χαρτα. ὡς δὲ εἰ ἰδὲκεν, καὶ ἱ-
ππικὰ τῶτα καὶ ἱππικὰ δὲ ἱ-
ππικὰ ἰγύνοντι, ἀπικτιμελὴ ἵς
τὰ εἰκασα, ἵς τοῖσι κεφαλῇ
αὐδύσῃ, αἰσιντό τι, καὶ ἰσθῶ
ἅπαντο, καὶ τὴν ἰσθῶτα ἰσθῶ-
λόγη. ἰσθῶ τὴν τι λόγῳ ἀπικ-
εἰνὼ ἀπικτιμελὴ, καὶ τὸ ἰσθῶ
αἰσιντό, καὶ εἰ τὴν μελὴν ἱ-
ππικὰν. ἀπικτιμελὴ ὃ μὲν ἵς
κακίῳ ἰωντίῳ ὀργήσασθαι,
ἀπικτιμελὴ, πάντα εἰ λόγῳ ἰσθῶ-
φαι, καὶ πᾶσαν τὴν ἰωντίῳ
πᾶσαν ἀπικτιμελὴ, καὶ τὸ
ἰσθῶ ἵς ἰσθῶτα ἰσθῶτα ἰσθῶ-
σα ὃ ὁ Στρατόνικα, τὰ ἰσθῶ-
ται

opus detrectabat, deniq; ebricitatē illi exprobrabat. At
uerò cū illa nescio quod magnū malū in se ipsam facturā es-
se se minitaretur, adductus meū, totam illi rem manifestā
fecit, & quicquid à se ipse passus esset, enarrauit, ipsumq;
opus in lucem protulit. Vid' igitur Stratonice ea quæ nun-
quam

amorem fateri abhorreret,
ipsa autem aggredi illū co-
rām uerecundia probibere-
tur, huiuscemodi quædam
animo cogitare cepit, ut
postquam uidelicet uino sese
inebriasset, in colloquium
cum illo ueniret. Pariter au-
tem cum uino ingrediente,
& loquendi fiducia acce-
dit, & non impetrasse quod
postularis, non ita magnus
pudor est, sed eorum quæ a-
guntur singula in obliuionē
retrō abeunt. Postquam igi-
tur apud se ista constituerat
faciebat quoque: & cum
cæna peracta discessissent,
ad ædes in quibus Comba-
bus diuertebatur, ueniens,
obtestabaturq; illum, & ge-
nua eius prehensabat, &
amorem fatebatur. Ille autē
orationem eius agere ac dif-
ficulter admittebat, ipsumq;

πειλάειτο, καὶ οἷνε ᾧ ἔταί-
 κενετο, ὅρῳτο, ὅδε
 μὲν ἰσχυροί, ἀλλὰ πάντες οἱ
 σιωποῦντες, ταύτῃ παραμυθίῃ
 ἐπεύχοντο ὅρῳτο, ἀπρήκτει.
 ἵτις ὅρῳτο, ἔτι ἐν τῇ ἱερῇ πό-
 λει, καὶ ἵτις οὐκ ἔτι γίνονται, γυναι-
 κες τὰς ἄλλων ἐπιθυμίας, καὶ γυν-
 αῖς τὰς ἄλλων ἐπιθυμίας, ἵτις
 τυπῶν ὅδε, ἀλλὰ σφοδρῶς τὸ
 χρῆμα καὶ τὰ ἱερὰ νομίζονται.
 τὰ δὲ ὅδε ἐν τῇ ἱερῇ πόλει ἀμφι-
 πύῳ Στρατονίκῃ ὅδε μὲν ἔβα-
 σιλικὰ λιλύθη, ἀλλὰ πολλοὶ ἀ-
 πικνύμενοι κατεγύοντο, καὶ
 τὰ γυνήμενα ἀπαγίνοντο, ἵ-
 τισι τῶν πορνεύων, ὅδε ἀτι-
 λῆτο τὸ ἱερὸν Κομβάβου μετὰ
 καὶ ἄλλοις ὅδε λίγχοι λόγον ἔ-
 τι ἀλάδῃ, τῷ Στρατονίκῃ,
 ἵτις ἀπὸ ἀπίστου τῶν ἱερῶν
 τε, καὶ τῷ γράψασαι ἐν τῇ
 αὐτῇ, τῷ Κομβάβου κατε-
 γόρῳ, πᾶσι οἱ ἐπιπλάτ-
 οντο.

quam futura putaret, à fu-
 rore quidem illo in praesens
 ita destitit, amoris autem
 baudquaquam oblita est, sed
 per omnia conuersando illi
 hanc quasi quandam conso-
 lationem amoris, cuius affe-
 ctum consequi nequiuerat,
 querebat. Est autem amor
 hic in Sacra ciuitate, et e-
 tiam nunc durat, ut Gallos
 quidem concupiscant muli-
 eres, et uicissim Galli in
 mulieres depereant, neque
 tamen quisquam zeloty-
 pia siue emulatione aliqua
 commoueat, sed ipsis res
 haec in primis sacra cense-
 tur. Porro haec in sacra ciui-
 tate circa Stratonice ita ge-
 sta, regem baudquaquam
 latuere, sed complures ueni-
 entes, accusabant illos, et
 quae facta essent, commemo-
 rabant. Quae circa dolore ac-

cenſus, ab opere quanquā adhuc imperfecto Combabū re-
 uocauit. Alij autem sermonem quendam neutiquam uerum
 recensent, quod uidelicet Stratonice postquam ea consequi
 quae expetiuerat, nō potuisset, ipsa ad uirum scribens, Com-
 babum uirō accusarit, tanquam qui ad stuprum ipsam soli

τῷ ἐν τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπραξι.
 πολλοὶ δὲ παριτυτῶν ὀλίγοι,
 ὅτι ἀναφαιδὸν σφίσι ἀλ-
 λήλοισι σκοιῶντας ἑίδον. πάν-
 ται δὲ τιλθ' ἰδόντες, αὐτίκα
 ἐνόησαν κεμβάτερ, θανάτου
 ἄξια ἀργασμῶν. ὁ δὲ τίνας
 μὲν ἰσάνει, λίγων ἄδ' ἐπεὶ
 ὃ ὕδα ἐς τὸν φόντον ἔγχετο, φθι-
 γκτό τε, καὶ τὸ λιμήνιστον ἔ-
 τι, λίγων ὡς ἀσπίδα μὴ ἔχ-
 ῶντι, ἔδ' ἡγάμων ἔντα, ἀλ-
 λὰ ἐκείνων ὠδιδυμίων, τὰ εἰ
 ἀπὼν παρῆναιτο. πρὶς τὰ
 δὲ ὁ βασιλεὺς καλίσας τὸν τα-
 μίον, ἐκέλευε ἰσάνει, τὰ εἰ
 φρονίην ἰδόντι, ὡς δὲ ἔναιαι,
 λύσας πῶς σφραγίδα ὁ κεμ-
 βάθ', τὰ τι ἰσάντα ἰπιδεί-
 ξι, καὶ ἰοντὸν ἐπιστὰς ἐπιπρόν-
 δι, ἰαίξῃ τε ὦ βασιλεῦς τὰ
 δὲ τοι ἐγὼ ἔρρηξάν, ὡς τί μιν
 ταύτῳ ἰδὼν ἰπιδόω, αἰο-
 κῶν ἔμεν. καὶ ἐπεὶ μὴ ἀναγο-
 καίη μεγάλη ἐκ οἷο πατιλάδι,
 τοιάδε

cuius opere huiusmodi per-
 petrasset. Multi autem ada-
 stantes coarguebant ipsum,
 quod uidelicet manifeste ui-
 dissent ipsos mutuò congre-
 dentes. Omnibus itaque po-
 stremò uidebatur quamprè-
 mium morte afficiendus esse
 Combabus, ut qui capitalia
 peregrisset. Ille uerò baβλε-
 nus quidē stabat nihil dicēs:
 postquam autē ad suppliciū
 ὁ cādem iam ducebatur,
 tum demum loqui cœpit, ὁ
 depositum uasculum repopo-
 scit, illud addens, quod non
 contumeliæ aut nuptiarum
 causâ interficeret ipsum
 rex, sed quod ea quæ abiens
 apud illum deposuisset, hoc
 pacto retinere cuperet. Ad
 hac igitur rex, uocato quæ-
 store, iussit afferre ea quæ
 custodienda ei tradidisset. Il-
 le ubi attulit, resignato Cō-
 babus sigillo, ea quæ inclusa

fuerant, monstrauit, ὁ quæ ipse passus esset, expo-
 suit, atque ita dixit: Nimirum ista, ὁ rex, ueritus ego quan-
 do me primū ad hoc iter suscipiendum mittebas, inuitus
 ibam: ac postquam magna necessitate à te compulsus fui,

ἡμα, καὶ ἰπποὶν, καὶ εἰ μὲν αὐ-
 τήν τε ἰς φέρον ὕψον· τῷ δὲ
 τὰ δῶρα ἰδὲ δότε, καὶ ἡ φίλη
 μίσην ἔχοντι. ἰδὲ καὶ ὁ δὲ
 ἰτι Ασυρίαν, Κομβάβω σεφί-
 λω καὶ ὁρδαμονίω ἐκίλῃ.
 μετὰ ὃ, αὐτεσάμενον ἰκτιλί-
 σαι τὰ πάντα τῷ τοῦ, ἀ-
 νιλίᾳ γὰρ μιν ἀποκίλει, αὐ-
 τὸς ἰππικῆς, καὶ τὸν τι-
 νόον ὁρδαμονίῳ, καὶ τὸν ἀνιπ-
 αὐτοῦ ἰμερῶν. ἰδὲ καὶ δὲ εἰ ὁ
 βασιλεὺς ἀρεῖς τε καὶ ὁρδα-
 γισίᾳ ἰνίλᾳ, ἰν τῷ ἰππῷ ἰσά-
 ναι χάλκον. καὶ ἰσι ἰς τι-
 μὴν ἰν τῷ ἰππῷ Κομβάβῃ χάλ-
 κῳ, Ερμονίους τῷ Ραδί-
 πῶν, μορφῶν μὲν ἰκοί-
 γων, ἰδὲ καὶ δὲ αὐτῶν ἰν
 ἰχθ. λίγῃ δὲ τῶν φίλων
 τὸς μάλιστα ἡ δυνάμει, ἰς
 πᾶσι μὲν τῷ πᾶσι, καὶ
 πᾶσι ἰν ἰδὲ τῶν συμφορῶν·
 ἰμερῶν γὰρ ἰν τῶν, καὶ δὲ αὐ-
 τῶν

quidem dixit pariter & fe-
 cit. Ac illi quidem continuo
 ad supplicium & eadem du-
 cebantur, huic autem dona-
 dabantur, amicitiaq; hac
 maxima conciliata fuit. Vi-
 debatur autem nullus Assy-
 riorum amplius Combabo
 neque sapientia neque felici-
 tate similis esse. Postea uero
 cum postulasset ut sibi lice-
 ret eadem, quantum eius reli-
 quum erat, absolueret, im-
 perfectam enim ipsam reli-
 querat, rursus mittebatur;
 ac eadem quidem ille absol-
 vit, & reliquam aetatem i-
 bi peregit. Dedit autem illi
 rex, uirtutis pariter et bene-
 ficentiae causa, ut aereus in
 templo statueretur. Stat in
 taque praemij & honoris
 causa in templo Combabae
 aereus, Hermoclis Rhodij o-
 pus, forma quidem mulieri
 similis, uestitum autem uirile

lem gerens. Feruntur autem & amici illius, ij qui ma-
 xime erga ipsum beneuolentia affecti fuerint, in solatium
 eius quod passus ille fuit, eiusdem afflictionis societate
 em ulterio sibi elegisse. Nam & seipsos castrarunt, &

τὰς τῶν αὐτῶν ἐκείνῳ Διαι-
 τήντες, ἄλλαι δὲ ἰβρολεγι-
 οῦσι αὐτῇ τῷ πρῶτῳ, λί-
 γιστόν, ὡς ὁ Περσὶ φιλείουσα
 Κομβάβου, πολλοὶ τῶν το-
 μῶν αὐτῇ νότον ἰβραλλί, ἕκαστὸν μὲν
 μόνον ἐπὶ τῇ ἀνακλινῇ
 λυπῶντο. τὸ δὲ ἰδοὺ πρῶ-
 τος, ἰπείδου ἀπαξ ἰγύνετο, ἐπὶ
 οὐ μόνον. καὶ πολλὰ ἐκεί-
 νου ἰτι ἐν τῇ ἰρῇ τάσσον-
 ται, καὶ θαυμάζονται, ὅτι
 Κομβάβου παραμυθιόμενοι,
 ὅτι καὶ ἡρῆ χαρὶ ἰμέλῃσι.
 σάμνεται δὲ αὐτῇ, ἰδοὺ
 δὲ εἶδεν οὐκ ἔτι ἀνδρὶ ἰω-
 χουσι, ἀλλὰ καὶ ὅμοια τῇ
 γυναικίᾳ φερίουσι, καὶ ὅσοι
 γὰρ γυναικῶν ἰδοὺ τῶν
 αὐτῶν δὲ ἰγὺν ἔκονον, ἀνακί-
 ται καὶ τευτίων ἐς Κομβά-
 βου ὁ αἰτίᾳ· σωφράχου γάρ
 οἱ καὶ τὰς. ἔστιν γυνὴ ἐς
 πικρὸν ἀπικεμένη, ἰδοὺ
 οὐ καλὸν τὴν ἔντα καὶ ἰδοὺ
 ἔτι ἀνδρὶ ἰωχουσι, ἰγύνε-
 ται γὰρ ἰσχυρῶς. μετὰ δὲ μαθού-
 sonueniam veniens, cum u-
 esse, et uestem praeterea u-
 oium amore capta est. Postea

σα ἀνέλιπον πάντα, ἵκνυντο δὲ οὐ
γνώσκοντες, ὡς αὖτε ἐκινῶνται
ἀνέμῳ, ὅτι οὐκ ἐκτεταχέναι τὰ ἱε
ραρχεῖν πάλιν ἔχει, ἵνα πάντα γινώσκοντες
ἐκείνῳ ἐκινῶσιν, ὥστε μηκέτι
ἐκτεταχέναι ἵνα οὐκ ἀπαυτίστοι.
ἡ δὲ αἰτία γὰρ αἰετὶ πολλὰ ἐκ
λινεῖ. Κινοῦνται μὲν καὶ πάλιν
πρὸς τὴν ἐκκέναν. ἡ δὲ αἰτία δὲ αὖ
τις ἐγὼ λέγω ὅτι ἐκτεταχέναι
μὲν, τελευτῇ δὲ αὖτις, ὥστε τὰ
μεγαλὰ, καὶ τὰ μικρὰ, ἐκείνῳ ἀπὸ
τῆς ἐκκέναν ἀνέμῳ ἐκτεταχέναι
ἐκτεταχέναι. πρὸς τὸν δὲ καὶ
μὲν, ἀπὸ τῆς ἐκκέναν τὴν αἰτία
καὶ μεγαλὰ, καὶ μικρὰ ἐκτεταχέναι. ἡ δὲ
αἰτία αὖτις, ἐκ τῆς ἐκκέναν
ἐκτεταχέναι, λέγει δὲ, καὶ αἰτία
κατὰ μέτρον μέγιστον τὸ πάλιν,
καὶ οὐκ ἐκτεταχέναι πάλιν.
τῶν δὲ τελευτῶν τὸ μὲν ἐκ
κέναν, τὸ δὲ ἐκ πάλιν ἐκκέναν
πρὸς τὸν ἐκκέναν. τὰ δὲ πρὸς
κατὰ τὸ ἐκκέναν ἐκκέναν ἐκκέναν
ἐκκέναν, μέγιστον ὅσον
τὸ ἐκκέναν ἐκκέναν. ἐκ τῆς
quasi ciuitate, cingiturq; mu
neus est, alter autem non
facile. Vestibula uero temp
sin directa sunt, altitudine.

atque inutilem esse, sibi ipsi mortem con sciuit. Ob quæ Combabus mærore affectus quòd ea quæ ad Venerè per tinent, infelicitèr illi cede rent, uestem muliebrem in duit, ne qua mulier posthac eodẽ modo deciperetur. Et hæc causa est cur Galli uestem muliebri utuntur. Ac de Combabo quidem tantum mihi dictum sit. De Gallis autem iterum in sequenti bus mentionem faciam, pu ta de castratione ipsorum, quo pacto excentur, & de sepultura, quali sepeliãtur præterea & cuius gratia in templum non ingrediantur. Prius autẽ animus mihi est & de positu ædis dicere, & de magnitudine. Atque igitur dicam. Locus quidem ipse in quo templum conse cratum est, modicus quidam collis est. Iacet aut in media ro duplici, quorum alter quidẽ ita multo ante nostram etatẽ li uersus Aquilonẽ uentũ scor rentum propè passuũ. In his & Priapũ

τοῖσι προσηλάνουσι καὶ εἰ φα-
 λαὶ ἴσῃσι, τὸς Διόνυσος ἴσῃ-
 σαιτο, ἑλκύνει καὶ εἰδὲ φρυγε-
 σίων δρυῶν. ἔς τούτων τὸν
 ἕνα πολλὸν αὐτὸς ἐνάτω ἔτις
 δις αὐτὸς κατ', οἰκίῃ τι ἐν ἀνδρῶν
 τῷ φαλλῷ χεῖρον ἐπὶ τὰ ἑμμε-
 ρον, αὐτὸν δὲ οἱ οἱ αὐτοὶ οὐδὲ οὐδὲ
 αἰγῶν· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι,
 ὅτι ὑψὲς τοῖσι θώϊσι ἑμμελῆς, καὶ
 ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτία, οἱ δὲ
 τὸν δρυῶν ἀγγέλλουσιν ἐπαίνοισι.
 ἄλλοι δὲ δακρύουσι καὶ τὰς Δευ-
 καλίαντες ὑπὸ καὶ ποταμῶν, ἐ-
 κείνης συμφορῆς μνῆματα, ὅς
 ποτὶ οἱ ἀνθρώποι ἐς τὰ ἔρια,
 καὶ ἐς τὰ περιμήκιστα τῶν δρυ-
 ῶν ἦσαν, τὸ πολλὸν ὅς
 οὐκ ὀρθώδοντες, ἡμῶν μὲν καὶ
 τὰς ἀπὸ βαρῆς, δακρύουσι γὰρ μὲν
 Διόνυσον σφίσι καὶ τὰς ποτα-
 μῶν. συμβάλλεται δὲ τούτοις
 φαλλῶς ὅτι Διόνυσον ἑαυτοὶ
 ἐν τοῖσι φαλλοῖσι, καὶ αὐτοὶ ἐν
 λίαντες αἰσίου ὅτι μὲν ἀντικα-
 τὰ ἐν ὄρει. δακρύουσι δὲ ὅς
 με

Priapi stant quos Dionysius
 dedicavit, trecentorum etiā
 isti circiter passuum. In bo-
 rum unum vir quispian sin-
 gulis annis bis ascendit, ha-
 bitatque in summitate eius
 per tempus septem dierum.
 Ascensus autem istius causa
 talis refertur: Complures
 quidem putant quod in su-
 blimi cum diis sermones cō-
 ferat, ex tou Syriæ bona
 ab illis postulet. Nam illos
 ex propinquo preces facilio-
 re exaudire. Cæteris autem
 placet etiam hæc Deucali-
 ōnis gratia fieri, in memoriā
 eius calamitatis, quando ho-
 mines passim in montes ex
 in altissimas arborum ascen-
 derūt, aquarum inundatio-
 nem metuentes. Mibi quidē
 igitur etiam ista non satis
 verisimilia videntur. Existi-
 mo enim certē Dionysio i-
 pso etiam ista facere. Con-
 iecturam autem inde capio,

Phallos siue Priapos quicumque Dionysio erigunt, in ipsi e-
 tiam viros quosdam ligneos collocant, cuius id autem gra-
 tiæ, in præsentia nō dicam. Videtur mibi itaque etiam hic ad
 imitæ

μη καὶ ἰδεῖς ἐκάνου μὴ μί-
 σιν τοῦ ξιδίου αὐτοῦ αὐγ-
 χιδας, οἱ δὲ ἔαυτοῖς τοῖς
 δι' σερῇ μακρῇ ἐκάνου τε
 ἄμα καὶ τὸν φαλλὸν περιέλα-
 λαι, μετὰ δὲ ἐπιβαίνει, ξυ-
 λων πρὸς τοῦ τῷ φαλλῷ, ἰ-
 σίον ἐς χερσὶν ἄρου νο-
 δῖς, αὐτὸν δὲ ἄμα αὐα-
 βάλλει τὸν σερῷ ἀμφοτί-
 ρωδον, ἵκναι πρὸς τοῖς χερσὶν.
 αὐτὸς τὸ δὲ μὲν ἐκάνου πω-
 πῶν δὲ φεικιδάκοντας,
 ἢ ἐν Ἀραβίᾳ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ
 ἄλλοτερον, οἱ δὲ τὸ λίγν. ἰ-
 πῶν δὲ ἐς τὴν ἰκάνου τῶς
 ἰδῶ, σερῷ ἰτρίων ἄρου,
 τὸν αὐτὸς ἵκναι, μακρῷ τῶν
 τῶν, αὐτὸς τῶν οἱ θυμὸς ξυ-
 λα καὶ ἄματα καὶ σκούρα· ἄ-
 πὸ τῶν ἰδῶν συνάκων, ἵκναι-
 ῶν ἱκάνου, ἵκναι, μίμναι τὸ
 χερσὶν, τὸν ἵκναι. ἄμφοτε-
 ρωδον δὲ ἀπικνιδάκοντες χρυ-
 σόν τε καὶ ἀργύρον, οἱ δὲ
 χαλκὸν κομίζουσι, αὐτὸς ἰκάνου

imitationem lignei illius vi-
 ri ascendere. Porro ascensus
 iste in hunc modum illi fiet
 Catena longa seipsum pari-
 ter & Priapum circumdat:
 deinde ascēdit in ligna quae-
 dam ex ipso Priapo promi-
 nentia, spacio, quantum ad
 summum capiendum pedē
 sufficit. Ascendens autem pa-
 riter & catenam utrinque
 attollit, hanc perinde ut au-
 riga habenas, moderans.
 Quod si vero quispiā istud
 non vidit, vidit autē eos qui
 palmas conscendunt, siue in
 Arabia, siue in Aegypto, si-
 ue alio aliquo loco, intelligit
 facile quod dico. Caterum
 postquam ad summum per-
 venit, aliam quandam cate-
 nam, quam ipse secum ha-
 bet, demittens, longam quae-
 dam illam, attrahit sursum
 quaecunque libet, ligna vide-
 licet, & uestes, & vasa, &c.
 quibus sedem componens,
 perinde ac nidū aliquē, in illa se collocat, manetq; ad id tē-
 pus dierū quod dixi. Multi autem venientes, aurumq; &
 argentum, quidam etiam aes afferunt, deinde ante illum
 appositū

ἐκείνους πρὸς αὐτὰς ἀπὸ
 σι, λίσσονται τὰ ἱεράματα, ἵνα
 τῷ παριστῶντι ἡ ἀλλοτρία
 ἀγγίλλαι, ὅς τ' ἐκείνους τῶ
 νομα, δὲ χαλκὸν ἐκ ἱερατοῦ ποιῶ
 νται. ἅμα δὲ δὲ χαλκὸν κρη-
 νία ποιεῖν χαλκίον, τὸ ἀν-
 δρῶν μίγα καὶ ῥαχὺ, λευκίον
 οὐκ, ἰὺδης δὲ ἱερατοῦ. ὡς γὰρ
 οὐκ ὄντος ἱερατοῦ, σκορπίος
 αὐτῶν ἀνιγέραιτι, καὶ ἀν-
 αία ἀργαίται, καὶ οἱ ἡδὲ ὁ
 ἱερατὸς τῷ ὄντι ἐκκρίνεται. τὰ
 μὲν οὖν ἐκ τῶν σκορπίων μν-
 θένται, ἱερατὸς καὶ ἐκκρίνεται,
 αὐτὸ δὲ ἀνιγέραιτι, οὐκ ἔχει
 ῥαχὺν. ἀπὸ αὐτῶν δὲ μοι, μίγα ἐκ
 ἀργυρίων συμβάλλεται καὶ
 τῶν πρὸς αὐτῶν ὁ ἀργυρίων. καὶ
 ἀνιγέραιτι μὲν δὲ πρὸς τοῖς
 αὐτῶν ἀνιγέραιτι, ὁ δὲ οὐκ ἔχει
 μὲν ἐκ τῶν ἀνιγέραιτι, ἡ δὲ
 ἡ ἀργυρίων ἀνιγέραιτι, οὐκ ἔχει
 ὁ ἀνιγέραιτι ποιεῖν. ἰδὲ μίγα
 καὶ ἀνιγέραιτι ἐκ, μίγα δὲ ἀ-
 ργυρίων οὐκ, ἰδὲ ὁ ἀνιγέραιτι
 ἀνιγέραιτι,

aspicit orientem: forma autem et opere talis est, qua-
 les sunt quae in Ionia aedes edificant. Basis magna pro-
 tenditur, altitudine duorum passuum, supra quam aedes posita
 est.

oppositis atque ibi relictis il-
 lis abeunt, unusquisque no-
 men suum edentes. Adstans
 autem alius quidam, sursum
 renunciat. Ille igitur acce-
 pto nomine, preces pro uno
 quoque facit. precando au-
 tem pariter et arcum quod-
 dam tintinabulum pulsatur,
 quod motum, graviter atque
 asperè sonat. Dormit autem
 baudquaquam. nam si som-
 nus ipsum capiat aliquando
 Scorpius ascendens excitat
 ipsum, atque indignè afficit.
 Haec illi poena somni pro-
 posita est. Quae, igitur de
 scorpio tradunt, sacra qui-
 dem sunt, et diis conveni-
 entia: utrum autem vera sint,
 dicere non possum. Caterum
 quantum mihi videtur, non
 parum ad vigilantiam con-
 ducit et cadendi metus. Ac
 de consensoribus Priapi ta-
 tum dixisse satis est. Porro
 aedes ipsa ad solem quidem

αἵαται, ἀνελθὼν ἐς αὐτὴν
λίθου πεποισται, οὐ κάρτε
μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ ἐνὶ ὄμα
μῆν καὶ ἐπὶ πρὸν τοῦ μέγα πα
ρίχεται, δὴρσὶ τι ἕκκται
χρυσίοισι. ἐνδεῖα δὲ ἐνὶ
χρυσῷ τι πολλοῦ ἀπιδάμ
πεται, καὶ ἡ ἐξερὸν πᾶσα χρυ
σίη, ἀπόστα δὲ αὐτοῦ ὁδὸν
ἀμβροσίη, ὅκτιν λήγεται τῆς
χώρας τῆς Ἀρεβίης, καὶ οὐ
τελέειν αἰοῦντι προσδέλλει
πυλὸν κάρτε ἀγαθὸν, καὶ
ὅμ αὐτὶς ἀπικε, εὐδαμῶ
λέπιται, ἀλλὰ οὐ τὰ τι ἄ
ματε ἐς πολλὴν ἔχει πῶ
πυλὸν, καὶ οὐ ἐς πᾶσαν
αὐτὴν μόνον. ἐνδεῖα δὲ
ἐνὶ ὁδῷ ἀπιδάμ, ἀλ
λὰ ἐς τὸν δάλαμον ἀλ
λὰ πεποισται, ἀνελθὼν, καὶ
ἐν αὐτῷ ὁδὸν, δὴρσὶ ἡ ἐν
ἕκκται, ἀλλὰ ἐς αἰτίαν ἀπας
ἀνιδάμ, ἐς ἣν ὅμ τὴν μέ
γαν οὐδὲν πᾶσαν ἀπιδάμ,
ἐς δὲ τὴν δάλαμον εἰ ἰδὼν μὲ
ν, ἡ μὲν τοι πᾶσαν ἰδὼν,
ἀλλὰ

est. Ascensus autem in i
psam lapideus est, nō ita lon
gus: uerū ubi ascenderit,
admirationem quidem ὅ
porticus ante aedem non par
uam præbet, ionuissq; exor
nata aureis est. Intus autem
ipsa aedes auro multo resplē
det, ὅ τε ctum totum aure
um est. Odorem autem ef
fragrat diuinum quendam,
qualis fertur ὅ terra Ara
bie esse. Ac tibi à longē a
scendenti auram aspirat ad
modum suauem, ὅ si rur
sus inde abeas, haudquaquā
cessat: sed ὅ uestes tuæ in
longum usque eandem reti
nent, ὅ tu in perpetuū qua
si quandam memoriam eius
tecum referes. Ceterū i
psa aedes intus simplex non
est, sed ὅ penitralē quod
dam alterum intra se factū
habet, in quod ὅ ipsum a
scensus modicus est. Foribus
autem exornatum non est,
sed exaduersò totum patet.

In magnā igitur adē omnib. ingredi licet, in penitralē autē
sive cellam illam solis sacerdotibus, neq; uerò ἡs omnib;.
sed

ἀλλὰ τοὶ μέγιστα ἀγχίβου τί
 αἶσι, καὶ τοῖσι πάντα ἐς τὸ
 ἱερὸν μέλινται δοραπαῖα. ἐν ᾧ
 τῷ δὲ ἑατὶ λαΐδα, ἔτι καὶ ἡρῶ
 τὸν αὐτὴν, Δία ἰόντα, ἰ-
 τέρῳ οὐνόματι λακίσουσι. ἄμ-
 φω δὲ χεύουσι τί αἶσι, καὶ
 ἄμφω ἴθονται. ἀλλὰ τίω μὲν
 ἡρῶν λίσσας φέρουσιν, ὃ δὲ
 ταύροις ἱφίσταται. καὶ δὴ-
 τα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἀγαλα-
 μα ἐς Δία πάντα ἱερῶ, καὶ
 λιπαρῶν καὶ ὄμματα καὶ ἰ-
 σχυρῶ, καὶ μιν εὐδὲ ἰδίων
 ἄλλως ἀνάσκει. ὃ δὲ ἡρῶ
 σκοπῶντί τι πολυεδία μορ-
 φῶν ἐκφανία, καὶ τὰ μὲν
 ξύμπαστα, ἀφικία λόγῳ ἡ-
 ρῶ ἔστ'· ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθυσ-
 ναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ
 Σελήνης, καὶ Πύθης, καὶ
 Ἀρτίμιδος, καὶ Νημείου,
 καὶ Μαιρίων. καὶ ᾧ, τῇ μὲν ἰ-
 τίῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἰτί-
 ρῃ ἄπρακτον, καὶ ὡδὲ τῇ λι-
 παλῇ ἐκτίνκει τι φορῖον καὶ πῦρ
 γινῶ καὶ κιστὴν, τῷ μὲν τῶν

οὐρα-

alt era quidem manu sceptrum tenet, altera aut colum, &
 in capite radios gerit, & iurim, & cestū habet, quo solā
 Venerem

sed illis tantum, qui divinit
 maxime sunt, quibuscque om-
 nino cura & studiū in tem-
 plum impenditur. In hoc au-
 tem adyto simulacra deorū
 posita sunt, Iunonis videli-
 cet, & quem Iovem existen-
 tem ipsi alio nescio quo no-
 mine appellant. Ambo autē
 aurei sunt, amboq; sedentes
 finguntur. Sed Iunonem qui-
 dem leones portant, Iupiter
 autem tauris insidet. Atque
 adeo & Iovis quidem simu-
 lacrum per omnia Iovi assie-
 milatum est, & capite, &
 oculis & sedendi habitu: ne-
 que ipsum alteri, ne si velis
 quidē, assimilare potueris:
 Iuno autem, si propius con-
 templeris, baudquaquam ve-
 nius speciei formam præ se
 fert. Nam in uniuersum qui-
 dem, quod uerē dixeris, Iu-
 no est: ceterum habet quip-
 piam & Minerva, & Vea-
 neris, & Luna, & Rhea,
 & Nemesis, et Parcarū. Ac

Ὀφραίου κοσμίαι· ἐκ τοῦ
 δὲ οἱ χρυσεὶ τε ἄλλα ὡς
 κιάται, καὶ λίθοι καὶ τὰ πε-
 τεῖναι, τῶν οἱ μὲν λευκοί, οἱ δὲ
 ὑδατῶδες, πολλοὶ δὲ πυρ-
 ρῶδες· ἐν δὲ ἐνυχοὶ οἱ Σαρ-
 δῶναι, καὶ οἱ ὑάκινθοι καὶ
 σμάραγδοι, τὰ φέρουσι Αἰ-
 γύπτιοι, καὶ Ἰνδοί, καὶ Αἰθιο-
 πῶν, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμενιοί,
 καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέγα
 τὸ λόγῳ ἄξιον, τότε ἀπαγγέ-
 νομαι· λίθον ἰδὼ τῇ ἐνθαλῇ
 φέρει, λυχνίς καλεῖται, ὅνο-
 μα δὲ οἱ τῷ ὄντι οὐ σωτυχία.
 ἀπὸ τούτων νυκτὶ σίλας πολ-
 λὰν ἀπολαμβάνει, ὥστε οἱ καὶ
 ὁ νύκτι ἀπὸ τοῦ ὕπνου λυχνί-
 σι φαίνεται, ἢ ὁ μὲν δὲ, τὸ μὲν
 εἶναι ἀδινία, ἰδίῳ δὲ ἰ-
 χνὸς καὶ τὰ πυρρῶδες, καὶ ἄλλοι
 λεθωμένας ἔχουσιν τῷ ξιάν-
 νῳ, καὶ ἰσχυρὸς ἀντίῳ ἰσχυ-
 ρος, ἰσχυρὸς ἔστι, καὶ μεταβαίνει
 τὸ βλῆμα ἀκτινοῦσιν, καὶ
 καὶ ἄλλοι ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν,
 ἰσχυρὸν

Venerem cognomento cœle-
 stem exornant: foris autem
 et aliud illi aurum circum-
 positum est, et lapilli valde
 preciosi, quorum alij quidē
 candidi, alij autem carulei,
 multi uerò etiam rufi. Præ-
 terea autem et Sardony-
 ches multi, et Hyacinthi
 et Smaragdi: quæ omnia
 afferunt Aegyptij, et Indi,
 et Aethiopes, et Medi,
 et Armenij, et Babylonij:
 Quod igitur maxime memo-
 rabile est, id dicam: Lapi-
 dem in capite gerit, qui Ly-
 cbnis uocatur. Nomen au-
 tem illi dedit operis effectus
 respondens. Ab hoc multus
 fulgor noctu resplendet, tota-
 que ædes ab eo perinde at-
 que lucernis collucet. Inter-
 diu autem ipsum quidem lu-
 men amarescit, speciem au-
 tem præ se fert admodum
 igneam. Iam uerò et aliud
 admiratione dignum in i-

pso signo deæ est. Si ex aduerso steteris, ad te aspicit:
 quod si inde transeas, visu te sequitur, et si alius quispiam
 aliunde ipsam intuetur, eadem erga illum quoque facit.

ZZZ Porro

ἰσὴν καὶ ἐν ἑαυτῇ ἐκτεταμένην. ἐν
 μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων ἴσκει
 ξίαντος ἄλλο χεῖρον, ἵδαμεν
 τοῖσι ἄλλοις ξεσπότοις ἐκινῶν,
 τὸ δὲ μετὰ τὸν ἰσὴν ἐκίχθη, φο-
 ρία δὲ τὴν ἄλλαν ἐκινῶν ἀδία. κα-
 λήτα δὲ σαρμῆν καὶ καὶ αὐτὴ
 λαυρίων, ἵδα τι δυνεμα ἰδερ
 αὐτῇ ἴσκει, ἀλλὰ ἐκὶ γυν-
 σι αὐτῇ πῆρ καὶ ἀδία λί-
 γροι. καὶ μετὰ τὴν ἐκ Διόνου
 σαρ, ἄλλοι δὲ Δούκαλίωτα, οἱ δὲ
 ἐκ Σεμίραμιρ ἀγροί καὶ γὰρ δὲ
 αὐτῇ ἰσὴν καὶ μετὰ αὐτὴν πῆρ-
 τὰν χεῖρον ἴσκει, τέσσα
 δὲ μυθίοντα, Σεμίραμιρ ἐκ
 αὐτῇ τὴν ἀδία σαρμῆν. ἀποδία
 ρία δὲ δὲ ἰσὴν ἴσκει ἐκ τῇ
 λαυρίων, ἐκ μετὰ τὸν αὐτὴν,
 ἵδαται. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ καὶ,
 ἰσὴν ἐκινῶν ἐκ ἀδία κίατα
 πῆρτα μετὰ τὸν αὐτὴν ἐκ τῇ,
 αὐτὴ δὲ ἀδία ἐκ τῇ μόνον γὰρ ἐκ τῇ
 καὶ σαρμῆν, ξίαντος ἵδα
 αὐτῇ, ἵδα δὲ ἀδία ἵδα καὶ
 πῆρτα, ἐκ τῇ καὶ τὴν ἵμα-
 τα. λίγροι τοῖσι μετὰ ἄλλοις
 δὲ οἱ

Luna simulacra non exhibent: cuius aut gratia faciendum
 ita putent, didici id quoque ego. Nam ceteris quidem diis fas
 esse

Porro in medio inter utram-
 que, aliud quoddam simula-
 crum stat aureum, ceteris
 baudquaquam simile: for-
 mam quidem propriam non
 habet, aliorum autem deo-
 rum species gerit. Vocatur
 autem signum etiam ab i-
 psis Assyriis, neque illi no-
 men aliquod proprium po-
 suere: sed neque de generati-
 one ipsius, neque de specie
 quicquam dicunt. Atque i-
 psam alij quidem ad Diony-
 sium, alij ad Deucalionem,
 alij ad Semiramidem refe-
 runt. Quando enim in
 vertice eius columba aurea
 insidet, ob eam videlicet re-
 tradunt Semiramidis illud
 signum esse. Proficiscitur au-
 tem bis quotannis ad mare,
 ad offerendam aquam eam
 de qua dixi. In ipsa autem
 de ad sinistram ingredieno-
 ti, stat principio solium So-
 lis, ipsius autem effigies non
 adest. Solius enim Solis

διοῖσι, ἴσμεν ἑμμελῶς, ξόανα
 ποιεῖσθαι· ὃ γὰρ σφίσι ἑμμε-
 λῶς πάντες τὰ ἰδία, οὐκ ἔστι
 ἢ καὶ ἀλλωαῖς, πόμπαις ἢ κρο-
 γύδοις, καὶ σφίσι πάντες ὀρί-
 σι. καὶ ὅτι αὐτοῖς ξόανα γίνε-
 τῶσι ἢ τῶν θεῶν φασματόεσσιν·
 μετὰ δὲ τὸ θεῶν ἕτερον ἰσχυ-
 ρότερον Ἀπόλλωνος, ὃ καὶ οἱ ἴδι-
 οὶ ποιεῖσθαι· εἰ γὰρ γὰρ ἄλλοι
 πάντες ἀπόλλωνε ἱερῶσι θε-
 γλυτοῖς, καὶ πρωτόθεν ποιεῖσι,
 μᾶλλον δὲ οἱ Ἀπόλλωνος γένε-
 ῖσιν ξόανον ἀεικνύουσι, καὶ τὰ
 διποιέοντες, ἑαυτοὺς ἢ ἰσχυ-
 ρότεροι, ἑλλάνων δὲ καταγορεῖ-
 σι, καὶ ἄλλων, οὐκ οἱ Ἀπόλλω-
 να ποιεῖσθαι θεμελῶν ἰσχυροῦσιν.
 αὐτοῖς δὲ δοκῶσι αὐτοῖσι, ἀσ-
 φῆς μεγάλα ἑμμελῶς, αὐτοῖς
 ποιεῖσθαι τοῖσι διοῖσι τὰ ἰ-
 δία, τὸ δὲ νόον, αὐτοῖς ἑαυτοῖς
 ἴσσι. ἢ δὲ καὶ ἄλλοι τῶ σφίσι
 γὰρ Ἀπόλλωνι καὶ κρογύδοις, καὶ
 οἱ Ἀπόλλωνα ἑαυτοῖς καὶ κρο-
 γύδοις. ἢ γὰρ δὲ αὐτοῖς πᾶσι πο-
 μοις ac species fingantur.

esse aiunt simulacra fieri
 neque enim illorum species
 aut formas manifestas o-
 mnibus apparere. Solem au-
 tem & Lunam omnibus ef-
 se manifestas, neque quen-
 quam illos non uidere. Qua-
 re quānam causam illo-
 rum effigiandorū esse, cum
 in aere appareant? Ac post
 solam hoc, signum Apolli-
 nis positum est, non quale
 vulgo consuevit fieri. Nam
 ceteri quidem omnes A-
 pollinem & iuuenem pu-
 tant, & cum prima lanugi-
 ne effingunt: soli autem isti
 Apollinis & barbati simula-
 crum effigiant. Atque hoc
 facientes, sibi ipsi laudi du-
 cunt, Græcos autem repre-
 hendunt, & alios quicunque
 Apollinem puerum fingunt
 & colunt. Causa uero i-
 psis uidetur inscitia magna
 esse, cur imperfecta deorū
 Nam iuuenem esse ipsi ad-
 buc imperfectum existimant. Ceterum & aliud quiddam
 nouum Apollini suo affingunt. Soli enim Apollinem ue-
 stibus exornant. De operibus autem ipsius multa quidem

ἀλλὰ μὲν ἔχω ἀπ᾽ αὐτῶν ὁρίω δὲ,
τὸ μέγιστον θυμιάζων ἄξιον.
πρῶτα δὲ τοῦ μαντήσιον ἐπι-
μνήσεμαι. μαντήσια πολλὰ
μὲν παρ Ἑλλήσιν, πολλὰ δὲ
καὶ παρ Αἰγυπτίοισιν, τὰ δὲ
καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇ
δὲ Ἀσίᾳ πολλά ὄντι· ἀλλὰ
τὰ μὲν οὐτις ἴστωρ αὐτὰ οὐτι
πρεσβύτερος φέγγεται, ἵδι
δὲ αὐτοῖς τι λύνεται, καὶ
τίς μανταίῳ ἐς τέλος αὐ-
τουργία. ῥέπει δὲ αὐτοῖς
ταῖς δὲ· ὥς αὖ ἰδίῃσι
χειρομαγείᾳ, ἐν τῇ Ἰσθμῷ
πρῶτα λύνεται, οἱ δὲ μιν ἰ-
ρίον αὐτῶν ἀάρουσι, ὅν δὲ
μὴ ἀάρουσι, ὃ ἢ Ἰσθμῷ, καὶ ἐς
μῖσην ἵτι κενύεται. ὥς αὖ δὲ
ἐκαστὸς φέρει, ἄγα σφί-
σι, πάντῃ παρὰ Λιβύων, καὶ
ἐς ἄλλων δὲ ἱερέων μεταπηδέ-
ουσι. τέλος, ἡ ἀρχιερεὺς αὐ-
τίδουσι, ἡ ῥέπει δὲ μιν παρὰ ἅ-
παντων πραγμάτων, ὃ ἢ, ὡς ἵ-
μὴ δὲ παρὰ Λιβύων, ὡς αὖ αὐ-
χονία

circa uertendo sese, & ab alio in alium subinde transiit.
Postremo princeps sacerdotum supplicans interrogat illum
de omnibus rebus. Ille uero si quid non uult fieri, retrò rece-
dit

dicere possim, sed tamen eo
modo dicam, quæ maximè
admiratione digna sunt.
Principiò itaq; oraculi men-
tionem faciam. Atque ora-
cula quidem multa tum ap-
ud Græcos, tum apud Ae-
gyptios sunt, multa autem
& in Africa, & in Asia i-
tem multa: sed illa quidem
neque absque sacerdotibus
neque absque interpretibus
responsa danti: hic autem A-
pollo & ipse per se moue-
tur, & uaticinia ad plenum
usque per se peragit. Modus
autem eorum talis est. Post-
quam illi placitum est uati-
cinari, in sede sua primùm
mouetur, sacerdotes autem
ipsum continuò in sublime
attollunt: quòd si non attol-
lant, ille & sudorem emit-
tit, & se in medium etiam
emouet. At postquam illi su-
beuntes portant ipsum, tum
& illos secum agit, circum-

χωρίαι, ἃρ δὲ τεῖπαινίη, ἄ-
 γαις τὸ πρόσθεν τοῦς προφί-
 ρυνται, ἵππας πρὸ ὀνιοχίων.
 οὗτω μὲν συναγέρουσι τὰ θεί-
 αφατα, καὶ οὕτι ἱερὸν πρῶ-
 γμα ἔδιν, οὕτι ἰδιον τούτου
 αὐτοῦ παύουσι. λίγαι ὅ καὶ
 τοῦ ἱεροῦ πρὸ καὶ τῶν ὀ-
 ρίων αὐτοῦ παύουσι, καὶ ἰο-
 κέτι οὐκ ἔσονται. λίγαι δὲ καὶ
 τοῦ σιμαίου πρὸ, κέτι χρέ-
 μιν ἀποδομήν, τίον ἄπιν ἀ-
 ποδομήν. ὅρῳ ὅ καὶ ἄλλο, τὸ
 ἱερὸν παύουσι ἱερῶν· εἰ
 μὲν μιν ἱερὸν ἀέριον ἱε-
 ρον, εἰ δὲ τοῦ μὲν ἐν γῇ κα-
 τὰ ἱερί, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ὕ-
 ορ μὲν ἱερῶν, μετὰ ὅ τιν
 ἀπὸ ἁλλων ξείνων ὅστ' Ἀτλαν-
 τῶ, μετὰ δὲ, Ἑρμῶ καὶ Εἰ-
 ληθῆναι. τὰ μὲν ὅν ἱερί τῷ
 πρὸ ὅ δὲ κινεσμίαται, (ἔω ὅ)
 βαμῆς τι κινεσμίαται, χάλ-
 κῶ. ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξείνων
 μυρία, χάλκῳ, βασιλίων
 τι καὶ ἱερῶν. περὶ αὐτῶν δὲ,
 τὸ μάλιστα ἀξίον μνέσθαι.

ἰμ

ibi etiā alia simulacra innumera arca regū, & sacerdotū.
 Recēsebo aut quæ mibi maxime memoratu digna vidētur.

dit: contra autem si quid ap-
 probat, agit in anteriorem
 partem gestantes, perinde
 ac si currus haben. n mode-
 varetur: atque ita illi colli-
 gunt oracula, & neque sa-
 cram rem ullam neque pri-
 vatam absque hoc gerunt.
 Prædicit autem illis & de
 anno & de tempestatibus
 omnibus, & quando ampli-
 us futuri non sint. Prædicit
 item & de signo illo, quan-
 do proficisci illud oporteat
 profectiōnem eam de qua
 dixi. Dicam autem & ali-
 ud, quod me præsentē fecit
 Sacerdotes attollētes ipsum
 ferebāt: ille autem illos qui-
 dem in terra infra reliquit,
 ipse uerò in ære solus fere-
 batur. Porro autem post A-
 pollinem simulacrum At-
 lantis est, deinde Mercurij,
 & Lucinæ. atque hæc qui-
 dem intra ædem ita exorna-
 ta sunt: foris autē ara quoq;
 posita est magna arca, atq;

ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νύκτι, Σιμιράμιος
 ξίατον ἵσταται, ἐν δὲ ξίῃ τὴν οὐκ
 ἐπιδεικνύσασα. αὐτὴν δὲ διὰ τοῦ
 τοῦ τοῦ δὲ αὐτῇ ῥώπιοι, ἐκεί-
 ναι Σιμίλιν οἰκίσαι, νόμον ἵ-
 στάτω, ἰουστίνω μὲν, ἵνα
 εὖ ἰλάσκηται, δυνάμει δὲ ἄλ-
 λων, καὶ αὐτῇ Ἡρῆς ἀλογίαν· καὶ
 ὧς ἱστῶν. μετὰ δὲ, ὥς εἰ δὲ
 δεῖ ἀφίκοιτο καὶ τὴν καὶ συμ-
 φέρει, καὶ ἀλγία, μάστιγι δὲ ἐκεί-
 ναι ἀπιπάζονται, καὶ θυμῷ
 ἰουστίνω ἐμολέγει, καὶ τοῖσι ὑπε-
 κρίνεται αὐτῇ ἐκείνῃ Ἡρῆς
 ῥιπιδά. τοῦτο δὲ ἐπὶ
 τοῦτο αὐτῇ, τοῖσι ἀπικνυ-
 μένοισι τῷ Ἡρῆς ἰλάσκηται
 δεικνύσασα, καὶ δυνάμει ἵνα ἵστα-
 τίνω, ἀλλ' ἱκάνῃ ἐμολέγει-
 σαι. αὐτῇ δὲ καὶ εὐνοῖα αὐ-
 τῇ ἀγαθὰ, καὶ Εὐκλείης καὶ
 Ἀνδρηνάχης, καὶ Παρίδου,
 καὶ Εὐκλείου, καὶ Ἀγλαΐας·
 αὐτῇ δὲ καὶ Νειρεὶ αὐτῇ τῇ Ἀ-
 γλαΐας, καὶ Φιλομέλει, καὶ
 Γρόντιω, ἵνα γινώσκαι, καὶ
 αὐτῇ Τηρῆς ὀρεῖται· καὶ ἄλλοι
 ἑταῖροι, καὶ Ἀχιλλεὺς. Vidi itidem
 καὶ Νειρεὶ formam, filij A-
 glaiæ, καὶ Philomelam, καὶ Progen, adhuc dum mulie-
 res, καὶ ipsum Tereum in auctorem conversum. Præterea
 aliud

Ad sinistram adis, Semirao-
 midis signum stat, eadem i-
 psam dextera demonstnan-
 tis. Stat autem talem ob caus-
 sam. Hominibus quicunque
 Syriam incolunt, legem illa
 tulerat, ut se ceu deam cole-
 rent, cæterorum autem deo-
 rum, atque ipsius etiam Iu-
 nonis nullam rationem ha-
 berent. Atque illi tum ita fa-
 ciebant. Postea autem ubi
 deorum indignatione et mor-
 bi uenerunt, et clades, a-
 liæque mala, ab insania desti-
 tit, seseque mortalem agno-
 uit, ac subditi iterum præce-
 pit ut ad Iunonem conuerie-
 rentur. Ob eam igitur caus-
 sam adhuc tali specie stat,
 indicans aduenientibus Iu-
 nonem colendam esse, seque
 ipsam non amplius deam esse,
 sed illam confitens. Vidi au-
 tem et Helenæ simulacrū
 ibi, et Hecubæ, et Andro-
 machæ, et Paridis, et He-
 ctoris, et Achillis. Vidi itidem et Nirei formam, filij A-
 glaiæ, et Philomelam, et Progen, adhuc dum mulie-
 res, et ipsum Tereum in auctorem conversum. Præterea
 aliud

ἑκατόμ. Σιμιράμιθ, καὶ
 Κεμβάβου, τὸ κατὰ μέγεθος, καὶ
 Στρατονίκης, κέρτα καλὴ, καὶ
 Αλιζάνδρα αὐτῇ ἰσὺν ἔκτισ-
 τον. ὧς καὶ οἱ Σιροδασαίοι
 πολλοὶ ἴσται, ἄλλη μορφῇ,
 καὶ ἄλλη σολῇ· ἐν δὲ τῇ αὐ-
 τῇ ἀφίεται, εἰμύονται ῥόδου μι-
 γάλλει, καὶ ἱσπεί, καὶ αἰτή,
 καὶ ἀρκίται, καὶ λίοντόν, καὶ
 ἀνθρώπους ἀδελφῶς οἰοντάς,
 ἀλλὰ πάντων ἱερὰ τὰ αἰοί, καὶ
 χειροῦται. ἱερὰ δὲ αὐτοῖσι
 πολλοὶ ἀπιδιδόχεται, τῶν
 εἰ μὴ τὰ ἱερὰ σφάττοι, εἰ ὅ
 σπονδῶν φορέουσιν· ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλλύονται, καὶ ἄλλοι
 παραδύμωται. ἐπ' ἑμῶν ὅ,
 πλειονόν καὶ ῥοιμειόνηρ ἱε-
 ρῶν δυοῖν ἀπικνύοντες· ἰδὼν
 δὲ αὐτοῖσι πᾶσα λουκή,
 καὶ πῶλον αὐτῇ τῇ κισαλή ἱε-
 ροί. ἀρχιερεὺς δὲ ἄλλοι ἱε-
 ραὶ εἰσὶν ἰδιόγυνται, περ-
 φυρίων ὅ μόνον αὐτοῖσι φορέει,
 καὶ ἱερὰ χρυσὴν ἀνὰ διὰ ἱερὰ
 δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ αὐτοῖσι.

πῶν

no surrogatur, solusq; hic purpuream uestem gerit, &
 diadema aurea redimitur. Est autem & alia multitudo homi-

aliud Semiramidis simulacrum, & Cōbabi, id de quo
 iam antea dixi, & Strato-
 nices, admodum pulchrum,
 & Alexandri, ipsi illi simi-
 le. iuxta autem & Sardana-
 palus stabat, alia quadā for-
 ma, aliaq; etiam ueste exoro-
 natus. Intra septa autem tē-
 pli, liberi ac dijs consecratī
 pascebantur boues magni,
 & equi, & aquilæ, et ursi,
 & leones: atq; illi homines
 baudquaquam lædunt, sed
 omnes & sacri sunt, &
 mansueti. Sacerdotes autem
 ipsis multi eliguntur, quorū
 alij quidē hostias mactant:
 alij autem libamenta ferūt,
 rursus alij flammiferi vo-
 cantur, et alij aræ ministri.
 Mea autem ætate plures eti-
 am recētis ad sacrificia ven-
 titare solebant. Vestis au-
 tem illis tota cādida est, &
 pilcum in capite gestant.
 Summus autem sacerdos a-
 lius ac nouus unoquoque an-

παριόντων, αὐλητῶν τε καὶ συν-
 ριτῶν καὶ γάλλων, καὶ γυναι-
 κῶν ἐπιμαίνοντες καὶ φρεσ-
 βλαβίδες. οὐσίῳ δὲ δις ἑκάστης
 ἡμέρας ὠδὲ τιλῆται, ἡ δὲ πῶ
 πάντες ἀπικνύνται. οἱ μὲν
 ὦν καὶ ἐνυχίῳ θύουσι, ἥτις αἱ
 αἰδοῦνται ἥτις ἀνελόντες αὐτῶν
 αὖθις τῇ ἡρῇ καταρχνύονται, αἱ
 δὲ αἰδοῦνται καὶ αὐλίσουσι, καὶ κρότα-
 λαὶ ἐπιπλοῦνται καὶ μὴ ταῦτα
 πῶς σαρξὶς ἰδὲν ἀπὸν ἰδύο
 παρῶν. ἔστι δὲ καὶ λίμνη αὐτίδης,
 ἡ πολλὰν ἑκάς τῶ ἱερῷ, ἡ δὲ τῇ
 ἰχθύδων ἱερῷ ῥίφονται πολλὰ,
 καὶ πολλὰ δὲ γίγνεται δὲ αὐ-
 τῶν ἑνὶ κάρτα μεγάλα, ἔστι
 δὲ καὶ ἐνὸς μαῖα ἔχουσι, καὶ ὄρεται
 ἡμετέροις. ἡ δὲ ἐν αὐτῷ οἷον, τῶ
 ἑνὶ αὐτοῖς χερσὶ φορῶν,
 ἡ δὲ τῇ πτέρυγι δὲ πείσμα χερ-
 σῶν αὐτῶν ἀνελόντες, καὶ μὴ
 ἑνὶ πολλὰς ἰσχυροῦς, καὶ
 ἔχει τὸ πείσμα. βέλτε δὲ τῶ
 λίμνης πολλὴν, ἡ δὲ μὲν ἡ
 ἰσχυροῦς. λίγους δὲ ὦν καὶ

Λιν-

psorum suspendebatur: atq; ego illum saepenumero vidi &
 habebat opus illud. Altitudo aut lacus magna est, quanquā
 ego experimentum eius non ceperim. Dicunt autem etiam
 ducen-

num sacrorum, tibicinum
 uidelicet, & fistulatorum,
 & Gallorum, & praeterea
 mulieres furibundae, ac me-
 te captae. Sacrificium autē
 bis quotidie peragitur, ad
 quod omnes ueniunt. Ioui
 quidem igitur cum silentio
 sacrificant, neque cantantes,
 neque tibia modulantes. At
 postquam Iunoni primitias
 celebrant, & uoce modu-
 lantur, & tibijs canunt, et
 tintinnabula pulsant. Ac de
 ea re planius mihi dicere
 nihil potuerunt. Est autem
 lacus ibi nō ita longē à tem-
 plo, in quo pisces sacri alun-
 tur, multi ac uarij nascun-
 tur autem ipsorum nonnulli
 admodum magni, atque ἡ
 nomina quoque habent, &
 cum uocantur, praesto ueni-
 unt. Meis autem tempori-
 bus erat quidam inter ipsos
 aurum ferens: ceterum in
 pinna opus istud aureum i-

Δικαιοσύνην ὀργάνων πλέον ἰμ
 μῆσαι· κατὰ μίσην δὲ αὐ-
 τῆς, βωμὸς λίθου ἀνίσταται, δεο-
 κίαις αὖ ἄφρονι ἰδῶν πλῆ-
 ρον τίμιον, καὶ τῷ ὕδατι ἰ-
 ποχρίδαι· καὶ πολλὰ ἰσχυ-
 ρομίσηται. ἱμοὶ δὲ δικαιοσύ-
 λῳ ἰφιστῶς μίγας αὐτῶν
 τὸν βωμὸν, ἰσχυρὰ δὲ αὐ-
 καὶ δύμα ταίχην. πολλὰ δὲ
 καὶ ἰσχυρὰς ἡμίσηται κατὰ δὲ
 χλῶν αὐτὸν νεχόμενοι, τι-
 φανφορίαι, γίγνεται ἡ αὐ-
 τῶν καὶ πανηγύρις τι μίγι-
 σται, καλίστα δὲ ἰς τὴν λί-
 μνῳ καταβάσιος, ἵτις αὐ-
 τῆς ἰς τὴν λίμνῳ τὰ ἰσχυ-
 ρὰ κατῆχται. ἰς τοῖς ὁ
 ἡρὸς πρῶτη ἀπικνύται ἡ ἰσχυ-
 ρὸν αὐτῶν, μὴ σφίαις ὁ Ζεὺς
 πρῶτος ἰδῶν· ἡ γὰρ τοῦ γι-
 νῆται, λίγας ἵτις πάντες ἀπὲ
 λυοῦν. καὶ δὲ τὰ ὁ ἰσχυρὸς ὁφεί-
 μεν, ὁ δὲ πρῶτος ἰσχυρὸς,
 ἀπῆρται τίμιον, καὶ πολλὰ
 λιπαρίσσει, ἀπῆρται. μίγι-
 σται δὲ αὐτοῖς πανηγύριος,
 τὰ ἰς δάλακον νομίζονται,
 αὐτῶν

ducentorum amplius passu-
 um esse. Ceterum in medio
 ipsius ara lapidea stat. Puta-
 res autem si ex improviso vi-
 deres, et natare illam, et
 in summa aqua uehi: et
 multi ita existimant. Mibi
 uerò uidetur columna subes-
 se magna, aramq; sustinere.
 Semper autem fertis coro-
 nata est, et odoribus cre-
 matur. Ac multi quotidie
 precandi causa ipsam ena-
 tantes, coronas portant. Fi-
 unt autem ibidem et con-
 uentus solennes maximi, uo-
 canturq; descensus in lacum,
 quoniam in ijs ad lacum de-
 orum simulacra omnia de-
 scendunt: inter quæ Iuno pri-
 ma aduenit piscium gratia,
 ne Iupiter illos primus aspi-
 ciat. Nam si hoc fiat, ferunt
 omnes illos emori. Atque i-
 deo ille quidem uadit inspec-
 turus, Iuno autem anterie
 re loco stans, et prohibet
 ipsum, et precibus obtestā-
 do dimittit. Maximi uerò cō-

uentus ipsi illi sunt, et solenni instituto ad mare cōueniunt:

Zzz s sed

ἀλλ' ἰγὺς τῆς παρὰ σφίσι
 ἑλίου ἔχον ἔπαι· ἔγχαρ' ἔλθον
 αὐτοῖς, ἑλὶ ἱππεύων ταύ-
 τας τῆς ἰδρυπόρου, τὰ δ' ἰλὸ
 θύγης πείνῃσι, ἔδον, ἢ ἀπὸ γά-
 σμασι. ἀγγέλον ἵκαντο ὕλα-
 τι σινοπυλῶν φέρει· κερὶ
 δ' ἐλὶ σινοπυλῶν, καὶ μιν
 ἔκ αὐτοῖς λυσάμενοι χιτῶν,
 ἀλλ' ἔστι ἀλκίβρυον ἱεὺς, οἰκίῃ
 δ' ἔδον τῇ λίμνῃ, ἐκ ἱππῶν σφίον
 δέξεται τὰ ἀγγέλια, τὴν τε
 σφρυγίδα ἑλὶ, ἢ μετὰ ἀρνέο-
 μιν, ἀνὰ τὴν λυσάμενοι τὸν δι-
 σμῶν, ἢ τὸν κερὶ ἀπαιτί-
 ται, καὶ πολλὰ μὲν ἐκ ταύ-
 τας τὸ ἔργον τῷ ἀλκίβρυον ἀ-
 γάγονται. ἐλθὼν δ' ἐκ τὸν ἐκὼν
 αὐτοῖς ἱππεύων, σπίνδοντι
 τε, καὶ δύσασιν, ἐκίσω ἀ-
 πονοσίν. ἱππῶν δ' ἐκ πα-
 σίων, τὸν οἶον, μεγίστην τοῦ
 ἀπὸ ἀρχαίων ἰδρυπόρου
 καὶ μιν οἱ ἀπὸ πυλῶν, οἱ δ' ἐκ
 λαμπάδα καλῶνσι. δύσιν
 δ' ἐκ αὐτῇ τειλῶν περὶ
 σινοπυλῶν μεγίστην ἰδρυπό-
 ρου ἐκ τῇ αὐτῇ ἱππῶν, μετὰ
 δ'

sed ego de illis certū ac pla-
 num aliquid dicere non pos-
 sum: neque enim ipse cōue-
 ni, neque unquam profectio-
 nis istius periculum feci.
 Quæ uerò redeuntes faci-
 unt, uidi, eaq; commemora-
 bo. Vni unusquisque aqua
 repletum portat, idq; cera
 obsignatur. Nemo autem su-
 um ipse resoluens effundit,
 sed Gallus quidam sacer est
 habitat autē ad lacum, qui
 postquam uasa illorum acce-
 pit, & sigillum inspexit,
 mercede quoq; accepta &
 uinculum resoluit, & cerā
 reposit. Et multæ adeo mio-
 næ ex hoc sacro Gallo accu-
 mulantur. Atque hinc in æ-
 dem ipsi ferentes, postquam
 libarunt ac sacrificarunt, re-
 tro domum reuertuntur. Fe-
 storum autem omnium quæ
 noui, maximum incipiente
 uere peragunt, atque illud
 pyram alij, alij autem facē
 appellant. Sacrificium autē
 in eo tale perficiunt: Arbo-
 res magnas cædentes, intra septum templi collocant: postea
 autem

ἢ ἀγνίστους αἰγὰς τε καὶ ἵππους,
 ἢ ἄλλα κτίωνε ζῶα ἐκ τῶν δρυ-
 δένων ἀπαρτίτοι, ἐν ᾗ καὶ ἐρε-
 θίς, καὶ ἄμειβα, καὶ χρύσια, καὶ ἀρ-
 γύρια ποιήματα ἱππῶν ἢ ἐν-
 τελέα πάντα ποιήσονται πρὶν
 ἐθέσαντες τὰ ἱερά πρὸς τὰ δέν-
 δρεια, πρὸ τοῦ ἵστασθαι τὰ ἢ ἀντί-
 κα πάντα λαίοντες ἐς ταύτην
 τὴν ἑστῆσαν πολλοὶ αὐθιγῶσι
 ἀπικρίνεται ἐν τῇ συρίνι, καὶ
 τῇ πρὸς χαρίων πόσιν, φί-
 ροὶ τε ἢ ἡνιόχοι ἱερά ἕκαστοι,
 καὶ τὰ σιμόεα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς
 τὰς μεμεμελόσιν ἐν ῥιτῇσι.
 ἢ ὁμοῖον, πρὸ μὲν πολλῶν ἢ
 τὸ ἱερόν ἀγρόσται· γὰρ αὖθις
 πολλοὶ, καὶ τὸς ἱερεῖς, εἰ ἱερεῖς
 αὐθιγῶσι τελέουσι τὰ ἱεργία, τὰ
 μεντά τινες τὸς πύλαι, καὶ τοῖς
 σι νότοις πρὸς ἀλλήλους τὸ
 πρὸς. πολλοὶ δὲ ῥοιοὶ παρ-
 σιῶσι ἱππῶσι, πολλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγίσουσι, ἄλλοι ἢ
 αὐθιγῶσι ἱερεῖς, καὶ ἱερά ἄρμα-
 τα. τὸ δὲ ἕρποντες τὰ νοῦ-
 τία

autem adducunt capras
 et oves, aliāq; animantia
 bruta ex arboribus illis sus-
 pendunt, inter hæc autem
 et volucres, et uestes, et
 aurea argenteaq; opera col-
 locant: ac postquam omnia
 perfectè ac ritè composue-
 runt, deorum simulacra cir-
 cum arbores portant, atque
 exinde pyram accendunt,
 illa autem continuo omnia
 cremantur. Ad hoc festum
 multi homines adveniunt,
 cum ex Syria, tum ex circū-
 iacentibus oris omnibus, af-
 feruntq; et sua quique deo-
 rum simulacra, et signa quæ
 ad imitationem illorum sin-
 guli facta habent. Diebus
 autem hisce solennibus mul-
 tudo quidem ad templum
 congregatur, Galli autem
 frequentes, et qui quos dixi,
 homines sacrati peragunt
 sacrificia, uulneranturque
 cubitis, et in terga à se mu-
 tuo uerberantur. Multi autem adstantes ipsis tibijs acci-
 nunt, et tympana pulsant, alij autem diuinitus inspira-
 ta sacraq; carmina cantant. Atque hoc opus extra a dem
 peragunt.

τόδῃ γίγνεται, ὁ δὲ ἰοίρχε-
ται ἰς τὸν νοῦν, ἐνέσει τάδῃ
παιῖνοι. ἢ καὶ τῶν τῆς ὀ-
μίχης καὶ ἄλλαι γίγνεται.
ἰπικὸν γὰρ οἱ ἄλλοι ἀνέλυσσι τε,
καὶ ἱερὰ καίοντα, ἰς πολ-
λὰς ὕδρ' ὁμασίᾳ ἀπικύπτει.
καὶ πολλὰ ἰὶς θύλῃ ἀπικύπτει,
μετὰ ἧ, τοιαῦτα ἱερὰ καί.
καταλίφῃ δὲ καὶ τὰ πικύ-
σι· ἰπικὸν, ἰπικὸν ἀπο-
κίπτει, ῥίψας τὰ ἱερὰ,
μεγάλη βοὴ ἰς μίσην ὄρχε-
ται, καὶ ῥίψας ἀνέλυσται· τὰ ἧ
πολλὰ ἰπικ, ἰμοὶ δὲ καί, διὰ
τοῦτο ἰπικ. λαβὼν δὲ αὐτὰ
κα, τὰ καὶ ἰπικὸν δὲ καί
διὰ τῆς πόλεως, καὶ τῆς πό-
λεως φέρει, τὰ ἰπικ. ἰς ἰπικὸν
δὲ οἰκίῳ τὰ καὶ ἀπικύπτει, ἰπ
ταύτας ἰπικὸν τε καί, καὶ
ἰπικὸν τὸν γυναικίον λαμβάνει.
τάδῃ μὲν ἢ τῆς τομῆ-
σι πικύσι, ἀπικύπτει δὲ
τάλλῃ ἰπικὸν ταφὴν τῆ-
σι ἄλλοις δὲ πικύσι· ἀλλ'
ἰπικὸν ἀπικύπτει τὰ καί, οἱ ἰπικ-
ποι

haudquaquam eandem cum ceteris sepeliendi rationem
habent : sed postquam Gallus quisspiam mortuus est, socij
sublatum

peragitur, neque ingredian-
tur in eadem quicunque ista
faciunt. Hisce diebus et Gal-
li fiunt. Postquam enim ca-
teri tibijs canunt, et sacrifi-
cia peragunt, ad multos ali-
os interea furor iste perue-
nit: et multi qui ad spectacu-
lum solummodo venerant
postea eadem fecere. Recen-
sebo autem et quae faciunt.
Adolescens quicunque forte
ad hoc paratus venit, abie-
ctis uestibus magna voce in
medium progreditur, atque
ensem distringit (haec autē
multis annis, ut mihi uide-
tur, per hoc steterunt.) Ac-
cepto autem eo continuo sei-
psum secut, curritq; per ur-
bem, et manibus ea quae re-
secuit, portat. In quacunque
autem domum haec abijt,
ex ea et uestem femineā,
et ornatum muliebrem ac-
cipit. Atque haec quidem in
castrationibus faciunt. Quā-
do autem moriuntur Galli,

[illegible]

tem solos pro sceleratis habentes, neque sacrificant, neque manducant. Alij autem eos non sceleratos, sed sacros existimant, Præterea ex quibus columba ipsis videtur

sublatum ipsum in suburba
na efferunt. Ibi deposito i-
pso, & fereiro quo clatus
fuit, lapides supernae lanci-
unt: atque hæc postquam fe-
cerunt, retro domum abea-
unt. Observato autem se-
ptem dierum numero, exin-
de in templum ingrediuntur.
Nam si antea ac citius ingre-
diantur, nephas faciunt. Le-
gibus autem ad hæc utun-
tur talibus: Si quis ipsorum
cadauer aliquod aspexerit,
illo die ad templum non ac-
cedit. Postero autem, ubi se
ipsum purgando lustravit,
ingreditur. Eorum autem qui
ex familia mortui sunt, u-
nusquisque non nisi post tri-
ginta dierum numerum, ra-
soq; capite, ingreditur. An-
tea uero quam hoc fecerint,
fas illis introire non est. Im-
molant autem boues mascu-
losq; & feminas, præter-
ea capras & oves: sues au-

rcs

χρῆμα ἰρίκτον, καὶ ἰδίψαι
 αὐτῶν ἀκηχιδύει, καὶ ὅν
 αἰκροῖς ἀψύκται, ἱερὰς ἱ-
 κέρων τῶν ἑμῶν αἰσι. τότε
 καὶ δὴ αὐτίκοι σιώνουσι τὰ
 αἰσι, καὶ ἐς τὰ εἰρήνια ἱερὰ-
 χουται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῆ
 νύκτου. λίξω δὲ καὶ τῶν πα-
 ρυγυρίων, τὰ ἱκάνει ποίη-
 σαι αὐτῶν ὡς ἂν ἐς τῶν ἱερῶν
 πόλιν πρῶτον ἀπικύπτει,
 κεφαλῶν μὲν ὄσα καὶ ὀφρύας
 ὀξύρατο, μετὰ δὲ, ἱερὰς αἰ-
 δειν, τὰ μὲν ἄλλα κρυφίως τὴν
 καὶ ἀσχύται, τὸ δὲ εἰς ἑ-
 χαμὰ δέμειν, ὅτι τότε ἱε-
 γέννηται. πόδας ὃ καὶ κε-
 φαλῶν τῶν κτύποι. ὡς τῶν ἱ-
 ουτῶ κεφαλῶν ἀναλαμβάνει,
 ἅμα δὲ οὐχί μὲν αἰτίαι,
 κτῶν μὲν παρῶσαν ἐκείνῳ δι-
 κῶσαι, μίση ὃ ἱερὰς ἐπὶ
 σχύται, τήλῃαι δὲ τῶντα,
 τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τὴν σίφιν,
 καὶ τῶν ἄλλων, ἐκείνῳ τῶν αὐ-
 τῶν ἱερῶν ἀπικύπτει. ἅσας
 δὲ, ἀπὸ τῆς ἱουτῆς ἐλευπε-
 ρίαι,

caput suum corona induit, itidemque aliorum omnium
 qui eandem cum ipso viam proficiscuntur: atque ita attollens

res sanctissima esse, et ne
 tangere quidem ipsam fas
 habent. Quod si quando inui-
 ti etiam attingunt, scelerati
 et execrabiles illo tum die
 habentur. Ob quam rem et
 compascuae ipsis sunt, et
 ad domos ipsorum veniunt,
 et plerumque in terra pa-
 scuntur. Porro autem et il-
 la dicam quae ab his qui ad
 conuentus solennes veniunt
 faciliuntur. Vir quispiam
 quando primum in Sacram
 civitatem abit, caput ille
 quidem et supercilia tonde-
 re solet, postea autem ma-
 ctata oue, cetera quidem in
 frustra concidit, et conuiua-
 tur, uellus autem humi ster-
 nes, super hoc in genua pro-
 cumbit: pedes autem et ca-
 put animantis, suo ipsius ca-
 piti imponit, et simul pre-
 cando postulat, ut praesens
 sacrificium acceptum sit,
 maiusque aliquid in posterum
 pollicetur. Huius ita peractis,

ρῖν, ὁ δὲ σὶ τὴν ψυχρῶσι χροῖ
 αἰ. &, λουρῶν τι καὶ πό-
 σι. & ἀνικα, καὶ ἰς πάμ-
 πον χαμικεῖται. οὐ γὰρ
 εἰ σὺν ὅς ἐσθλὸς ἴσται, πρὶν
 τῷ τι δ' ἄν ἐκιδέσθαι, καὶ
 ἰς τῷ ἡνυτὲ αὐτὸς ἀπι-
 αῖδαι. ἰο δὲ τῇ ἰγὲ πόλει
 ἰκλινεῖται μὲν αὐτὸς ξαν-
 δὲ καὶ ἀγυαῖστα. ἔπειτα γὰρ
 δὲ ὅν ἐκείνη πρὶν αὐ-
 τῷ ξανδαῖσαι αἰ, καὶ τὸς
 δὲ παρὸν εἰκε δίνονται.
 ἑλπίσται δὲ ὑπὸ λαυρίων
 εἰδὲ ἀνδρόμαχαι, ἵτι σφοῖ
 πάντα ἐκυγῶνται. οὐκοι, &
 ἐκ ἰν αὐτῷ τῷ ἰρῷ, ἀλλ' ἰ-
 πικὸν πρὸς τῷ τῷ βωμῷ τὸ
 ὄρνις, ἡδισπῆσαι, αὐτὸς δὲ
 γὰρ ἵσται ἰς τὰ εἰκόνα, ἰλδ' ὅν ἵ
 κατ' ἡνυτὲν δύναι, καὶ οὐκ
 ται. ἵτι ἵ καὶ ἄλλαι θυοῖαι ἰρ
 π. & τοῖς δὲ γίγαντες τὰ ἰο
 ρύα ἵσται, ἰκ τὸ προκλαῖον ἰ
 πῖσαι. ἵα ἵ κατ' ἡνυτὲν, πῖ
 πῖσαι θυοῖαι. ἵτι καὶ
 πῖσαι

se, ex terra sua proficiscitur
 utens & frigidis aquis, la-
 mandi causa pariter & po-
 tur, & omnino humi quoq;
 dormiens. Neque enim fas
 illi est conscendere lectum,
 donec iter illud peregerit,
 domumq; suam reuersus ite-
 rum fuerit. In Sacra autem
 ciuitate recipit ipsum publi-
 cus hospes ignotum. Certè
 enim uniuscuiusque ciuita-
 tis hospites ibi sunt, et quod
 ex patria cuiusque uenit, id
 denuò apud se recipit. Ap-
 pellantur autem ab Assyris
 isti doctores, quoniam ipsis
 omnia exponunt & enar-
 rant. Sacrificant autem nò
 in ipso templo, sed postquã
 adduxit ad altare hostiam,
 libatione insuper facta, rur-
 sus eandem domum ducit
 deinde uerò ubi redijt, secū
 ipse domi sacrificat, & pre-
 catur. Est autē & alius qui-
 dam sacrificandi ritus talis.
 Postquã animalia immola-

tioni destinata coronarūt, ex uestibulis templi ea demittūt:
 illa uerò precipitata, ex casu moriuntur. Quidam autē &
 pueros

παῖδας ἰωνῶν ἐν τοῦτον ἀ-
 πῶσι, ἐχέμεναι τοῖς κτεῖν-
 σι, ἀλλ' ἐς πόρῳ ἐνθιμῶσι,
 χεῖρὶ κατὰ χροῖ, ἅμα ὃ αὐτί-
 σι ἐπικρτομίουτόν, λίχνοι,
 ἔτι δ' ἀείδῃ, ἀλλὰ βόδ' ἀσι.
 γίγνται ὃ παύτόν, εἰ μὲν ἐς
 καρπός, εἰ ὃ ἐς αὐχίνας· καὶ
 ἀπὸ τῶν, ἅπαντόν Αἰνέσι
 τιγματῶν φέρειναι. πικρῶσι ὃ καὶ
 ἄλλοι, μέντοι Εὐκλῶν Τροίην
 νῆσι ἐμαλγίοντόν. λέξω ὃ καὶ
 τὰ κῆνοι παῖδες· Τροίῃσι
 νῆσι τῆσι περδίνεσι καὶ τοῖ-
 σι ἐτέροις νόμον ἱπείσασθαι,
 μὴ μὲν ἄλλας γάμον ἵστα,
 πρὶν ἱππεύτω κέραι ἱερα-
 δῶν, καὶ ὅλα παῖδες· τὰ τῶν
 καὶ τῶν τῶν πόλεος γίγνεται, εἰ
 ὃ ἐν νῆσιν τῶν γυναικῶν ἀπαρ-
 γονται, τίσι ὃ νῆσι πικρῶ-
 σι ἐτέροις ἱππεύτω ἀπῶσι, τὰς
 ἱππεύτω τῶν γυναικῶν γίγνεται, τὰ-
 μαρτυροῖ, καὶ ἐς ἄγρια κατα-
 δύντον, εἰ μὲν ἀργύρεα, πολ-
 λὰ ὃ χρύσεια τῶν νῆσι πικρῶ-
 σι ἐτέροις

tem capillos sacros à natiuitate usque consecratos demit-
 tunt: quos postquā in templo sunt, ressecant, & in uasa de-
 positi, alij quidē argentea, multi uerò etiam aurea, in aede
 affigunt,

pueros suos ex eodem loco
 dimittunt, non tamen eodē
 modo quo pecudes, sed in pe-
 ram siue saccum inclusos,
 manu deducunt, simul autē
 & acerbē increpantes il-
 los, dicendo quod non pue-
 ri, sed boues sint. Certis au-
 tem notis compunguntur o-
 mnes, alij quidē in uola ma-
 nus, alij autem in ceruice. Et
 inde est quod cuncti Assyrii
 notas iniustus habent. Faci-
 unt autem & aliud quid-
 dam, in quo cum solis Grae-
 corum Træzenys consenti-
 unt. Dicam autem etiā quæ
 illi faciunt. in Træzeny uir-
 ginibus & adolescentibus
 legem statuerunt, ne quis in-
 pforum connubio sese illiga-
 ret, prius quā Hippolyto
 comas totōdissent, faciuntq;
 hoc pacto. Idem igitur &
 in Sacra ciuitate fit. Ac ado-
 lescentes quidem barbas suas
 as consecrant: iuuenibus au-

ὁμολογῶντες, ἀπὶ καὶ ἐπιγυρά
ψαυτὸς ἕκαστος τὰ ὀνόματα.
τὸτο ὃ καὶ ἐγὼ (τε νῦν) ὡς
ἐπιτέλειται, καὶ ἐτι μὲν ἐν τῷ
ἐγὼ καὶ ἐπὶ πλάκα μὲν, καὶ τὰ
νόμα.

affigunt, atque obcunt, in-
scripto uniuscuiusque nomi-
ne. Atque hoc ego quoque
cum iuuenis adhuc essem, fe-
ci, & in templo meus capil-
lus adhuc meumq; nomen
restat.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Est in Syria.) Lucianus hic de dea Syria varias recenset
opiniones. Cicero libro de Natura Deorum 3. Quarta Venus
Syria Cythrae concepta, quae Astarte vocatur, quam Ado-
nidi nupsisse proditum est. b Astarte.) Lucianus hic ma-
nifestè in re admodum obscura deceptus est, ut prius animad-
vertit Francis. Floridus in successivis suis lectionibus, Astar-
tem deam eandem existimans esse, quae Luna dicitur: cum A-
starte non Luna sit, sed Venus potius. Id probat testimonijs
sacrae Scripturae, Plauti & Suidae. c Adonidem., Adonidem
formosam pastorem, filium Cinaræ regis ex Myrrha filia
sua interemptum fabula ferunt, apri, dente invidia Martis im-
missi, unde & Venus suam semper est abominata. Huius O-
vidius libro decimo Metamorphos. latè meminit, & Virgi-
lius in Gallo:

— *Formosus oner ad flumina parit Adonis.* —

Sed sacra & ritus illius Lucianus copiosè hic ridet. d La-
mentantur.) Adonidem quotannis lugeri etiam sacra He-
braeorum testis est historia, quo in loco multa Hieronymus.
Nec minus Macrobius in primo Saturnalium. e Capita
detondent.) Apud Aegyptios gentem prae ceteris natio-
nibus superstitioni altissime immerfam, à mortuo Api boue,
nemo non comam radebat, si uel puniceos Nisi concinnos (ut
Luciani verbis libro de Sacrificijs utar) illa superasset. itaque
alium quæsituri qui in extincti locum sufficeretur, uelut pu-
bliceo luctu præpediti capita radebant, testante Plinio libro

octavo Naturalis historiz. Idem faciebant & Byblii in sacris Adonidis, ut hęc docet Lucianus. Nos eadem feri annotauimus in lib. de Sacrificijs. f. Quibus Rheæ coleretur.) Rheæ sacra magno cum tympanorum tibiarumque cantu fiebant. g. Phallos.) Phallus erat effigies obsceni mentiuri virilis. h. Neurospasta.) id est, Nervis mouentia. quo nomine & ungulae vocantur apud Græcos, cum ridiculis tracta uel saltant, uel alios motus referunt. i. Medicus autem.) Erasistrati medicus mira prudentia, qui æqualis & socius studiorum totæ Nicææ medici Milesij, & cum quo toties depugnat Galenus. k. Barbatæ Apollinis.) Apollinē qui idem est & Sol, barbatū colabant Hieropolitani, autore Fulgentio Mythologo. Syrios quoque Apollinis γυναικῶν, id est barbatæ simulæ huius coluisse annotat Lucianus: quanquam alij τῶν ἐν ἑρῶν coluisse, cum primum lanuginis flos erumpere inciperet, qualem & Callimachus facit:

-- οὐρανὸν φοῖβος

θελίας ἐστὶ γυναικῶν χρυσεὴ ἡλὸς παρναῖα.

Nec uestit lanugo genas tibi Phœbe iunellas.

l. Vrsi mansueti.) Martialis lib. 1

Quod freno Lybici domantur urssi. Græ.

m. Træzenij.) Træzenij populi à Træzena regione minoris Asiæ. Est & Træzen Peloponnensi oppidum, in quo Pithæus regnavit, ut attestatur in Phædræ epistola Ovid.

Hic tecum Træzena cecidit, Pythia regna.

Idem lib. Metamorph. 15.

Pithiam profugo cursu Træzena petebam.

Apud Træzenios lege utebantur puellæ nobiles & adolescenter conubio iungi, priusquam exsariem totondissent. Assyrijs etiam observatum hęc commemorat Lucianus.

K Y N I K O S.

C Y N I C V S.

Thomas Moro interprete.

A R G V M E N T V M.

Disputatio est Luciani de Cynici, qua alter Cynicam vitam ut sordidam atque ferinam, & à natura hominis abhorren-

ccm

tem reprehendit, alter ut frugale & modestam, & uirtuti maxime convenientem defendit. Luciani argumenta sumuntur à modo & descriptione uitæ uictusque Cynicorum, quod illi ut mendaci incedant ut canes, quibusuis reiectiæ uictæ teneant & ut feræ, nullas certas sedes, nulla certa habitacula teneant: deinde & contra naturam faciant, quæ ob id omnia creata, ut illis ad corporum alimenta, defensionem, & uoluptatem quoque utamur: quæ cum illi contemnant ac negligant, ipsam naturam ac Deum negligere atque contemnere uideri. Contra autem Cynicus à finitione opulentæ & inopiæ ostendit, se neque mendicum esse, neque quicquam sibi deesse. Deinde quod alter de natura & rebus omnibus ad usum nostrum creatis afferre, id similitudine quadam diluit. Et primò, quod ad uictum attinet, ostendit, ut in conuiuio lauto non omnia ab omnibus arripi & uorari, sic neque in rebus creatis omnia ab omnibus usurpari conuenire: alia ægrotantibus & inualidis, alia ualentibus & robustis magis accommodata esse. Atque eo loco in diuitias ut quæ magna molestia multisque periculis pariuntur, deinde & ipsæ uicissim multorum malorum causæ sint, inuehitur. Et quod alter de Cynicis usurparat, hoc in diuites ipse retorquet, uidelicet quod contra quam à natura omnia creata ac facta sint, ipsi illis utantur. Denique uitam suam deorum etiam exemplo atque auctoritate comprobat. Deinde uerò, quod ad habitum & cultum pertinet, ostendit ea quoque parte naturam magis sequi sese, quam diuites, ex officio & sine uestium, cæterarumque id genus rerum. Nam se, quatenus usus postulat, illis uti: contra diuites ut cinxidos & mulieres incedere, glabros & delicatos, & perinde ut torrente aliquo, sic libidine sua præcipites ferri. Postremo etiam deos plerosque barbatos ac nudos fingi, sibi quàm diuitibus illis habitu ac cultu similiores apparere.

ΚΥΝΙΚΟΥ ΚΑΙ

ΛΥΚΙΟΥ.

Τί πει, ὡς οὐδ' ἔσθ-
 γωνα μὴ ἔχεις καὶ νό-
 μον, χιτῶνα δ' ἐκ ἔχεις
 καὶ γυμνοδερκῆ, καὶ αὐτοπόδι-
 τής, ἢ ἀλάτιον καὶ ἀπαύεργ-
 πον βίον καὶ ἀντιόχῃ ἐπιλεξά-
 μεν, καὶ αὖ τοῖς ἐνακτοῖς τὸ
 ἴδιον δέμας, ἔχ' ὥς οἱ πελάγῃ,
 διαχρησάμεν, πόρνευσας
 αἰσίου ἀλάτῃ, καὶ ἀναψίμ-
 νον αὖτ' ἔχον δαπάνη, ὥς δὲ
 σὺν πάλαισι τοῖς τὸ γένος
 πρὸς πέρας, ἀλλὰ τοῖς καὶ τὸ
 λαπτεῖν, ὁδε ματακίον δὲ αὐ-
 τήν. ΚΥ. ἔδ. γὰρ δέμας,
 τριπτεῖν δὲ, ἐπὶ τοῖς αὐτοπό-
 διοις ἔσθ' αὖ, καὶ τὴν καυσάρ-
 νον πρὸς γυμνασίου ἐλάτῃ πα-
 ρέχον· τοῖς τε γὰρ ἀφ' ἡμῶν
 οὐδ' ἔστιν ἄλλο ἀπὸ μὲν, καὶ πο-
 λυτελεῖς δὲ ποικίλεις κακίαν
 προσήκει. ΛΥ. καὶ μάλα. ΚΥ.
 τὴν δὲ ἀντιόχῃ ἀφ' ἡμῶν; ΛΥ.
 καὶ μάλα. ΚΥ. τί ποτ' οὐδ' ἐ-
 σθ' ἡμῶν τῶν πελάγῃ ἀντιόχ-
 ον. ἔστιν δὲ καὶ ἄλλος, τὸς ὅτι πο-
 λυτελεῖς.

quam me videas nixentem frugalius quam vulgò faciunt boni-

L V C I A N V S E T

Cynicus.

Quid tu tandem? bar-
 bam quidem ha-
 bes et comam, tu-
 nicam non habes, nudus con-
 spiceris ac sine calceis, dele-
 sta nimirum uaga inbuma-
 naq; ac ferali uita: tum pro-
 prio corpore contrà quàm
 faciunt ceteri, semper usus
 incommode, nunc buc, nunc
 illuc circumis, in arido præ-
 terea solo cubas, adeò ut plu-
 rimum etiam sordium, tri-
 tum isthuc pallium referat,
 alioqui nec ipsum uel tenui
 filo, uel molle, uel florulen-
 tum. CYN. Neque enim in-
 digeo, si quid est huiusmodi,
 ut comparetur facillimè, do-
 minoq; minimum exhibeat
 negotium inquam, mihi suf-
 ficiat. At tu per deo, dic mihi
 putasne esse in lexa uitium?
 LVC. Imò admodum. CY.
 Contrà in frugalitate virtu-
 tem? LVCIA. Admodum.

CYN. Cur igitur tandem

ἀντιλήσασθαι, ἡμεῖς αἰτιά, καὶ ὅτι
 ἡμέτεροι; ΛΥ. ὅτι ὅτι ἀντιλήγι-
 γίμμοι, καὶ διὰ, τῶν πολλο-
 τῶν διακρίσθαι δευῶν, ἀλλ'
 ἐνδεύσασθαι, μᾶλλον ἢ τιμίαι,
 ἐνδεύς καὶ ἀπείρω· διαφύλατ-
 γὲς ἰδίῳ πρὸ τῶν πολλῶν, οἱ τῶν
 ἐφ' ὧν ἡμεῖς ἡμεῖς μεταλλάττει.
 ΚΥ. βέβαιον ἔστιν αἰδομένη, ἡμεῖς πρὸς
 ἀλλήλους ἐν ταῦτα ὁλίγη, τί
 τὸ ἐνδεύς, καὶ τί τὸ ἡμεῖς ἔστιν;
 ΛΥ. ἡμεῖς δευῶν. ΚΥ. ἀρ' ἔστι ἡμεῖς
 καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς, ἡμεῖς αὖ ἡμεῖς
 καὶ ἡμεῖς πρὸς τῶν ἡμεῖς χρεῖαι,
 ὅ ἄλλο τι λίγαι; ΛΥ. ἡμεῖς τῶ-
 το. ΚΥ. ἐνδεύς ἡμεῖς, ἡμεῖς αὖ ἡμεῖς
 δευῶν ἡμεῖς χρεῖαι, καὶ μὴ ἡμεῖς
 ἐκινεῖται πρὸς τὸ δευῶν; ΛΥ.
 καί. ΚΥ. ἡμεῖς αὖ ἡμεῖς ἡμεῖς ἐν-
 δεύς ἡμεῖς ἡμεῖς αὖ ἡμεῖς, ἡμεῖς
 καὶ τῶν χρεῖαι ἐκπληροῖ τῶν
 ἡμεῖς. ΛΥ. ὡς ἡμεῖς λίγαι; ΚΥ.
 ἡμεῖς σκεπῆ, πρὸς ἡμεῖς, καὶ γίγ-
 νεται ἡμεῖς, ἡμεῖς δευῶν, ἡμεῖς
 οἰκία, ἀρ' ἡμεῖς σκεπῆ; ΛΥ. καί.
 ΚΥ. τί δὲ ἡμεῖς, τοῦ χρεῖαι;

ἡμεῖς

et si consideres in quem usum eorum quodque paratum
 est, quorum egemus, ut domus: an non tegumenti gra-
 tia? LVC. Maxime. CYN. Quid uestis, cuius gratia?

homines, eos uero sumptui-
 sis, me non illos arguis?
 LVC. Quia non frugalius
 per Iouem uideris mihi, sed
 egentius uiuere, imò uitam
 omnino egenam atque ino-
 pem. Nam tu nihil à men. i
 cis differs, qui cibum mendi-
 cant in diem. CYN. Vis er-
 go uideamus (quandoquidē
 huc processit oratio) a quid
 nam inopia sit, quidq; rur-
 sus copia? LVC. Si tibi qui-
 dem ita uidetur. CYN. Nū-
 quid ergo satis id cuique est,
 quicquid ipsius explet ne-
 cessitatem? an aliud quippi-
 am dicis? LVCIA. Esto i-
 stud. CYN. Indigentia ue-
 rò, quicquid cuiusquam usu-
 derit, nec eò quò sit necesse,
 peruenit? LVC. Scilicet.
 CYN. Nihil igitur meis in
 rebus deest. Nihil enim in
 his est quod necessitatem nō
 expleat meam. LV. Quo
 pacto illud aī? CYN. Sci-

ἄρα οὐκ αὐτὸ τῆς σκίπης;
 Λυ. ναί. Κυ. τῆς ἧς σκίπης αὐ-
 τῆς, πρὸς τοῦτον, τίς ἐστὶν ἰδιό-
 θετης ὄνεια, ἢ οὐκ ἐστὶν ἄμει-
 νον ἔχον τὸ σκεπόμενον; Λυ.
 δοκῶ μοι. Κυ. ποῦ δὲ ἔν τῷ πό-
 δινάκῳ ἔχεις δοκῶσαι; Λυ.
 ἂν εἶδῃ, Κυ. ἀλλ' ἄρα αὐτὸν μά-
 ρου, τί ποδῶν ἐστὶν ὄργον; Λυ.
 πορσύνει. Κυ. πάντων οὖν
 πορσύνει σὺ δοκῶσαι εἰ-
 μὶ ποδῶν, ὅτι τῶν πολλῶν;
 Λυ. τότε μὲν οὐκ ἴσως. Κυ. ἢ
 τοῖσιν, ἢ δ' αὖ χάρεν ἔχουσιν ὃ
 εἰς χάρεν, ἢ ἰσχυρὸν ὄργον ἢ
 πορσύνει; Λυ. ἴσως. Κυ.
 τίς δὲ ποδῶν ἰδὲν φαίνο-
 μαί χάρεν διακρίνει; τῶν
 πολλῶν ἔχει. Λυ. ἐκί-
 νη. Κυ. τί δὲ, τὰ μὲν σῶμα
 πᾶν λεπτὸν ἄρα κῆκεν; ὃ γὰρ
 κῆκεν, καὶ ἀδρῆστῳ δὲ ἄ-
 ριστὸν γὰρ σῶμα ἐστὶν, ἰσχυρὸν. ἄρ-
 ᾱ τὸν ἴδιον ἀδρῆστῳ δὲ; Λυ.
 ἢ φαίνεται. Κυ. ἢ τοῖσιν ἄρ-
 σὶ ποδῶν φαίνεται μοι σκίπης
 ἰσχυρὸν ἔχειν, ἢ τὸ λεπτὸν
 σῶμα

nonne tegumento etiā ipsa?
 L V. Sane. C Y N. At ipso
 per deos tegumento, cuius
 rei gratia indiguerimus, nō-
 ne ut melius se habeat id
 quod tegitur? L V. Mibi qui-
 dem sic videtur. C Y N. V-
 trum igitur tibi peius se ha-
 bere videntur pedes? L V.
 Nescio. C Y N. Atqui hoc
 paulo didiceris: quod nam
 pedum officium est? L V. In-
 gredi. C Y N. An deterius
 ergo ingredi pedes tibi vidē-
 tur mei, quā aliorū? L V.
 Istud uerō fortasse nō. C Y.
 At non possent seu sese meo-
 lus seu deterius haberent,
 officium suum præstare?
 L V. Fortasse. C Y N. Pedi-
 bus ergo nihil peius asse-
 ritur uideor, quā alij? L V.
 Non uideris. C Y. Quid cor-
 pus uerō meum? Num deter-
 rius quā reliquorum? Nē
 pe si deterius se haberet, es-
 set idem umbecillus: corpo-
 ris quippe uirtus robur est.

An meum ergo debilius? L V C. Non uidetur. C Y N.
 Neque pedes ergo tegumento uidentur egere, neque reli-
 quum

σῶμα. ἃ γὰρ ἰσχυρῶς ἔχον,
 κικῶς αὖ ἔχον. ὃ γὰρ ἰσ-
 χυῖα, παταχέον πακὸν, καὶ
 χυῖον ἔχον ποῖα ταῦτα,
 εἰς αὖ προσῶ. ἀλλὰ μὴ δ-
 δεῖρεσθαι γιφάινται χά-
 ρον τὸ σῶμα τῶν, ὅτι ἀ-
 πὲ τῶν τυχόντων φέρεται.
 Λυ. ἀφῶλον γὰρ. Κυ. ἂν δὲ δύ-
 ρωτον, ἃ πακῶς ἰφίρεται.
 λυμάνοντα γὰρ αἱ περιρὰ
 φέρεται τὰ σῶματα. Λυ. ἵτι
 ταῦτα. Κυ. πῶς αὖ, ἐπὶ μοι,
 τούτων οὕτως ἔχοντων, αὐτίφ
 μου, καὶ φανείης τὸν βίον,
 καὶ φῆς ἄδλον; Κυ. ἵτι οὖν
 διατῶι φύσει, λὺν οὖν τιμῶς,
 καὶ τῶν διῶν γῶν ἐν μίση
 δικαιοδικίας, ἵα δὲ τῶν
 τῶς ἀναδικαίοντων ποῖα
 καὶ καθὰ, ὅτι τ' ἔχον ὅμα
 πᾶντα ἀφῶντα, μὴ τρεῖς τῶν
 χυῖων μίση, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ὁδὸν, οὖν πᾶντων τῶν.
 τῶν ὅτι γὰρ πᾶντων ἀμει-
 ρῶ αἱ, καὶ οὐδὲν μετῆχαι
 αὐτῶν, ὅτι μᾶλλον, ὅτι ἐν θε-
 ρια.

liquum corpus. Quippe si e-
 gerent, malè haberent. Ege-
 stis etenim omnino mala,
 ac peius habere se facit, ea
 quibuscunque adjuerit. At
 ne aliquid deterius corpo-
 ris uidetur meum, quod qui-
 bus licet cibis alitur. L V C.
 Manifestum est id quidem.
 C Y N. Nam nec uegetum
 esset, robustumq; si aleretur
 malè: mala siquidem alimē-
 ta corpus tabefaciunt. L V.
 Ista quidem ita se habent.
 C Y N. Quo pacto igitur,
 dic mihi, his ita se habenti-
 bus me arguis, uatamque im-
 probas meam, ac miseram
 predicat? L V C. Ideo per-
 louem, quod cum natura
 (quā tu colis) ac superi ter-
 ram in cōmuni statuerint,
 ex ea multa nimirū ac bona
 ediderint, ut nobis omnia
 superessent abundè, non in
 necessitatem modò, uerū in
 in uoluptatem quoque ita
 men bonū omnium aut ma-
 ximæ saltem partis expers

es, nec eorum quoquam frueris nibulo certè magis, quàm

ΑΑΑ 4 fctæ

εἴη τοῖς δυσμετέροισι. πολὺ
 ἢ ἀβυσσώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἰ-
 αὐτ' ἀπεστηροῖν πάντων τ' κη-
 λῶν, μενοῖα τε ἦδη τὸτέ γισα-
 φής. Κ. ἀλλ' ἴσως ἑρβῶς λίγαι.
 ἐκείνο δὲ μὲν εἰπὶ, εἴ τις αὐτὸ
 εἴη πλαστοῖς περιδύμωι καὶ φι-
 λανθρώποις, ἵτι τὲ φιλαφρόνως
 ἰσχυρὸν ὄν, καὶ ἑξοίζοντο πολλὰ
 καὶ ἡμᾶς καὶ παντοδαπὰς, τὰς
 ῥ' ἀδρανῶας, τὰς ἢ ἱερὸν μὲν
 καὶ παρὰ τὰς παραθύντο, πολλὰ
 καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπάζ-
 ον καὶ πικρὰ ἰδίῃ, μὴ τὰ πλε-
 ον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω,
 τὰ τοῖς ἀδρανῶας παρεκδύνα-
 σμένη, ὑγιαίνων αὐτοῖς, καὶ
 πάντα, μίαν μὲν κελεύει ἵ-
 χαν, δυνάμεν δὲ, ὥς τε φάσθαι
 καὶ δυνάμεν, ὑπὸ τῶν πολ-
 λῶν ἰατρῶν βίβησι δαίμων, καὶ
 εἴη ὁ ἑαυτοῦ ποῖος τις δικαί-
 ος ἦναι, ὡς ἀεὶ φέρομεν. ΛΥ.
 εἰ μὲν γὰρ. ΚΥ. τί, σῶφρων;
 ΛΥ. εἰ μὲν τοῦτο. ΚΥ. τί δὲ, δὴ
 τί μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὰς τῶν
 φασκόντων, τῶν μὲν πολλῶν
 εἶναι ἴσθαι ὅτι προβήναι. LVC. Non mihi quidem. CYN.
 Quia uero, num temperans? LVC. Ne id quidem. CYN.
 Quia uero si quis eiusdem mensae particeps, multa illa

modum hi qui seruantur in
 uinculis: longè uerò miseri-
 us, si quis ipse sese omnibus
 bonis priuet. Nam ea demum
 manifesta insania est. CY.
 Et rectè quidem fortasse di-
 cis. Verum isthuc dic mihi
 Si quis diuite quopiam alac-
 critè atque humane, quin
 prolixè quoque exhibente
 cōuiuium, tum hospites ex-
 cipiēte & multos simul, &
 omnigenos, alios quidem im-
 becillos, alios autē robustos:
 deinde apponente multa at-
 que omnigena: si quis, in-
 quam, omnia corripiat, om-
 niaq; deglutiat, nō ea tan-
 tum quæ uicina sunt, sed ea
 quoque quæ procul absunt,
 preparata uidelicet inuali-
 dis, ipse tamen ualens, cum
 unum duntaxat uentrem
 habeat, nec multis ut nutria-
 tur indigeat, diutius tamen
 quā alij multi immoretur:
 hic uir cuiusmodi tibi uide-
 tur esse? LVC. Non mihi quidem. CYN.

Quia uero, num temperans? LVC. Ne id quidem. CYN.

Quia uero si quis eiusdem mensae particeps, multa illa

καὶ ποικίλων ἀμολῶ, ἐν δὲ
 τῶν ἰγγισσιν αὐτὸν ἄδελφον.
 ξαμῶ, ἰκκῶς ἔχων πρὸς
 οὐδὲν ἑκαστὴν χρεῖαν, τὸ τὸ ἔδωκε
 κ. σμίος, καὶ τῶν μὲν ὡς χρῶ-
 τε, τοῖς δὲ ἄλλοις ἰδίᾳ προσβί-
 πει, τὸ τε ἐν τῇ σαφηνείᾳ.
 γινῶσκει ἀμύνει ἀδελφὸν ἰκκῶς.
 Δυ. ἰκκῶς. Κυ. πρὸς ὅτι δὲ συ-
 εῖται, ὅτι δὲ ἀνέγειται. Δυ. τὸ
 πρὸς. Κυ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν
 ξαμῶντι καλῶς ἰκκῶς ἔστιν,
 πρακτικῶς ποικίλῳ ποικίλῳ
 καὶ ποικίλῳ, ἵνα ἔχων
 οὐδὲν ἑκαστὴν, τὸ καὶ ἑ-
 γινῶσκει, τὰ δὲ ἑκαστὴν, καὶ τὰ δὲ
 ἰκκῶς, τὰ δὲ ἀδελφῶν,
 ὅτι καὶ χρεῖαν ἀπασί πάν-
 τες, ἀλλ' ἵνα τοῖς κατ' ἑκασ-
 τὸν ἴαται, καὶ τὰ καὶ ἑ-
 γινῶσκει, τὰ δὲ ἑκαστὴν, καὶ τὰ
 δὲ ἑκαστὴν, ὅτι καὶ τὸ δὲ ἑ-
 γινῶσκει, καὶ τὸ δὲ ἑκαστὴν, καὶ
 πρὸς ὅτι πρὸς, ἵνα μὴ ἑ-
 γινῶσκει, πρὸς καὶ ἑκαστὴν
 ἑκαστὴν, καὶ τὸ δὲ ἑκαστὴν.
 καὶ,

insatiabilitatem atq; incontinentiam omnia concupit,
 refectus, ut qui rebus uti uoluit omnibus, & unde pars
 partis,

ac uaria negligat, unoquo-
 priam ex his quæ proximè
 apponuntur, electo, cum sa-
 tis in suam habeat neces-
 sitatem, id de cetero edat, eoq;
 solo utatur: cetera illi ne re-
 spectat quidem, an nò hanc
 temperatorem & melio-
 rem uirum illo putabunt? L V.
 Ego certe. C Y N. Virum
 ergo iam intelligis, an me
 oportet dicere? L V C. Quid
 nam? C Y C. Quòd Deus illi
 quidem pulchre conuiuium
 instructum similis est, ut qui
 apposuerit multa ac uaria
 atque omnigena, ut essent,
 quæ cuique conueniant, alia
 quippe uidentius, alia rar-
 ius expositis, atque alia
 quidem robustius, alia uerò
 mollius non ut omnibus us-
 tantur omnes, sed ut his uti
 tur singulis, quæ sunt eas-
 que nature conueniunt. &
 ex his ipsi, quæcumque ma-
 ximè quæque indigere co-
 nigerit. At uos illi ut quæcumque

χαῖ μὴ πάντες παρ' ὑμῖν μό-
 νον, οὐ γὰρ, οὐ βέλτερον
 τίς κεῖν αὐτοὺς αὐτὰρ κα-
 τιμῶντο, ἀλλ' ἀπὸ πλε-
 οντων γὰρ ἱκανοῦμενοι
 τὰς ἡλικίας, καὶ τὰ ξυ-
 νήτων ὑποχρησίων αὐτοὺς προ-
 τιμῶντο, καὶ τὰ πολυ-
 λῶ τῶν δούλων καὶ τὰ δυ-
 σπείρας τῶν δουρίων,
 καὶ δόλω δὲ, πράγματα καὶ
 κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἰδίους
 τῶν, ἢ δόξα πραγμάτων
 εἶναι. τὰ γὰρ δὲ πολλά καὶ
 τίμια, καὶ δολιχόχρονα πα-
 ρουσίασιν, ἢ οἷς ἀ-
 γάλλοι, διὰ πολλὰς ὑμῖν
 ταῦτα κακοδαμνίας καὶ
 ταλαπορίας παραγίγνεται.
 σκέψαι γὰρ, ἢ βούλα, τὴν
 πεινῶντων, χερσὶν καὶ
 τὴν ἀργύρῳ· σκέψαι τὰς
 εἰκίας τὰς πενιχλῆς· σκέ-
 ψαι τὰς ἰδιότητας τὰς ἰ-
 σχυρὰς μελέας· σκέψαι τὰ
 τούτοις ἀνέλευθα πάντα,
 πόνων πραγμάτων ὅτι ὡς
 εἶα, πόνων πόνων, πόνων
 λιτοῦτων, μᾶλλον δὲ, πόνων ἢ βλάβου, ἢ λιτοῦ
 εἶα ἀνθρώπων πόνων, ὅτι μόνον ὅτι πόνων ἀπὸ λυτοῦτων

partis, non solis cōtenti præ-
 sentiū, existimantes pro-
 priam quidem neq; terram,
 neque mare sufficere, sed
 importantes ab ipsi usque
 terræ finibus voluptate, pa-
 triq; rebus peregrina præ-
 ferentes, sumptuosq; fruga-
 libus, atque ea quæ difficile
 comparantur, his quæ sunt
 cōparatu facilia: in summa,
 denique molestis, malâque
 potius eligentes, quàm abs-
 que molestiâ uiuere. At isti
 quidem plurimi ac preciosi
 beatiq; apparatus, quibus e-
 xultant, per magnâ ad uos
 miseriam, arumnamq; per-
 ueniunt. Aurum ipsū tam
 optabile, si libet, argentiq;
 considera: domum considera
 sumptuosam, uestes operosas
 considera: atque eius gene-
 ris omnia, quanto negotio
 emuntur, quot laboribus, pe-
 riculis, imò sanguine ac ca-
 de, quantoq; hominum inte-
 ritu: non ideo solum, quòd

ἵνα πρῶτα ποιῶσι τι,
 καὶ πᾶσιν εἰ αὐτοῖσι καὶ
 τοῖς ἑτέροις δρᾶσθαι τὰ τῶ
 τῶ ἐπιθυμίας, καὶ μὴ τις ἴθι-
 λαι ῥυφᾶν, καὶ εἰς τὸ τὰ τῶ
 ἢ μάλιστα καὶ διαφθερὰ φαίνεται
 τοῖς ἀνθρώποις ἀρετὴν· ἀλλ'
 ἔδω καὶ τὸ ἀνθρώπων τῶ χρῶσιν ἀ-
 ναστρίφουσιν, ἐν αὐτῷ χρόνῳ
 πρὸς ὃ μὴ πείθονται, ὥς πρὸς ἃ
 τις αὐτὸ ἀμάξης ἵκει τὴ κλί-
 νην χρῶσθαι, καθάπερ ἀμά-
 ξην. Λυ. καὶ τίς ἔστι; Κυ. ὁ μὲν,
 εἰ τοῖς ἀνθρώποις ἄτις ἰσχυ-
 ρίως χρῶσθαι κινεῖται ὃ αὐτὸς
 ὥς πρὸς ἀμάξης τὰς κλίνας,
 τοῖς ῥαχέσις ἄγαν, αὐτοὶ δ'
 αὖ κατὰ κλινὴν ῥυφῶντες, καὶ
 ἐν αὐτῷ, ὥς πρὸς οὐκ, ἵστοχῆτα
 τοῖς ἀνθρώποις, ταύτῃ, ἀλλὰ
 μὴ ταύτῃ ῥιπιδίαι κινεῖται-
 τες, καὶ εἰ ταύτα μάλιστα ποιῶ-
 ντες, μάλιστα μακαρίζονται. εἰ ὃ
 ταῖς ἀρεταῖς, καὶ μὴ ῥυφῇ χρό-
 νῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκείναις με-
 γαλόταται δὲ αὐτὸ εἶναι γὰρ εἶναι
 οἱ τῶ πρὸς ῥυφῇ βίησιν, καὶ

καὶ

alimenti utuntur, verum tincturas etiam quasdam ex
 his machinantur, eo dico qui purpuram tingunt: nonne

tas molestias mortales ex-
 faciunt, ex patiuntur quan-
 quam facile est isti cupidita-
 ti mederi, nisi quis velit in-
 dulgere delictis. At ne hac
 quidem insaniam corrupte-
 laq; sufficere videtur morta-
 libus, sed iam rerum etiam
 usum pervertunt, singulis re-
 bus ad id utentes, ad quod
 minime paratae sunt, quæ-
 admodum lecto si quis uti
 carpenti loco velit, ac tan-
 quam curru. L V C. Quis-
 nam is est? C Y N. Vos, in-
 quam, qui hominibus tan-
 quam iumentis utimini. Nā
 eos iubetis, ut lecticis tan-
 quam curru in cernicibus
 ferant. Ipsi uero in sublimi
 residetis delicati, atque il-
 linc homines perinde tan-
 quam asinos aurigamini,
 imperantes ut hac, non illac
 eant, ex qui hac facili ma-
 xime, idem maxime beati
 uidentur. Tum hi qui piscio-
 rum carnibus non tantum ut

χι ἢ αἰεὶ παρὰ φύσιν χρῶνται
 τοῖς τ' ἐξ οὐρανόθεν ἀσμάσι·
 Ἄν. τὸ εἰς δυνάμει γὰρ βέ-
 πην, ἐκ ἐδιδάται μέγαν τὸ πλ
 πορροῦτε κρίας. ΚΥ. ἀλλ' ὁ
 πρὸς τῷτο γίνοντες, ἰπὸ ἢ τῷ
 κρατὶ διόχαι' αὐτὸς τις βιασθ
 μὲν θ', οὐκ ὡς χρῶνται χρῶν-
 ῶσαι πρὸς τῷτο γίνο-
 ντες. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἀπασκν
 τὸ τῷτο τις κακοδαμόντων
 διαβῶν δύναιτ' αὐτὸς αὐτῇ
 τίς ἔστι, οὐδ' αἰ μετ', διότι μὴ βί-
 λαμαι τούτοις μετ' αὐτῶν, ἱγνα-
 λῆς; ἦ γὰρ, καὶ ἐπὶ ὁ κέτι μὲν
 ἐκῆτος, οὐκ ἔστι μὲν τοῖς κατ'
 ἱμαστίον ἢ τῷς οὐκ ἐστὶν αὐτοῖς
 χρῶμα θ'. τὸν γὰρ περικλῶν
 καὶ πικροδαπῶν ἐκ ἐφ' αὐτῶν
 θ'. καὶ πάντα θύει βίον, βρα-
 χίον ἀεὶ θ', καὶ ἐπὶ αὐτοῖς
 χρῶμα θ'. δὸν οὐκ ἔστι. καὶ
 αὐτοῖς οὐκ ἔστι ἢ τῷ θύει
 εἶναι χρῶμα, καὶ γὰρ τὸν
 αὐτὸν λόγον ὁ δὲ γὰρ δὲ αὐτοῖς.
 ἔτι δὲ κατὰ μὲν ἀνδρῶν τι-
 ρων, τὸ, τὸ αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς

Dū profectō in periculum veniunt, ne & ipsi sint feris e-
 tiam deteriores, quippe qui rei nullius indigent. Verūm ut
 exactius intelligam, cuiusmodi horum utrumq; sit, vel paucis
 indicet

& hi prater naturam his
 utuntur quæ à deo prepara-
 ta sunt? L V C. Non per lo-
 uem, siquidem ungere etiā
 potest, non comedi tantūm,
 purpuræ caro. C Y N. Ac
 non in id tamen nata est.
 Nam & cratere quissiam,
 si prater naturam deterque-
 at, ullæ loco posset ui, nec
 in id tamen paratus erat.
 Sed quo pacto posset quissi-
 am uniuersam illorum infea-
 licitatem percurrere, quæ
 tanta est? Ac tunc quoque
 quod nolo eius esse parti-
 cepi, in: usas: uiuo ego tamē
 quemadmodum modestus il-
 le, his uidelicet diutaxat,
 quæ mihi apponuntur, ue-
 scens, ac frugalissimis utēs:
 uarijs uerò illis atque omni-
 genis minime inhiā. Ac de-
 inde quam pau us egcam, ac
 minime multis utar, feri-
 nam tibi uideor uitam uiue-
 re. Atqui hac ratione tua

ἢ οὐ δαδωκεν, πᾶσι τι κἀτι-
 ρεν ὄντι, ἵνα εἴπω, ἵτι δυν-
 τα πλείονων, οἳ μὲν πᾶσι δού-
 τῶν τιλκῶν, αἱ καὶ γυναι-
 κες τῶν ἀνδρῶν, οἳ ὅμως οὐδὲ
 τὸ ὑγιεινότερον καλῶσι, παν-
 ταχὲ τὸ γῆρρον τῷ κρείττετον
 πλεόνων εἶναι. διὰ τῆς τοῦ θαι-
 ρος εἰσεως, οἳ δ' ὑγιᾶσι βίῃ,
 ἱλαχίστων δύνανται. ὃ νομίζουσι
 τὴν ἡρωικὴν, τῇ πάντων ἀν-
 δρώπων ἀρίστην, βίαν ὅτι ἀνδρα-
 κῆς βίαν ὀρθῶς νομιζόντων, διὰ
 κακιδαιμονίαν πορευομένων γυ-
 μνῶν, ἀσθενεῖαν μόνον ἔχοντα, καὶ
 μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὕμιν δέμι-
 νον; ἀλλ' ὃ κακιδαιμονὴν ὡς
 ἐκείνην, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 πώμων πᾶς κακῶς. ὃ δ' αὖ πεί-
 νει, ὃς γὰρ καὶ θαλάττης ὄρε-
 χος. ἰφ' ἑῷ, τι γὰρ ὀρμήσας, ἀ-
 πανταχῇ πάντων ἱεράται
 καὶ ἰδρύται τῷ τότῃ ἰσχύος ἰ-
 μοῖον ὃ δὲ κράττερον ἰσχύος, μέχρι
 πρὸς τὸ ἀνθρώπων ἀπέλθον. ὃ
 οὐδ' ἔστιν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ὑπε-
 ς αὐτῶν ἀπείρους ἔχον,

καὶ

qui se uel æquarit unquam, uel uicerit, quoad ex humana
 nis excessit. At tu illi stromata putas calceosq; defuisse, atq;

uidelicet egere, uel multum
 considera quod pluribus e-
 gent primum pueri quam
 adulti, deinde mulieres quam
 uiri, tum ægroti quam ua-
 lentes: atque omnino in sum-
 ma, inferiora quolibet præ-
 stantioribus plurimum indi-
 gent. proinde. Dñ omnino
 nullius egent rei: qui uero
 ad deos accedunt proximè,
 quam minimis egēt. An Her-
 culem putas omnium hominum
 præstantissimum, quippe di-
 uinum uirum, deumq; rectè
 creditum, miserum tunc fu-
 isse, quum circuiret nudus,
 pelle duntaxat indutus, ba-
 rum rerum nostrarum nihil
 desiderans? At ille miser pro-
 fectò non erat, quippe qui
 miseriam ab alijs propulsa-
 bat: neq; rursum pauper, qui
 terra mariq; dominabatur.
 Nempe quocunque intendis-
 set impetum, omnes quaque
 uersum superat: nec in quen-
 quam sui temporis incidit,

ἢ διὰ τότε παρίσταται; ἢ ἵνα ἐπὶ αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα κρατὺς
 καὶ καρτερικὸς ᾖ, καὶ κρατῶν ἡ
 θύει, καὶ βουφῶν ἐκὶ ἐβόηται. ἢ ὅ
 θουσι, ἢ τότε μαθητὴς, ἢ βα
 σιλεὺς ἢ ἡ πᾶντων Ἀθηναι
 ων, ἢ ὅς ἐστι περὶ αὐτοῦ, ὡς φα
 σιν, αἰσθῆται ὅτι καὶ αὐτὸν;
 ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸν ὅδε ἔλεγε ἀ
 νυπεδῆται, καὶ γυμνὸς βα
 δίζειν, καὶ τῶν ἑσθίων καὶ κέλευ
 χον ἔρριπεν καὶ τῷ, καὶ ἐκὶ ἐκ
 οὐ μέγα, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς
 παλαιῖς ἔρριπεν ἁμάντας γὰρ
 ὅσων ἱμῶν. καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐπι
 μαντο ὅδε ἵς αὐτῷ, ὅδε μάλ
 λον, ὅτι τῶν λόντων τίς ξυρῶ
 μεσθῆται. ὑγρότατα γὰρ, καὶ λεό
 τατα σαρκὸς γυναιξὶ περιπερ
 ὡγαῖτο αὐτοῖς δὲ ὡς πρὸς ἡ
 σασθῆται, καὶ φαίνεται αὐτῷ
 ἔθελον. καὶ τὸν πῶγοντα, κέ
 σμεν αὐτοῖς ἰσόμενον, ὡς πρὸς
 καὶ ἵππον χαίτην, καὶ λόντων
 γένεα, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαίας καὶ
 κίσμος χάριν προσέθηκεν τινα,
 ἐταροῖς ὅτι καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν
 βαντ: ac barbā quidem cultum uiri ducebant, quemadmo
 dum in equis iubā, in leonibus barbā, quibus Deus splendo
 ris quandam atq; ornaementi uenustatem dedit, sic et uiris

ob id mundum obambasse
 tantum uirum? Dicendum
 profectò non est: sed conti
 nens erat ac fortis, et mo
 deratè uiuere uolebat, nō in
 dulgere delicijs. Quid Theo
 seus eius discipulus? An non
 rex erat Atheniensium o
 mnium, ac filius etiam, ut se
 runt, Neptuni, sua certè tem
 pestate fortissimus? Atta
 men ille quoque uoluit sine
 calceis esse, ac nudus ingre
 di: barbāque et comam
 nutrire placuit ei: nec ei ta
 men solum, sed omnibus eti
 am ueteribus placuit: nem
 pe meliores erāt quàm uos,
 atque adeò ne sustinisset
 quidem eorum quisquam a
 liquid huiusmodi, nihilo pro
 fectò magis quàm leo quispi
 am sese tonderi. Siquidē car
 nis mollitiem ac læuorem
 decere mulieres existima
 bant, ipsi uerò sicuti erant,
 ita uideri quoque uiri uole
 bant

πώγωνα προσέειπε. ἰκέετε
 ὅν ἔγωγε (καὶ τὰς παλαιὰς, καὶ
 ἰκέετε μιμῆσθαι βόλεμαι, τὰς
 ἔνι καὶ ἔχων τὴν βαρβαρίαν ταύ-
 τας εὐδαιμονίας, ὡς ἔχουσιν, καὶ
 πορὶ ῥαπίδας καὶ ἰδιώταις, καὶ
 λαλόντες καὶ φιλομένοι πάν-
 τες σώματι μόνον, καὶ μηδὲ
 τῶν ἀπορήτων ἔστιν, ἢ πεί-
 ρου, ἔχων ἰώντες. δύχισται
 δὲ μοι τὰς μὲν πείρας ἐπὶ τῶν
 ἰππῶν ἔστιν διαφύκειν, ὥς
 πορὶ φασὶ Χείρωνος. αὐτὸς ὅ-
 μιν δὴ δὴ σφραγίσαντες, ὥς πορὶ
 οἱ λυσιτέρες. ἔτι ῥοφῆς δὴ-
 δὴ πολυτιμότες μάλλον, ἢ οἱ
 κινῶντες. ὡς δὲ μοι, γὰρ ῥα ἀ-
 πασάν, δύνω ἀντάρκα ἔχων,
 οἷον δὲ, τὸν κόσμον νομίζων,
 ῥοφῶν ὅτι αἰρεῖσθαι, τίς ῥα τῶν
 περιεσθῆναι. χρυσὸν ὅτι καὶ ἀργύ-
 ρον με διαβάλλω, μὴτ' ὅν ἔγωγε,
 μὴτ' τῶν ἰμῶν φίλων μεδίζω.
 πάντα γὰρ ἅπαντα τοῖς ἀνθρώ-
 ποις ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν
 φύονται, καὶ εἰσὶν, καὶ πόλεμοι,
 καὶ ἐπιδόλαι, καὶ σφαγαί. ταῦ-
 ἐγώ, καὶ νεοτέρων ἀνθρώπων οὐκ ἔστιν. Ὅλα γὰρ
 καὶ ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν φύονται, καὶ πόλεμοι, καὶ
 ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν φύονται, καὶ πόλεμοι, καὶ
 ἐκ τῶν ἐπιθυμιῶν φύονται, καὶ πόλεμοι, καὶ

barbam adiunxit. Illos igitur
 ego æmulor, ueteres in-
 quam illos imitari uolo. hu-
 ius uero tempestatis homi-
 nes non æmulor mirabilis
 huius felicitatis nomine,
 quam in epulis et uestibus
 habent, dum potunt ac læ-
 uigant singulis corporis
 partes, ac ne secretiorum
 quidem ullam, uel ut instituit
 natura, dimittentes. At
 mihi certe pedes opto ut ni-
 bil equinis differant, quales
 Chironis fuisse ferunt. Tum
 ut ipse stromatū non egam
 more leonum: nec cibo ege-
 am magis exquisito quam
 canes. Contingat præterea
 mihi, ut terra quæuis mihi
 per se pro cubili sufficiat.
 Domum uero ut mundum
 hunc existimē. alimenta de-
 mum ut ea deligam, quæ fa-
 cilimē comparari possunt.
 Aurum uero argentumque ne
 desiderem unquam, neque
 ego, neque meorum amicorum quisquam. Omnia nam-
 que mala inter homines ex horum cupiditate nascuntur;
 et seditiones, et bella, et insidiae, et caedes. Hæc
 BB omnia

τὶ πάντα πρὸς τὸ ἔχειν πλεονέχουσι τοῦ πλείου, ἀλλ' ὁμῶν αὐτῶ ἀπᾶς, καὶ πλεονεξίας μὲ ποτε ἐπιχθάλω, μεινκτῶν δ' αὐχιδάων δυνάμειω, τοιαῦτά σοι τὰ γινώμινα, πλὴν δὲ καὶ διάφορα τῶν πολλῶν βελέμασι, καὶ βασιλείῃσι, καὶ τῷ σχήματι διαφέρουσιν αὐτῶν, ἐπεὶ καὶ ἡ πρᾶξις αὐτῶν διαφέρουσιν. ὁ κομᾶσα δὲ σου, πῶς ποτε λειπαρῶς μὲν τινα τιμᾶται πολλῶν καὶ σχῆμα, καὶ αὐλετῶ, καὶ Δία, σχῆμα καὶ πολλῶν ῥαγῶν, αἰδοῖς ὃ ἀγαθὸν σχῆμα καὶ πολλῶν ἐκείνῃ τιμᾶται, ἀλλὰ πλεονέχων αὐτῶν αὐτῶν οὐδὲν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα, τῶν πολλῶν κακῶν ἔσονται. καὶ ὁ δὲ αὐτῶν ἰδίῳ σχήματι τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέπει αὐτῶν μάλλον, καὶ τῶν, ἐπεὶ ἀναμίσταται μάλλον τοῖς ἀπειλάτοις ὅτι, ὁ περὶ ἀποδείξωντ' αὐτῶν ἰταμίαια ἔχειν. ἐκὼν τὸ γινώμινα σχῆμα, τοιοῦτόν ἐστιν, κοχμοφίον ἔσται, λῆστερ ἔσται, φίλον

να

meum huiusmodi est, squalidum esse, hirsutum esse, tritum pal-
lucum

omnia fontem habent plures habendi cupidinem. At haec à nobis abscedat procul, ne unquam plus satis appetamus minus uero cum habeam, ferre equo animo ualeam. Nostra quidem ita se habent. Plurimum profectò à vulgi sententijs ista dissentiunt. Neque quicquam ergo mirandum est, si ab his differimus habitu, à quibus tantum differimus institutio. Sed te miror, quoniam patet, quum suam quandam citharædo uestem tribuas, cultumque, atque adeo tibicini suum, & tragædo suum: bono uero cultum uestemque propriam nullam existimas, sed eandem ei cum uulgo habendam censes, id est quum uulgus malum sit. Quod si bonorum cultus proprius debet esse ullus, quinam deceat magis quam hic meus, qui maxime luxuriosis pudendus sit, quemque illi maxime auersentur? Cultus ergo

να ἴχασιν, πομπῶν, συνουσιῶν
 τὸ δ' ὑμῖν τὸν ἴδιον τῷ τ' πε-
 ναίδων, καὶ διακρίνουσιν ἡδὴ νῦν
 αὐτοῖς, ὅτι τῇ χειρὶ τ' ὑμῶν,
 ἐν τῇ μαλακότητι, ἐν τῇ πλε-
 θει τ' χιτωνίσκων, ἐν τοῖς ἁμ-
 φίσμασι, ἐν τοῖς ὑποδήμασι, ἐν
 κατωσκανῇ ῥιγῶν, ἐν ὁσμῇ
 καὶ γὰρ ἀπείριτον ὕδα παρὰ πλε-
 σιον ὑμῶν, οἱ ἀνδραμονίται
 οὗτοι ἔσονται μέλας, καὶ τοὶ τί αὐ-
 τῶν; τὸν αὐτὸν τῶν αὐτῶν
 τοῖς πεναίδοις ὁσμῶν ἴχοντες;
 ποιεῖται τὰς μὲν πάντας ὕδιν
 ὑμῶν μᾶλλον αὐτοῖς, τὰς
 ὅτι ὕδιν αὐτῶν ὑμῶν ὅτιον,
 καὶ ῥιγῶν τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοι-
 μῶν ὁμοίως, καὶ βαδίζει. μᾶλ-
 λον ὅτι βαδίζειν ἐκ ἰδίου φέ-
 ρει, ὅτι, ὅτι πρὸς τὰ φορτία, οἱ
 μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ ὅτι ὑπὸ
 κτηνῶν, ὑμῖν ὅτι οἱ πρὸς φέρου-
 σιν, ὅτι πρὸς τὸν δυνάμει κα-
 τὰ μὲν ἰκανοὺς καὶ ῥιγῶν αὐτοῖς
 αὐτοῖς, καὶ ῥιγῶν φέρου, καὶ τοῖς
 ὅτι ὑμῶν ῥιγῶν μὲν δυσχεραίνου,
 διότι ἄλλοις αὐτοῖς ὑμῶν ὅτι, διὰ
 τῶν ἀνδραμονίται, οὐδὲν
 ex calore pati: eaq; que
 ferre, ideo videlicet, quia mihi

lum indui, comam producere, ac sine calceis ingredi. Vester uerò, cinædorum ornatus similissimus est, nec distinguere uos quisquam ab illis possit neque colore uestium, neque molliæ, neque camistarum numero, neque lacernis, neque calceis, neque capillorum cura, neque odore. Nam & redoletis ut illi, iam præsertim uos, qui estis felicissimi. Et quidens quid facias, quum uir eundem cum cinædis odorem oleat? Etenim in ferendis laboribus nihil illis præstat, uoluptatibus uerò nibilo minus quàm illi superamini: eadem comeditis, eodem modo dormitis atque inceditis, imò uerò incedere non uultis, sed gestari potius tanquam sarcinæ, alij ab hominibus, alij uerò à iumentis. At me pedes ipsi gestant, quocunque sit opus: ego & frigus tolerare sufficio, obtulerint, minime molestè sum. Vos uerò propter hanc

BBb 2 felicitate

ταβλῶναι, ἔπειτα βιόντες ἰδύ-
νατο. καί τις ἀπαρτήσας, ὁρῶ-
ντας αὐτῶν, ποίαν ἀπειρῶν, ἢ ἴ-
σπερ, ἴπερ αὐτῶν τῶν δεικνῶν, δει-
κνύς πρὸς ἴππον. καὶ ὑμᾶς αὖ-
τις ἔρουντες, ποῖ φέρεσθε, τὰ-
λαβῶν ἰδύοντες λίγαν, ἔρουντες
ἀπλῶς ῥῆ, ἴπερ πρὸς αὐτῶν τῶν ἐπὶ
θυμίας δεικνῶν, κατὰ μόρον ἴ-
περ πρὸς αὐτῶν τῶν ἰδύοντες, ποῖ δὲ,
ἴπερ τῶν δεικνῶν, ποῖ δὲ αὐτῶν, τῶν φι-
λοκρίστων· ποῖ δὲ ὁ θυμίας,
ποῖ ἴ-
περ φέρεσθε, ποῖ ἴ-
περ τοῖς ὑμᾶς ἰσχυρῶν φαί-
νεται. ἢ γὰρ ἴ-
περ ἴ-
περ πολλῶν ὑμᾶς γινώσκοντες
βελότων, ἄλλοι ἄλλων, καὶ
μαυροκλύων πάντων φέρε-
σθε. τοιγαρὶν ἰσχυρῶν ὑ-
μᾶς αἰετῶν βαρύνοντες ἰσχυρῶν.
ἴσπερ ἰσχυρῶν, πρὸς πρῶτον,
ἴσπερ πρῶτον μάλιστα. ἢ ἴ-
περ οὐτῶν, ἢ καταγινῶν, καὶ
ἢ κίμων, καὶ τὸ σχῆμα τὸ μὲν,
ταλικάντις ἴσπερ δεικνῶν,
ὥς τε παρίστανται μοι ἴσπερ ἴ-
σπερ, καὶ πρῶτον ἴ-
σπερ, καὶ σιωπῶντες εἰς βού-
νομα.

prebeat: utq; agam quicquid uolo, uerserq; cum quibus

BB b 3 uolo.

poterat. quidam uerò cum
occurrisset ei, rogauit quò-
nam tenderet. hic respōdit,
quocunque huic uidetur, e-
quum demonstrans. Quòd
si nos quisquam roget, quò
feramini: si uerum uultis di-
cere, dicetis in uniuersum
quidem, quocunque uidea-
tur affectibus: sigillatim ue-
rò, interdum quocunque uo-
luptati, interdum quocunq;
ambitioni, interdum rursus
quò lucris studio. Quin inter-
dum ira, interdum metus, in-
terdum aliud quippiam huius-
modi uos auferre uidetur
Necque enim unum dunta-
taxat equum uos, sed multos
insipientes, nunc hunc, nunc
illum, furiosos quidē omnes,
aucebinini. auferūt ergo uos
in baratrum, ac prærupta:
uos tamen priusquam cada-
tis, casuros uos esse nescitis.
At hoc detritum pallium
quod uos ridetis, comaq; ba-
biuntq; meus tantam habet
uim, ut uitam mihi quietam

λωμα. τὸ γὰρ ἀμαθῶν αὐδελό-
 των καὶ ἀπαιδούτων ἰδοὺς αὐ-
 τοὺς μοι προσεῖναι διὰ τὸ
 σχῆμα· εἰ δὲ μαλακῇ καὶ ψαύου
 πόρρωθεν ἐκπριπύουσι, προσί-
 οσι δὲ εἰ καμψίταται καὶ ἐπιμυ-
 γαται, καὶ ἀρετῆς ἰδιθυμούν-
 τες, οὕτως μάλιστα μοι προσί-
 οσι τοῖς γὰρ τοιάτοις ἐγὼ χαίρω
 σπουδῶν. δύραρ δὲ τὸ καλεμένον
 αὐδελόπων ἐς ἑραπύου, τῆς δὲ
 χερσὸς σιφάουτε, καὶ πῶς περὶ
 εὐρα, τύφον νομίζω, καὶ τὸ
 αὐδελόπων καταγλιῶ. ἴτε δὲ
 μαίης περὶ τὸ σχῆμα, ὡς
 ἐκ αὐδελόων μόνον ἀγαθῶν,
 ἀλλὰ καὶ διῶν πρίπεντο, ὅ-
 πάντα καταγλιῶς αὐτῷ, ἐκί-
 ψας τὰ ἀγαθήματα τὸ εἶναι, πῶς
 τοῖς σοῖς δεκῶν ὁμοίως ἔχον
 ὁμῶν, ὃ ἰμοὶ καὶ μὴ μόνον γὰρ
 τὸ ἐλλείπον, ἀλλὰ καὶ τὸ βαρ-
 βάρων τὸς καὶ ἐπισκίπῃ
 πόρρωθεν, πῶς τὸν αὐτὸν εἰ εἶναι
 καμῶσι, καὶ γυναικῶν, ὡς
 ἐγὼ, ὃ καὶ ἀπορὸ ὁμῶν, ἐ-
 ξυμελῶσι πλάττονται, καὶ
 γράφονται. καὶ μέντοι καὶ
 ἀχίτνται ἑφ᾽ αὐτὸς πολλοί,

quoniam plurimos etiam sine iunctis conspicias, ut me nunc
 esse

uolo. Nempe ex indoctis at-
 que ineruditis hominibus ne-
 mo me adire uoluerit, ob
 hunc habitum: at molles e-
 tiam qui sunt adhuc admo-
 dum procul, declinant: con-
 grediuntur uero scitissimi
 atque modestissimi, et qui
 uirtutem cupiunt, hi potissi-
 mum congregiuntur me-
 cum. horum ego consuetudi-
 ne delector. Eorum uero fo-
 res qui homines uocantur,
 non obseruo, tum coronas
 aureas ac purpuram pro-
 fastu habeo, atque homines
 ipsos derideo. At ut cultum
 hunc intelligas non bonos
 modo uiros, sed ipsos etiam
 deos decere, atque cum dein-
 de si libet, irrideas, deorum
 statuas considera, utri ui-
 deantur, uobisne, an mihi si-
 miliores. Neque Græcorum
 solum, sed barbarorum etiā
 templa circumspicias, utrum
 ipsi dii, ut ego, comati bar-
 batiq; sunt, an quæadmodū
 uos, rasi finguntur atq; pin-
 guntur.

ἔτι πρὶν αὖ. τί αὖ οὖν ἴτι τολ-
μῶς πρὶ τῆς τῶ σχήματος
λίγης, ὡς φάλα, ἐκίτι καὶ
θῶς φάλα πρὶν.

esse uides. Quo pacto igitur
audeas posthac hunc habi-
tum uitio dare, quum deos
etiam decere uideatur?

GILBERTI COGNATI AN-
notationes.

ARGUMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam paruoque contentam
Cynicorum uitam defendit, mollem atque eneruatam delica-
torum hominum luxuriam reprehendit: nec non eadem o-
pera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique ar-
ctam illam atque angustam uitam laudat. D. Ioannes Chryso-
stomus, uir planè sanctus & incomparabilis, non ueritus est e-
ius partem in Homiliam quandam, quam in Ioannis Euange-
lium commentatus est, inserere. De Cynicis uerò habes apud
Laertium in uita Antisthenis & Diogenis: Lucianum in Vita-
rum uenditione, Arrianum Epict. *ἀπὸ τῶν μὲν* & Athenæum
Dipnosop. η. Cynici appellati sunt, siue ob sordidam uitam,
siue quòd obuios quosque conuiciantes mordeant, & mendi-
cato uiuant, more eorum.

a Quidam inopia.) Inops dicitur, qui solus est, qui nec a-
micos, nec propinquos habet, quorum ope, id est auxilio
tutari se possit, unde inopia ferè in eadem re dicitur.

b Egestas omnia mala.) Egestas solet homines facilius ad sce-
lera perpetranda impellere. c Barbamque & comam nutri-
re.) Tam sacri quàm prophani scriptores in barba præci-
puum decoris & ornamenti argumentum esse prodiderunt.
Ita Cynicus hęc ponit & barbam uiro demere, & leoni tonde-
re iubar, detracto uidelicet utriq; peculiari suo de-
core.

d Molliciem.) Lactantius atque

Varro scribunt mulierem

à mollicie di-

cam.

BBB 4 PSEY.

ΠΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ ΗΣΟ.
ΛΟΙΠΩΝ.

PSEVDOSOPHISTA, SEV
Solocista:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Quamquam neque hic dialogus, ut supra Lexiphanes ille, vertendus fuerat, quod singula commodè ac suo modo latine reddi non possent: pro suscepto tamen opere audendum aliquid longius, & periculum qualecunque faciendum fuit. Quo æquiores nobis lectorem fore puto, si qua etiam hic offende-
rit quæ expectationi ipsius non omnino respondebunt, præ-
sertim cùm ipsum quoque exemplar quo nos vertendo usi su-
mus, in quibusdam locis non ita sincerum & castigatum ap-
pareret. Tractat autem de Solocismo Lucianus, quem uete-
res Latini aut Celius indicat, stribiliginem uocarunt, Græci
etiam Solocion, atque illud innuit, haudquaquam ita expedi-
tum aut obuium cuius esse, planè ac purè dicere, & ab omni
iusto sermonis temperare: idque exemplo cuiusdam quem
pseudosophistam, & falsa, ut uidetur, facundia atque doctrina
peruasio, Solocistam autem ab ipsa re appellat: qui cum
profiteretur se & loqui purè, et multos in sermone peccan-
tes deprehendere facillè posse, interim ipse etiam illa quæ no-
ta ac manifesta sunt, ignorare fingitur. Ac principè quidem
varias Solocismi formas exemplis cùm suis tum aliorum pro-
ponit postremè autem & quædam explicat, & quod in quo
uitium & peccatum sit, ostendit. Propriè autem ad grammatici
eos hic Dialogus pertinet, quem si multi illorum tam diligen-
ter perpendissent, quàm facillè sibi ipsi persuadent &
Latine & Græcè interim se scire, imple-
risq; haud dubiè minus osten-
tationis & arrogantia
inisset.

LVCIA.

ΑΙΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟ-
ΠΑΚΙΤΩ.

LVCIANVS ET
Solacista.

AΡΙΑΥΙ ΕΓΝΩΝΑΙ Τ ΣΟ-
ΛΑΚΙΣΤΟΝΤΑ ΔΕΙΝΟΣ, ΟΥ
ΤΟ, ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΑΔΙ
ΜΗ ΣΟΛΑΚΙΣΤΕΣ ΔΙΝΑΤΟΣ; ΣΟ.
ΕΜΕΙ ΜΕ ΔΕΙΚΝΑΙ. ΛΥ. Ε ΔΕ ΥΙ ΜΗ
ΦΥΛΑΞΑΔΙ, ΕΔΕ ΓΝΩΝΑΙ Τ ΟΥ-
ΤΗΣ ΕΧΕΙΝΤΑ; ΣΟ. ΑΛΛΗΛΗ ΛΕΓΟΥΣ.
ΛΥ. ΟΥ ΤΙ ΑΥΤΟΣ ΦΗΕ Ε ΣΟΛΑΚΙΣ-
ΤΗΝ, Ο ΠΩΙΣ ΛΕΓΟΜΕΝ ΠΙΣΙ ΟΥ;
ΣΟ. ΑΠΟΚΑΘΕΝΤΟΣ ΥΔ ΑΝ ΕΙΛΩ ΣΟ-
ΛΑΚΙΣΤΗΝ ΤΙ ΔΕΙΚΝΑΙ ΟΥΝ. ΛΥ.
ΔΕΙΚΝΗ ΤΙ ΤΙΣΟΡ ΦΑΡΑΣΑ ΔΥΝΑ-
ΘΗ ΤΟΤΟ ΔΕΙΚΝΟΝΤΑ, ΚΑΙ ΕΛΕΥΞΑΙ
ΤΗΝ ΑΡΘΡΟΜΕΛΗΝ; ΣΟ. ΠΑΝΤΑ.
ΠΑΣΙ ΓΑ. ΛΥ. ΕΙΕ ΝΥΝ, ΕΜΕ ΛΑ-
ΒΩ ΣΟΛΑΚΙΣΤΟΝΤΑ, ΑΡΤΙ ΤΙ ΣΟ-
ΛΟΚΙΩ. ΣΟ. ΔΕΙΚΝΑΙ ΠΙ. ΛΥ.
ΑΛΛ' ΕΓΩ ΥΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ ΕΡΕ-
ΥΑΣΜΑΙ, ΟΥ ΔΕ ΕΝ ΕΠΕΓΥΝΕ.
ΣΟ. ΠΑΙΣΤΕΣ ΕΧΩΝ. ΛΥ. ΜΑ ΤΟΣ
ΔΙΩΣ, ΕΠΩΙ ΣΟΛΑΚΙΣΤΑΣ, ΕΛΑΒΕΡ-
ΟΙ, ΩΣ ΕΝ ΑΔΙΣΤΑΜΕΛΗΝ. ΑΥΤΙΣ
ΔΕ ΣΟΛΟΚΕΙ. ΕΙ ΓΑΡ ΟΙ ΦΑΜΙ ΔΥΟ
ΥΠΟΔΑ: ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, ΕΠΩΙ Α ΜΗ
ΑΙΟΔ',

NVM igitur qui agno-
scere solaccissan-
tem potest, idem eti-
am cauere potest ne solaccif-
set? S O L. Mibi quidem ita
videtur. L V C. Qui uero
cauere non potest, ille nec
agnoscere potest cum qui ta-
lis est? S O L. Recte dicis.
L V C. Tu uero te ipsum ne-
gis solaccissare, aut quo pa-
cto de te dicamini? S O L. In-
doctus equidem essem, si cū
tantæ ætatis sim, adhuc solæ-
cissarem. L V C. Proinde
et alium deprebendere po-
teris qui hoc facit, et negā-
tem cōuincere? S O L. Pro-
sus itaque. L V C. Age nunc
conuince me solaccissantē.
Iampridem enim solaccissā-
re gestio. S O L. Proinde
dic. L V C. At equidem iam
grauē istud commisi: tu ue-
rò non agnouisti. S O L. Le-

dis tu nunc? L V C. Non per deos. Nam solaccismo com-
misso latui te, perinde ac nesciens. Rursus autē contempla-
re. Neque enim te puto intelligere posse: quoniam alia quidē

B B b 5 nosti,

ἴδ', ἃ δ' ἐκ τῶδ' α. Σε. ἀπὶ
 μέντοι. Λυ. ἀλλὰ καὶ νῦν σὺ το
 λοικίζῃς, σὺ δ' ἐκ ἴγνους.
 Σε. πῶς γὰρ, σὺ μὲν λίγαι-
 νῶ; Λυ. ἴγν' μὲν λίγαι, καὶ το
 λοικίζω, σὺ δ' ἐκ ἴγν' τῶτο
 δρῶντι, ἵππ' ἱφίλων καὶ νῦν ἀπο-
 λαύσας δαΐδον. Σε. θ' αὖτε πάλιν
 λίγαις ἢ μὴ δαΐδοντα ἀπὸ
 μαθῶν σελοικίζω. Λυ. καὶ
 πῶς αὖ δαΐδον τ' ἴσα μαθῶν,
 τοὺς ῥῶας ἀγνοῶσαι; Σε. τίνας
 ῥῶας; Λυ. ἴσας ἀπὸ τῶν ῥῶας.
 Σε. ἴγν' αὖτε σὺ πάλιν ἀπὸ.
 Λυ. ἴγν' αὖτε σὺ ἀγνοῶν τ' ἀπὸ
 τῶν ῥῶας ἐν τῷ λόγῳ. Σε.
 καὶ πῶς αὖτε σὺ μαθῶν, μαθ-
 οῦν ἀπὸ μέντοι; Λυ. λίγαις,
 καὶ σελοικίζω τῶν ῥῶας,
 σὺ δ' ἐκ ἴγνους. μίγα ὅν ἀ-
 θλῶν κατέπραξας αὖ, ἢ πρὶν ἴ-
 γνους. Σε. ἢ μίγα ῥῶας, ἀπὸ γὰρ.
 οὐ γὰρ τῶν ἴγνους. Λ. ἀλλ'
 ἢ δὲ νῦν ἴγνους. Σε. πῶς νῦν;
 Λυ. ἵππ' τὸ ἀθλῶν ἵφλω σὺ κα-
 ταπρά-

cognovisti. Magnum igitur premium confecturus fue-
 ras, si cognovisses. SOL. Non magnum quidem, sed neces-
 sarium consistenti. LVC. Sed neque nunc cognovisti.
 SOL. Quando nunc? LVCIA. Quando premium
 confro

nosti, alia autem non nosti
 SOL. Dic modo. LVC.
 Sed tu nunc solæcismus à
 me commissus est, tu vero
 nō cognovisti. SOL. Nam
 quomodo cognoscerem, cū
 tu nihil dicis? LVC. Ego
 quidem dico, tu solæcissos
 tu vero non assequeris istud
 facientem: quoniam utinam
 etiam nunc assequi possis.
 SOL. Mira dicis, si neque-
 am solæcismum quis sit, in-
 telligere. LVC. Et quo pa-
 ti non intelligeres, quando
 iam tres nō animadvertisti?
 SOL. Quos tres? LVC.
 Totos recens natos. SOL.
 Ego te quidem ludere puto.
 LVC. At ego te ignorare
 eum qui in verbis peccat.
 SOL. Et quomodo quis ino-
 telligat, quando nihil dictū
 est? LVC. Dictum est, tu
 solæcismus iam quadrifari-
 am commissus: tu vero non
 cognovisti.

καπερᾶξαι. Σο. ἢ οἶδα ὃ, τί λί-
γας. Λυ. ἐρῶς ἔχεις, ἢ γὰρ οἶ-
δα. καὶ πρὸς τὴν γὰρ νῦν ἔμπρο-
σθεν, ἢ γὰρ ἰδίως ἐπαῖω. συ-
νόσω αὖ, ἢ πορὶ βιάσασαι. Σο.
ἀλλ' ἐγὼ βιάσασαι, σὺ δὲ ἢ δι-
ᾶσαι ἢν ἀνθρώποι σολεικίζον-
τες λίγας. Λυ. τὸ γὰρ νῦν ῥα-
θὺν, μακρὸν τί σοι φαίνεται κα-
κὸν εἶναι; ὅμως ἢ ἀκολάτους
αὐτοὺς, ἢ καὶ ἐκ ἑμαυτοῦ κέρει-
μένα. Σο. μὴ τὸς διὸς ἐν ἰ-
γασί. Λυ. ἀλλὰ μὴ μισῶμα
δοῦν λαγὼ ταχίως, ἀρὰ παρῶ-
ξαι; ἀλλὰ καὶ νῦν ἴξισιν ἰδῶν,
πορὶ λαγὼ ἢ μὴ, πολεῖ γινώ-
μεν λαγὼ, λήσσοι σὶ ἢ σο-
λοικισμῷ πολεῖν. Σο. ἢ λή-
σσοι. Λυ. μὴν ἑλπίσιν γι.
Σο. δαμασκά λίγας. Λυ. σὺ
δὲ ἐπὶ τῆς ἀγασ παλαιᾶς
ἀνθρώπων, ὅς τι μὴ αὐ-
τῷ τῷ σολεικίζοντες κατα-
νοῦσαι; ἢ γὰρ πρὸς τὴν αὐτῶ
πὸ τινά. Σο. ταῦτα μὴ ἐν ἰ-
δα

confecisse te dixi. SOL.
Non intelligo quid dicas.
LV C. Recte dixi, neque
enim intelligis. Ac procede
sanè in anteriorem partem,
non enim vis assequi. Intelli-
gam enim si modò volueris.
SOL. At ego uolo: tu uerò
nihil dixisti eorum quæ ho-
mines solent cum solæcis-
mum faciunt. LV C. Anti-
bi hoc quod modò dictum
est, paruum aliquod maloo-
rum uidetur esse? Sed tamen
sequere denuò, quoniam nō
animaduertisti cursu digre-
dientem. SOL. Ita per De-
os, ego quidem non. LV C.
At uerò dimisi currere lepo-
rem celeriter. Num præte-
rissi? sed ego nunc licet uide-
re leporem. Si uerò nō, mul-
ti inde lepores facti late-
bunt te in solæcismo iacen-
tes. SOL. Non latebunt.
LV C. At uerò latuerunt
certè. SOL. Mira dixi. LV C. Tu uerò præ nimia
eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solæcissan-
tes intelligere possis. Deest enim ipsi distributiva uox ri-
væ, id est quædam, SOL. Hæc quidem non intelligo quo
pactis

δα πῶς λίγης· ἰγὼ δὲ πολλὰς
 ἔδωκεν αἰκίζοντας καλινεύσα.
 ΛΥ. καὶ μὴ τοίνυν ἔσθ' ἐπεὶ, ἴ-
 ταν τὲ τ' παιδίων γένε, τῶν
 τὰς τίτθας ἐκλεξέντων ὧς ἂν
 πῦρ ἰγὼς αἰκίζοντά μιν, ἐδὲ
 αὐτὰ κύντα παῖδας αἰκίζου-
 σμένον ποιήσαι τῷ μὲν ἐξέ-
 σσι. ΣΟ. ἀλλ' οὐ λίγης. ΛΥ. καὶ
 μὴρ ἂν τῶντα ἀγροῦσιν, ἐ-
 δὲ γινώσκοντα τ' ἰαυτ', ἵνα
 δὲ τὸν αἰκίζοντα ἀπὸφυ-
 σι. μὴ τοίνυν ἴτι λίγης, ὥς ἴ-
 κας ἂν κατὰ τὸν τ' αἰκίζον-
 τα, καὶ αὐτὸς μὴ αἰκίζον.
 καὶ γὰρ ὅς οὕτω. ΣΟ. καὶ τὸν δὲ
 ἀπὸ Μόψου, ὃ σωτηνέμεν
 ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἴ-
 γον ἀνιπαχέως, καὶ ἂν ἔτι
 ἂν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μὲν τὸν
 γὰρ τὸν δὲ τὸν αἰκίζοντα πῶς καὶ ἴ-
 σι, τίς γὰρ αὖ, ἴφθι, ἀποκρί-
 σι πρὸς τὸν τὸν αἰκίζοντα, ὥς δὲ τὸν
 ἴφθι δὲ φέσκει· ἵνα καὶ ἴ-
 τὰ παρὰ τὸν, πῶς φησὶ αὖτε,
 coarguebat eum qui sic peccasset: utrum ad eum qui in-
 terrogabat, πῶς καὶ ἴφθι, hoc est quando exibat? Quis
 enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam
 exiens? Alio autem dicente, ἵνα καὶ ἴφθι τὰ παρὰ τὸν, id est sa-
 tis habeo paternorum bonorum: Quomodo ais, inquit,

patto dicas: ego uero mul-
 tos iam solaciantes perspe-
 xi. L V C. Et me igitur sci-
 es tunc, quando puer quispi-
 am eris, eorum uidelicet qui
 mammam adhuc sugūt. Aut
 si nunc non cognouisti solac-
 iantem me, neque crescen-
 tes pueruli solacium faci-
 ent nihil intelligenti. S O.
 Vera diuis. L V C. Atqui si
 hæc ignorabimus, nihil co-
 gnoscemus nostrorum pro-
 priorum: quoniam ego hic
 solacium quem nunc feci,
 fecit te. Ne igitur dixeris
 amplius quod possis perspi-
 cere solaciantem, ego ipse
 solacium non committe-
 re. Atque ego quidem hoc
 patto. Socrates autem, qui
 à Mopso genus ducebat, cui
 in Aegypto cōuersatus sum,
 huiusmodi dicere solebat ci-
 tra inuidiam, neque aperte

τίθουκα γὰρ ὁ πατήρ σου· ἄλλω ἢ
 αὐτίς λέγειν, συμπατριώ-
 τις ἐστὶ μοι, ἐλθὼν δ' ἀνὸς ἄρα ἐ-
 μέλει, ἴφκ, βχρδχρ, ὅμ. ἄλλω ἢ
 ἀπέντ, ἰ δ' αὐτὰ ἔστι μὲν-
 σου, μετ' ἑὸς ἄπρσ, ὅ πῶς λί-
 γος· ἰτίρσ ἢ λίοντα, διπλα-
 σιάμεν, ἴφκ, τὸς λίοντας· ἀ-
 πέντ, ἰ τίς, λῶμμα πά-
 ρισιν αὐτῷ διὰ τ' δύο μμ, ἰ-
 κῶν, ἴφκ, λῶψιτ, ἡ λῶμμα αὐ-
 τῷ παρῖσιν. ἰτίρσ ἢ ἀπέντες,
 πρίσσιον ὁ μῆραξ, ἐμὲ φι-
 λ, ἰπειτα, ἴφκ, λοιδορῆς φί-
 λον ἔντα· πρίς ἢ τὸν ἀπέντα,
 διδίστομαι τ' αὐδρα, κὶ φόβω
 γω, σὺ, ἴφκ, κὶ ὅταν τινα ὠλε-
 θῇς, διώξῃ. ἄλλω ἢ ἀπέν-
 τες, τ' φίλων ὁ κορυφαίτατος,
 χάρις γι, ἴφκ, τὸ εἰ κορυφῆς
 πειῶν τὴν πᾶν, κὶ ὄζιρ μῶ δέ,
 τιν, ἀπέντ, κὶ τίς ὄζιν,
 ἄπρσ, ἰμ ὄζιρ μῶς· ὄζιπαι πειλῆς
 ραί, διδίστομαι τ' αὐδρα, κὶ φόβω,
 ἰγί, ὅ fugio: Tu, inquit, etiā quando timebis aliquem, per-
 sequeris. Alio autem dicente, τ' φίλων κορυφαίτατος, id est
 amicorū maximè summus: Festinū sanè, inquit, quod supra
 verticem seu summam aliquid ultra etiam ponis. Et ὄζιρ-
 μῶ quoriam dicente, hoc est inuado siue irrumpo: Et quis-
 nam est, inquit, quem ὄζιρ μῶς: hoc est impellis. Εἰς τι πειλῆς

an tibi pater mortuus est?
 Alio autem rursus dicente,
 συμπατριώτης ἐστὶ μοι, hoc
 est conterraneus meus est:
 Latuisti igitur nos, inquit,
 barbarus existens. Alio au-
 tem quodam dicente, ἰ δ' αὐτὰ
 ἔστι μὲν σου, hoc est, iste ne-
 scio quis ebrius est: Matrisonē,
 inquit, aut quomodo di-
 cis? Alio autem, λίοντας: Du-
 plicas, inquit, leones. Cum
 autē quidam dixisset, λῶμμα
 παρῖσιν αὐτῷ, duplici uide-
 licet μμ, id est quæstus siue
 captura inest ipsi: Proinde,
 inquit, capiet, si captura i-
 psi inest. Alio autem dicen-
 te, πρίσσιον ὁ μῆραξ ἐμὲ
 φίλος, id est accedit adole-
 scens meus amicis: Et conui-
 ciaris illi, inquit, cum sit a-
 micus? Ad eum aut qui dixe-
 rat, hoc est terreo, pro timeo
 uirū, ὅ fugio: Tu, inquit, etiā quando timebis aliquem, per-
 sequeris. Alio autem dicente, τ' φίλων κορυφαίτατος, id est
 amicorū maximè summus: Festinū sanè, inquit, quod supra
 verticem seu summam aliquid ultra etiam ponis. Et ὄζιρ-
 μῶ quoriam dicente, hoc est inuado siue irrumpo: Et quis-
 nam est, inquit, quem ὄζιρ μῶς: hoc est impellis. Εἰς τι πειλῆς
 autem

Δί, τιν' ἀπύντ', ἐκ τῆς
 ἑπιπολῆς ἄπρ, ὡς ἐκ τῆς πε-
 δάκνυς, λήγυντ' Ἀττιτ',
 σιωτάξατό μιν, καὶ λόχον,
 ἴφρ, Ξριφῶν σιωτάξατε.
 Ἄλλω δὲ ἀπύντ', πρῶτον
 αὐτὸν, ὡς τι λαδῶν, λαμα-
 τῶν, ἴφρ, ἃ ὡς ἄν πρῶτον
 τὸν ἴνα, ἰτίρ, ἢ λήγυντ', συ-
 νικρίντε αὐτῷ, καὶ διακρίντε
 πάντως, ἄπρ, αὐτῶν δὲ καὶ
 πρὶς τὰς σολικίζοντας Ἀττι-
 κῶς παίζειν ἀνταχθῶς. πρὶς
 γὼν τὴν ἀπύντα νῶι τῶτε δε-
 κῆ, σὺ, ἴφρ, καὶ νῶν ὄρῃς, ὡς
 ἁμαρτάσομεν, ἰτίρ, ἢ σπευ-
 δῆ διαγυμῶν τι τῶν ὑδιχα-
 ρίων, καὶ ἀπύντ', ἢ ἢ τῷ Ηρα-
 κλῆ μιχθῶσα, ἐκ ἀφᾶ, ἴφρ, ἢ
 Ηρακλῆς ἐμίχεα αὐτῇ. καρῶ-
 ντα δὲ, τιν' ἀπύντ', ὡς
 Δίοντε,

autem quodam dicente, hoc
 est de superficie subiecit, in
 τῷ ὑδιπολῆς ὡς ἐκ τῆς πεδά-
 κνυς, hoc est ex superficie ut
 ex doliolo. Dicente autem
 quodam, σιωτάξατό μιν,
 hoc est composuit mihi, vel
 eiusdem ordinis mecum fuit:
 ἔν' manipulum, inquit, Xe-
 norphon σιωτάξατε, id est
 coordinavit. Alio autem di-
 cente, πρῶτον αὐτὸν, ὡς τι
 λαδῶν, id est circumsteti, seu
 circumdedi ipsum, ut laterē:
 Mirion, inquit, si tu cum u-
 nus sis, πρῶτον, id est cir-
 cumsisteris unum. Alio rur-
 sum dicente, συνικρίντε αὐ-
 τῷ, quod ἔν' comparabatur
 ipsi, ἔν' contendebat cum ia-
 pio, significat: subiecit, καὶ
 Διακρίντε πάντως, hoc est
 dijudicabatur seu dirimebatur quoq; omnino. Solebat autē
 ἔν' contra eos qui solæcismum Atticē loquendo committe-
 bant, eadem festiuitate ludere. Nam ad eū qui dixerat, νῶι
 τῶτε δεκῆ, hoc est, nobis hoc videtur: Tu, inquit, etiā νῶν δι-
 ces, ut peccamus. Alio autē seriò narrāte quippiam eorum
 quæ in patria sua acciderāt, ac dicente, Ἰλλὰ uerὸ Herculi μι-
 χθῶσα, hoc est cōcumbens: Non igitur, inquit, Hercules ἐμί-
 χεα αὐτῇ, hoc est, ipse concubuit, siue commixtus fuit. Porro
 dicentis

δὲ αὖτε, τί γάρ, ἴφρ, σὺ δὲ αὖτε
 ἔργασαι, καὶ ἄξιον ἀτιμίας;
 καὶ συγγραμμάτων δὲ, τίς τοῦ λό-
 γου τοῦ, πρὸς τὴν ἰχθυὸν ἄπει-
 συγγραμμάτων; ἴφρ δὲ ἀπὸ τῆς
 βασιλείης τὴν πᾶσαν αὖτε
 τῇ νοσῶντα, ἰπὶ τῷ, ἴφρ, ὅτι
 ἐπιμελὴς τῷ βασιλεύοντι;
 πρὸς τὴν δὲ, τίς τοῦ ἀπὸ-
 τῶ, ἴφρ, πᾶσι μαθήμασι, ὅτι δὲ
 πλάτων, ἴφρ, τῷ τοῦ ἐπιδιδόν-
 ται καλῶ. ὁρμηλὴς δὲ τίς τοῦ,
 ὁ μαθητὴς ὁ δὲ αὖτε, πᾶσι ἴφρ,
 ἴφρ, ἰμὲ ὄρω, ὁ μαθητὴς μα-
 λίσαι ὅτι ὁ δὲ αὖτε; Ἀττικιστὴς
 δὲ τίς τοῦ, καὶ τὴν ἰχθυὸν ἀπὸ τῆς
 ἰπὶ τῷ βίβου, βίβου, ἴ-
 φρ, καὶ ἰπὶ αὐτῷ μὴ Ἀττι-
 κιστὴν καταρύμην. καὶ
 πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν δὲ, τεχάσαι-
 μα αὐτῷ, ἰπὶ τῷ φάσμα
 αὐτῷ, μὴ τι, ἴφρ, διόμαρτος
 quoriam, ὁ μαθητὴς ὁ δὲ αὖτε, hoc est an declamaturus ne-
 scio quis esset: Quomodo ergo, inquit, interrogās me an de-
 clamaturum sim, dicens ὁ δὲ αὖτε: hoc est in tertia persona iste.
 Volēs autem quodam Atticismum exprimere, ὅτι dicente,
 τὴν ἰχθυὸν, hoc est, morietur in diem tertium: Satius, inquit,
 foret etiam hic non Atticizare adeò te, quando malum
 imprecaris. Ad eū autem qui dixerat, τεχάσαιμα αὐτῷ, pro
 φάσμα αὐτῷ, hoc est parco ipsi: Nunquid, inquit, aberrasti
 iaculans

dicente quoriam quòd habe-
 ret opus καρῶν hoc est ton-
 deri: Quidnam graue adeò,
 inquit, ὅτι quod dignū igno-
 minia ista sit, abs te factum
 est ἰ. Εἰ συγγραμμάτων, hoc est
 (ut Hesychius exponit) cū
 domesticis ὅτι familiaribus
 contendere, dicente quoriam:
 Tūc aduersus hostem,
 inquit, συγγραμμάτων; Alio au-
 tem quodam dicente puerū
 suum morbo decumbentem
 βασανίζου, hoc est torque-
 ri: Cuius gratia, inquit, tor-
 quetur: aut quid nult ille qui
 torquet: πρὸς τὴν καὶ cum
 quidam diceret ἰπὶ τῷ μαθή-
 μασι, hoc est, proficit in di-
 sciplinis, respondit: At Plato
 ἐπιδιδόναι, hoc est crescere,
 uocat. Interrogante autem
 quoriam, ὁ μαθητὴς ὁ δὲ αὖτε, hoc est an declamaturus ne-
 scio quis esset: Quomodo ergo, inquit, interrogās me an de-
 clamaturum sim, dicens ὁ δὲ αὖτε: hoc est in tertia persona iste.
 Volēs autem quodam Atticismum exprimere, ὅτι dicente,
 τὴν ἰχθυὸν, hoc est, morietur in diem tertium: Satius, inquit,
 foret etiam hic non Atticizare adeò te, quando malum
 imprecaris. Ad eū autem qui dixerat, τεχάσαιμα αὐτῷ, pro
 φάσμα αὐτῷ, hoc est parco ipsi: Nunquid, inquit, aberrasti
 iaculans

βαλὼν; ἀφιστᾶν δέ, τιν' εἰπὼν
 πόντ' ἢ ἰτέρη, ἀφιστᾶν,
 ἄμφω ῥ', ἴφη, ἐκ οἵδ' α. πρὸς ᾧ
 τ' λήγοντα, π. λὼ εἰ μὴ, ταῦτα,
 ἴφη, διπλᾶ χαρίζοι. καὶ χρᾶ-
 σθαι δέ, τιν' εἰπὼν τ', ψον
 δ' ἄτ' ἰκορ, ἴφη, τὸ ῥῶμα. τῷ ᾧ λή-
 γοντι, ἐκτίτῃ, καλὸν, ἴφη, τὸ
 εἰπὼν ἐκπύρυσιν· ὁ γὰρ ῥαά-
 των, εἰς ποτὶ λήγει. τῷ ᾧ ἰδοῦ
 ἰωδ' εἰ δὲ χρῶμεναι τιτῇ, ἰτ' α
 αὐτ' ἰτέρω, ἴφη, σημαίνει.
 ἀντιλαμβάνομαι ᾧ, ἰωδ' εἰ σο-
 οῖαμι, λήγοντός τιν', βαρύν-
 σαι, ἴφη, πῶς ἀντιπρὸς μένεις
 εἰ λήγοντ', φασὶν ἀντιπρὸς
 σθαι. βράδιον δέ, τιν' εἰπὼν
 τ', ἐκ ἴσιν, ἴφη, ἰμμεν τῷ τά-
 χιον. βαρύν δέ, τιν' εἰπὼν τ',
 ἐκ ἴσιν, ἴφη, τὸ βαρύνειν, ἢ τι-
 νόμεναι. λίλογχα ᾧ, τὸ ἀλογχα
 λήγοντ', ἐλίζον, ἴφη, καὶ
 ceret: mirari se ait quo pacto ἰ ἀντιπρὸς μένεις εἰ λήγοντ',
 id est qui cum dicente certaret, siue competitor eius foret,
 diceret, ἀντιπρὸς σθαι, id est concertare uel competere
 se. βράδιον autem dicente quoriam: Non est simile, inquit,
 uerbis τάχιον, quod celerius significat. Et rursum βαρύν
 pro grauare dicente quoriam: Non est, inquit, βαρύνειν,
 quemadmodum putasti. λίλογχα item pro ἀλογχα (id est for-
 titus uel naetus sum) dicente quodam: Λιόδικον, inquit, etiam
 apud

iaculando? Quodam uerò
 ἀφιστᾶν dicente, εἰ altero
 ἀφιστᾶν, pro eo quod est
 ad defectionem sollicitare:
 Vtrunque, inquit, non noui.
 Ad eum autem qui dicebat
 π. λὼ εἰ μὴ, hoc est, nisi si:
 Hæc, inquit, dupla gratifi-
 cantur. Et χρᾶσθαι cum qui-
 dam diceret: Pseudatticum,
 inquit, uerbum est. Rursum
 dicenti ἐκτίτῃ, pro ex eo tem-
 pore: Pulchrum, inquit, fue-
 rit εἰ ἐκπύρυσιν, hoc est, ex
 superiori anno dicere. nam
 Plato εἰς τὸν, hoc est, in id
 tempus, dicit. Eī uerò qui
 ἰωδ' pro ἰωδ', hoc est uide, ute-
 batur: Alia pro αἰγι, inquit,
 significas. Cum quidam au-
 tem ἀντιλαμβάνομαι pro
 σωτήρι (hoc est intelligo) di-
 ceret

ὅαυρ εἶτε ἀμαρτανύτης, ἰπταῖαι
 ἢ ἰπὶ τῇ πῖταῖαι πολλῶν λι-
 γούτων, ὅτι ῥῆς ἀπὸ τοῦ πῆσαι
 τὸ ἐνομεῖα, σαφῶς ἰσχυρ. πρὶν
 εἶναι δὲ τινὲς ἀπίστους, ὅς τις
 Αττικὸν, καὶ τὸ φαττὸν ἰσχυρῶν,
 ἰσχυρ. πρὶν δὲ τινες ἀπύκτους, ἰ-
 δεομένους, καὶ πῶς αὖ, ἰσχυρ. φη-
 σὶν τινες φάσιν; ταῦτα ῥῆς τὰ σω-
 κράτεια, ἰπαυόμεν ἢ, ἰσχυρ.,
 ὅτι τῶν ἀμιλλῶν τὸ πρὶν
 λέγων, καὶ γὰρ ῥῆς κατὰ τὸς βί-
 τισις αἶναι ἴσως, οὐ ἢ γνώρι-
 σεν· εἰμαι γὰρ σε ἴσως νῦν δυ-
 νύσιδάμ, τούτων γὰρ καὶ
 σκεταὶ τῇ ἰσχυρ. λιγυμένω. Σο.
 ἴσως ῥῆς ὅτι νῦν δυνύσιδάμ σε
 λιγυμένω, ἴσως ἀπὶ. Α. καὶ πῶς
 φησὶ δὲ δυνύσιδάμ; ὁ γὰρ δύνα-
 σις δὲ ἀνίσταται τὸ γινώσκου-
 με αὐτῷ. Σ. ἀπὶ τῶν. Α. ἀλλὰ
 ἀπὸ. Σ. ἀπὸ τῶν, ὅς τις ἰσχυρ.
 τῶν. Α. καὶ γὰρ ἰσχυρ., τὸ ἀ-
 νίσταται; Σ. ἀπὸ τῶν. Α. τί ἐν
 μετὰ cognitionē fac. Arbitror. n. uel nūc posse te, quippe qui
 iam multa ordine iam audieris. S. Fortassis ne nūc quidē potero
 te dicēte, sed iam dic. L. Quomodo ais te nō posse? Nā cogni-
 tionis ipsorum propē ianua tibi aperta est. S. O. Dic igitur.
 L. V. At iam dixi. S. O. Nihil certē quod ego intelligā. L. V.
 Annom intellexisti quod dixi ἀνίσταται (id est aperuit, pro a-
 perta est.) S. O. Non intellexi. L. V. Quid igitur patemur;

apud quos peccatur. Multis
 autē ἰπταῖαι pro πῖταῖαι
 (quod est uolare) dicētibz;
 quod ἀπὸ τῇ πῆσαι (hoc est
 a uolatu) quidē uerbū hoc
 descendat, planē scimus. πρὶν
 εἶναι αὖt quodā dicēte (hoc
 est columbū masculino gene-
 re) quasi hoc Atticū uerō
 foret, etiā τὸ φαττὸν (id est pa-
 lumbū masculino genere) di-
 camus, inquit. Rursum dicē-
 te quodā se φαῖν comēdisse,
 (hoc est lēte) Et quomodo,
 inquit, φαῖν aliquis come-
 derit? quod εἰ algā, εἰ len-
 tiginē, εἰ u. u. quoddam un-
 guentariū, εἰ alia itē quae-
 dā significat. Atq; haec qui-
 dem Socratica illa sunt. Re-
 deamus autē, si uidetur, ad
 certamē priorū uerborū. Ac
 ego quidē citabo ea quae o-
 prima uidentur esse tota, tu

πασιμὶθα, ὃ μὲν νῦν ἀκλιανό-
 σαι τοῖς λιγυμέμοι; καὶ τοι
 πρὶς γὰρ κατ' ἀρχὰς ρηθὲντα
 ὑπὲρ οὗ, ἔγωγε μὲν ἰππῶν αἰ-
 σιότατος καλῶν, οὐδ' ἢ τὰς ἰππῆς
 καὶ ἰόντας. ἀλλὰ ἵσικαι ἔφρην-
 τίσαν τ' λόγων μάστιγα, ἃς νῦν
 κατὰ σφᾶς αὐτὰς διέλυμεν. Σ.
 ἔγωγε μὲν φροντίσω, οὐδ' ἢ ἀδύνα-
 σὺν τὰς διέλκεται. Λ. πάντων γὰρ ἔ-
 δαλον ὄντι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτὰς
 ἐφ' ἑμῶν λιγυμέμον' ἀλλὰ τὰς
 μὲν δῶλον, οἱ δ' ὅμως αὐτῶν ἀ-
 γνῶντα πάσαι, πλὴν γὰρ ἡ Λ-
 σίλλων. μεταστάντες γὰρ ἱκανοὶ
 πάσαι τῆς ἱκανότητος, οὐδ' ἢ ἔδωκε
 μεταστάντων κατηύεσθαι. Σ.
 μὲν τὰς δὲς ἔγωγε ἱκανῶν. Λ. ὃ
 ἀπὸ καθ' ἑαυτοῦ λαοῦ σινοῦ-
 ῖν. Σ. ἵσικαι γὰρ. Λ. ὃ κατὰ
 πῶς παρ' ἑαυτοῦ; Σ. ἔδωκε ἱκα-
 νῶν. Λ. ἔδωκε δὲ τίνα μεταστάν-
 τας αὐτῶν γάμων; Σ. τί ἔρ-
 γη; Λ. ὅτι σελικίς τις ἀδύνατος
 μεταστάντων αὐτῶν. Σ. τί ἔρ-
 γη; τὸ μὲν πρᾶγμα, ὃ σι-

sine nūc quidem assequeris
 ea quae dicuntur! Atqui secū-
 dum ea quae ab initio abs te
 dicta sunt, ego quidem puta-
 bā me equites in campū pro-
 uocare; tu uerò equites cogi-
 tasti. Sed uideris nō curare
 uerba, maxime quae inter
 nos ipsos profecuti sumus.
 S O. Ego quidē curo, tu ue-
 rò obscure ipsa prosequeris.
 L V. Nēpe omnino obscurū
 est, quod dixi, κατὰ σφᾶς αὐ-
 τὰς, cum de nobis mentionē
 facerē. Sed hoc quidē mani-
 festum est. Te uerò nullus
 deorū ab ignorantia libera-
 uerit, nisi fortassis Apollo.
 Vaticinatur enim ille omni-
 bus interrogantibus; tu ue-
 rò neq; ipsum μεταστάντων
 intelligis. S O. Per deos equi-
 dē. non enim didici. L V. Si
 ergo κατὰς latet te circum-
 iens. S O. Videtur certe. L.
 At κατὰς iste quo pacto prae-
 terijt? S. Neq; hoc didici. L. Nosti autē quempiā sibi ipsi γά-
 μος μεταστάντων hoc est, nuptias stipulantem uel respōden-
 tē? S O. Quorsum igitur hoc? L V. Quod necesse est solacci-
 smum committere τ' μεταστάντων αὐτῶν .i. eū qui sibi despo-
 det. S. Quid igitur ad meū negociū hoc, si solaccismū cōmittit
 quis-

Λοικίς, α τὴν μετασύνθεσιν; Λ. ἔτι ἀγνοῶ ἢ φάσκουσιν ἀδύνατον εἶναι τὸ μὴ ἔχειν ἴσιν. ἢ δὲ τις λέγει σοὶ παρὰ τὸν, ὥς ἀπειλείται τὸν γυναικα, ἢρ αὖ ὑπὲρ βίβου αὐτοῦ; Σ. τί γὰρ ἐκ αὐτοῦ ἐπιβίβου, ἢ φαίνεται ἀδύνατον; Λ. ἢ ὅσοι Λοικίς, α φάνει, ἐπιβίβου αὐτοῦ εἶναι; Σ. ἐκ ἴσου. Λ. ὁρῶ γὰρ λέγειν ἢ γὰρ ἐπιβίβου σοὶ αὐτοῦ πῶς φίλῳ, ἀλλὰ διδασκίαν ἔπαινε τὸ μὴ πάσχειν, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ φανεί τὸν ἴσιν αὐτοῦ, ὃ δὲ πῶς κόπτοι, τί φάσκουσιν πεπαιδευμένους; Σ. ἢ μὴ ἔστιν, ἢ καὶ νῦν ὃ ἐπὶ τὸν βίβου, ὃ δὲ ἴσιν. Λ. οὐδὲν ἢ ἀγνοῦντα τὸν αὐτοῦ, ὃ τὸν φανεί, ὃ δὲ ἴσιν, ἢ καὶ πεπαιδευμένους διδασκίαν ἀπαιδευμένους; Σ. ὁρῶ πῶς αὐτοῦ. Λ. τί λέγεις, ὁρῶντες ἴσιν αὐτοῦ δὲ γυνήσους σοὶ διακρίσεις; ἴσιν ὃ σοὶ αὐτοῦ, τὸ αὐτοῦ δὲ γυνήσους, οὐδὲ ἴσιν. Σ. ἀκούσας πρὸς τὸν ἴσιν, αὐτοῦ ἐστὶν qui crepare faciat, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? Σ Ο. Cōtumeliosus es. Λ. Quid dicis? Ego contumeliosus uerò nūc γυνήσους (.i. fiam) qui tecū disputo? Videtur autem solēcissare etiam ipsum, γυνήσους quo nunc usus sum ita uerò non cognouisti. Σ Ο. Desine, queso per Μινερνὰ: ac dic potius tale aliquid, quod etiā ego intelli-

quispiā despondis? Λ. Quod ignorat is, qui se scire dicebat. Et hoc quidē ita se habet. Si uerò quispiā dicat tibi accedens, ὥς ἀπειλείται τὸν γυναικα, hoc est, q̄ repudiare uelit uxorem, nūc permittes hoc illi? Σ. Quid nī permittā si uideatur iniuria affectus esse? Λ. Si uerò solēcismū cōmittere uideatur, etiā ne hoc permittes illi? Σ Ο Λ. Haud equidē. Λ V. Recte dicis. Neq̄ enim cōcedendū amico ut solēcisset: sed docēdus potius est, ut hoc ne patiat. Quod si quis autem nūc crepare faciat ianuam ingrediēs, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? Σ Ο. Mibi quidē nihilūlum uerò uel exire uelle, uel introire. Λ. Tibi uerò, cū ignores τὸ ἀπαιδευμένους, hoc est qui pulsat, aut τὸν φανεί, hoc

C C c 2 gam.

ἐπὶ τί τοῖσδε, ὥς τι καὶ μά-
 θῃν. Λ. καὶ πῶς αὖ μάθης; Σ. ἂν
 μοι πάντα πείλῃς, ὅσα φησὶ σο-
 λωκιστὴς ἡμὶ λαλῆν, καὶ πᾶς ἑ, τι
 ἕκαστον σιτοποιεῖται. Λ. μηδα-
 μῶς, ὃ εἴςτι μακρὸν γὰρ αὖ πε-
 ροσμελὲς ἡ ἀλογία, ἀλλὰ περὶ
 τῶν τούτων ἱεσιέσαι καὶ ἕκαστον
 αὐτὸ πυνθεῖν, καὶ δὲ ἑνὶ
 ἄτῳ ἐπὶ λωμῶν, ὃ δὲ καὶ καὶ περὶ
 πύργου αὐτοῦ τοῦ ἄτῳ καὶ δα-
 σίως, ἀλλὰ ψιλῶς ὁρμηγῶν, ἐρ-
 θῆς φαίνεται, περὶ μὲν τῶν ἑρ-
 σουτιδωμένων, καὶ γὰρ αὐτῶς ἀλο-
 γον ὡς αὖ, ἐπὶ τῶν τῶν ὁρίων. ὡς
 μοι φησὶ ὁρίσασθαι, καὶ μὴ οὕτω λήγει-
 με, ἀλλ' εἰς οἱ φαίλω ἰδμεν, ἡ γὰρ
 τῶν ἐκ ἡμετέρων, ἐν τῶν οἱ ὁ-
 ρίσαν τὸ σῶμα ἔστι τὸ εἶναι, ὅταν
 πλεονῶν, ὃ δὲ σμῆν, ὃ καὶ ἄλλο
 ῥόπον. τὸ ὅτι οἱ, ὅταν αἱ τῶν
 σῶν γίγνεται ὁ ὁρίων, καὶ γὰρ εἰς τῶν
 γυναικῶν ὁρίων, ὅτι οἱ, ὅτι οἱ
 ὁρίων, καὶ εἰς τῶν πᾶσι καὶ φι-
 λων, καὶ εἰς τῶν γὰρ οἰκιστῶν.

ego quidē nō possum dicere: quoniam οἱ quidē ὁρίων, hoc
 est te cōtumelia afficere, idē est quòd corpus tuū, siue plagis,
 siue uinculis, siue etiam alio aliquo pacto. At ut οἱ (hoc est in
 te cōtumeliosus esse dicor) quādo alicui tuorū cōtumelia fit.
 Nā et qui uxore tuā cōtumelia afficit, in te cōtumeliosus est,
 & qui puerum tuum, & amicū, & certē qui seruū quoque.

Nam

gā. L V. Ac quo pacto intel-
 ligas? S O. Si mihi omnia is-
 ta percurras quæ modò di-
 xisti à te cum solocismo di-
 xisti, à me autem nō animad-
 uersa esse: & quo pacto in
 singulis peccatum sit, expo-
 nas. L V. Nequaquā o opti-
 me. longū enim modò factu-
 ri essemus dialogum: sed de
 horū quidē unoquoq; licebit
 tibi singulatim quærere.
 Nūc autem alia quādā per-
 sequamur, si uidetur. Ac pri-
 mū ipsum hoc ἄτῳ, absq;
 aspiratione, & cū tenui spi-
 ritu, utrū rectē uideatur di-
 xitū cum uerbo ἡσθα cōposi-
 tum. Nō enim ita præter ra-
 tionē iuerm. Deinde & τὸ
 ἑβριως, i. de contumelia, qua
 te à me affectū aīs, si nō hoc
 pacto dicā, sed ut οἱ, hoc est
 in te cōtumeliosū (fuisse me
 scilicet) dicā, propriū id esse

πάλιν γὰρ πρὶ τῶν πραγμάτων ὁ
 τὰς ἰχθυοῦσας, ἵππας τὸ εἶναι πρὸς γυ-
 μαστρίαν ἡλικιωτῶν εἶναι ἐν τῷ
 παλαιῷ, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν
 ἐν τῷ συμποσίῳ. Σ. κατὰ τὸν τὸ
 διάφορον. Λ. ἀρ' ὅτι καὶ τὸ καλὸν
 εἶναι, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν, καὶ κίβηται καλῶς. Σ. ἀλλὰ
 καὶ τοῦ εἶναι. Λ. καὶ τὸ ἵππας
 ὑπαλλάττειν. Σ. ἡμεῖς γὰρ ταῦτ' ἴσμεν
 γὰρ δέξαι. Λ. καὶ πῶς αὖ ἡμεῖς
 τὸ ὑπαλλάττειν τὸ ὑπαλλάτ-
 τειν, εἰπερ τὸ γὰρ ἵππας πρὸς ἵπ-
 πον γίγνεται, καὶ μὴ ἵππας πρὸς τὸ
 εἶναι, τὸ ἵππας μὴ ὄντας πρὸς τὸ
 εἶναι. Σ. κατὰ τὸν, ὅτι τὸ γὰρ ὑπα-
 λλάττειν, τὸ μὴ ὄντας αὐτὸν τὸ
 εἶναι ἵππας δέξαι. τί δ' ὑπαλλάττειν
 ποτὶ γὰρ τῷ κυρίῳ, ποτὶ δ' τῷ μὴ
 κυρίῳ χρῆσθαι. Λ. ἔχει τινὰ καὶ
 ταῦτα κατὰ τὸν εἶναι ἵππας.
 τὸ δ' σπουδάζειν πρὸς τινα, τῷ
 οὐκ εἶναι ἵππας τῷ σπουδάζοντι
 ἵππας τὸ δ' πρὸς τινα, τῷ ἵ-
 ππας, πρὸς δ' σπουδάζειν καὶ ταῦ-

Nā praterquā de rebus, ita
 tibi se res habet: quoniā
 in res cōtumeliosum esse di-
 ctū est, ut in proverbium, quē
 admodum Plato dicit in
 Symposio. S. Intellego dif-
 ferentiā. L. V. Nū igitur
 hoc intelligis, quod si dicā,
 ταῦτα ὑπαλλάττειν, solæcis-
 mū vocāt? S. At nūc scibo.
 L. Ipsum autē dici debere
 ὑπαλλάττειν. S. O. Mibi qui
 dē videtur idē utrunq; dice-
 re. L. V. At quomodo idē
 fuerit ὑπαλλάττειν ὡς ὑπα-
 λλάττειν, quando illud quidē
 est alterū cū altero cōmuta-
 re, videlicet id quod rectum
 nō est, cū eo quod rectū est:
 hoc autē, id quod nō est, cū
 eo quod est. S. O. Intellego
 γὰρ ὑπαλλάττειν quidem sit id
 quod propriū nō est, pro eo
 quod propriū est, dicere: ὑ-
 παλλάττειν uerō, aliquando
 quidē eo quod propriū est, aliquando uerō eo quod propriū
 nō est, uti, L. V. Habent quandā ὡς hæc considerationem nō
 iniucundā. σπουδάζειν autē πρὸς τινα. i. satagere uel obsequio-
 sum esse erga aliquē, propriā utilitatē eius qui satagit, indi-
 cat: cū autē dico πρὸς τινα, circa aliquem, illius indicat, cir-
 ca quē quis satagit, siue obsequiosus est. Atq; hæc quidem
 C C c 3 fortasse

σαίσει μὲν ὑπερυπάρχον, ἴσως
 ὅτι καὶ ἀκριβέστερ' ἀπὸ τῶν ἑλλήνων
 ὅτι, ἀκριβέστερ' ἰσχυρῶς. Σ. ὁρῶν
 γὰρ λίγους. Λ. τόγχι μὲν καθίσ-
 θαι καὶ καθίσαι, καὶ τὸ καθίσαι καὶ
 καθίσαι, ἀπὸ τοῦ ὅτι, ὅτι διηκώ-
 χον. Σ. ὅτι οἶδα, τὸ καθίσαι καὶ
 καθίσαι καὶ καθίσαι, ὅτι ἴσως ἰσχυ-
 ρον. Λ. καὶ ὁρῶν ἐν ἑκαστῷ, ἀλλὰ
 τὸ καθίσαι, καὶ καθίσαι διαφέρει
 ἑκατέρω. Σ. καὶ τῷ ποτ' ὅτι ἂν δια-
 φέροι. Λ. τῷ τὸ μὲν πρὶν τὸ ἰσχυ-
 ρον καθίσαι, τὸ καθίσαι τὸ δὲ
 πρὶν τὸ καθίσαι, ὅτι ἴσως,
 ὅμως ὅτι καὶ ἄλλοι δέοντες ἴσως,
 αὐτὸ καὶ μὲν καθίσαι. Σ. πάλιν
 ὅτι ἰσχυρῶς, ὅτι τὸ ταῦτα κα-
 θαλάττειν, ἀμαρτάνειν ὅτι, τὸ
 καθίσαι, καὶ καθίσαι ἀπὸ τοῦ
 καθίσαι μὲν τινι διαφέρει, ἄ-
 πὸρ τὸ μὲν ἴσως δέοντες, τὸ κα-
 θίσαι λίγους. τὸ ὅτι μὲν ὅμως
 αὐτὸς, τὸ καθίσαι. Σ. καὶ τῷ
 ταῖς καὶ δὲ καθίσαι, καὶ δὲ λί-
 γους ὅτι οἶδα οὐδ' ἀπὸ καθίσαι.
 Λ. ἴσως γὰρ λίγους ὅτι κατὰ
 τὸν ὅτι οἶδα, οἶδα ὅτι ἴσως
 φησὶ αὐτὸς. Σ. πάντων οἶδα τὸν γὰρ
 ἄλλοι. ἴσως ὅτι οἶδα οὐδ' ἀπὸ καθίσαι.

fortasse confunduntur à quibusdā, fortassis autē etiā ob-
 servatur melius autē est ob-
 servare unūquenq. S O. Re-
 ctē dicis. L V. καθίσαι καὶ
 καθίσαι, ὅτι καθίσαι καὶ
 καθίσαι, scis quo pacto diffe-
 rat? S O. Haud scio. καθίσαι
 τι quidem audiui te dicere
 q. sit alienū. L. Et rectē qui-
 dē audisti. Sed καθίσαι καὶ καθίσαι
 differre aio. S O. Et quo
 tandē inter se differūt? L V.
 Quod καθίσαι quidē ad eū
 qui stat, dicitur alterū autē
 ad eū qui sedet. ut, ὅτι ἴσως,
 ὅμως ὅτι καὶ ἄλλοι δέοντες ἴσως
 hoc est, Sede vel quiesce ho-
 spes, nos autē etiā alibi inue-
 niemus sellā. Rursum itaque
 dictū sit, quod qui hæc com-
 mutat, vitium incurrit. καθίσαι
 autē καὶ καθίσαι, nū tibi pa-
 rū distare videtur? Siquidē
 καθίσαι dicendo, alterū sede
 re facimus: καθίσαι καὶ καθίσαι
 nosmet ipsos solos. S. Et hæc
 sufficienter profecutus es.
 Atq. igitur dictita enim oportet te docēdo præire. L. Nā me
 alio pacto dicēte, nō intelligis. Nō nosti quale sit συγγραφεὺς
 αὐτὸς; (hoc est, uir historiarū scriptor aut cōmēciator.) S. Ad
 modum

οὐ ἀκούσας ταῦτα λίγιντες. Λ. ἰπὸ καὶ πὶ καταδύλων εὐ καὶ ἴσους τῶν τῷ καταδύλῳ τρυφῶντας, ἢ ὡς ἴδω διαφοράν ἐκ ἐκίγλω (χον. Σ. τίνα ἰκύνω; Λ. ὅτι τὸ καὶ ἰτέρω, τὸ καταδύλων δ' ἰκύνω γίγνιν. Σ. καλῶς λίγας. Λ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μαθημάτων, ἂν ὅρμῃ αὐτὰς φέρονται ἐν αὐτῷ δόξας. Σ. ἐν αὐτῷ δόξαμι. Λ. ἢ ὅρμῃ τὰ λειπὰ ἀσώβητος ἀναβαλόμενα, τῶν δὲ διαλύσασθαι τὴν διάλογον, facile. L V. Proin reliqua in posterum reijciemus, in presentia autem dialogum dissoluamus.

modū noui, ut ἡ te audierim hæc dicēt. L. Quoniā et καταδύλων tu quidē fortassis idē cū καταδύλῳ putastiz ego uerò scio' differentiā nō paruā habere. S O. Quātnā hanc. L V. Quod hoc quidē alteri, καταδύλων αὐτῷ sibi ipsi fit. S O. Pulchrè dicis. L V. Etiā alia uerò multa licet tibi discere, si modō nō ipse tibi scire, cū nescias, uidebere. S O. Non uidebor

S C H O L I A.

Graue istud cōmissi.) Fortasse quia dixit ὀρθολογικῶς. i. modō uel paulo antē solæcissare gestio: nam Gaza id aduerbium cū præterito cōstrui dicit. Solæcismus ἂν me cōmissus est.) In eo, ut uidetur, quod dixit, ἂν μὲν & ἂν δὲ, ἢ τα μὲν & τα δὲ, alia quidē, alia uerò. Quando iam tres.) Tertiū, cū dicit, ὀφίλον Λιωνήσῃ. i. utinā possis: quoniā ὀφίλον, ut cætera optādi, cū optatio uo ponit postulat. Quadrif. cōmissi.) Suprà ter, quartō autē in uerbo recens natos, opinor quod Græcē ὀρθολογικῶς dixit, pro ὀρθολογικῶς. Præmissi cōfecisse.) ἂν certamen cōfecisse dicere debuerat, hoc est in masculino genere ἄλλον, non in neutro. Quod modo dictū est uidelicet, si modō uolueris, id enim Græcē dixit ἰπὺρ βιλασέας, præterito tēpore, cū præsentī uel futuro potius debuerat. At uerò latuerūt.) Quoniam uox λαγῶ & singularis numeri & dualis est, & item pluralis, si subdas ἴδω. Deest enim distrib. uox τινα.) Quod dicendū uidelicet erat, λαγῶ τινὰ μεθίκα. Aut si nūc nō cog. solæciss.) Vel quia dixit, ὅταν τι τῶν παλαιῶν γίνῃ, quasi in intellectu ibi peccatū sit. uel quia τὰς τῶν θεῶν ἐκλαζόντων. i. uetricas sugentiū ἢ τιθίκα dixit. Hic solæciss. fecellit te.) In eo opinor cū dixit ἀνέστης παλαιῶν, actiuo pro passiuo.

